

Giới thiệu Đông Xưởng Tướng Công

Bạn đang đọc truyện Đông Xưởng Tướng Công của LạcBút Xuy Ngừ, truyện ngôn tình sủng được edit bởi Lam Không Ngân Nguyệt. Lễ mừng năm mới, đầu xuân, buổi tối, ở nhà phú hộ giàu có nào đó. "A! ~~~~~" Lam Ngừ Tư đã trọng sinh ba lần, đã sớm chuẩn bị tâm lý, thấy một màn trước mặt, lần nữa mắt không chế hết âm lên. Nhưng chưa chờ nàng phát huy được một nửa công lực bình thường, liền bị một tên thái giám đáng chết bịt kín miệng với gia khẩu vị quá nặng. "Sổ sách ở nơi nào!" một khuôn mặt tuần tú kẻ sát chính mình, trong không khí như còn quanh quẩn thanh âm trầm trầm khàn khàn kia, thật lâu không tan. Nhìn qua vai hắn, nữ nhân bị rút ruột đã được hai gã giống phiên dịch [1] như kéo heo chết đến góc tường, hạ thân □. Lam Ngừ Tư mở to đôi mắt che kín tơ máu, nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt có thể dùng suất đến rút cảm để hình dung - lí hình bách hộ [1] của Đông Xưởng - Dịch Khinh Hân, trái tim lại lần nữa kinh hoàng. Đúng vậy, là lại truyện lần nữa, vì Lam Ngừ Tư đã ba lần chết trong tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Biến Đổi Bất Ngờ

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lễ mừng năm mới, đầu xuân, buổi tối, ở nhà phú hộ giàu có nào đó.

"A! ~~~~~" Lam Ngừ Tư đã trọng sinh ba lần, đã sớm chuẩn bị tâm lý, thấy một màn trước mặt, lần nữa mắt không chế hết âm lên. Nhưng chưa chờ nàng phát huy được một nửa công lực bình thường, liền bị một tên thái giám đáng chết bịt kín miệng.

"Sổ sách ở nơi nào!" một khuôn mặt tuần tú kẻ sát chính mình, trong không khí như còn quanh quẩn thanh âm trầm trầm khàn khàn kia, thật lâu không tan. Nhìn qua vai hắn, nữ nhân bị rút ruột đã được hai gã giống phiên dịch [1] như kéo heo chết đến góc tường, hạ thân □.

Lam Ngừ Tư mở to đôi mắt che kín tơ máu, nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt có thể dùng suất đến rút cảm để hình dung - lí hình bách hộ [1] của Đông Xưởng - Dịch Khinh Hân, trái tim lại lần nữa kinh hoàng. Đúng vậy, là lại lần nữa, vì Lam Ngừ Tư đã ba lần chết trong tay hắn.

Lần đầu tiên, không biết thân phận của hắn, Lam Ngừ Tư cho rằng người xinh đẹp tuyệt thế này là nam chủ, đến khi thấy nữ tử bị rút ruột kia bị hắn quật ngã nằm trên bàn tròn, bắt đầu dĩ cận lữ tử sát.

Lần thứ hai, Lam Ngừ Tư cảm thấy nhất định sẽ có một nam chủ cưỡi ngựa trắng tới cứu mình, nên nàng kiên nhẫn cắn một miếng trên tay tên thái giám chết bầm này. Khụ khụ, đừng ảo tưởng, sau một đao đã anh dũng hy sinh.

Lần thứ ba, Lam Ngừ Tư không dám cắn hắn nữa, cũng không nói nơi của sổ sách kia, vì nàng thật sự không biết sổ sách gì đó mà tên thái giám chết bầm này muốn ở nơi nào. Trời ạ, nàng xuyên qua tới đây cũng vừa theo nam chủ nhân họ Triệu của nhà này trở về không lâu, vốn nghĩ vừa tới thế giới xa lạ này đã gặp được nam chủ, kết quả phát hiện thẳng thắn kia có tới chín lão bà. Lam Ngừ Tư còn suy tư cách chạy trốn, thì người của Đông Xưởng tới rồi.

Lần thứ ba này, Dịch Khinh Hân xách theo Lam Ngừ Tư đang nôn ra cả dịch vị chạy trên đường cái không bóng người, định đem đến nơi khác tiếp tục nghiêm hình tra tấn, ai ngờ ở cầu Bạch Thạch bị kẻ thù phục kích. Đó vốn là kẻ thù của Dịch Khinh Hân, kết quả bị thương là Lam Ngừ Tư, bị đâm ăn hại kia chém nhầm. Lam Ngừ Tư thật muốn cào cấu người, công phu không tốt thì đừng ra ngoài hại người có được không, còn học người ta đánh lén! Những người này tốt nghiệp trường văn võ nào đây! Ai dạy hả! Cái gì? Trường đào tạo đầu bếp Tân Tây Phương! Dựa vào gì chứ!

"Ta, ta tuy không biết người nói sổ sách gì ở đâu, nhưng ta có thể giúp người tìm. Ta cần suy nghĩ... nghĩ lại Triệu công tử từng gặp ai, đi qua nơi nào." Lam Ngừ Tư thu hồi suy nghĩ, run rẩy lên tiếng, thầm nghĩ bảo toàn mạng sống rồi nói sau. Kiếp trước nàng bị Dịch Khinh Hân mang về giam lỏng hơn một năm, cuối cùng xài hết tiền nhân của hắn, khụ khụ, còn tưởng chết là xong hết chuyện, kết quả lại về khởi điểm.

Dịch Khinh Hân đẹp như anh tú, cũng độc như anh tú, nhếch khóe miệng, cười lạnh, xách Lam Ngừ Tư lên hướng ra ngoài, nhóm phiên dịch của Đông Xưởng ở phía sau thu dọn chiến trường. Triệu gia có một trăm lễ ba thì thể cần xử lý.

Được rồi, Lam Ngừ Tư phải hợp tác với người này, nàng muốn còn mạng để sống. Nàng không muốn chết lần nữa, mỗi một lần chết đi đều trở lại khởi điểm buồn nôn kia, thần kinh nào, thần kinh thị giác, thần kinh tọa, toàn bộ dây thần kinh của nàng sắp không chịu nổi rồi.

"Đừng treo đầu tường, bên trên có phân chim" Lam Ngừ Tư hảo ý nhắc nhở, hợp tác hữu nghị cùng có lợi bắt đầu từ bây giờ đi.

Dịch Khinh Hân cúi đầu nhìn Lam Ngừ Tư, như độc xà phun lưỡi, Lam Ngừ Tư rùng mình. Dịch Khinh Hân trời sinh đa nghi âm hiểm giả dối đương nhiên không tin lời nàng, xách người nhảy lên.

"Chết tiệt!" Dịch Khinh Hân cắn răng nắn, nâng giày quan cộ cộ trên tường, trời sinh ưa sạch sẽ như hắn thật sự sắp tức chết rồi.

Lam Ngừ Tư mặt không biểu tình, không dám lên tiếng, lúc này hắn suýt nổi giận, nếu không phải vì đêm khuya không thể ồn ào làm hỏng chuyện, phỏng

chùng sẽ đập nát bức tường này.

Hai người tiếp tục đi, Dịch Khinh Hàn chạy trên nóc nhà các đình viện như giẫm trên đất bằng.

"Phòng có đình nhọn phía trước, lách qua tránh đi, có miếng ngói hư rồi." Lam Ngữ Tư không muốn trải qua cảm giác nháy mắt mất trọng lượng rơi xuống nữa, lần trước tuy rằng hấn là cao thủ lập tức xách lên, dạ dày đã cuộn trào dịch chua, thế như trẻ che, giống như đoàn người xếp hàng mua vé xe lửa dịp Tết âm lịch nhằm phía giày quan của Dịch Khinh Hàn.

"Câm miệng!" Dịch Khinh Hàn còn đắm chìm trong thống khổ của sự kiện phân chim chưa tự thoát ra được, căn bản không rảnh nghe Lam Ngữ Tư nói gì.

"Rầm rầm...." Dịch Khinh Hàn nháy mắt mất trọng lực, lập tức lại mượn lực nhảy lên. Lam Ngữ Tư thở dài, đây không phải là chơi người ta sao! Lần trước cũng không nói mái ngói sẽ rớt trúng đầu nàng! Đau quá, nhưng phải nhịn, Lam Ngữ Tư gút gao ngậm miệng, nàng là một con tin rất có đạo đức nghề nghiệp.

Dịch Khinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư mặt đầy máu, thấy khớp hàm ngậm chặt, nghĩ có nguy hiểm đến tính mạng. Vì nguyên nhân nhiều lần chạy công cốc, Dịch bách hộ vội vàng xem xét vết thương, nắm gò má đầy máu của nàng.

Đây cũng không trách ai gia được, Lam Ngữ Tư rốt cục không nhịn nổi, hướng về phía Dịch Khinh Hàn phun ra một ngụm dịch vị, rồi suy yếu tê liệt. Xong rồi xong rồi, mặt tên thái giám chết bầm này tái mét rồi, Lam Ngữ Tư nhìn trộm Dịch Khinh Hàn tuyệt thế tuấn mỹ lại âm độc sắc bén, vội nhắm mắt vờ hôn mê.

Môi Dịch Khinh Hàn run run, cắn chặt răng, thật muốn một chương đánh chết nữ tử này, nhưng trước khi tìm được sổ sách, nàng còn dùng được.

Tiếng nước gần hơn, chẳng lẽ đã tới Bạch Thạch cầu chỗ đám ngu xuẩn ăn hại phục kích Dịch Khinh Hàn rồi sao! Lam Ngữ Tư hơi hé mắt, quả nhiên.

"Không được đi cây cầu đó! Không được đi cây cầu đó!" Lam Ngữ Tư quyết định liều chết can ngăn, đùa sao, không liều chết can thì sẽ bị chém. Kiếp trước nàng bị chém xong liền bị vớt vào đại lao, khổ không nói nổi. Giờ muốn đấu tranh với tên thái giám này để có một thân thể khỏe mạnh.

"Câm miệng!" trên giày Dịch Khinh Hàn có phân chim, mặt còn vị chua, khẩn cấp muốn tìm nước rửa, đáy nước trong suốt dưới Bạch Thạch cầu đương nhiên rất hấp dẫn hấn.

"Im miệng sẽ mất mạng a! Nơi đó có phục kích, thật đó, oa oa, ta không muốn đi." Lam Ngữ Tư ôm chặt đùi Dịch Khinh Hàn, nước mắt nước mũi lập tức quệt trên quần hấn.

"Buông tay!" Dịch Khinh Hàn tức giận gầm nhẹ.

"Buôn tay sẽ mất mạng a, tin ta, thật sự không thể qua đó." Lam Ngữ Tư sốt sắng nhìn khuôn mặt tuấn tú kia.

Qua hai sự kiện phân chim và mái ngói, Dịch Khinh Hàn đã nửa tin nửa ngờ lời của nàng, đang ngập ngừng không quyết thì thấy vài hắc y nhân nhảy lên từ dưới cầu.

"Ngươi, ngươi nên bảo vệ ta a, bọn họ vì sổ sách mà muốn giết ta diệt khẩu." Cái khó ló cái khôn, Lam Ngữ Tư vội bịa chuyện lấy có chứng tỏ tầm quan trọng của mình.

Dịch Khinh Hàn rung mình, buông Lam Ngữ Tư ra ngheh tiếp đám hắc y nhân. Chiêu chiêu rõ ràng lưu loát, đao đao không lưu người sống, một lát sau, thi thể rải rác đầy đất, gió lạnh thổi tới, mang theo mùi máu tươi khiến người buồn nôn.

"Nói! Ai phái các ngươi tới!" Dịch Khinh Hàn dùng đao chặn đao của một hắc y nhân lao về phía Lam Ngữ Tư, lạnh giọng hỏi.

"Hoạn quan!" người nọ có vẻ rất cốt khí. Vừa rồi vì trốn tránh hấn, Lam Ngữ Tư ngã đầu đập vào tảng đá đầu không động dậy nổi, đành phải nhắm mắt vờ hôn mê.

"A! ~~~~~" gân tay gân chân bị đánh gãy, người nọ run rẩy một hồi, Lam Ngữ Tư không đành lòng nhìn, nhắm mắt lại.

"A! ~~~~~" ngay sau đó, người nọ liền thành đồng loại của Dịch Khinh Hàn, hạ thân máu chảy thành sông, run rẩy hôn mê bất tỉnh.

Lam Ngữ Tư hí mắt nhìn, khuôn mặt gần như hoàn mỹ, ôn nhu trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng. Làn da của hấn trắng nõn, ngũ quan như dao khắc rõ ràng mà sâu sắc, mặt tuấn mỹ mang theo tà ác, chứa nụ cười âm độc không kiềm chế được. Lông mày như vươn lên như bay nghiêng vào tóc mai, đôi mắt sâu không thấy đáy, cảm hoàn mỹ, môi mỏng khê mím nghe nói là loại người bạc tình nhất thiên hạ. Mái tóc đen buộc trong mũ quan, thanh lãnh bất kham, vài cọng tóc rủ xuống bên tai, trong vẻ âm ngoan độc ác lại ẩn ẩn chính khí, vừa chính vừa tà. Dáng người của hấn gầy gò, lại giống như ẩn chứa khí thế mạnh mẽ vô tận, đôi chân bá đạo đứng vững, thân trên hơi cong về phía trước, nhấc đao nghiêng nghiêng bên mặt nhìn người trên đất.

"Nói hay không!" Dịch Khinh Hàn chậm rãi nói với hắc y nhân mới hồi tỉnh.

"Hoạn quan!" người nọ đã hấp hối.

Trường đao xẹt qua, đóa hồng chói mắt nở rộ trên cổ họng hấn, Dịch Khinh Hàn xách Lam Ngữ Tư lên đi thẳng về tư trạch (nhà riêng).

Lam Ngữ Tư ới thêm một trận, nửa tỉnh nửa mê bị người quăng lên giường, dường như có ai đó giúp nàng lau vết máu trên mặt và thay quần áo.

Lam Ngữ Tư mơ màng tỉnh lại, trời còn chưa sáng rõ, trong phòng rất yên tĩnh, màn giường màu tím nhạt che phủ chính mình trong một không gian tương đối an nhàn. Lần trước mang về trực tiếp bị quăng vào sài phòng (phòng chứa cũi), lần này có chuyện gì? Đa số việc giống nhau nhưng vài chuyện nhỏ nhặt sẽ khác? Sờ Sờ đầu, vết thương bị máng ngót rớt trũng còn hơi đau, roi vào tay người đứng đầu Đông Xưởng, nàng phải làm sao để sống sót đây.

"A! ~~~~~" trái tim Lam Ngữ Tư lần nữa nhảy lên tận cổ họng, khuôn mặt tuần mỹ thanh lãnh kia ở ngay bên ngoài màn giường, Lam Ngữ Tư la lớn ảnh hưởng tới vết thương trên đầu, "Khụ khụ,...."

"Sở sách ở đâu!" Dịch Kinh Hàn vén màn giường, lạnh lùng nhìn Lam Ngữ Tư.

Trời ạ, Lam Ngữ Tư nàng có biết đâu! Nhưng không biết là chết, nàng không muốn chết!

"Đại nhân, cảm y vệ - thiên hộ Triệu Tàn Thủ cầu kiến!" Lam Ngữ Tư chưa biết đáp thế nào thì ngoài cửa có người báo.

Dịch Kinh Hàn ánh mắt rét lạnh nhìn Lam Ngữ Tư, ra khỏi cửa dặn dò: "Đưa nàng đến phía sau đại sảnh."

Dịch Kinh Hàn vào đại sảnh, Cảm y vệ Thiên hộ Triệu Tàn thủ đã chờ lâu, thấy Dịch Kinh Hàn thì vội đứng dậy.

"Không biết Triệu thiên hộ đến, hạ quan không nghênh tiếp từ xa." Dịch Kinh Hàn ngoài miệng cung kính, nâng tay khê vái chào, dáng vẻ có chút lạnh nhạt, vừa nói vừa đi về phía ghế bành ở giữa.

"Dịch đại nhân quá lời, đến quấy rầy mong thứ lỗi." Triệu Thiên hộ ngữ khí khiêm tốn, mặt tươi cười. Không có biện pháp, đây là Chúc quan [2] duy nhất Đông Xưởng Đốc chủ khâm điểm, không giống với các thiên hộ, bách hộ trong cảm y vệ. Dịch Kinh Hàn là người đốc chủ Đông Xưởng coi trọng nhất, vì hắn cũng là người đã tịnh thân.

"Không biết Triệu thiên hộ đến đây có chuyện gì, hạ quan sẽ tận lực." Dịch Kinh Hàn không muốn nói nhiều với hắn, trực tiếp hỏi.

"Là, khụ khụ, vậy ta nói thẳng. Nhà của chỉ huy sứ Vạn đại nhân có một nha đầu bỏ trốn, có người thấy nàng ta vào nhà thương nhân thành tây Triệu gia Triệu Trữ An, tối qua ta dẫn người đi tìm, vừa vặn thấy Dịch đại nhân dẫn người vào, để không cản trở đại nhân làm việc, ta đành canh giữ bên ngoài, lúc đó xa xa còn thấy có ai đó nhảy lên đầu tường.... Không biết đại nhân có thấy một nha đầu không phải nha hoàn Triệu phủ." Triệu thiên hộ dừng một chút, chậm rãi nói: "Lại nói một nha hoàn cũng chẳng có gì cấp bách, nhưng con đi nhỏ này trộm mất cây trầm trân châu ngọc bích phu nhân chúng ta thích nhất, nên muốn tìm về, thỉnh đại nhân giúp đỡ."

Lam Ngữ Tư sớm bị người ta mang đến phía sau đại sảnh nghe được hết hồn, chẳng lẽ thân phận của thân thể không tầm thường! Chuyện này kiếp trước nàng cũng không biết.

[1] phiên dịch, lí hình bách hộ: chức quan trong Đông Xưởng – đứng đầu Đông Xưởng là đốc chủ, sau đó tới lí hình bách hộ, các chương ban, v.v.. rồi mới tới phiên dịch.

[2] chúc quan: chức quan thuộc hạ - tức là đốc chủ đích thân cho anh chức quan bách hộ, làm thuộc hạ của đốc chủ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lừa Gạt

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Triệu thiên hộ dừng một chút, chậm rãi nói: "Lại nói một nha hoàn cũng chẳng có gì cấp bách, nhưng con đi nhỏ này trộm mất cây trầm trân châu ngọc bích phu nhân chúng ta thích nhất, nên muốn tìm về, thỉnh đại nhân giúp đỡ."

Lam Ngữ Tư sớm bị người ta mang đến phía sau đại sảnh nghe được hết hồn, chẳng lẽ thân phận của thân thể không tầm thường! Chuyện này kiếp trước nàng cũng không biết.

"Ta chưa thấy qua nha hoàn gì, vào Triệu phủ thì mọi người đã chết sạch, mơ hồ thấy một khối lông trắng bay lên từ thi thể, bay về phía đầu tường, cổ thi thể kia đã bị rút ruột." Dịch Kinh Hàn nhẹ nhàng dùng nắp chén khuấy lá trà di động trong chén: "Triệu thiên hộ, ngài nói ta nói đúng không?"

Triệu thiên hộ khẽ cắn môi, nói vài tiếng ‘đúng’, nhin nhục nuốt xuống ngum tức khí này. Vì trong tay Triệu gia có thể có sổ sách nhận hối lộ của chỉ huy sứ thượng cấp của mình, diệt môn không phải việc nhỏ, nếu không có giải thích hợp lý, chỉ sợ kinh động Thánh thượng, tí mỉ điều tra, tất cả mọi người đều không chịu nổi. Nhưng hắn không thể không hỏi, Triệu thiên hộ thấy Dịch Kinh Hàn giả ngu, đành nói rõ: "Khụ khụ, người ta phải đi còn thấy đêm qua đại nhân mang về một cô nương, không biết...."

Triệu thiên hộ còn chưa dứt lời, Dịch Kinh Hàn đã mạnh tay ném chén trà xuống bàn, ánh mắt sắc bén làm hán sợ tới run rẩy. "Từ khi nào Cẩm y vệ các người được giám thị Đông Xưởng chúng ta, đây là đạo lý gì!"

"Dịch đại nhân bớt giận, chỉ là tình cờ thôi, mấy phiên dịch kia đến nhà Vương đại nhân sát vách, vừa khéo nhìn thấy." Triệu thiên hộ không muốn đắc tội hán, giải thích rõ.

"Đó là một phiên dịch thù hạ tặng muối muối cho ta." Dịch Kinh Hàn thu lại tức giận, tầm mắt đảo qua, phân phó người đi theo: "Đem nạng ra cho thiên hộ đại nhân nhìn xem."

Lam Ngữ Tư bị đưa ra đại sảnh khi vẫn còn ngây người. Dịch Kinh Hàn quét mắt qua hai người, Lam Ngữ Tư hình như không biết Triệu thiên hộ, Triệu thiên hộ lại như mèo thấy chuột gấp gấp khó nhận.

"Thì ra là muối muối của một phiên dịch, thật rất giống con gái đã chết nhiều năm của đại nhân chúng ta, xin Dịch đại nhân thông cảm Vạn chỉ huy sứ tha thiết nhớ con, còn mong..." Dịch Kinh Hàn đánh gãy lời Triệu Thiên hộ.

"Độc chủ đã tấu lên Hoàng thượng, tứ hôn cho ta, lúc đó Triệu đại nhân nhất định phải nể mặt đến uống chén rượu mừng a." Dịch Kinh Hàn cười tà, lập tức phân phó hạ nhân dẫn Lam Ngữ Tư đi.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể!" Triệu Thiên hộ nhất thời nghẹn lời.

"A, Triệu thiên hộ là không tin ta sao? Nếu không tin, ngài có thể tự đến hỏi độc chủ xem." Dịch Kinh Hàn khẽ cười giễu cợt, sắc mặt đột nhiên băng giá. Triệu thiên hộ vội vàng nói "Không dám không dám".

"Đúng rồi, xin hỏi quý phủ đã đánh mất thứ gì?" Dịch Kinh Hàn quay đầu cười tà, đột nhiên hỏi.

"Đánh mất, đánh mất... cái vòng tay ngọc bích, à không, là trâm cài trên chân ngọc bích." Triệu Thiên hộ suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới món trang sức vừa rồi tùy tiện nói, chỉ thấy Dịch Kinh Hàn nở nụ cười rét lạnh.

Triệu thiên hộ nghẹn một bụng tức khí không dám phát tác, Đông Xưởng độc chủ và Hoàng Đế quan hệ chặt chẽ, thân ở hoàng cung đại nội, cẩm y vệ muốn báo cáo với Hoàng thượng phải đủ sơ thượng tấu, còn Đông Xưởng chỉ cần nói miệng báo cáo trực tiếp là được. Hơn nữa Hoàng đế còn giao cho Đông Xưởng độc chủ quyền giám sát cẩm y vệ, Vạn chỉ huy sứ thấy độc chủ Đông Xưởng đều phải khách khí, chính mình sao dám xúc phạm. Người Đông Xưởng nước lên thì thuyền lên, đừng nói là cản trở, chính hán một thiên hộ thấy Đông Xưởng bách hộ Dịch Kinh Hàn còn phải cung kính vài phần.

Nhìn Triệu Tàn Thủ mặt mày xám tro rồi đi, Dịch Kinh Hàn ánh mắt nghiêm khắc lạnh lẽo phân phó người hầu: "Chuẩn bị ngựa!"

Dịch Kinh Hàn chăm chú nghĩ lại, vừa rồi hán cố ý kêu nữ nhân này ra gặp Triệu Tàn Thủ là để thăm dò thân phận của nàng. Xem chừng nàng không biết Triệu Tàn Thủ, nhưng Triệu Tàn Thủ lại nhận biết nàng, đây là vì sao!

Đã đến Đông An Môn, Dịch Kinh Hàn xoay người xuống ngựa, đi qua phòng có miếu thờ "Bách Thế Lưu Phương" để vào đại đường, chỉ thấy bức họa Nhạ Phi vẫn sống động như cũ.

"Bách hộ đại nhân, ngài đã tới." một Chương ban đi tới nói.

"Độc chủ đến chưa?" Dịch Kinh Hàn quăng áo choàng cho hán, hỏi.

"Đã đến, ở phía sau." Chương ban kia đặt áo choàng ở khuỷu tay, về mặt cung kính khiêm nhường.

Đi tới chỗ ngoạn, Dịch Kinh Hàn bước chậm lại, tay phải dùng chút lực, kéo rách một góc kỳ lân phục [1].

"Hán nhi đến đây." Trong phòng yên lặng, thanh âm đinh đinh chọi chọi dập dồn giữa không trung, làm cho người ta nghe mà chán ghét.

Dịch Kinh Hàn đứng ở cửa thấp đầu giương mắt nhìn lại, chỉ thấy độc chủ Đông Xưởng - Hạ Minh đã đứng lên phía sau bàn, chấp tay sau lưng chậm rãi thông thả bước về phía mình. Hạ Độc chủ mặc măng phục [2] đỏ thẫm, áo khoác duệ tát [3], khuôn mặt gầy gò có chút trắng bệch, làn da cũng hơi nhão, chỉ có đôi mắt như chim ưng sáng ngời có thần.

"Có hạ quan." Dịch Kinh Hàn cúi người định quỳ hành lễ.

"Đứng lên đứng lên, ở chỗ của bốn tọa không cần đa lễ." Hạ Độc chủ cười đi đến ghé ở một bên ngồi xuống, nhìn Dịch Kinh Hàn cung kính đứng, rất vừa lòng. Người nà có võ công, làm việc lưu loát rõ ràng, tuy mới tịnh thân đầu nhập mình vài năm, nhưng làm việc rất hợp ý mình.

"Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Đã tra ra vì sao cẩm y vệ bên kia đuổi theo Triệu gia không tha chưa?" Thân là độc chủ Đông Xưởng, dù mỗi ngày ngồi trong nhà cũng biết chuyện thiên hạ.

"Đường như, Vạn độc có một quyển sổ sách rơi vào tay Triệu gia, trong đó ghi chứng cứ hán nhận hối lộ, thuộc hạ còn đang truy xét." Dịch Kinh Hàn không nhắc tới Lam Ngữ Tư.

"Hừ, lão tiểu tử này rốt cục cũng lộ ra nhược điểm, Hàn nhi, toàn lực tra xét cho ta." Hạ đốc chủ cười gian, cuối cùng đã có cơ hội loại bỏ cái đinh trong mắt - cảm y vệ chỉ huy sứ.

Dịch Kinh Hàn khẽ cong khoe môi, hần sao mà không muốn sớm loại bỏ người kia.

"Tối qua không thay y phục?" Hạ đốc chủ liếc góc kỳ lân phục bị xé rách, cau mày hỏi.

Dịch Kinh Hàn sờ sờ vết rách, xấu hổ đáp: "Đã thay, mò mẫm trong tối thay, không chú ý."

Hạ đốc chủ buông mí mắt xuống, than nhẹ: "Không có người chiếu cố luôn không tốt, cô họng người nếu không phải cứ dây dưa bỏ lỡ cũng sẽ không khả năng, mấy nha hoàn bà tử này họ không được như người nhà mình cẩn thận kỹ lưỡng." Dứt lời lâm vào trầm tư, dường như nhớ tới đối thực [4] cũ.

"Độc chủ cũng cần có người chăm sóc, không bằng...." Dịch Kinh Hàn liếc mắt nhìn trộm, biết thời cơ đã đến.

"A....." Hạ đốc chủ cười khổ một tiếng, dựa người vào ghế thở dài một hơi: "Ta già rồi, Hàn nhi người còn rất nhiều ngày lành, ngày khác ta ở trong cung tìm một đối thực."

"Đa tạ hảo ý của độc chủ, hạ quan chỉ mong tận hiến cho độc chủ, hướng hồ....." Dịch Kinh Hàn cố ý dừng ở đây, khẽ thở dài.

"Hướng hồ cái gì! Ta xem ai dám chê trách, ta không chỉ muốn người cưới vợ, sau này ta còn muốn người thu ba năm đứa con nuôi." Hạ đốc chủ là từ hoàn quan thấp nhất leo lên, biết rõ chưa cay đắng trong đó.

"Ở trong cung, cũng chỉ có thể ở trong cung, hằng ngày cũng không gặp mặt được." Dịch Kinh Hàn vẻ mặt mất mát.

"Vậy cưới một nữ tử đẳng hoàng có thể tuân thủ nghiêm ngặt phụ đức, coi trọng con gái nhà ai liền trực tiếp cưới về, bổn tọa cho phép người." Hạ đốc chủ một lòng bao che khuyết điểm, cũng có một chút đồng cảm bên trong.

Hai người còn nói một chút, Dịch Kinh Hàn được Hạ đốc chủ cho phép, có thể yên tâm lớn gan tra chuyện sổ sách của cảm y vệ chỉ huy sứ, cũng có thể yên tâm mạnh dạn cưới nàng kia, có thể chậm rãi tra xét chuyện sổ sách. Hoàn quan cưới vợ không phải không thể, bình thường các thái giám có quyền thế đều thế thiếp thành đàn, đã có lời của độc chủ Đông Xưởng, vậy là có thể mạnh tay thực hiện.

Vạn đốc phủ, trong thư phòng, Triệu Tần Thủ mang khuôn mặt đau khổ đứng trước thư án. Trên ghế thái sư là Vạn chỉ huy sứ mập mạp tròn vo mặc phi ngư phục [5], hạ triều chưa kịp đổi thường phục, hần đã lập tức triệu kiến Triệu Tần Thủ. "Người nói, người của Đông Xưởng muốn nhúng tay vào việc này?"

"Theo thuộc hạ thấy, Hạ cáo già đã biết việc này, đồng thời ngầm chấp nhận, nếu không Dịch Kinh Hàn có khiếu ngao ương ngạnh hơn nữa cũng phải cho ngài mặt mũi." Triệu Tần Thủ lật con mắt như chuột, nhìn về phía Vạn đốc: "Về phần kế hoạch, phỏng chừng là muốn bắt nhược điểm của ngài, sau này có thể lợi dụng, còn không phải là đối phó ngài sao."

"Hần thật sự muốn làm đến cùng! Cũng đừng trách ta ra tay ngoan độc." Vạn đốc bỗng nhiên đứng dậy, tức tối đi hai vòng trong phòng: "Tên người chết Vạn Cường này đến tận cùng là giấu sổ sách ở đâu, tiện nữ kia có phải hay không cũng phản bội ta!"

"Không rõ, Vạn Cường dù sao cũng trốn trên thuyền của Triệu Trữ An mấy ngày, nếu không phải Nhu Bích tìm được hần, chỉ sợ hần đã lên bờ." Triệu Tần Thủ chớp mắt nói: "Án diệt môn Triệu gia, thuộc hạ thấy không bằng theo lời Dịch Kinh Hàn nói, có yêu hồ tác quái, niệm phong trạch viện, chúng ta có thể chậm rãi điều tra."

"Rất tốt, yêu hồ tác quái, vậy thì theo lời Đông Xưởng mà nói đi." Vạn đốc nhắm mắt.

Lam Ngừ Tư nhắm mắt, vẻ mặt thống khổ, các tiền bối làm Hoàng hậu gả Vương gia. bởi tướng quân theo mình chủ, tệ nhất cũng gả vào nhà phú thương. Minh thì thật lười, lại phải gả cho một thái giám! Kiếp trước bị hần giam lỏng một năm, trong năm đó, đối với Lam Ngừ Tư có thể nói là sống không bằng chết, nếu không phải vẫn tin có nam chủ tới cứu mình, một giây nằng cũng không muốn sống tiếp. Lam Ngừ Tư muốn chết, nhưng nghĩ đến mỗi lần sống lại đều trở về khởi điểm kia, liền phát run. Lam Ngừ Tư suy tư xong liền quyết định, kiếp này mọi chuyện nhất định phải lấy mạng nhỏ làm trọng, nịnh nọt, nén giận, a dua nịnh hót, làm người hầu ton hót, tất cả không cần bàn, chỉ cần có thể bảo toàn tính mạng. Lam Ngừ Tư làm gì cũng được, ai bảo nằng là người rất sợ chết.

Có lẽ ông trời thương hại, gả cho thái giám tốt xấu gì còn có thể bảo toàn thân thể hoàn bích, đợi sau này bạch mã hoàng tử xuất hiện cứu mình ra khỏi biển lửa, song túc song tê [6], chẳng phải quá đẹp ư! Dừng, thái giám Minh triều thế nhưng còn **, không biết Vương triều không tương này thiên pháp ra sao, nói đúng ra thì mình vẫn có nguy hiểm, Lam Ngừ Tư nhất thời cảm thấy hai chân run lên. Đây xem như một bất trắc nho nhỏ, kiếp trước Dịch Kinh Hàn không cưới mình, vậy phải đối phó sao đây.

Bên ngoài không ngừng ồn ào náo động, thái giám cưới vợ còn náo nhiệt như vậy, không phải Dịch Kinh Hàn rất có thể lực thì chính là dân phong nơi này phóng khoáng, xem ra sách sử nhắc đến thái giám ba vợ bốn nằng hầu thật không phải hư danh, Lam Ngừ Tư oán thầm, chợt nghe cửa phòng mở.

Không khí trong phòng nháy mắt ngưng trọng, dường như ngay cả ánh sáng từ nến hi trên bàn cũng theo đó run rẩy.

Bàn tay Lam Ngừ Tư dưới ống tay áo siết chặt, tim đập nhanh hơn. Giống như trước mặt là vực sâu, không cần thật một chút sẽ trượt chân rơi xuống, không thể tiến càng không thể lui.

Trước mắt sáng ngời, hồng khăn bị một bàn tay thon dài vạch ra, Lam Ngữ Tư rút cổ giường mắt nhìn, Dịch Kinh Hàn một thân hi phục đứng trước giường nhìn chăm chăm nàng. Khuôn mặt xưa nay tái nhợt, lúc này dưới ánh nến đỏ cùng áo ngủ bằng gấm, dường như cũng có một chút nhu tình.

"Đến đây uống rượu hợp cần!" Dịch Kinh Hàn ném khăn voan, đi đến cạnh bàn.

[1] kỳ lân phục

[2] măng phục: một trong ba loại thường phục thời Minh, có hoa văn gần giống với long bào của Hoàng đế, do Hoàng đế đích thân ban thưởng.

[3] áo khoác duệ tất: áo tay dài

[4] đối thực: nguyên nghĩa là kết thành nhóm cùng ăn, sau này có hai cách giải thích: thứ nhất là chỉ các cung nữ đồng tính luyện ái (thời cổ gọi là ma kính); thứ hai là chỉ cung nữ cùng thái giám kết thành vợ chồng trên danh nghĩa.

[5] phi ngư phục: là một trong ba loại thường phục thời Minh như măng phục.

[6] song túc song tề: ý chỉ việc hai người ở cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Động Phòng Hoa Chúc.

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Trước mắt sáng ngời, hồng khăn bị một bàn tay thon dài vạch ra, Lam Ngữ Tư rút cổ giường mắt nhìn, Dịch Kinh Hàn một thân hi phục đứng trước giường nhìn chăm chăm nàng. Khuôn mặt xưa nay tái nhợt, lúc này dưới ánh nến đỏ cùng áo ngủ bằng gấm dường như cũng có một chút nhu tình.

"Đến đây uống rượu hợp cần!" Dịch Kinh Hàn ném khăn voan, đi đến cạnh bàn.

Lam Ngữ Tư có cảm xúc chống cự rất lớn, ngồi không muốn nhúc nhích. Được rồi, người ta là con tin, nên không có quyền lựa chọn, nhưng người dù sao cũng phải nói vài câu đi, đây rốt cục là chuyện gì a. Từ lúc ở đại sảnh nghe tên thái giám chết bầm này nói muốn cưới mình xong, không ai nói với nàng thêm câu nào cả, hôn lễ này rốt cục là thật, là giả hay nửa thật nửa giả, hay là có kỳ hạn nhất định đây.

Lam Ngữ Tư thầm mắng trong lòng, miệng cũng không dám nói chuyện, nhãn nhó một chút quyết định làm theo lời hắn nói.

Hi phục rườm rà nặng nề, váy dài quét đất, Lam Ngữ Tư vừa nhắc váy muốn xuống giường, Dịch Kinh Hàn đã không kiên nhẫn, vài bước đi tới bắt lấy cổ tay Lam Ngữ Tư kéo đến bên cạnh bàn.

Lam Ngữ Tư bị vấy quần chân, mắt thẳng băng, lập tức như bạch tuộc tám chân bám lấy người Dịch Kinh Hàn, khuôn mặt nặng nề đập vào bụng hắn, rất cứng, đây là có mấy khối cơ bụng nha.

Dịch Kinh Hàn dường như cả người run lên, cứng ngắc, lập tức một tay xách nàng lên. Lam Ngữ Tư còn chưa lấy lại thăng bằng, tay chân cùng vùng vẫy một chút, không cẩn thận đụng đến cơ ngực, cơ bụng, ngực, thậm chí nơi đó. Ai nha nha, xông vào đại họa rồi, Lam Ngữ Tư miễn cưỡng đứng vững, nom nớp lo sợ nhìn mặt lạnh Dịch Kinh Hàn, không dám lên tiếng. Dịch Kinh Hàn mặt lúc trắng lúc hồng, không biết có phải do màu hi phục làm nền tăng thêm sắc đỏ không.

Trên bàn là một bình rượu hợp cần và chén, trên chén màu da cảm khảm ngọc bích, giữa hai chén được uy phượng [1] nối liền, trông rất sống động. Trong chén vốn có rượu, vừa rồi Lam Ngữ Tư khát nước quá nên đã uống, Dịch Kinh Hàn cầm chén rượu hợp cần, mặt nhãn nhó, lập tức hiểu được gì đó, nhìn về phía Lam Ngữ Tư.

Ánh mắt của hắn sắc bén bức người, Lam Ngữ Tư tay mềm nhũn, vội nói: "Ta khát, không ai để ý ta, ta...."

Dịch Kinh Hàn không nói gì nữa, rót đầy rượu xong giờ lên trước mặt Lam Ngữ Tư, ý bảo nàng uống xong đi.

Hai người nâng chén cùng uống, bóng hắt lên song cửa sổ, hài hòa mỹ mãn, phiến dịch Cẩm y vệ núp ở cây đại thụ bên ngoài viện linh hoạt như mèo đêm, biến mất trong bóng tối.

"Ngủ trước đi." Dịch Kinh Hàn bỏ lại những lời này, liền tựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

Lam Ngữ Tư xấu hổ đứng một bên, trong phòng chỉ có một giường lớn, phải ngủ sao đây. Một lúc lâu sau, không thấy tên thái giám chết bầm nhúc nhích, Lam Ngữ Tư cũng rất buồn ngủ, may mà hắn không làm được chuyện gì, vì thế mặc y phục bỏ lên góc khác trên giường, nhẹ nhàng nằm xuống, mặt hướng về phía Dịch Kinh Hàn, tình huống gì phát sinh thì chính mình có thể phản ứng nhanh.

Đó là khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan góc cạnh rõ ràng làm cho một thái giám cũng toát ra anh khí, thật đáng tiếc, Lam Ngữ Tư không khỏi cảm thán, giống như nhìn thấy một khối mỹ ngọc ngàn năm lại có tỳ vết. Màn đồ thắm được ánh nến hắt lên mặt hắn, có cảm giác như bột âm trầm khủng bố.

Nghĩ một hồi, mí mắt Lam Ngữ Tư chống đỡ hết nổi, nặng nề ngủ. Trong cơn mơ màng hình như có ai đó đang kéo mình, hồi phục một tia lý trí, nàng cả kinh khoa chân múa tay, loạn cào vào khoảng không: "Không được đụng ta, tên thái giám chết bầm nhà ngươi, không được chạm vào ta!"

Dịch Kinh Hân mất lạnh nhìn, đến khi nàng mở to mắt nhìn rõ người trước mặt.

"Hắc hắc, ta mơ ác mộng, thấy có yêu quái bắt ta, là ngươi đã cứu ta, ngươi thật sự là ân nhân cứu mạng của ta nha, ngươi xem, cả năm mơ cũng muốn ngươi tới cứu ta." Lam Ngữ Tư không muốn chết, không có cốt khí thì sao chứ, chỉ cần xương cốt còn là được rồi.

"Chỉ có Đốc chủ đại nhân mới xứng với xưng hô 'Thái giám', ta còn lâu mới đủ tư cách." thanh âm khàn khàn của Dịch Kinh Hân đủ để Lam Ngữ Tư cả người phát lạnh, trời a, hắn nghe thấy, nghe thấy lời nói trong lúc mơ màng của mình.

"Ta cảm thấy với năng lực của ngươi, sớm muộn gì cũng xứng đáng với xưng hô này." Lam Ngữ Tư muốn vượt mộng ngựa, có điều nghe sao cũng thấy không được tự nhiên, may mà Dịch Kinh Hân không để ý nàng, đứng lên bắt đầu cởi quần áo.

Lam Ngữ Tư đột nhiên dựng tóc gáy, hai chân đạp giường từ từ bò hướng bên trong, hoảng sợ nhìn hắn.

Dịch Kinh Hân cởi hi phục đồ thắm, đang định tiếp tục cởi, thấy Lam Ngữ Tư sững sờ ở đó, lạnh giọng nói: "Cởi hi phục!"

Lam Ngữ Tư vội vàng dùng tay túm chặt cổ áo, muốn nói gì đó lại không nói nên lời, chỉ cảm thấy như có tảng đá nghẹn ở cổ họng.

Dịch Kinh Hân có lẽ không kiên nhẫn, hoặc là thích nhìn bộ dạng đối phương bị dọa đến hồn vía lên mây, không nói hai lời tiến đến xách Lam Ngữ Tư lên, cởi đi hi phục của nàng. Động tác của hắn thô lỗ, cứ như trước mặt là một nữ sát thủ dũng mãnh.

Lam Ngữ Tư phản xạ có điều kiện mà liều mạng phản kháng, trong lúc hỗn loạn, trung y bị kéo xuống một góc, lộ ra áo lót phấn hồng, cảm giác chạm tay vào cổ tuyết trắng càng ám, Dịch Kinh Hân vội vàng dìm tầm mắt, tay lại không chút ngại ngần.

Trời a, đất a, bây giờ cả tấm thân hoàn bích cũng không giữ được, Lam Ngữ Tư tuyệt vọng nói một câu, làm cho Dịch Kinh Hân dừng động tác.

"Nhẹ chút được không, van xin ngươi." Lam Ngữ Tư vô cùng đáng thương nói.

"Mềm yếu là giả trang ra phải không!" Dịch Kinh Hân dừng một chút, ném cho Lam Ngữ Tư một bộ áo đen. "Mặc nó vào!"

Hử? Thì ra là thay quần áo, không phải làm cái kia, Lam Ngữ Tư quá vui mừng mà khóc, nhưng lại nghi hoặc không ngừng, không biết tên thái giám chết bầm này rốt cục muốn gì, hắn nghĩ mình là một cô gái rất dũng mãnh chắc?

Lam Ngữ Tư mặc bộ áo đen kia bên ngoài trung y màu trắng, Dịch Kinh Hân đã thay xong y phục dạ hành. Hắc y bó sát khiến hắn càng thêm tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng xứng với ánh mắt sắc bén kia, có thể miêu sát [2] tất cả.

"Chúng ta đến phủ Triệu Trữ An, ngươi nhớ lại cho ta từ lúc hắn trở về có hành động kỳ quái gì, hoặc là người nhà hắn có gì bất thường." Dịch Kinh Hân tiến lên hai bước, nheo mắt lại đưa mắt tới sát mặt Lam Ngữ Tư: "Chấn hắn ngươi cũng nhìn ra, người của Cẩm y vệ đang tìm ngươi, mặc kệ ngươi từ đâu đến, là người của ai, nếu muốn sống, chỉ có thể đi theo ta."

Lam Ngữ Tư liên tục gật đầu đồng ý, Dịch Kinh Hân thu người lại, lạnh lùng nói: "Chỉ cần ta tìm được sổ sách, sẽ cho ngươi đi thật xa, nếu tìm không thấy, ta không có bao nhiêu kiên nhẫn."

Phủ Triệu Trữ An sớm đã bị niêm phong, trong viện trống vắng không người, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc, vô cùng âm trầm. Lam Ngữ Tư rón ra rón rén đi theo cạnh Dịch Kinh Hân, chỉ chỉ chính đường: "Hôm đó ta cùng Triệu công tử trở về, vào chính đường này."

Hai người đi vào căn phòng tối như mực, đột nhiên có một vật lông xù lúi qua, tuy rất nhanh liền phản ứng lại, biết đó là con chuột, nhưng Lam Ngữ Tư vẫn sợ tới mức hấp tấp nắm chặt tay Dịch Kinh Hân. Tuy Dịch Kinh Hân làm người ta rất sợ, tốt xấu gì hắn cũng là người sống, phòng này là nơi có thể có một trăm lẻ ba con oan hồn bập bênh a. Khoan đã, Dịch Kinh Hân này quả nhiên có gan, hắn là chủ nợ lớn nhất ở đây nha, hắn không sợ!

Dịch Kinh Hân cúi đầu lạnh lùng nhìn Lam Ngữ Tư, muốn từ trong mắt nàng tìm ra một chút dấu vết nguy trạng nhu nhược. Lam Ngữ Tư tưởng hắn tức giận, vội vàng buông tay, vì muốn yên lòng nên nhặt lên một cái chân ghế bị gãy trên mặt đất cầm theo, tự nhủ nếu không phải bắt đắc dĩ, nàng cũng không muốn kéo tay thái giám.

Đại sảnh không có gì đáng xem, ngày ấy Dịch Kinh Hân đã dẫn người lục soát qua, lần này đến là muốn theo góc nhìn của nữ nhân này tìm kiếm một lần nữa.

"Viên gạch này nhúc nhích được, không biết là lâu năm không tu sửa hay là giấu cái gì, ta còn chưa kịp xem." Lam Ngữ Tư chỉ vào viên gạch bên dưới ghế bành ở đại sảnh. Kiếp trước Dịch Kinh Hân cũng từng mang nàng đến đây, chẳng qua là sau những chuyện khi theo hắn trở về một tháng, Lam Ngữ Tư cảm thấy những chuyện xảy ra ở kiếp này cũng kiếp trước cơ bản là giống nhau, lại có chút khác, mục tiêu chính hắn là giống nhau đi. Kiếp trước Lam Ngữ Tư tận lực không nói lời nào, không phối hợp với hắn, kiếp này, nàng phải chủ động một chút, nắm giữ vận mệnh trong tay mình.

Dịch Khanh Hân chậm rãi đi qua kéo ghế dựa ra, dùng dao nhọn cạy viên gạch lên, thật cẩn thận ngửa người ra sau, tùy thời phòng bị việc ngoài ý muốn phát sinh. Nhưng không có gì cả, phía dưới viên gạch là một cái hòm sắt, Dịch Khanh Hân nhẹ nhàng lắc lắc, bên trong dường như chứa vật gì đó giống sổ sách.

'Ba', khóa sắt bị chém đứt, bên trong là khế ước mua bán nhà và khế đất, không phải sổ sách hán cần.

"Quả nhiên có của quý, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, ai mà ngờ được hán đem vật quý trọng đặt ở đại sảnh người đến người đi!" Lam Ngữ Tư mắt lóe tinh quang.

Dịch Khanh Hân tiện tay cất khế ước về hòm, thả lại xuống dưới viên gạch.

Lam Ngữ Tư như cũ không nở nhìn nhìn: "Người không lấy chút gì sao? Bây giờ đều đã chết không đối chứng."

"Ta không muốn rước lấy phiền toái, tìm nhanh lên." Dịch Khanh Hân nhìn bộ dạng Lam Ngữ Tư thấy tiền sáng mắt, tà tà cười.

"Tiếp theo ta về đến phòng mình, Triệu công tử đi đâu ta không rõ." Lam Ngữ Tư buông lỏng tay, thành khẩn nhìn Dịch Khanh Hân.

"Sao người biết dưới viên gạch có gì đó?" Dịch Khanh Hân đột nhiên hỏi.

"Chuyện này, ta vốn nghĩ đây là bạch mã hoàng, khụ khụ... là nơi quy túc rất tốt, đương nhiên sẽ lưu ý gia sản về sau của mình. Khi ta thấy người hầu quét tước đại sảnh, Triệu công tử căn bản không cho người tới gần chiếc ghế bành, ta lưu ý, nhân cơ hội lấy chân giẫm, quả nhiên là rỗng." Lam Ngữ Tư hơi ngượng ngừng cười: "Ai ngờ hán có một thế tám thiệp, sau đó ta liền nghĩ trốn đi, không định lưu lại."

Dịch Khanh Hân nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tư một lúc, có vẻ là không tìm được sơ hở, mới tiếp tục hỏi: "Người quen biết Triệu Trữ An như thế nào?"

"Ta không biết, rồi xuống nước được hán cứu lên, ta đã quên hết chuyện trước kia." Lam Ngữ Tư biểu tình chân thành, lúc đó là lúc nàng xuyên không đến.

"Không nhớ chuyện lúc trước?" Dịch Khanh Hân chậm rãi đến gần Lam Ngữ Tư, làm cho nàng lui về phía sau vài bước, đến khi dựa vào trên tường: "Ta biết, nếu như đã thông đầu óc, thêm chút thảo được, có lẽ sẽ nhớ ra chuyện trước kia."

Dịch Khanh Hân một tay xoa xoa đỉnh đầu nàng, ra vẻ muốn bóp nát đầu nàng. Tay kia nắm hai gò má bịt miệng của nàng, làm nàng kêu không được. Lam Ngữ Tư sợ tới mức chỉ có thể nức nở nói: "Ta thật sự không nhớ, ta, ta cũng muốn biết vì sao như vậy, ô ô....."

Cơ hồ không ai có thể chịu được ánh mắt kinh khủng cùng lời nói khiến da đầu người ta run lên của Dịch Khanh Hân, dù chịu được, ánh mắt cũng sẽ bán đứng chính mình, nhưng nữ tử này dù kinh hoàng, phần nhiều là tuyệt vọng cùng bất lực. Dịch Khanh Hân chậm rãi buông tay, không sao, nàng nhớ rõ chuyện sau khi gặp Triệu Trữ An là được, đó mới là mấu chốt tìm sổ sách, về phần nàng là ai từ đâu tới, chỉ cần không ảnh hưởng hán truy tìm sổ sách, tạm thời có thể xem nhẹ.

Kỳ thật Dịch Khanh Hân ít nhiều cũng đoán được, nữ nhân này và Cẩm y vệ không thoát khỏi quan hệ, nhưng nàng là nhân tố then chốt tìm sổ sách, nên phải lưu giữ nàng, cũng phải đề phòng nàng.

Dịch Khanh Hân trở lại chỗ ghế dựa, vì tránh mặt đất lưu lại dấu vết kéo dài, hán phải nhắc ghế dựa ném lên không trung rồi lại buông xuống. Thời điểm hán trở lại, Lam Ngữ Tư đột nhiên sinh tà niệm, nếu một giây đánh chết hán hoặc đánh hán bất tỉnh, mình có thể chạy thoát rồi! Hán có phát giác được không? Lam Ngữ Tư thử nâng tay, hán vẫn đang chuyên tâm đập lại viên gạch, không hề cảnh giác.

[1] uy phượng: loài chim may mắn, cổ xưng chim phượng uy nghi.

[2] miếu sát: giết trong một giây, từ thường thấy trong võng du.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bọ Ngựa Bắt Ve

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Dịch Khanh Hân trở lại chỗ ghế dựa, vì tránh mặt đất lưu lại dấu vết kéo dài, hán phải nhắc ghế dựa ném lên không trung rồi lại buông xuống. Thời điểm hán trở lại, Lam Ngữ Tư đột nhiên sinh tà niệm, nếu một giây đánh chết hán hoặc đánh hán bất tỉnh, mình có thể chạy thoát rồi! Hán có phát giác được không? Lam Ngữ Tư thử nâng tay, hán vẫn đang chuyên tâm đập lại viên gạch, không hề cảnh giác.

Người ta thường nói bóng tối cổ vũ ác tính của con người, là nơi tội ác nảy sinh, Lam Ngữ Tư đột nhiên sinh ác tâm, cùng lắm thì chết lần nữa, lại trải qua một màn kia, nói không chừng lần này có thể thoát khỏi khổ ải tìm được cuộc sống mới. Tóm lại, ra sao cũng sống tốt hơn gả cho một thái giám, tốt

hơn mỗi ngày sống dưới bóng ma Đông Xưởng lo lắng đề phòng. Lam Ngữ Tư giờ chân ghé lên nệm xuống, nàng tự cho là thành công không nhìn thấy Dịch Khanh Hàn trong bóng tối khẽ nhếch môi.

Chân ghé đập vào gáy Dịch Khanh Hàn, con người đáng sợ kia cứ vậy không rên một tiếng ngã về phía trước, Lam Ngữ Tư kích động đến mức tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, ngăn người một chút liền co cứng chạy, càng xa càng tốt, chỉ cần cách xa tên thái giám chết bầm này. Kiếp trước nàng không có cơ hội tập kích Dịch Khanh Hàn, sau khi xem qua Triệu phủ liền bị mang về tư trạch của hắn, chẳng lẽ kiếp này nàng thành công rồi!

Lam Ngữ Tư chạy thục mạng, không hề nhận ra có một cảm y vệ theo sau. Bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau, hai người cũng không nhận ra Dịch Khanh Hàn theo sau.

"A! ~~~~~" Lam Ngữ Tư rất nhanh bị người nọ bắt giữ hai tay, lật tay ra sau đặt trước người, tay kia cầm một chiếc móc sắt lạnh lẽo đặt trên yết hầu của nàng.

"Còn kêu nữa ta móc gáy cổ ngươi!" Người nọ âm trầm nói.

Lam Ngữ Tư không dám lên tiếng nữa, người nọ hơi thở có mùi, chắc là cơm chiều ăn tối.

"Sở sách ở đâu?" người nọ cúi đầu hỏi.

"Ta thật sự không biết a, các ngươi giết ta đi, ta chịu đủ rồi, ta thật sự không biết." Lam Ngữ Tư đã bị tra tấn tinh thần mệt mỏi, hết sức rồi, vì sao ai cũng hỏi mình đòi sở sách.

"Nhu Bích, ta sao nữ giết ngươi, ta mơ tưởng ngươi thật lâu rồi, lúc trước khi còn trong phủ, mắt ngươi đặt trên đầu, không nhìn tới bọn tôm tép chúng ta, thật sự rất kiêu ngạo." Người nọ nói xong hơi thở tới gần hơn.

"Khoan đã, ta trước kia từng đắc tội ngươi sao, ta chịu lỗi, nhưng ta thật sự quên hết chuyện lúc trước rồi." Lam Ngữ Tư vừa nghe xong, xem ra lúc trước từng quen biết người này.

"Không cần nhận lỗi, Nhu Bích chỉ cần bồi gia chơi đùa thật tốt là được." tay người nọ dõng xuống, vuốt xương quai xanh của Lam Ngữ Tư, hơi thở càng dồn dập.

"Chắc hẳn các ngươi còn rất nhiều người giám thị ta, còn có người giám thị ngươi, ngươi đừng phạm lỗi." Lam Ngữ Tư nhớ đến những mảnh ký ức nhỏ, mơ hồ từng đọc qua trong sách, Đông Xưởng có quyền giám thị cảm y vệ, bản thân người cảm y vệ được phái đi cũng bị giám thị, để phòng ngừa làm việc bất lợi.

Người nọ quả nhiên dừng lại, dường như đang cân nhắc lời của nàng.

"A!" Lam Ngữ Tư nâng chân lên hung hăng đập xuống, đợi người nọ lỏng tay ra, lại nhanh chóng xoay người nhấc đầu gối hung hăng húc vào gốc rễ của hắn, rồi mới tiếp tục chạy. Nhưng Lam Ngữ Tư dù sao cũng là một thiếu nữ, dù ở kiếp trước thì chỉ là một người bình thường chăm chỉ đến trường thi cử, tốt nghiệp đi làm chen chúc trong tàu điện ngầm, còn người nọ là cảm y vệ có võ, ngay lúc Lam Ngữ Tư chạy đi, bị hắn dễ dàng kéo vạt áo, "roẹt", Lam Ngữ Tư bị kéo rách lớp áo đen, chỉ còn trung y màu trắng chạy vào bóng đêm, tóc nàng bung ra tán loạn.

Người nọ lập tức đuổi theo, Lam Ngữ Tư chạy như điên về phía trước, xa xa nhìn thấy một cái đèn lồng ở đầu ngõ ngo, nghe được thanh âm điểm canh. Có người, Lam Ngữ Tư há hốc miệng liều mạng chạy hướng đó.

"A! ~~~~~" người điểm canh thấy tấm áo trắng bay tới trước mặt, sinh vật không biết là quỷ hay yêu, diện mạo hung ác, tựa hồ cả răng sâu cũng rớt ra, sợ tới mức ném đèn lồng bỏ chạy, vừa chạy vừa nhớ tới án diệt môn gần nhất của Triệu phủ có xuất hiện thứ gì đó như đám lông trắng, sợ tới mức nhũn chân té nhào xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Lam Ngữ Tư chạy đến chỗ phu canh, dùng sức lay hắn, nhưng tên cảm y vệ kia đã đuổi tới. Người nọ bị chọc giận, khuôn mặt dữ tợn đi về phía Lam Ngữ Tư. Lam Ngữ Tư lấy móng và hai chân làm điểm chống đỡ, lui về phía sau, đến khi không còn đường lui.

Kỳ tích đã xảy ra, người nọ đột nhiên ngã xuống đất, phía sau là Dịch Khanh Hàn mặt không chút thay đổi.

Lam Ngữ Tư cảm thấy trời sắp sập rồi, bởi vì nàng đã thấy cảnh tượng kinh khủng nhất thế gian, cũng khó quên nhất.

Dịch Khanh Hàn cầm lấy vũ khí như móc sắt người nọ mang bên mình, nhẹ câu trên người hắn, thanh âm vải bị xé rách, thanh âm cắt da thịt tràn ngập bên tai Lam Ngữ Tư, đập vào lòng Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư ngồi trên ghế còn chưa bình tĩnh lại đã thấy Dịch Khanh Hàn đến, hắn vừa tắm xong, tóc còn ẩm ướt, làm ướt một mảng trên vai.

"Không nhớ gì cả?" Dịch Khanh Hàn đã nghe toàn bộ cuộc đối thoại của Lam Ngữ Tư và cảm y vệ kia, xem chừng nàng từng là người của Vạn chỉ huy sứ, nhưng nàng mất trí nhớ.

Lam Ngữ Tư cảm thấy cổ họng đau rát, chỉ run rẩy gật đầu.

Dịch Khanh Hàn đứng trước cửa sổ: "Ta nói lại lần nữa, cũng là lần cuối cùng, nếu muốn còn mạng để sống, chỉ có thể đi theo ta."

Lam Ngữ Tư co quắp gật đầu, hấn không truy cứu mình đã thương hấn, hay phải nói, hấn để cho nàng đã thương, vậy mới có thể nghe được nàng nói gì với cảm y vệ kia.

Lam Ngữ Tư cùng Dịch Khinh Hàn ngồi trong kiệu, có chút cẩn trọng, may mà hấn vẫn nhắm mắt ngồi ngay ngắn, nàng có thể nhìn qua khe hở quan sát bên ngoài.

"Ông trời phù hộ, sau giới nghiêm ngàn vạn lần không được ra khỏi cửa, ngay cả sân cũng không được ra." thanh âm một đại thẩm truyền đến, vẫn còn chút sợ hãi.

"Ai nói không phải đâu, tôi qua lại chết thêm một người, toàn thân bị hồ ly cào nát thịt, không chỗ nào nguyên vẹn, ngay cả người gõ mõ điểm canh cũng thấy hồ yêu kia." một đại thẩm khác nói đến ba chữ 'hồ ly tinh' còn nghiêng răng ken két.

"Triệu phủ diệt môn cũng vì mang về một nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ, nghe nói đẹp như tiên nữ trên trời." lại có người xen mồm.

"Đẹp thì có ích lợi gì, đó là yêu tinh, aizz, đám nam nhân đó dù biết rõ thành quỷ cũng sẽ mắc mưu." ngữ khí căm giận.

Hàng quán cản đường bị đuổi đi, nhuyển kiệu tiếp tục đi, Lam Ngữ Tư không còn nghe tiếng bát quai nữa.

Nhìn Dịch Khinh Hàn im lặng nhắm mắt, Lam Ngữ Tư lén sờ sờ mặt mình, thật không ngờ thân thể này lại được đánh giá cao vậy. Xinh đẹp tuyệt luân, sánh được với tiên nữ!

"Cả nhà Triệu phủ và tiểu Kỳ kia bị giết, ở hiện trường đều xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, sau đó lại biến mất vô tung. Đây là chân tướng của mấy chuyện này, nhớ kỹ, sau này gặp ai cũng không được nói lung tung." Dịch Khinh Hàn đột nhiên híp mắt, khoe miệng khe khẽ, nói: "Nữ tử trong sự kiện kia là người, vì không muốn người ta chú ý, chỉ có thể nói là một nữ tử xinh đẹp."

Lam Ngữ Tư còn thành thật gật đầu, nghĩ lại mới thấy không thích hợp, ý của Dịch Khinh Hàn là mình và xinh đẹp hoàn toàn không liên quan, chột ghen khuất. Tức giận hoàn tức giận, ngoài mặt cũng không dám nói gì, đành ở trong lòng thầm mắng hấn ba mươi tám lần 'thái giám chết bầm!'

Hai người đội trong đại sảnh, tay bỗng nhiên bị hấn bắt lấy, Lam Ngữ Tư sợ tới mức run lên, muốn thu tai lại rút không ra, đang sửng sốt lại nghe tiếng cười khe truyền đến, Dịch Khinh Hàn vội kéo Lam Ngữ Tư đứng lên.

"Đốc chủ." Dịch Khinh Hàn mặt không biểu tình nói.

"Ngồi đi, vừa rồi bị trì hoãn, chờ lâu rồi nhì." Hạ Minh làm thái giám chấp bút Tỉ lệ giám, hiếm khi ôn hòa với ai như vậy. Có thể nói, trừ thái giám chương án Tỉ lệ giám và thái giám chương án Ngự mã giám, hấn là đệ nhất nhân bên người Hoàng đế.

Lam Ngữ Tư sinh ra ảo giác, cảm thấy người trước mắt là ông già mặt mũi hiền lành, không phải đốc chủ đại nhân Đông Xưởng người nghe người sợ.

"Làm càn!" Dịch Khinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư đang nhìn thẳng Hạ Minh, mặt bình tĩnh quát.

"Ha ha ha, không sao không sao, thật không phải phụ nhân chỉ biết vâng dạ." Hạ Minh nhìn hai người bật cười, gật đầu với Dịch Khinh Hàn. "Xác thật là người có thể an ổn ở nhà, loại này oanh yến không được."

Ý gì chứ, nói mình bộ dạng an toàn, không trêu chọc nam nhân được sao, thái giám chết bầm!

"Tên gì?" Hạ đốc chủ nâng chung trà lên, dựa về phía sau.

"Lam Ngữ Tư." Lam Ngữ Tư nhỏ giọng đáp, ánh mắt liếc qua Dịch Khinh Hàn, tên này vẫn bùng cái mặt lạnh.

"Có ý nghĩa gì?" Hạ đốc chủ buông chén trà, có chút ý vị nhìn Lam Ngữ Tư.

"Không có ý nghĩa gì, cha, gia phụ tùy tiện đặt!" Lam Ngữ Tư cẩn thận nói.

Hạ đốc chủ gật đầu, lại nâng chung trà lên.

"Vừa rồi Vạn đốc đến đây." Hạ đốc chủ nhìn Dịch Khinh Hàn, chỉ nói một câu.

"Nàng đi xuống nghỉ tạm đi, khi nào đi ta sẽ gọi." Dịch Khinh Hàn nói với Lam Ngữ Tư. Lam Ngữ Tư thất vọng, nàng còn muốn nghe mấy chuyện có quan hệ lớn tới thân phận của thân thể này.

Lam Ngữ Tư bị dẫn đi rồi, Hạ Minh nhìn Dịch Khinh Hàn nói: "Hấn có ý thù ta, ta trả lời lấp lửng, người nên làm gì thì làm đó là được, lấy được sổ sách, không sợ hấn không thành thật."

"Vâng, thuộc hạ hiểu." Dịch Khinh Hàn giơng mắt nói: "Thuộc hạ nhất định toàn lực nguyện trung thành với đốc chủ."

"Hoàng thượng muốn lập Tây Xưởng, nhân số gấp đôi chúng ta." Hạ Minh mặt không đổi sắc nói, nhìn song cửa sổ nói: "Đốc chủ là Vương Thủ của Ngự mã giám"

Dịch Khanh Hân ngừng đầu kinh ngạc nhìn sắc mặt của Hạ Minh, không dám nói bừa.

"Vương Thủ từ nhỏ lớn lên bên cạnh Thánh thượng, gom muôn nghìn ân sủng, có lẽ lần này là nhất thời hứng khởi, vì hấn suy tính yêu cầu mà làm ra chuyện vô bổ; có lẽ....." Hạ Minh nhìn Dịch Khanh Hân: "Thánh Thượng nói rõ là vì tra án yêu hồ của Triệu gia, người làm sạch sẽ chứ?"

"Án Triệu phủ đã sạch sẽ." Dịch Khanh Hân đứng lên, chấp tay nói: "Độc chủ yên tâm, bất luận là nguyên nhân gì, địa vị của Đông Xưởng chúng ta là không thể thay thế, thuộc hạ nhất định dốc toàn lực."

Rời khỏi chỗ Hạ đốc chủ, Dịch Khanh Hân theo người hầu dẫn đi ra ngoài, tới cuối một hành lang, bóng người màu tím sậm hiện lên, Dịch Khanh Hân dừng bước.

"Bách hộ đại nhân?" người hầu kinh ngạc nhìn Dịch Khanh Hân.

"Ta muốn đi nhà xí, lát nữa tự mình trở về, người không cần đi theo." Dịch Khanh Hân nói.

"Vâng, đại nhân thỉnh tự nhiên." Dịch Khanh Hân thường lui tới tư trạch của Hạ Minh, người trong phủ rất quen thuộc với hân.

Nhìn người hầu đi xa, Dịch Khanh Hân nhanh chóng xoay người, đi tới phía sau hòn giả sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng Tước Ở Sau

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Vì là gia quyến của Dịch Khanh Hân, người trong Hạ phủ tiếp đãi Lam Ngữ Tư long trọng có thừa, hầu hạ chu đáo. Ngồi lâu, Lam Ngữ Tư muốn đi ra ngoài một chút, thừa dịp nha hoàn không chú ý, lên đến chỗ có núi giả cây xanh nước biếc, nhìn quang cảnh xung quanh mình, thầm nghĩ đây chẳng phải là khung cảnh nữ chủ lần đầu gặp nam chủ trong tiểu thuyết sao? Xem ra vẫn còn cơ hội, không chừng sẽ gặp được chân mệnh thiên tử, từ đây cứu mình ra khỏi biển lửa.

Lam Ngữ Tư vui vẻ trong lòng, vừa khần trương vừa chờ mong nhìn trái nhìn phải, đột nhiên thấy một mảng màu tím lay động, vội vàng trốn sau núi giả, cứ tưởng nha hoàn Hạ phủ tới tìm mình.

Một lúc lâu sau không nghe thấy thanh âm gì, ngay lúc Lam Ngữ Tư vừa định ló đầu ra nhìn, một giọng nữ thanh thuần truyền đến: "Đại nhân tân hôn vui vẻ như vậy, sao lại có thời gian đến tìm ta."

Ồ, ghen tị kia! Lam Ngữ Tư thích nhất nghe bát quái, nín thở ngưng thần lắng nghe.

Nam nhân kia không nói chuyện, nữ nhân tiếp tục u oán nói: "Ta sớm nên hiểu rõ, địa vị của ta trong lòng đại nhân."

Nam nhân kia vẫn không nói chuyện, nghe thanh âm chắc là nam nhân kéo nữ nhân kia vào lòng. Ai, nữ nhân này chỉ làm ra vẻ, không địa vị thì còn đứng nghe người nói nhiều chuyện vô nghĩa vậy sao?

"Nàng ta rất đẹp sao?" giọng nữ có chút ghen ngào.

"Từ Yên, nàng biết mà, ta cưới nàng ta chỉ vì....." Lam Ngữ Tư chấn kinh, không ngờ lại là thanh âm Dịch Khanh Hân. Tuy tự biết lý do Dịch Khanh Hân cưới mình, nhưng nghe lời này vẫn có chút khó chịu.

"Vì sao?" nữ nhân kia không chịu bỏ qua hỏi.

"Tóm lại, nàng chờ ta hai năm, hai năm sau, ta nhất định biến nàng thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời. Đêm nay ta tới tìm nàng, ở chỗ cũ chờ ta." Dịch Khanh Hân vậy mà nói một hơi dài lời tâm tình, Lam Ngữ Tư ngây dại.

"Hai năm sau? A....." cô gái tên Từ Yên hình như gãy khỏi vòng ôm của Dịch Khanh Hân, đi về phía núi giả, Lam Ngữ Tư giật mình, liên tục lui lại mấy bước.

Thanh âm rất nhỏ này không thoát khỏi tai Dịch Khanh Hân, "Ai đó? Đi ra!"

Lam Ngữ Tư máu xông lên não, nếu bị phát hiện là không phải chuyện đùa đâu, thủ đoạn của Dịch Khanh Hân nàng biết rõ. Nhìn quanh, nhặt một tảng đá trên đất, quyết định thật nhanh đập vào đầu mình, thấy hồng lên rồi vội vàng ngồi xuống, dựa vào núi giả vờ bất tỉnh.

Dịch Khanh Hân lập tức xoay người đến phía sau núi giả, thấy Lam Ngữ Tư 'hôn mê bất tỉnh', nói với Từ Yên phía sau vẫn chưa bước qua: "Nàng mau

trở về, sợ rằng có biến."

Lam Ngữ Tư nghe tiếng bước chân nhỏ ngày càng xa, sau đó mình bị Dịch Kinh Hàn tùy tiện ôm lấy, đi thẳng về thiên đình mình vừa ngồi. Dịch Kinh Hàn tùy ý đặt Lam Ngữ Tư trên ghế, chính mình thì khoanh tay đứng.

"Đại, đại nhân, phu nhân làm sao vậy?" một tiểu nha hoàn nom nớp lo sợ hỏi: "Phu nhân vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh ngồi đây, sao lại, sao lại....."

"Không cần thận vấp ngã, không sao, không cần báo với đốc chủ." Dịch Kinh Hàn ngữ khí thoải mái nói với tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn cũng không muốn làm lớn chuyện này, nếu bị đốc chủ biết mình đãi khách không chu toàn, sẽ phải chịu trọng phạt, vì thế thật cẩn thận cảm khẩn ướt giúp Lam Ngữ Tư lau trán.

Lam Ngữ Tư nằm trên ghế mà hoảng, đành phải giả vờ từ từ tỉnh lại, mở to đôi mắt thất thần hỏi: "Hả? Ta đang ở đâu? Sao lại thế này?"

Dịch Kinh Hàn thấy nàng tỉnh, phân phó tiểu nha hoàn lui ra trước. "Vì sau ở phía sau núi giả?" bộ dạng ôn nhu đối với Từ Yên của Dịch Kinh Hàn đã biến mất, thay vào đó là thái độ lạnh như băng.

"Ta không biết, ta đang đi dạo trong viện, bị người đánh hôn mê, ta cũng không đi qua núi giả gì cả." Lam Ngữ Tư thành khẩn nói, tuyệt đối không dám thừa nhận mình nghe lén được gì đó. Bèn dòi đi lực chú ý của Dịch Kinh Hàn, tiến đến túm lấy tay áo của hắn, ra vẻ sợ hãi: "Có thể là người của cấm vệ vệ không? Không phải là muốn tới bắt ta chứ?"

Dịch Kinh Hàn khẽ nhủ mảy, hất tay Lam Ngữ Tư ra, bước đi hai bước, gọi một người hầu vào, thì thầm với hắn vài câu, rồi mới trở lại lạnh lùng nói với Lam Ngữ Tư: "Còn không đi mau?"

Lam Ngữ Tư ảo não theo sát Dịch Kinh Hàn trở về, ra tới cửa đến trước xe ngựa, Dịch Kinh Hàn tự mình lên xe trước, nhìn cũng không nhìn tới Lam Ngữ Tư phía sau. Quần áo rườm rà nặng nề, Lam Ngữ Tư đành dùng cả tay chân bò lên xe, tìm góc dựa vào vách xe ngồi xuống.

Dịch Kinh Hàn ngồi ở vị trí như lúc đến, nhắm mắt lại, tâm tình dường như rất không tốt, Lam Ngữ Tư không dám chọc hấn xúi quẩy, hai người ngồi đối diện không nói gì.

Trên đường đông người qua lại, xe ngựa khi thì bị cản trở, đi một chút lại ngừng một chút, Dịch Kinh Hàn đột nhiên bực bội vén màn xe rít lên với xa phu: "Đi ra bên ngoài cho ta, đi đường vòng, nhanh!"

Xa phu sợ tới mức run rẩy, lập tức quất một roi, xe ngựa thay đổi tuyến đường.

Hắn chắc là vì lời nói của nữ nhân kia mà trong lòng không vui, Lam Ngữ Tư híp mắt giả chết, kiếp trước, khi hắn phát cáu sẽ bẻ gãy tay người ta, nàng đã thấy qua hành vi của hắn trong đại lao, lúc này chỉ có thể im lặng.

Tốc độ của xe ngựa nhanh hơn, hắn là đang chạy băng băng trên đường ngoại thành thừa thốt người. Lam Ngữ Tư ngồi mệt mỏi, lén nhìn Dịch Kinh Hàn ở đối diện, khuôn mặt nghiêm chỉnh âm trầm nhắm mắt ngồi đó. Váy dài bị ngồi đè dưới mông, Lam Ngữ Tư muốn điều chỉnh tư thế vén váy lại, đang lặng lẽ nâng mông lên, chuẩn bị vén váy phẳng lại, xe ngựa đột ngột dừng, Lam Ngữ Tư cả người bay đi, đập về phía Dịch Kinh Hàn đối diện.

Nhất thời hai người cùng thất thần, Dịch Kinh Hàn đang trầm tư không ngờ sẽ có cái miệng bay tới, khi phản ứng lại thì miệng Lam Ngữ Tư đã cứng rần "hôn" lên ngực hắn. Tuy cách một lớp quần áo, nhưng ngực mềm mại của Lam Ngữ Tư đã sít sao tựa trên bụng mình, cảm giác ấm áp mềm mại xuyên thấu qua lớp vải, chạy thẳng vào trong khoang bụng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn giãn đến hơi đỏ, kích động cùng tức giận, vội vàng kéo Lam Ngữ Tư lên, không ngờ phát hiện nàng lại chảy máu mũi. Lam Ngữ Tư tức giận muốn mang người, ai muốn "thân mật" với hắn chứ, nếu không phải mất thăng bằng, nàng cũng không đập mặt chảy máu mũi. Lại nói, cơ ngực của người này rất cực làm bằng gì, sao lại cứng như thế.

"Người! Cút cho ta!" Dịch Kinh Hàn thật muốn một chương đánh chết nàng, nâng tay lên vài lần cuối cùng không hạ xuống, lúc này chợt nghe bên ngoài huyền ảo.

Dịch Kinh Hàn ôm một bụng tức đành phải ra bên ngoài phát tác, nhấc lên màn kiệu nhảy ra ngoài. Lam Ngữ Tư lau máu mũi cũng ló đầu theo góc, muốn xem rốt cục xảy ra chuyện gì, lực đạo lớn tới mức làm mình đập mặt chảy máu mũi.

"Con mẹ lão tử! Ai cản đường của gia, còn không mau cút ra! Gia hôm nay vui vẻ, coi như người may mắn!" một cậu ấm râu xồm giạng chân ngồi trên ngựa, tay cầm roi ngựa chỉ vào Dịch Kinh Hàn cười mắng.

Dịch Kinh Hàn thần sắc lạnh lùng đảo qua mọi người, vốn là các vị công tử cậu ấm kiêu ngạo chậm rãi thu lại ý cười, tên đầu lĩnh râu xồm vốn đang ngửa đầu cười nói với đám cậu ấm cầm y hoa phục phía sau, lúc này cũng cảm nhận được không khí không đúng. Hắn vừa định nói tiếp thì một cậu ấm cao gầy nhẹ nhàng kéo tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: "Đừng, đừng nói nữa, là người của Đông Xưởng."

"Người, người của Đông Xưởng thì sao? Tổ phụ, tổ phụ của ta là....." râu xồm càng nói càng nhỏ giọng, tổ phụ của hắn đúng là thủ phụ [1] nội các tiền triều, nhưng sau khi về hưu đã sớm giá hạc tây du [2], tuy thanh danh còn sót chút uy thế, nhưng trước mặt người của Đông Xưởng thật không biết có chân đứng vững không.

Phiên dịch trình sát của Đông Xưởng trải rộng cả nước, lúc này đã sớm có một đám người vây quanh Dịch Kinh Hàn, nhìn đám cậu ấm đối diện nóng

lòng muốn ra tay, chỉ chờ Dịch Khinh Hàn ra lệnh một tiếng.

"Thân là người nhà quan lại phóng ngựa trên đường, gây chuyện nhiều dân, bắt về hết cho ta!" Dịch Khinh Hàn vung tay, các phiên dịch liền bắt đầu bắt người.

"Ngươi, ngươi dám, cha ta là Lại bộ thị lang..."

"Buông, cầu nô tài, các ngươi....."

Nhất thời thanh âm đánh chửi ngã ngựa ồn ào, dù toàn lực phản kháng, nhưng nhóm cậu ấm quen sống an nhàn sung sướng sao có thể đấu lại các phiên dịch Đông Xưởng quanh năm bắt người, mỗi người đầu rơi mũi chân rớt giày, chặt vật bị áp đi.

Thấy Dịch Khinh Hàn xoay người, Lam Ngữ Tư vội vàng núp vào trong kiệu, tên này có chỗ trút giận rồi, mình tạm thời an toàn. Ở kiếp trước, Dịch Khinh Hàn hi vọng vô thường mà nổi giận, chắc chắn phải bắt ai đó tới xả giận mới được, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi Lam Ngữ Tư sợ hãi.

"Đưa phu nhân trở về." Dịch Khinh Hàn nói với xa phu, rồi nhảy lên con ngựa một phiên dịch dắt tới, nghênh ngang rời đi.

Trong nhà tù âm lãnh ẩm ướt, mấy cậu ấm bị lột hết quần áo tụt một chỗ lạnh run. Vừa vào đầu xuân, trời còn lạnh, huống chi là đại lao không thấy mặt trời. Dịch Khinh Hàn đã báo cáo tình hình cụ thể cho Hạ Minh, mới chậm rãi trở về đại lao, đứng trước cửa, khoe miệng tươi cười ý vị thâm trường nhìn đám người chặt vật không chịu nổi.

"Cầu nô tài, đồ chó hoạn quan, mau thả chúng ta ra!" râu xồm họ Dương, là cháu ruột của Dương Tương Phổ thủ phụ nội các tiền triều, bình thường sống bên ngoài với phụ thân, ngày tết mới vào kinh chạy chọt quan hệ, lúc này mới cùng đám công tử ăn chơi trác táng tụ họp hai ngày, ngu ngốc tam ngu ngốc tam ngu ngốc. Mấy con cháu quan lại kia tất nhiên biết rõ thủ đoạn của Đông Xưởng, tên Dương Nguyên bình thường không ở kinh thành còn chưa tin thiệt hơn trong đó, mới khiến mọi người gặp phiền toái như vậy.

"Dịch đại nhân, Dịch đại nhân ngài đừng trách, mấy người bọn ta chỉ là nhất thời hứng khởi, nên, nên mới....." gã cao gầy lúc bị bắt còn hùng hùng hổ hổ sớm đã hết nóng nảy, lòng biết cha mình chắc sẽ mang tiền của tới cứu mình, bây giờ nói vài lời van xin có thể bớt chút hành hạ thể xác.

"Ngươi cầu hắn cái gì! Cha ta sớm nói qua, không thể cho đám chó hoạn quan này mặt hòa nhả." Dương Nguyên ý vào uy thế còn lại của tổ phụ trong triều, mấy năm nay ở địa phương làm mưa làm gió, lúc này cũng là bộ dạng không sợ trời không sợ đất.

"Cha ngươi là ai?" Dịch Khinh Hàn nhìn Dương Nguyên hỏi.

"Tổ phụ của ta là Dương Tương Phổ, hừ, nói cho ngươi biết, nhanh chóng thả ta ra, bằng không, bằng không ta....." Dương Nguyên nói một tràng, dường như nhớ tới tổ phụ mình đã sớm mất, nhà mình không còn chỗ dựa, nhưng lại nghĩ đến số bạc phụ thân đưa đi mỗi năm, đã đốt lốt toàn bộ cao thấp trong triều, xảy ra chuyện sẽ có người che đậy, vì thế rướn cổ nói: "Bằng không ta đem ngươi đi băm thây vạn đoạn, đánh nốt vào đại lao!"

Dịch Khinh Hàn chấp tay sau lưng, cười lạnh lùng, nghiêng đầu nhún mày nhìn Dương Nguyên, sắc mặt khinh thường nói: "Thật đáng buồn, đáng tiếc, Dương cáo già sao lại dạy ra tên khờ ngốc du thủ du thực như ngươi, ta xem ngươi là bệnh hồ đồ rồi, hôm nay sẽ làm cho ngươi thanh tỉnh lại."

Dịch Khinh Hàn nói xong đột nhiên nụ cười lạnh cứng lại, nhớ tới những việc Dương Tương Phổ làm khi đó, tức giận không phải chuyện đùa.

Dương Nguyên bị trói trên cọc gỗ rất nhanh ngã đi, bị xối nước đá rồi nước ấm, dù là nam tử bằng sắt cũng chịu không nổi. Dịch Khinh Hàn hung ác đập một cước vào bụng Dương Nguyên, sau đó đồ lên người hắn - đang từ từ chuyển tình, một chậu nước ối, Dương Nguyên bị cay đến muốn hôn mê, lại nghe Dịch Khinh hàn âm trầm cười nói: "Đuờng cấp, đây là đồ chơi phiên bang mới tiến cống. Ha ha, ngươi nên vui mừng đi, tổ phụ ngươi là con cáo già, không phải sai lang. Ngoan ngoan đợi ở đây, đến khi có lệnh thả ngươi, nếu như lại nói những lời ta không muốn nghe.... ta không có tính nhẫn nại!"

[1] Thủ phụ: là danh hiệu của người đứng đầu đại học sĩ thời Minh, thiết lập từ tháng tám Kiến Văn năm thứ tư (1402)

[2] Giá hạc tây dư ý là cười hạc bay về thiên đường, cách nói giảm nói tránh của việc chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tương Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp Người Không Tốt

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Dịch Khinh Hàn nói xong đột nhiên nụ cười lạnh cứng lại, nhớ tới những việc Dương Tương Phổ làm khi đó, tức giận không phải chuyện đùa.

Dương Nguyên bị trói trên cọc gỗ rất nhanh ngã đi, bị xối nước đá rồi nước ấm, dù là nam tử bằng sắt cũng chịu không nổi. Dịch Khinh Hàn hung ác

đạp một cước vào bụng Dương Nguyên, sau đó đổ lên người hắn - đang từ từ chuyển tỉnh, một thau nước ớt, Dương Nguyên bị cay đến muốn hôn mê, lại nghe Dịch Kinh hàn âm trầm cười nói: "Đủ cứng cáp, đây là đồ chơi phiên bang mới tiến cống. Ha ha, ngươi nên vui mừng đi, tổ phụ ngươi là con cáo già, không phải sai lang. Ngoan ngoan đợi ở đây, đến khi có lệnh thả ngươi, nếu như lại nói những lời ta không muốn nghe.... ta không có tính nhẫn nại!"

Dương Nguyên muốn mắng cũng mắng không được, mọi người trong lao nghe được tiếng kêu cách đó không xa, vừa rồi còn khí thế vô cùng, bây giờ biến thành tiếng rên đau và thở gấp trầm trầm, đều cúi đầu không nói, chỉ mong người nhà sớm lấy tiền "khỏi thông".

Hạ đốc chủ được Hoàng đế cho phép, truyền đạt cho Dịch Kinh Hàn, cơ bản là cho đám công tử ăn chơi trác táng này một chút giáo huấn, giáo huấn xong là có thể thả người. Hoàng thượng nói mơ hồ, bên dưới làm việc liền có thể làm lớn ra, Dịch Kinh Hàn tay trái đỡ cằm, tay phải lấy danh sách người nhà của đám công tử quần áo lụa là mới vào nhà tù, xem qua một lượt.

"Phong Tuấn, xách tên Lý Ngọc Dũng ra đây cho ta." Dịch Kinh Hàn nói với phiên dịch hầu hạ bên người.

"Đại nhân, phụ thân hắn là giám phán Khâm thiên giám, hôm nay đích thân đến." phiên dịch tên Phong Tuấn kia nhìn ra Dịch Kinh Hàn muốn cho Lý Ngọc Dũng ném mũ đau khổ, vì được nhận chỗ tốt của phụ thân hắn, lúc này coi như là vì người làm việc, giúp hắn nói vài lời.

Dịch Kinh Hàn chậm rãi quay người, lạnh lùng nhìn Phong Tuấn không nói lời nào, Phong Tuấn bị nhìn, da đầu run lên, chột dạ cúi đầu: "Thuộc hạ dẫn người đến, đại nhân thỉnh chờ."

Tầm mắt của Dịch Kinh Hàn dừng trên tờ giấy, giám phán Khâm thiên giám, Lý Đầu. Khánh Nguyên năm thứ mười hai, đêm xem dị tượng bác đầu, dâng tấu ám chỉ trong triều có kẻ gian quỷ phá. Trên vì thế tra xét, liên hệ tới vụ án Vinh soái.

Lý Ngọc Dũng run rẩy đứng, hai tay che thân dưới, nom nớp lo sợ nhìn người trước mắt.

"Đừng sợ, ta chỉ hỏi ngươi vài chuyện, thành thật trả lời. Ngươi trả lời nhanh, rồi khỏi sớm." Dịch Kinh Hàn kéo ghế dựa ngồi xuống, một chân bắt chéo lên chân còn lại, hai tay đặt trên tay vịn, bộ dáng dù bận vẫn ung dung. "Thường đi đâu uống hoa tửu?"

Lý Ngọc Dũng thần kinh căng thẳng chờ câu hỏi của hắn, không nghĩ tới hắn hỏi chuyện chẳng ra gì như vậy, nhất thời đầu óc quay cuồng, đáp: "Xuân, Xuân Mãn Viên." nói xong lạnh tới khàn giọng.

"Cô nương tốt nhất là ai?" Dịch Kinh Hàn vẫn mang bộ dạng khí định thần nhàn, làm cho người ta nhìn không ra hắn đang nghĩ gì.

"Đều, đều rất tốt, đều yến oanh [1], nhất, nhất là...." Lý Ngọc Dũng có chút chần chờ.

"Cái gì nhất?" Dịch Kinh Hàn cứ như rất thích thú, hai tay khoanh trước ngực, chọn mi hỏi.

"Lẳng lơ nhất...." Lý Ngọc Dũng nghĩ thầm ngươi là thái giám, hỏi cái này làm gì? Nhiều nhất cũng chỉ là hôn hôn sờ sờ thôi.

"À, nhị công tử của Vinh lão tướng quân - Vinh Vạn Thủy cũng thích yến oanh." Dịch Kinh Hàn ra vẻ lơ đãng nói.

"Hắn không thích yến oanh, hắn thích Xuân Thủy có thể đánh đàn ca hát, chúng ta...." Lý Ngọc Dũng nói một mạch xong, như nhớ tới cái gì, đột nhiên im miệng, một lúc lâu sau nói tiếp: "Chúng ta không quen thuộc, lúc ta gặp hắn, hắn đều gọi Xuân Thủy."

Không khí nháy mắt ngưng trệ, Dịch Kinh Hàn không còn nghe hắn nói gì, vì biểu tình của hắn đã bán đứng chính mình, người này nhất định là thường xuyên lêu lổng với Vinh Vạn Thủy.

Một lúc lâu sau, Dịch Kinh Hàn đứng lên đi ra ngoài, lúc đi qua Lý Ngọc Dũng, cúi đầu nói một câu 'sau này còn gặp lại' rồi biến mất trong nhà tù u ám.

Dịch Kinh Hàn đứng trước cửa đại lao, mạnh mẽ hít vào một hơi không khí lạnh, phổi hơi khó chịu làm cho chính mình trấn tĩnh rất nhiều. Chuyện cũ từng cảnh từng cảnh hiện lên trước mắt, mẫu thân từ ái nhưng chết trẻ, kẻ mẫu xinh đẹp lại độc ác, phụ thân uy nghiêm xa cách, đệ đệ ngu dốt còn nhất gan.

Khi đó, bản thân cỡ nào không muốn thấy bọn họ, bây giờ chính mình là cỡ ấy tịch mịch, đứa bé mười tuổi, chân trần chạy khỏi nhà, đi trên con đường vô định. Khác nhau chính là, khi đó mình không biết phía trước có ai, hiện tại đã biết phía trước có người đang chờ mình.

Bên bờ sông, một thân ảnh tím nhạt đang đứng, nhu nhược như vậy, nhỏ nhắn xinh xắn. Dịch Kinh Hàn khẽ môi hơi nhếch, vươn tay dất tay nàng.

"Còn giận?" ngón tay thon dài của Dịch Kinh Hàn nâng cằm Từ Yên, cười tà mị.

"Nô tỳ nào dám? Nô tỳ chỉ là một hạ nhân." Từ Yên quay đầu, vùng thoát khỏi mấy ngón tay của Dịch Kinh Hàn, quay mặt đi nhìn nước sông sóng lăn tăn. Dịch Kinh Hàn ở phía sau nhìn không thấy, trong mắt nàng có tia căm ghét.

Dịch Kinh Hàn nắm lấy vai Từ Yên, nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng tiếng nói: "Chờ ta hai năm, hai năm sau...."

"Chàng luôn nói hai năm, hai năm, chàng rốt cuộc muốn làm gì? Ngay cả thiếp cũng không thể nói sao?" Từ Yên nói xong, dường như đang nén nước mắt, nghẹn ngào: "Thiếp không để ý ánh mắt thế tục, cùng chàng, đây.. yêu nhau, chẳng lẽ cũng không đòi được một câu nói thật của chàng sao?"

"Ta không muốn nàng chịu đựng quá nhiều, làm nữ nhân của ta, chỉ cần vui vui về sống là tốt rồi." Dịch Khanh Hàn hít sâu, cảm giác trái tim đột nhiên đập mạnh, hắn bỗng đứng có ý nghĩ muốn nói ra hết tất cả xúc động với nữ nhân này.

Từ Yên nghe xong, đáy mắt lướt qua tia sáng kỳ lạ. "Vậy được, thiếp không hỏi, nhưng chàng phải đáp ứng đưa nữ nhân kia cho thiếp xử lý, thiếp không muốn có nữ nhân khác gọi chàng là tướng công."

"Từ Yên, chuyện này, nàng ta còn có ích với ta, chờ ta xong chuyện, nàng muốn thế nào cũng được." Dịch Khanh Hàn kiên nhẫn giải thích.

Từ Yên cười lạnh, tránh đi tay Dịch Khanh Hàn, rút vai lui về sau hai bước, lạnh lùng nói: "Dịch đại nhân tự mình suy xét đi, ta không vội, nếu còn muốn nữ nhân kia, ngày mai lúc này, Dịch đại nhân không cần đến đây gặp lại." Từ Yên nói xong, không quay đầu lại chạy đi, không nhìn Dịch Khanh Hàn về mặt cô đơn phía sau.

Sở sách là nhân tố quyết định, chỉ có tìm được sở sách mới biết ai là kẻ thù của mình. Đồng thời nữ nhân kia là yếu tố then chốt để tìm sở sách, Dịch Khanh Hàn hung hăng đâm vào cây bên hồ, lá cây rụng rào rào bay xuống, tâm tình theo đó mà đau đớn. Tuy nói Dịch Khanh Hàn vô tình, đáy lòng hắn vẫn có một góc mềm mại, đó là khát vọng với gia đình, cũng là loại khao khát với tình cảm chưa bao giờ có được.

Dịch Khanh Hàn nhanh chóng hóa tốc chạy về nhà, hắn phải nhanh chóng tra ra sở sách ở đâu, nếu đêm nay hỏi không ra manh mối hữu dụng, vậy chỉ có thể..... manh mối này không phải không trọng yếu, chỉ là hắn cảm thấy hắn vẫn có thể không qua các phương thức khác tìm ra sở sách, tìm được danh sách kẻ thù của hắn.

Lam Ngữ Tư đang ăn điểm tâm đột nhiên cảm giác phía sau lạnh cả người, cảm giác không khỏe như có như không truyền khắp người, giống như sắp có chuyện lớn xảy ra. Không đợi nàng tỉ mỉ bình phẩm cảm giác này, đã bị người ta nâng lên, xách thẳng vào phòng.

"Sao, sao vậy?" Lam Ngữ Tư sợ tới mức chân run rẩy, khiếp trước, khi hắn nổi giận chính là bộ dạng này. Ban ngày nghe nói đêm nay đi gặp nữ nhân kia, chẳng lẽ sau khi gặp nữ nhân kia đã xảy ra chuyện gì?

"Ta không kiên nhẫn, người tốt nhất nhớ lại hết mọi chuyện, bằng không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Dịch Khanh Hàn hung hăng ném Lam Ngữ Tư xuống đất, nghiêng người về phía trước nói: "Chiếc chiến thuyền lúc trước ngươi nói cho ta biết, ta đã phái người đi thăm dò. Sau đó họ Triệu lại gặp ai! Đã làm chuyện gì! Đi qua chỗ nào!"

Lam Ngữ Tư hòa tốc "ân cần thăm hỏi" hắn mấy lần trong lòng, người cho rằng ta bị ngốc hử? Nói tất cả mọi chuyện cho người, người còn sống được hả? Vì thế liều chết cắn môi nói: "Ta thật sự chỉ nhớ được nhiều đó, ta, đầu của ta....."

"Đầu của ngươi sắp không giữ được rồi, ta đã hết kiên nhẫn, nói mau!" Dịch Khanh Hàn tóm cổ áo Lam Ngữ Tư rộng giận.

"Ta, ta thật sự không....." Lam Ngữ Tư run rẩy nói, chỉ thấy một tay khác của Dịch Khanh Hàn đã vươn về phía cổ mình.

"Đại nhân, người của đốc chủ đến, có việc gấp tìm ngài." tôi tớ ngoài cửa báo, tạm thời cứu Lam Ngữ Tư một mạng.

Dịch Khanh Hàn nặng nề thở ra một hơi, buông cổ áo Lam Ngữ Tư, mở cửa đi ra ngoài.

Đoán chừng sự tình khẩn cấp, người nọ trực tiếp theo tôi tớ vào sân trong, thấy Dịch Khanh Hàn ra khỏi cửa, vội tới nói: "Dịch đại nhân, tình huống khẩn cấp, ta....."

"Không sao, ngươi không phải được đốc chủ phái đi giám thị Vạn gia? Sao lại đến đây? Có chuyện gì nói nhanh." Dịch Khanh Hàn thấy người nọ về mặt khẩn trương, trên đất đặt một người bị vải trắng bọc lại.

"Dịch đại nhân, thỉnh, thỉnh phái những người này đem thi thể cùng tờ giấy đến chỗ đốc chủ, ta, ta bị theo dõi, suýt nữa....." người nọ đang nói phun ra một ngụm máu tươi.

"Đây là ai?" Dịch Khanh Hàn hỏi.

"Ta canh giữ ở xung quanh Vạn phủ, thấy nữ tử này ở chung quanh hành vi lên lút.... Quả nhiên....." người nọ chỉ người trong bao vải trắng nói: "Nữ tử này được đón vào Vạn phủ, ta nghe được nàng báo cáo với bọn họ hành tung của đốc chủ và hành tung của ngài, cùng các sở thích... ta che mặt bắt nữ tử này, vốn định đưa nàng về cho đốc chủ xử lý, không ngờ người của Vạn phủ đuổi theo, thừa dịp ta chưa chuẩn bị đánh chết nữ thám tử này..... Chúng ta cùng hành động, thật vất vả trốn tới nơi này, đại nhân."

"Có thể biết hành tung của ta và đốc chủ cùng sở thích?" Dịch Khanh Hàn chau mày, người nọ là đốc chủ phái đi giám thị Vạn phủ, vẫn là giao cho đốc chủ xử lý trước đi, khoát tay nói: "Đi tìm Dịch An, hắn sẽ phái người che chở ngươi."

Người nọ vừa định đi, chợt bị Dịch Khanh Hàn gọi lại. "Khoan đã!"

Dịch Khanh Hàn trước khi xoay người thoáng thấy bao vải trắng lộ ra một góc áo màu tím nhạt, đột nhiên lòng chấn động, không biết vì sao lại có chút khủng hoảng. Nhìn quanh bao vải trắng kia một vòng mới chậm rãi đến gần, đưa tay hướng một góc bao, muốn vạch ra xem.

Tay Dịch Khanh Hàn nắm một góc vải trắng, chậm rãi vạch ra, bỗng nhiên mạnh mẽ buông, tim đập nhanh hơn. Bàn tay run rẩy lần nữa vạch ra, hắn trầm ngâm thật lâu.

Lam Ngữ Tư lúc này đang tựa cửa sổ nhìn ra ngoài, theo hướng nhìn của nàng vừa vận nhìn thấy sườn mặt của Dịch Kinh Hàn, tôi tớ và người kia ở phía sau không thấy được tay Dịch Kinh Hàn đang run rẩy gắt gao nắm bao vải trắng. Bàn tay kia siết chặt như muốn bóp nát mảnh vải vậy, nhờ ánh trắng, Lam Ngữ Tư dường như nhìn thấy trong mắt hắn một tầng long lánh, miệng khẽ nhếch, và màu tím nhạt quen thuộc xuất hiện ở chỗ núi giả kia.

"Người có chứng cứ gì nói nàng là thám tử?" Qua hồi lâu, Dịch Kinh Hàn đề nén thanh âm hỏi.

"Ta nghe được chính miệng nàng báo cáo với người Vạn phủ sở thích của ngài và độc chủ, còn nói hai năm gì đó.... đi theo một hoạn quan ghê tởm...." người nọ nói đến đây sợ Dịch Kinh Hàn nghe được hai chữ 'hoạn quan' mà mất hứng, dừng một chút thấy hắn không phát tác, mới tăng gan tiếp tục nói : "Nên tiểu nhân đoán nữ tử này có thể đã ản núp bên người độc chủ, nên mới nói 'hai năm, đi theo một tên... ghê tởm....' khụ khụ, còn có tờ giấy này."

Dịch Kinh Hàn nâng tay lặng lẽ nhận tờ giấy người nọ trình lên từ phía sau, nhẹ nhàng lật ra.

'Dịch Kinh Hàn, thích sạch sẽ, vô công không lòng được, tâm địa độc ác, thích đồ ngọt, không uống rượu.', 'Hạ Minh, da mẫn cảm, không gần hoa cỏ, bữa cơm nhất định ăn măng tre."

Là Từ Yên, là Từ Yên, Dịch Kinh Hàn cảm thấy lòng đau kịch liệt, cảm giác như mất trọng lượng khó có thể hình dung đã kích hắn, không biết làm sao. Mới vừa rồi còn nắm tay ở bờ sông ni non, mấy canh giờ sau lại thiên nhân vĩnh cách [2], hơn nữa.....

Dịch Kinh Hàn như mất đi thính giác, không biết người nọ rời đi thế nào, chỉ biết chính mình nhẹ như bay đi vào thư phòng, đóng cửa phòng rồi không ra nữa.

[1] Yên oanh: ví von thanh niên nam nữ yêu nhau, ở đây hẳn là chỉ việc "yêu nhau"... @.@

[2] Thiên nhân vĩnh cách: người Trung Quốc quan niệm người chết sẽ lên trời, ở đây 'thiên' và 'nhân' ý chỉ một người trên trời – đã chết và một người còn sống, vĩnh viễn chia cắt.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tâm Như Chỉ Thủy [1]

Suốt hai ngày hai đêm, Dịch Kinh Hàn chưa từng ra khỏi thư phòng, đồ ăn hạ nhân đưa đến đều đặt trên bàn nhỏ trước cửa, lạnh thì hâm nóng, hâm nóng xong lại lạnh, không hề thấy hắn mở cửa lần nào. Lam Ngữ Tư có loại cảm giác thân thể thoải mái, tinh thần khảnh trương, lúc trước hắn như muốn bức cung, hai ngày này đi vào lại không ra, lúc đi ra sẽ đối với mình thế nào đây?

Lam Ngữ Tư đang ngồi trước cửa sổ quan sát tình huống ở thư phòng đối diện, tâm đột nhiên run rẩy, dường như nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó nha hoàn cúi đầu đứng ở cửa.

Lam Ngữ Tư dừng tai nghe, thanh âm khàn khàn của Dịch Kinh Hàn nói: "Mức nước, lấy một cây đoản đao đến cho ta."

Cần đoản đao làm gì! Lam Ngữ Tư rút cổ về, cảm thấy da đầu như bị kéo căng. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nha hoàn đưa đoản đao vào, tự giác cúi đầu đi ra.

Lát sau, cửa phòng mở, Dịch Kinh Hàn bước ra. Trong phòng cửa đóng kín mít, hẳn là rất tối, hắn đột nhiên đi ra ánh mặt trời, bất giác lấy tay che mắt, cản bớt ánh sáng. Thích ứng một lúc, tiếp tục đi tới phòng của hai người.

Lam Ngữ Tư theo bản năng muốn trốn, nhưng chân không nghe lời, cả người cứng ngắc, chỉ có thể ngồi yên trên ghế. Dịch Kinh Hàn cước bộ có chút chúi chới, hẳn là do hai ngày hai đêm chưa ăn cơm, người cũng gầy đi, cảm trắng hơn, đôi mắt biến thành màu đen. Dù vậy, khí chất trầm tĩnh lạnh lùng kia vẫn làm cho Lam Ngữ Tư rùng mình.

Chưa kịp nghĩ nhiều, người đã vào trong phòng, Dịch Kinh Hàn ngồi cạnh bàn, tiểu nha hoàn Như Liễu theo sau hầu hạ như cũ cúi đầu đứng bên cạnh.

Dịch Kinh Hàn cúi đầu nhìn mặt đất, hồi lâu mới nói: "Độc chủ có phái người tới tìm ta không?"

"Có, hôm qua người tới, Dịch tổng quản nói ngài thân thể không khỏe, cản lại mời về rồi ạ." Như Liễu nghĩ loại chuyện này Dịch Kinh Hàn làm thường xuyên tới mức đã quen rồi.

"Chuẩn bị đồ ăn, sau đó chuẩn bị ngựa." Dịch Kinh Hàn phân phó xong, Như Liễu đáp lời rồi đi ra ngoài chuẩn bị."

Lam Ngữ Tư ngồi trước cửa sổ, Dịch Kinh Hàn ngồi trong phòng, hai người cứ vậy im lặng hồi lâu, đến khi nha hoàn bày thức ăn lên bàn, sau khi rời đi còn đóng cửa lại.

"Lại đây." Dịch Kinh Hàn nói.

Lam Ngữ Tư từng bước từng bước lẻ mề đi đến, đứng không dám động.

"Ngồi xuống, ăn cơm." Dịch Khanh Hàn vẫn cúi đầu, bảo.

Lam Ngữ Tư ngồi sát biên ghế, sao mà nuốt trôi nổi.

Dịch Khanh Hàn thờ dài, từ trong lòng lấy ra một con heo vàng nhỏ, dùng ngón tay cái vuốt vuốt, tự giễu cười, nói với Lam Ngữ Tư: "Vẫn là câu kia, tìm được sổ sách sẽ trả tự do cho ngươi. Đến lúc đó ngươi muốn có gì sẽ có đó, nhà, đất, châu báu tợ lụa. Giữ cái này đi, sau này tặng phẩm như vậy không ít, chỉ cần ngươi nghe lời." Dịch Khanh Hàn nói xong, đặt chú heo vàng nhỏ kia lên bàn, lập tức cầm bát cơm ăn. Chú heo vàng kia là lễ vật mình chuẩn bị cho Từ Yên, hẳn luôn nói, đáng nằng rất gầy, phải ăn để mập như chú heo vàng mới tốt. Hai người cãi nhau chưa kịp tặng, ai ngờ lại vĩnh viễn không còn cơ hội.

Lam Ngữ Tư lén nhìn lại, chú heo vàng óng giá trị xa xỉ. Nàng muốn lấy, có tiền trong người mới dễ nói chuyện, bằng không thì nửa bước khó đi. Nhưng không dám thò tay ra, Dịch Khanh Hàn nhìn làm cho nằng rụt rè.

"Bên Vạn độc có lẽ đoán được lý do ta cưới ngươi, nhưng độc chủ không biết, nên chúng ta nên làm gì hay cần làm gì, ngươi hiểu chưa?" Dịch Khanh Hàn buông đũa nhìn Lam Ngữ Tư như con thỏ hoảng sợ.

"Hiểu, hiểu." Lam Ngữ Tư thành thật thu lấy chú heo vàng, vụng trộm vui rạo rực cười. Dịch Khanh Hàn nhìn nằng, miệng không khỏi lộ ra nụ cười khinh thường, quả nhiên là một nữ nhân tham tài, hôm đó ở Triệu phủ tìm thấy mấy khế ước nhà đất kia, hẳn đã kết luận, nữ nhân này có nhược điểm. Tham tài là tốt rồi, có thể lợi dụng, người vô dục vô cầu mới đáng sợ.

Ăn cơm xong, Dịch Khanh Hàn ra ngoài, hẳn là đi gặp Hạ Minh. Lam Ngữ Tư lấy chú heo ra nhìn, cầm trên tay nặng trĩu, nếu chỉ tiêu dè sẻn, chắc là có thể ăn được một năm. Nàng không muốn nhà đất của hẳn, lúc rồi đi được, nằng muốn đi thật xa, đến nơi hẳn không biết, vậy mới an toàn, nên tiền của đối với nằng là quan trọng nhất.

Lam Ngữ Tư có Như Liễu và mấy nha hoàn bà tử đi cùng, đi khắp nơi trong phủ. Tình hình cụ thể của mình và Dịch Khanh Hàn, người ngoài không biết nên bọn hạ nhân vẫn xem nằng là chủ tử, không hạn chế tự do của nằng. Nhưng Dịch Khanh Hàn cũng có dặn dò, cái gì nằng không thể nhìn, nơi nào nằng không thể đến.

Buổi trưa, ánh nắng chói chang, Lam Ngữ Tư và nha hoàn đứng cạnh ao ngắm hoa, cho cá ăn. Như Liễu dường như có thói quen cúi đầu không nói, Lam Ngữ Tư quyết định dò xét một chút. "Ngươi vào phủ bao lâu rồi?"

"Bẩm phu nhân, nô tỳ vào phủ ba năm trước." Như Liễu cúi đầu đáp.

"Vào phủ là đến hầu hạ hẳn sao?" Lam Ngữ Tư muốn nói chuyện với nằng nhiều hơn, dù sao cũng là người quen thuộc với Dịch Khanh Hàn, có lẽ hỏi thăm được gì đó.

Như Liễu bắn khoắn nhìn Lam Ngữ Tư, miệng mấp máy nhưng không nói gì. Lam Ngữ Tư hiểu ra, chưa từng có đương gia chủ mẫu nào gọi tướng công của mình là "hắn" a, vội vàng sửa miệng nói: "Lão gia vẫn do ngươi hầu hạ sao?"

"Vâng." Như Liễu vẫn cẩn thận đáp lời.

"Trước kia hẳn thường hay tự nhốt mình trong phòng sao?" Lam Ngữ Tư hỏi xong thì thấy Như Liễu hoảng sợ nhìn quanh, đầu cúi càng thấp.

Lam Ngữ Tư nghĩ thầm, người này quá cẩn thận rồi, Dịch Khanh Hàn không ở cạnh, chỉ có mấy nha hoàn bà tử, chẳng lẽ nằng ta sợ những người này mật báo? Nên nằng giả vờ đứng không vững, để Như Liễu đỡ mình, nói: "Hôm nay phơi nắng đau đầu, ta muốn đến trong đình ngồi, ngươi đi lấy đệm dựa, ngươi đi chuẩn bị điểm tâm, ngươi đi....."

Đội phân tán hết mọi người xong, nằng mới kéo tay Như Liễu đi đến trong đình. "Được rồi, bây giờ không có ai, ta lại không ăn ngươi, ngươi sợ cái gì." Lam Ngữ Tư rõ ràng cảm nhận được tay Như Liễu run rẩy, an ủi nói.

Như Liễu nghe xong, bùm một tiếng quỳ xuống, thanh âm run run nói: "Phu nhân. Phu nhân cho nô tỳ một đường sống đi, nô tỳ, nô tỳ....."

Như Liễu còn chưa nói xong, mấy tiểu nha hoàn và bà tử vừa rồi bị phái đi lấy đồ này nọ đã trở lại, tốc độ kinh người, cứ như ở gần đây chạy đến. Lam Ngữ Tư vội kéo Như Liễu dậy, lòng nghĩ tìm cơ hội khác lại hỏi.

Dịch Khanh Hàn đi thẳng vào trong phòng Hạ Minh, hành lễ xong cúi đầu ngồi xuống.

"Hàn nhi, chuyện hôm đó ngươi biết đúng không?" thanh âm nhỏ nhẹ của Hạ độc chủ hỏi.

"Thuộc hạ đã biết." Dịch Khanh Hàn không biết Hạ Minh có biết quan hệ giữa mình và Từ Yên không, chưa nhiều lời.

"Hôm trước khi ngươi rời đi, nhắc nhở trong phủ ta có thể có mật thám, ta liền tra xét. Đó là một nha hoàn trong phủ, không ngờ là người của Vạn độc, xem ra sắp tới phải tẩy trừ lại người trong phủ, lâu ngày sẽ không biết ai trà trộn vào, hoặc người nào bị mua chuộc." Hạ Minh đứng lên, đến ngồi xuống trên ghế bên cạnh Dịch Khanh Hàn, nhỏ giọng nói: "Dĩ nhiên biết được sở thích yêu ghét của chúng ta, có thể thấy Vạn độc rất dụng tâm. Ngươi thường đến phủ của ta, khó tránh khỏi bị ả theo dõi, sau này nhớ rõ, mọi chuyện phải cẩn thận, trong phủ của ngươi có sạch sẽ không?"

"Sạch sẽ, trong phủ của hạ quan là hạ nhân giám thị hạ nhân, ngoài ra còn có người ở chỗ tối giám thị." Dịch Kinh Hàn nghe đến đó, đốc chủ không nói đến mình, hẳn là không biết chuyện mình và Từ Yên.

"Đáng tiếc bị giết chết khẫu, không hỏi được gì." Hạ đốc chủ tiếc rẻ nói, không thấy tia khác thường trong ánh mắt lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn. Có lẽ, nàng chết, hẳn mới không rồi rắm, bằng không thật không biết đối mặt với nàng thế nào.

"Người Tây Xưởng hành động rồi, gần đây là lúc theo dõi sát mọi người trong triều, người cẩn thận một chút." Hạ Minh quay đầu nhìn Dịch Kinh Hàn nói: "Người Tây Xưởng đang tra vụ án diệt môn của Triệu phủ, người phải tùy cơ ứng biến. Không có việc gì thì trở về theo dõi mấy người đó đi, ta phải tiến cung gặp Hoàng thượng rồi."

"Vâng, đốc chủ." Dịch Kinh Hàn thăm nghĩ việc nên làm đã làm tốt, bọn họ tra cũng tra không ra cái gì.

Cáo biệt chủ nhân, Dịch Kinh Hàn theo tâm phúc của Hạ đốc chủ - Vương Đạo An đi ra ngoài, đến gần chỗ núi già kia, hẳn vẫn bắt giác dừng bước. Mới đây không lâu, hai người chính là ở đây nói chuyện, lúc này đã cảnh còn người mất.

"Dịch đại nhân?" Vương Đạo An quay đầu khó hiểu nhìn Dịch Kinh Hàn dừng chân không đi.

"Thì, thi thể của nữ thám tử đó, sau này thế nào?" Dịch Kinh Hàn chung quy vẫn mở miệng hỏi, tuy hẳn biết làm thế rất nguy hiểm.

"Thi thể đã vô dụng, tất nhiên là vứt đi, việc này không phải tiểu nhân làm, việc không nên hỏi tiểu nhân cũng không hỏi." Vương Đạo An như đang nhắc nhở Dịch Kinh Hàn, lại như nói chính mình.

"Khụ khụ, phải... Đi thôi." Dịch Kinh Hàn thu lại cảm xúc, như lúc bình thường hay lui tới, tiếp tục đi theo Vương Đạo An. Không còn gì lưu luyến nữa, đây là số mệnh của mình, không cha, mẹ ruột chết sớm, thừa bé rời nhà, mẹ kế chỉ nói với bên ngoài mình đã chết, chỉ như vậy thì con thân sinh của nàng ta mới có thể độc chiếm gia nghiệp. Đáng tiếc, trời không toại lòng người, kết quả mọi chuyện công dã tràng, lại giúp hẳn tránh được một kiếp.

Tâm Dịch Kinh Hàn đột nhiên hơi đau, cảm giác này đã lâu chưa từng xuất hiện, là do sự cô độc đã lâu không lâm vào cảnh trả sao? Hay là.....

Rời khỏi Hạ phủ, Dịch Kinh Hàn đi vào đường cái Thanh Long, bảng hiệu son son của Vinh phủ đã sớm đổi mới thay chủ, chỉ có sự từ bằng đá trước cửa vẫn uy vũ như cũ.

Gió thổi mạnh, thân hình hơi gầy của Dịch Kinh Hàn ngồi trên lưng ngựa, vạt áo bị gió thổi lay động. Hẳn quay đầu ngựa, lại quay đầu nhìn phủ đệ kia, cuối cùng lạnh nhạt chớp mắt, lưu lại một nụ cười lạnh.

Được rồi, để những người đó tiếp tục tiêu sái hai năm, hai năm sau, tất cả trần ai lạc định [2], hẳn làm tất cả, đều vì một người, vị lão nhân sắp xuống mồ kia, tổ mẫu duy nhất yêu thương hẳn.

Dịch Kinh Hàn vừa về đến nhà, Dịch An lập tức báo tin tức thủ hạ phiên dịch điều tra ra được cho Dịch Kinh Hàn. Chiếc thuyền Triệu Trữ An từng thuê, trước mắt đã bị người của Đông Xưởng khống chế được, chỉ chờ Dịch Kinh Hàn đến điều tra. Tiếc rằng mười ngày sau là sinh nhật đốc chủ Tây Xưởng, Vương Thủ là người lớn lên bên Hoàng đế, mặt mũi ai có thể không cho, mặt mũi của hẳn tuyệt đối không thể không cho, Dịch Kinh Hàn có nhận được thiệp mời, đến lúc đó phải tham dự yến hội, nếu bây giờ đi điều tra thuyền, chắc chắn không kịp tham gia tiệc sinh nhật của Vương Thủ, nên chỉ có thể phái người bảo hộ nghiêm mật chiếc thuyền trước, đợi mười ngày sau mới xuất phát.

Dịch An nói xong chuyện chiếc thuyền, lại tới gần Dịch Kinh Hàn, thì thầm vài câu bên tai: "Theo tin báo, Vạn đốc nuôi rất nhiều nữ thám tử, đa số là con gái nhà quan xuống dốc, bộ dạng mới lành lặn xinh đẹp, chuyên làm việc cho hẳn."

Dịch Kinh Hàn chấn động trong lòng, hẳn quen Từ Yên ở trong Hạ phủ, nàng tự xưng là lưu dân đã mất người nhà, Dịch Kinh Hàn cũng tin. Vậy xem ra, nàng có lẽ là tiểu thư nhà quan xuống dốc. Tâm còn hơi nhói đau, hẳn muốn điều tra Từ Yên là con nhà ai, nhưng khóe miệng giật giật, vẫn không ra lệnh xuống. Đã qua thì để nó qua đi, Dịch Kinh Hàn không chịu nổi lửa gắt và thương tổn nữa, người bề ngoài càng mạnh mẽ thực ra rất dễ bị tổn thương, chỉ cần hẳn đưa ra chân tình.

"Người đi tra, một nữ tử tên là 'Lam Ngữ Tư'. có phải nữ thám tử của Vạn đốc không, nếu đúng thì xem nàng ta vốn là thân phận gì." Nàng ta tuy mắt trí nhớ, nhưng không thể lơ là, hẳn phải biết chân tướng của từng người bên cạnh mình.

Khi Dịch Kinh Hàn trở về phòng, Lam Ngữ Tư đang nhét túi tiền vào bên trong quần áo, trong đó là tài sản của mình, có lẽ sẽ là phí sinh hoạt sau này khi rời đi. Lam Ngữ Tư lo lắng, bảo Như Liễu giúp mình chuẩn bị một cái túi tiền lớn hơn, chắc chắn hơn, để giữ bên người.

Dịch Kinh Hàn khóe miệng khẽ cười, nụ cười đột ngột này làm cho Lam Ngữ Tư sợ tới mức tay run rẩy.

[1] Tâm như chi thủy: miêu tả tâm tình bình tĩnh, không có tạp niệm, xuất xứ từ "Văn tế Lý thị lang" của Bạch Cư Dị đời Đường.

[2] trần ai lạc định: bụi rơi xuống đất, ví von sự việc trải qua nhiều biến hóa thay đổi rốt cục có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Góp Vui Lấy Lệ

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Dịch Kinh Hàn khoe miệng khê cười, nụ cười đột ngột này làm cho Lam Ngữ Tư sợ tới mức tay run rẩy.

"Người, người đã trở lại." Lam Ngữ Tư dựa vào tường đứng vững, nặn ra một nụ cười.

"Đây là Đông Hải trên châu, hoàng hậu ban cho Hạ đốc chủ, Hạ đốc chủ lại thưởng cho ta." Dịch Kinh Hàn nhìn hai mắt Lam Ngữ Tư tỏa sáng, đột nhiên có suy nghĩ muốn treo cột nạng, vì thế dừng lời, cố ý không nói đây là lễ vật chuẩn bị cho phu nhân của đốc chủ Tây Xương Vương Thù, chấp rai nói: "Đề ở chỗ ta trước, mấy ngày nay người học nữ giới, nữ huấn, học thêm cách ăn nói cùng quần áo những dịp quan trọng. Ăn xong cơm sẽ có người đến dạy người, mười ngày sau có thể học hết không?"

"Có thể, có thể, ta học thuộc rất nhanh." Lam Ngữ Tư thấy hân hào phóng như thế, bản thân cũng tỏ thái độ tích cực phối hợp, vì thế ra vẻ quan tâm nói: "Thuyền kia tìm được chưa?"

"Còn chưa tìm được." Dịch Kinh Hàn nháy mắt hỏi: "Sau khi rời thuyền các người còn đi qua chỗ nào?"

"Muốn hỏi địa điểm, ta thật sự không biết chỗ đó, bắt quá tìm được chiếc thuyền kia, từ lúc ta xuống thuyền vẫn nhớ một chút đường đi, có thể dẫn người đi tìm." Lam Ngữ Tư nói thật, nằng vừa mất trí nhớ, đầu vẫn còn một mảng hỗn độn.

Dịch Kinh Hàn cầm chén trà nhấp một ngụm, nghĩ lời của nàng không có sơ hở gì, đành phải chờ qua sinh nhật yến của Vương Thù mới xuất phát đi tìm.

Lam Ngữ Tư dùng toàn bộ tinh thần đi học, trên châu lớn bằng nắm tay a, nếu đổi thành tiền, trốn đi nơi khác, mua một tòa nhà lớn, mua chút sản nghiệp, rảnh rỗi đem theo hai con chó dữ, một con dắt một con thả đi rong, một đám gia nô vây quanh trước sau, trên đường đùa giỡn mỹ nam, muốn bao nhiêu đặc ý có bấy nhiêu.

"Đúng đúng, phu nhân, chính là vậy, cười không lộ răng, chỉ là ánh mắt của ngài phải đoan trang hơn." một phụ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi nhìn Lam Ngữ Tư cười xuất thần, tưởng rằng nàng tranh thủ lúc nghỉ ngơi luyện tập nội dung học vừa rồi, chỉ là nụ cười này thoát nhìn có chút không hợp, cứ như là nụ cười tham lam khi nhặt được vàng trong bảo khố.

"Khụ khụ..." Lam Ngữ Tư buông chén trà, thu hồi nụ cười YY, xoa xoa đôi chân tê rần, luyện tập tư thế đi đứng cả buổi chiều, thật sự rất vất vả.

Hôm nay Dịch Kinh Hàn chưa về, Lam Ngữ Tư một mình ăn cơm chiều rồi nằm ỏ trên giường ngồi thêu. Sau đêm tân hôn, khi hai người đi ngủ đều lần tới hai bên giường lớn mà ngủ. Ban đầu Lam Ngữ Tư còn không quen, thậm chí có thể nói là kinh hồn táng đảm, nhưng qua mấy đêm bình an vô sự, nàng đã cam chịu. Dù sao Dịch Kinh Hàn đã nói qua hai người nên làm gì và cần làm gì, vì làm cho Hạ đốc chủ xem, hai người bọn họ phải giống như vợ chồng bình thường, ăn cùng bàn ngủ cùng giường.

Tân phòng này đối với Dịch Kinh Hàn như khách điểm, trừ buổi tối ăn bữa cơm ngủ một giấc, thời gian còn lại hân đều ra ngoài, hoặc ở thư phòng, Lam Ngữ Tư nghĩ, mấy món bảo bối hẳn được hân cất trong thư phòng, bao gồm viên Đông châu kia.

Nghỉ đến Đông châu, Lam Ngữ Tư có lại sức mạnh, dụi dụi đôi mắt có chút mỏi, tiếp tục tập thêu. Theo yêu cầu của chính mình, Như Liễu đồ một bức "Lão bạng sinh châu"[1]

Lam Ngữ Tư thêu xong bên mép, chuẩn bị đổi chỉ màu trắng ngà thêu trên châu, ai dè cầm không chắc, kim không biết rơi đi đâu, vội vàng bò ra giường tìm.

Đèn trong phòng lúc sáng lúc tối, đôi mắt của Lam Ngữ Tư vốn đang buồn ngủ không mở ra nổi lại càng không nghe lời.

Đột nhiên cảm thấy một trận lãnh ý, Lam Ngữ Tư ngẩng đầu, thấy Dịch Kinh Hàn đang đứng trước giường nhìn mình.

"Hắc hắc, người đã về." Lam Ngữ Tư vội cười theo.

"Gọi ta là gì?" Dịch Kinh Hàn không vui hỏi.

"Lão gia, lão gia đã về." Lam Ngữ Tư le lưỡi, vì làm cho người ngoài xem, Dịch Kinh Hàn yêu cầu nàng gọi hân như vậy, tiếc rằng nàng vẫn chưa quen.

Dịch Kinh hàn đặt mông ngồi xuống giường, lập tức nhảy bật lên, xoay người sờ sờ phía sau, ngay sau đó khuôn mặt giận dữ cầm cây kim nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tư.

"Vừa rồi, vừa rồi thêu, tình cờ làm rơi xuống giường, đang tìm, thì, lão gia ngài trở lại." Lam Ngữ Tư bắt giắc lui về phía sau, cả người run lên.

Lồng ngực Dịch Kinh Hàn phập phồng hai cái, lạnh lùng nói: "Sau này không được thêu trên giường, nhớ kỹ cho ta?"

"Nhớ rõ, nhớ rõ." Lam Ngữ Tư vội đem đồ chải đầu để ở bàn nhỏ bên giường, rồi lại hướng bên trong giường ngồi xuống.

"Phu nhân, nàng không thoải mái thì ngủ sớm chút, về sau muộn quá không cần chờ ta." Dịch Kinh Hàn đột nhiên cúi người sát xuống trước mặt Lam Ngữ Tư, giọng nói ôn nhu, bàn tay to nhẹ vuốt tay nàng. Lam Ngữ Tư hoảng sợ nổi da gà khắp người. Lam Ngữ Tư theo bản năng muốn tránh, lại bị Dịch Kinh Hàn nhanh tay giữ cầm lại, cứng rắn buộc nàng nhìn mình.

Phía sau có tiếng động, Dịch Kinh Hàn như mới nghe thấy quay đầu lại nhìn, thấy một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi đang bỏ bưng mặt đứng cạnh bàn, đi không được ở không xong.

"À, ta quên mất, vừa rồi bảo nàng ta theo vào. Đây là Tùy Yên, sau này sẽ hầu hạ nàng và ta rửa mặt tắm gội, bình thường ở ngoài viện, đợi học xong quy củ rồi vào trong sau." Dịch Kinh Hàn nắm chặt tay Lam Ngữ Tư, nhẹ nhàng nói: "Ta thỉnh cầu đốc chủ đưa tới, để bên cạnh có người tin tưởng được."

Lam Ngữ Tư nghe Dịch Kinh Hàn cường điệu nói hai chữ 'đốc chủ' xong liền hiểu ra, mình lúc này phải phối hợp, nên ôn nhu gật đầu, trong lòng thì như có vạn mã phóng qua, tên này nắm tay mình dịu dàng như vậy, làm cả người không tự nhiên, nhất là bàn tay kia lạnh như băng, không thoải mái nổi. Nếu bỏ qua việc thân thể hần tatan tật, tính ra cũng thuộc hàng đẹp mắt.

Nha hoàn tên Tùy Yên kia vội vàng gọi một tiếng 'phu nhân', Dịch Kinh Hàn mới kêu người hầu tới chuẩn bị tắm rửa. Lam Ngữ Tư rút được tay ra, thừa lúc hần đi tắm, vội vàng chà xát trên chân.

Hần là Tùy Yên đã ra ngoài, Dịch Kinh Hàn tắm xong liền tới thư phòng. Lam Ngữ Tư cảnh giác nằm ở góc giường khác, không biết qua bao lâu, nàng mơ mơ màng màng bị đánh thức. Mở mắt nhìn, trời còn chưa sáng hẳn, Dịch Kinh Hàn chỉ mặc trung y đang nhìn mình.

"Cởi ngoại sam ngũ, sau này đều là nàng ta đến hầu hạ rửa mặt, nhanh!" Dịch Kinh Hàn nói nhanh, Lam Ngữ Tư mơ hồ làm theo, vẫn còn buồn ngủ.

Vừa mới cởi ngoại sam, Tùy Yên đã đi vào, gian ngoài đã chuẩn bị tốt vật dụng để rửa mặt, Dịch Kinh Hàn bèn rời giường. Chính lý đơn giản xong, Dịch Kinh Hàn đi vào phòng trong, dừng một chút, vươn tay vuốt tóc mai của Lam Ngữ Tư đang đứng bên giường, khẽ nói: "Ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối ta sẽ về sớm."

Lam Ngữ Tư nhất thời không thừa nhận nổi loại hành động thân thiết này, cũng may Dịch Kinh Hàn nói xong lập tức đi ra ngoài. Tùy Yên ở gian ngoài nhẹ gọi một tiếng 'phu nhân', Lam Ngữ Tư đi ra ngoài rửa mặt chải đầu, mang tâm sự nặng nề rửa mặt xong, ngồi trước bàn để Như Liễu giúp mình chải đầu. Như Liễu rất khéo tay, rất nhanh búi xong búi tóc nghiêng nghiêng, mở hộp trang sức, chọn trang sức phối với mai đồ trên áo.

Hôm nay Dịch Kinh Hàn đi sớm nên không ăn ở nhà, Lam Ngữ Tư thấy không khí rất tốt, ăn nhiều hơn chút điểm tâm.

Ăn xong, Lam Ngữ Tư ngồi trong phòng tiếp tục chải đầu, nhìn nhìn Tùy Yên đang chuyển chậu hoa theo chỉ huy của Như Liễu, thầm nghĩ Dịch Kinh Hàn vì sao lại mang người của đốc chủ về? Chẳng lẽ là đốc chủ nghi ngờ hắn nên phái người tới giám thị?

Xem chừng Hạ đốc chủ rất tin nhiệm Dịch Kinh Hàn, tin tưởng như vậy còn muốn phái người đến giám sát? Đồng Xưởng thật đáng sợ.

Không đúng, không đúng, Dịch Kinh Hàn nói, người này là hần chủ động xin Hạ đốc chủ, xem ra không phải ý của Hạ đốc chủ. Chẳng lẽ Dịch Kinh Hàn trá hình để biểu thị trung thành?

Lam Ngữ Tư nghĩ đến đầu đầu, đơn giản không nghĩ nữa, dù sao đầu óc của Dịch Kinh Hàn người thường khó so được, hần của kiếp trước là một người giả dối, nhìn qua như chuyện ly kỳ cổ quái gì đó, cuối cùng đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Kiếp trước mình đã nhìn quen thủ đoạn của hắn, tuy rằng không dùng trên người mình, nhưng nhìn người cùng nhà tù bị tra tấn đến tàn tật, cũng là một loại tra tấn rất thông khô. Bây giờ thế mà lại giả cho hắn, đây là chuyện Lam Ngữ Tư ngàn tính vạn tính cũng không tính tới, chuyện phải biểu hiện hòa thuận ân ái trước mặt người khác, Lam Ngữ Tư không nghĩ tới, bất quá vì sinh mạng, nàng quyết định chịu đựng, thỏa hiệp cho đến khi thoát được ma trảo của hắn.

"Phu nhân, ngài chải cái gì vậy?" Tùy Yên đến gian ngoài lấy đồ, thấy đồ chải trong tay Lam Ngữ Tư hỏi.

Lam Ngữ Tư thấy tiểu nha đầu đáng yêu linh hoạt, không giống như cái hũ nút Như Liễu, vì thế ôn hòa nói: "Trân châu, trân châu trong con trai."

Tùy Yên há hốc miệng, chắc là khác một trời một vực với dự đoán của nàng ta, nặn ra nụ cười nói: "Phu nhân thật, thật sắc sảo, hần là chải cho lão gia?"

Đến phiên Lam Ngữ Tư há hốc miệng, nàng chỉ luyện tập, không nghĩ tới đem cho ai, qua lời này của nàng ta, nàng biết phải nói gì làm gì trước mặt nàng ta, bèn tiếp lời: "Đúng vậy, là cho lão gia, chỉ sợ chàng ghét bỏ."

"Sao có thể? Đây là một chút tâm ý của phu nhân, lão gia chắc chắn sẽ thích." Tùy Yên nháy đôi mắt to nói: "Lúc trước khi đến, đốc chủ nói với nô tỳ, lão gia là người không thích nói chuyện, với chính mình còn khinh suất, còn nói là cưới phu nhân thì còn có người chiều cổ. Từ giờ về sau, nô tỳ phải theo giúp phu nhân hầu hạ lão gia thật tốt, nếu có chỗ nào làm chưa tốt, phu nhân cứ nói thẳng ra, nên đánh nên phạt, nô tỳ cũng nhớ lâu hơn."

"Không, người rất tốt, rất thông minh." Lam Ngữ Tư bị tiểu nha đầu nhanh nhẹn miệng này dọa, nhất thời không biết nói gì cho phải, thầm nghĩ quả nhiên là nha hoàn của đốc chủ Đồng Xưởng, nói chuyện làm việc không giống bình thường, sau này nên cẩn thận.

Tùy Yên thấy Lam Ngữ Tư hiền lành, cười hi hi ra ngoài tiếp tục làm việc. Lam Ngữ Tư cúi đầu nhìn trân châu mình chải, nghĩ mình vẫn nhớ một chút

châm pháp, thù rất tệ sao? Vì sao tiểu nha đầu thấy lại có biểu tình vậy, xem ra còn phải tiếp tục luyện tập.

Dịch Kinh Hàn hôm nay quả thực về rất sớm, cùng nhau ăn cơm tối, lại là Tùy Yên hầu hạ tắm rửa thay quần áo. Dịch Kinh Hàn tắm xong theo thường lệ đến thư phòng một lúc, chắc là muốn đợi tóc khô rồi mới đi ngủ, nếu tóc vẫn ướt, hai người ngồi đối diện không khỏi xấu hổ.

Một lát sau, Dịch Kinh Hàn khoác ngoài sam trở lại, vừa vào phòng, Đông Hải trân châu trong tay hắn mãnh liệt hấp dẫn tầm mắt của Lam Ngữ Tư. Nhìn nữ nhân có chút tham tài nhưng không phải không có tâm cơ, có chút nhát gan nhưng giờ lại mất đầy khao khát, Dịch Kinh Hàn đột nhiên không muốn nói rõ ra hết, nhìn quen ánh mắt oán hận của phạm nhân bị tra tấn trong lao, hắn cũng muốn xem thử nàng bị trêu chọc xong sẽ có bộ dáng gì, hơn nữa, nàng còn vừa hận vừa sợ chính mình.

"Cất giữ cho tốt." Dịch Kinh Hàn đặt cái hộp trên giường, quay người cời giày lên giường.

[1]lão bạng sinhchâu: trai già sinh ngọc trai, vốn ví von lúc già có con có tài, sau này chỉ lúc già có con

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Giở Trúc Múc Nước

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

"Cất giữ cho tốt." Dịch Kinh Hàn đặt cái hộp trên giường, quay người cời giày lên giường. Khi quay đầu nhìn lại, hắn vốn định cười khinh bỉ bỗng có loại cảm giác không biết phải làm sao. Lam Ngữ Tư bên kia đang ôm hộp ngồi, nụ cười trên mặt muốn giấu cũng giấu không được, có viên Đông Hải trân châu này, tiền đủ tiêu cả đời, nàng sao mà không kích động cho được. Thấy Dịch Kinh Hàn ở bên kia giường bất động, Lam Ngữ Tư lặng lẽ xuống giường, nhìn trái nhìn phải, đặt hộp vào trong ô tủ khóa lại, mới trở lại giường nằm.

Có lẽ là quá kích động, Lam Ngữ Tư không ngủ được, cứ chốc chốc lại nhìn xem cái tủ có còn không, chốc chốc lại quay đầu nhìn Dịch Kinh Hàn xem hắn có thay đổi ý định không, giày vò một trận, dứt khoát xuống giường, mở tủ ra, ôm hộp gỗ trước ngực mà chui vào chăn, quyết định ngày mai sẽ tìm chỗ an toàn cất giấu, chỗ không ai biết.

Lam Ngữ Tư cảnh giác hướng mặt về phía Dịch Kinh Hàn nằm xuống, ôm lấy Đông châu, trong trạng thái nửa kích động nửa hoảng sợ tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, Lam Ngữ Tư ở tòa nhà lớn, nuôi một đám gia nô diện mạo đáng ghét, mua một đám nha hoàn vừa xấu vừa mập, chính mình ở trong hoàn cảnh đó sẽ nổi bật xuất chúng. Khi đang rúc vào trong lòng nữ nam tử công hầu thụ tư vị trên giường buổi sáng, Lam Ngữ Tư không khỏi cảm thán giấc mộng này quá thật, nàng cảm giác được hơi thở của tướng công phả trên trán mình và hai má. Trong lúc động tình, nàng vòng hai tay ôm lấy thắt lưng của tướng công, xem ra vẫn còn nằm mơ, thật muốn làm cho cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

"Vào đi." Thanh âm của Dịch Kinh Hàn như sét đánh trên đỉnh đầu Lam Ngữ Tư, nàng như đi vào cõi tiên hoảng sợ đổ một tầng mồ hôi lạnh, ngẩn ra một lúc liền muốn nhảy dựng lên, lại bị cánh tay rắn chắc mạnh mẽ giữ lại, không thể động dậy.

"Người..." Lam Ngữ Tư ngẩng đầu nhìn Dịch Kinh Hàn đang ôm mình, hắn đang dùng loại ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, cứ như nếu Lam Ngữ Tư nói lung tung thì ngay lập tức sẽ bị "ăn" Thiên mã lưu tình quyền [1] vậy.

Lam Ngữ Tư thành thành thật thật cúi đầu, xuyên qua màn giường thấy Tùy Yên đang bận bịu ở gian ngoài. Tay Dịch Kinh Hàn chậm rãi buông ra, Lam Ngữ Tư như lần trốn bò dậy mặc quần áo.

Lam Ngữ Tư mặc kệ Đông châu, vội vàng mặc quần áo, lúc này mới phát giác cổ bị đau, thì ra là ngủ bị sai cổ, chỉ có xoay bên trái thì dễ chịu hơn. Hại nàng ở trong mộng còn luyện tiếu động dậy không muốn quấy rầy mộng đẹp, té ra là bị tên này ôm. Lam Ngữ Tư chán ghét chà chà hai má, vừa rồi chỗ đó tựa vào người hắn.

Dịch Kinh Hàn ra ngoài rửa mặt xong đi khỏi nhà, qua buổi trưa một lúc đã trở về, Lam Ngữ Tư thấy quái, hôm nay sao lại trở về sớm vậy? Chẳng lẽ hắn bỏ việc?

"Đi thay quần áo cho phu nhân, đeo chút trang sức cho xứng, đến Vương phủ làm khách." Dịch Kinh Hàn vừa về đã đi thẳng vào phòng, nói với Như Liễu và Lam Ngữ Tư.

"Đi Vương phủ? Vương gia nào?" Lam Ngữ Tư bị sai cổ khó chịu, thẳng cổ hỏi.

"Không phải vương gia, nhưng so với vương gia cũng không kém bao nhiêu, nàng tới đó không ngồi cùng ta, ngồi với nữ quyến của hắn, phải nói ít thôi." Dịch Kinh Hàn thấy Tùy Yên ngồi ở gian ngoài thêu thùa may vá, tận lực ôn hòa nói chuyện với Lam Ngữ Tư.

"Vâng." Lam Ngữ Tư tận lực giữ thẳng đầu để Như Liễu trang điểm.

Vội vàng một trận, thu thập thỏa đáng xong, Dịch Kinh Hàn duỗi tay ra: "Đông châu đâu, mang theo."

"Mang theo?" Lam Ngữ Tư không dám dùng ngữ khí chất vấn, chỉ cười hỏi: "Bất cần roi mắt rất đáng tiếc."

"Đồng châu ngươi phải tự tay đưa cho chủ mẫu Vương phủ, không mang theo thì làm sao?" Dịch Kinh Hàn nhìn xuống không để lộ ra biểu tình đặc ý, chỉ lạnh lùng nhìn Lam Ngữ Tư đang trợn mắt há hốc mồm đối diện.

"Đồng châu? Đem tặng chủ mẫu Vương phủ?" Lam Ngữ Tư lặp lại lần nữa, lúc này mới tỉnh khỏi cơn kinh ngạc, đúng vậy, Dịch Kinh Hàn chưa từng nói qua Đồng châu kia là cho mình, đều là mình tự cho là đúng.

Lam Ngữ Tư giận mà không dám nói gì, ừ rù trở lại lấy Đồng châu. Mở cái tủ, lấy cái hộp ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai nha hoàn và Dịch Kinh Hàn, giao Đồng châu vào tay Dịch Kinh Hàn.

Hai người ngồi ở vị trí cũ, xe ngựa đi về phía ngoại trạch của Vương Thủ. Dịch Kinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư rầu rĩ không vui, có chút đặc ý nhếch miệng, xem như báo được mối thù nặng ta ới đây người mình lúc đầu.

"Chủ nhân nhà này là đốc chủ Tây Xưởng, là hồng nhân bên người Hoàng thượng, ngươi tới đó không được nói nhiều, tránh cho không biết nông sâu làm hỏng chuyện, nhớ kỹ chưa!" Dịch Kinh Hàn hàn khô phục ngữ khí lạnh lùng, không chút khách khí.

"Nhớ rõ." Lam Ngữ Tư tâm tình không tốt, cổ lại đau, gật đầu như không phục.

"Đừng tưởng ta vì sở sách mà không dám giết ngươi, cũng không cần tưởng ta vì sợ đốc chủ biết chuyện mà không dám tức giận, ta muốn làm một người sống không bằng chết là chuyện rất dễ dàng." Dịch Kinh Hàn bỗng đặt chiếc hộp chứa Đồng châu yên vị trên bàn nhỏ, không vui nói.

"A? Làm vợ đã biết, làm vợ sẽ thành thật." Lam Ngữ Tư không rõ vì sao hắn nói những lời này.

"Ngồi thẳng nghe ta nói!" Dịch Kinh Hàn rét lạnh nói.

"Đại nhân bớt giận, làm vợ ngồi thẳng, ngồi thẳng... ngũ bị sai cổ, cổ đau." Lam Ngữ Tư xoay cổ thẳng lại, trên mặt là biểu tình đau đớn và e ngại.

Dịch Kinh Hàn nghe thế, không hiểu vì sao hết giận hơn nữa, không biết làm sao đành nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa dừng trước cửa chính phủ của Vương Thủ, cùng xếp hàng với rất nhiều xe ngựa của các quan viên đến chúc thọ giống hần, báo danh xong thì theo tới tở đi vào. Dọc đường chim hót hoa thơm, trạch viện xa hoa, các tầng đá đều nhau xếp thành con đường đủ cho năm người cùng đi, có thể thấy xây toà nhà này tốn không ít công sức.

Tới trước phòng yến tiệc, Lam Ngữ Tư cùng Dịch Kinh Hàn tách ra, được tới tở dẫn đi theo hai hướng nam bắc ra hai sảnh. Trước khi tách nhau, Dịch Kinh Hàn quay đầu nhìn thoáng qua Lam Ngữ Tư, Lam Ngữ Tư vội vàng thành thật gật đầu, biểu thị mình nhớ rõ lời dặn của hắn, khi hắn quay đi nàng mới thở ra một hơi, đi theo tiểu nha hoàn tới sảnh phía nam.

Dịch Kinh Hàn đang là quan ngũ phẩm nên Lam Ngữ Tư được an bài ở hàng thứ năm, cách bàn của đương gia chủ mẫu một khoảng. Trên bàn đã có hai phụ nhân ngồi, đều lễ phép gật đầu cười cười, Lam Ngữ Tư cũng có lễ cười đáp lại, sau đó liền mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi yên không nói.

"Muội muội, muội tới trước rồi, chân chạy nhanh thật nha." thanh âm nữ tử vang lên trên đỉnh đầu Lam Ngữ Tư, nghe phương hướng thì đúng là nói với vị phụ nhân áo đỏ bên trái Lam Ngữ Tư.

"Biết ngay là tỷ mà, không ai lớn giọng bằng tỷ được." phụ nhân áo đỏ mỉm cười quở trách.

"Lão gia nhà ta còn lớn giọng hơn, giọng ta vẫn còn nhỏ lắm." phụ nhân đứng nói chuyện mặc áo vàng, đi đến cạnh người áo đỏ ngồi xuống, kéo tay nàng ta nói: "Muội muội, cha ta đã trở lại từ phương Bắc, đem về không ít thứ tốt, hôm khác đi qua phủ ta một chuyến, thích gì đều tặng muội."

"Phương bác yên ổn rồi sao? Dượng sẽ không ra trận nữa chứ?" phụ nhân áo đỏ hỏi.

Thì ra là chị em họ, cha của người áo vàng có vẻ là võ tướng, thảo nào nàng ta hướng ngoại.

"Khó nói, ta cũng không rõ, chỉ nghe lão gia nhà ta nói....." phụ nhân áo vàng vừa định nói đã bị phụ nhân áo đỏ đánh vào mu bàn tay.

Phụ nhân áo đỏ tiếp lời: "Dù sao thiên uy mệnh mông cuộn cuộn, mặc kệ đám man di kia kiêu ngạo ra sao cũng chỉ là trứng chọi đá."

Phụ nhân áo vàng có lẽ rất tán đồng, về mặt không sao cả nói: "Đúng vậy, châu chấu sau mùa thu, quấy phá không được vài ngày."

Phụ nhân áo đỏ bất đắc dĩ lắc đầu: "Gả cho người ta rồi, còn nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, lão gia nhà tỷ hẳn phê bình không ít."

"Hừ, hẳn mới phiền chết, triều đình không có chỗ cho hắn phát huy, về nhà còn muốn bới móc lỗi sai của ta." phụ nhân áo vàng bĩu môi: "Đều là ta nghe lời hắn....."

Phụ nhân áo vàng chưa nói xong đã nghe thấy chỗ của chủ nhân bên kia nói vài lời cảm tạ khách sáo, rồi chủ mẫu Vương phủ bắt đầu đến bàn kính rượu. Vương Thủ đốc chủ Tây Xưởng là hồng nhân bên người Hoàng đế, tiệc sinh nhật này còn được ngự ban thức ăn, đa số quan viên dù khinh thường kết giao với hoạn quan, nhưng cũng không có can đảm ngang nhiên không cho Hoàng đế mặt mũi, vì thế người nhận được thiệp mời đa số đều đến.

Vương phu nhân kính rượu tới đâu, mọi người đều đứng dậy cung kính, cho đủ thể diện. Khi đến bàn của Lam Ngữ Tư, nàng đang rầu rĩ nghĩ xem phải nói gì thì thấy phụ nhân áo vàng khi nãy chậm rãi đứng dậy, bộ dáng ngạo mạn vô cùng, chỉ uống nửa chén rượu rồi đặt lại trên bàn, giả vờ cười đáp: "Ài, thân thể ta gần đây thật sự rất mệt, sợ là mang thai, không dám uống nhiều, Vương phu nhân sẽ không trách đâu?"

Thật đúng là tạt nước lạnh vô mặt người ta mà, trước mặt vợ thái giám lại nói chuyện mang thai, đây là lấy giày đập vào mặt nàng ta, mặt Vương phu nhân lúc đỏ lúc trắng, cười một chút hỏi: "Vậy Hữu thiêm đô ngự sử [2] đại nhân nhất định rất vui, nên sùng ái người, chúc mừng Lục phu nhân."

"Đương nhiên sẽ vui rồi, nhưng cũng chẳng có gì ghê gớm, nữ nhân chẳng phải chính là sinh con đẻ cái, dạy con dạy cháu sao, ta còn chưa quý giá vậy." Lục phu nhân áo vàng kia còn hất cằm nói, hoàn toàn không chú ý phụ nhân áo đỏ bên cạnh kéo kéo ống tay áo của nàng ta.

Vương phu nhân âm thầm cười, sau đó nói với phụ nhân áo đỏ: "Lỗi đại nhân gần đây thật bận, đã lâu không gặp người."

Xem ra phu quân của phụ nhân áo đỏ họ Lỗ, nàng ta tính tình ôn hòa, nói chuyện lễ phép: "Ta cũng không biết hần bạn gì, chỉ biết cả ngày ở Hàm Lâm Viện, nơi đó sắp như nhà của hần rồi."

Lỗ phu nhân nói đùa làm dịu đi không khí, Vương phu nhân cũng tươi cười. Vương phu nhân lại nói vài câu khách sáo với người trên bàn, sau đó nhìn Lam Ngữ Tư, mở miệng hỏi: "Muội muội thật lạ mắt, hần là người nhà của Dịch bách hộ đại nhân?"

Vương phu nhân vừa nói ra, những người ngồi cùng bàn sắc mặt khác nhau, đại đa số nháy mắt đã bình thường, ra vẻ không nghe được gì cả, chỉ có Lục phu nhân đầu tiên là mở to miệng, sau đó là biểu tình chán ghét dịch ra bên cạnh.

Tất cả mọi người chú ý tới động tác khoa trương của Lục phu nhân, Lam Ngữ Tư càng thấy buồn cười, bất quá mình không thật sự là vợ của thái giám, nên không có để trong lòng như Vương phu nhân.

Lam Ngữ Tư cười đáp lại: "Đúng vậy, muội mới đến, có quy củ nào không tốt, còn thỉnh Vương phu nhân thứ lỗi."

"Không, muội muội rất tốt, tuy không xuất thân thế gia, nhưng lễ tiết nên biết đều biết." Vương phu nhân nói xong liếc mắt nhìn Lục phu nhân, có lẽ vẫn còn không vui với lời nói vừa rồi.

Lục phu nhân khẽ hừ một tiếng, không hề để ý.

"Muội muội ngồi trước đi, đợi ta kính rượu xong lại đến tìm muội nói chuyện." Vương phu nhân nói xong liền cười rồi đi, Lam Ngữ Tư ngồi xuống.

Đợi Vương phu nhân đi xa, Lam Ngữ Tư nhìn Lỗ phu nhân đang nhẹ nhàng tay Lục phu nhân dưới bàn, chợt trừng mắt liếc nàng một cái. Lục phu nhân đứng đưng, cầm đũa tiếp tục ăn, miệng còn than thở: "Lão gia nhà ta cũng chướng mắt người như thế, đây là phu xứng phụ tui."

Lam Ngữ Tư nghĩ trong lòng, cười một phụ nhân như vậy thật xúi quẩy, lão gia nhà nàng ta là quan can gián, trên triều theo chức trách, cũng không tùy tiện đưa tới họa sát thân, nhưng người vợ tự mình tác chủ vậy, chỉ sợ không ổn.

Chốc lát sau, Vương phu nhân vòng trở về, Lam Ngữ Tư vội vàng đứng dậy, vốn tưởng nàng chỉ khách sáo hai câu, không ngờ thật sự trở lại tìm mình. Bất quá cũng tốt, vừa lúc có thể tự tay đưa Đông châu cho nàng ấy.

Lam Ngữ Tư chào mọi người rồi theo Vương phu nhân đến chỗ gia chủ, ngồi một lúc lại theo Vương phu nhân giả vờ không khỏe vào trong.

Vương phu nhân cười nói suốt, nhưng Lam Ngữ Tư nghe ra, ngữ khí của nàng ấy không thoải mái, dù sao bị vũ nhục trước mặt mọi người, dù lòng dạ có rộng lượng thế nào cũng sẽ không thoải mái được. Trừ phi giống Lam Ngữ Tư không hề để ý, đổi lại là ai cũng sẽ buồn bực.

[1] Thiên mã lưu tinh quyền: tuyệt chiêu của Pegasus Seiya - nhân vật chính trong truyện trong loạt truyện Saint Seiya của tác giả Masami Kurumada, thi triển chiêu thức này giống như có mưa sao băng xẹt qua.

[2] Hữu thiêm đô ngự sử: tên chức quan. Đô sát viện thời Minh có Tả Hữu thiêm đô ngự sử, còn gọi tắt là Tả Hữu phó ngự sử.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chó Ngáp Phải Ruồi.

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Vương phu nhân cười nói suốt, nhưng Lam Ngữ Tư nghe ra, ngữ khí của nàng ấy không thoải mái, dù sao bị vũ nhục trước mặt mọi người, dù lòng dạ có rộng lượng thế nào cũng sẽ không thoải mái được. Trừ phi giống Lam Ngữ Tư không hề để ý, đổi lại là ai cũng sẽ buồn bực. "Muội muội đừng để ý, tướng công của Lục phu nhân kia là Hữu thiêm đô ngự sử của Đô sát viện, trên triều kiêu ngạo quen rồi. Nhà mẹ đẻ của nàng ta nhiều thế hệ làm võ

quan, cũng không có nhiều quy củ." Hai người ngồi vào chỗ, nha hoàn dâng trà bánh, Vương phu nhân kéo tay Lam Ngữ Tư nói.

Lam Ngữ Tư đảo mắt, thầm nghĩ rõ ràng nàng ta hướng vào người, cũng chưa nói gì ta. Nhưng nghĩ lại, Vương phu nhân hẳn là cho nàng ta bậc thang leo xuống, vì thế vội vàng phụ họa: "Vương phu nhân yên tâm, muội không để trong lòng, chúng ta là phụ nữ, chưa nói thay tướng công phân ưu, nhưng tuyệt đối không thể gây phiền toái cho lão gia nhà mình. Lão gia hay nói muội không hiểu quy củ, ban đầu muội còn không phục, hôm nay gặp phu nhân mới biết lão gia nói đúng, sau này mong Vương phu nhân chỉ bảo muội nhiều hơn. Còn nữa, người ta nói cưới vợ phải cưới người hiền, muội nghĩ kết hôn cũng muốn lấy một người có thể toàn tâm toàn ý đối đãi mình, Lục phu nhân kia không biết có bao nhiêu tỷ muội đâu, nàng ta thoải mái được sao?" Lam Ngữ Tư nghĩ quan viên thời đại này, nhà ai mà không có mấy tiểu thiếp với thông phòng. Lời này nói trúng lòng Vương phu nhân, khuôn mặt nàng ta ảm áp hẳn.

Lam Ngữ Tư nói xong, bảo Như Liễu lấy Đông châu ra, lưu luyến đặt vào tay Vương phu nhân, liếm môi nói: "Đây là một chút tâm ý, lão gia nhà muội nói, Vương đại nhân xem Vương phu nhân như Đông Hải minh châu, nên mới tìm vật ứng cảnh, mong phu nhân đừng ghét bỏ." Lam Ngữ Tư tự bội phục mình, nói dối tại chỗ thật thuần thục.

Quả nhiên vỗ bụng mộng ngựa, Vương phu nhân đề nén ý cười nói lời cảm tạ. "Đây là viên trân châu lớn nhất ta từng thấy, mấy viên ta thu gom cũng không lớn được vậy." Nói xong vội bảo tiểu nha đầu đem Đông châu cất đi, Lam Ngữ Tư nhìn Đông châu đi xa, cõi lòng tan nát thành ba mươi tám cánh hoa.

"Tỷ muội chúng ta không cần khách sáo, ta với muội vừa gặp như đã quen, cũng là người giống nhau, gọi ta là tỷ tỷ đi. Ha ha, muội muội nhanh mồm nhanh miệng, trách không được Dịch đại nhân vừa ý muội, ta nếu có muội muội thông minh bằng nửa muội thôi là tốt lắm rồi, không nhọc lão gia và ta bận lòng." Vương phu nhân tuổi không lớn, không chênh lệch với Lam Ngữ Tư lắm, nhiều nhất là mười tám tuổi. Mặt mũi yêu kiều, xem chừng đúng như lời Dịch Kinh Hàn nói, nàng ta rất được Vương Thủ sủng ái, chẳng qua ánh mắt dường như luôn quanh quẩn mây đen.

"Vương đại nhân rất sủng tỷ tỷ, muội thực hâm mộ." Lam Ngữ Tư không biết nói gì, đành phải khen tặng, lại không biết người ta thích gì, đành xưng hô bình thường là "Vương đại nhân", không dám xưng "đốc chủ" hai chữ.

"Ha ha ha, không cần hâm mộ, Dịch đại nhân cũng yêu vợ mà rớt ruột lắm a." Một giọng nam vang dội truyền đến, Vương phu nhân đứng dậy nghênh đón, Lam Ngữ Tư vội đứng lên, thấy một nam nhân môi hồng răng trắng cao lớn đi trước, theo sau là Dịch Kinh Hàn cũng cao, nhưng hơi gầy.

"Dịch đại nhân, thấy rồi đó, hoàn hảo vô khuyết trả lại cho ngài." Nam tử cao lớn có đôi mắt lõm sâu, mắt hai mí, mặt hồng hào, xem chừng không quá ba mươi tuổi. Quả nhiên là đáng vẻ phú quý, đáng đi như hạc, Lam Ngữ Tư nghe Dịch Kinh Hàn nói qua, Vương Thủ này từ nhỏ lớn lên bên người Hoàng đế, năm đó triều đình dẹp loạn dân tộc Dao, hẳn theo tù binh vào cung. Hoàng đế lúc đó đã lâu không có con nối dòng, yêu thích đứa bé dị tộc thông minh này, xem như con ruột, đến nay vẫn thịnh sủng không suy.

Dịch Kinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư, cười nói: "Vương đại nhân chê cười, nội tử ngu dốt, sợ bản tuệ nhãn của tôn phu nhân."

"Xem ngài nói kìa, phu nhân của ngài rất biết nói chuyện đâu, còn tốt hơn mấy người tự xưng danh môn nhiều." Vương phu nhân vừa nói vừa sa sầm mặt.

Vương Thủ nghe thế vội an ủi: "Đừng để trong lòng, những người này là vậy, chỉ biết châm chọc thôi, không có chút bản lĩnh nào, ngày khác ta tổng bọn chúng vào tù xả giận cho nàng."

Lam Ngữ Tư thầm kinh sợ, Vương phu nhân không nói với Vương Thủ chuyện của Lục phu nhân, xem ra tay sai của Đông Tây Xưởng quả nhiên không chỗ nào không có, nhất định đã sớm báo một màn kia cho Vương Thủ nên hẳn mới gấp trở lại an ủi phu nhân.

"Cũng không có gì, thiếp không để trong lòng." Vương phu nhân nói xong rồi quay qua nói với Dịch Kinh Hàn: "Dịch đại nhân đây là tới đòi người?"

"Không dám không dám, đốc chủ đại nhân lo lắng cho phu nhân, qua một lượt rượu đã trở lại, ta chỉ thuận gió đẩy thuyền, đi theo đến xem nội tử không hiểu quy củ có phạt ý phu nhân không." Dịch Kinh Hàn cười gật đầu, lời nói khiêm tốn, không chút xu nịnh.

"Vậy lão gia, ngài nhanh trở lại tiền thính chiêu đãi khách đi, thiếp không sao, thiếp cũng phải trở lại chiêu đãi một chút, chủ nhân đều rồi khỏi dù sao cũng không tốt." Vương phu nhân vội vàng nói.

"Có gì không tốt, quản mấy người đó làm gì, nàng ở đây nghỉ ngơi đi, ta đi tiếp một vòng rượu nữa." Vương Thủ nói xong liền xoay người nói với Dịch Kinh Hàn: "Nếu có việc gấp, ta không miễn cưỡng ở lại, ngài nói việc kia, ta cảm thấy đúng như ngài nói, rất thỏa đáng. Nhưng không biết Hạ đốc chủ của ngài nghĩ thế nào, ta không nói nhiều được, dù sao ta chắc chắn sẽ xen vào."

"Vậy hạ quan cáo từ trước, có tin tức sẽ nhanh chóng báo cho đốc chủ." Dịch Kinh Hàn khom người nói với Vương Thủ.

"Được, chúng ta Đông Tây Xưởng sau này phải chân thành hợp tác, thay Thánh thượng quét sạch lũ bất chính." Vương Thủ hồi lễ, bày ra tư thế đưa tiễn.

"Đại nhân dừng bước, phu nhân dừng bước." Dịch Kinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư, thấy Vương phu nhân kéo tay nàng, hẹn ngày khác gặp mặt, Dịch Kinh Hàn gật gật đầu, ý bảo nàng đuổi theo sau.

Lam Ngữ Tư hồn hồn đuổi theo sau Dịch Kinh Hàn ra cửa sau phủ Vương Thủ, đến trước xe ngựa, như cũ là chính mình tự hi hục bò lên, Dịch Kinh Hàn sớm ngồi ở trong xe, nhắm mắt tính toán cái gì đó.

Lam Ngữ Tư còn tiếc Đông châu, không có tâm trạng nghĩ gì, chỉ ngồi đó rầu rĩ không vui. Xe ngựa đi qua đường náo nhiệt, thỉnh thoảng đụng trúng người, thân xe hơi lắc lư. Có lẽ nhớ tới sự kiện đụng nhau lần trước, Dịch Kinh Hàn mở mắt ra, hơi xê dịch người, tránh đi phương hướng của Lam Ngữ Tư.

Tur, dù nàng bay qua cũng chỉ đập vào vách xe.

Lam Ngữ Tur khinh thường trong lòng, mặt không dám biểu lộ gì, nghĩ thầm, ai thềm nhào vào người người chứ, đang YY trong lòng, chợt nghe Dịch Khinh Hàn nói.

"Hôm nay, người làm rất tốt." Dịch Khinh Hàn vẫn nhắm mắt.

Lam Ngữ Tur không biết trả lời thế nào, ghen nừa ngày rặn ra một câu: "Là nên làm."

"Trở về thưởng cho người một trăm hai mươi lượng bạc, làm tốt việc, sau này càng có nhiều." Khóe miệng Dịch Khinh Hàn khẽ nhếch lên nụ cười khinh thường.

Lam Ngữ Tur nhanh chóng tính toán, một trăm hai mươi lượng bạc, có vẻ rất nhiều, mang theo không tiện, thấy Dịch Khinh Hàn tâm tình dường như không tệ, bạo gan nói: "Có thể, có thể cho ta châu báu hay ngân phiếu không....."

"Người muốn mang theo chạy trốn?" Dịch Khinh Hàn nghiêng đầu híp mắt nhìn Lam Ngữ Tur, ngữ khí có chút khùng bố.

"Không, đương nhiên không phải, ta, ta thích những thứ nhẹ một chút." Lam Ngữ Tur thầm nói, người cần chạy cảm vậy không, cái gì cũng đoán ra, sẽ sống rất một đó.

"Chỉ cần ta muốn tìm thì nhất định sẽ tìm được người, chạy vô ích thôi." Dịch Khinh Hàn nghiêng người về phía trước, hai khuỷu tay chống trên chân, nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tur.

"Ta hiểu, ta nhất định giúp người tìm được sổ sách kia." Lam Ngữ Tur dời tầm mắt, không nhìn đôi mắt lạnh lẽo kia.

Dịch Khinh Hàn nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tur một lúc, đến khi xe ngựa dừng lại, hai người mới xuống xe vào nhà.

Vào viện, quân sự của phủ - Dịch An đã đứng ở cửa, Dịch Khinh Hàn nhìn hắn có vẻ muốn nói lại thôi, khẽ gật đầu, Dịch An được cho phép lập tức đến thì thầm vài câu, sau đó lui ra một bên nhìn sắc mặt của hắn.

Lam Ngữ Tur ở gần quan sát Dịch An, đó là một trung niên nam tử tướng mạo bình thường, một túm râu son dương có chút vàng, giống như dinh dưỡng không tốt, lại thấy tóc hắn cũng có chút vàng, mới biết đó là màu tự nhiên trời sinh. Dịch An không nói nhiều, rất ít khi có biểu tình vui buồn giận, chỉ lặng lẽ chờ mệnh lệnh của Dịch Khinh Hàn như vậy.

"Lát nữa đến kho phòng lấy ngọc như ý kia đến phòng ta." Dịch Khinh Hàn nói xong tiếp tục đi thẳng, Lam Ngữ Tur ở phía sau không thấy vẻ mặt của hắn, chỉ thấy Dịch An liên tục gật đầu.

Vào trong phòng, Dịch Khinh Hàn đuổi hai tay, ý bảo Lam Ngữ Tur giúp hắn cởi áo, nàng chưa từng làm loại chuyện này đành bất chấp mà tiến lên, vắt và cởi xong đặt lên trên bình phong, chưa kịp thay thường phục thì mình đã bị vén lên.

Lam Ngữ Tur nhìn qua, thấy một bà lão cúi người đang bê một cái khay đi đến. Bà lão kia cũng có tuổi, khuôn mặt đầu nếp nhăn, da đốm đồi mồi, mí mắt cứng rắn chống đỡ mở ra một khe nhỏ để nhìn đường, tay bê khay run lẩy bẩy làm người ta bất an. Bà lão chỉ lo nhìn mâm, chân vấp vào thảm, cả người lao đảo.

Lam Ngữ Tur cho rằng đó là ngọc như ý của mình, gấp gấp bước tới nhận lấy cái mâm, không ngờ bà lão kia ngã cả người ra trước. Lam Ngữ Tur một tay nâng khay, tốt bụng vươn một tay đỡ lấy bà lão.

Dịch Khinh Hàn thấy tất cả, nhìn ra được Lam Ngữ Tur hình như cũng không để ý bà lão này, hắn vẫn không cam lòng, đứng dậy đến trước mặt hai người, xách bà lão lên, giương tay muốn đánh. Lam Ngữ Tur muốn cầu tình, bắt đặc dĩ chính mình khó bảo toàn, nghĩ rằng không phải mình hại bà lão, nếu không phải nàng đỡ được cái khay thì bà ấy còn bị phạt nặng hơn.

Lam Ngữ Tur mở miệng khép miệng, cuối cùng bị ánh mắt của Dịch Khinh Hàn làm sợ tới không dám nhúc nhích, chỉ có thể lặng lẽ nguyên rủa tên táng tận lương tâm ức hiếp người già này sớm bị báo ứng.

Lão bà trong tay Dịch Khinh Hàn hình như bị mù, vùng vẫy vài cái đã hết sức. Lam Ngữ Tur không đành lòng nhìn bà lão thống khổ, vẫn thử nói chuyện, dời đi lực chú ý của Dịch Khinh Hàn: "Ngọc như ý này thật sự cho ta sao? Bà, bà ấy không phải cố ý, thôi, thôi bỏ qua....."

Dịch Khinh Hàn híp mắt, hét lớn: "To gan, ngay cả cái khay cũng bùng không nổi, cần người làm gì, người đâu, kéo xuống chém đứt tay chân, vứt ra chuồng ngựa!"

Đầu Lam Ngữ Tur ơng ơng, việc nhỏ như vậy đã chém đứt tay chân, thật sự là mất hết nhân tính, nhưng mình còn không thể tự bảo vệ mình, chỉ có thể đồng tình nhìn lão bà kia.

Bà lão bị dọa đến hồn vía lên mây, nước nỏ bị kéo xuống.

Trong phòng nhất thời yên lặng, Lam Ngữ Tur chỉ nghe tiếng tim mình đập.

Dịch Khinh Hàn liếc mắt nhìn Lam Ngữ Tur cứng ngắc đứng đó, nàng đúng là mất trí nhớ. Người của hắn phải đi điều tra ra, nàng sợ dĩ vì Vạn độc bán

mạng, chính là do Vạn độc nắm giữ mạng của bà lão kia, nên hấn đoạt bà lão kia lại. Bà ấy là bà vú của mẫu thân của nữ nhân trước mặt này, cũng là người nuôi nấng ta từ nhỏ tới lớn, tình cảm giữa hai người có thể so với mẹ con ruột, nhưng vừa rồi nữ nhân này thấy bà lão gặp nguy hiểm, lại trấn định như vậy, thật không bình thường, chỉ có một cách giải thích, nàng ấy thật sự không nhớ chuyện trước kia.

"Nghĩ ngợi đi." Dịch Khinh Hàn đột nhiên khôi phục bình tĩnh, phân phó nha hoàn chuẩn bị nước tắm.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Không Lời Để Nói

Edit: Lam Không Ngủ Tư

Lam Ngủ Tư lấy một hòm trang sức, đặt ngọc như ý vào, như cũ trốn xa tận trong giường ôm hòm ngủ. Ban đêm gió thổi, lại có mưa, tiếng sấm khiến nàng bưng tỉnh, vỗ vỗ chân phủ trước ngực, ngược mắt nhìn Dịch Khinh Hàn nằm ngửa ở đầu kia.

Hắn cứ như đã chết, tiếng sấm dứt, bốn phía tĩnh lặng trở lại, mưa cũng ngớt dần, lại không nghe được tiếng hấn hít thở. Lam Ngủ Tư kiên nhẫn chờ, đến khi mặt trời nhô lên ở phía đông, trong phòng dần sáng lên, vẫn không nghe được tiếng thở của hấn.

Lam Ngủ Tư cảm thấy kỳ dị, động dậy người, Dịch Khinh Hàn bên kia vẫn không nhúc nhích, không có tiếng thở. Nàng có chút kích động, lại có chút khó tin, tự nói với lòng, hấn còn trẻ không thể nào bỗng dưng chết bất đắc kỳ tử như vậy, nhưng vẫn cầu may, chậm rãi vươn tay đến trước mũi hấn.

Ngón tay cách mũi hấn ngày càng gần, Lam Ngủ Tư cảm nhận được mình đang run rẩy. Đột nhiên, cửa phòng mở, giống như có ai bước vào.

Không đợi Lam Ngủ Tư phục hồi tinh thần, tay bị Dịch Khinh Hàn bắt lấy, dùng sức một chút liền kéo nàng vào lòng. Dịch Khinh Hàn xoay người, đè lên Lam Ngủ Tư. Ngực nàng như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, phập phồng liên tục. Lam Ngủ Tư vừa muốn kêu, miệng liền bị phủ kín, hai tay bị hấn giữ chặt trên đỉnh đầu, thật là cảnh tượng cực kỳ ái muội. Lam Ngủ Tư lòng chán ghét, thân thể lại có biến hóa, bị sự xâm lấn bất ngờ mà mặt đỏ tai hồng, cả người run rẩy.

Lam Ngủ Tư phản xạ có điều kiện muốn cắn lưỡi Dịch Khinh Hàn, lại bị hấn mạnh mẽ cạy miệng, máu tươi tràn đầy miệng, Dịch Khinh Hàn cường hãn xâm chiếm Lam Ngủ Tư, đến khi nàng vô lực phản kháng.

"Ai!" Dịch Khinh Hàn quay đầu hỏi.

"Là, là nô tỳ, nô tỳ đến hầu hạ lão gia và phu nhân rửa mặt." là thanh âm của Tùy Yên.

"Sau này khi ta gọi mới được vào, nhớ kỹ chưa?" Dịch Khinh Hàn vẫn đè chặt Lam Ngủ Tư, ngữ khí lạnh lùng.

"Nhớ, nhớ rõ....." Tùy Yên cuống quýt rời khỏi phòng.

Dịch Khinh Hàn giảm nhẹ lực, Lam Ngủ Tư giãy khỏi vòng ôm của hấn, ôm chăn không dám lên tiếng.

"Người cũng không thích lúc ngủ có người xông tới chứ." Dịch Khinh Hàn lấy tay lau vết máu bên môi, cười tà: "Nhìn không ra, người còn rất trình liệt. Trước kia làm nữ thám tử rất có thủ đoạn, sau này quen Triệu Trữ An cũng rất chủ động, vì sao bây giờ lại như vậy, hửm? Liệt nữ?"

Lam Ngủ Tư giận mà không dám nói gì, người muốn chứng minh lòng trung thành của người, chủ động đưa người của Hạ độc chủ đến bên người để hấn ta an tâm, sau đó lại không muốn bị hạn chế, nghĩ ra chiêu này làm cho Tùy Yên không được tùy tiện vào phòng, cái gì cũng tính hết, chỉ không thêm đề ý cảm thụ của bên nữ là nàng. Phải biết rằng, nha hoàn hầu hạ rửa mặt nên có thời gian riêng, không cần cho phép cũng có thể vào phòng, nếu chủ động quy định nàng ta không được tùy tiện vào chỉ sợ gây ra hoài nghi nên dùng chiêu này, nhưng, người có thể bận tâm một chút tới cảm thụ của ta không!

Nhìn không mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng, Dịch Khinh Hàn kéo chăn, nằm xuống nói: "Vì sao lén lút thăm dò hơi thở của ta? Mong chờ ta chết sao?"

"Ta không nghe thấy tiếng người thở, sợ, sợ người có nguy hiểm." Lam Ngủ Tư vừa rồi giằng co với hấn, cổ tay hơi đau. Nghĩ thầm, tên thái giám chết bầm thân thể tàn tật, lực tay không nhỏ chút nào. Nhất thời cảm thấy ủy khuất, mình trước kia có thể là nữ thám tử, biết võ công, không có nghĩa là bây giờ nàng có thể dùng hai chiêu. Có lẽ mình trước khi thành thạo đùa giỡn nam nhân, không có nghĩa hiện tại cũng phong lưu. Với lại cho dù mình tình trường lão luyện, cũng sẽ không động tình với một thái giám.

"Hừ, ta đã sớm tỉnh, không ngủ nên hô hấp rất nhẹ, người không nghe được." sullen mặt Dịch Khinh Hàn đối diện với mặt Lam Ngủ Tư: "Người cũng biết, dù ta thật sự chết, người cũng không sống được."

"Ta biết, ta biết." Lam Ngủ Tư sợ hãi vội đầu vào trong chăn. Từ khi gặp hấn nàng vẫn sống trong lo sợ đề phòng, trọng sinh ba lần, lần nào cũng thống khổ vô cùng. Chuyện xảy ra ở kiếp này, đa phần cũng theo theo quỹ đạo của kiếp trước, nhưng có vài chi tiết không giống hoàn toàn, đây có thể là do

nàng thành thê tử của Dịch Khinh Hàn, một bước sai, bước bước sai, toàn bộ câu chuyện liên quan sẽ thay đổi.

Nếu không có biến cố gì, tiếp theo Dịch Khinh Hàn sẽ đưa mình tới thuyền Triệu Trữ An thuê lúc đó để tìm sổ sách. Lam Ngữ Tư miên man suy nghĩ xem trong thời gian này sẽ xảy ra chuyện gì, chợt nghe thanh âm của Như Liễu ở ngoài cửa vang lên.

"Lão gia, Vương phu nhân của Vương phủ cho người đến nhắn, muốn mời phu nhân qua phủ một chuyện." Như Liễu nói xong, im lặng đứng ở cửa chờ đáp lời.

Dịch Khinh Hàn và Lam Ngữ Tư hôm nay dậy trễ chút, không ngờ Vương phu nhân sai người đến mời sớm như vậy, càng không ngờ hôm nay đã cho người tới mời, hẳn là hôm qua trò chuyện với Lam Ngữ Tư rất vui, Dịch Khinh Hàn nhủ mảy: "Biết rồi, người đi báo lại, chốc nữa sẽ qua."

Như Liễu đáp lời lui xuống, Dịch Khinh Hàn đứng dậy xuống giường, tự mặc quần áo rồi quay đầu nhìn Lam Ngữ Tư vẫn ngẩn người: "Lát nữa ta đưa người đi, nhớ rõ đi sớm về sớm, không được nói lung tung."

Lam Ngữ Tư nghe xong vội vàng đứng dậy, ôm hòm trang sức ra phía sau bình phong thay quần áo, xong xuôi mới để Tùy Yên sắp xếp rửa mặt. Hai người không có thói quen để người khác giúp thay áo, nha hoàn từ lâu đã quen.

Đất trong viện không quá ẩm ướt, mưa kia hẳn là không lâu, bánh xe vẫn có chút không thuận, Dịch Khinh Hàn và Lam Ngữ Tư ngồi đối diện trong xe không nói gì, khi đến bên ngoài vương phủ, Dịch Khinh Hàn mới mở miệng: "Đi nhanh về nhanh, nhớ rõ, không được nói lung tung."

Lam Ngữ Tư mắt nhìn kính cẩn, lòng lại như vạn mã chạy qua, một ngày nào đó phải đem hán giẫm nát dưới lòng bàn chân.

Nha hoàn dẫn Lam Ngữ Tư vào thẳng trong viện của Vương phu nhân, vào sảnh chính đã thấy Vương phu nhân cười chào đón: "Muội muội đến rồi, tỷ sáng sớm đã muốn tìm muội nói chuyện, không quấy rầy hai người chứ."

"Không, sao có thể, muội đã sớm thức dậy." Lam Ngữ Tư cười, Vương phu nhân này hôm nay tìm mình đến đây, kỳ thực là quá tịch mịch, lại vì thân phận đặc thù không có khuê mật thân thiết thời.

"Không có thì tốt, hôm qua nhìn Dịch đại nhân đối xử với muội, ta hâm mộ không ngừng nha, nghĩ suốt một đêm, ta và muội tử hợp ý, muội là tân nương, ta không thể thiếu sót mà phải dặn dò nhiều hơn." Vương phu nhân nói xong liền kéo Lam Ngữ Tư vào phòng ngủ.

"Dịch đại nhân gần đây rất bận a? Hạ đốc chủ kia không dễ hầu hạ nhỉ?" Vương phu nhân vờ như vô tình hỏi.

Lam Ngữ Tư thầm nghĩ quả nhiên là vậy, tìm mình đến một là giải buồn, hai là thám thính hư thật. Đông Tây Xưởng ngoài sáng đều vì Hoàng đế làm việc, trong tối cũng ân ân phân cao thấp, nên Đông Xưởng đối với Tây Xưởng vừa bảo trì quan hệ hữu hảo, vừa âm thầm quan sát đề phòng, Tây Xưởng đối với Đông Xưởng cũng là thái độ như vậy.

"Đều vì Hoàng thượng làm việc, bận cũng là hiển nhiên." Lam Ngữ Tư giong nhát đánh thái cực, trường hợp này vẫn ứng phó tốt.

"Ôi, muội tử giữ lễ rồi, ta thật tâm muốn kết bạn với muội, chúng ta hai người không cần bày ra trò thật giả gì." Vương phu nhân nhìn ra tâm tư của Lam Ngữ Tư, cũng không giận, kéo nàng ngồi xuống, thần bí nói: "Hôm nay ta gọi muội tới, là muốn....."

Vương phu nhân nói đến đây dừng một chút, sai nha hoàn đi rồi mới tiếp tục mở miệng: "Muội tử, muội cũng biết, hai ta là người giống nhau."

"Vâng, muội cũng cảm thấy rất hợp ý với phu nhân ngài." Lam Ngữ Tư không biết Vương phu nhân muốn nói gì, đành tiếp tục khách khí giữ lễ.

"Còn khách khí!" Vương phu nhân giận đến cười, vỗ nhẹ tay Lam Ngữ Tư nói: "Ta nói không phải chuyện này, ta nói là..... chúng ta là phụ nữ giống nhau, tướng công của chúng ta đều là....."

Lam Ngữ Tư đã hiểu, vờ như thẹn thùng cúi đầu, kỳ thực là không biết nên nói gì. Vương phu nhân đành nói về vài chuyện linh tinh, tán gẫu chuyện nhà không dứt, nói đến khi khát nước mới dừng lại.

"Ha ha, da mặt mòng như vậy, kỳ thật chuyện này cũng bình thường thôi, từ xưa người nào chẳng có khuê phòng chi nhạc, ta thấy muội là tân nương, khẳng định không hiểu mấy chuyện này, nên mới dạy muội." Vương phu nhân nói xong, từ trong tủ lấy ra một cái bao bố, trở về bên giường kéo tay Lam Ngữ Tư nói: "Nam nhân chính là nam nhân, đều thích chuyện kia, dù không được, cũng hy vọng....."

Đầu Lam Ngữ Tư cúi càng thấp, nhìn trộm bao bố trong tay Vương phu nhân, nghĩ thầm nữ nhân này muốn làm gì, có cần giày vò người ta như vậy không.

"Cũng hy vọng vợ chồng đồng tâm, cái này, là kiểu áo lót và tiết khó mới nhất, muội mặc nó, bảo đảm lão gia nhà muội thích." Vương phu nhân nói xong, lấy ra áo lót hở ngực nhét vào tay Lam Ngữ Tư, lặng lẽ nói: "Muội biết không, bọn họ không làm được..... nên về ngoài của muội là quan trọng nhất, lão gia nhà ta thích nhất ta mặc thế này, ôm sẽ không buông tay."

Lam Ngữ Tư 囧, mình với nàng ta không quen lắm, vì sao lại nói chuyện vô cùng tư mật này với mình, thật không biết trả lời sao mới tốt, đang cứng miệng không biết nói gì, lại nghe Vương phu nhân nói tiếp.

"Đây là miễn linh, để ở nơi đó, nam nhân lấy tay chọc vào, nghe thanh âm nó phát ra bên trong cũng là một loại thú vui khuê phòng." Vương phu nhân y như giáo viên vỡ lòng, siêng năng dạy bảo, hoàn toàn không để ý khuôn mặt đỏ bừng của Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư không phải phong kiến bảo thủ, nhưng loại chuyện này vẫn không quen bàn luận với người xa lạ. Với lại, những thứ này là dâm cụ, nói ra cũng xấu hổ.

"Còn cái này, mười ngàn vạn lần không được để cho lão gia nhìn thấy, đây là tự mình dùng." Vương phu nhân nói xong, lại lấy ra một vật kim loại từ trong bao bố.

Lam Ngữ Tư luôn có hứng thú với châu báu vàng bạc, nhưng khi nhìn rõ hình dạng xong, suýt chút chảy máu mũi, thì ra là □ nhân tạo bằng kim loại, rỗng ruột, Vương phu nhân tiếp tục giảng giải, nói cái gì ở giữa có thể rót nước ấm, là khuê phòng chi nhạc cổ đại, đồ tốt quả phụ này nọ chuẩn bị tùy thân.

Lam Ngữ Tư hoàn toàn hết chỗ nói rồi, Vương phu nhân còn nói gì đó nữa, nàng gần như lựa chọn lọc bỏ hết.

Dịch Khinh Hàn ngồi trong xe ngựa chờ Lam Ngữ Tư, vừa chờ vừa ngắm nghía chiếc nhẫn trên ngón cái, đột nhiên xa phu mở miệng: "Lão gia, Dịch tổng quản đến."

"Gọi hắn vào." Dịch Khinh Hàn ngừng đầu, thấy Dịch An chui vào, cả người ướt sũng.

"Lão gia, bà lão kia đã giam lại. Ngoài ra, đêm qua tra được thân thể của nàng ta." Dịch An hai tay dâng lên một tờ giấy, lập tức ngồi qua một bên.

Dịch Khinh Hàn mặt lạnh lật tờ giấy, lập tức cắn chặt răng, hai mắt trợn to.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trộm Hương Cưỡng Hôn

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

"Lão gia, bà lão kia đã giam lại. Ngoài ra, đêm qua tra được thân thể của nàng ta." Dịch An hai tay dâng lên một tờ giấy, lập tức ngồi qua một bên.

Dịch Khinh Hàn mặt lạnh lật tờ giấy, lập tức cắn chặt răng, hai mắt trợn to.

'Lam Ngữ Tư, cha là tham tướng của Vinh soái, Cao Đăng' tờ giấy viết rất rõ ràng, Dịch Khinh Hàn nhìn rõ.

"Về đi." Dịch Khinh Hàn vo nát tờ giấy, nghiêng răng nhả ra hai chữ. Cao Đăng, thuộc hạ của Vinh soái, ở trong ngục khai ra Vinh soái gấp riêng thống soái quân địch, sửa án thành lưu đầy ba ngàn dặm, gia quyến sung làm quan kỹ. Tuy quân muốn thần chết, thần tất nhiên sẽ chết, tuy Vinh soái quả thật gấp riêng thống soái quân địch, tuy đây là cái cơ Hoàng thượng cố ý tìm, nhưng hành vi của Cao Đăng vẫn là ngọn lửa trực tiếp khiến cho Vinh gia bị giết. Cao Đăng họ Cao, Lam Ngữ Tư nếu là con gái hắn, vậy tên là giả.

"Phu nhân, ngài giẫm lưng ta lên xe đi." Dịch Khinh Hàn đang cắn răng không chế tâm tình của mình, chợt nghe xa phu bên ngoài nói.

"A!~~~~" Lam Ngữ Tư cáo biệt Vương phu nhân, thề xác lẫn tinh thần đều một đi tới xe ngựa của mình, còn chưa chờ xa phu kia nói xong đã bị một bàn tay từ bên trong xe kéo vào. Người nọ thoắt ló mạnh tay, Lam Ngữ Tư người vào trong xe, một chiếc giày rơi lại bên ngoài, xa phu nhặt giày lên, nói cũng không phải, không nói cũng không phải, muốn đưa vào trong xe lại không dám, đành để ở trước cửa xe.

"Đi!" Dịch Khinh Hàn nổi giận gầm, xa phu sợ tới mức giật thót, vung roi đánh ngựa chạy đi.

Lam Ngữ Tư bị dọa không nhẹ, trong lúc hỗn loạn suýt làm rơi bao bố trong lòng, đó là đồ Vương phu nhân cho, nàng không dám không lấy, lại càng không thể không biết xấu hổ để người khác thấy, đành ôm chặt trong lòng.

Dịch Khinh Hàn con giận chưa tiêu, nhìn Lam Ngữ Tư vẻ mặt nghi hoặc, cho dù nữ nhân này mất trí nhớ, phụ nhân nàng ta là người phản bội Vinh soái, nàng ta cũng có tội. "Lấy ra!" Dịch Khinh Hàn nhìn bao bố trong lòng Lam Ngữ Tư nói.

"Đây, không có gì, là son của nữ nhân." Lam Ngữ Tư sao dám để hắn thấy được.

"Không cần thử giới hạn của ta, ta sẽ cho ngươi chết rất khó xem." Dịch Khinh Hàn nghiêng răng nói.

Lam Ngữ Tư dù sợ cũng không muốn đưa bao bố cho hắn. Dịch Khinh Hàn lập tức xông qua, Lam Ngữ Tư bị kéo lao đảo. Bao bố rơi xuống, tất cả đồ vật này nọ vừa nhìn là hiểu.

"Hừ, quả nhiên là người không chịu nổi tịch mịch, đang ở hiểm cảnh còn có tâm tình chơi loại trò chơi này?" khòe miệng Dịch Khinh Hàn nhếch lên nụ cười âm độc không kiềm chế được, ném áo lót kia vào mặt Lam Ngữ Tư nói: "Được thôi, ta sẽ thành toàn cho ngươi, mặc vào ta xem. Còn có miễn linh này, ta giúp ngươi vậy."

Dịch Khinh Hàn vô cùng cảm phần khó có thể tiêu tán, nói xong liền kéo một chân Lam Ngữ Tư đến trước người, tay kia xé quần áo của nàng.

"Kêu, kêu lớn lên, người đến đông rồi ta sẽ lột sạch người vứt ra khỏi xe!" Dịch Khinh Hàn dứt lời, Lam Ngữ Tư cố nén nước nỡ, ngậm miệng.

Lam Ngữ Tư sao có thể là đối thủ của Dịch Khinh Hàn, thoáng cái đã bị hắn cời ngoại sam, nàng rơi lệ đầy mặt, cũng không dám lớn tiếng kêu cứu, chỉ có thể kiềm nén tiếng nước nỡ đứt quãng. Dịch Khinh Hàn nhìn nàng đáng thương khóc, bỗng dưng cảm thấy thương hại, liếc mắt thoáng thấy kim loại, nhận định nàng là loại con gái, cảm giác thương hại vừa xuất hiện lập tức biến mất không sót chút gì.

Dịch Khinh Hàn nhớ tới cha mình - Vinh soái, thuộc hạ Cao Đăng từng nhắc tới muốn đưa con gái hắn đến làm thiếp cho mình, cảm thấy đối đãi với nàng thế này cũng là đương nhiên, không tính dâm tà. Máu xông lên não, áp môi lên môi nàng tùy ý xâm lược. Hai người lăn lộn trong xe, xe ngựa vì thế mà lắc lư, đúng là 'xe chấn' cổ đại, vô cùng mờ ám.

Lam Ngữ Tư hoảng loạn muốn cắn lưỡi của hắn, lại bị hắn sớm phòng bị nhẹ nhàng tránh thoát. Lam Ngữ Tư vốn nên thấy ghê tởm hoặc tức giận, nhưng không biết vì sao, nàng ngày càng không có quyết tâm phản kháng. Có lẽ tinh thần và thể xác mệt mỏi, có lẽ là tự biết vô dụng, có lẽ là bị đánh về kiêu ngạo bề ngoài của hắn áp chế, hoặc là đã đầu hàng vận mệnh, tùy ý hắn làm gì thì làm, đến khi phát hiện động tác của hắn ngày càng hòa hoãn, ngày càng dịu dàng.

Dịch Khinh Hàn hôn một lúc cảm thấy không thích hợp, lúc này rõ ràng là muốn tra tấn nàng ta, vì sao lại biến thành cảnh tượng mờ ám này, vì thế hắn đè nén tâm tình trong lòng, hung hăng ném nàng ra, nhảy khỏi xe.

Xa phu nhẹ nhàng thở ra, dừng xe ngựa lắc lư này giờ, thăm nghĩ lão gia phu nhân đây là gấp gấp gì a, vừa rồi kịch chiến trong xe, suýt nữa khiến con ngựa đứt dây cương.

Dịch Khinh Hàn đứng bên ngoài ổn định cảm xúc, đã lâu không động tình, vì thân phận đặc thù, hắn phải áp chế cách nghĩ và nhu cầu bình thường, hôm nay vì sao lại suýt nữa phá mất công sức của mình.

Nhất định là nữ nhân kia thủ đoạn cao, nữ thám tử Vạn phủ không dễ đối phó, nhớ tới lúc trước si mê làm Từ Yên, nhìn lại hiện giờ Lam Ngữ Tư làm mình suýt nữa không tìm được, Dịch Khinh Hàn lần nữa khẳng định suy nghĩ của mình.

Nghĩ tới từng cử chỉ nhăn mày, nụ cười của Từ Yên, không biết nàng ấy khi chấp hành các nhiệm vụ khác, có phải cũng cười như vậy với các nam nhân khác không. Dịch Khinh Hàn tự giễu cười, người ta căn bản không xem mình ra gì, bằng không cũng không nói những lời như 'không thích đi theo một hoạn quan', có thể thấy mình chỉ là một nhiệm vụ của nàng ta thôi.

Người khác có thể hiểu lời Từ Yên nói là Hạ độc chủ, nhưng Dịch Khinh Hàn biết nàng ta nói ai.

Còn tưởng mình không cô độc, tuy thân gánh thù nhà, không thể không giấu thân phận, lòng hắn vẫn có tia ấm áp. Nhưng hôm nay nhìn lại, con đường sau này phải một mình đi tiếp, những người hại cha hắn - Vinh soái, đều phải trả giá đại giới, dù hắn không phải vì phụ thân mà báo thù, hắn vì Vinh gia, vì tổ mẫu của hắn, chỉ là hai việc không khác nhau. Người hại phụ thân chính là người hại tổ mẫu, cả nhà bị tịch biên giết sạch, người ở địa vị cao nhẹ nhàng nói một câu, không biết có bao nhiêu người đầu rơi máu chảy.

Suy nghĩ một lúc lâu, Dịch Khinh Hàn dần bình phục tâm tình, khi trở lại trên xe, Lam Ngữ Tư đang nom nớp lo sợ dùng quần áo bị xé vụn che người, thấy Dịch Khinh Hàn trở lên xe, không khỏi sợ tới cuộn mình trong góc xe.

Thấy Lam Ngữ Tư như vậy, Dịch Khinh Hàn bức mình nghĩ đến thủ đoạn của nữ thám tử Vạn phủ, khoe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt: "Trước kia khi làm nhiệm vụ, loại chuyện này không phải là chuyện thường sao? Hiện tại chống đối vậy? Muốn hoàn lương à?"

Lam Ngữ Tư cố gắng nhớ lại trước đây mình là người thế nào, vì sao thanh danh kém như vậy. Nghĩ tới lại cảm thấy ủy khuất, cúi đầu rơi lệ.

Dịch Khinh Hàn nhìn, bộ dáng đáng thương yếu ớt của nàng khiến hắn không nói thêm gì nữa, xe ngựa tiếp tục đi, hồi lâu sau, Dịch Khinh Hàn cời áo choàng trên người, ném cho nàng.

Lam Ngữ Tư dù hận hắn, nhưng lúc này không thể không cảm áo choàng của hắn che quần áo rách nát, bọc kỹ áo choàng xong, xe ngựa đã tới trước cửa phủ.

Dịch Khinh Hàn đi tới chỗ Lam Ngữ Tư, nàng sợ hãi lùi vào trong góc.

"Người muốn ra ngoài với bộ dáng này? Quần áo không chỉnh, chẳng thả ta lột sạch người ném xuống còn tốt hơn!" Dịch Khinh Hàn lạnh lùng nghiêm mặt nói.

Cứ thế, Lam Ngữ Tư ủy khuất cực điểm bị Dịch Khinh Hàn ôm xuống xa, đi thẳng về viện. Lam Ngữ Tư không muốn nhìn sắc mặt của người hầu xung quanh, liền vùi mặt giấu trong lồng ngực của hắn. Hương bồ kết nhàn nhàn tản ra từ quần áo, cùng mùi hương nam tính, nếu đối tượng không phải hắn, sẽ là phu quân văn đạm phong khinh, anh tuấn biết bao nhiêu.

Dịch Khinh Hàn đi thẳng về viện của mình, đặt Lam Ngữ Tư lên giường, dặn dò nha hoàn ở cửa: "Phu nhân mệt, một canh giờ nữa hãy đến hầu hạ."

Đội nha hoàn rời đi, hắn quay người nói với nàng: "Một canh giờ nữa chúng ta sẽ xuất phát, đi tìm chiếc thuyền kia." nói xong liền đi ra cửa.

Lam Ngữ Tư ổn định cảm xúc, bắt luận hấn tra tấn nàng thế nào, vì mạng sống, phải nhin. Nhớ tới kiếp trước khi đi tìm chiếc thuyền kia, mình là con tin, đương nhiên không có đãi ngộ tốt, lần này trên danh nghĩa là phu nhân, hấn là sẽ không bị trói. Lại nhớ tới chuyện lúc này, vợi vàng đứng dậy thay quần áo, lấy dây xô chủ heo vàng kia đeo trên cổ, đặt ngọc như ý vào hộp, chỗ khe hở nhét vải mềm, bỏ vào bao bố mang theo bên người.

Chỉnh trang lại xong, nha hoàn vào hầu hạ nàng trang điểm, hết thấy đều thỏa đáng rồi, Lam Ngữ Tư tỉ mỉ quan sát căn phòng, oán hận nghĩ, đây là lần cuối cùng ở đây, nàng nhớ ra lần này hai người ở trên sông sẽ gặp đại sự. Kiếp trước hấn thoát hiểm, lần này nàng sớm có chuẩn bị, nhất định giúp đối phương một tay.

Lam Ngữ Tư âm độc cười, bỗng bị một bàn tay to chụp lên vai, sợ hãi giật bắn người.

"Nghĩ cái gì vui về vậy? Cái này cũng mang theo đi, người cần dùng mà." Dịch Kinh Hàn đưa bao bố Vương phu nhân cho đến trước mặt nàng, khuôn mặt hấn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Lam Ngữ Tư vợi vàng cướp lấy, nghĩ thầm, mấy thứ này không thể để người khác thấy nữa.

Dịch Kinh Hàn cười, quay người dẫn dò nha hoàn trông giữ phòng cho tốt, nói là cùng Lam Ngữ Tư đến nhà mẹ đẻ thăm thân thích, ít ngày nữa sẽ về. Thừa dịp không ai để ý mình, Lam Ngữ Tư lén lút nhét bao bố kia xuống dưới giường, dù sao mình không cần mấy thứ này, để người khác thấy thì chê cười Dịch Kinh Hàn đi, nghĩ thế, Lam Ngữ Tư cũng lộ ra nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Xe ngựa xóc nảy, Lam Ngữ Tư cuộn người ngủ trong xe, hôm nay xảy ra nhiều chuyện, đầu tiên là chịu đựng Vương phu nhân không ngừng lái nhài kia, rồi bị Dịch Kinh Hàn cưỡng hôn, thế xác lẫn tinh thần đều thật sự mệt mỏi, quá mệt mỏi. Lam Ngữ Tư hận chết tên thái giám vô sỉ này, cố gắng nhớ nụ hôn kia, muốn làm ra bộ dạng buồn nôn, nhưng không thấy ghê tởm, quả nhiên là không có khí tiết, không phải chỉ là bộ dạng đẹp trai chút thôi sao, nhưng là thái giám đó, mình hấn phải ghê tởm chứ, hấn là thế, nhưng.....

Lam Ngữ Tư một mình ngồi trong xe ngựa, mấy nha hoàn đi theo ở trong xe khác, Dịch Kinh Hàn không biết là muốn hít thở không khí trong lành hay làm ra vẻ tàn khốc, mặc một bộ nhuyễn giáp [1] màu bạc. Mặc nhuyễn giáp màu bạc còn chưa tính, vai phải còn có một túm vải trắng, Lam Ngữ Tư cười châm biếm, cười xong mới nhớ tới tác dụng của đám vải trắng kia, kiếp trước, khi hấn bị thương chính là dùng vải trắng này cầm máu, xem ra đã trù tính rất hợp lý.

Lam Ngữ Tư nhẹ nhàng buông màn xuống, cười gian, sinh ra tà ý với đám vải trắng kia.

Kiểu đột nhiên ngừng lại, Lam Ngữ Tư nghi hoặc, vừa định ló đầu ra ngoài xem, bị Dịch Kinh Hàn mắng: "Cút vào trong, không được ra!"

Lam Ngữ Tư cuống quýt lùi vào, vừa rồi thoáng nhìn hình như thấy mấy hắc y nhân cản đường. Dịch Kinh Hàn lần này dẫn theo không ít người, nha hoàn và gã sai vặt mười mấy người, phiên dịch của Đông Xưởng cũng dẫn theo hai mươi mấy người, hấn là không có nguy hiểm gì, Lam Ngữ Tư nằm bò trong xe, làm cho cả người dán sát sàn xe, sợ loạn đao từ cửa sổ xe bay vào.

[1] nhuyễn giáp: dùng vật phẩm mềm mại chế thành chiến phục hộ thân.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nghi Trận Bày Tù Trước

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Tư nằm bò trong xe, làm cho cả người dán sát sàn xe, sợ loạn đao từ cửa sổ xe bay vào.

Hỗn loạn một hồi, bên ngoài yên tĩnh lại. Lam Ngữ Tư vừa định đứng dậy, thấy một nha hoàn xốc màn kiệu lên, chắc định hỏi xem phu nhân có sao không, thấy Lam Ngữ Tư như vậy, lập tức kinh ngạc ngây người. Lam Ngữ Tư vợi vàng đứng lên, thấy phía sau nha hoàn là Dịch Kinh Hàn về mặt chán ghét, đỏ mặt vỗ vỗ bụi trên người nói: "Vừa rồi dừng gấp, té ngã."

Nha hoàn tin thật, vợi vàng tới dìu Lam Ngữ Tư ngồi dậy, Dịch Kinh Hàn khinh thường xoay người, đi đến trước mặt đám hắc y nhân đã bị áp chế.

Đám hắc y nhân kia đã bị thủ hạ của Dịch Kinh Hàn - các phiên dịch dồn vào một chỗ, chỉ có hai người sống và một đồng tử thi. Dịch Kinh Hàn nâng kiếm kẻ cổ một người trong đó, hừ lạnh hỏi: "Ai phái người đến? Vì sao biết được ta đến trấn Nam Thành? Hử? Từ đâu biết được tin tức?"

Người nọ mặt như tro tàn đột nhiên kinh hãi, nhưng biết được hành tung của Dịch Kinh Hàn lại không có cơ hội về bẩm báo, không khỏi lộ ra nản lòng, chỉ ngậm miệng không nói.

"Không nói cũng vậy, cho người xem tác phong làm việc của Đông Xưởng chúng ta, sau này đầu thai cũng biết nên luyện công phu cho tốt." Dịch Kinh Hàn nói xong, nâng đao đâm thẳng vào mắt tên còn lại, xoay một vòng rút ra, đâm hướng yết hầu của hấn.

Người kia co quắp một chút liền ngã xuống chết thảm, Lam Ngữ Tư lần nữa đặt quyết tâm, tuyệt đối không thể đắc tội Dịch Kinh Hàn.

Những người phía trước thấy sợ tới run rẩy, tứ chi vô lực. Dịch Kinh Hàn khẽ cười, nói: "Các huynh đệ của ta gần đây đang luyện bắn cung, vậy đi, ta cho người cơ hội chạy, để hấn ở phía sau bắn, bắn trúng thì mạng người ngắn, bắn không trúng thì người mạng lớn." Dịch Kinh Hàn nói xong thì ra dấu cho một phiên dịch thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi chuẩn bị cung nỏ.

Người nọ nghe xong ngây người một lúc, đến khi phiên dịch kia chuẩn bị xong cung nỏ, dựng cung nỏ đây.

"Chờ hấn chạy xa hãy bắn, bắn thật chuẩn cho ta, lần trước tỷ thí người xếp cuối, lần này không trúng thì ta móc mắt người!" Dịch Kinh Hàn sầm mặt nói với tiểu phiên dịch kia.

Người nọ thấy Dịch Kinh Hàn không phải nói chơi, chống người dậy lập tức chạy ra xa, vừa chạy vừa lách trái lách phải.

Tiểu phiên dịch vận sức chờ phát động, tay vừa buông dây thì thấy một hòn đá nhỏ bay tới, đánh vào đuôi tên vừa bắn ra. Tên mất mục tiêu đúng, bắn thẳng đến cạnh chân người đang chạy ở xa kia, làm người nọ sợ tới mức loạn chạang.

Tiểu phiên dịch không hiểu, vì nhớ kỹ lời Dịch Kinh Hàn, vội vàng bắn thêm một tên, vẫn bị Dịch Kinh Hàn dùng đá đánh lệch đi, thấy người nọ đã chạy xa, Dịch Kinh Hàn đem hai người đuổi theo.

Người nọ cũng không ngốc, biết Dịch Kinh Hàn không dễ dàng buông tha hấn, vì thế khi vừa chạy khỏi tầm mắt của mọi người, lập tức trốn vào một cái bông cây. Nhưng Dịch Kinh Hàn còn thông minh hơn, hấn dẫn hai người đuổi theo, nhìn xung quanh, tầm mắt xẹt qua chỗ bông cây, không dừng lại, chỉ tức giận nói: "Đáng chết! Lục soát cho ta! Không thể để hấn thoát!"

Dịch Kinh Hàn đứng tại chỗ, lại không cho nhóm phiên dịch đến lục soát chỗ đại thụ, người còn lại chạy về phía trước, chốc lát sau quay lại nói: "Phía trước có vực thẳm, nơi này không có chỗ ẩn nấp thích hợp, hấn là....."

"Ồ đó, lòi ra cho ta!" Dịch Kinh Hàn chỉ tay chỗ bông cây.

"Cái này không trách ta, là người ngay cả trốn cũng không tốt, yên tâm, sẽ không thống khổ, ta chỉ cho người một đao," Dịch Kinh Hàn cười tà nói, một đao đâm xuống.

Khi Dịch Kinh Hàn trở về, Lam Ngữ Tư đang thò đầu ra nhìn, bên người tuy có mười mấy tên phiên dịch bảo vệ, nhưng nàng vẫn cảm thấy bất an, đến khi thấy hấn trở về, mới yên tâm trở lại. Lam Ngữ Tư thầm mắng mùng cuồng ngược, tuy hận hấn sợ hấn, lại cảm thấy chỉ có hấn mới ngăn được những người kia tổn thương mình.

"Giết người kia chưa? Vạn nhất hấn trở về được thì nguy, hấn biết người muốn đi đâu mà." Lam Ngữ Tư vốn không muốn nói chuyện với hấn, tiếc rằng chuyện này liên quan tới an nguy của mình, bắt buộc phải nhắc nhở.

Dịch Kinh Hàn hừ một tiếng không đáp, thúc ngựa tiếp tục đi về phía trước, lòng nghĩ mình cố ý đâm một đao kia, không biết người đó có chịu nổi không. Nếu chịu không nổi, dọc trên đường sẽ còn phải ứng phó loại người này, nếu hấn chịu đựng được trở về báo cho chủ nhân hấn biết mình muốn đến trấn Nam Thành thì đường đi sẽ yên tĩnh. Nếu không ngoài dự đoán, chủ nhân của hấn là Vạn Độc, con cáo già kia sẽ không tin một người còn sống trở về dưới đao của Dịch Kinh Hàn, huống chi, chỉ trở lại một người. Vạn Độc sẽ không tin lời hấn, nhất định cho rằng hấn là gian tế, cũng sẽ nhận định mình không đến trấn Nam Thành, đợi lão hồ ly quay đầu lại chạy đến, mình đã điều tra xong rồi.

Đội ngũ tiếp tục đi, gặp thôn nhỏ thì ở trọ, qua sông thì ngồi thuyền, bình bình yên yên qua hơn một tháng, mới đến trấn Nam Thành. Chưa kịp nghỉ ngơi, Dịch Kinh Hàn đã mang Lam Ngữ Tư đến bến tàu, tìm được thuyền Triệu Trữ An thuê lúc đó. Thuyền kia đã bị người của Đông Xưởng giấu rất lâu, neo bên bờ. Lam Ngữ Tư đi theo Dịch Kinh Hàn lên thuyền, đi vào khoang thuyền trước, cũng là nơi Triệu Trữ An ngủ nghỉ.

"Hấn ngủ ở đây?" Dịch Kinh Hàn dạo qua một vòng, không phát hiện chỗ nào khả nghi.

"Hấn là." Lam Ngữ Tư gật gật đầu, lòng lại mắng hấn thêm trăm lần, mình hiện tại không dám phản kháng, chỉ đành lựa lời nịnh hót.

"Vi sao người biết? Cùng hấn ở chung một phòng?" Dịch Kinh Hàn chọn mi, cố ý bày ra biểu tình khinh thường. Dịch Kinh Hàn đã hết giận hơn nửa, nhưng vẫn thường muốn trêu cợt nàng.

"Không có!" Lam Ngữ Tư tức giận, lại không dám mắng, không phục nói: "Ta cảm thấy phải vì hấn chắc không nửa đêm trước ở phòng này, đi tiểu đêm rồi nửa đêm sau lại chạy đến phòng khác ngủ."

Dịch Kinh Hàn nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tư, không nói gì nữa, đi vào khoang thuyền của Triệu Trữ An. Lam Ngữ Tư theo sau hấn, vì hấn dáng người cao lớn, nhìn trông hơi gầy, thân mặc nhuyễn giáp bạc bù lại phương diện này, ngoại hình bình thường vốn đã xuất chúng lại càng thêm anh vĩ (anh tuấn + kỳ vĩ). Người này trời sinh phấn cốt [1], không ai trị được, mình sau này phải càng cẩn thận, Lam Ngữ Tư vừa nghĩ vừa nhìn đám vải trắng trên vai phải hấn, nảy ra một kế.

"Hấn thích đến phòng bếp trên thuyền, một ngày thường đi vài lần." Lam Ngữ Tư nói: "Nói là đi tìm đồ ăn, nhưng ta cảm thấy có thể bảo gã sai vặt đi lấy mà."

"Hừm?" Dịch Kinh Hàn tỏ ra hứng thú, quay người nhìn Lam Ngữ Tư đang 'nghiêm trang', lập tức đi về phía phòng bếp.

Lam Ngừ Tư vội giành trước vào phòng bếp, Dịch Khanh Hàn gọi phiên dịch, lục tìm xung quanh. Lam Ngừ Tư thừa lúc không ai chú ý, lên men theo kệ bếp, thấy các gia vị bày đầy đủ. Thứ khác có hương vị, hẳn nhất định sẽ phát hiện, chỉ có thể lấy muối. Lam Ngừ Tư bốc một nắm muối, chịu đựng cảm giác khó chịu khi muối thấm đến khi hòa tan.

"Đại nhân, không phát hiện gì cả." tìm kiếm một hồi, nhóm phiên dịch hồi bẩm.

"Vậy đến gian phòng kia đi, ta nhớ sau khi ta tỉnh lại, trên thuyền có người rơi xuống nước." Lam Ngừ Tư không biết người rơi xuống nước kia là trước khi mình mất trí nhớ giết chết - Vạn Cường, quân gia Vạn phủ, còn tưởng là tình huống đặc biệt gì.

"Ồ cuối đây kia, chỉ dùng để đồ lật vật, sau đó nghe nhà dò nói, hoài nghi người nọ ẩn nấp ở đó." Lam Ngừ Tư ở phía sau Dịch Khanh Hàn chỉ, vờ như lơ đãng khoát tay lên vai phải của hắn.

Dịch Khanh Hàn cảnh giác quay đầu liếc nhìn Lam Ngừ Tư 'dường như không có việc gì', khóe miệng khẽ nhếch: "Phu nhân như vậy, là bị ta hôn mà vui vẻ sao? Muốn hay không lại một lần nữa ở đây?" Không biết vì sao, hắn cứ muốn trêu đùa nàng, châm chọc nàng. Có lẽ, đơn giản vì cha nàng là kẻ phản bội, hoặc vì nàng là nữ thám tử dùng sắc làm việc.

"Thực xin lỗi, ta nhất thời vội vàng, muốn nhanh chóng tìm ra dấu vết để lại." Lam Ngừ Tư le lưỡi, khi hắn tức giận, nàng không dám lơ đãng, nhưng khi cảm xúc của hắn bình thường, ngược lại, nàng dám cự tuyệt trước khi tìm được sổ sách, hẳn sẽ không tổn thương nàng.

Hai người vào phòng, khối phòng hỗn độn tán ra mùi mốc, chắc là do ít người vào. Lam Ngừ Tư nắm chặt hai tay, lòng bàn tay còn nước muối, vừa rồi mới quẹt lên một chút, còn cần nhiều hơn một chút, nhiều thêm chút nữa.

"Ồ đây thiếu một bình ngọc lưu ly!" Lam Ngừ Tư phát hiện một góc trong khối phòng, thùng gỗ chứa đầu bình ngọc lưu ly.

Dịch Khanh Hàn cúi người, thấy thùng quả nhiên trống một chỗ, hẳn là thiếu một bình, vì thế cảm mấy bình khác tinh tế xem xét, mỗi bình đều có nút bịt, hình thành không gian kín bên trong.

"Ô? Người xem này!" Lam Ngừ Tư đang dựa vào vách nhìn, chợt thấy hơi thở tới gần, giật mình quay đầu, vì thế hoa hoa lệ lệ kẻ sát chớp mũi của Dịch Khanh Hàn. Lam Ngừ Tư phản xạ có điều kiện ngã ra sau, lại theo phản xạ bắt lấy vật trước mặt, thuận lý thành chương nắm vai phải của hắn. Tận dụng thời cơ mất là không có lại, Lam Ngừ Tư đã quên sợ hãi, hung hăng chà lên vai phải của hắn vài cái, nước muối đầy tay đều chui lên đám vải trắng kia.

Lam Ngừ Tư còn luyến tiếc rời tay khỏi vai Dịch Khanh Hàn, ngờ ngác nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mang theo anh khí của nam nhân trước mặt, hắn khẽ nhếch môi mỉm cười, lộ ra nụ cười âm độc khôn cùng, đôi mắt thâm thúy như vực sâu không đáy, in thật sâu bóng hình Lam Ngừ Tư, giống như muốn nhìn xuyên qua nàng.

Lam Ngừ Tư giật mình, ổn định tâm thần, mình nhất định gặp ảo giác, hẳn không phát hiện gì đâu.

"Là những chỗ này thôi sao? Trong xe ngựa, trong khoang thuyền, lúc người làm nữ thám tử còn đi qua chỗ nào?" Dịch Khanh Hàn biết nàng mất trí nhớ, có thể lúc trước nàng không hẳn như vậy, nhưng không hiểu vì sao, hắn nhất định muốn hung hăng hành hạ nàng, có lẽ, tất cả rồi rắm này là vì chuyện lúc mới gặp: đập phân chim đầu tường, nàng ói lên giày mình, cũng có lẽ là vì cha nàng đã làm việc kia.

"A! Không phải, ta không có!" Lam Ngừ Tư bị châm chọc nhiều lần, không khỏi lộ ra biểu tình giận dữ. Cứ cho là mình vì mạng sống cái gì cũng nhẫn được, nhưng cái khác thì được, nhưng người này cứ trích ra một chuyện, nghe nhiều cũng không tránh được nổi giận, nếu là nữ tử da mặt mỏng, sợ là nhảy sông tự tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mua Dây Buộc Mình

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

"A! Không phải, ta không có!" Lam Ngừ Tư bị châm chọc nhiều lần, không khỏi lộ ra biểu tình giận dữ. Cứ cho là mình vì mạng sống cái gì cũng nhẫn được, nhưng cái khác thì được, nhưng người này cứ trích ra một chuyện, nghe nhiều cũng không tránh được nổi giận, nếu là nữ tử da mặt mỏng, sợ là nhảy sông tự tử rồi.

Kỳ thật cũng vì hành vi của Lam Ngừ Tư, không quá để ý châm chọc của Dịch Khanh Hàn, phản ứng không quá kịch liệt, mới khiến hắn khăng định, nàng và các nữ thám tử khác của Vạn phủ là như nhau.

"Vừa rồi người nhìn cái gì?" Dịch Khanh Hàn quay lại chính đề.

"Vách thuyền này động, có thể có ai đem gì đó ra ngoài từ đây không." Lam Ngừ Tư chỉ vào chỗ mình nhìn chăm chăm nãy giờ.

Dịch Khanh Hân lắc lắc bình lưu ly một chút, nói: "Không, sổ sách không thể vào nước, nếu giấu trong bình thì cái bình này lớn hơn cái lỗ nhỏ rất nhiều."

Lam Ngữ Tư nghĩ thầm, mình nghĩ ra cái gì đã nói hết rồi, coi như phối hợp tích cực, sau đó là chuyện của Dịch Khanh Hân.

Dịch Khanh Hân nhìn từ cái lỗ trên vách thuyền ra ngoài, đột nhiên kéo cái thùng đặt cạnh vách thuyền, từ kẽ hở nhìn ra ngoài. Lam Ngữ Tư thấy thế vội đến xem, thấy một đám cỏ cây trôi nổi trên mặt nước, nếu ở trên cao nhìn xuống, khẳng định chỉ thấy những điểm nhỏ, nhưng ở cùng độ cao nhìn, thấy rất rõ ràng.

Dịch Khanh Hân nhảy xuống, mạnh mẽ xoay người hét lên với người ngoài cửa: "Tất cả! Đề phòng!" Phiên dịch ngoài cửa nghe thấy lập tức thông truyền đi.

Dịch Khanh Hân kéo Lam Ngữ Tư còn đứng sững sờ, bước nhanh ra ngoài: "Người đợi ở trong này cho ta, không được đi đâu hết!" Dịch Khanh Hân thuận tay đẩy mạnh Lam Ngữ Tư vào một khoang thuyền, kêu một phiên dịch trông coi, bản thân vội vàng rời đi.

Lam Ngữ Tư sao mà đợi nổi, một là thấy bên người chỉ có một phiên dịch, nếu có người đến thì phiên dịch này cũng không phải đối thủ, bản thân rất nguy hiểm; hai là Lam Ngữ Tư nhớ sự kiện này, những người trong nước đến có đem theo cung tiễn. Như vậy, chỉ cần Dịch Khanh Hân đứng ở chỗ cao sẽ rất dễ bị bắn trúng, nếu bắn trúng chỗ trí mạng, mình có thể giả vờ chết, hy vọng có thể tránh thoát một kiếp, dù sao so với sống để chịu trong tay hắn, tùy lúc bị bắt nạt tra tấn vẫn tốt hơn.

Nghĩ thế, Lam Ngữ Tư vội vàng mở cửa nói với phiên dịch đứng ngoài: "Ta thấy trên vách thuyền có mấy người bò lên rồi, chắc là sắp vào đến, chúng ta phải nhanh lên boong tàu tập trung cùng mọi người, phối hợp giúp đỡ thì tốt hơn."

Phiên dịch kia mới đầu còn không tin, đến khi vách thuyền bị người đập bang bang mới luống cuống.

"Nếu không đi thì chúng ta sẽ chết trong này!" Lam Ngữ Tư thúc giục, thừa dịp hắn phân vân, lôi tay áo của hắn chạy lên phía trên. Lam Ngữ Tư vừa chạy vừa nghĩ, xem ra sự kiện lớn thì nhất định sẽ phát sinh, chẳng qua chi tiết thì không giống, kiếp trước cuộc tập kích trên sông xảy ra sau khi rời thuyền này lên một chiếc thuyền khác, lần này lại xảy ra trước.

Hai người chạy lên trên boong tàu, thấy các phiên dịch đứng kéo cung bắn xuống sông, Dịch Khanh Hân đứng giữa chỉ huy.

"Nàng đi ra làm gì, chạy trở về!" Dịch Khanh Hân thấy Lam Ngữ Tư giận không biết đề đâu, vươn tay xách nàng lên.

"Ở dưới không an toàn, không an toàn, thiếp cảm thấy ở cùng một chỗ với chàng an toàn hơn." Lam Ngữ Tư ôm tay hắn lấy lòng. Người xung quanh chỉ biết nàng là phu nhân của Dịch Khanh Hân, không biết ẩn tình bên trong, Dịch Khanh Hân cũng không tiện quá vô lý với nàng, mặc nàng bám trên người mình.

Vì Dịch Khanh Hân không muốn gây chú ý quá nhiều ở chiếc thuyền này nên sau khi tìm được thuyền liền đưa tới chỗ ở khúc ngoặt, một mặt là nước, ba mặt dựa núi.

Mất thấy người trong nước ngày càng nhiều, vài người bơi xuống dưới thuyền, Dịch Khanh Hân vọt tới bên mép kéo cung bắn.

"Vị trí kia rất tốt, hướng kia có nhiều người dưới nước." Lam Ngữ Tư chỉ đầu thuyền, vị trí kia rất cao, phiên dịch cũng ít.

Dịch Khanh Hân đột nhiên cúi đầu cười tà, dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, nhưng không nói toạc ra, cậy mình võ công cao, thật sự đến nơi đó.

Dịch Khanh Hân đứng ở đầu thuyền bắn tên vào trong nước, phát phát tên bắn ra đều thấy máu, trên mặt nước nổi lên từng đóa từng đóa hoa đỏ, Lam Ngữ Tư nhìn ngây người.

'Ba', dây cung bị kéo đứt, Dịch Khanh Hân không may ảnh hưởng, tay cầm lông vũ trắng ở đuôi tên, phóng tên vào trong nước, giảm bớt thời gian kéo cung, tốc độ lại nhanh hơn.

Dịch Khanh Hân một chân đứng thẳng, một chân giẫm trên mép thành thuyền, thân người hơi nghiêng như sói vồ mồi, lưng thẳng như hùng ưng sắc bén, thân thể không cường tráng lắm giờ đây lại ẩn chứa khí thế sắc bén, Lam Ngữ Tư cảm thán trong lòng, không khỏi cầu nguyện những người kia phải cố gắng lên. Thiên thời địa lợi đều đủ, ngàn vạn lần phải bắn trúng hắn.

"Năm sắp xuống! Đứng cao vậy là muốn chết sao?" Dịch Khanh Hân đột nhiên quay đầu mắng.

Lam Ngữ Tư lúc này mới nhớ tới tình cảnh của hai người, vội vàng ngồi xổm xuống, lại cảm thấy không an toàn, nên dính sát chân Dịch Khanh Hân. Lam Ngữ Tư rối loạn, vừa hy vọng những người đó có thể bắn chết hắn, lại cảm thấy chỉ cần ở bên hắn sẽ an toàn, đang rối rắm, đột nhiên móng nhói đau, khi nàng trợn mắt há hốc mồm quay đầu nhìn lên, trên cây xa xa, mấy người cầm cung tiễn đang chuẩn bị lần nữa kéo cung bắn.

Lam Ngữ Tư đã có suy nghĩ chờ chết, ông trời có phải có thù với mình không a, có thù, có thù, tuyệt đối có thù.

Dịch Khanh Hân xoay người nhìn mấy kẻ trên cây, nhận cung tiễn của phiên dịch bắn vài tên đã thu thập sạch sẽ. Có mấy phiên dịch chạy về phía núi hoang, phương hướng kia thật ra không cần đề ý nữa.

Lam Ngữ Tư nhin đau không dám ngồi xuống, tay lại vô lực, ngay lúc không kiên trì được nữa, Dịch Khanh Hân rút cục lương tâm trở dậy, xách nàng lên. Tên đâm vào không sâu, Dịch Khanh Hân lập tức rút ra, Lam Ngữ Tư đau đến mức ôm chặt cổ hắn.

Người trong nước bị dọn dẹp khá ổn rồi, Dịch Kinh Hàn thấy tình thế ổn định, dặn dò thuộc hạ lưu vài người sống, rồi mới mang Lam Ngữ Tư đang chảy máu không ngừng trở lại khoang thuyền.

"Nằm sắp, đừng nhúc nhích." Dịch Kinh Hàn đặt Lam Ngữ Tư lên giường, giọng nói mang theo vui sướng khi người gặp họa.

"Ông trời, ta hận ngươi." Lam Ngữ Tư run giọng than thở.

"Cái gì?" Dịch Kinh Hàn rút miếng vải trắng trên đầu vai xuống, hỏi.

"Không có, ngươi, ngươi muốn làm gì?" Lam Ngữ Tư nghe tiếng quay người nhìn vải trắng trong tay Dịch Kinh Hàn, mồ hôi lạnh túa ra.

"Cầm máu! Ở đây không có gì cả, ta chỉ có cái này." Dịch Kinh Hàn vừa nói vừa cời quần của nàng.

"Không cần, ta, không cần đâu, ta...." Lam Ngữ Tư nôn nóng thất thanh nói, hoảng sợ nhìn vải trắng trong tay hắn.

"Thân phận của ngươi là phu nhân của ta, ta không làm thì ai làm? Hôm nay không mang theo nha hoàn." Dịch Kinh Hàn nắm vải trắng, nghĩ là nàng sợ đau, mình phải mạnh tay chút.

"Không, không cần...." Dịch Kinh Hàn không để ý phản kháng của Lam Ngữ Tư, mạnh đặt vải trắng lên miệng vết thương trên mông nàng, còn dùng lực đè xuống.

Lam Ngữ Tư vùng vẫy một chút, gãy chân một hồi, rồi như cá chết nằm xụi lơ, đau nhức truyền đến, chốc lát sau cả người đều ẩm ướt, từng giọt mồ hôi lăn theo đỉnh đầu xuống, chớp mũi ẩm ướt, nhất thời ngay cả sức khóc cũng không có.

"Sao thế? Có gì không ổn? Trên vải này có thuốc bột giảm đau, thấy tốt hơn không?" Dịch Kinh Hàn cúi người xuống, nhìn Lam Ngữ Tư cười giả hoạt.

Lam Ngữ Tư đã hết nói nổi, mí mắt khẽ giật, để tránh hắn nhìn ra sự khác thường của mình, nếu hắn biết mình động tay chân trên vải thì mình còn thảm hơn.

Ông trời ơi, ông thật sự có thù với ta sao? Lam Ngữ Tư lòng như có vạn mã chạy qua, bụi tung mù mịt.

Dịch Kinh Hàn rốt cục phát hiện nàng khác thường, vươn tay xoa xoa vải trắng còn lại trên vai, để sát vào người, liếm qua, liền hiểu mọi chuyện. Hắn vốn nên tức giận, giờ thấy Lam Ngữ Tư chật vậy như vậy, cơn giận nào cũng tiêu, mỉm cười đứng lên, ra boong tàu thu thập tàn cục.

Không biết do đau hay mệt, dù mông đau, Lam Ngữ Tư không có sức nhúc nhích, một lát sau mê man ngủ.

Khi tỉnh lại, Lam Ngữ Tư phát hiện mình vẫn nằm sắp ở khoang thuyền cũ, thân dưới được phủ khăn ẩm, góc phòng đốt an thần hương. Khẽ cử động, mông vẫn còn đau, Lam Ngữ Tư sức nhớ lại, tên thái giám chết bầm kia dùng vải trắng cầm máu cho mình. Lam Ngữ Tư hồi hận xanh cả ruột, không ngờ mình tự đào hố tự nhảy, còn âm thầm vui vẻ vì đào được hố kia, đây là tự làm bậy không thể sống, Lam Ngữ Tư sâu sắc nhận ra, cái này chính là báo ứng. Nàng mơ hồ nhớ, kiếp trước chỉ có người trong sông tập kích thuyền, phía sau núi không có người, mình cố tình ngồi xổm xuống, nếu đứng thì có lẽ tên sẽ xẹt qua bên chân thôi, là số mệnh a.

"Phu nhân, phu nhân ngài nằm úp sắp tốt hơn, máu vừa mới ngừng chảy." Như Liễu nhẹ nhàng đi tới, trên tay là khăn ướt, giúp Lam Ngữ Tư nằm ổn rồi nhẹ nhàng lau mặt, cổ cho nàng, vì vừa rồi bị đau, Lam Ngữ Tư cả người ướt mồ hôi, giờ mới cả thấy người dính dính, liền muốn cầm khăn lau người.

Như Liễu vốn muốn giúp nàng lau, bất quá Lam Ngữ Tư không chịu, đành nhìn nàng vụng về lau phía sau lưng.

"Ngươi đi ta đứng dậy đi, nằm sắp cả ngày, phải đứng lên vận động một chút." Lam Ngữ Tư nhìn sắc trời bên ngoài đã tối, thầm nghĩ là lúc ăn cơm chiều rồi.

"Phu nhân ngủ ba ngày. Nhưng miệng vết thương còn chưa đỡ, lúc này đứng lên....." Như Liễu nghe lời Dịch Kinh Hàn dặn dò, để nàng hầu hạ phu nhân, trong vòng năm ngày không thể đứng dậy, tình thì mình dứt nàng uống cháo, đúng giờ đổi thuốc.

"Ba ngày? Ta vẫn chưa ăn gì? Hèn chi ta cảm thấy sắp chết đói." Lam Ngữ Tư nghĩ, không phải thương cân động cốt, nằm hoài không hoạt động như vậy, miệng vết thương khô rất chậm, nên tự mình giãy đứng lên.

Như Liễu thấy không cản được, liền đỡ Lam Ngữ Tư xuống giường, không dám ngồi, đành vịn cái bàn đứng.

"Nô tỳ đi chuẩn bị thức ăn cho phu nhân, phu nhân cẩn thận chút." Như Liễu vội vàng rời khoang thuyền, lúc sắp đi gọi nha hoàn xuống giúp đỡ Lam Ngữ Tư.

Mông còn hơi đau, Lam Ngữ Tư cứng rắn chống đỡ ăn chút thức ăn, tốt xấu thì trong bụng có đồ ăn thì chân cũng không yếu quá.

Ăn xong, biết Dịch Kinh Hàn ở trên boong tàu, Lam Ngữ Tư nhờ nha hoàn đỡ, từng bước đi ra khoang thuyền, hướng về phía boong tàu.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Có Kế Hoạch Khác

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Phía chân trời, nắng chiều lưu luyến trên dòng nước, gợn từng ngọn sóng đỏ, lấp lánh trên mặt sông. Bóng người mặc nhuyễn giác bạc, một chân đặt trên mép thuyền, một chân đứng vững, đầu khẽ nâng nhìn về phía xa. Hần khoanh tay đứng đó, dù động tác vô cùng kiêu ngạo, lộ ra khí thế kiệt ngạo bất tuân, một thân phận cốt không gì che lấp nổi.

"Sao không nằm? Thuốc bột giảm đau của ta thần kỳ như vậy?" Dịch Kinh Hàn quay đầu nhìn, thấy Lam Ngữ Tư lo sợ đọng trũng vết thương trên mõm, cong lưng vênh mõm, từng bước từng bước lê lét đến chỗ mình.

"Đứng, đứng vậy, rất thần kỳ." Lam Ngữ Tư nghĩ mình tự bê đá đập chân mình, chỉ có thể ngâm bồ hòn làm ngọt.

"Vậy ta lại bôi thêm cho, để hồi phục nhanh hơn chút." Dịch Kinh Hàn làm ra vẻ muốn dụ Lam Ngữ Tư trở về, trực tiếp dọa nạt lấp bắp. Vừa rồi có phiên dịch thuộc hạ tới báo tin, thì ra tình báo lúc trước bị lầm, Lam Ngữ Tư không phải con gái của Cao Đăng, cụ thể thân phận thế nào còn phải điều tra thêm. Dịch Kinh Hàn lúc trước vì thân phận của nàng mà giận chó đánh mèo, lúc này cũng có chút hồ thẹn, nhưng nghĩ lại, nàng vốn là nữ thám tử bán sắc làm nhiệm vụ, nên tâm tính bình thường trở lại.

"Không, không cần, đừng lãng phí, trên đường còn không biết sẽ gặp chuyện gì, nên lưu lại tốt hơn." Lam Ngữ Tư quỳnh, chớp mũi đỏ đầy mồ hôi, may mà Dịch Kinh Hàn không kiên trì, chỉ cười như không cười nhìn nàng rồi lại nhìn phương xa.

"Mấy người kia là cầm y vệ?" Lam Ngữ Tư dò hỏi, vì kiếp trước đã trải qua kiếp nạn trên sông này, sau đó còn bị tập kích trên đường núi. Nếu sự kiện trên sông đổi thời gian và địa điểm thì cuộc tập kích trên núi cũng có thể bị thay đổi.

"Trừ bọn họ cũng có thể là người khác, bất quá, trước mắt thì bọn họ là tình nghi lớn nhất." Dịch Kinh Hàn không quay đầu, nhìn chằm chằm vào mấy chiến thuyền phía trước đang tới gần.

"Cũng có thể là người khác?" Lam Ngữ Tư không nói nữa, cúi đầu mặc niệm 'kẻ thù của người còn rất nhiều', đang nghĩ ngợi, chợt nghe Dịch Kinh Hàn bảo nha hoàn đỡ mình vào trong khoang thuyền. Lam Ngữ Tư ngẩng đầu nhìn, thấy Dịch Kinh Hàn cau mày nhìn về một chiếc quan thuyền ở xa xa.

Trời đã vào đêm, thuyền bè qua lại đều tìm nơi tránh gió đỗ lại qua đêm, đợi sáng mai tiếp tục đi. Thuyền của Dịch Kinh Hàn tới trước, dừng ở một chỗ, sau đó một chiếc thuyền quan và mấy chiếc chiến thuyền cũng chạy về phía này.

Quan thuyền phía trước đỗ xong, có vẻ như muốn đi tiếp, chạy chậm một lúc mới dừng lại. Người trên thuyền quan khăn trương hỏi: "Diệp đại nhân, làm sao bây giờ? Không đi sao?"

"Bây giờ đi sẽ càng khiến hần nghi ngờ, may mà đã cải trang xong hết, dù sao cũng đem theo nhiều người, ta không xui xẻo vậy đâu." Diệp đại nhân là Tả thị lang của Lễ bộ, lần này mang gia quyến trở về quê hương chịu đại tang, ba năm sau mới có thể trở về cương vị. Triều đình gió đục mây vần, Tây Xưởng khuếch tán hoạt động, đối với các quan viên này mà nói là chuyện xui rủi, nên Diệp đại nhân coi như được ông trời giúp. Diệp đại nhân đem theo tài vật tích góp nhiều năm, cũng bí mật mang theo muối tư xuống phía nam, dọc đường vì hần chức quan cao, không ai dám tra xét kỹ, chỉ làm cho có lệ nên cũng thuận buồm xuôi gió.

Hiện giờ thấy Dịch Kinh Hàn, Diệp đại nhân không chỉ da đầu run lên, lòng nghĩ tên diêm vương này vì sao xuất hiện ở đây, không phải đến tìm phiền toái chứ! Khả năng này không cao lắm, mình rời kinh đã hơn một tháng, ven đường nhiều cơ hội không thấy hần ra tay, vì sao cố tình đợi đi xa vậy mới đến, xem ra Dịch Kinh Hàn chỉ là đi ngang qua, nghĩ vậy, hần cứng rắn bày ra vẻ mặt trấn định, đợi thuyền đỗ xong, đứng ở đầu thuyền ôm quyền nói: "Xin hỏi đối diện có phải Dịch đại nhân của Đông Tập Sự Xưởng [1] không, tối trời sương dày, lão phu mắt không tốt, nhìn không rõ."

"Đúng là hạ quan, xin hỏi có phải Lễ bộ tả thị lang Diệp đại nhân? Thuyền của hạ quan đến trước chiếm mất vị trí tốt, thật có lỗi, thật có lỗi." Dịch Kinh Hàn tươi cười chấp tay nói, sớm nhìn rõ biểu tình của Diệp đại nhân. Không phải Dịch Kinh Hàn có dị năng, nếu buổi tối thường xuyên bị phạt quỳ, mặc kệ là ai cũng sẽ luyện ra bản lĩnh nhìn trong đêm.

"Diệp đại nhân quá lời, quá lời rồi, Dịch đại nhân công vụ bận rộn, lão phu mấy lần muốn dâng món bái phỏng đều sợ quấy rầy đại nhân, không nay may mắn gặp mặt, nhất định phải mời Dịch đại nhân uống vài chén." Diệp đại nhân bày ra bộ dáng hưng phấn, bảo người đưa chiếc thuyền quan của mình hướng đến thuyền của Dịch Kinh Hàn, dựa sát mép, ra vẻ muốn lên thuyền của Dịch Kinh Hàn, để Dịch Kinh Hàn không thấy thuyền của gia quyến nhà mình, trên thuyền kia có gia sản cùng tư muối.

"Chiết sát [2] hạ quan, hạ quan đương nhiên sẽ lên thuyền bái phỏng, sao dám phiền Diệp đại nhân." Dịch Kinh Hàn nói xong liền gọi người nói hai thuyền bằng miếng gỗ, giành trước bước qua thuyền Diệp đại nhân.

Diệp đại nhân hết cách, đành ngheh diêm vương này tiến vào, trăng sáng sao thưa, gọi người bày rượu và thức ăn trên boong thuyền đồng âm.

"Mẹ già của lão phu mất, lần này trở về quê hương chịu đại tang, không thể vì bề hạ phân ưu, cũng may còn các chí sĩ tài ba như Dịch đại nhân giúp bề hạ phân ưu giải nạn, lão phu cũng an tâm." Diệp đại nhân nói xong gơ chén rượu lên, trước kính Dịch Khinh Hàn một ly.

"Quá khen, trong triều có trụ cột vững vàng như Diệp đại nhân mới khiến bề hạ an tâm, Dịch mỗ cho rằng, không quá mấy ngày, bề hạ sẽ khôi phục [3] ngài, quan lâu năm như ngài tầm nhìn tốt hơn." Dịch Khinh Hàn vừa nói vừa vỗ vai Diệp đại nhân, ánh mắt quét về thuyền của gia quyến phía sau.

Trừ lương bổng, nguồn tài sản khác của quan viên, tất cả mọi người đều tự biết trong lòng, nếu thật sự chỉ sống dựa vào lương bổng, chỉ sợ cả thuyền cũng thuê không nổi. Diệp đại nhân nhìn thần sắc của Dịch Khinh Hàn, biết hẳn không có ý khó xử mình, vì thế lòng cảm kích. Nhưng nên tặng quà thì phải tặng, ho khan hai tiếng, nói chuyện phiếm một chút mới hỏi: "Dịch đại nhân sau tân hôn, khí sắc cũng tốt hơn, hẳn là tân phu nhân tri thư đạt lễ, xứng đôi rường cột nước nhà như Dịch đại nhân."

"Nội tử ngu dốt, đang ở trên thuyền, không so được với Diệp đại nhân, phu nhân hiền lành nữ nhi hiểu lễ, có cơ hội còn phải báo nội tử đến thỉnh giáo Diệp phu nhân." Dịch Khinh Hàn cười nói.

Diệp đại nhân nghe thế, vội khiêm tốn cười, nói: "Nếu Dịch phu nhân cũng đến, không bằng thỉnh đến thuyền gia quyến của lão phu, dù sao đêm nay cũng không đi được, để các nàng trò chuyện tri kỷ cũng tốt."

Dịch Khinh Hàn không cự tuyệt, đứng dậy trở về thuyền đón Lam Ngữ Tư. Diệp đại nhân quay đầu phân phó hạ nhân, đến thuyền phu nhân thông báo.

"Có thể đi, ngồi được không?" Dịch Khinh Hàn vào trong khoang thuyền, thấy Lam Ngữ Tư đang đứng nhìn Như Liễu thu xếp quần áo.

"Còn, còn rất đau." Lam Ngữ Tư tự nhủ phải nói thảm một chút, không thì tên này tìm mình chẳng có gì tốt lành, không chừng vừa nghĩ ra thủ đoạn gì đó.

"Ồ, vậy thì thôi, vốn định cho nàng ra ngoài giải sầu, xem ra... ài, nàng dường như thương đi." Dịch Khinh Hàn nói xong xoay người muốn đi.

"A, từ từ,... lão gia, đi đâu giải sầu? Thiếp còn có thể hoạt động nha." Lam Ngữ Tư bị thương ở phía trên mông, dưới thắt lưng, trừ lúc ngồi xuống ảnh hưởng miệng vết thương nên đau một chút, ngoài ra thì không sao.

"Bên ngoài gặp Diệp đại nhân có đại tang, ta cùng hắn uống rượu, nàng đến chỗ nữ quyến một chuyến." Dịch Khinh Hàn khoanh tay, nhưn mày nhìn Lam Ngữ Tư: "Nàng đi, đừng nói lung tung là được."

"Sẽ không sẽ không, chàng xem, ngay cả đốc chủ phu nhân thiếp cũng tán gẫu được, sẽ không nói lung tung." Lam Ngữ Tư nghĩ thầm, quen biết mấy người này cũng tốt, chứ mỗi ngày bị hắn buộc bên người, đến khi chạy trốn thì cả phương hướng còn không rõ.

Thuyền của Dịch Khinh Hàn và thuyền gia quyến của Diệp đại nhân cách nhau bởi thuyền quan của Diệp đại nhân, nên Diệp đại nhân cho lui tất cả tạp vụ trên thuyền, để Lam Ngữ Tư đi qua thuyền gia quyến rồi mới bày tiệc rượu ra, cùng Dịch Khinh Hàn uống rượu đối ẩm.

Tạm thời không nhắc tới Lam Ngữ Tư thầm oán trong lòng rằng phân biệt nam nữ bậc này, nữ tử hoàn toàn không có cơ hội kết giao với nam nhân khác. Trước tiên nói bên Dịch Khinh Hàn và Diệp đại nhân trò chuyện với nhau rất vui, hai người thỉnh thoảng nói chuyện triều đình, thỉnh thoảng nói vài chuyện lật lọng nghe thấy trên phố ở kinh thành, Dịch Khinh Hàn kể thật sống động, Diệp đại nhân chăm chú nghe.

"Ai nha, Dịch đại nhân vẫn như cũ, xem ra kinh thành có thể ổn định hòa bình lâu dài, nhờ có Diệp đại nhân và đốc chủ." Diệp đại nhân ghé sát vào Dịch Khinh Hàn hạ giọng nói: "Yêu hồ kia, cứ thế mà mất tích sao?"

"Đến vô ảnh, đi vô tung, Diệp đại nhân buổi tối đừng tùy tiện ra khỏi phòng." Dịch Khinh Hàn cười xấu xa nói.

"Khụ khụ, ha ha, Dịch đại nhân nói đùa, nói đùa rồi." Diệp đại nhân cầm chén rượu lên, che giấu sự bất an của mình.

"Diệp đại nhân, nghe nói lần tế trời năm năm trước cũng xảy ra chuyện lạ?" đôi mắt Dịch Khinh Hàn sâu không thấy đáy, nhíu mày nhìn Diệp đại nhân.

"Đã là chuyện cũ năm xưa, không có chuyện gì kỳ quái." Diệp đại nhân không muốn nhắc tới chuyện kia gây phiền toái cho bản thân, lại nghĩ Dịch Khinh Hàn không gây phiền toái cho mình, hẳn là có ý giao hảo với mình, sự kiện kia đã là bí mật công khai ở triều đình, thế thì sao không bán một nhân tình, nói chuyện này cho hắn nghe.

"Chuyện nói không có gì kỳ lạ, thực ra cũng ngoài dự liệu của mọi người." Diệp đại nhân cho lui hạ nhân, nhỏ tiếng nói: "Ngay ngày Hoàng thượng tế tổ, điện thờ phụ phía tây đột nhiên nổi lửa to, bắt nguồn từ bài vị của Mã đại nhân cùng Mã Hằng. Mã đại nhân là ai chứ, đó là người có công tái sinh triều đình, nhớ năm đó tiền đế ra ngoài đi săn chưa về, Đạt Đạt quốc xua binh nam hạ, bức đến tường thành, nhờ Mã đại nhân nhận trọng trách, mới cứu được sinh linh thiên hạ. Aiz, lửa bốc lên rất kỳ quái, mọi người tro mắt nhìn lửa thiêu hết mọi thứ."

"Sau đó thì sao?" Dịch Khinh Hàn thu hồi nụ cười, gấp đồ ăn đưa đến bên miệng, hỏi.

"Hoàng thượng giận dữ, mọi người nói nhất định có dị tượng, vì thế, vì thế đẩy lên một hồi lao ngục, sau đó Dịch đại nhân hẳn cũng nghe nói qua." Diệp đại nhân ý chỉ vụ án Vinh soái.

"Ha ha, giám phán Khâm thiên giám Lý Đầu đêm xem bắc đầu dị tượng, dâng tấu ám chỉ trong triều có kẻ gian quấy phá, Hoàng thượng tế tổ phát sinh sự kiện cháy kỳ lạ kia, mọi người cũng cho rằng có ngoại địch làm loạn, nên Vinh soái trấn thủ Bắc quan bị triệu hồi kinh..." Dịch Khinh Hàn nở nụ cười

âm độc không kiềm chế được, khiến người ta không đoán nổi hẳn nghĩ gì. Tay cầm chén rượu, ngón tay nhẹ nhàng rung động.

"Đúng, nhiều chuyện dồn một chỗ, theo ta, lão Vinh soái kia có lẽ là..." Diệp đại nhân vừa nói vừa quan sát về mặt của Dịch Kinh Hàn, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

"Có lẽ là trời mở mắt, cảnh báo tai họa trước cho triều đình, bằng không đến khi loạn trong giặc ngoài cùng tới thì khó thu xếp rồi." Dịch Kinh Hàn đánh gãy lời của Diệp đại nhân, nhấp một ngụm rượu, bình tĩnh nói.

"Ừ, ta cũng nghĩ là trời xanh ban phúc." Diệp đại nhân thấy Dịch Kinh Hàn có cùng quan điểm với mình, liền phụ họa theo.

"Trước khi Hoàng đế tế tổ, là ai phụ trách kiểm tra thái miếu, ai chịu trách nhiệm ở điện thờ phụ đông và tây?" Dịch Kinh Hàn rót đầy rượu cho Diệp đại nhân, tùy ý hỏi.

"Chuyện này, lão phu không biết, lúc ấy ta còn là hữu thị lang, phụ trách chuẩn bị vật dụng cần cho tế tổ, sắp xếp người là do tả thị lang Giản đại nhân phụ trách." Diệp đại nhân cảnh giác trả lời, kỳ thật hẳn nhớ rõ ai phụ trách điện thờ phụ phía tây, chỉ là đạo làm quan phải nói ít thôi, nhìn người nhiều hơn, nên mới dè dặt lại.

Dịch Kinh Hàn không gấp, lần này kết giao với hẳn là để sau này khai thác được tin tức mình muốn, nên mới cố ý ám chỉ Diệp đại nhân rằng mình đã biết chuyện hẳn bí mật mang theo tư muối, đồng thời còn cho Lam Ngữ Tư đến chỗ nữ quyền xã gia, là vì thu lễ, cho Diệp đại nhân yên tâm.

Dịch Kinh Hàn lúc trước tuy biết đại khái, nhưng lần nữa nghe tới chuyện này, vẫn nhìn không được phần nộ, tay cầm chén rượu bất trí bất giác dùng sức, chén vỡ nát, Diệp đại nhân cả kinh vội vàng đứng lên. Dịch Kinh Hàn lúc này mới phát hiện mình thất thường, đang định nói thì thấy bờ bên kia sông, phía xa xa có mấy chiếc chiến thuyền, nên cũng đứng bật dậy. Diệp đại nhân tưởng Dịch Kinh Hàn thấy có thuyền đến gần mới cảnh giác bóp nát cái chén, nên cùng nhìn về phía chiếc thuyền kia.

[1] Đông Tập Sự Xưởng: tên đầy đủ của Đông Xưởng.

[2] Chiết sát: cổ văn, tỏ ý không thừa nhận nổi, cũng có ý vì hưởng thụ quá phận mà giảm bớt phúc thọ.

[3] khởi phục: thời cổ chỉ quan viên chưa mãn tang cha mẹ đã có lệnh triệu đi nhậm chức quan. Thời Minh Thanh chuyên chỉ mãn tang cha mẹ rồi phục chức.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bất Ngờ

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Sương mù khê giăng, sóng biếc lay động, khi chiếc thuyền kia đến gần mới nhìn rõ chỗ này đã đổ mấy chiếc chiến thuyền.

Thuyền dẫn đầu chậm lại, lập tức phái ra một chiếc thuyền nhỏ chèo tới chỗ Dịch Kinh Hàn và Diệp đại nhân.

"Người trên thuyền nghe, nhanh chóng nhường chỗ." người trên thuyền nhỏ giọng rất to, một tay cầm đuốc một tay vung vẫy hét to, cực kỳ kiêu cách.

Diệp đại nhân nghĩ, có Dịch Kinh Hàn ở đây, mình có thể lui ra sau chờ hẳn nổi giận. Dịch Kinh Hàn hai tay chấp phía sau, khẽ nâng cằm nhìn chăm chú người phía dưới thuyền. Người trên thuyền nhỏ thấy đối phương không đáp, tức giận kêu to: "Có nghe thấy không! Nhanh chóng nhường chỗ, làm trễ giờ nghỉ ngơi của Dương thiếu gia chúng ta, các người có mấy cái đầu đèn nổi!"

Chuyến đi này Dịch Kinh Hàn không dùng quan thuyền, Diệp đại nhân có một chiếc quan thuyền, nhưng buổi tối mờ ảo đối phương nhìn không rõ, tưởng chỉ có mấy chiếc chiến thuyền buôn bán thôi nên mới không kiêng nể gì kêu to.

Dịch Kinh Hàn nghe người trên thuyền nhỏ nhắc tới 'Dương thiếu gia' miễn cưỡng hỏi: "Xin hỏi là vị Dương thiếu gia nào?"

"Cháu ruột của thủ phụ Nội các Dương Tương Phổ, Dương Nguyên thiếu gia, nhường chỗ cho lão từ nhanh lên." Người trên thuyền nhỏ thấy người trên thuyền không tức giận, cho rằng báo ra danh hào liền hù dọa được.

Dịch Kinh Hàn nghĩ, quả thật là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào, vì thế âm độc cười nhìn Diệp đại nhân.

Diệp đại nhân nghe thế, lòng thầm mắng 'tên rác rưởi chết tiệt này, sẽ gây phiền toái cho mình', vốn không nghĩ giúp hẳn giải vây, nhưng hằng năm cầm nhiều bạc nhà người ta như vậy, Dương gia gặp chuyện không may thì mình khó tránh cũng vậy, vì thế hắng giọng quát xuống: "Lớn mật, chớ càn quấy, cầu nô tài về nói cho tiểu tử Dương Nguyên kia, là Diệp Chiêu đang dùng thuyền ở đây, bảo hẳn nhanh đi tìm vị trí khác đi, à không, thừa lúc đêm tối cút nhanh đi, đừng ở đây chướng mắt."

"Ai, Diệp đại nhân hà tất bắt cận nhân tình như vậy, thôi thì nhường một chỗ cho hần đồ đi, thuận tiện mời luôn Dương thiếu gia lên thuyền ẩm rượu. Diệp đại nhân nghĩ nhiều, chỉ cần đừng báo tên ta là được, nếu sợ ta quấy nhiễu nhả hứng của mọi người, ta tự rời đi là được." Dịch Kinh Hàn nhìn Diệp Chiêu - Diệp đại nhân nói, trên mặt đã tỏ ra không vui.

"Dịch đại nhân nói đùa, nói đùa rồi, ta sợ tiểu tử kia lỡ mắng hấp tấp đắc tội Dịch đại nhân." Diệp đại nhân thấy Dịch Kinh Hàn không nói nữa, đành kiên trì nói với người dưới thuyền nhỏ. Thuyền nhỏ đã trở về một khoảng, chợt nghe Diệp đại nhân mời chủ tử nhà mình lên thuyền ẩm rượu, cũng nhường ra một chỗ để đỗ, thầm nghĩ Dương cáo lão [1] uy vọng lớn, dù đã tạ thế cũng còn nhiều người cố ý lấy lòng.

Diệp Chiêu vừa khấn trương nhìn lên vẻ mặt của Dịch Kinh Hàn, vừa lo lắng chờ Dương Nguyên lên thuyền, tiểu tử kia ngàn vạn lần đừng ở trên thuyền của mình chọc phiền toái. Tuy mình không đắc tội Dịch Kinh Hàn, nhưng vạn nhất bị liên lụy, có khả năng sẽ khiến hần tức giận lấy lên mình a.

"Diệp bá phụ, con còn tưởng ai, thật là lũ lụt long [2]....." Dương Nguyên vội vã lên thuyền, chạy thẳng đến chỗ Diệp Chiêu, khi đến gần thì bước chân khựng lại, mắt nhìn bóng dáng Dịch Kinh Hàn và của Diệp Chiêu đơ ra.

"Còn không nhanh đến đây bái kiến Dịch đại nhân, xem con lỡ mắng kia, lại uống rượu nữa?" Diệp Chiêu cùng vai vế với Dương Hiến Đạt, phụ thân của Dương Nguyên, Dương Hiến Đạt dù chưa từng lên triều làm quan, nhưng cậy môn sinh của phụ thân trải khắp thiên hạ, lui tới thân mật với trọng thần trong triều, thường xuyên xưng huynh gọi đệ.

"Diệp bá phụ, sao bá phụ lại cùng người như thế..." Dương Nguyên xuất thân danh môn, trước nay đều kính trọng hoạn quan, thời gian trước ở trong ngục chịu khổ, lòng vẫn không phục. Lòng nghĩ hôm nay mình không phạm sai lầm gì, lại có Diệp Chiêu che chở, cho rằng Dịch Kinh Hàn không dám làm gì mình, nên mới nói năng lỗ mắng.

"Làm càn, ngươi uống rượu đến hồ đồ! Cút về thuyền của ngươi đi, nhanh chóng rời đi, đừng ở đây chướng mắt." Diệp Chiêu gấp đến mồ hôi đầy người, nóng lòng muốn mắng đuổi Dương Nguyên đi.

"Diệp đại nhân, ngài cũng quá nghiêm khắc rồi, ta thấy Dương thiếu gia chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, không sao." Dịch Kinh Hàn quay đầu cười, nhìn Dương Nguyên, ánh mắt lộ ra ta khi.

Diệp Chiêu còn định nói thêm, bỗng một phiến dịch chạy đến, ở trước mặt ba người nói: "Dịch đại nhân, vừa rồi có bóng người lay động, nhảy lên thuyền Dương gia rồi mất bóng."

"Vội nhanh đi bắt đi, hồ phi gần đây rất ngang ngược, nhất định phải bảo vệ tốt Diệp đại nhân, Dương thiếu gia và các gia quyến." Dịch Kinh Hàn không đợi hai người nói, ra lệnh xuống.

Dương Nguyên lúc này mới luống cuống, hần vạn lần không ngờ mình không phạm sai lầm, Dịch Kinh Hàn cũng có thể lấy cơ phiền toái cho mình, thuyền tư muối kia trăm triệu lần không được để hần phát hiện, vì thấy vội quay đầu liếc mắt nhìn đã sai vật của mình.

Diệp Chiêu vừa muốn mở miệng, Dịch Kinh Hàn ánh mắt lạnh lẽo rét run: "Diệp đại nhân vẫn là bảo hạ nhân trông giữ thuyền cho tốt, tránh cho hồ phi lên thuyền, ta còn phải đi điều tra."

Diệp Chiêu nghe thế liên tục bảo đúng, nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời nói, không tiện nói đỡ cho Dương Nguyên, gấp rút kêu hạ nhân bảo hộ tốt con thuyền.

Dịch Kinh Hàn nhìn Diệp Chiêu bình tĩnh tự bảo vệ mình và Dương Nguyên lòng như bị mèo cào, tự rót rượu tự uống, cực kỳ thích ý.

"Đại nhân, không phát hiện người khả nghi, hần là đã thừa dịp hỗn loạn chạy thoát." Phiến dịch vừa nghe theo lệnh Dịch Kinh Hàn, mang người lẻ mề một lúc lâu mới lên thuyền, chỉ ở trên thuyền của Dương Nguyên nhìn lung tung, chưa thật sự điều tra, không lâu sau trở lại phục mệnh.

Dương Nguyên mặt xanh mét, cả thuyền tư muối nhất định đã bị người của mình đổ xuống sông để tự bảo vệ, vì lúc trước đã chuẩn bị tốt phòng khi bị tra, chỉ cần thời gian ngắn là có thể hủy thi diệt tích.

Dương Nguyên tránh được một kiếp càn thêm hận Dịch Kinh Hàn, nếu không phải tên hoạn quan này xen vào việc của người khác thì mình sẽ không tổn thất vạn lượng bạc trắng, vì thế một mặt đau lòng, một mặt nói chuyện với Diệp đại nhân.

"Diệp bá phụ lần này về quê có đại tang, rảnh rồi thì tìm tiểu chất uống rượu, dù sao cũng ở gần." Dương Nguyên lơ mớ nói, không ngờ nhận được ánh mắt lạnh lùng của Diệp Chiêu.

Diệp Chiêu tức giận khiển trách: "Có đại tang, là phải ở trong nhà cẩn trọng lời nói lẫn việc làm mới là người giữ hiếu đạo, thôi thôi, ta không thay phụ thân con dạy dỗ con, nhanh chóng trở về thuyền của mình đi."

Dương Nguyên cúi đầu rời đi, khi lên tấm gỗ nối thuyền còn không phục quay đầu nhìn Dịch Kinh Hàn, lần này không ai ra mặt thay mình, lần tới phải làm cho tên hoạn quan này xấu mặt.

Diệp Chiêu vội nặn ra nụ cười, nhìn khuôn mặt không rõ tâm tình của Dịch Kinh Hàn, vuốt râu nói: "Người trẻ tuổi là vậy, không biết nông sâu, vạn lần mong Dịch đại nhân thứ lỗi. Nào nào nào, lại uống một ly, đừng để tiểu tử hồ đồ kia quấy nhiễu nhả hứng của chúng ta."

"Diệp đại nhân rất thân với Dương gia nhì!" Dịch Kinh Hàn cười, cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

"Xưa là quan cùng triều, Dương thủ phụ còn không biết lão phu là người phương nào, lão phu chẳng qua là ngưỡng mộ uy danh của Dương thủ phụ." Diệp Chiêu mỗi một hồi mới cảm thấy mình bị hờ dỗi, nếu nói quan hệ với Dương gia không thân thuộc, sau có thể răn dạy Dương Nguyên như vậy. Nghĩ nghĩ rồi quyết định tiếp tục giả ngu, không nhắc lại chuyện này.

Dịch Kinh Hàn cũng không nhắc, hai người uống rượu trò chuyện vui vẻ, đến qua nửa đêm mới giải tán.

Một đêm tĩnh lặng, gió lạnh đột nhiên nổi lên, buồm bị tung rách vài mảnh, sáng sớm hôm sau, Dịch Kinh Hàn chuẩn bị xong chờ xuất phát, đang định cho thuyền đi, hô lên một câu với Diệp đại nhân ở thuyền đối diện: "Diệp đại nhân, ban đêm gió lớn, vật quý giá phải che phủ cho tốt."

Diệp đại nhân lật đặt nhìn lại, thấy thuyền chứa tư muối, vài bát bị gió thổi lật lên một góc, không khỏi chấn động, lập tức ôm quyền đưa tiễn, không dám nói nhiều nữa.

"Tối hôm qua bên chỗ người, khụ khụ, bên chỗ lão gia xảy ra chuyện gì, dường như rất âm ỉ." Lúc hai người ăn cơm trưa, Lam Ngữ Tư cân nhắc, có nên nói chuyện Diệp phu nhân tặng đồ cho mình ra không, vừa nói chuyện vừa nghĩ.

"Bắt một người bí mật mang tư muối, lục soát thuyền." Dịch Kinh Hàn e ngại Tùy Yên ở đây, qua loa nói.

"Bí mật mang theo tư muối? Muối! Vậy phải dạy dỗ hần một trận thật tốt." Lam Ngữ Tư dường như lại đau lòng, cắn răng nói.

"Chỗ phu nhân thì sao, cùng Diệp phu nhân nói gì?" Dịch Kinh Hàn sớm biết nhất cử nhất động của Lam Ngữ Tư trên thuyền gia quyến của Diệp đại nhân, lúc này giả vờ như không biết hỏi.

"Cũng không có gì, nói mấy lời khách sáo." Lam Ngữ Tư dù muốn vẫn không có can đảm giấu mấy thứ lễ vật kia, có chút luyến tiếc nói: "Diệp phu nhân tặng thiệp vài món vàng bạc ngọc, thiệp, ..."

"Nàng nhận rồi?" Dịch Kinh Hàn nghiêng mặt hỏi.

"Thiệp vốn không muốn nhận, là Diệp phu nhân cố chấp tặng, nói thiệp không nhận là xem thường các nàng." Lam Ngữ Tư thật sự đùn đẩy hồi lâu, đành chịu thua Diệp phu nhân quá nhiệt tình.

"Ừm, nhận thì nhận." Dịch Kinh Hàn nói xong tiếp tục ăn cơm, giống như không xảy ra chuyện gì cả. Lam Ngữ Tư nghĩ thầm, dù sao cũng nói rõ chứ, mấy thứ đó rốt cục có cho mình không, đừng để mình nhớ mong a.

"Mấy thứ đó đều là của nàng." Dịch Kinh Hàn ngẩng mặt, nhìn Lam Ngữ Tư thật lâu không ăn miếng nào. "Đã nói theo lời ta dặn chưa?"

"Đã nói, bọn họ đều yên tâm, Diệp phu nhân còn cho thiệp khế đất, đưa chàng." Lam Ngữ Tư lòng ngu có quyền thật tốt, bạc 'hiếu kính' tới ùn ùn.

Dịch Kinh Hàn nhận khế đất Lam Ngữ Tư đưa qua, nhìn nhìn một lúc mới nhét vào vạt áo, tiếp tục ăn cơm.

Cứ thế qua mấy ngày, thuyền của Dịch Kinh Hàn đi tới chỗ thuyền của Triệu Trữ An cập bến lúc đó, mới dẫn Lam Ngữ Tư rời thuyền.

"Sau đó các người đi nơi nào?" Dịch Kinh Hàn nhìn bọc đồ căng phồng trong tay Lam Ngữ Tư, có chút ghen tị.

"Sau đó đi dọc theo đường núi này, qua ngọn núi có một thôn trang, lúc ấy Triệu Trữ An đến từ đường nhà mình bắt tể rồi tiếp tục đi." Lam Ngữ Tư do dự một lúc, nhớ rõ kiếp trước sau khi dẫn hần vào từ đường Triệu gia, gặp mấy chục hắc y nhân đánh bất ngờ. Lam Ngữ Tư muốn mượn cơ hội này đẩy Dịch Kinh Hàn tới chỗ nguy hiểm, nhưng nhớ đến một tiền đảm vào mộng mình liên do dự. Hai kiếp sự kiện giống nhau, lại có những chi tiết nhỏ liên tiếp thay đổi, nếu lần này mình lại xui xẻo trúng chiêu thì sao? Thôi, không nên có lòng làm vậy, vết thương trên mộng chính là báo ứng. Nghĩ thế, nàng nắm chặt gói đồ trong lòng nói: "Từ đường Triệu gia xung quanh nhiều núi, rất thích hợp giấu người, tốt nhất nên cẩn thận một chút."

Dịch Kinh Hàn nghe xong nhú mày, đôi mắt thâm thúy nhìn Lam Ngữ Tư. Qua một lúc lâu, bảo Lam Ngữ Tư tránh vào trong, hần gọi ba dịch trưởng [3] diện mạo rõ ràng, bắt đầu phân phó.

"Ngô Nam, người mang mấy người đi hủy chiếc thuyền này, đã khám xét mấy ngày, bên ngoài không thấy gì thì tháo dỡ ra xem thử. Làm xong rồi nếu tìm được sổ sách thì dẫn người đến thôn trang phía trước, hoàn thành trong vòng hai ngày. Ngoài ra, đi điều tra chủ nhân của tờ khế đất này cho ta."

"Triệu Đồ, người dẫn người đến từ đường Triệu gia phía trước mai phục xung quanh, e rằng có người âm thầm phá rối." Dịch trưởng thứ hai lĩnh mệnh dẫn theo mười mấy phiên dịch rời đi trước.

"Tề Cường..." Dịch Kinh Hàn nghĩ nghĩ, nói: "Đi trước mở đường đi."

Ba đội tự hành động, Lam Ngữ Tư ngồi trong xe ngựa, nhắc màn lên nhìn ra bên ngoài, thấy Dịch Kinh Hàn ngồi trên ngựa, cảnh giác nhìn bốn phía, nàng bỗng cảm thấy bất an.

[1] cáo lão: Thời Minh Thanh dùng làm xưng hô với học sĩ Chương cáo sắc trong Hàn lâm viện.

[2] nguyên câu thành ngữ là Đại thủy xung liễu long vương miếu - lũ lụt miếu long vương, ý chỉ vốn là người một nhà, vì không biết mà xung đột tranh chấp với nhau.

[3] dịch trưởng: chức quan thuộc biên chế của Đông Xưởng, có quyền chỉ huy một nhóm phiên dịch.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lộ Mặt Hung Ác

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Ba đội tự hành động, Lam Ngữ Tư ngồi trong xe ngựa, nhắc màn lên nhìn ra bên ngoài, thấy Dịch Khinh Hàn ngồi trên ngựa, cảnh giác nhìn bốn phía, nằng bồng cảm thấy bất an.

Đội ngũ đi được nửa canh giờ, bỗng Dịch Khinh Hàn dừng ngựa, nâng tay bảo cả đội dừng lại. Ngựa của Dịch Khinh Hàn dường như cũng cảm nhận được gì đó, có chút nóng nảy gõ chân tại chỗ, mọi người cũng khẩn trương nhìn bốn phía.

Con đường mọi người đang dừng là sơn đạo một bên dựa núi, một bên là rừng sâu, coi như rộng rãi. Chợt nghe một tiếng nổ, trên sườn núi phía sau đội người có mấy tảng đá lăn xuống, tiếng âm âm kinh động ngựa. Dịch Khinh Hàn lôi Lam Ngữ Tư trong xa ra, tránh ngựa hoảng chạy tán loạn.

Lam Ngữ Tư ngồi phía sau Dịch Khinh Hàn, theo tầm mắt của hắn nhìn về hướng núi đối diện của đoàn người, mấy tảng đá bị lưới chặn lại, mơ hồ thấy được vài người di động, dường như đang cắt dây thừng giăng giữa các cọc gỗ.

Dịch Khinh Hàn thông dong giường cung nâng tiễn, bắn lên trên núi, mũi tên đầu tiên vừa vắn bắn trúng sợi dây thừng sắp đứt, cắm vào thân cây. Sau đó bắn tiếp mũi tên thứ hai, đẩy mũi tên thứ nhất cắm càng sâu vào thân cây. Do bắn tên lên cao nên lực giảm rất nhiều, cần thêm mũi tên thứ hai. Lam Ngữ Tư nhìn ngây người, không khỏi cảm thán bản lĩnh cao.

Dịch Khinh Hàn bắn xong dây dừng, những mũi tên sau lại kết liễu mấy người canh giữ cạnh lưới, xong rồi mới ứng phó mấy người bịt mắt xông tới trước mặt. Phiên dịch thuộc hạ đầu cùng đám người bịt mắt, nhất thời ngăn trở đường không tiến được về phía trước. Dịch Khinh Hàn nhìn tám lưới kia, biết không giữ được bao lâu, vì thế cưỡi ngựa xông về phía đám người. Vốn tưởng sẽ phải đánh một trận, không ngờ người bịt mắt nhanh chóng tránh đi, một ngựa hai người lập tức lao về phía trước. Dịch Khinh Hàn cảm thấy không ổn, lập tức ghim dây cương, tiếc rằng hòn đá trên núi đã lăn xuống, vội vàng trốn hướng sườn núi khác. Một ngựa hai người đứng trên sườn núi khác, cách mép núi còn một khoảng, không ngờ hòn đá lăn xuống đập vỡ mặt đất vốn đã bị động tay động chân, hai người không kịp thúc ngựa rời đi.

Dịch Khinh Hàn kéo Lam Ngữ Tư nhảy xuống ngựa, gấp gáp chạy hai bước vẫn không tránh thoát, hai người rơi xuống cùng với đá vụn, sau đó mất đi tri giác.

Ông trời, ông nhất định muốn tra tấn chết ta, vì sao kiếp nạn này lại khác với kiếp trước. Nếu lần nào cũng khác thì không cần an bài sự việc giống kiếp trước như đúc được không. Trong giây phút cuối cùng còn sót tri giác, Lam Ngữ Tư hung hăng mắng một trận.

Mũi tràn ngập mùi hôi thối, cả người lan tỏa cơn đau tận xương, mí mắt nặng nề không mở ra nổi, chỉ còn thính giác. Bốn phía yên tĩnh, ngẫu nhiên nghe thấy thanh âm côn trùng bò qua, loạt soạt loạt soạt. Lam Ngữ Tư rất muốn tỉnh lại, bất đắc dĩ chỉ có thể nửa tỉnh nửa mê nghe động tĩnh xung quanh.

Yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thanh âm nước mưa rơi tí tách trên tảng đá, thanh âm côn trùng bò, và tiếng hít thở của mình. Lam Ngữ Tư cảm giác được mình đang nằm sấp trên mặt đất, trên đầu thỉnh thoảng có lá rụng rơi xuống, đập trên mu bàn tay, khuôn mặt nghiêng về bên trái, rất ngứa.

Chẳng biết qua bao lâu, Lam Ngữ Tư còn tưởng mình đã chết rồi, đang ở địa phủ chờ phán quan xét xử. Trời, tay mình có thể cử động được, chậm rãi mở mắt, trước mắt là một mảng tối mịt. Lam Ngữ Tư nhắc cánh tay trái, sau đó khoảng nửa nén hương mới nhúc nhích người. Chịu đau xoay người, miệng vết thương trên mông vốn đã đỡ hơn nửa, giờ dường như lại rách ra, càng đau đớn khó chịu.

So với vết thương khắp người, miệng vết thương trên mông quả thực chưa thấm vào đâu, Lam Ngữ Tư nương theo ánh sáng mờ mịt thấy quần áo trên cánh tay, đùi bị rách lộ ra da thịt, chẳng còn sức tỏ ra thống khổ nữa. Quần áo bị quệt rách vẫn còn che được cơ thể, nhưng toàn thân đều là vết thương chi chít.

Lam Ngữ Tư dùng hai tay và đầu đôi chống đất, chậm rãi đứng lên, không khỏi cảm tạ trời xanh, may mắn không bị gãy xương, bằng không thì chỉ có thể chờ chết. Tiến lên phía trước hai bước, đột nhiên giẫm trúng cái gì đó mềm mềm, Lam Ngữ Tư vội rút chân, lúc này mới nhớ ra mình vốn cùng rơi xuống với Dịch Khinh Hàn. Nhìn kỹ lại, tình trạng của Dịch Khinh Hàn không tốt hơn chút nào, may mà trên người có nhuyễn giáp, nên chỉ có trên mặt trên tay có thương tích, nằm đó không nhúc nhích, mím môi ngất ở đó.

Lam Ngữ Tư thử lay hắn tỉnh, hoảng sợ rút tay, nằng vừa đẩy tay hắn, đứng là không ổn, cánh tay hắn gãy xương. Lam Ngữ Tư lại sờ tay chân còn lại, một chân gãy xương, chỉ còn một tay một chân không thương tổn gần cốt.

Lam Ngữ Tư nghĩ, quả nhiên ông trời có mắt, người này chết chắc rồi, nghĩ thế lửa giận bỗng xông lên. Nếu không vì hắn, mình sẽ không rơi xuống vách núi đen, nếu không vì hắn, mình sẽ không bị thương; đáng giận nhất là, bình thường đối xử với mình luôn quát tháo còn chưa tính, hắn còn dám cưỡng

hôn mình, chính hôm lần thứ hai gặp Vương phu nhân, trời biết hán đang giận ai, lấy mình ra phát tiết. Trước khi không dám phản kháng, hôm nay rốt cục để hán lọt vào tay mình, thù này sao có thể không báo.

Lam Ngữ Tư nghĩ đến đây thì giọng chân lên, giẫm lên đôi chân lạnh lặn của hán, bỗng nghe một tiếng giong vang. Lam Ngữ Tư thấy cảm giác dưới chân không ổn, đầu ông một tiếng, hai tay suýt nữa nhét vào miệng. Trời, mình đã gây xương luôn cái chân lạnh lặn của hán, chuyện này, chuyện này, thực không phải cố ý, nàng thật không ngờ sẽ như vậy.

Lam Ngữ Tư ổn định lại cảm xúc, Dịch Kinh Hàn bị thương nặng như vậy, gãy thêm một chân cũng chẳng khác mấy, coi như là báo ứng hán khi dễ mình đi, từ nay về sau hết nợ nần. Lam Ngữ Tư không ngừng tự an ủi mình, mặc kệ Dịch Kinh Hàn mà đi về phía sáng hơn, hán cứ vậy chết càng tốt. Nàng phải tìm đường ra, lần này gặp họa được phúc, có lẽ như vậy sẽ thoát được ma trảo của Dịch Kinh Hàn, gặp được phu nhân song túc song tề.

Chỗ hai người rơi xuống phía trên có mấy cây đại thụ ngang và dài, cành to lá rậm rạp, chắc là nhờ nó cản lại, giảm xóc khi rơi xuống. Chỗ mình rơi xuống không biết có mấy tầng lá khô đờ, nên chỉ bị thương ngoài da, chỗ Dịch Kinh Hàn rơi xuống trừ lá khô còn có mấy tầng đá, nên hán bị gãy xương. Ha ha, đây là báo ứng, mình là thiện có thiện báo, Lam Ngữ Tư âm thầm đắc ý, đi ra chính giữa.

Bốn phía là vách đá cao tận trời, bỏ thì không lên nổi, nhìn sắc trời thì chắc là hoàng hôn, thừa dịp trời chưa tối hẳn, Lam Ngữ Tư đi dọc theo bốn phía tìm lối ra.

Dưới đây vực đầy đá vụn, chắc là rơi xuống theo năm tháng dài, Lam Ngữ Tư lần mò đi, mùi thối gay mũi ngày càng đậm, khi đẩy một bụi cỏ cao ra thì thấy một xác chết thối rữa đầy côn trùng, dữ tợn nhìn nàng. Lam Ngữ Tư sợ tới mức không kêu nổi, đột nhiên một con chuột phóng ra từ miệng cái xác thối rữa, chạy hướng trong góc. Dây thần kinh căng thẳng của Lam Ngữ Tư như dây đàn căng bị đứt, á một tiếng ngã ngửa bỏ lùi ra sau, kinh động chú chim nhỏ vô tội.

Lam Ngữ Tư liều mạng bò tới chỗ Dịch Kinh Hàn, hán dù sao cũng là người sống, nàng mang tâm lý cực kỳ cần người an ủi làm bạn, đã sớm quên vừa rồi là ai vứt bỏ hán mà đi. Khi Lam Ngữ Tư đến bên người Dịch Kinh Hàn, hán vẫn còn hôn mê, mặt không một tia huyết sắc, hô hấp mỏng manh, dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Lam Ngữ Tư đến chỗ Dịch Kinh Hàn rồi mới phát hiện hai chân mình đã mỏi nhừ, tim đập mạnh không ngừng, môi khô khốc. Thi thể kia hán là rơi xuống đây từ trước, may mắn không té chết thì cũng sẽ đói chết ở trong này.

Phía sau có tiếng nước, tí tách, từ trên cao nhỏ giọt xuống tầng đá, Lam Ngữ Tư run rẩy bò qua, xác nhận không có thi thể gì đó mới đẩy bụi cỏ ra, thấy một khối đá bị giọt nước mưa nhỏ thành lỗ lõm xuống. Lam Ngữ Tư lấy tay vốc nước uống đủ, rồi bò lại bên cạnh Dịch Kinh Hàn. Dù sao hán là người sống, Lam Ngữ Tư đã cực kỳ sợ hãi rồi.

Lam Ngữ Tư vươn tay đến gần mũi hán, hơi thở mỏng manh không đều, vạn nhất hán chết, có phải sẽ giống cái xác thối rữa kia không. Lam Ngữ Tư không khỏi rung mình một cái. Nói vậy, nàng tạm thời không ra được sẽ thành sinh vật sống duy nhất, cùng hai cái xác thối rữa ở lại trong thâm cốc.

Nghĩ thôi mà đã thấy dọa chết người, Lam Ngữ Tư dứt khoát kiên quyết bò dậy, vốc chút nước nhẹ nhàng đổ lên đôi môi trắng bệch khô khốc của Dịch Kinh Hàn. Dịch Kinh Hàn vẫn bất động, mặc dòng nước chảy xuống, không hề hay biết. Lam Ngữ Tư chưa bao giờ như bây giờ, kỳ vọng Dịch Kinh Hàn sống sót, vì thế xé một góc váy, thấm nước giúp hán lau mặt lau tay, lại tìm vài nhánh cây cố định tay chân bị gãy giúp hán.

Dịch Kinh Hàn vẫn không nhúc nhích, hơi thở càng mỏng manh, Lam Ngữ Tư tìm được một chút cỏ dại ở gần đó, tự mình nhai ăn, rồi nhai thêm một ít dùng miệng đút cho Dịch Kinh Hàn. Tẩn nhân sự tri thiên mệnh [1], những gì nên làm đều đã làm, nếu thật sự không thành, Lam Ngữ Tư chỉ có thể một mình đối mặt với nỗi sợ.

Dịch Kinh Hàn như gốc cây khô, lẳng lẳng nằm đó, ban đêm rét lạnh, Lam Ngữ Tư chịu không nổi liền ôm hán để sưởi ấm cho nhau. Lạnh ngủ không được, Lam Ngữ Tư nhích tới nhích lui, bỗng nhiên cảm thấy người bên cạnh dường như phát ra thanh âm, khi nàng yên lặng nghe lại không có động tĩnh gì, chỉ có đôi môi trắng bệch kia hình như hơi mở ra một tí.

Chịu đựng qua một đêm, trời rốt cục sáng, Lam Ngữ Tư đi đến chỗ sáng phơi nắng, dang hai tay nhìn trời. Chưa từng khát vọng tia từ ngoại đến thế, đúng là đã lâu như vậy.

Nhớ tới tới qua chen chúc ngủ cạnh hán, phía dưới gò ghề, nên trở dậy nhặt sạch đá vụn trong lá khô. Rồi gom lá khô xung quanh tới chỗ hai người, cố gắng lót dày một chút, khi Lam Ngữ Tư chịu đựng cơn đau từ vết thương ở mông mà bận rộn, đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, mạnh mẽ quay đầu lại, thấy Dịch Kinh Hàn đang hí hóp nhìn mình.

"Người là xác chết vùng dậy hả! Làm ta sợ muốn chết, tỉnh thì lên tiếng một chút chứ!" Không cần phải chịu đựng cơn giận của hán nữa, Lam Ngữ Tư tức giận, một tay lấy lá khô tung lên người hán.

"Chán sống! Người muốn... muốn tạo phản!" Dịch Kinh Hàn tuy thân mang trọng thương, nhưng sự sắc bén trong mắt không giảm, Lam Ngữ Tư không khỏi thấy chân như nhún ra, lại nghĩ hán hiện giờ tê liệt không thể động dậy, sợ hán cái gì!

Lam Ngữ Tư đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Dịch Kinh Hàn nói: "Tạo phản thì sao! Ta cứu mạng của người, người còn muốn lấy oán trả ơn!"

[1] tẩn nhân sự: là nói tận tâm thành ý đối xử với một người trong mỗi việc gặp phải trong đời. Tri thiên mệnh, ý chỉ thiên mệnh đáng sợ, không thể không kính, không thể nghịch thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lấy Oán Trả Ôn

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Tư đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Dịch Kinh Hàn nói: "Tạo phản thì sao! Ta cứu mạng của ngươi, ngươi còn muốn lấy oán trả ơn!"

"Ta trước nay làm việc tùy tâm tính, đừng nói lấy oán trả ơn, giết ngươi thì sao chứ! Ngươi đừng nghĩ ta bị thương gân cốt, ta chỉ cần còn một tay, cầm một viên gạch là có thể đánh chết ngươi." Dịch Kinh Hàn cười lạnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách.

Lam Ngữ Tư nghe thế, đầu tiên là sợ hãi, sau đó lại như nhớ ra gì đó, lập tức dựng lông: "Hừ, ta sợ lắm, ngươi đánh chết ta nhanh lên đi."

Dịch Kinh Hàn vờ tìm kiếm mấy hòn đá dưới thân, mò một lúc chẳng có gì cả, bèn tiếp tục nhìn Lam Ngữ Tư cười. "Quả nhiên là xuất thân nữ thám tử, làm việc rất chu toàn."

"Cho ngươi biết! Ta không muốn chịu đựng cơn giận của ngươi nữa, sau này nói chuyện khách khí một chút cho ta, ngươi còn phải dựa vào ta để ăn cơm đó." Lam Ngữ Tư nghĩ đây là hồ, không thể thả hồ về rừng, đợi tay chân hần sắp lành thì lại đánh gãy, chỉ chờ cho hần một hơi thở để cùng mình đối mặt sợ hãi, không thể để hần khỏi hần.

"Không chắc đâu, có lẽ ngươi phải dựa vào ta để ăn thịt." Dịch Kinh Hàn dùng ánh mắt chỉ chỉ chú chim đang bay phía xa, ý bảo chỉ mình hần mới có thể bắt được chim làm thịt.

"Ngươi mơ đi, cho ngươi viên đá, ngươi đánh chết ta thì sao?" Lam Ngữ Tư lúc trước mèo mù vớ cá rán gom hết đá đi, không nghĩ lấy thân mình đặt vào chôn nguy hiểm nữa.

"Đánh chết ngươi, ta có lợi gì?" Dịch Kinh Hàn thử cử động hai chân, liền thống khổ nhắm hai mắt, sau đó chậm rãi mở mắt, nói: "Ngươi đưa đá đây, ta đánh rớt chim xuống, ngươi đi chuẩn bị, chúng ta cùng nhau ăn. Hai ta, ai cũng không rời khỏi ai được."

Lam Ngữ Tư đứng đó suy nghĩ, Dịch Kinh Hàn nói có lý, xem chừng hần cũng không có lý do giết mình, Vậy thì hai người không cần sợ đối phương, nói chuyện cũng có lực hơn, lấy một hòn đá đưa tới tay Dịch Kinh Hàn, nói: "Một viên đủ rồi chứ, cao thủ?"

Dịch Kinh Hàn cười không biết, hần biết nàng không dám đưa nhiều đá cho hần, tránh cho còn thừa thì nàng sẽ bị uy hiếp. Dịch Kinh Hàn không nói thẳng ra, hô hấp mỏng manh, nhẹ nhàng nói: "Ngươi nâng ta dậy một chút."

Lam Ngữ Tư nhìn bốn phía, gắng gượng lặn một cây gỗ tròn đến, nâng Dịch Kinh Hàn dậy dựa trên nó, sau đó vỗ vỗ tay nói: "Bắt đầu đi, cao thủ!"

Dịch Kinh Hàn suy yếu cười, hần bị thương quá nặng, ngay cả thở cũng đau, cánh tay phải duy nhất còn lạnh lặn cũng đầy rẫy vết thương. Chỉ một con chim thì không đủ nhét kê răng, Dịch Kinh Hàn chớp mắt, nói nhỏ: "Ngươi đến phía trước xem thử, phương hướng kia có nhiều chim bay."

Lam Ngữ Tư nghĩ cách xa hần một chút cũng tốt, hệ số nguy hiểm sẽ thấp hơn, nên đi đến chỗ rợp bóng cây, vào vùng đất trống ở giữa, hai tay chống nạnh nhìn quanh, đột nhiên cảm thấy huyết đạo sau lưng tê rần, lập tức mất cảm giác ngã nhào xuống đất.

Dưới tán cây, Dịch Kinh Hàn sắc mặt tái nhợt cảm chắc hòn đá còn lại, sẵn sàng ra tay. Vừa rồi hần đã lén làm vỡ hòn đá làm đôi, một viên đánh ngất Lam Ngữ Tư, viên còn lại giữ đợi con mồi đến.

Chim ưng dừng mảnh lao xuống đáy cốc, quanh quẩn trong đó, Lam Ngữ Tư như lợn chết nằm trên mặt đất, lúc nào cũng có thể rơi vào miệng ưng. Dịch Kinh Hàn mất máu quá nhiều, có chút choáng váng, vẫn cứng rắn giữ vững tinh táo nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tư. Chim ưng kia khi thì lao xuống, khi thì bay quanh, qua khoảng hai canh giờ, rốt cục lao vào Lam Ngữ Tư.

Có lẽ là tự tình, có lẽ bị tiếng chim ưng kinh động, Lam Ngữ Tư chậm rãi vượt lưng nhúc nhích người, ngẩng đầu đã thấy chim ưng, không trốn kịp, cứ nghĩ là chết chắc rồi, đúng lúc này, chim ưng kia vỗ cánh hai cái, thân hình rơi mạnh xuống đất, không nhúc nhích nữa. Chim ưng lông dính máu, chết tại chỗ.

Lam Ngữ Tư tìm được đường sống trong chỗ chết, còn chưa rõ tình huống, đột nhiên nhớ tới lúc này mình bị cái gì đó bắn trúng lưng mới té xỉu, mảnh liệt quay đầu nhìn về phía Dịch Kinh Hàn, lập tức hiểu được vì sao, nổi giận đùng đùng chạy về nói: "Là ngươi đánh bất tỉnh ta! Ta suýt bị điều hâu mổ chết! Ngươi!" Lam Ngữ Tư giờ tay muốn đánh, lại do dự không dám xuống tay. Dịch Kinh Hàn tuy tạm thời không có lực sát thương, nhưng dư uy còn đó, Lam Ngữ Tư cắn môi, oán hận buông tay: "Nhìn ngươi tội nghiệp bị thương gân cốt, thôi tha ngươi, tha ngươi một con ngựa vậy.[1]"

Đôi mắt Dịch Kinh Hàn như vực sâu không đáy, môi mỏng khẽ mỉm, trong trẻo lạnh lùng, dù bị trọng thương vẫn ẩn chứa khí thế sắc bén vô tận. "Không có mồi thì sao dụ điều hâu tới được?"

"Vậy ngươi có thể nói rõ với ta, ta, ta còn chuẩn bị tâm lý nha!" Lam Ngữ Tư thấy Dịch Kinh Hàn không chỉ không hề áy náy, còn đúng lý hợp tình nói

được.

"Nói rõ với ngươi, ngươi sẽ đi sao? Ngươi nhát như chuột, lúc thanh tỉnh cả làm mỗi như cũng không xong, còn làm được gì." Dịch Kinh Hàn khinh thường cười.

"Ai nói ta không làm mỗi như được, lại lần nữa, cho ngươi viên đá, bây giờ ta sẽ tỉnh táo đi làm mỗi, ngươi, ngươi lại đánh." Lam Ngữ Tư nhét một viên đá vào tay Dịch Kinh Hàn, ngênh ngang đi ra giữa. Đi tới rồi lại hối hận, nhìn điều hâu lao thẳng xuống mặt mình, cảm giác này rất đáng sợ. Điều hâu sợ sẩy một tý là sẽ cào nát mặt mình, hủy dung thì sao?

Nghĩ đến đó lại trở về chỗ Dịch Kinh Hàn nói: "Ta sợ ngươi thất thủ, vạn nhất không kịp đánh rút nó, ta bị hủy dung thì sao? Đi ra ngoài cũng mất mặt ngươi, người ta thấy đường đường là phu nhân Dịch bách hộ đại nhân lại là người quái dị, chắc chắn sẽ chê cười ngươi."

Dịch Kinh Hàn cười không nói, biểu tình khinh thường.

Lam Ngữ Tư hối hận mình mạnh miệng, đành lê la tới đứng giữa khoảng đất trống, đứng một lúc đã đầu vầng mắt hoa, phơi nắng đến khi yết hầu muốn bốc cháy. Đang choáng váng, bỗng nghe tiếng chim ưng, Lam Ngữ Tư ngẩng đầu liền thấy hai con điều hâu cực nhanh phóng về phía mình. Lam Ngữ Tư thấy hai chân như nhũn ra, muốn chạy cũng không nổi, Dịch Kinh Hàn chỉ có một viên đá, biết làm thế nào được.

Trong lúc cuồng quýt, Lam Ngữ Tư sợ hãi ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, 'ba ba' hai tiếng, khi nàng mở mắt ra thì hai con điều hâu đã rơi xuống đất.

"Còn không mau nhặt về!" Dịch Kinh Hàn thanh âm rất nhẹ, lồng ngực đau đớn không dám phát ra tiếng, lại ần chứa khí thế sắc bén.

Lam Ngữ Tư run rẩy xách ba con điều hâu trở lại, thanh âm run run hỏi: "Sao ngươi có thể đánh rút hai con, ngươi chỉ có một viên đá."

"Ta làm vỡ ra hai nửa." Dịch Kinh Hàn mặc kệ nàng, lấy hóa chiết từ [2] từ trong vạt áo ra: "Vật lông rửa sạch nướng ăn."

"Ta, ta không biết." Lam Ngữ Tư có chút xấu hổ.

"Ngươi chưa từng làm qua?" Dịch Kinh Hàn có chút không tin nổi hỏi. Lập tức nghĩ ra, có lẽ vì Lam Ngữ Tư trước đây là tiểu thư nhà người ta, sau khi làm nữ thám tử cũng không làm loại việc này, nên không biết, hần bảo: "Trực tiếp lột da đi, lột xong rửa sạch rồi lấy cây gỗ xiên qua nướng."

"Lột da?" Tay Lam Ngữ Tư hơi run, nghĩ tới đã ghê tởm, lại nghĩ chỉ có mình làm được, không thể kỳ vọng gì ở tên gậy một tay kia. Muốn còn mạng sống thì phải tự làm thôi, nàng cố lấy dũng khí, cầm đoản đao Dịch Kinh Hàn đưa, tay run run bắt đầu xử lý.

Xử lý con thứ nhất hao tổn tinh thần rất lớn, đến con thứ hai thì đã hơi quen tay rồi.

Khoét sạch nội tạng, rửa sạch rồi mắc lên cái giá gỗ mới dựng, phía dưới đốt lửa, vừa nướng vừa chảy nước miếng.

"Ngươi ăn ít chút đi, ngày mai còn ăn một bữa nữa, để ta đỡ phải đi phơi nắng." Lam Ngữ Tư thấy Dịch Kinh Hàn một người 'tiêu diệt' hết một con, có chút đau lòng nói.

"Ai cũng có thể phản bội ngươi, chỉ có thân thể của ngươi thì không. Ta không ăn nhiều một chút thì sao khỏe lại được, ta khỏe rồi mới có thể mang ngươi ra ngoài." Dịch Kinh Hàn ăn xong con trên tay, nhìn một nửa Lam Ngữ Tư ăn dư, nói: "Ngươi không ăn thì đưa ta."

Lam Ngữ Tư có chút trệ độn đưa nửa con kia qua, tên thái giám có khiết phích này sẽ ăn đồ mình ăn qua rồi, nàng thật muốn nhìn xem.

Khát khao sống của Dịch Kinh Hàn rất mạnh, có lẽ là bản tính trời sinh, cũng có thể là do ngày xưa rời nhà bị ép buộc thành, ăn xong miếng cuối cùng, chỉ vào con còn sót lại nói: "Ngày mai đem nó ra phơi nắng làm mỗi như."

"Vậy là không cần ta làm mỗi nữa? Cảm ơn." Lam Ngữ Tư nói xong liền thấy không đúng, mình vì sao phải cảm ơn hần, đây vốn không phải việc mình nên làm.

Dịch Kinh Hàn cười không nói, nhắm mắt dưỡng thần. Lam Ngữ Tư tự giác thu thập hiện trường, sau đó chạy đến chỗ đọng nước mưa vốc nước uống. Dịch Kinh Hàn quay đầu nhìn, Lam Ngữ Tư biết hần muốn gì, nên vờ như không nhìn thấy, tự vốc nước rửa mặt, rửa tay, chỉ đợi người nào đó mở miệng nhờ mình.

Thu dọn xong, Dịch Kinh Hàn vẫn lẳng lặng ngồi, môi khô nứt nẻ cũng không mở miệng.

Lam Ngữ Tư lại có chút không nề, nhìn thấy vết máu trên môi, nghĩ một mình mình không đi ra nổi, chỉ có thể chờ vết thương của hần tốt hơn mới có hy vọng. Nếu hần lâu lành thì hai người sẽ kẹt ở đây lâu hơn, coi như giúp chính mình, cho hần uống nước vậy.

Nghĩ thế, lạnh giọng quay đầu nói: "Đã là lúc nào rồi, đừng thanh cao nữa, muốn uống nước sao?"

"Không muốn." thanh âm lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn rất nhẹ, có lẽ là sợ lớn tiếng ảnh hưởng lồng ngực, đau đớn không chịu nổi.

"Ngươi không khát sao?" Lam Ngữ Tư tò mò hỏi.

"Khát, không tiện." giọng lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn càng nhẹ.

Lam Ngữ Tư nghĩ ý hần là nói bản thân không hoạt động được, không tiện đi uống nước, vì thế đến chỗ tảng đá có nước, vốc một ít mang về, đưa đến miệng hần nói: "Này, ta là thấy ngươi tội nghiệp, uống nhanh đi."

Cuối cùng không cưỡng được sự hấp dẫn của nước, Dịch Khinh Hàn giống chú chó nhỏ cúi đầu vào lòng bàn tay của Lam Ngữ Tư liếm, đụng tới lòng bàn tay mềm mại, hai người đều hơi ngượng ngùng.

"Ngươi, ngươi uống hết nhanh đi." Lam Ngữ Tư oán trách nói. Có lẽ vì Dịch Khinh Hàn đã là con hổ không răng, nên Lam Ngữ Tư không sợ nữa, cũng dám nói ra.

Dịch Khinh Hàn hình như rất khát, nghe thế liền uống sạch toàn bộ nước còn lại, uống xong rồi có chút hối hận nói: "Uống nhiều không tiện."

Lam Ngữ Tư lúc này mới nghĩ đến, lúc đi vệ sinh thì làm sao bây giờ? Đầu ông lên một tiếng.

[1] Thả một ngựa: một cách nói, có nghĩa nhượng bộ, tha cho lần này.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phía Trên Chữ Sắc Là Con Dao

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

"Ngươi đi kiếm hai cây gỗ, đứng dậy rồi tỳ dưới nách ta là được." Dịch Khinh Hàn khế nói.

Lam Ngữ Tư nghe xong bật người đứng dậy, chưa bao giờ chủ động tình nguyện như vậy.

Dịch Khinh Hàn nhìn, hừ nhẹ, nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Nguyên nghe xong hừ một tiếng, nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm từ bàn tay nhỏ bé của thị tỳ nhẹ nhàng đập vào đùi mình. Hôm ấy ở trên thuyền chịu nhục, hần đã âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải bắt Dịch Khinh Hàn trả giá thật lớn. Hần an bài người theo dõi ven đường, biết Dịch Khinh Hàn sau khi lên bờ đã triệu tập thủ hạ đến mai phục ở phía trước. Nhóm người Dịch Khinh Hàn có tri hoãn một thời gian ở bờ sông, trên đường lại đi chậm, nên Dương Nguyên mới có đủ thời gian bố trí bẫy rập. Triệu gia thôn ở Trần Nam thành vốn là địa bàn của Dương Nguyên, hần quen thuộc địa hình đương nhiên có thể làm được thiên y vô phòng[1].

Dương gia từ sau Dương Tương Phổ, dù không ai vào triều làm quan, nhưng ở địa phương làm mưa làm gió quen rồi, Dương Nguyên ngang ngược từ nhỏ, lần này vốn muốn cho Dịch Khinh Hàn biết tay, không nghĩ tới lấy luôn mạng của hần, khiến hần rơi xuống vực. Người đã chết, Dương Nguyên không hề hối hận, ngược lại cảm thấy đây là ý trời, cũng khó trách, có thể bố trí bẫy rập ác độc như vậy, trong lòng dù không phải muốn giết đối phương, nhưng cũng nên nghĩ tới nhất định sẽ có người mất mạng.

"Lui xuống lui xuống." Dương Nguyên nghe một hồi liền có ý tưởng, phát tay đuổi nha hoàn đang đầm chân, cười tủm tỉm nhìn cô gái đàn tỳ bà đối diện.

Cô gái ấy cũng muốn theo thị tỳ kia ra ngoài, lại bị Dương Nguyên gọi lại. "Tiểu nương tử, nàng đứng đi, lưu lại xướng khúc cho gia nghe."

Cô gái đàn tỳ bà chần chờ dừng chân, chậm rãi quay về ngồi trên ghế, bắt đầu xướng khúc, thanh âm có chút yếu ớt.

"Tiểu nương tử, nàng tên gì?" Dương Nguyên nằm trên giường, một tay phủ trên mệnh căn của mình, một tay vuốt râu, mê đắm nhìn cô gái đàn tỳ bà.

"Ngọc Nhan." cô gái nhỏ giọng nói, lại tiếp tục xướng.

"Mỹ nhan như ngọc, ôn nhuận giai nhân, tuyệt, tuyệt!" Dương Nguyên ý dâm trong lòng đủ rồi, chậm chậm đi xuống giường, đi quanh Ngọc Nhan hai vòng, rồi vờn người nười nười trên áo nàng, về mặt say mê hít vào.

Ngọc Nhan bất giác rụt cổ, ôm tỳ bà đứng dậy, không ngờ Dương Nguyên lại thò đầu ra trước, da thịt trơn bóng trên cổ Ngọc Nhan liền sượt qua râu hần.

"Gia nghỉ ngơi trước, nô gia cáo lui, nô gia..." Ngọc Nhan vội vàng chạy tới cửa, phát hiện cửa bị khóa từ bên ngoài. Ngọc Nhan tuyệt vọng gất gao tựa trên cửa, ôm tỳ bà trước ngực, ngăn cách giữa mình và Dương Nguyên.

"Tiểu nương tử, gia chuộc thân cho nàng, làm người của gia được không?" Dương Nguyên thích nữ nhân điềm đạm đáng yêu, Ngọc Nhan càng sợ hãi, Dương Nguyên càng ngứa ngáy.

"Gia tha cho nô gia, nô gia bán nghệ không bán thân, nô gia là thanh quan, chỉ xướng khúc." Ngọc Nhan hối hận lần này đến Dương phủ, nếu không phải

vì tiền thù lao ở đây nhiều và phần thưởng có thể bốc thuốc cứu mạng cha già, nàng tuyệt đối không đến.

"Bán nghệ không bán thân? Vậy nàng có tài nghệ gì?" Dương Nguyên vừa cười vừa nói, từ trên xuống đánh giá cô gái đáng yêu này, theo kinh nghiệm của mình, đã sớm vẽ ra đường cong của Ngọc Nhan dưới lớp quần áo rộng thùng thình.

"Nô gia biết đàn tỳ bà, biết xướng khúc." Ngọc Nhan ôm chặt tỳ bà, trốn tránh hiện thực tự cho rằng mình vẫn an toàn.

"Đàn tỳ bà, xướng khúc. Ừm, công phu tay và miệng đều tốt, phải không?" Dương Nguyên từng bước tiến về phía trước, hô hấp nặng nề dường như phá hết vào mặt Ngọc Nhan.

"Gia, gia đừng làm khó nô gia, nếu gia kháng kháng như vậy, nô gia chỉ có thể tìm chết." Ngọc Nhan hoảng loạn rút cây trâm trên đầu xuống, đặt trên cổ trắng nõn.

"Ồ, tiểu nương tử còn có tính can trường, bất quá, nàng có nghĩ qua chưa, nàng chết, cha già của nàng biết làm thế nào đây?" Dương Nguyên đã sớm chú ý nàng thanh quan của Phấn Trang lâu này, thám thính hết nội tình của nàng rồi mới gọi nàng vào phủ xướng khúc.

Tay cầm trâm của Ngọc Nhan không ngừng run rẩy, cắn chặt môi nhìn người trước mắt mang vẻ mặt □, hẳn tội ác chồng chất, từng dùng thủ đoạn này làm cho không biết bao nhiêu cô gái dang hoàng phải tuân theo.

"Tiểu nương tử đừng sợ, gia sẽ thương yêu nàng, che chở nàng, lại đây, sau này đừng cài kiêu ngân trâm này, gia sẽ mua trâm vàng, trâm ngọc cho nàng." Dương Nguyên nhìn ra Ngọc Nhan không nỡ để cha già cô độc, dễ dàng lấy đi ngân trâm trên tay nàng, vút qua một bên.

Dương Nguyên một tay ôm lấy thân hình mềm mại vào lòng, bàn tay to xoa lên ngực của Ngọc Nhan. Không có ngân trâm, tóc của nàng xõa xuống, mái tóc đen buông xuống trên vai, càng tôn thêm chiếc cổ trắng nõn, khơi dậy □ trong cơ thể Dương Nguyên.

Ngọc Nhan khẽ kêu một tiếng, vừa sợ hãi lại không thể không chịu đựng, nhắm chặt hai mắt mặc cho râu của Dương Nguyên chà xát bừa bãi trên cổ mình. Dương Nguyên □ đốt người, cởi quần áo và áo lót của Ngọc Nhan, tiểu bạch thỏ tròn xoe run rẩy lộ ra, khiến hắn khó nhịn nhào đến, điên cuồng mút.

Dương Nguyên không chút thương tiếc chà đạp Ngọc Nhan, đến khi ván cửa phía sau 'ba ba' rung động, khiến người canh giữ ngoài cửa mặt đỏ vội vàng đi xa ra vài bước.

Ngọc Nhan bị Dương Nguyên ôm ngang lên giường, vẫn nhắm mắt, thân hình run rẩy chấp nhận bão tố sắp đến. Dương Nguyên cởi quần áo của bản thân, rút dải lụa của Ngọc Nhan, trói một tay của nàng vào cột giường. Ngọc Nhan hoảng sợ mở hai mắt nhìn Dương Nguyên, hắn đang cởi dải lụa của nàng, sau đó trói tay còn lại của nàng vào cột giường. Ngọc Nhan sợ hãi giãy giụa, cảm giác tuyệt vọng chưa từng có lan tràn trong tim, chỉ muốn chết đi, nhưng nghĩ đến cha già bệnh nặng ở nhà, tim như bị dao cắt, tiến không được lùi không xong.

Dương Nguyên bỏ nhào lên người Ngọc Nhan, 'tàn sát' bừa bãi, thân thể tuyết trắng liền xuất hiện những vết hồng loang lổ, còi nốt tiết khó - vật che đây cuối cùng, Ngọc Nhan xấu hổ tới cùng hoàn toàn trần trụi ở dưới thân Dương Nguyên. Dương Nguyên khẩn cấp rút vật kia ra, mạnh mẽ áp lên chốn đào nguyên, hắn thích loại cảm giác bất chợt xâm lấn, cảm thụ khoái ý được chặt chẽ bao lấy và bộ dáng người dưới thân kêu thảm thiết, liền cảm thấy hưng trí tràn đầy. Đang chuẩn bị tấn công bất ngờ, bỗng một trận cao trào sáng khoái vọt tới, cứ thế phóng ra. Dịch trắng đục dính đầy giữa hai chân Ngọc Nhan, chốn đào nguyên vẫn đóng chặt.

Dương Nguyên sau cao trào không khỏi thắm mắt, chắc là mấy ngày nay bồn ba bên ngoài quá mệt nhọc, nên bây giờ mới chưa tiến vào đã phóng, cũng có lẽ do tiểu nương tử này quá mê người, khiến mình giống như lúc mới lớn, ghé con cầm giữ không nổi. Dương Nguyên không nghĩ đến, là do chính mình mệt mỏi quá độ, chuẩn bị một lúc, bắt đầu không cam lòng tiếp tục. Ngọc Nhan vừa nghĩ tránh được một kiếp, trái tim lại treo lên lần nữa.

Dương Nguyên vẫn như vừa nãy, chưa kịp tiến vào đã tước vũ khí đầu hàng trước, trong cơn buồn bực nhắc Ngọc Nhan ngồi dậy, hai tay vẫn bị trói vững vàng cố định nàng lại. Dương Nguyên nắm gò má của Ngọc Nhan, khiến nàng mở miệng ra, mạnh mẽ nhét vật kia vào miệng nàng, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn giữa đầu lưỡi động.

Ngọc Nhan thật muốn chết, bất đắc dĩ còn sót một tia tinh táo nói với chính mình, mặc kệ chịu khổ thế nào, phải nhớ rằng trong nhà còn cha già. Mùi vị mẫn mẫn tanh nồng tràn ngập trong miệng, cùng với ghê tởm, vật kia mềm đi lại nhúc nhích trong miệng, theo tốc độ tăng lên lại càng khổng lồ, đâm thẳng vào chỗ sâu trong yết hầu, đẩy lên từng đợt buồn nôn.

"Bụng cái mặt người chết cho ai xem! Cha ngươi sớm chết rồi, khi ta phái người đến hẳn đã tắt thở, ngươi đi khóc tang đi!" Dương Nguyên chung quy không làm được chuyện đó ở đúng chỗ, nhìn hai mắt đại ra của Ngọc Nhan, càng cảm thấy tức giận, vì thế nói ra sự thật. Không để ý mắt Ngọc Nhan tròn to như muốn nứt ra nhìn mình, đã mở cửa sai bước đi.

Tú bà cầm quạt tròn vô cùng vui vẻ đi tới, mặt đầy tươi cười, trong lòng biết tiểu bá vương háo sắc này chắc chắn lưu lại Ngọc Nhan, lúc đó sẽ không thiếu cho mình món tiền chuộc thật lớn, nghĩ đến đây thì bước chân nhanh hơn, theo nha hoàn đi tới phòng Dương Nguyên vừa nghe hát.

Khi biết Dương Nguyên đã rời đi, còn kêu nàng đem con gái nhà mình về quản giáo lại, tú bà sững sốt một chút, lập tức theo nha hoàn vào phòng. Một màn trước mắt khiến hai người hét ầm lên, nghiêng ngả lão đảo đi ra khỏi phòng, đứng ở xa vẫn còn ôm ngực không ngừng thờ dốt.

Tú bà vạn lần không ngờ, người cứ thế mà mất rồi, khoe miệng Ngọc Nhan còn chảy xuống chất lỏng trắng ngà pha lẫn máu đỏ, cứ thế mà hương tiêu ngọc vẫn. Tú bà được một khoản lớn bịt miệng, phối hợp Dương Nguyên nói là Ngọc Nhan rời khỏi Dương phủ mới chết. Kỹ nữ ở Khánh Nguyên triều cũng thuộc loại tài sản của triều đình, dù là thanh quan cũng đăng ký sổ sách ở quan phủ, bỗng dưng chết ở Dương phủ dù sao cũng là chuyện phiền toái,

mặc kệ là hấn giết hay nàng tự sát.

Ở đây Dương Nguyên tiếp tục tác oai tác oái, Dịch Kinh Hàn và Lam Ngữ Tư bên kia đang từ từ trải qua ngày tháng, không có người khác quấy nhiễu, hai người cũng rất thanh nhàn, chỉ là có chút chuyện không tránh khỏi xấu hổ, ví dụ như khi hấn đi vệ sinh.

"Ra ngoài trở về rồi, ta sẽ thưởng cho ngươi một thôn trang." Dịch Kinh Hàn thấy Lam Ngữ Tư xụ mặt ngồi kia, liền lấy tiền tài bồi thường nàng.

"Ta dễ dụ như vậy sao? Ta cho ngươi một thôn trang, ngươi tới đây hầu hạ ta!" Lam Ngữ Tư không quay đầu nói, im lặng một lúc sau, thấy Dịch Kinh Hàn nhắm mắt dưỡng thần không chú ý nàng, sợ hấn quyết nộ, nên nhỏ giọng nói: "Dù sao cũng phải cho thêm một gian cửa hàng, phải gần chợ."

Dịch Kinh Hàn bên kia khoe miệng run rẩy một chút, cuối cùng không nói gì.

"Ngươi nói, có phải người của cảm y vệ thiết lập bẫy hại chúng ta không." Lam Ngữ Tư vừa giúp Dịch Kinh Hàn đi vệ sinh xong, cảm thấy không khí kỳ dị, tùy tiện tìm đề tài giảm bớt không khí xấu hổ.

"Lần này không phải." Dịch Kinh Hàn thử chuyển động chân, phát giác còn chưa hoàn toàn khỏe hấn, cân nhắc tới ánh mắt như hổ rình mồi của Lam Ngữ Tư, quyết định vờ như không có chút khởi sắc.

"Sao ngươi khẳng định như vậy?" Lam Ngữ Tư nhai thịt thú nướng nhạt như nước ốc, cố gắng phân tán chú ý của mình, thức ăn không có muối thật sự rất khó nuốt.

Dịch Kinh Hàn lấy máu sống trên lá đồ vào miệng, lau miệng, không nói gì. Ngày ấy khi bị tập kích, hấn rõ ràng thấy trong phía bên kia có một người là thủ hạ của Dương Nguyên.

"Ngươi khát ta lấy nước cho ngươi uống, sao có thể uống máu ung hoai được, ngươi không thấy ghê tởm sao?" Lam Ngữ Tư nhìn Dịch Kinh Hàn như đã nhận, ghét bỏ nói.

Dịch Kinh Hàn gợn chiếc lá chứa máu còn lại đến trước mặt Lam Ngữ Tư: "Uống! Nếu không muốn chết."

Lam Ngữ Tư lúc này đã chẳng sợ hấn, đánh tay hấn ra, đứng dậy chống nạnh nói: "Ngươi còn tưởng mình là ai hả, uy hiếp ta! Ta..." Lam Ngữ Tư còn muốn nói tiếp, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Dịch Kinh Hàn rất khủng bố, vì thế mở miệng đóng miệng một hồi, lầu bầu đi tới chỗ tảng đá tìm nước uống.

[1] thiên y vô phúc: may áo không thấy chỉ khâu, ý là làm việc hoàn hảo, không chê vào đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tức Cảnh Sinh Tình

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Tư lúc này đã chẳng sợ hấn, đánh tay hấn ra, đứng dậy chống nạnh nói: "Ngươi còn tưởng mình là ai hả, uy hiếp ta! Ta..." Lam Ngữ Tư còn muốn nói tiếp, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Dịch Kinh Hàn rất khủng bố, vì thế mở miệng đóng miệng một hồi, lầu bầu đi tới chỗ tảng đá tìm nước uống.

Muốn chinh phục một người, trước tiên chinh phục lòng của người đó, sự mạnh mẽ của Dịch Kinh Hàn đã xâm nhập vào lòng Lam Ngữ Tư, loại cảm giác vừa kính vừa sợ đã mọc rễ thật sâu trong lòng Lam Ngữ Tư, dù hấn lúc này chỉ là con sói bị thương, đối với Lam Ngữ Tư vẫn có sức uy hiếp rất lớn. Tuy nói Lam Ngữ Tư đã có một chút gan phản kháng, bình thường trò chuyện cũng không sợ hấn lắm đã là tiến bộ rất lớn.

Lam Ngữ Tư trở lại chỗ hai người nằm, Dịch Kinh Hàn đã nhắm mắt dưỡng thần. Hấn luôn thế, khi không có chuyện gì thì một mình nhắm mắt đợi, tựa như một con sói lặng lẽ chờ con mồi.

"Chân của ngươi, tốt hơn chưa? Có thể cử động nhẹ không." Lam Ngữ Tư do dự một lúc, cảm thấy so với chịu sự xấu hổ khi hầu hạ hấn, vẫn là khiến hấn thống khổ càng làm mình thoải mái hơn. Do đó, nàng vờ như vô tình giẫm một cước lên vết thương trên đùi Dịch Kinh Hàn.

"A!" Dịch Kinh Hàn vô cùng đau đớn trừng mắt nhìn Lam Ngữ Tư.

"Xin, xin lỗi, ta không cố ý, lần sau sẽ cẩn thận hơn. Ngươi, ngươi sao rồi?" Lam Ngữ Tư có cảm giác áy náy sau khi làm chuyện xấu, phân vân chính mình có nên làm như thế không, vẫn cảm thấy vậy quá nham hiểm, trong lòng lăm lăm mấy tiếng a-di-đà phạt.

"Gân cốt bị thương quá nặng, chỉ sợ, trong vòng ba tháng không lành nổi." Dịch Kinh Hàn thử cử động, đau đến nhắm mắt. Sau đó tức giận trợn mắt nhìn Lam Ngữ Tư, trừng mắt trừng lớn đến muốn rớt ra.

Lam Ngữ Tư một mặt yên lòng, người này bị thương không nhẹ, trong thời gian ngắn sẽ không thể ức hiếp mình nữa. Còn mặt khác thì sâu sắc tự trách, vẫn cảm thấy làm chuyện ngảm hại người này sẽ có báo ứng, giống như lần trước ở trên thuyền bị bắn trúng mông. Vì thế bắt đầu rối rắm, nếu thương thể của hắn không thể khỏi hẳn, hai người không thể ra khỏi vách núi này, nếu hắn khỏi thì chính mình lại phải sống những ngày bị uy hiếp cường bức.

Lam Ngữ Tư mâu thuẫn một hồi đột nhiên hối hận mình đối xử thái quá với hắn mấy ngày nay, lòng hiểu rằng kết cục cuối cùng hơn nửa là hắn khỏe lại rồi mang mình ra ngoài, như vậy hắn có ghi hận sự bất kính trong khoảng thời gian này không a!

Nghĩ đến đây, Lam Ngữ Tư không khỏi đồ mồ hôi lạnh, mình đúng là suy nghĩ không chu toàn, mấy ngày nay ức hiếp hắn quá thật trút được con giận trong lòng, lại không nghĩ tới hậu quả, hối hận thì đã muộn!

Dịch Kinh Hân chậm rãi mở mắt, thân nhiên nhìn Lam Ngữ Tư có chút đăm chiêu, đột nhiên bị biểu tình chuyển biến trong nháy mắt của nàng làm kinh ngạc ngay người.

"Người có muốn uống nước không? Lại đây, vẫn nên chà lau trước đi." Lam Ngữ Tư nói xong liền chạy đi thấm ướt khăn, nhanh nhanh cầm về đưa cho Dịch Kinh Hân: "Lau miệng đi, thân thể thoải mái không? Có muốn lau người không, ta đi giặt khăn cho người."

Dịch Kinh Hân không nói gì, nhận khăn đưa lên mũi ngửi, không có mùi vị khác thường gì.

"Ta còn có thể hại người thế nào chứ, ta là muốn người khỏi nhanh một chút, đem ta ra ngoài." Lam Ngữ Tư kiên nhẫn giải thích, hoàn toàn quên mất là ai vẫn tâm niệm đánh gãy chân Dịch Kinh Hân.

"Nếu có thể ra, ngoài thôn trang, ta sẽ thưởng thêm cho người một tòa nhà." Lam Ngữ Tư trong mắt Dịch Kinh Hân, vẫn luôn là một cô gái tham tài.

Lam Ngữ Tư nghe xong liền thấy mát mát, nhớ tới ngọc như ý cùng tiền của mình mang theo bên người đã mất trên đường, đau lòng vô cùng, may mà còn chú heo vàng, Lam Ngữ Tư sờ sờ bảo bối trong cổ áo, tự an ủi mình.

"Có thể đổi nhà thành châu báu được không?" Lam Ngữ Tư thử hỏi.

Dịch Kinh Hân xụ mặt nói: "Còn xem có ra được không, vạn nhất...." Đang nói chuyện, đỉnh đầu có nước thừa thớt rơi xuống, trên mảnh đất trống trong sơn cốc đã ướt một mảng. Trời mưa, hơn nữa là mưa rất lớn, Lam Ngữ Tư lo lắng nhìn Dịch Kinh Hân, đêm vốn đã rét lạnh, sau trận mưa này sẽ càng lạnh thêm. Hai người không có gì chống lạnh, làm sao chống đỡ qua đây.

Lam Ngữ Tư tự giác gom lá khô xung quanh lại, còn phủ một ít lên người Dịch Kinh Hân, lấy con chim còn sót lại đặt lên lửa nướng, sợ lát nữa lá khô bị ướt sẽ không đốt được.

Nướng xong đưa cho Dịch Kinh Hân nói: "Người ăn đi, chỉ còn một con." Lam Ngữ Tư khi nói những lời này, một nửa là bù đắp thái độ ác liệt lúc trước, lấy lòng hắn, nửa khác là hy vọng hắn lương tâm trời đất, chủ động chia cho mình nửa con. Ai ngờ, Dịch Kinh Hân không chút khách khí nhận lấy, không nói hai lời tự ăn.

Mặt Lam Ngữ Tư không dám tỏ ra khác thường, lòng sớm đã đem mười tám đời tổ tông của Dịch Kinh Hân ra 'ân cần thăm hỏi' một lần. Xem ra trận mưa này sẽ không quá lâu, đợi hết mưa rồi là có thể dụ hắn bắn chim tiếp, nhìn nhin trước vậy, coi như bồi thường vừa rồi mình cố ý giẫm chân hắn đi.

Dịch Kinh Hân cầm thịt nướng tự ăn, đã nhiều ngày ăn thú rừng uống máu ung, tay chân gãy đã muốn khỏi hẳn, hắn vẫn đề phòng Lam Ngữ Tư, nên khi nàng đưa chân giẫm qua đã có chuẩn bị, một cước kia cũng không gây thương tổn gì, trái lại đề nàng ta tưởng mình đã thành công, trong thời gian ngắn sẽ không làm gì nữa.

Lặng im hồi lâu, Lam Ngữ Tư bụng đói rột rột, vì muốn quên đi cảm giác đói, Lam Ngữ Tư tìm chuyện nói: "Hương vị ra sao?"

Dịch Kinh Hân gật gật đầu, lòng đang tính toán sau này thoát hiểm thế nào.

Lam Ngữ Tư phát hiện nhắc tới đồ ăn sẽ càng đói, vì thế chuyển đề tài: "Mưa này còn rơi bao lâu a?"

Dịch Kinh Hân không đáp, Lam Ngữ Tư cũng biết, hắn không phải thần mưa.

"Cái thi thể trong góc kia, tháng trước khi ta thấy đã bắt đầu hư thối, trùng bò đầy, bây giờ chắc chỉ còn xương trắng." Lam Ngữ Tư nói xong gấp hai chân lên, mặt tựa trên đầu gối. Càng lạnh hơn, trên mặt có cảm giác mát mát.

"Chưa đâu, không nhanh như vậy." Dịch Kinh Hân nói chắc chắn: "Qua một tháng nữa, khí hậu bây giờ rất lạnh."

"Con người đúng là kỳ lạ, khi còn sống thì bị thương nặng đến đâu cũng có thể khỏi, nếu chết rồi, cả người cũng chẳng còn sinh khí." Lam Ngữ Tư câu có câu không tán gẫu với Dịch Kinh Hân, một là để giết thời gian, hai là để phân tán chú ý.

"Cho nên, phải sống sót." Dịch Kinh Hân bình tĩnh nhìn màn mưa trước mắt, có chút lơ đãng. "Chết rồi, ngay cả côn trùng cũng có thể bắt nạt người."

"Còn sống cũng không thấy có gì tốt hơn, giống như ta, nếu không phải đã quên chuyện trước kia, quên phiền não, có lẽ cũng sẽ có buồn khổ." Lam Ngữ Tư sợ Dịch Kinh Hân không tin mình thật sự mất trí nhớ, thường xuyên bày tỏ trong sạch: "Người có chuyện phiền não không?"

"Không có." Dịch Khinh Hàn vẫn bình thản nhìn màn mưa.

"Vây là tốt rồi, không giống ta. Ta dù mất trí nhớ vẫn có rất nhiều phiền não, ta muốn biết cha mẹ mình là ai, ta có gia đình không." Ngày mưa là thời gian dễ thương cảm nhất, Lam Ngữ Tư có chút tức cảnh sinh tình, cảm thấy cuộc đời của mình thật tiêu điều, không còn tâm tư đơn giản trước kia.

"Cần cha mẹ làm gì, cần gia đình làm gì, chính mình sống tốt là được rồi." Dịch Khinh Hàn khẽ buông mí mắt, lá khô che khuất đôi tay nắm chặt bên dưới, che khuất các đốt ngón tay trắng bệch.

Lam Ngữ Tư cảm thấy thật là lời không hợp nói nửa câu cũng nhiều, tự mình nằm xuống, chậm rãi chịu đựng những ngày gian nan, trong chốc lát đã ngủ.

Dịch Khinh Hàn nhìn màn mưa, nhớ tới lần đó bị đệ đệ cản ngược lại, nói mình phá hủy bài vị trong từ đường, bị phạt quỹ trong viện cả ngày, đến chạng vạng, mưa cũng lớn thế này. Hắn nghĩ, cho dù phụ thân không tin lời biện bạch của mình, cũng không nhẫn tâm để mình dầm mưa. Kết quả là hắn đã làm, hắn giận dữ cả đêm, chẳng ai đến bảo mình đứng dậy về phòng cả, đến ngày thứ hai tổ mẫu hỏi mình vì sao không đến thỉnh an, phụ thân mới nhớ ra, hắn còn một đứa con dầm mưa cả đêm.

Từ lúc đó, Dịch Khinh Hàn lòng đã chết, tổ mẫu cần khăn lau khuôn mặt không chút biểu tình của hắn, lau tay cho hắn. Hắn không thèm để ý mà cố tình làm khó dễ mẹ kế, ngáng chân đệ đệ khắp nơi, người hắn quan tâm đã không quan tâm hắn nữa. Nếu còn thì chỉ có mẫu thân đã mất, chỉ còn trong trí nhớ mơ hồ, và tổ mẫu đã già.

Hắn tuổi còn nhỏ, nhìn mẹ kế và phụ thân vây quanh đệ đệ mà vui mừng, cũng muốn có được sự sủng ái và chú ý, vì thế hắn cố tình không đi thư viện trong nhà, cố ý mang theo người đi tìm con nhà giàu đánh nhau, cố ý hoang phí ở đồ phùng.

Hắn nghĩ phụ thân sẽ dành nhiều thời gian để dạy dỗ mình, kết quả, đối lấy là gia pháp ngày càng nặng. Khi còn bé, bệnh thương hàn rất nhẹ mẫu thân cũng ngồi bên giường mình đau lòng gạt lệ; khi đó, chịu gia pháp không thể động dậy, chỉ có thể nằm sấp trên giường, bên cạnh chỉ có gã sai vặt hầu hạ.

Năm mười tuổi, tổ mẫu yêu thương mình trở về nhà cũ thăm lão nhân trong tộc, chính mình càng cơ khổ bất lực, vì thế, vào một đêm tối trời, hắn đã ở từ đường quỹ hai ngày, giấu một túi điểm tâm cứng, thừa dịp người trông cửa ngủ gật, lén lút chui qua cái lỗ nhỏ trên tường mình khoét lúc trước, trốn nhà đi. Hắn còn bé, chỉ biết là phải tìm tổ mẫu, phải ở cùng với tổ mẫu, cái phủ đệ to như vậy, không có một khoảng không nhỏ bé cho mình, cho dù hắn mới là con trưởng chân chính.

Vinh soái thời trẻ nhờ dốc sức chinh chiến, có công đánh Đạp Đạp quốc, được phong hầu tước, tước vị trước nay được truyền cho con trai trưởng, tồn tại của Dịch Khinh Hàn hiển nhiên trở ngại tiền đồ của con ruột mẹ kế. Vẫn nói độc nhất phụ nhân tâm, phụ nhân ác độc vì con ruột của mình thì chuyện gì cũng làm được. Xếp đặt bên người Dịch Khinh Hàn một gã sai vặt phẩm hạnh xấu xa, xúi dục Dịch Khinh Hàn vốn cũng có tâm đi ra ngoài gây chuyện thị phi, thấy Dịch Khinh Hàn lén lút đào lỗ nhỏ trốn cũng không ngăn cản, chính vì muốn tập cho hắn thói quen kiêu ngạo ương ngạnh. Các loại hãm hại, âm mưu, nhiều đêm không xuể.

Dịch Khinh Hàn lạc đường, sau ba năm tìm kiếm, rốt cục trở về nguyên quán, lại phát hiện Vinh gia bị tịch biên, tru di cửu tộc, nhìn từ đường, tường viện điêu linh, hắn mới biết, một năm trước Vinh phủ đã tuyên bố con cả đã chết, con thứ của mẹ kế thất tự nhiên trở thành người thừa kế tước vị duy nhất.

Nhiều năm sau, Dịch Khinh Hàn từ từ tra ra, khi Vinh phủ tuyên bố mình chết, đúng là lúc hoàng ân nồng hậu. Cục thịnh tất suy, Vinh phủ cuối cùng nặng nề ngã xuống.

Hắn từ lỗ nhỏ chui ra, Dịch Khinh Hàn thề, hắn nhất định phải điều võ giương oai đi từ cửa chính trở về. Không vì Vinh soái, không vì gia tộc, chỉ vì tổ mẫu của hắn, lão nhân đáng thương kia.

Sổ sách không chỉ có tội trạng của Vạn đốc, cũng có chuyện hãm hại Vinh soái năm đó, danh sách những người có nhận hối lộ, những người có tên trong đó đều có thu tiền, góp tay đẩy Vinh gia vào vực sâu.

Trên mặt ẩm ướt, là nước mưa, Dịch Khinh Hàn quật cường tự nhủ, nhất định là nước mưa, vì chính mình đã rất lâu rồi chưa hề khóc qua, đã rất lâu rồi. Sau này cũng sẽ không khóc, hắn còn muốn nhìn những người kia khóc, bản thân sao có thể khóc trước được. Xem ra đêm nay ngủ không được rồi, từ sau đêm quỹ trong viện kia, mỗi đêm mưa Dịch Khinh Hàn đều khó ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tinh Tinh Tương Tích [1]

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Dưới vách núi rét lạnh, trên vách núi mọi người thu thập tàn cục.

Những người đi cùng Dịch Khinh Hàn gần như chết toàn bộ, Ngô Nam ở trên thuyền không tìm thấy sổ sách, dẫn người đuổi theo hướng Triệu gia thôn, trên đường gặp người của Triệu Đô vì đợi lâu không thấy Dịch Khinh Hàn đến nên phái người quay lại tìm kiếm, hai bên hội hợp xong phát hiện địa điểm

Dịch Kinh Hàn gặp chuyện không may, tin rằng hán đã rơi xuống vách núi hoặc bị bắt đi.

Tuy nói rằng Dịch Kinh Hàn chắc chắn đã chết, nhưng Ngô Nam không cam lòng vẫn phái người chuẩn bị dây thừng muốn xuống vách núi tìm, bất quá không có dây thừng dài như vậy, buộc lòng cho người đi bên, một tháng sau mới bên xong. Hôm đó vừa định cho người xuống núi lại bị người ta tập kích, khi người của Triệu Đô đuổi tới, chiến đấu kịch liệt với kẻ tập kích, hai bên đều có thương vong.

Triệu Đô và Ngô Nam bị thương chạy trốn, chờ thời cơ trở lại. Lại nói, người kia đúng là Triệu thiên hộ thuộc hạ của Vạn đốc, Triệu thiên hộ vẫn theo dõi Dịch Kinh Hàn đến giờ, vốn là theo người của Dịch Kinh Hàn tới từ đường Triệu gia, an bài người ở phụ cận chú ý chặt chẽ, chỉ chờ Dịch Kinh Hàn tìm được sổ sách thì ra tay cướp. Ai ngờ chờ lâu không thấy, phái người trở lại tìm thì phát hiện địa điểm Dịch Kinh Hàn ác chiến với người khác, cũng hoài nghi Dịch Kinh Hàn rơi xuống núi hoặc bị người bắt đi, vì thế mai phục ở xung quanh chờ thời cơ hành động.

Lúc này thấy người của Dịch Kinh Hàn muốn xuống vách núi tìm kiếm, sao có thể không ra tay, Dịch Kinh Hàn chết dưới đáy vực là tốt nhất, Triệu thiên hộ âm thầm tính toán.

Triệu thiên hộ an bài người canh giữ trên vách núi, bản thân thì mang theo người trở lại từ đường Triệu gia, đào ba tác đất lên tìm vẫn không thu hoạch được gì.

Trời mưa ba ngày ba đêm, đến sáng sớm hôm nay mới ngừng, nhưng sắc trời vẫn âm u.

Dịch Kinh hàn thấy Lam Ngữ Tư lười biếng ngủ một ngày một đêm, lên tiếng gọi nàng ra ngoài làm việc như, cả hai đều đói đến bụng dán vào lưng, là lúc phải đi bắt thú rừng rồi. Lam Ngữ Tư không lên tiếng cũng không nhúc nhích, Dịch Kinh Hàn dùng chân đá đá chân nàng, phát hiện Lam Ngữ Tư vẫn co quắp nằm đó.

Dịch Kinh Hàn thấy không ổn, lúc trước giả vờ chân tay gãy chưa lành, là để nữ nhân như hỏ rình mồi này không nổi ý hại mình, bây giờ lại không thể không chậm chậm đứng lên đi qua xem có chuyện gì.

Dịch Kinh Hàn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng vẫn có thể đi chuyển chậm. Vươn tay lật người Lam Ngữ Tư, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, môi không huyết sắc gât gao cắn chặt, lấy tay xoa trán, đúng là nóng bỏng. Nhất định là mấy ngày mưa dầm liên tục, bị lạnh bệnh rồi.

Mỗi người có số mệnh của mình, dù nàng không bệnh chết cũng không ra khỏi đây được. Chân tay có lành hẳn thì bản thân hẳn cũng khó nắm chắc có thể bò lên, huống chi còn mang theo một người. Dịch Kinh Hàn tự đi ra ngoài, ra bãi đất trống giữa đầu nhìn trời, hồi lâu sau mới có một con chim to bay qua. Nằm ngửa trên mặt đất, nhìn bầu trời mù mịt, phảng phất như nhìn thấy tương lai của mình.

Điểm đen trong tầm mắt ngày càng lớn, Dịch Kinh Hàn nâng tay, đánh rơi một con chim. Đợi hồi lâu sau không thấy con nào nữa, bắt đắc dĩ đi trở về. Nướng xong tự mình ăn hết nửa con, vừa ăn vừa nhìn Lam Ngữ Tư trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy thực tịch tịch.

Bình thường bên cạnh có người ồn ào huyền ảo, tuy đều nói những lời đáng ghét, nhưng vẫn tốt hơn vắng lặng thế này, hán luôn không thích nói nhiều lại bỗng mong ước có người ở cạnh. Dịch Kinh Hàn nghĩ người một lúc lâu, lặng lẽ buông nửa con chim, đặt lại trên ngọn lửa sắp tắt hâm nóng, xoay người đến chỗ tảng đá lấy nước uống. Uống xong lại ngậm một ngụm nước trong miệng, trở lại chỗ Lam Ngữ Tư, nước được làm ấm trong miệng rồi mới chậm rãi nuốt vào miệng Lam Ngữ Tư.

Thân mình nhỏ nhắn vẫn lạnh lẽo, Dịch Kinh Hàn cúi nhuyển giáp, nhiệt độ cơ thể của hán xuyên thấu qua vải dệt, chạm vào thân thể nàng.

Dường như cảm ứng thấy, Lam Ngữ Tư trong hôn mê vẫn cảm nhận được sự ấm áp, nên giống như mèo nhỏ chui thẳng đến nơi ấm áp. Dịch Kinh Hàn ngăn người, lập tức ôm chặt nàng.

"Cha, nương, cha...." Lam Ngữ Tư nửa tỉnh nửa mê, giống như thấy được bóng dáng mơ hồ không rõ nam nữ, tuy không nhớ gì, nhưng biết người kia là cha nàng, vì thế vươn tay ôm lấy, lại chạm vào khoảng không.

"Cha là không thể dựa vào, có nương mới có cha, không nương sẽ không cha." Dịch Kinh Hàn tự nói với mình, cảm tựa sát vào mặt Lam Ngữ Tư, một chân vát trên người nàng, chặt chẽ vây nàng trong lòng mình. Vốn thuần túy chỉ muốn giúp nàng giữ ấm, lúc này lại không kim lòng được ôm chặt nàng. Có lẽ là tình tình tương tích, có lẽ là lâu ngày sinh tình, tình này không giống tình kia, chỉ là loại tình cảm khi quen ở cùng một ai đó.

Lam Ngữ Tư mơ màng ôm chặt nam tử kia, thất lưng rộng, cánh tay hữu lực, cho nàng cảm giác ấm áp vô tận, xua đi sợ hãi vô tận và bất lực. Hai tay Lam Ngữ Tư ôm lấy thất lưng hán, thật chặt không buông, hai má dính sát vào lồng ngực hán, sít sao không tách rời.

Dịch Kinh Hàn rút một tay ra, kéo cánh tay Lam Ngữ Tư đang ôm phía sau lưng về, nhét vào trong lòng, chút xíu cũng không để nàng tiếp xúc với khí lạnh. Một lúc lâu sau, bàn tay nhỏ vẫn lạnh lẽo, hán lại đưa tay nàng đến bên miệng, hà hơi rồi nhét tay nàng vào cổ áo mình.

Thân hình nhỏ bé rốt cục có hơi ấm, tiểu thiên hạ còn trong mộng, khoe miệng hơi nhếch, không biết mơ thấy gì.

Dịch Kinh Hàn lặng lẽ nhìn người trong lòng mình, nhìn thấy khoe miệng hơi nhếch lên, tình cảnh này, lại có cảm giác vô cùng ấm áp.

Dịch Kinh Hàn yên lặng ôm nàng, cho đến chiều, thấy Lam Ngữ Tư ngủ rất say, nhẹ nhàng đứng dậy. Dịch Kinh Hàn đến chỗ cái giá, nướng lại thịt chim, nhai một miếng đi tới chỗ Lam Ngữ Tư, chuẩn bị nuốt vào miệng nàng, hy vọng nàng có thể theo bản năng nuốt xuống.

Đúng lúc này, Lam Ngữ Tư um một tiếng, chậm rãi mở mắt. Dịch Kinh Hàn vội vàng xụ mặt ngồi xuống, hán chưa từng chăm sóc ai như vậy, đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ.

"Ô ô, ta... ta sắp chết, đây là báo ứng." Lam Ngữ Tư lơ mơ nhìn quanh, chỉ thấy cả người như như ra, tự biết bệnh nặng. Cảm thấy rét run, thân người lại nóng, là chứng thương hàn. Loại bệnh này bình thường sơ sẩy vô ý cũng nguy hiểm đến tính mạng, huống chi ở hoàn cảnh này.

"Không muốn chết thì ăn cái này." Dịch Kinh Hàn đưa thịt nước đến trước mặt nàng, nói.

"Ta không ăn đâu, ăn cũng chỉ.. chỉ lãng phí lương thực. Ta không mong gì nữa, sau khi ta chết người hãy chôn ta xuống đất, ta không muốn giống.. giống cái xác thối kia, bị trùng ăn." Lam Ngữ Tư yếu ớt khóc, thật sự cực kỳ thương tâm.

"Chôn ở dưới đất cũng sẽ bị sâu dưới đất ăn." Dịch Kinh Hàn có chút hả hê nhìn Lam Ngữ Tư suy yếu khóc, lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

"Thực xin lỗi, vai người.. đâm vài trắng kia, là ta lén.. lén bôi muối lên, ai ngờ ta gặp báo ứng ngay, bị người ta bắn bị thương, phải đắp vài trắng kia chịu tội; lúc vừa rơi xuống đây, người hôn mê... chân của người, vốn chỉ gãy một chân, là ta... là ta đập gãy chân còn lại, ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, lần này nhất định cũng là báo ứng, ta sẽ chết, thực xin lỗi..." Lam Ngữ Tư khóc cực kỳ bị thương, vẫn nói người sắp chết nói lời tốt lành, chìm sắp chết tiếng kêu bi ai, Lam Ngữ Tư giờ đây là thực lòng sám hối.

"À, người tin cái này?" Dịch Kinh Hàn khinh thường ngồi xuống, chẳng hề để ý nói: "Chuyện xấu ta làm còn nhiều hơn, nếu có báo ứng, ta sẽ chết trước người, ta còn chưa chết, người cũng không chết được đâu." Dịch Kinh Hàn nghe nàng ăn năn, chỉ cảm thấy rất đáng yêu, trong lòng là cảm tình trong sáng chưa từng có.

Lam Ngữ Tư nghe xong ngừng khóc, chép chép miệng, đảo mắt nghĩ một lúc lâu, tự nói với mình: "Cũng đúng nha...."

Dịch Kinh Hàn nghe xong, lòng buồn bực khó nói, lại không có lời nào phản bác, vì thế tức giận bảo: "Ăn nhanh lên, không ăn là chết thật đó."

"Cảm ơn." Lam Ngữ Tư vùng vẫy bò dậy, lại không đủ sức. Dịch Kinh Hàn vươn tay nâng nàng dậy, dựa vào cây gỗ tròn.

"Ta mơ thấy cha, ta ôm lấy ông ấy, tuy rằng không thấy rõ gì cả, cũng không biết hình dáng ông thấy thế nào, nhưng ta biết, đó là cha." Lam Ngữ Tư vừa ăn vừa nói, trong mắt có sự phấn khởi.

"Không thấy rõ thì sao người biết là nam nhân, biết đâu người người ôm là nữ nhân." Dịch Kinh Hàn cố ý tranh luận.

"Ta..." Lam Ngữ Tư muốn nói lại thôi, tiếp tục ăn, đem câu 'chân ta cố ý chạm vào □ của hấn, đụng tới vật kia' nuốt xuống. May mà Lam Ngữ Tư không nói ra, bằng không Dịch Kinh Hàn nhất định sẽ học máu bò mình, nhiều năm sau, khi Lam Ngữ Tư nói ra câu này, Dịch Kinh Hàn vẫn có cảm giác đầu to như cái đầu.

Dịch Kinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư, tuy còn yếu nhưng ít ra có thể tự ăn. Hấn đi ra ngoài, định bắt thêm vài con chim. Ai dè nằm một lúc lâu, không thấy có con chim nào bay qua, lúc chợt vạng đành trở về chỗ của hai người.

"Này, người ăn đi." Lam Ngữ Tư ăn vài miếng, đưa phần còn lại cho Dịch Kinh Hàn.

"Người không đói sao? Ngay cả chút xíu vậy mà vẫn chưa ăn xong?" Dịch Kinh Hàn đoán nàng không có khẩu vị, nên bảo: "Bị bệnh, không ăn gì sẽ chết."

"Vẫn là người ăn nhiều chút đi, người lành sớm mới có thể mang ta ra ngoài. Người lành chậm chúng ta sẽ ở đây thêm mấy ngày." Lam Ngữ Tư nói thật lòng, hơn nữa là lo lắng cho toàn cục.

Dịch Kinh Hàn nhận lấy thịt nướng, lòng có một chút cảm giác khác thường, mình thật sự muốn đưa nàng ra ngoài sao? Một mình còn khó leo lên độ cao đó, còn mang thêm một người, lần này đánh cược quá lớn rồi.

Giương mắt nhìn Lam Ngữ Tư đang cười thật sáng lạn, tuy có thể thấy được dấu vết cố ý lấy lòng, nhưng vẫn thấy thoải mái.

"Chân của người sao lại lành rồi?" Lam Ngữ Tư bệnh mơ màng, giờ mới chú ý hành động thoải mái của tên đáng giận này.

"Còn chưa khỏi hẳn, vẫn cần chút thời gian nữa." Dịch Kinh Hàn không hề có cảm giác ngượng ngùng khi gạt người, tự nhiên ăn.

Lam Ngữ Tư sai trước, nên không nhắc lại nữa, biết người này quỷ kế đa đoan, sau này mình không thể dễ dàng tin lời hấn, đây chính là một vết xe đổ.

Ban ngày trời quang, không quá lạnh, đêm đến, nhiệt độ lại hạ thấp rất nhiều. Lam Ngữ Tư cuộn người nằm nghiêng, như một con mèo nhỏ, nhưng là chú mèo giao hoạt, tham ăn lại tinh quái.

Lam Ngữ Tư ăn thịt thú rừng, mới cảm thấy người có chút sức lực, nhưng cả người vẫn nóng, khi nằm xuống càng thấy lạnh thấu xương, nhưng vì quá suy yếu, chỉ có thể nằm đó không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, nghe tiếng Dịch Kinh Hàn di chuyển đến, vươn tay ôm mình vào lòng. Lam Ngữ Tư rất muốn đẩy hấn ra, nhưng thấy trên người hấn rất ấm, cho nên rất không có cốt khí dựa vào, giả vờ như mơ hồ, vùi mặt vào trong lồng ngực hấn.

Lam Ngữ Tư vờ ngủ, giữ một tư thế thật lâu không dám nhúc nhích, đến khi thân mình có chút cứng ngắc, chợt nghe Dịch Kinh Hàn nhẹ nhàng nói: "Đừng giả làm xác khô nữa, muốn động dậy thì động đi, đừng tưởng ta tốt với người, chỉ là ta không muốn để người chết công, bên cạnh có thêm cái xác, không có gì khác."

Lam Ngữ Tư nghe xong đỏ mặt, hắn đã nói vậy, mình dứt khoát hào phóng một chút vậy, ngoan ngoãn chui vào lòng hắn, nhắm chặt mắt nói: "Cám ơn người." Có lẽ, đêm nay sẽ mơ thấy cha, đứa bé có cha thật tốt, dù đang trong hiểm cảnh, có thể thấy cha trong mộng, lòng vẫn rất yên bình.

[1] Tình tình tương tích :Người có tính cách, chí hướng, cảnh ngộ giống nhau bảo vệ, đồng tình, ủng hộ lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Như Có Như Không

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Trong mộng, Lam Ngữ Tư lại mơ thấy nam nhân kia, ôm chặt lấy mình, cho mình ấm áp.

Trong mộng, bụng đau đớn khó chịu, giống như bị dao đâm.

Dưới vách núi hai người nghe tiếng côn trùng hòa với tiếng chim hót, ở nhà gian Câu Lan, một vị nam tử trung niên đang ngồi trong nhà gian phẩm trà.

"Vị gia này, thật sự là đắc tội rồi, công tử bên kia ra giá một trăm hai, ngài xem..." Quy công [1] nhing hót cười với gã sai vặt bên người nam tử trung niên.

"Tên khốn, lão gia chúng ta đã nói, bất luận công tử kia ra giá bao nhiêu, chúng ta sẽ trả nhiều hơn hai mươi lượng, cút về kêu người đưa Mị Hương cô nương đến đây." Gã sai vặt của trung niên nam tử hắn đã làm quen loại chuyện này.

"Được, tiểu nhân đi nói lại, gia chớ tức giận." Quy công nhanh như chớp chạy về chỗ tú bà báo tin.

Tú bà vừa rồi còn đầy mặt vui mừng, còn nghĩ hôm nay là ngày □ trọng đại của Mị Hương, có hai vị gia hào phóng cùng ra giá, xem ra sẽ kiếm được một khoản lớn. Nhưng trận giằng co gọi giá này kéo dài, tú bà có chút lo lắng, hai bên không chịu nhường, một bên là Dương Nguyên, Dương gia không thể chọc được, bên kia đại gia không lộ danh tính cũng không phải người dễ đối phó, không thể đắc tội, chuyện này không khéo sẽ náo loạn một phen, nếu thật sự ở chỗ của mình xảy ra chuyện, thật không biết thu dọn kết cục thế nào nữa.

Nghĩ tới đây, tú bà nắm chặt khăn tay, đảo mắt đã nghĩ ra ý hay, kè sát lỗi tai quy công thì thăm vài câu, quy công lại đi tới nhà gian của vị nam tử trung niên không rõ danh tính kia.

"Sao lại trở về? Mị Hương cô nương đâu! Ta thấy các người không muốn mở cửa thanh lâu nữa rồi!" gã sai vặt bên người nam tử trung niên kia tức giận mắng, vô cùng lo lắng.

Quy công căng thẳng, lấy can đảm tiến lên nói: "Theo lời vị gia này nói, tiểu nhân chỉ là đến truyền lời, Mị Hương cô nương a, vốn là rất hứng thú với vị gia này, nhưng bắt đắc dĩ Dương Nguyên thiếu gia của Dương phủ chúng ta không đắc tội nổi, thật không biết thế nào cho phải."

"Tranh giá với ta là Dương Nguyên của Dương phủ?" nam tử trung niên trong nhà gian đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy a, Dương thiếu là khách quen ở nơi nà, chúng ta thật sự là...." Quy công nghe lời tú bà dặn, báo tên của Dương Nguyên, người phú quý trong Trấn Nam thành phần nhiều là quen biết nhau, hy vọng vị gia không rõ danh tính này có thể nể mặt Dương gia mà ngừng tranh giá.

Nhà gia lặng yên một lúc lâu, quy công đi không được ở không xong, chợt nghe tiếng gầm giận dữ: "Thanh Bình, người gọi hấn đến cho ta!"

Gã sai vặt đứng ở cửa đã sớm sợ tới mức không dám lên tiếng, giờ nghe phân phó vội đuôi quy công đi, chạy thẳng hướng nhà gian của Dương Nguyên. Thì ra vị nam tử trung niên này không phải ai khác, đúng là thân phụ của Dương Nguyên, Dương đại lão gia, con trai trưởng của thủ phụ tiền nhiệm Dương Tương Phô.

"Người, người nói cha ta cũng đến đây!" Dương Nguyên luống cuống, phải biết rằng, trong nhà mới có án mạng, hấn bị Dương lão gia cấm túc. Lần này không kèm nổi một mình đến kỹ viện, còn vì một hoa khôi mà tranh giá với chính phụ thân của mình, trở về không bị lột một tầng da thì cũng phải chịu gia pháp.

Dương Nguyên bình tĩnh lại, ra cửa nói với tú bà, nhất định phải lưu lại Mị Hương cho hấn, rồi mới không yên đi theo Thanh Bình tới nhà gian của Dương lão gia.

Không nói chuyện Dương lão gia mang Dương Nguyên về rồi xử lý ra sao, nói tiếp quy công do dự tới gần tú bà hỏi: "Ma ma, thật sự lưu lại cho hấn?"

"Lưu gì chứ, thì ra vị kia là cha hấn. Nhìn hấn đi vội vàng, không chừng bị nhốt mấy ngày, qua hai ngày đã quên chuyện này rồi, trước kia còn không phải xài qua chiều này rồi sao. Tiếp tục kêu giá, giá cao thì được người." Tú bà không để tâm, thấy giá được rồi, liền kêu Lại thiếu gia đứng nhất.

Lại thiếu gia không phải người địa phương, đến từ Nguyên Nam thành. Nguyên Nam thành là thủ đô trước kia của Khánh Nguyên triều, tuy rằng đời đô

sang Trung Nguyên thành đã lâu, nhưng ưu thế chính trị địa lý của Nguyên Nam thành vẫn còn, triều đình vẫn giữ nguyên trọn vẹn nhân mã triều đình đóng ở đó.

Tú bà chỉ cảm thấy Lại thiếu gia lai lịch không nhỏ, không biết thân phận thật sự, nhưng lẫn lộn làm ăn nhiều năm, tú bà tự biết ít nói làm nhiều mới là vương đạo kiếm tiền, nên hầu hạ rất thỏa đáng.

Hôm đó Lại thiếu gia đang dính trong phòng Mị Hương 'ăn' rất ngon miệng, cửa đột nhiên bị người đá văng. Lại thiếu gia vừa uống rượu lắc lắc đầu nhìn, thấy một gã râu quai nón đang nổi giận đùng đùng nhìn mình, theo sau là đám gia nô hùng hổ.

"To gan, các người..." Lại thiếu gia có bao giờ chịu uất khí thế này, giờ tay mắng.

"Thứ tạp chủng ở đâu ra, còn không mau cắt cho gia, cô nương gia đặt người cùng đám giành, không hỏi chút xem trong Trần Nam thành này có ai dám khi dễ trên đầu gia!" Tú bà thấy vết thương trên mặt Dương Nguyên, biết là hấn trở về bị cha trừng trị rồi, đang ôm một bụng tức khí, không dám nói ra sự thật, chỉ nói Lại thiếu gia ép buộc đòi Mị Hương cô nương.

Dương Nguyên trước giờ vốn tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, nghe thế không nói hai lời liền đi gây chuyện, phát tiết cơn giận trong lòng.

Lại thiếu gia sợ tùy tùng quấy rầy mộng đẹp của mình, bảo bọn họ ở xa, đợi tùy tùng của hấn đến thì Lại thiếu gia và tùy tùng của Dương Nguyên đã đánh nhau. Lại thiếu gia uống say mơ mơ màng màng rồi, bị Dương Nguyên đánh mấy quyền đến đỏ mắt, nhào vào Dương Nguyên mà đánh.

Cho tới giờ chỉ có Dương Nguyên đánh người, không ai dám đánh Dương Nguyên, lúc này hấn chỉ cảm thấy cực kỳ buồn bực, bị cảm tức mấy ngày vốn là tức giận không chỗ xả, lúc này dùng toàn lực xoay nắm đấm đập vào đầu Lại thiếu gia, đánh vài cái rồi mới thấy không ổn, chiêu chiêu đều trúng huyết thái dương của hấn.

Hết giận, người cũng tỉnh ra, Dương Nguyên nhìn vết máu nhuộm đầy vạt áo, Lại thiếu gia lê liệt ngã trên mặt đất, có chút hoảng sợ. Đợi khi quan sai đến mới ổn định được cảm xúc, thầm nghĩ chỉ đơn giản là hao tài tránh họa, tri phủ Trần Nam thành không biết thu bao nhiêu chỗ tốt ở nhà mình đây, chút chuyện nhỏ này hấn có thể xử lý được, vì thế theo quan sai nghênh ngang đến nha môn.

Làm theo phép tắc giam mấy ngày, Dương Nguyên đã về nhà, không nói đến cảm tức mấy ngày, chỉ biết rằng khi tri phủ Trần Nam thành muốn kết án, nhận được một phong thư từ thái giám coi giữ Nguyên Nam thành, cả kinh đánh rớt nghiên mực trên bàn, thật lâu không dám nhúc nhích.

Lam Ngữ Tư mặt đỏ bừng, trốn một bên không dám nhìn Dịch Khinh Hàn, quỳ thủy muộn gần nửa tháng rồi cực đến, Lam Ngữ Tư chui trong lòng Dịch Khinh Hàn ngủ mấy ngày, không cần thận để máu dây lên quần áo của hấn.

Nếu nói lúc trước là sợ hãi, thì bây giờ là xấu hổ. Hai người sớm chiều ở chung một thời gian, bị nhốt dưới vực, tính tình tương tích, Lam Ngữ Tư cảm thấy Dịch Khinh Hàn không đáng sợ lắm, ít nhất đoạn thời gian này không đáng sợ.

"Dùng cái này đi..." Dịch Khinh Hàn kéo đám vải trắng trên vai xuống, rũ mắt đưa cho Lam Ngữ Tư.

"Không, có..." Lam Ngữ Tư cảm thấy thật là nhân quả tuần hoàn, nếu không phải lúc trước bôi muối trên đó, hiện tại không cần phiền não rồi.

"Ta đã sớm rửa sạch." Dịch Khinh Hàn biết nàng nghĩ gì, nói.

Lam Ngữ Tư ngượng ngùng nhận lấy, kéo vạt áo gói vải trắng lại, núp người đi đặt nó ở thân dưới, tuy rằng hơi đơn sơ, nhưng hai người áo rách áo vá bây giờ, không thể đòi hỏi quá nhiều.

Trời còn tối, Lam Ngữ Tư cuộn người nằm dưới đất, vì xấu hổ không tiện ôm nhau, hai người tách riêng ngủ. Trong bụng đau đớn khó chịu, thêm dưới thân ẩm thấp không sạch, Lam Ngữ Tư không ngủ được, đứng dậy đi đến chỗ nguồn nước muốn tẩy rửa. Lam Ngữ Tư vốc chút nước chứa trên lá cây, chuẩn bị tẩy rửa.

"Không nên đựng nước lạnh, người.. nhìn chút đi." Dịch Khinh Hàn cầu nhàu đứng dậy, lấy đi nước đi trên tay Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư có chút không quen, nhìn Dịch Khinh Hàn mà ngẩn ra.

"Ta đây không phải là tốt với người, ta chỉ là, không muốn người chết, bên cạnh có thêm cái xác." Dịch Khinh Hàn cũng thấy bản thân thất thố, vội vàng thu tay nói.

Lam Ngữ Tư cũng không biết nói gì, đành theo Dịch Khinh Hàn trở lại chỗ hai người nằm.

Thấy Lam Ngữ Tư không nói gì, Dịch Khinh Hàn sợ nàng hiểu lầm, lại giải thích: "Là thật, nương của ta, là chết như vậy...."

Dịch Khinh Hàn rất ít nhắc đến chuyện của mình, lần này là lần đầu tiên, nói xong liền trầm mặc, xuất thần nhìn trước mắt.

"Nương của người, là?" Lam Ngữ Tư thật cẩn thận hỏi.

Dịch Khinh Hàn chắc là đã giấu trong lòng rất lâu, bây giờ không còn vẻ nguy trang kiên cường bình thường, buông mí mắt nói: "Cha ta lúc đó ở biên quan, sống chết không rõ, nương ta có quỳ thủy, không tự chịu nổi thân thể, ngày mưa quỳ gối trong viện cầu nguyện ông trời. Người khác diu thế nào cũng không chịu quay về, là ta sợ tới mức khóc chạy đến, nương mới trở về phòng... từ đó gieo xuống mầm bệnh, không tới vài năm đã mất."

"Cha mẹ người tình cảm thật tốt." Lam Ngữ Tư dường như thấy được tình cảnh một nữ tử, khóc tưởng niệm tướng công, thôn thức nói.

"Bất quá là một nữ nhân ngốc thôi." Giọng Dịch Kinh Hàn lạnh lẽo, còn có chút khác thường, nằm xuống đưa lưng về phía Lam Ngữ Tư, không nhúc nhích nữa.

Lam Ngữ Tư cũng biết khi có quỳ thủy đựng nước lạnh không tốt, chẳng qua cơ thể quá khó chịu, lại nghĩ đến Dịch Kinh Hàn có khiết phích còn không đề ý, mình đành chịu đựng một chút vậy. Nằm xuống rồi, vẫn lăn qua lộn lại ngủ không yên, tuy không đựng nước lạnh, nhưng mấy ngày tới nằm trên đất ngủ, cũng chịu lạnh, bụng đau vô cùng.

Đang chịu đựng cơn đau, chợt nghe Dịch Kinh Hàn xoay người qua, một tay kéo mình vào lòng. "Ta chỉ là không muốn người chết, lúc này không thể bị lạnh, nương ta nói..." Dịch Kinh Hàn hẳn là nhớ tới cái gì, nói một nửa rồi im lặng.

Lam Ngữ Tư nghĩ hẳn không ghét bỏ, mình còn vui không kịp, dựa vào lòng hắn sưởi ấm, thế nên cũng không lên tiếng, hai người đang mơ mơ màng màng ngủ, chợt nghe vách đá trên đỉnh đầu có tiếng động, hẳn là có đá rơi xuống.

Hai người cách vách núi một khoảng, nên Lam Ngữ Tư không lo đá rơi trúng mình, chỉ nghĩ là lâu năm rồi, lại vừa có mưa, đá trên vách núi bị mưa tạt rơi xuống thôi. Không ngờ đá càng rơi càng nhiều, hơn nữa hình như còn có những thanh âm khác truyền đến, hẳn cảnh giác đứng dậy ngăn đầu nhìn.

Dịch Kinh Hàn vội vàng đè Lam Ngữ Tư xuống, ngón tay phải thon dài đặt trên bạc môi mỏng, tuy tóc tai hỗn độn cũng không giảm được nét phong lưu lỗi lạc.

Dịch Kinh Hàn không biết Lam Ngữ Tư ở thời điểm thế này còn ngắm mỹ nam, chỉ tưởng nàng không hiểu động tác của mình, nên nhẹ giọng nói: "Đừng lên tiếng, có người."

Lam Ngữ Tư lúc này mới hồi thần, mở to mắt chậm chậm ngửa đầu nhìn, lại chẳng thấy gì cả.

Dịch Kinh Hàn ôm lấy Lam Ngữ Tư, tránh cho nàng đứng dậy gây ra tiếng động, ôm nàng qua một bên rồi, bản thân cũng nhặt mấy hòn đá tròn vào chỗ tối, như sói hoang lảng lảng chờ con mồi.

[1] quy công: người dẫn mối, hay còn gọi là ma cô.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đổi Ý

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Dịch Kinh Hàn ôm lấy Lam Ngữ Tư, tránh cho nàng đứng dậy gây ra tiếng động, ôm nàng qua một bên rồi, bản thân cũng nhặt mấy hòn đá tròn vào chỗ tối, như sói hoang lảng lảng chờ con mồi.

Thanh âm ngày càng lớn, ngày càng rõ ràng, đến khi một người từ trên nhảy xuống, nhìn trái phải, khi nhìn đến cái giá nướng thịt thú, bỗng nhiên té ngã trên đất, không nhúc nhích nữa.

Xác định không ai xuống nữa, Dịch Kinh Hàn chậm rãi đi tới, đá một cước lên người nằm trên đất, lập tức lật người kiểm tra quần áo của hắn. Cuối cùng, hung hăng đánh một cái tát, người nọ mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa rồi bị Dịch Kinh Hàn bắn hòn đá trúng sau gáy, nhất thời hôn mê, bây giờ tỉnh lại cũng thấy cả người vô lực. Thấy khuôn mặt lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn, sợ tới mức cả người run run.

"Vạn đắc phái người tới?" Dịch Kinh Hàn dù không đựng đến lệnh bài trên thắt lưng hắn nhưng đoán là người của cầm y vệ, nên hỏi thế.

"Đứng, đứng..." người nọ nhìn chung quanh, phòng chừng muốn làm gì đó.

"Người tốt nhất nên thành thật trả lời ta, nếu dám lớn tiếng nửa câu, ta lập tức cắt đứt yết hầu của người." Dịch Kinh Hàn biết hắn muốn gì.

"Người nào dẫn đội? Bên trên còn bao nhiêu người?" Tay Dịch Kinh Hàn đặt trên yết hầu người nọ, lúc nào cũng có thể dùng sức.

"Triệu thiên hộ, chúng ta đến đây khoảng hơn ba mươi người." Người nọ run run nói.

"Phái người xuống xem ta chết chưa sao?" Đôi mắt Dịch Kinh Hàn thật sâu, khóe miệng tươi cười âm độc.

Người nọ run rẩy, không đáp, xem như ngầm thừa nhận.

Dịch Kinh Hàn cười lạnh lẽo, quay đầu nhìn dây thừng kia, tay dùng sức, giống như bóp chết một chú chim nhỏ, bóp nát cổ người nọ. Xác định người kia đã tắt thở, Dịch Kinh Hàn đến chỗ tảng đá rửa sạch tay, quay đầu nhìn Lam Ngữ Tư đang đứng nhìn mình.

"Ta đi lên trước, dọn dẹp đám người kia rồi phái người xuống đón người." Dịch Kinh Hàn nói, những lời này đã sớm chuẩn bị trong lòng, lúc này nói ra lại thấy buồn. Quá nhiều biến số, hẳn không biết bây giờ có thể thoát thân nổi không, dù chính mình nắm chắc thoát được, phái người xuống đây có tới kịp không cũng không biết được.

Lam Ngữ Tư ừ một tiếng, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không biết chỗ nào không ổn, là bản thân kỳ vọng rất nhiều ở hắn, hay là bản thân cảm tính bị hành động lúc trước của hắn mê hoặc. Người ta cũng nói, chỉ là không muốn mình chết, bên cạnh có thêm cái xác, không có ý gì khác.

Nữ nhân luôn cảm tính, nam nhân luôn lý tính.

Dịch Kinh Hàn mặc nhuyễn giáp, đến chỗ sợi dây thừng vurun tay giữ chặt, bỗng dừng lại. Theo bản năng quay đầu lại, Lam Ngữ Tư đang ngồi trên mặt đất, hiển nhiên bụng vẫn còn rất đau.

Dịch Kinh Hàn buộc mình quay đi, cẩn thận kiểm tra dây thừng, hẳn biết, người phía trên còn chờ người vừa rồi trở lên phục mệnh, nhất định còn ở trên đó. Lẽ mà một hồi, Dịch Kinh Hàn nắm chặt tay cúi đầu, trầm tư một lát, chợt mạnh mẽ xoay người, bước vài bước, từ trên cao nhìn xuống Lam Ngữ Tư, kéo nằng lên cồng trên lưng, sau đó bám vào dây thừng bò lên trên.

Lam Ngữ Tư không rõ vì sao, nhìn hắn hỏi: "Sao thế? Không phải nói người lên trước sao?"

Đôi mắt Dịch Kinh Hàn thật sâu, không biết tâm tình ra sao, vừa bò dọc theo dây thừng vừa nói: "Ta mang người cùng lên, có lẽ sẽ có nguy hiểm, lúc đó người ôm chặt ta là được."

"Được được, ta biết rồi." Lam Ngữ Tư rất vui vẻ, nằng cũng không muốn một mình ở lại đối mặt với tử thi.

"Ta cồng người như vậy, ở dưới này còn được, khi lên phía trên, lúc bọn họ nhìn rõ, nếu quát tháo hỏi gì, người cứ bảo ta đã chết, là người bọn hắn phái xuống dẫn người lên." Dịch Kinh Hàn leo được nửa đường, có chút khó nhọc nói: "Phải kéo dài thời gian, mang theo người, không có dây thừng thì ta không leo lên được."

Lam Ngữ Tư bỗng thấy tình thế rất nghiêm trọng, vội vàng đáp ứng, hai tay nắm chặt không yên lòng chờ đợi.

Ngày càng tới gần phía trên, Lam Ngữ Tư hơi sợ, cánh tay run run, Dịch Kinh Hàn thể lực tiêu tốn hơn nửa. "Đừng sợ, chú ý." Dịch Kinh Hàn thờ gấp nhẹ giọng nói.

Lam Ngữ Tư nhỏ tiếng đáp, gần như không thể nghe thấy, chợt nghe phía trên có tiếng quát: "Vì sao? Sao lại là một nữ nhân?"

"Tên thái giám chết bầm kia đã chết, vị đại ca này đưa ta lên đây, ta cũng bị tên thái giám chết tiết kia ức hiếp." Lam Ngữ Tư không biết lấy dũng khí ở đâu, lớn tiếng thét lên.

Người phía trên nghe thế không nói nữa, giúp đỡ thu dây thừng lên, Dịch Kinh Hàn biết, bọn họ thành công rồi.

Đội mây hắc y nhân kia phản ứng kịp, Dịch Kinh Hàn đã sớm biến thành sói hoang khoe miệng vương máu. Ba mươi mấy người cùng xông đến, Dịch Kinh Hàn vội muốn kéo tay người gần nhất, chân phải móc ra sau đá vào đầu gối của hắn, người nọ lập tức quỳ úp sấp xuống, Dịch Kinh Hàn nâng chân trái, giẫm vào gáy người kia, hắn liền bất động.

Cướp được binh khí, một người đốc sức chiến đấu với đàn sói, Lam Ngữ Tư co rút người ngồi một bên nhìn Dịch Kinh Hàn cả người nhiễm máu, cầu nguyện ông trời giúp hai người.

Dịch Kinh Hàn gân cốt chưa khôi phục, cố sức thu thập hai mươi mấy người, đã có chút hết sức, chống trường đao đỡ thất lưng thờ hổ hèn. Mấy người còn lại thấy thế nghĩ có thể thừa cơ, giả vờ tiến đến, lại bị Dịch Kinh Hàn đột nhiên tấn công, chém rớt tay chân hai người. Xét âm hiểm giả dối, không ai là đối thủ của Dịch Kinh Hàn, có thể là thiên tính tự nhiên, cũng có thể là kinh nghiệm của đứa bé mồ côi tích tụ qua nhiều năm.

Chỉ còn lại năm người, Dịch Kinh Hàn bây giờ thật sự chống đỡ không nổi, đột nhiên có người bắn ra một mũi tên. Dịch Kinh Hàn tuy tận lực tránh, tên vẫn trúng vai trái của hắn. Nhờ mặc nhuyễn giáp, tên chưa bắn thủng, nhưng cách gần lực đạo rất lớn, làm cho Dịch Kinh Hàn loạng choạng.

Mấy người khác cũng lấy ra cung tiễn nhỏ tùy thân, nhắm Dịch Kinh Hàn. Dịch Kinh Hàn lộ ra nụ cười đau thương, nhìn Lam Ngữ Tư ngồi dưới đất, thấy đôi mắt to của nàng tràn đầy hoảng sợ, và lo lắng cho mình. Dịch Kinh Hàn nhủ thầm, không nổi, không cam lòng, lo lắng tràn đầy, tràn đầy...

Ngực đau nhức, đau tận tim, ầm ầm ngã xuống.....

Dương lão gia tức giận đá một cước vào ngực Dương Nguyên, run rẩy không nói ra lời, lấy tay chỉ hắn, một lúc lâu sau mới nắc: "Người tên súc sinh! Súc sinh!"

Dương Nguyên cúi đầu không dám lên tiếng, dù thấy không nghiêm trọng tới tình trạng này, nhưng thấy phụ phản nổi giận, vẫn không dám biện giải.

"Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a! Hôm nay ta liền trối oan nghiệt này vào đại lao, từ nay về sau Dương gia không có loại súc sinh như người!" Dương lão gia tức giận đi xung quanh tìm dây thừng, Dương phu nhân đứng một bên đã sớm khóc đỏ cả mắt.

"Khóc khóc, mẹ hiền bại con, người lần này không chỉ làm hỏng một đứa con, người làm lụn bại cả Dương gia chúng ta! Oan nghiệt!" Dương lão gia không tìm thấy dây thừng, dứt khoát kéo tay áo phụ nhân mình, một tay đẩy nàng ngã trên đất, nhắc chân đá.

Dương Nguyên dù bạo ngược ngu dốt, nhưng là một hiếu tử, thấy phụ thân muốn đá mẩu thân của mình, lại cứng rắn nhào qua che trước người mẹ.

Dương Nguyên trúng một cước của Dương lão gia, lực đạo rất mạnh, đây không phải là muốn mạng người sao, trước kia không phải chưa từng xử phạt, đến mức hạ độc thủ với thê tử kết tóc thế sao! Vì thế hắn cứng cổ đứng lên nói: "Bỏ chút tiền bảo người nhà kia hủy đơn kiện là được rồi, phụ thân cần đối đãi mẩu thân tới mức này sao? Nếu phụ nhân ngại mẩu thân tuổi già sắc suy, con đưa mẩu thân cách xa một chút là được, tránh vướng mắt phụ thân."

'Ba', Dương lão gia tát vào mặt Dương Nguyên, tức giận ngửa ra sau, ngất đi.

Mọi người loạn lên, ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, gọi thầy thuốc, giống như kiến bò trên chảo nóng, chỉ có Dương Nguyên ngơ ngác bất động, mới cảm thấy xảy ra chuyện không nhỏ, nếu không phụ thân cũng không như vậy.

"Người, người người đánh chết, là cháu của thái giám giữ thành Nguyên Nam, nghiệt súc, người có biết mình đã gây đại họa không hả? Dương gia bại trong tay người rồi." Dương lão gia được rót một chén trà nhân sâm, kéo lại một hơi, dứt quãng nói.

Dương Nguyên lúc trước không biết loại thái giám quyền cao chức trọng này có bao nhiêu đáng sợ, sau khi trải qua tra tấn của Dịch Kinh Hàn, thêm đủ loại chuyện nghe được sau đó, lúc này nghĩ đến mà sợ, cuống quýt quỳ xuống, chỉ biết dập đầu thật mạnh.

Dương phu nhân ôm Dương Nguyên, khóc đến tê tâm liệt phế, đau lòng như bị moi tim. "Lão gia, ngài nghĩ cách gì đi, việc đã đến nước này, ngài có giết hắn cũng vô dụng a."

"Giết hắn có lẽ có tác dụng, ta trực tiếp đưa đầu của nghiệt súc này tới quý phủ của thái giám thủ thành - Lại Lực Bằng, một mạng đền một mạng." Dương lão gia nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bằng không ta và nàng hai cái xác già đều phải chết trong đại lao."

Dương phu nhân vừa nghe sợ tới ngất đi, mọi người lại bận rộn một trận, Dương Nguyên nhìn mẩu thân của mình như thế, lần này quả thật gây đại họa. Dương Nguyên không phải người hiểu đại nghĩa, cũng không phải loại người vì gia đình mà hy sinh chính mình, nhưng lúc này, nhìn mẩu thân mình, đột nhiên có dũng khí, quỳ bên chân Dương lão gia nói: "Cha, con, con nguyện một mạng đền một mạng, sẽ không liên lụy cha và nương, sau khi con đi rồi, chỉ cầu cha có thể ở bên nương nhiều hơn, cách... cách xa mấy thiếp thất kia một chút, con....."

Dương lão gia hiểu ý con mình, vì việc mình sùng ái thiếp thất, con trai độc nhất không ít lần câu giận. Lúc còn nhỏ không hiểu chuyện còn thường chạy đến đánh mình, lớn lên rồi lại học mình lưu luyến chốn trăng hoa, thờ dài một hơi, không biết là do Dương phu nhân dạy dỗ không đúng, hay là chính mình không làm gương tốt, nhất thời thấy ưu sầu.

Dương lão gia lệ già rơi, nhìn con trai độc nhất bên chân, kim nén tâm tình sai người đi xuống nhốt lại, cân nhắc một lúc, đi đến bên bàn, bảo gã sai vặt trái giấy mài mực.

"Lão gia, lão gia, ngài không thể nhẫn tâm như vậy a!" lão tam, lão bộc ở Dương gia quỳ xuống trước bàn, vì vừa rồi nghe Dương lão gia nói muốn đưa đầu Dương Nguyên đi thỉnh tội, lúc này nhớ đến quỳ rạp trên đất, Dương Nguyên là hắn nhìn từ nhỏ đến lớn, từ một đứa bé thông minh biến thành hỗn thế ma vương, ai cũng không rõ, đây rốt cục là trách nhiệm của ai.

"Trái giấy mài mực!" Dương lão gia quát gã sai vặt bên người, lau lệ.

"Lão gia, lão gia...." Dương lão tam khóc quỳ lê đến bên chân Dương lão gia, nắm lấy giày không buông.

"Người đứng lên!" Dương lão gia quát.

"Lão gia, lão gia, lão nô nguyện đền tội, là lão nô, là lão nô đánh chết Lại thiếu gia kia, là lão nô..." Dương lão tam khóc thực bi thảm.

"Người cho rằng đó là ở trong phủ sao! Nhiều người như vậy nhìn thấy, người trông Lại thái giám là tên gốc hủ!" Dương lão gia nâng bút, nói: "Vừa rồi ta chỉ phô trương thanh thế, không nói nghiêm trọng chút thì tên nghịch tử kia sau này lại to gan lớn mật! Lại thái giám tuy thế lực lớn, nhưng Dương gia ta cũng không phải thường dân mặc người khi dễ!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nửa Mặt Hoa Đào

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

"Người cho rằng đó là ở trong phủ sao! Nhiều người như vậy nhìn thấy, người trông Lại thái giám là tên gốc hủ!" Dương lão gia nâng bút, nói: "Vừa rồi

ta chỉ phò trương thanh thế, không nói nghiêm trọng chút thì tên nghịch tử kia sau này lại to gan lớn mật! Lại thái giám tuy thế lực lớn, nhưng Dương gia ta cũng không phải thường dân mặc người khi dễ!"

Dương lão tam ngừng khóc, bình tĩnh nhìn Dương lão gia hạ bút viết, xoẹt xoẹt vài cái đã viết xong phong thư. Dương lão gia im lặng một lúc, lại viết thêm một phong, niêm phong xong gọi người suốt đêm đưa tới kinh thành.

Dương lão tam lúc này mới yên lòng, Dương lão gia sẽ không đứng nhìn con trai độc nhất của mình đi đến mạng, dù Dương gia không có ai làm quan trong triều, nhưng môn sinh của lão thái gia Dương Trương Phổ trải khắp thiên hạ, và lại mấy năm nay đại đa số người đều cầm bạc của Dương gia, lúc này nhờ vả, nhất định có thể hóa nguy thành an.

Lại thái giám là tâm phúc bên người Hoàng đế là thật, nếu không phải tâm phúc, sẽ không phải dẫn đến Nguyên Nam thành làm thái giám trông giữ. Nhưng dù là hồng nhân bên người Hoàng đế, cũng không hẳn có thể một tay che trời, Dương lão gia giờ phút này đành nỗ lực hết mức, lập tức phân phó xuống tính rõ các loại sản nghiệp điền trang, tính xem lần này nhờ vả quan hệ phải tiêu phí bao nhiêu.

Dịch Kinh Hàn cảm thấy như đang đạp thuyền nhỏ, dập dập dềnh dềnh trên mặt sông hoang vắng lạnh lẽo. Một lúc lâu sau, lại như bị nhét vào một cái thùng gỗ lớn, giống lần đó bản thân lên lút chui vào xe ngựa, một đường xóc nảy đi tìm tổ mẫu. Bên tai là tiếng vó ngựa, tràn ngập trong não, đứt quãng, hơi đau.

Một đôi xay xoa xoa trán mình, hẳn theo bản năng chụp lấy, cảm giác nắm trong tay rất chân thực. Một mũi mở mắt, Lam Ngữ Tư đang nhìn chằm chằm mình.

"Tỉnh rồi, tỉnh rồi, ngươi cảm thấy thế nào?" Lam Ngữ Tư lo lắng hỏi.

Đầu óc vẫn còn hỗn loạn, mơ hồ nhớ mình bị trúng một tên vào ngực. Bản thân còn tưởng sẽ chết chắc, lúc ấy còn nghĩ, đám người kia sẽ đối xử với nàng - một cô gái thế nào.

"Ngươi hôn mê hai ngày hai đêm, có muốn ăn chút gì không?" Lam Ngữ Tư vừa định gọi người đến hầu hạ, đột nhiên bị Dịch Kinh Hàn mạnh mẽ kéo cổ tay lại.

"Hai ngày hai đêm!" Dịch Kinh Hàn đưa tay che mắt, sờ sờ, có chút rung mình, nói: "Khoan gọi người đi, đoàn đao của ta đâu?"

"Ồ đây." Lam Ngữ Tư nghi hoặc trong lòng, quay người tìm trong xe ngựa mấy đồ vật lấy ra từ trong người Dịch Kinh Hàn.

"Dùng xe trước, ngươi..." Dịch Kinh Hàn không biết nên lấy có gì.

"Ta đi chuẩn bị chút cháo cho ngươi ăn, ngươi nghỉ ngơi trước đi." Lam Ngữ Tư không nghĩ gì khác, Dịch Kinh Hàn tỉnh lại rồi chỉ có thể uống chút cháo, còn chưa được ăn cơm.

"Đừng để người tiến vào, ta, ta bản như vậy...." Dịch Kinh Hàn dặn.

Lam Ngữ Tư gật gù đầu, nhắc màn xe lên rồi ra ngoài. Dịch Kinh Hàn xác định không ai tới gần, mới dùng đoản đao cạo râu. Ngày trước ở trong phủ đều xử lý trong thư phòng, sau khi rơi xuống vách núi, cũng chỉ cạo vào ban đêm sau khi Lam Ngữ Tư ngủ say, lần này hôn mê lâu, may mắn chỉ mọc một chùm râu ngắn, nếu không thì phiền toái rồi.

Dịch Kinh Hàn giải quyết xong, nhét đoản đao trở lại người, chốc lát sau Lam Ngữ Tư bung chén cháo lên xe.

"Ta bảo đoàn xe tạm thời dừng lại, ngươi uống chút cháo rồi đi tiếp." Lam Ngữ Tư bung bát lên, từng thìa từng thìa đút cho Dịch Kinh Hàn ăn.

"Sau đó...." Dịch Kinh Hàn cả người vô lực, chỉ nói hai chữ ngắn ngủi.

"Sau đó thù hạ của ngươi đến, một người tên Ngô Nam cứu ta và ngươi đi." Lam Ngữ Tư thổi cháo, đưa tới bên miệng Dịch Kinh Hàn. "Lúc sau hình như có thêm một người đến nữa, nghe Ngô Nam nói, tên là Triệu.... Triệu Đô, ta không gặp hắn, lúc đó chúng ta đã lên xe đi rồi, nghe nói hắn đã giết hết mấy người kia."

"Giết hết!" Dịch Kinh Hàn hiển nhiên không vui.

"Ừ." Lam Ngữ Tư thật cẩn thận nói, nhìn con ngươi sâu thẳm kia, bỗng dưng cảm thấy xa lạ. "Ngô Nam nói, Triệu Đô vốn định chờ ngươi khỏe hơn rồi mới lên đường, nhưng Ngô Nam sợ bị phục kích nữa, vội vã đuổi trở về, đoán là ngày mai sẽ hồi phủ."

Dịch Kinh Hàn mất lạnh nghĩ, một lúc lâu sau hỏi: "Ngươi, có bị thương không?"

"Không có, ta khỏe lắm." Lam Ngữ Tư lại múc một miếng cháo, đưa tới miệng Dịch Kinh Hàn.

"Trở lại, đến từ đường Triệu gia." Dịch Kinh Hàn nghĩ nghĩ rồi nói.

"Từ đường Triệu gia đã bị người ta lật lung rồi, còn cho một mũi lửa thiêu hết. Kỳ thật, ta nói thật với ngươi vậy, Triệu Trữ An đến từ đường cũng không

ở lâu, chỉ là nghĩ chán trước cửa nhìn một chút, tâm tình có vẻ không tốt, liền rời khỏi. Ta cảm thấy, dù sổ sách trong tay hần, hần cũng không có cơ hội giấu vào từ đường." Cảm xúc Lam Ngữ Tư lúc này thật nói không rõ, trước kia là vì sinh mạng, cô ý tri hoãn Dịch Khinh Hàn nên nhiều lúc chỉ qua loa cho xong, chưa nói thật. Lần này trải qua nhiều chuyện, cảm tính nữ nhân chiếm thượng phong, ghi nhớ ơn cứu mạng của hần, nên mới nói thật.

Dịch Khinh Hàn nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tư thật lâu, không nói chuyện.

Lam Ngữ Tư nhìn ánh mắt khiến người ta sợ hãi này, biết hần còn đề phòng mình, đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, quả nhiên không thể làm việc theo cảm tính. Minh sau này vẫn nên lưu lại tâm nhãn, người không vì mình trời tru đất diệt.

"Vậy sau đó hần đi đâu?" Dịch Khinh Hàn không phải không tin Lam Ngữ Tư, chỉ là bị người ta lừa gạt qua, từng thương tổn, muốn tự vệ trang bảo vệ chính mình, hy vọng bản thân không bị tổn thương nữa.

Lam Ngữ Tư sắp xếp suy nghĩ, tuy nói vẫn còn phải sống trong tay hần, nhưng không thể cho hần tin tức sai lệch nữa. Dù sao, người của cầm y vệ như hổ rình mồi, không cần thận thì hai người sẽ lại rơi vào hiểm cảnh.

"Sau đó thì..." Dịch Khinh Hàn ngắt lời Lam Ngữ Tư, ra hiệu nàng kể sát tai mình hãy nói.

Lam Ngữ Tư cúi người kể sát lỗ tai Dịch Khinh Hàn, nhẹ giọng nói: "Sau đó thì đi thẳng về hướng bắc, đến Nguyên Nam thành, đến phủ một bằng hữu của hần ở mấy ngày..."

Lam Ngữ Tư đang định nói tiếp, Dịch Khinh Hàn vội bịt miệng nàng, bên ngoài màn xe có tiếng vó ngựa đến gần. "Đại nhân đã tỉnh?" một thanh âm nhẹ hời xa phu.

"Triệu Đô." Dịch Khinh Hàn vực dậy tinh thần, tận lực suy yếu nói.

"Đại nhân, ty chức có mặt. Ty chức thất trách, thỉnh đại nhân giáng tội." Triệu Đô ngữ khí thấp thòm.

Dịch Khinh Hàn mặt không biểu tình, ánh mắt thậm chí không hề gợn sóng, hồi lâu sau mới nói: "Người tội gì?"

Triệu Đô vốn chỉ là nói một câu báo cáo kiểu nhà quan, nghe Dịch Khinh Hàn nói xong có chút không biết làm sao.

"Những người kia là ai?" Dịch Khinh Hàn lại hỏi.

"Ngô Nam đang tra, tra được lập tức sẽ báo đại nhân." Triệu Đô đáp.

"Người nào có tội gì, chức trách của người là mai phục ở gần từ đường Triệu gia, không phải hộ vệ tùy thân. Ta đã nghe phu nhân kể, là hai người trong lúc hết sức nguy nan dẫn người đến, lần này coi như lập công. Ngày mai đến chỗ Phong Tuấn lĩnh lệnh bài, sau này là chương ban, phụ trách giám thị các quan viên hội thẩm trong lao và cầm y vệ trông ngục cùng tra khảo, trước làm thử xem, có khác thường tùy lúc tới phủ của ta báo cáo." Im lặng một lúc, Dịch Khinh Hàn nở nụ cười, nhìn không ra cảm xúc.

"Vâng, thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, đền đáp ơn tri ngộ của đại nhân." Giọng của Triệu Đô có chút kích động. Cũng khó trách, Đông Xưởng trừ thủ lĩnh, quan hàm toàn bộ gọi là "Khâm sai Tổng đốc Đông Xưởng quan giáo hành sự thái giám", tức là trừ đốc chủ, lập hai hình quan bên mình - chương hình thiên hộ và lý hình thiên hộ, xuống nữa là chương ban, đốc công, ti phòng hơn bốn mươi người, dưới những người này là dịch trưởng và phiên dịch, Triệu Đô có thể từ một dịch trưởng nhỏ nhỏ đảo mắt thăng chức thành chương ban, thật có thể xem như một bước lên mây.

"Đại nhân, hạ quan vừa mới từ cầm y vệ chuyển qua Đông Xưởng, còn có rất nhiều chuyện không rõ, còn thỉnh đại nhân chỉ giáo nhiều hơn." Triệu Đô thành tâm thành ý nói.

Lam Ngữ Tư nghe lời này, bàn tay dưới tay áo nắm chặt.

"À?" Dịch Khinh Hàn chậm rãi nhếch miệng, ra vẻ có chút ngoài ý muốn, sau đó nhẹ nhàng nói: "Sau này tận tâm làm việc là được."

Nghe tiếng vó ngựa của Triệu Đô xa dần, Lam Ngữ Tư quay đầu lặng lẽ nhìn biểu tình của Dịch Khinh Hàn, khuôn mặt tuấn tú kia vẫn là nhìn không ra cảm xúc, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Dịch Khinh Hàn cảm nhận được ánh nhìn của Lam Ngữ Tư, chậm rãi quay đầu đối diện nàng, đối diện với nữ nhân cùng hần đối mặt sinh tử suốt hai tháng. Hần đột nhiên xúc động muốn nói gì đó, lại nhin xuống, chỉ thông thả nói: "Hần đã có thể chủ động thành thật nói mình đến từ cầm y vệ, tất nhiên không có quý.[1]"

Lam Ngữ Tư hiểu rõ gạt đầu, lòng vẫn mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng không nói rõ được không ổn chỗ nào.

Sắc trời đã tối, đoàn xe tìm trạm dịch nghỉ tạm, lão dịch thừa [2] run rẩy dẫn mọi người vào viện, sắp xếp tốt chỗ nghỉ ngơi rồi mới run lấy bảy chạy đi chuẩn bị đồ ăn.

Nha hoàn đi theo đa số đã chết, chỉ còn mình Như Liễu, Triệu Đô và Ngô Nam dìu Dịch Khinh Hàn vào phòng rồi đi, Lam Ngữ Tư mới được Như Liễu giúp che tầm mắt của mọi người đi vào trong phòng. Như Liễu giúp Dịch Khinh Hàn đắp chăn cẩn thận, nghe hần dặn: "Bảo Ngô Nam và Triệu Đô phát người bảo vệ cho tốt, mặt khác..."

Lam Ngữ Tư bước lên trước một bước, thấy Dịch Khinh Hàn buông mí mắt trầm mặc, lại nghe hắn nói: "Bảo Triệu Đô phát người canh giữ xung quanh phòng ta."

Triệu Đô khoảng hai mươi tuổi, phong lưu vô vàn, mày kiếm mắt sáng, gờ tay nhấc chân đều ẩn hiện quý khí. Cách tám màn nghe Như Liễu truyền lời, từng bước lui về phía sau, khom người nói: "Thỉnh đại nhân và phu nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định làm hết sức. Đại nhân và phu nhân xin nghỉ ngơi trước, thức ăn sẽ đến ngay."

Cách tám màn, Triệu Đô cúi người, mắt mũi như ẩn như hiện, người mặc quần áo nâu, giày da trắng, thắt dải lụa nhỏ. Hắn cao cỡ Dịch Khinh Hàn, nhưng tương đối cường tráng hơn một chút, thanh âm từ tính khiến người ta có cảm giác an toàn. Triệu Đô nói xong liền xoay người rời đi, Lam Ngữ Tư đứng sau Như Liễu giương mắt nhìn, sườn mặt của hắn càng anh tuấn, giống như nhị lang thần trong truyện cổ lúc bé, lại giống như chiến thần dẫn trăm vạn thiên binh.

Lam Ngữ Tư thu hồi tâm tư, chính mình quả thật là người thích vẻ bề ngoài, nếu là thấy quan nhân xấu xí, chắc chắn sẽ không nghĩ ra nhiều thứ như vậy.

Lam Ngữ Tư còn sững sờ ở cửa, Triệu Đô đã nhanh chóng đi rồi quay lại, phía sau còn có lão dịch thừa. Triệu Đô vẫn mang bộ dáng cung kính, nhẹ giọng nói với Dịch Khinh Hàn bên trong: "Đại nhân, đồ ăn đến, hạ quan thử độc trước." Dứt lời, bưng một chén nhỏ lên, mỗi món ăn cùng com trong khay của lão dịch thừa đều ăn thử một miếng.

"Đại nhân, hạ quan đã thử qua, nếu không có việc gì, đại nhân có thể dùng." Triệu Đô nói xong liền cung kính đứng ở cửa.

"Đưa vào đi." Dịch Khinh Hàn nhẹ nhàng nói, chắc là lớn tiếng nói sẽ ảnh hưởng tới vết thương trong ngực.

Như Liễu vén rèm lên, Triệu Đô không dấu vết ngước mắt, nhưng không dám nhìn vào phòng trong, chỉ thấy làn váy của Như Liễu. Theo bản năng, Lam Ngữ Tư đã quay trở lại bên giường liếc mắt nhìn xuyên qua khe hở.

Người ngoài cửa mặc dù cúi thấp đầu, nhưng có thể nhìn đôi mắt sáng sủa cùng mày kiếm, mắt như mang theo dòng nước nhu hòa, phảng phất như gió xuân.

Màn rất nhanh buông xuống, bóng người ngoài cửa mờ mờ.

[1] không có quỷ: một cách nói, ý là không có điều khuất tất, giấu diếm hay ý đồ xấu.

[2] dịch thừa: là quan trông coi trạm dịch.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xương Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lòng Mất Mát

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Người ngoài cửa mặc dù cúi thấp đầu, nhưng có thể nhìn đôi mắt sáng sủa cùng mày kiếm, mắt như mang theo dòng nước nhu hòa, phảng phất như gió xuân.

Màn rất nhanh buông xuống, bóng người ngoài cửa mờ mờ.

Như Liễu rất tự giác thử lại một lần, hẳn là đã làm quen loại chuyện này, một lúc lâu sau không có chuyện gì, Triệu Đô dẫn lão dịch thừa rời khỏi.

"Ăn đi." Dịch Khinh Hàn nhẹ nhàng đẩy bát cháo đến, nhìn Lam Ngữ Tư nói.

"Đói thật, ta muốn ăn rau, cứ như đã một năm rồi rồi chưa được ăn rau." Lam Ngữ Tư ở dưới vực ăn thịt, ăn đến buồn nôn, lúc này thấy mấy món rau, không khỏi thầm khen Triệu Đô quả nhiên tâm tư kín đáo, là người có nhãn lực. Chưa tính tới năng lực làm việc, riêng khả năng sát ngôn quan sắc[1], cũng không lạ nếu hắn có thể thăng quan tiến chức.

Dịch Khinh Hàn cười cười, bưng bát lên ăn, hắn còn hơi yếu, ăn rất chậm. Giương mắt nhìn Lam Ngữ Tư đối diện uống cháo ừng ực không hề hợp quy tắc, nói: "Những quy củ học được vứt đi đâu rồi?"

Lam Ngữ Tư cẩn thận nhìn, không nhìn ra tâm tình của hắn, có vẻ là trách cứ, lại giống đùa tặc, nhất thời không dám nói gì, chậm rãi uống cháo. Hắn là người vô cùng khó nắm bắt, hai người ở dưới vực có thể là ở chung rất tốt, thậm chí nương tựa lẫn nhau, nhưng thoát khỏi hiểm cảnh, hẳn vẫn là nhân vật nguy hiểm, vẫn là con sói hoang, dù hiện giờ bị thương, cũng là con sói hoang đang liếm miệng vết thương. Lam Ngữ Tư khi thì thấy hắn là người đã ôm mình, khi thì thấy hắn vẫn là người nguy hiểm kia - người nắm giữ sinh tử của mình.

Dịch Khinh Hàn thấy Lam Ngữ Tư hoàn toàn không còn bộ dáng kiêu ngạo khi ở dưới vực, không khỏi cười thầm trong lòng, nàng là người rất sợ chết,

là người gió chiều nào theo chiều ấy, là cô gái tham tài, cũng là một cô gái.. rất thú vị.

"Sao lại rầu rĩ thế, người ở dưới vực rất uy phong nha." Dịch Khanh Hàn cố ý xụ mặt nói.

Lam Ngữ Tư lập tức ngồi thẳng người, có chút kinh hoàng nhìn Dịch Khanh Hàn, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: "Ta, ta lúc đó, lúc đó hình như bị ngã hồng... ngã hồng nào rồi."

"Bây giờ khỏe lại rồi sao?" Dịch Khanh Hàn nhìn nàng quần bách như vậy, lòng buồn cười, không tự giác vươn tay muốn xoa đầu Lam Ngữ Tư như lúc ở dưới vực, giúp nàng phui lá rụng trên vai, nàng lại theo bản năng lui về sau. Dịch Khanh Hàn vốn là hành động vô thức, trừ khi tra tấn phạm nhân, hấn trời sinh khiết phích, không chịu được mình hay người đối diện lòi thối nhếch nhác, vốn đã hơi quen nhờ tiếp xúc gần gũi, bàn tay vô ý thức vươn ra lúc này lại rơi vào khoảng không.

Tay Dịch Khanh Hàn khựng lại giữa không trung, không khí nhất thời trở nên xấu hổ. Lam Ngữ Tư hối hận không ngừng, nếu lỡ chọc giận hấn, mình cũng không có ngày lành, vì thế chuẩn bị thò người ra trước, liền thấy Dịch Khanh Hàn nghiêm mặt, lật tay nói: "Cho ta chén trà nóng!"

Lam Ngữ Tư ngộ đạo, thì ra không phải chạm vào mình, xem ra vẫn là mình nghĩ nhiều, vội vàng đi châm trà.

Lam Ngữ Tư bận bịu pha trà, hoàn toàn không thấy đôi mắt sâu thẳm của Dịch Khanh Hàn ở phía sau.

Đêm khuya, trời lại mưa, Dịch Khanh Hàn như cũ mở to mắt, đếm tiếng hít thở vững vàng đều đều của người bên cạnh, nghiêng mặt nhìn khuôn mặt ngủ yên bình của nàng, không khỏi ước ao.

Kỳ thực mất trí nhớ cũng là chuyện tốt, Dịch Khanh Hàn muốn giống Lam Ngữ Tư, quên chuyện trước kia, quên cái đêm bị phạt quỳ dầm mưa, quên từ đường tối tăm, quên đi cảm giác bất lực khi phát hiện mình chỉ còn một mình, quên..... Nhưng hấn không quên được, lúc này, đau đớn trên cơ thể và đau xót trong lòng cùng tra tấn bản thân, như độc được ăn mòn lục phủ ngũ tạng, nhưng sóng biển nhấn chìm cả người.

Thì ra ôm ai đó ngủ, có thể ngủ thật ngon, Dịch Khanh Hàn ôm gối đầu vào lòng, nhắm mắt, nhớ lại thời gian dưới vực. Hấn chỉ cần ảm áp, hấn không hề động tình, hấn biết, hấn đã không dám động tình nữa.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ không ngừng, làm ướt mái hiên, tẩy rửa thềm gỗ, ôm trọn căn phòng trúc; trong phòng muôn vạn suy tư, gọi lại hồi ức, bỏ lỡ đêm đẹp, nơi nào có bình minh.

Buổi trưa hôm sau, đoàn xe vào thành, trần trở tới trước cửa phủ, Dịch An đã sớm cho người thủ trước cửa. Dịch An nghênh tiếp Dịch Khanh Hàn vào viện, đội đám người Triệu Đô và Ngô Nam rời đi rồi mới ra lệnh cho nhóm nha hoàn bà tử che chở đưa Lam Ngữ Tư vào phủ.

Mọi người an trí Dịch Khanh Hàn trên giường rồi gọi thái y đã sớm mời đến bắt mạch.

Xem mạch xong, thái y hỏi kỹ một lượt, mang theo hòm thuốc đi ra. Dịch An cung kính thỉnh thái y ngồi xuống, rồi mới mở miệng hỏi: "Làm phiền Chu thái y đi một chuyến, thật áy náy, người xem lão gia nhà ta....."

"Hạ đốc chủ nhiều lần dặn dò, lão phu sao có thể không đến, vết thương trên ngực Dịch đại nhân chưa thương đến nội phủ, nhưng bị chấn thương tì tạng, e rằng phải cẩn thận điều trị mới khỏi hẳn được. Ngoại thương khác thì không đáng ngại, lão phu viết phương thuốc này, ông cho người đứng giờ sắc cho Dịch đại nhân dùng là được, nhất định phải chú ý tinh dưỡng." Chu thái y là người có nguyên tắc, hấn không màng quyền thế, không sợ Đông Xưởng, nhưng là y giả có trái tim cha mẹ, mặc kệ là tay sai triều đình người người phi nhô khinh bỉ, hay là trọng thần đắc lực người người ngưỡng mộ cúng bái, trong mắt hấn, đều là người bệnh.

Dịch An lại tạ ơn, cẩn thận nhân phương thuốc, lấy một chiếc hà bao nặng trĩu nhét vào tay Chu thái y. Chu thái y tri hoãn một chút rồi vui vẻ rời đi, hấn không có khái niệm gì với tiền tài, phòng chừng sau khi về nhà cũng không thèm nhìn tới mà ném cho phu nhân nhà mình. Chu thái y say mê y thuật, đây cũng là nguyên nhân Hạ Minh mời người này đến.

Dịch An thấy Lam Ngữ Tư đi tới từ sau bình phong, theo phép nói: "Phu nhân thật sự nên gọi Chu thái y xem qua, dọc đường đi này chịu không ít khổ, phu nhân cũng cần điều dưỡng. Nếu không có việc gì, phu nhân có thể đi nghỉ ngơi, tất cả sự vụ đã có tiểu nhân an bài."

"Ta không có gì không ổn, đa tạ Dịch quân gia, vừa rồi Dịch quân gia....." Lam Ngữ Tư muốn hỏi Dịch An cho Chu thái y bao nhiêu, để so sánh với mình, xem Dịch Khanh Hàn có keo kiệt với mình không, chợt nghe ngoài cửa báo, có người cầu kiến Dịch Khanh Hàn.

Dịch An không biết tâm tư nhỏ nhố đó của Lam Ngữ Tư, chỉ khom người nói: "Tiểu nhân đi xem rồi trở về, phu nhân mời vào phòng trong nghỉ ngơi trước."

Dịch An là người Dịch Khanh Hàn tín nhiệm nhất, quản lý sự vụ lớn nhỏ trong phủ, cũng biết chân tướng Dịch Khanh Hàn cưới Lam Ngữ Tư, vì thế trừ những quy củ tất yếu, không hề xem Lam Ngữ Tư là chủ nhân chân chính.

Lam Ngữ Tư không có chỗ để đi, phòng ở duy nhất đã bị Dịch Khanh Hàn chiếm, đành phải trở lại phòng ngủ.

Giường buông màn che, Dịch Khanh Hàn nằm trên giường, đôi tay trắng ngần lộ ra khỏi chăn, thon dài. Đôi tay kia thoạt nhìn thực đẹp mắt, kỳ thực vết chai trong lòng bàn tay rất sát phong cảnh, hấn không nhúc nhích, hình như đang ngủ.

Lam Ngữ Tư thật cẩn thận lấy ra bao bố dưới giường, đó là mấy thứ Vương phu nhân cho, vỗ vỗ bụi bám bên trên, mới phát giác, hai người rời đi đã

mấy tháng, vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ trở lại đây, không ngờ vẫn như kiếp trước, hữu kinh vô hiểm trở về chốn cũ.

Kiếp trước, Dịch Khinh Hàn đem theo Lam Ngữ Tư trải qua không ít chuyện lớn nhỏ rồi mới trở lại thành, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ? Lam Ngữ Tư đang nhớ lại, chợt nghe Dịch Khinh Hàn nhẹ nhàng nói: "Người còn luyến tiếc mấy thứ đó?"

"Ta không luyến tiếc, ta là, ta là sợ người khác thấy." Lam Ngữ Tư nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dịch Khinh Hàn như mang theo chút châm biếm như có như không, vội vàng biện bạch.

"Bây giờ nói cho ta biết, Triệu Trữ An đến Nguyên Nam thành làm gì." Dịch Khinh Hàn hơi nâng tay, ý bảo Lam Ngữ Tư đến gần chút, vì trên đường khi nói đến chỗ này, bị Dịch Khinh Hàn nhảy bèn đánh gãy, lúc này gấp gáp hỏi lại.

"Nhà kia họ gì ta không biết, chỉ biết là ở trong một ngõ nhỏ trồng ngô đồng khắp nơi, là nhà ở sâu nhất. Chắc là ở vùng phụ cận thành nam, ừm, ở đầu ngõ có một tửu phường, còn có, còn có một tiệm ăn." Lam Ngữ Tư kể sát lỗ tai Dịch Khinh Hàn, nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Chúng ta chỉ lưu lại một đêm, ngày thứ hai khi ta đi, một nha hoàn Triệu Trữ An mang đến khóc sụt mướt muốn tìm chết, hỏi hỏi lâu thì ra là do bị chủ nhân nhà kia say rượu chiếm đoạt."

"Sau đó Triệu Trữ An tặng nha hoàn đó cho chủ nhân nhà kia, làm cho phu nhân nhà kia mặt lạnh đi." Lam Ngữ Tư thấy Dịch Khinh Hàn không nói, lại nói tiếp: "Triệu Trữ An xưng hô người nọ là Thanh Phong tiên sinh."

"Say rượu chiếm đoạt?" Dịch Khinh Hàn nhú mày hỏi: "Người kia nếu được gọi là Thanh Phong tiên sinh, nói thế thì người cũng phải như tên chứ."

"Đúng, người nọ rất ít nói, chỉ là thân nhiên cười, mặc đồ cũng màu trắng, trong nhà bài trí rất bình thường, nói chuyện rất có tu dưỡng." Lam Ngữ Tư còn nghiêm túc nói.

"Nhà hần tổng cộng có mấy người?" Dịch Khinh Hàn hỏi.

"Cái này không biết, ta chỉ biết hần có một phu nhân sắc mặt lạnh lùng, hình như không muốn gặp Triệu Trữ An." Lam Ngữ Tư bữu môi nói, nhớ tới nữ nhân tâm cao khí ngạo kia thật không thoải mái.

"Ngoài ra không gặp ai nữa, trong nhà hần ra ra vào vào chỉ có một hạ nhân vừa già vừa điếc." Lam Ngữ Tư bổ sung.

"Hình như nhà hần nhưỡng rượu rất ngon, ta thấy Triệu Trữ An cứ khen mãi, nói là đã bao nhiêu năm rồi chưa được uống qua." Lam Ngữ Tư mắt nhìn phía trên bên trái, cố gắng nhớ lại.

"Sau đó thì sao?" Dịch Khinh Hàn bỗng hỏi.

"Sau đó Triệu Trữ An mang ta trở lại Triệu gia ở kinh thành, rồi....." Lam Ngữ Tư nói xong mới ý thức được bản thân sơ suất, nói đến mức này, giá trị của mình cũng không còn. Lúc này Dịch Khinh Hàn giết mình, vẫn có khả năng, vì hần đã biết hết mọi chuyện.

Lam Ngữ Tư hồi hận không ngừng, vốn luôn tự nhắc nhở mình phải chừa đường lui, ai ngờ lúc này nói lại nói hết rồi.

Dịch Khinh Hàn như nhìn ra bối rối của Lam Ngữ Tư, nháy mắt nói: "Mặc kệ ta tìm được người nhà kia không, ta đều bảo đảm an toàn của người."

"Thật chứ!" Lam Ngữ Tư nghe thế như mò cờ trong bụng, nhưng lập tức lại giảm bớt, Dịch Khinh Hàn nói chuyện trước giờ không giữ lời, chính mình bị hần tính kế không chỉ một lần, chỉ có thể cầu nguyện lần này hần tuân thủ lời hứa thôi.

Dịch Khinh Hàn nói ra lời đó liền suy nghĩ lý do không giết nàng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ còn một điều, giết Lam Ngữ Tư đối với mình chẳng có lợi gì, chỉ bằng yên lặng quan sát không chế biến cố này ở trong phủ. Lời của Dịch Khinh Hàn rất có chiều sâu, hần chỉ nói bảo đảm an toàn của Lam Ngữ Tư, như vậy không chế Lam Ngữ Tư ở trong phủ cũng là một cách bảo đảm an toàn của nàng. Vì dù thả nàng đi, người của cảm y vệ cũng sẽ không tha cho nàng.

Lam Ngữ Tư không rõ nguyên nhân, chỉ nghĩ rằng Dịch Khinh Hàn nhất định buông tha cho mình, nhất thời có chút hưng phấn.

"Vừa rồi hạ nhân báo, có người tới bái phỏng người, Dịch An ra ngoài ứng phó rồi." Lam Ngữ Tư chân chó giúp Dịch Khinh Hàn nhét lại góc chăn, hy vọng tâm tình của hần vẫn tốt, không đổi ý.

"Là ai?" Dịch Khinh Hàn nhìn nữ nhân từng chút lấy lòng mình, bất giác cười thầm.

[1] sát ngôn quan sắc: đoán ý qua lời nói và sắc mặt của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tìm Mọi Cách

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

"Lão gia, Dịch tổng quản báo, Dương Xương Hà ở Trần Nam thành cầu kiến." Không chờ Lam Ngữ Tư trả lời, Như Liễu ở bên ngoài màn nói.

"Phụ thân là Dương Tương Phổ?" Dịch Kinh Hàn hơi kinh ngạc hỏi.

"Đúng ạ." Như Liễu đáp xong, lẳng lặng chờ ở bên ngoài.

Dịch Kinh Hàn trầm tư một lúc, không biết Dương Xương Hà có biết chuyện Dương Nguyên đặt bẫy hãm hại mình không, có tâm muốn thù, vì thế nói với Lam Ngữ Tư: "Nàng đi gặp đi."

"Ta..... thiếp thân không biết nói chuyện, sợ nói không được tốt, thiếp thân....." Vì Như Liễu ở bên ngoài màn, Lam Ngữ Tư xưng hô mình là thiếp thân.

"Hắn nhất định không đến tay không, đồ hắn tặng, đều cho nàng." Dịch Kinh Hàn đánh gãy lời của Lam Ngữ Tư, nghiêng đầu nhìn biểu tình của nàng: "Bất luận hắn nói gì, nàng đều trả lời chờ ta khỏe rồi nói sau."

"Người..... Lão gia thân thể không thích hợp gặp khách, vẫn là để thiếp thân đi vậy." Lam Ngữ Tư lòng nghĩ có lợi ích, còn có thể lấy lòng Dịch Kinh Hàn, giao dịch này có thể làm.

Dịch Kinh Hàn dặn dò Lam Ngữ Tư mấy câu, đợi tất cả ra ngoài rồi mới nằm xuống, nhắm mắt, lại nghĩ tới Triệu Đô. Người này chủ động nói với mình hẳn đến từ cảm y vệ, nếu không phải xuất thân chân chính trong sạch, thì là kẻ lật mềm buộc chặt. Chủ động thẳng thắn thành thật nói mình từ chỗ cảm y vệ điều tới, người bình thường sẽ không hoài nghi hắn có vấn đề.

Lam Ngữ Tư an vị ở phía sau bình phong ở đại đường, Dịch An nói với Dương Xương Hà ở đại đường: "Dương lão gia, đại nhân nhà ta thân thể mang bệnh nhẹ, thứ không thể ra đón khách, đây là phu nhân nhà ta, cách bình phong nói chuyện, mong Dương lão gia bao dung."

Lam Ngữ Tư từ phía sau bình phong nhìn ra bên ngoài, một trung niên nam tử không có chỗ nào đặc biệt vội vàng đứng dậy chấp tay thờ dài: "Tạ hạ Dương Xương Hà, quấy rầy phu nhân, mong phu nhân thứ lỗi."

"Dương lão gia khách khí, lão gia nhà ta cố ý dặn, phải tiếp đãi Dương lão gia thật tốt." Lam Ngữ Tư nhớ tới lời Dịch Kinh Hàn dặn mình, giống như vô tình nói: "Dương các lão cả đời thanh minh, con cháu họ Dương lại vang danh bên ngoài, lão gia nhà ta đã sớm có ý kết giao, hôm nay Dương lão gia dâng môn bài phụng, quả thật là vinh hạnh của bản phủ."

"Dịch đại nhân chiết sát lão phu, lão phụ quả thật cả đời thanh cao, nhưng từ ta làm con cháu bất hiếu này, một thế hệ lại không bằng một thế hệ rồi." Dương Xương Hà nửa khiêm tốn nửa giễu cợt nói.

Lam Ngữ Tư nhớ lời Dịch Kinh Hàn dặn mình nói, trả lời: "Dương lão gia nói đùa, không biết..... lệnh công tử gần đây thế nào, lần trước có chút hiểu lầm với lão gia nhà ta, may mà cũng không quá..... Lần này có theo Dương lão gia vào kinh? Đường vào kinh không dễ đi, đặc biệt khi gần đến Nguyên Nam thành có một đoạn quan đạo, nửa bên là vách núi sâu vô cùng hung hiểm."

Lam Ngữ Tư nói xong, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Dương Xương Hà, thấy hắn không hề kinh hoảng, chỉ là đang nhớ lại, rồi nói: "Lúc ta đến đi theo quan đạo, nhưng không thấy vách núi sâu nào, chắc là không chú ý, đa tạ Dịch đại nhân nhắc nhở, lão phu khi trở về sẽ chú ý cẩn thận."

Dịch Kinh Hàn nói với nàng, hai người rơi xuống vách núi là Dương Nguyên, tuy Lam Ngữ Tư không biết vì sao hắn có thể khẳng định như vậy, nhưng nếu hắn nói thế, thì chính là thế. Dịch Kinh Hàn muốn thăm dò mục đích Dương Xương Hà đến, cố ý nhắc đến vách núi sâu, Lam Ngữ Tư thấy Dương Xương Hà không có gì khác thường, lòng biết chuyện kia hoặc là không phải Dương Nguyên làm, hoặc là Dương Xương Hà bị Dương Nguyên lừa gạt chẳng biết gì.

Dương Xương Hà nói xong ho khan hai tiếng, nghĩ nghĩ nói tiếp: "Dịch đại nhân thân thể mang bệnh nhẹ, lão phu vốn không nên quấy rầy, nhưng là có việc khẩn cấp, nghiệp chúng nhà ta bị kiện cáo, lão phu đến lần này là muốn xin Dịch đại nhân ở giữa hòa giải một phần, bảo trụ mạng của nghiệp chúng nhà ta."

Lam Ngữ Tư nhớ rõ lời dặn của Dịch Kinh Hàn, nói: "Lão gia nhà ta thân thể mang bệnh, e rằng phải tĩnh dưỡng một thời gian, Dương lão gia có việc thì có thể nói với ta, ta nhất định chuyển cáo cho lão gia nhà ta."

"Như vậy, đành phiền toái Dịch phu nhân, nghiệp chúng nhà ta....." Dương Xương Hà nói ra chân tướng sự tình, giấu đi các đoạn không liên quan, chỉ nói Dương Nguyên vì đối phương khiêu khích mà nhất thời lỡ tay.

Tiến bước Dương Xương Hà, Lam Ngữ Tư vui rạo rức, theo sau là hai nha hoàn bê hộp lễ vật, một hàng ba người đi về phía Nhiêu Đề Viên nơi Dịch Kinh Hàn và Lam Ngữ Tư ở. Nếu là bình thường, Lam Ngữ Tư chắc chắn sẽ bức bối viện này xây ngoằn ngoèo luẩn quẩn, núi giả trùng điệp, hại nàng đi lạc đường, nhưng Lam Ngữ Tư hôm nay lại cảm thấy Nhiêu Đề Viên phá lệ thâm đình ý viên, ngay cả phía sau núi giả cũng có cảm giác khúc khuỷu tinh mịch kỳ lạ.

"Phu nhân, từ ngọc Quan Âm này không đưa đến chỗ phòng sao?" Một tiểu nha hoàn phía sau rút rè hỏi, vì sợ Lam Ngữ Tư vừa vào phủ không lâu, không hiểu quy củ và cách làm trong phủ nên mới nhắc nhở.

"Không cần, đem đến phòng ngủ hết đi." Lam Ngữ Tư không giận, lòng nghĩ nên giấu thế nào, nàng không biết giám định cũng biết đây là bảo vật, đem đi đổi ước chừng có thể mua mấy toàn nhà lớn và gấp mấy lần gia nô nha hoàn.

Dịch Kinh Hàn nắm tờ khế đất kia, bất động thật lâu, vừa rồi nghe báo lại, khế đất lúc trước lấy được từ chỗ Diệp Chiêu, chủ nhân trước từng là Tà thị lang của Lễ bộ - Giản đại nhân. Dịch Kinh Hàn nhíu mày suy nghĩ, vì nguyên nhân gì lại khiến cho thượng cấp tặng lễ cho quan dưới cấp? Phí bịt miệng? Tiền trà nước? Xem ra Diệp Chiêu quả nhiên là người mầu chốt, mình không nắm nhầm đầu mối.

Dịch Kinh Hàn đang suy nghĩ, Lam Ngữ Tư dẫn theo hai nha hoàn đi đến.

"Dương Xương Hà tặng từ ngọc Quan âm này, với một lọ thuốc hít." Lam Ngữ Tư lấy ngọc Quan Âm và lọ thuốc hít trong tay nha hoàn để lên bàn, rồi bảo nha hoàn ra ngoài.

"Con hẳn gây chuyện, đánh chết cháu của thái giám thủ Nguyên Nam thành, hẳn đến tạo quan hệ, muốn người hỗ trợ." Lam Ngữ Tư cung kính đứng bên giường nói.

"Ngồi xuống đây." Dịch Kinh Hàn chỉ vào bên giường nói.

Lam Ngữ Tư thấy trường hợp này có chút xấu hổ, hơi sùng sốt, không nhúc nhích.

"Ta không muốn ngửa đầu nói chuyện với người, ngồi xuống." Ngữ khí của Dịch Kinh Hàn hơi lạnh lùng.

"À." Lam Ngữ Tư điều chỉnh tâm trạng một chút, sợ hãi lúc ban đầu, sau khi rơi xuống vách núi đã dịu đi, biến hóa trong thời gian này cũng là tự nhiên. Nhưng bây giờ, hình thức hai người ở chung hơi khiến nàng không biết làm sao, rất nhiều lúc thực xấu hổ.

"Là Lại Lực Bằng, hẳn đúng là gan lớn." Dịch Kinh Hàn đã sớm biết đến vị Lại Lực Bằng này ở chỗ Hạ Minh, người này là tâm phúc bên người Hoàng đế, là lão thái giám nhìn Hoàng đế lớn lên. Hẳn độc ác lớn gan, ở Nguyên Nam thành làm mưa làm gió, người trong tộc ý vào thế lực của hắn mà làm xằng làm bậy, không tốt hơn con cháu nhà Dương Tương Phổ chỗ nào cả.

"Hắn muốn người hỗ trợ, người giúp được chỗ nào? Vụ án này là quan phủ Trần Nam thành phụ trách mà." Lam Ngữ Tư hỏi.

"Hắn là tuyệt vọng rồi cái gì cũng dám thử, và lại, vụ án này chỉ sợ không đơn giản như vậy, hẳn tới kinh thành trước để tạo quan hệ, tất nhiên biết sẽ va chạm tới mặt trên." Dịch Kinh Hàn liếc mắt nhìn hòm ngọc Quan Âm, quay đầu nói: "Hạ đốc chủ thích nhất từ ngọc."

Lam Ngữ Tư méo mặt, đã biết lời của Dịch Kinh Hàn trước giờ không đáng tin, quả nhiên lại y như Đông châu lần trước, qua cầu rút ván.

Nhìn Lam Ngữ Tư muốn giận lại không dám giận, Dịch Kinh Hàn cúi đầu cười: "Ta mua lại từ chỗ người, được không?"

"Việc này..... không tốt đâu, ta sao có thể không biết xấu hổ để người....." Lam Ngữ Tư nhăn nhó nói.

"Là không tốt, vậy ta trực tiếp cầm cho Hạ đốc chủ." Dịch Kinh Hàn vừa nói vừa quay đầu, không nhìn ánh mắt oán của Lam Ngữ Tư.

Đã biết người này nói chuyện không giữ lời mà. là loại người quen nói dối, Lam Ngữ Tư buông mí mắt, đột nhiên Dịch Kinh Hàn quay đầu nhìn chằm chằm mình, vội vàng thu hồi vẻ mặt nghiêm nghị.

"Thôi vậy, ta đã nói cho người, thì cho người, coi như là phần thưởng người giúp ta ở dưới vực." Dịch Kinh Hàn nhin cười, nhìn bộ dạng Lam Ngữ Tư giận mà không dám nói, trong lòng lại thoải mái kỳ lạ.

"Đâu có, đâu có..." Lam Ngữ Tư không giả ý khách sáo nữa.

"Ta bảo người thử thăm dò....." Dịch Kinh Hàn nói chuyện quen chỉ nói một nửa.

"Ta xem hẳn không giống như biết chuyện, có lẽ không phải Dương Nguyên làm, hoặc là Dương Nguyên làm nhưng không nói cho cha hắn." Lam Ngữ Tư biết vẻ mặt của Dương Xương Hà lúc đó nhất định đã bị Dịch Kinh Hàn phất người nhìn, nên yên tâm lớn gan nói ra phán đoán của mình.

Quả nhiên, Dịch Kinh Hàn gật đầu không nói nữa.

"Nếu thật là Dương Nguyên làm, người sẽ làm gì?" kiếp trước, Lam Ngữ Tư đa số thời điểm là bị nhốt trong ngục, lúc này nàng mới nhớ ra vì sao nhìn Dương Xương Hà lại quen mắt, đúng là gặp qua trong nhà tù. Lúc ấy hình như là đứa con Dương Nguyên kia gây ra chuyện, ở trên tra xuống, liên lụy ra rất nhiều □, cả nhà mới bị giam vào ngục.

Lam Ngữ Tư không có giao thiệp gì với những người này, cảnh ngộ của bọn họ không liên quan gì đến nàng, xuất phát từ tò mò, nàng chỉ là thuận miệng hỏi.

"Người cảm thấy ta nên làm gì?" Dịch Kinh Hàn nhướn mày hỏi.

"Ta? Ta không biết, chuyện gì cũng nghe lời người." Lam Ngữ Tư nói xong, lại hết sức lấy lòng.

Tuoi cười trên khuôn mặt lạnh lùng của Dịch Khanh Hàn chợt ngưng đọng, bỗng nhiên có cảm giác khác thường, phảng phất như nàng vẫn là cô gái ở dưới vực kia mặc cho hân ôm, phảng phất vẫn là cô bé trong mơ gọi cha mẹ kia.

Nhưng nàng không phải, nàng giống như Từ Yên, đều là nữ thám tử của Vạn ốc.

"Người đi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lúc." Dịch Khanh Hàn chậm rãi nằm xuống, hân muốn một mình yên lặng. Những ngày dưới vực làm cho hân hơi trì hoãn, có chút không thích ứng cuộc sống hiện tại, những ngày kia thật đơn giản, mỗi ngày trừ ăn ngủ chính là nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng nghe nữ nhân này ồn ào, hiện tại nghĩ lại cũng thấy mất nguyên. Chỉ là bây giờ đã trở lại hiện thực, lại không thể không đối mặt với nó.

Lam Ngữ Từ lòng nghĩ, đi đâu được a, Dịch Khanh Hàn còn có thư phòng, mình thì ngoài phòng ngủ Đông Thứ gian này cũng chẳng có nơi nào khác. Thấy Dịch Khanh Hàn nhắm mắt không hề để ý mình, đành phần nộ đi ra khỏi phòng, dưới ánh nắng, lá cây trong viện đã có chút khô vàng.

Mùa thu đến, chính xác hơn là đã vào cuối thu, bây giờ cả viện không còn một mảng xanh biếc như trước, ngược lại có chút trong trẻo chân thật. Vươn tay nhặt chiếc lá khô rơi xuống đầu, lá vì khô héo mà có chút vụn vẹo, gân lá vẫn còn thấy rõ.

Lam Ngữ Từ dường như có ảo giác, có khi cảm thấy Dịch Khanh Hàn có thể gần gũi, có khi lại cảm thấy hân vẫn là người dễ dàng nổi giận, vẫn là kẻ giết người không chớp mắt kia. Loại ảo giác này khiến nàng thường hoảng loạn khi lơ lơi, nghĩ mình nói sai, sau đó lại cảm thấy hân cũng không để ý.

Lam Ngữ Từ dùng sức bóp nát lá khô trong tay, giờ tay lên, mảnh vụn theo cánh tay giờ lên rơi là tả xuống, lẳng lặng bay xuống mặt hồ bên dưới hàng lang. Nàng cũng giống chiếc lá khô này, chỉ cần Dịch Khanh Hàn nhẹ nhàng nghiền một nhát, sẽ thành hạt bụi bay theo gió.

Xem ra chính mình vẫn rất dễ cảm động, cuộc sống dưới vực kia chẳng nói lên được gì cả, bản thân mình lúc cứu hân chẳng phải là do sợ một mình đối mặt với xác chết sẽ sợ hãi đó thôi? Hân nhất định cũng nghĩ thế, tuy hân là nam tử, nhưng hân cũng sợ cô độc, vì thế hân mới cứu mình. Về việc mang theo mình leo lên, có lẽ là sợ không kịp phải người xuống, mất đi đầu mối, không tìm được sổ sách kia.

Ngàn vạn lần không được hành động theo cảm tính, ngàn vạn lần không được tự cho là đúng, vẫn là như trước, khom lưng uốn gối gì cũng được, chỉ cần bảo vệ tính mạng. Uẩn tử ngọc không biết giá trị bao nhiêu, không bằng có cơ hội ra khỏi phủ đến hiệu cầm đồ xem thử, để biết đại khái giá cả.

Nghĩ đến đây, Lam Ngữ Từ ra khỏi hàng lang, thẳng đến phòng nhỏ phía tây của nha hoàn, hết cách rồi, Dịch Khanh Hàn bảo mình ra ngoài, chỉ có thể đến chỗ nha hoàn.

Vì Dịch Khanh Hàn cần nghỉ ngơi, nên Như Liễu trở về phòng của mình, vừa nghe động tĩnh bên phòng chủ nhân vừa làm việc của mình, nếu cần gì, Dịch Khanh Hàn và Lam Ngữ Từ chỉ cần lớn tiếng gọi, Như Liễu có thể nghe thấy.

Như Liễu đang ở trong phòng thêu thùa, thỉnh linh ngẩng đầu thấy Lam Ngữ Từ đứng trước cửa, kích động đứng dậy, cái sọt đựng kim chỉ trên đùi rơi xuống đất, Như Liễu lại vội vàng cúi người nhặt.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thân Phạm Hiểm

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Vì Dịch Khanh Hàn cần nghỉ ngơi, nên Như Liễu trở về phòng của mình, vừa nghe động tĩnh bên phòng chủ nhân vừa làm việc của mình, nếu cần gì, Dịch Khanh Hàn và Lam Ngữ Từ chỉ cần lớn tiếng gọi, Như Liễu có thể nghe thấy.

Như Liễu đang ở trong phòng thêu thùa, thỉnh linh ngẩng đầu thấy Lam Ngữ Từ đứng trước cửa, kích động đứng dậy, cái sọt đựng kim chỉ trên đùi rơi xuống đất, Như Liễu lại vội vàng cúi người nhặt.

"Người có làm chuyện gì thẹn với lòng đâu, sợ cái gì, ta cũng không thể ăn người." Lam Ngữ Từ cười nói.

Như Liễu nhặt cái sọt, thấp đầu nói: "Nào có, phu nhân ngài vì sao đến nơi này? Có việc cứ sai bảo nô tỳ."

"Không có gì, chỉ là đến ngồi một chút, hân..... lão gia đang ngủ, ta một mình ở ngoài lại chán, nên tới tìm người nói chuyện." Lam Ngữ Từ thấy Như Liễu lấy một ít vải vụn ném lung tung vào trong sọt, liền vươn tay lấy: "Ta xem người thêu, theo người học một chút."

"Nô tỳ chỉ là lao động chân tay, làm đôi hài cho biểu đệ nhà mình, không nên ô uế mắt của phu nhân. Phu nhân nếu muốn xem, ngày khác nô tỳ làm cho phu nhân nhìn, mặc kệ là hà bao hay thư họa cũng được." Như Liễu bất động thanh sắc đem cái sọt nhỏ nhét vào tủ gỗ, chạy đi pha trà.

Lam Ngữ Từ nhìn cái tủ, lại nghĩ đến cái sọt nhỏ vừa rồi, chợt nghe Như Liễu nói: "Phu nhân, ngài không biết đâu, thật dọa chết nô tỳ, nô tỳ nghĩ sẽ không, sẽ không....." Như Liễu vừa nói vừa cau mày.

"Người đi theo Ngô Nam ở phía sau, khi nào các người phát hiện ta và lão gia rơi xuống vách núi?" Lam Ngữ Tư hỏi.

"Nô tỳ ở trên thuyền thu thập quần áo của lão gia và phu nhân xong, Ngô dịch trưởng cho người hủy thuyền rồi mới lên đường. Trên đường đi thấy một vùng lộn xộn, Tề dịch trưởng chết tại chỗ, đúng lúc gặp người Triệu dịch trưởng phái trở lại xem, Ngô dịch trưởng thương lượng với người nọ một lúc, bắt đầu bên đây thừng để xuống vực kiểm tra, ai ngờ gặp kẻ cướp, Triệu dịch trưởng mang theo nô tỳ trốn thoát, trở lại kinh thành triệu tập người, rồi mới trở về chỗ đó, vừa lúc gặp được lão gia và phu nhân....." Như Liễu mắt ngập nước nói: "Nô tỳ còn tưởng đời này....."

Lam Ngữ Tư thấy Như Liễu là thật tâm lo lắng cho mình, hơi cảm động, vội kéo tay nàng ấy, nói: "Giờ không phải vấn đề đó sao, người với ta là chủ tớ thời gian không dài, may được người nhớ đến ta, không sao, không sao rồi."

"Phu nhân, chúng ta đừng tùy ý ra ngoài nữa, nô tỳ cảm thấy chỉ có trong Dịch phủ là an toàn nhất." Như Liễu nước mắt lưng tròng nói.

"A....." Lam Ngữ Tư nghe xong không nói gì, chỉ bắt đầu đi 'a' một tiếng. Dịch Kinh Hàn hẳn sẽ phái người đi tìm nhà của vị Thanh Phong tiên sinh kia, nếu tìm được, không biết có cần mình đi nhận diện nha hoàn kia không.

"Phu nhân?" Như Liễu rất biết sát ngôn quan sắc, nhìn chằm chằm mắt Lam Ngữ Tư, nhẹ gọi.

"Hử? À, được rồi." Lam Ngữ Tư vẫn còn tâm sự, thấy Như Liễu gọi, vội thu hồi tâm tư. Nghĩ nghĩ hỏi: "Người cũng biết trong kinh thành, hiệu cảm đồ nào thành thật có thể cầm vật quý báu, không trộm gian lừa gạt?"

"Phu nhân hỏi việc này, nô tỳ không biết, nô tỳ chưa từng đi cầm vật quý trọng gì." Như Liễu cảnh giác nói.

"Người đương nhiên chưa từng làm, ta là hỏi người có nghe ai nói qua chưa?" Lam Ngữ Tư nghĩ thầm, nữ nhân trong đại trạch viện, mặc kệ là phu nhân tiểu thư hay nha hoàn, quả nhiên đều có thất khiếu tâm [1], mình tùy tiện nói một câu, lập tức liền khiến Như Liễu tưởng đang thử nàng có trộm đồ trong phủ đi cầm không.

"Nô tỳ không biết, bắt quá nghe Trương lão tứ quản khó nói, hình như cửa hiệu lâu đời Long Phúc Tường Đồng ở phố tây không gian trá, cũng không ép giá, ngay cả khi cầm chết cũng vậy, nếu là người nghèo khổ, chương quây của bọn họ cũng theo giá thị trường cho thêm nhiều một chút." Như Liễu khi nói đến 'Trương lão tứ', ngữ khí nặng hơn.

Lam Ngữ Tư không phải không nghe ra ám chỉ của Như Liễu, tiếc rằng đây không phải nhà nàng, về sau cũng không phải, nên mặc kệ Trương lão tứ lấy bao nhiêu đồ vật trong nhà đi ra ngoài cầm cố thì cũng không liên quan đến nàng.

"Phu nhân muốn ra ngoài?" Như Liễu nhỏ giọng hỏi.

"Ừ, người giúp ta được không?" Lam Ngữ Tư không chắc, nếu mình hỏi Dịch Kinh Hàn vấn đề ra ngoài, hẳn có đáp ứng không, nên vẫn nghĩ lén đi ra.

"Phu nhân tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không dám, lão gia biết sẽ đánh chết nô tỳ." Khi Như Liễu nói, con người xoay tròn.

Lam Ngữ Tư nuốt chút phun một búng máu ra, tự nhỏ người không có việc gì đi thông đồng với mình làm gì, lại nhớ tới, Như Liễu hình như nói nhiều hơn trước, từ khi theo mình hồi phủ đến giờ, dường như toàn thân đều toát ra gì đó không tầm thường. Lam Ngữ Tư nói không rõ được bất thường chỗ nào, chỉ là có cảm giác mơ hồ. Như Liễu lúc trước rất ít nói, mỗi ngày không phải làm việc thì là đứng ngây ngốc, không nói nhiều một câu, hôm nay trái lại tâm tư linh hoạt hơn rất nhiều.

Đang suy nghĩ, Như Liễu nói khẽ: "Phu nhân phải chăng có đồ quý muốn cầm? Nô tỳ có thể gọi người đến xem, cũng giống nhau thôi." Như Liễu vừa nói vừa như vô tình nhìn lướt qua Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư không nghĩ nhiều, thì cũng chỉ là một nha hoàn muốn lấy lòng chủ nhân thôi, tuy nói lúc trước luôn giả heo ăn cỏ, nhưng bây giờ cũng không đáng ghét, liền hỏi: "Người có thể gọi người đến?"

"Phu nhân chê cười, nô tỳ không có bản lĩnh đó, nô tỳ là nói hẹn người thạo nghề đến cửa sau, đúng giờ cho người đưa bảo bối chuyển ra ngoài, người kia xem xong thì đem trở về, phu nhân cũng biết được thứ đó giá trị bao nhiêu, sau này trực tiếp tìm người cầm là được. Mấy ngày nữa cửa sau của viện sẽ tu sửa vườn hoa, nếu muốn tìm người vào thì có cơ hội."

"Lỡ như không trả trở về, cầm chạy mất thì sao?" Lam Ngữ Tư liên tục lắc đầu.

"Phu nhân chê cười, ai dám cầm đồ của Dịch phủ chúng ta chạy, chắc chắn là muốn gặp Diêm vương rồi. Nếu phu nhân lo lắng, nô tỳ gọi biểu đệ ở ngoài cửa canh giữ người nọ." Khi Như Liễu nói đến hai chữ 'Dịch phủ', vẻ mặt rất tự hào.

"Vậy....." Lam Ngữ Tư nhìn Như Liễu, tự hỏi nàng ta thế này là muốn tìm mình làm chỗ dựa vững hay có ý đồ khác, vì sao lại giúp mình, vì thấy thái độ của Dịch Kinh Hàn đối với mình tốt hơn sao? Tưởng mình sẽ ngồi yên ổn cái ghế chủ mẫu này sao? Nếu đúng thế thì, mình thật có điểm xin lỗi nàng.

"Phu nhân, ngài nghĩ xong chưa?" Như Liễu có chút không yên hỏi.

"Sẽ không gặp chuyện không may chứ?" Lam Ngữ Tư vẫn hơi sợ.

Như Liễu ngồi trở lại, ním môi không nói nữa. Lam Ngữ Tư biết hỏi cũng như không, mình không đi ra, lại không thể đưa người ngoài vào, dù bị hấn phát hiện cũng không phải chuyện lớn gì, sao không thử một chút, tránh cho ngày nào đó Dịch Kinh Hàn đổi ý lấy lại đồ thì nguy rồi, miếng từ ngọc kia

là tiền an thân sau này của mình.

Dịch Khinh Hàn nghỉ ngơi mấy ngày đã có thể đi lại như thường, tuy không thể vận động mạnh, nhưng đi Đông An môn thì vẫn được. Ngày đó, Dịch Khinh Hàn như bình thường, vừa ra cửa nói với Lam Ngữ Tư: "Hôm nay sau vườn phải tu sửa, các người ở trong Nhiều Đê viên, đừng đi lung tung."

"Vâng, lão gia." Lam Ngữ Tư cúi đầu, kiềm nén vui vẻ tung tăng trong lòng.

Lam Ngữ Tư cũng không biết mình bị gì, có lẽ tiềm thức cảm thấy Dịch Khinh Hàn sẽ không tổn thương mình, có lẽ cảm thấy việc này sẽ không bị phát hiện, nên mới quyết định tìm người đến định giá miếng ngọc Quan Âm.

"Phu nhân thay quần áo này, may mà trong phủ không bao nhiêu người gặp qua ngài, lát nữa ngài mặc quần áo giống nô tỳ ra sau vườn đưa com, sẽ không có người nhận ra." Như Liễu lấy một bộ quần áo đưa cho Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư thấy Như Liễu chuẩn bị chu đáo như vậy, càng yên tâm sẽ không có chuyện, vì thế thay quần áo xong liền ôm hộp đựng ngọc Quan Âm, cúi đầu đi về hướng hậu viện.

Ra khỏi Nhiều Đê viên, đi tiếp nửa canh giờ mới đi đến một nơi rộng rãi, bốn phía là hàng loạt dãy phòng ở, Như Liễu thấy phòng thứ ba ở phía trước có một tiểu nha đầu gầy gò đi ra, lập tức bước nhanh đến. "Hong Nhi muội muội, muội định đi đưa com sao?"

"Dạ, Như Liễu tỷ tỷ, tỷ sao lại đến đây vậy?" Tiểu nha đầu tên Hong Nhi kia khuôn mặt hồng hồng, cong đôi môi nhỏ nhìn Lam Ngữ Tư cúi đầu phía sau Như Liễu.

"Tỷ muội mới đến, tỷ đưa nàng đi xung quanh học hỏi quy củ một chút, hay là tỷ thay muội đưa com đi, vừa lúc tỷ cũng định qua đó." Như Liễu trước giờ vẫn hòa thuận, Hong Nhi không nghĩ ngờ gì, cười đưa giỏ com cho Như Liễu, hai tay chà chà hai bên váy: "Vậy đa tạ tỷ tỷ, đây là của Triệu đại nhân. Muội còn phải đưa com cho quản đốc nữa, hi hi." Hong Nhi nói xong liền chạy về hướng phòng thứ nhất.

"Nàng ta vào đó lấy com?" Lam Ngữ Tư nhỏ giọng hỏi.

"Vâng, đây tớ và Triệu đại nhân đương nhiên không ăn ở cùng một phòng bếp." Như Liễu buông giỏ thức ăn, lấy cái hộp trong tay Lam Ngữ Tư, nói: "Nô tỳ thay phu nhân cầm ngọc Quan Âm, phu nhân cầm giỏ com, Triệu đại nhân chắc chắn nghĩ ngài là mới đến. Nô tỳ sẽ nhân lúc đưa hộp này chuyển ra ngoài, phu nhân đứng xa xa là được rồi."

Hai người tiếp tục đi về phía sau viện, xuyên qua một cánh cổng tròn, nghe tiếng bang bang lớn dần, thỉnh thoảng có tiếng người nâng cây gậy.

Như Liễu và Lam Ngữ Tư buông giỏ com, một đám người liền xông tới, nhìn chăm chăm giỏ thức ăn.

"Hôm nay đổi người à, nha đầu Hong Nhi kia đâu?" Một nam tử cao lớn để trần thân trên, miệng hỏi Hong Nhi, mắt lại nhìn chăm chăm giỏ com. "Hôm nay chuẩn bị com ngon rượu ngon gì cho Triệu đại nhân đây?"

"Đại Tráng, đừng xem nữa, nhanh để nàng đưa đi đi." Một hán tử vừa thấp vừa đen đi tới, vỗ vai người tên Đại Tráng kia, bảo: "Nhanh lên, nâng cây gậy này qua bên kia, com của chúng ta sắp đến rồi."

"Ồ ngay đình kia, đi thôi." Đại Tráng hiển nhiên là rất hứng thú với thức ăn của Triệu đại nhân, bắt đầu đi thân phận địa vị rạch ròi ra đó, chỉ có thể nhìn trời than thở.

Lam Ngữ Tư thở ra một hơi, nhìn Như Liễu thừa dịp người ta không chú ý, ôm hộp chần chừ đi tới cửa sau, rồi mới xoay người đi về phía đình ở tây bắc.

Trong đình không một bóng người, xung quanh bị cây che phủ, lá trên cây đa số đã chuyển vàng, nhưng vẫn chưa đủ để rơi xuống, che phủ biến nơi này thành một chỗ thật yên tĩnh.

Lam Ngữ Tư buông giỏ com, thấy xung quanh vắng lặng, đợi trong chốc lát, càng chờ càng cảm thấy quý dị, vì thế quay người muốn đi khỏi đình. Nhắc chân xuống thêm, đột nhiên giẫm lên vật gì đó mềm mềm, đứng ko vững liền ngã qua một bên.

Lam Ngữ Tư nghĩ lần này sợ là sẽ ngã như chó □, nơi này tuy không cao lắm, nhưng ngã xuống cũng khó tránh khỏi bị thương. Trong lúc cuống quýt, một đôi tay cường tráng hữu lực kéo mình lại, thuận tay kéo lại, liền khiến nàng ngã vào một vòng ôm, hơi thở mạnh mẽ phả lên mặt nàng, lòng Lam Ngữ Tư đột nhiên rung động.

[1] thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng, ý chỉ tâm tính nhạy cảm cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xương Tướng Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Có Được Có Mất

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Tư nghĩ lần này sợ là sẽ ngã như chó □, nơi này tuy không cao lắm, nhưng ngã xuống cũng khó tránh khỏi bị thương. Trong lúc cuống quýt, một đôi tay cường tráng hữu lực kéo mình lại, thuận tay kéo lại, liền khiến nàng ngã vào một vòng ôm, hơi thở mạnh mẽ phả lên mặt nàng, lòng Lam Ngữ Tư đột nhiên rung động.

"Nha đầu bộp chộp ở đâu, nên đánh!" Thanh âm giàu từ tính của nam nhân tuổi trẻ truyền đến, Lam Ngữ Tư cảm thấy quen tai, ngẩng đầu nhìn lại, thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại, đúng là Triệu Đô kia.

Lam Ngữ Tư khản trương, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần như vậy, tim đập nhanh hơn. Đối phương hẳn nên buông mình ra ngay chứ, Lam Ngữ Tư phục hồi tinh thần, vội vàng đẩy hắn ra, Triệu Đô vừa vặn nắm chặt cổ tay nàng, đè thấp thanh âm, khẽ sát nàng nói: "Nên đánh, tiểu nha đầu nghịch ngợm, có phải là trộm đồ của chủ nhân đem đi bán không?"

"Ta không có, không..." Lam Ngữ Tư càng nói càng yếu ớt, nhìn Triệu Đô cười như không cười nhìn mình, bỗng chột dạ.

"Không có? Vậy đây là sao?" Triệu Đô buông cổ tay Lam Ngữ Tư, chỉ xuống đất nói.

Lam Ngữ Tư nhìn qua, lúc này mới chú ý, vừa rồi giẫm phải chính là cánh tay của Như Liễu, hiện giờ Như Liễu đã xui, nằm trên bậc thềm, bên cạnh đúng là hộp tử ngọc Quan Âm của mình.

Lam Ngữ Tư vội cúi người xem Như Liễu, lại thấy Triệu Đô cầm hộp tử ngọc Quan Âm, rồi xách mình vào trong đình, lập tức bị ấn xuống ghế đá. Triệu Đô dựng thẳng một ngón tay đặt trên môi, ánh mắt mờ ám nhìn Lam Ngữ Tư nói: "Ta ở chỗ cao này nhìn thấy hai người các ngươi lên lút đi vào, viện có đưa cơm, nàng ta nhân tiện chạy ra cửa sau. Nhất định là muốn đem đồ quý gì đó bán đi! Hừ!"

Triệu Đô nói xong liền mở cái hộp ra, từ bên trong lấy ra một miếng đế giày đã làm xong, cười nhìn Lam Ngữ Tư, lập tức xé mở đế giày, lấy ra mảnh vải nhét bên trong, mặt trên viết chỉ chít chữ. "Cái này không đơn giản, là của mặt thám lâm, nói đi, các ngươi là ai phái đến."

Lam Ngữ Tư đang buồn bực vì sao trong hộp có miếng đế giày, Như Liễu bên kia đã từ từ tỉnh lại, nhìn đế giày trong tay Triệu Đô, vẻ mặt khó hiểu, vươn tay định nói gì đó, lại nghe Triệu Đô nói: "Ngươi có một biểu đệ, còn có một đệ đệ ruột ở nhà nhĩ, khi ngươi làm những chuyện này, có nghĩ đến đệ đệ không. Lát nữa gặp lão gia, theo sự thật nhận tội, tránh cho nhà các ngươi vì ngươi mà đoạn tử tuyệt tôn!"

Như Liễu há miệng thở dốc, cuối cùng im lặng, môi run rẩy cúi đầu.

"Ngươi cũng nhận tội đi, tiểu nha đầu." Triệu Đô cúi người ra trước, che phủ Lam Ngữ Tư dưới bóng của mình. Lam Ngữ Tư theo bản năng lui ra sau, lưng dựa sát mép bàn đá, cứng đờ.

"Là ta lợi dụng nàng ấy, vụng trộm đưa đế giày ra ngoài, nàng ấy không biết gì cả." Như Liễu nói xong lời này, dùng sức đập đầu xuống thềm đá, muốn tìm chết.

"Như Liễu....." Lam Ngữ Tư đứng dậy muốn xem Như Liễu, lại bị Triệu Đô nắm cổ tay.

Một đám người không biết ở đâu xuất hiện, đến kéo Như Liễu xuống, để lại trên đất vệt máu dài. Ánh mắt Triệu Đô dường như vĩnh viễn mang theo ý cười nhìn chằm chằm Lam Ngữ Tư, khoe miệng nhếch lên, mang theo mê hoặc nói: "Không liên quan đến ngươi sao?"

"Đế giày kẹp theo gì đó ta không biết, bắt quá....." Lam Ngữ Tư cắn môi, suy nghĩ Dịch Khinh Hàn biết mình đem tử ngọc Quan Âm ra ngoài bán thì sẽ có phản ứng gì.

"Rất quý báu, không bằng ta tha cho ngươi, còn giúp ngươi bán nó đi, tiền bán được chúng ta chia năm năm, thế nào?" Triệu Đô cười như không cười nói, cứ như Lam Ngữ Tư nhất định sẽ đồng ý vậy.

"Ngươi thật đúng là công phu sư tử ngọam." Lam Ngữ Tư không biết tử ngọc giá bao nhiêu, nhưng không phải vô giá thì cũng không kém bao nhiêu.

"Nha đầu nhỏ nói chuyện còn mạnh miệng lắm, vậy là ngươi muốn cả người lẫn vật mang đến chỗ lão gia sao, hay là muốn không cần mạo hiểm gì cũng có thể đổi nó thành tiền?" Triệu Đô vừa nói vừa thả Lam Ngữ Tư lên bàn đá, cười nhìn nàng bị đau.

"Ta phải suy nghĩ." Lam Ngữ Tư tự nhủ rồi đi chỗ này trước, sau việc này mặc kệ hắn nói thế nào cũng không thừa nhận là được, hắn bây giờ không biết thân phận của mình, còn tưởng mình là nha hoàn. Dù biết thân phận của mình, chẳng lẽ hắn còn dám đến tìm phu nhân của Dịch Khinh Hàn gây phiền toái!

"Ừ, ta cũng cần suy nghĩ, có lẽ vụ mua bán này ta sẽ lỗ vốn không biết chừng." Triệu Đô nói, một tay xoa cổ Lam Ngữ Tư. Lam Ngữ Tư cả kinh, trừ đoạn thời gian bắt cóc đi ở dưới vực với Dịch Khinh Hàn, nàng chưa từng cùng người khác có hành động thân mật như vậy.

"Ngươi muốn kêu sao? Vậy có thể lớn tiếng một chút." Triệu Đô siết cổ Lam Ngữ Tư, cười xấu xa, không buông tay. Thấy Lam Ngữ Tư thật sự nóng nảy, tay mới trượt xuống dưới, giữ chặt sợi dây của chú heo vàng, kéo ra.

"Người suy nghĩ cũng không biết đến khi nào nghĩ xong, để tránh cho ta chờ quá lâu, lưu lại vật kỷ niệm này ở chỗ ta trước đi." Triệu Đô cười quan sát chú heo vàng, ánh vàng rực rỡ còn mang theo nhiệt độ cơ thể, phảng phất còn có hương thơm ngát của cô gái.

Cổ Lam Ngữ Tư bị thít có chút khó chịu, thấy chú heo vàng không giành về được, liền ôm hộp tử ngọc muốn đi, tự nhủ chú heo vàng kia so với tử ngọc chẳng đáng mấy tiền, bỏ thì bỏ vậy.

"Hử? Thứ đồ chơi này còn có lai lịch thâm sâu nha." Lam Ngữ Tư nghe thế quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chú heo vàng trong tay Triệu Đô xuất hiện một góc màu trắng ngà.

"Bột vàng này lau đi, bên trong là Bạch Hỉ ngọc thượng đẳng. Bạch Hỉ ngọc biết không, là ngọc trên mào khi lên ngôi của hoàng đế tiền triều khai quốc, mười cái tử ngọc Quan Âm cũng không đáng giá bằng nó." Triệu Đô cúi người nhướn mày nói.

Lam Ngữ Tư quả thực ngay muốn chết cho rồi, ôm cái hộp trong tay, thật muốn ngã xuống. Mở miệng rồi đóng miệng, không biết nên nói gì.

"Giờ tỵ tối nay, gặp chỗ này, ta chờ quyết định của ngươi." Triệu Đô nói xong liền quay về đình, mở giò ăn cơm.

Lam Ngữ Tư cầm giận ôm hòm chặt vật đi xuống thềm đá, nghe được người phía sau lười nhác nói: "Thức ăn hơi mặn, ừm, rượu còn tạm được."

Nhìn Lam Ngữ Tư tức giận đi xa, Triệu Đô tự rót tự uống, cười vờn lưỡi liếm đi rượu sót trên khóe môi.

Trước không nói Lam Ngữ Tư một mình về Nhiêu Đề viên, thay quần áo, suy nghĩ vận số của tử ngọc Quan Âm, Như Liễu đã bị Triệu Đô giam lại, chờ Dịch Kinh Hàn trở về rồi hiến vật quý.

Hạ đốc chủ ngồi ngay ngắn trên thủ vị, không ngừng ân cần hàn huyên với Dương Xương Hà bên tay phải, bên tay trái là Dịch Kinh Hàn yên lặng ngồi, nâng chung trà, thổi nhẹ lá trà di động trên mặt nước, tỉ mỉ nghe lời Dương Xương Hà nói.

"Đốc chủ, vài năm không gặp, ngài vẫn tinh thần khỏe mạnh như cũ, ta thì đã già rồi." Dương Xương Hà nói xong, ánh mắt âm đạm, không nhận được lác đầu thờ dài.

"Nói đi, rốt cục có chuyện gì. Người cũng biết ta trước giờ không thích quanh co, có việc gì cứ nói thẳng." Hạ Minh cười nói.

"Tiểu chất ngu dốt, một chút tâm tư cũng không trốn khỏi ánh mắt của đốc chủ." Dương Tương Phổ đồng ý với Hạ Minh, vì thế Dương Xương Hà tự xưng là tiểu chất. Dương Xương Hà kết giao với quyền quý trong triều, mặc kệ là phái Hậu cung do Vạn quý phi cầm đầu, hay là phái quyền thần do Nội các đứng đầu, hay phái hoạn quan do Nội thị cầm đầu, đều lấy từ hắn không ít ưu đãi. Nhìn ánh mắt của Hạ Minh, Dịch Kinh Hàn biết, Đông Xương sẽ không khó xử Dương gia.

"Nếu lệnh công tử là vô tâm, bốn tọa cũng không thể nhìn hắn chịu tội, về phía Lại Lực Bằng, bốn tọa dù quân không đến, nhưng Đông Xương tuyệt đối sẽ không làm khó các ngươi." Trên tay Hạ Minh lộ ra một chuỗi Phật châu bằng trân châu, viên viên tròn trịa mượt mà, lúc trước chưa từng thấy hắn đeo, hẳn là đồ họ Dương đưa tới.

"Vây đa tạ đốc chủ, ngày khác nhất định đưa nghịch tử kia tới tạ ơn đốc chủ." Dương Xương Hà đứng dậy cung kính cúi người trước Hạ Minh, lập tức lại nói với Dịch Kinh Hàn: "Đa tạ Dịch đại nhân, đa tạ."

Dịch Kinh Hàn vội đứng dậy, hai tay giả tạo đỡ Dương Xương Hà, khóe miệng tươi cười, mắt cười như không cười nói: "Dương lão gia khách khí, không cần cảm tạ ta, ta chỉ theo lời đốc chủ dặn dò mà làm việc thôi."

Hạ Minh nghe thế nhẹ nhàng híp mắt, khóe miệng lơ đãng nhếch lên.

Tiền bước Dương Xương Hà, Dịch Kinh Hàn tiếp tục cùng Hạ Minh mật đàm.

"Hàn nhi, thân thể khỏe hơn chưa?" Hạ Minh quét mắt nhìn khắp người Dịch Kinh Hàn hỏi.

"Bẩm đốc chủ, khỏe rồi, điều dưỡng mấy ngày đã khỏi hẳn." Dịch Kinh Hàn khom người, đứng trả lời.

"Đã tra ra người kia chưa?" Đôi mắt ưng của Hạ Minh nhìn Dịch Kinh Hàn khiến hắn có chút không thoải mái, những ngày ở dưới vực ăn thịt thú rừng, không thiếu chim ưng.

"Sau khi hạ quan lên gặp được nhóm người kia, hẳn là bên Vạn đốc, còn lúc trước dồn ép hạ quan rơi xuống vực thì....." Dịch Kinh Hàn sắp xếp lời nói ở trong đầu mấy bận, nghĩ không thể làm mất mặt của Hạ Minh, khiến hắn khó xử, vì thế nói tiếp: "Cũng xác nhận là người của Vạn đốc."

Hạ Minh không biết việc Dương Nguyên đã làm đối với Dịch Kinh Hàn, nên cũng không hoài nghi gì. Một lúc lâu sau mới nói: "Hắn đây là công khai đối nghịch với ta."

Có lẽ các triều đại đều như thế, ba thế lực tạo thành cục diện chân vạc, Hoàng đế mới an tâm. Chỉ huy sứ của cấm vệ là đệ đệ ruột của Vạn quý phi, phái hậu cung nhìn như chặt chẽ không thể chen vào, nhưng thật ra khó bảo toàn, đại nạn đến là tự bay; phái quyền thần thì năm bè bảy mảng, phần nhiều là tự bảo vệ mình, gọi là đầu lĩnh 'chỉ hô tam các lão, nê tổ lực thượng thư' [1] còn đồng sàng dị mộng [2], miễn bàn những người khác đầu đá thế nào; phái hoạn quan lấy Đông Xương là lão đại, nhưng Tây Xương đang dần mạnh lên cũng không thể khinh thường.

Kỷ thực nghiệm khác mà nói, Tây Xưởng không được xem là phái hoạn quan, đốc chủ Tây Xưởng cùng lớn lên với Hoàng đế, tuổi vừa mới hai mươi, không sợ trời không sợ đất, là nhân vật được Hoàng đế nhiều năm không có con sủng mà ra, đúng thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, Dịch Kinh Hàn từng tiếp xúc với người này vài lần, đã biết hẳn là người thế nào.

Dịch Kinh Hàn thu hồi suy nghĩ, cung kính đứng một bên nói: "Đốc chủ, hạ quan sẽ nhanh chóng tra ra chỗ của sổ sách."

"Đi thôi, ta còn phải tiến cung diện thánh." Hạ Minh đứng dậy đi ra ngoài, Dịch Kinh Hàn thấp đầu nhìn theo hẳn đi xa.

Thấy Hạ Minh đi xa, Dịch Kinh Hàn chậm rãi đứng thẳng người, ánh mắt khi sáng khi tối. Ra khỏi phủ bên ngoài của Hạ Minh, lên ngựa đi trước, một người từ phía sau vượt lên, Dịch Kinh Hàn không cần quay đầu cũng biết là ai.

"Dịch đại nhân, Dịch đại nhân, thật tình cờ." Dương Xương Hà canh ở bên ngoài rất lâu, chỉ vì muốn nói chuyện với một mình Dịch Kinh Hàn.

"Dương lão gia, thật đúng lúc, ngày đây là định đi đâu?" Dịch Kinh Hàn ngồi trên ngựa chấp tay cười.

"Nói trùng hợp cũng không trùng hợp, lão phu là đang chờ Dịch đại nhân." Dương Xương Hà trái lại không giấu diếm, nói thẳng ra.

[1] Chỉ hồ tam các lão: ba các lão dán bằng giấy; Nê tổ lục thượng thư: sáu thượng thư nặn bằng bùn đất. Câu này có ý châm biếm quần thần thời Minh.

[2] đồng sang dị mộng: ngủ cùng giường nhưng giấc mơ khác nhau, chỉ những người ở chung nhưng không chung chí hướng, suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thất Khiếu Bộc Khôi

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Nghe xong lời của Dương Xương Hà, trên mặt Dịch Kinh Hàn thoáng qua kinh ngạc, sau khi bình tĩnh tiếp tục cười mà không nói.

Dương Xương Hà dẫn ngựa lên trước, ân cần nói: "Hiện giờ sắc trời còn sớm, lão phu đã chuẩn bị một bàn ở Diêm Dương lâu, không biết Dịch đại nhân có nể mặt không?"

Dịch Kinh Hàn nói vài tiếng 'Không dám nhận', rồi gọi gã sai vặt về nhà báo rằng mình sẽ về trễ.

Dịch An nhận được tin, phái người báo cho Tùy Yên chuyển cáo cho Lam Ngữ Tư, Dịch Kinh Hàn có lẽ sẽ về trễ. Trong phòng Lam Ngữ Tư vốn có bốn nha đầu nhất đẳng, tám nha đầu nhị đẳng, còn có mười mấy tiểu nha đầu khác, bình thường là Như Liễu lo liệu mọi việc, hiện giờ các nha đầu không người quản lý, tất cả mọi người không biết Như Liễu ở đâu, Lam Ngữ Tư cũng coi như không biết.

Lam Ngữ Tư biết Triệu Đô nhất định nói cho Dịch An biết chuyện Như Liễu là mật thám, dù sao, Dịch An mới là tổng quản của Dịch phủ, Triệu Đô bắt quá chỉ là người mới vừa được trọng dụng thôi.

Lam Ngữ Tư nhìn hai nha đầu nhất đẳng phía sau Tùy Yên, dung mạo trung bình. Lúc thường đều là Như Liễu trông nom sinh hoạt thường ngày của mình, trừ Như Liễu và Tùy Yên, cũng không biết tên ai khác, vốn tưởng rằng mình chỉ là một người qua đường vội vã, hiện giờ xem ra còn phải ở lại một thời gian.

"Hai người các người, tên là gì?" Lam Ngữ Tư nhìn hai người phía sau Tùy Yên, hỏi.

"Nô tỳ tên Châu Viên, Ngọc Nhuận." Hai nha đầu đáp.

"Phu nhân, Dịch tổng quản nói Như Liễu được người nhà chuộc thân, đây là người mới đưa đến bổ sung." Ngoài cửa có một nha đầu nhị đẳng nói.

Xem ra Như Liễu không về được rồi, đây là chọn lựa của nàng ta, mình cũng bất lực, huống hồ bản thân cũng bị nàng ta lợi dụng, Lam Ngữ Tư nghĩ thầm.

"Vào đi, người tên gì?" Lam Ngữ Tư hỏi nha đầu mới tới kia.

"Phu nhân, nàng tên là Minh Âm." Nha đầu nhị đẳng kia đáp.

"Minh Âm, là 'Minh' trong hương trà sao?" Lam Ngữ Tư hỏi.

"Phu nhân, nàng là người câ, nên là chữ Minh trong 'minh tư khổ tường'." Nhị đẳng nha đầu kia đáp.

Nha đầu nhất đẳng mới đến kích động gật đầu, sau đó lại thẹn thùng cúi đầu.

Cũng phải, Dịch Khinh Hàn thích ngu ngốc, như Châu Viên, Ngọc Nhuận, thích thiếu ngôn quả ngữ [1], từ việc Như Liễu, Dịch An theo kinh nghiệm trực tiếp an bài một người câm, Lam Ngữ Tư thật sâu thở ra một hơi, phát tay để bọn nha hoàn đi xuống làm chuyện của các nàng.

Vì chuyện của Như Liễu, Lam Ngữ Tư không dám dễ dàng tin tưởng người khác, một mình ăn cơm tối xong thì đợi ở Đông Thứ gian chờ đêm xuống. Dịch Khinh Hàn không thích bọn nha hoàn ở gần, nên bọn họ đều ở trong phòng phía tây, rửa mặt xong, Lam Ngữ Tư liền đuổi mấy người về phòng của bản thân.

Sắp tới giờ tỵ, Lam Ngữ Tư nghĩ Dịch Khinh Hàn sẽ về trễ, vừa lúc nhân cơ hội này lấy chú heo vàng trở về, rồi đưa từ ngọc cho Triệu Đô đi cầm.

Gần tới giờ tỵ, Lam Ngữ Tư ôm hộp ra khỏi nhà chính, nhẹ nhàng lần tới cửa sau, chạy chậm một đường, lần trong núi già, bám sát tường, ra khỏi Nhiêu Đề viên đến cửa sau khép hờ thông ra hậu viện. Trăng sáng sao thưa, ánh trăng bạc rơi qua tầng cây, in xuống mặt đất bóng hình loang lổ, phảng phất giống như khuôn mặt đáng ghét của Triệu Đô, Lam Ngữ Tư hung hăng giẫm giẫm, rồi mới đi ra hậu viện.

Lam Ngữ Tư dựa vào trí nhớ lúc sáng, mò mẫm đi đến cái đình kia, hậu viên treo đèn lồng khắp nơi, một góc đình cũng có treo một ngọn đèn nho nhỏ. Thấy trong đình không có ai, Lam Ngữ Tư ôm hộp lùi về một góc chờ đợi.

Gió lạnh thổi qua, ngọn nến bị thổi tắt, trong đình lập tức tối sầm, Lam Ngữ Tư cảm thấy da đầu run lên, ôm hộp muốn rời khỏi. Trong bóng tối đụng vào một người, bật ngược trở về, người nọ lập tức bắt lấy cổ tay của Lam Ngữ Tư, tay kia vững vàng đón lấy cái hộp vừa rơi xuống.

"Tiểu nha đầu nên cẩn thận, cái này nếu rơi vỡ cũng không phải chuyện của ta." Thanh âm giàu từ tính của Triệu Đô quanh quẩn trong đình.

"Người buông tay, ta đồng ý, người bán từ ngọc, chia năm năm." Lam Ngữ Tư lùi ra sau hai bước nói.

"Đồng ý nhanh vậy? Có muốn suy nghĩ thêm một chút không? Triệu Đô tiến lên từng bước, Lam Ngữ Tư lại lùi ra sau từng bước, không cẩn thận đá trúng ghế, cả người nghiêng ngã.

"Tiểu nha đầu thật to gan lớn mật hử? Chuyện này nếu để người thấy, chẳng phải là đem hẹn tình lang sao?" Triệu Đô trêu chọc.

"Người cũng to gan lớn mật, đêm khuya dám lên vào quý phủ của chủ tử." Lam Ngữ Tư lúc trước thấy người này trước mặt Dịch Khinh Hàn mang bộ dáng thành thành thật thật, cộng thêm bề ngoài anh tuấn, còn có chút hảo cảm, lần này hai cử chỉ lỗ mãng, trong lòng liền hơi chán ghét.

"Cho nên, ta có nên giết người diệt khẩu không nhỉ?" Thanh âm của Triệu Đô lạnh đi.

Lam Ngữ Tư rung mình, nói: "Vậy người phải nhanh chút, lúc đi ta nói với Minh Âm trong phòng, ta lên ra hậu viện đốt chút tiền giấy tế người nhà, nếu chậm trễ e rằng nàng ấy sẽ gọi người đến tìm."

Triệu Đô dừng một lát, liền cười nói: "Cái miệng nhỏ thật sắc bén nhỉ, gia thích, thế nào, ngày mai gia liền xin lão gia lấy nàng làm vợ."

"Ta đáp ứng chia năm năm với người, trả chú heo kia cho ta." Lam Ngữ Tư không nghe Triệu Đô nói, duỗi tay ra.

"Gia nói thật, hôm nay gia vừa thấy đã thích, nên mới thả nàng đi. Gia đây coi như đã vào nam ra bắc, còn chưa gặp qua tiểu nha đầu xinh đẹp như nàng." Triệu Đô vừa nói vừa dùng tay phác theo cánh mũi của Lam Ngữ Tư.

"Người trả chú heo kia cho ta trước." Lam Ngữ Tư không chịu bỏ qua.

"Tiểu nha đầu con buôn." Triệu Đô nói, lấy chú heo vàng trong lòng ngực ra, lắc lắc trước mặt Lam Ngữ Tư, vài lần tránh khỏi tay Lam Ngữ Tư cố cướp lấy.

Lam Ngữ Tư cúi đầu giả vờ không giành nữa, sau đó lại lập tức mạnh mẽ đoạt đi chú heo vàng. Triệu Đô sừng sốt, cười khê: "Tiểu nha đầu thật giáo hoạt."

"Như nhau thôi, bớt sàm ngôn, khi nào người bán được?" Lam Ngữ Tư không muốn nghe người này nói nhảm, trực tiếp hỏi.

"Ta sẽ nhanh chóng, chuyện gia nói với nàng, là thật lòng. Nàng ở viện nào, ngày mai ta sẽ tìm lão gia xin cho nàng gả ra." Triệu Đô ánh mắt đầu nước, nhu tình mật ý nhìn Lam Ngữ Tư.

"Người cảm thấy đầu óc của ta rất ngu si sao?" Lam Ngữ Tư bình tĩnh hỏi.

"Đương nhiên không phải, lần đầu tiên thấy nàng, ta đã biết nàng rất thông minh." Triệu Đô nghĩ Lam Ngữ Tư muốn nghe lời hay.

"Vậy người cảm thấy ta rất háo sắc sao?" Lam Ngữ Tư lại hỏi.

"Tiểu nha đầu, nàng...." Triệu Đô cũng không hiểu vì sao, đôi mắt hoa đào ngây thơ mê người như vậy, tiếc rằng Lam Ngữ Tư đang nổi giận.

"Không phải! Vậy người cho rằng ta sẽ mắc mưu sao!" Lam Ngữ Tư hơi tức giận, nếu người khác nói nàng đoan trang, nàng còn miễn cưỡng nhận, nhưng Triệu Đô này rõ ràng là nói dối, chưa thấy qua người xinh đẹp thế này! Lam Ngữ Tư vẫn còn tự mình biết mình. Ban ngày nàng mặc là quần áo

bình thường nhất của nha hoàn, còn có chút rộng. Mặt không bôi phấn, sợ người ta chú ý tới mình, còn đặc biệt lấy tóc che hai má, bộ dạng lồi thối lếch thếch.

"Đừng lãng phí thời gian, tranh thủ đi đùa giỡn nha đầu khác đi, tỷ tỷ ta không có thời gian chơi với người." Lam Ngữ Tư đẩy Triệu Đô đang ngây người ra, đi khỏi đình, quay đầu lại nói: "Có chút chuyện chính, bán đi xong lập tức mang tiền đến, bằng không tỷ tỷ ta sẽ khiến người không chạy nổi. Tỷ tỷ là nha đầu bên người lão gia, người cũng đừng nghĩ hại ta, bằng không người cũng không sống được, ba ngày sau, gặp ở đây."

Lam Ngữ Tư tức giận ra hậu viện, đi thẳng trở về. Triệu Đô ngăn người một lúc mới nhớ đến phải nhanh chóng đuổi lên trước, giống như khi Lam Ngữ Tư đi ra, đánh lạc hướng các trạm gác ngầm trong Nhiễm Đề viên, để nàng thân không biết quý không hay trở về.

Lam Ngữ Tư vội vàng vàng trở về Nhiễm Đề viên, nhẹ tay nhẹ chân trở về phòng, đóng cửa cẩn thận. Nhất thời không thích ứng được với bóng tối trong phòng, suýt đụng vào ghế.

Xoa xoa đầu gối, đi vào phòng ngủ Đông Thứ gian, phát hiện Dịch Kinh Hàn còn chưa trở về, lòng buồn lòng một chút, vội vàng cời quần áo giấu dưới giường, thay quần áo bình thường nằm xuống.

Bởi vì mình cùng hắn ở dưới vách núi, hắn mắt cũng không chớp đã tặng đồ quý như vậy cho mình, nếu đối xử tốt với hắn một chút, hắn có cảm động hơn không, sẽ không thương tổn mình? Lam Ngữ Tư lẩn qua lộn lại ngủ không được, bên ngoài trời bắt đầu mưa, mưa tạt vào song cửa phát ra tiếng lộp độp, quấy nhiễu giấc mộng của người ta.

Lam Ngữ Tư không ngủ được, hơi khát nước, bèn đứng dậy xuống giường đi mò ấm trà.

Rót chén trà, nhìn bóng cây ngoài cửa sổ lay động, suy nghĩ phải đối xử tốt với hắn thế nào đây? Nịnh nọt hắn không thể thiếu, còn việc gì có thể khiến hắn cảm kích mình nhỉ? Lam Ngữ Tư cố gắng lục lại trí nhớ ít ỏi của kiếp trước, kiếp trước mình nếu không phải bị Dịch Kinh Hàn đem ra ngoài đi tìm sổ sách, thời gian còn lại không phải ở trong ngực của Đông Xưởng thì bị nhốt trong mật thất của Dịch phủ. Vẫn nhớ rõ lần đó Dịch Kinh Hàn vào trong mật thất hỏi chuyện, ngực hình như bị thương, vì đau mà không thể không thấp giọng, thanh âm yếu ớt quanh quẩn trong mật thất, khiến người ta phát lạnh.

Hướng đi của kiếp này cũng giống kiếp trước, chẳng qua một vài chi tiết đã khác, thời gian và địa điểm phát sinh sự việc cũng sẽ thay đổi, nhưng vẫn sẽ xảy ra, nên Lam Ngữ Tư không xác định được Dịch Kinh Hàn bị thương là khi nào.

Lam Ngữ Tư buồn chén trà, tự nhủ, đi bước nào tính bước đó đi, kiếp trước Hoàng đế nhiều năm không có con, trong một đêm còn có thể lòi ra một đứa con hơn mười tuổi, kiếp này còn có chuyện kỳ quái nào không thể xảy ra đâu.

"Phu nhân, có muốn lấy thêm chân không?" Tùy Yên ở ngoài cửa sổ, dưới mái hiên hành lang hỏi. Chủ tử không thích người khác tùy tiện ra vào Đông Thứ gian, Tùy Yên vẫn luôn rất biết quan sát.

"Không cần, người đi ngủ đi." Lam Ngữ Tư lúc này một lòng một dạ suy nghĩ làm sao để lấy lòng Dịch Kinh Hàn, không để ý chuyện khác.

"Khoan đã, người đi nấu thuốc tỉnh rượu, nếu lão gia trở về có lẽ sẽ uống." Lam Ngữ Tư gọi Tùy Yên lại dặn dò.

"Vâng, phu nhân." Tùy Yên nghe lời rời đi.

Mặc kệ là làm cho Hạ Minh xem hay lấy lòng Dịch Kinh Hàn, đều nên làm vậy, Lam Ngữ Tư vịn bàn ngồi xuống, nắm trung y thật chặt.

"Phu nhân, mau dậy đi, lão gia đã về." Ngọc Nhuận ngữ khí hót ha hót hải cứ như chuyện trọng đại liên quan đến mạng người, tuyệt không phải phong thái tùy tiện tiện Lam Ngữ Tư biết.

[1] thiếu ngôn quả ngữ: chỉ bình thường không nói chuyện nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mưa Lạnh Ngủ Ngon

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Tư vừa nghe Ngọc Nhuận báo, mới đứng dậy đã nghe thấy tiếng bước chân ở hành lang, ra nhà chính liền thấy Châu Viên và Minh Âm đỡ Dịch Kinh Hàn lão đảo nghiêng ngã đi tới. Nghiêng người tránh ra, hai nha hoàn dìu Dịch Kinh Hàn vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên giường.

"Lui ra! Hai người các người, lui ra!" Dịch Kinh Hàn nằm trên giường, từ từ nhắm mắt, say khướt vung tay bảo.

Châu Viên và Minh Âm nghe thế vội đi ra nhà chính, Dịch Kinh Hàn nói, không ai dám không nghe.

Lam Ngữ Tư bật mũi tói sát Dịch Khinh Hàn nhìn nhìn, đang nghĩ xem hắn còn có thể uống chén thuốc tỉnh rượu không, chợt nghe tiếng Tùy Yên bưng khay đến. Lam Ngữ Tư nghĩ tới tính toán lúc này của mình, quyết định chăm sóc hắn. Chưa nói đến làm thế có thể thắng được hảo cảm của hắn, riêng khoản hắn ra tay hào phóng, sẽ có nhiều lợi ích. Ở dưới vực đồng ý cho mình một trạch viện và thôn trang, còn có cửa hàng kia, đổi thành tiền là một khoản lớn a.

Lam Ngữ Tư nhận chén thuốc tỉnh rượu đặt trên bàn, dẫn dò Tùy Yên chuẩn bị nước ấm và khăn, khẽ gọi một tiếng 'lão gia'. Dịch Khinh Hàn hẳn là say lắm rồi, nghe xong chỉ hừ một tiếng, không có hành động gì.

Lam Ngữ Tư ngừng một chút, vươn tay cời đai lưng của hắn, cời giày quan, áo ngoài quần ngoài.

Tùy Yên đặt nước nóng và khăn xuống, Lam Ngữ Tư liền bảo nàng ta về phòng ngủ trước.

Dịch Khinh Hàn lẳng lẳng nằm đó, đầu óc mơ màng, muốn ngủ lại không ngủ được, mỗi đêm mưa đều như vậy, lòng trống rỗng, như bị bóng tối và bất lực bao lấy, khó thở.

Hôm nay khi cùng Dương Xương Hà ở Diễm Hương lâu, trời bắt đầu mưa, nhất thời tâm tình giảm sút, hắn nhớ tới tờ giấy Từ Yên đưa cho cảm y vệ viết mình không uống rượu, liền thay đổi thói quen ngày xưa, cùng Dương Xương Hà uống mấy bình rượu. Một là không muốn thói quen của mình bị đổi phurong nắm được, hai là một mụon rượu tiêu sầu, quên đi đêm mưa đi.

Khăn ẩm lau trên gò má, làn da hơi lạnh có được hơi ấm, rất thoải mái. Khăn kia dờn xuống, xẹt qua cổ, khiến hắn dễ chịu hơn. Mưa đêm cuối thu, cảm giác mát mẻ khiến người ta thanh tỉnh, nhưng lại đem đến cảm giác cô độc, trong phòng chẵn gấm mềm mại, nền đỏ lay động, đây là cảm giác gia đình chẳng.

Nữ nhân kia giặt sạch khăn, lại lau tiếp tay mình, nàng lau rất cẩn thận, mười đầu ngón tay đều rất dễ chịu, chưa từng dễ chịu như vậy. Dịch Khinh Hàn khẽ mờ hí mắt, trên đầu mản trường như tơ như bông, mềm mại đến mức muốn vươn tay vuốt phẳng.

Lam Ngữ Tư giúp hắn lau mặt, lau tay, lại muốn giúp hắn lau người, một tay vừa chuyển sang bên hông hắn, định vén trung y, một bàn tay chợt nắm lấy cổ tay nàng. Lam Ngữ Tư tưởng hắn đã tỉnh, gọi hắn hai tiếng, chỉ nghe hắn mơ hồ không rõ nói 'bồi gia uống chén nữa', tay buông ra rơi xuống.

Lam Ngữ Tư đẩy đẩy hắn, thấy hắn bất động, nghĩ quả nhiên là uống rượu say, nhớ tới hắn vừa nói 'bồi gia uống chén nữa', nhỏ giọng than thở một câu 'thái giám chết bầm', lại tiếp tục lau người cho hắn.

Hắn nhìn có vẻ gầy, kỳ thật người cũng không tệ, dù không phải kiểu cơ bắp, nhưng không thấy xương sườn. Có thể nói, hắn nhiều một phân thì quá, thiếu một phân lại hư nhược, không thể có vẻ hoàn mỹ như hiện giờ.

"Đáng tiếc." Lam Ngữ Tư lau xong thân trên của hắn, giúp hắn mặc lại trung y lại đi giặt khăn.

Dịch Khinh Hàn không nhúc nhích, cũng không muốn nhúc nhích, nghĩ cứ thế hưởng thụ sự hầu hạ bình thường nhất. Vừa rồi đôi tay kia chạm tới hông mình, không biết là khăn trương hay động tình, hắn lại đột nhiên vươn tay ra.

Bí mật của hắn, bí mật lớn kia, khiến hắn không thể để người khác thấy thân thể của mình, đặc biệt là phần dưới eo. Đấy lòng hắn, nơi mềm mại nhất, phẳng phất như bị cái gì đó chạm vào, ầm ầm, ngứa, nhất thời động tâm. Khi biết rõ nàng chỉ muốn cời trung y của mình, hắn giả say bịa ra một câu để che giấu.

Lam Ngữ Tư nín thở cời tất cho hắn, khẽ thở vài hơi cũng không nghĩ thấy mùi lạ, cẩn thận giúp hắn lau từng ngón chân. Hắn là nam nhân thích sạch sẽ, cũng là người rất sạch sẽ, dù đi đường cả ngày, chân cũng khô mát. Xem ra có bệnh khiết phích vẫn là chuyện tốt, ít nhất khi say rượu, người khác có thể cẩn thận giúp hắn lau người.

Dịch Khinh Hàn vẫn không nhúc nhích, giả say, để bàn tay nhỏ kia tùy ý nắm chân mình, khăn ẩm lau qua bàn chân, ngón chân, cực kỳ thoải mái. Dịch Khinh Hàn giờ mới lý giải được Hạ Minh quyền khuynh cả vua và dân lại vẫn hoàn niệm đối thực cũ của hắn, đó là hồi tưởng và quý trọng đối với những kỷ niệm xưa cũ.

Hạ Minh từ một thái giám bình thường leo lên vị trí đốc chủ Đông Xưởng, đã trải qua chuyện gì, trả giá cái gì, chiếm được gì, không ai biết, nhưng ai cũng muốn có được.

Hoàng đế Khánh Nguyên triều không ngăn loại hành vi này, trái lại còn cổ vũ nội thị và cung nữ kết thành đối thực. Lão hoàng đế đến giờ còn chưa có con, tính các mềm yếu, tim cũng mềm yếu, hẳn hiểu được mỗi một nô tài sống như cô hồn chốn thâm cung, bởi vì khi hắn còn bé bị nhốt, chính là nô tài như thế canh giữ bên người hắn.

Đối thực của Hạ Minh, định khi địa vị của hắn còn hơn nội thị. Rất nhiều năm sau, khi hắn có được địa vị và tiền tài, lão phụ nhân kia đã sớm thành một làn khói giữa những bức tường thâm cung, nhưng hắn lại nhớ rõ mỗi đêm thất tịch, hai người khẽ thì thầm.

Có lẽ, chính là những hành động lơ đãng này, những săn sóc bình thường nhất mới là ấm áp nhất. Dịch Khinh Hàn đột nhiên hơi rung động, kèm theo tiếng mưa ngoài cửa sổ, tựa hồ lại như cảm giác mát mát.

Lam Ngữ Tư cất khăn, giúp Dịch Khinh Hàn dém chăn cẩn thận rồi mới đi thổi tắt nến. Mò nẫm trở về bên giường, cúi phải quỳ trước lên giường, chân trái sải qua bỏ vào phía trong giường.

Dịch Khanh Hàn hít mất nhìn người bên trên mình, đột nhiên muốn trèo nàng, cố ý đuổi chân trái đụng đùi phải của nàng, đầu gối của nàng trượt khỏi mép giường, cả người ngã nhào lên người hắn.

Lam Ngữ Tư vội vàng đứng lên, sợ tới mức ôm ngực lảng lảng nhìn Dịch Khanh Hàn hồi lâu, thấy hắn chưa tỉnh, chỉ là mơ ngủ đá chân, lại yên lòng, lập tức chui vào chăn, nằm cách hắn rất xa.

Ngoài cửa sổ mưa đột nhiên nổi gió, đập trên song cửa. Dịch Khanh Hàn không ngủ được, mở mắt nhìn đỉnh màn, vừa rồi khi nàng nằm úp sấp trên người, bản thân như cảm nhận được bộ vị mềm mại kia dính sát trước ngực, nhất thời cảm thấy máu chảy ngược, bên dưới trướng lên. Gạt bỏ tạp niệm, thân mình được lau qua cực kỳ thoải mái, nơi nào cũng được khăn ẩm chà qua, nơi nào cũng thấy sáng khoái nói không hết. Châm rỗi quay đầu nhìn, cô gái thờnh nhẹ nhàng có quy luật, dường như đang ngủ.

Dịch Khanh Hàn nghiêng người, gối đầu lên cánh tay, giống như lúc dưới vực, hai người cứ lảng lảng nằm như thế.

Mưa bên ngoài lớn hơn nữa, đập lên mái hiên lại vắng xuống, lại một đêm không ngủ. Dịch Khanh Hàn bỗng thấy bất lực, như nhớ lại đêm mưa kia.

Dịch Khanh Hàn vươn tay, khoát lên người Lam Ngữ Tư, rồi lập tức nhắm mắt lại.

Lam Ngữ Tư bừng tỉnh, thử đẩy cánh tay trên người, phát hiện không có tác dụng, lên tiếng gọi tên hắn, không có phản ứng. Một mặt do buổi tối hẹn Triệu Đô xong lại hầu hạ Dịch Khanh Hàn lau người, đã rất buồn ngủ, mặt khác những ngày tháng dưới vực, tiếp xúc gần như vậy không phải lần đầu, Lam Ngữ Tư dứt khoát mặc kệ, cứ thế ngủ luôn.

Trong lúc mơ màng màng, dường như có một đôi tay ôm chặt lấy mình, người phía sau lưng đặt cằm trên đỉnh đầu mình, hơi thở ấm áp như có như không vờn quanh vành tai. Giống như lúc ở dưới vực, Lam Ngữ Tư như tìm về cảm giác đó, nửa tỉnh nửa mơ mà qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, mưa đã dứt, Dịch Khanh Hàn đứng dậy thay tiết khô rồi đi tắm. Nghe Tùy Yên báo Dịch tổng quản chờ ngoài cửa, Dịch Khanh Hàn nhũn mày gọi hắn vào.

Dịch An là người duy nhất có thể tiến vào khi Dịch Khanh Hàn tắm rửa, bởi vì hắn là người thứ hai thoát khỏi vụ án Vinh soái kia, hắn cũng từng là người bên cạnh tổ mẫu của Dịch Khanh Hàn.

Dịch Khanh Hàn biết, nếu không phải chuyện đặc biệt, Dịch An sẽ không vội vã chờ bên ngoài như vậy. "Chuyện gì?"

"Hôm qua, người canh gác Nhiếp Đề viên báo, khoảng giờ tý có người không rõ thân phận xuất hiện, khi bọn hắn đuổi theo lại không phát hiện gì cả, người nọ thân thủ rất tốt." Dịch An cúi đầu nói.

"Phải nhiều người hơn thủ, nếu có người khả nghi xuất hiện, một bộ phận đuổi, những người khác phải lưu lại. Mặc kệ có bao nhiêu kẻ khả nghi cũng không được đi hết." Dịch Khanh Hàn ngừng một lúc lâu, nói: "Có thể là kẻ điếu hổ ly sơn."

"Vâng." Dịch An liếc mắt ra cửa, đề thấp giọng nói: "Ngoài ra, ngài phái Triệu Đô canh giữ hậu viện. Hôm qua Triệu Đô phát hiện Như Liễu dùng để giày giấu đồ đem ra ngoài, đúng là bản đồ bố cục trong phủ, cùng với phân bố của thủ vệ và thời gian."

"Đưa Như Liễu tới, ta tra hỏi." Dịch Khanh Hàn vừa vẫy nước vừa nói.

"Triệu Đô phái người đưa Như Liễu đến, tiểu nhân liền giam nàng ta lại, sáng nay thủ vệ phát hiện, nàng ta đã cắn lưỡi tự sát, là tiểu nhân không trông giữ tốt." Dịch An đầu cẳng thấp.

Tay vẫy nước của Dịch Khanh Hàn ngừng lại, xuyên thấu qua hơi nước dày đặc, nhìn phía trước xuất thần, một lúc lâu sau nói: "Người cảm thấy Triệu Đô này....."

Dịch An chờ Dịch Khanh Hàn nói tiếp, không ngắt đầu.

"Truyền lời của ta, nói hắn hậu viện có công, từ hôm nay trở đi trừ phụ trách Nhiếp Đề viên ra, còn chịu trách nhiệm tất cả công tác hậu vệ." Dịch Khanh Hàn tiếp tục vẫy nước, trong mắt có tia sáng không ai nhìn thấu.

"Vâng." Dịch An cúi đầu đáp, nói tiếp: "Trương lão tứ quản khó, lúc trước cùng tiểu nhân uống rượu, có ý muốn lấy nha đầu Như Liễu, lúc đó đại nhân còn đang dưỡng bệnh, tiểu nhân không nhắc đến. Hiện giờ tiểu nhân nói với người trong phủ người nhà Như Liễu tới chuộc nàng ta đi, Trương lão tứ kia còn đuổi theo tiểu nhân hỏi, Như Liễu và người nhà của nàng đang ở nơi nào."

"Ta biết hắn, không biết là kẻ si tình hay là....." Dịch Khanh Hàn lấy khăn lau bọt nước trên người: "Người thử hắn một lần đi, tham chút tiền tài không sợ, chỉ sợ trong lòng có quý."

Dịch An đáp lời, lui ra ngoài, đóng cửa xong tự đi tìm Trương lão tứ kia. Dịch Khanh Hàn bước khỏi thùng nước, lau khô người rồi thay quần phục, mang giày quan đến Đông An Môn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tự Chui Vào Lưới

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Vạn độc chấp tay sau lưng đứng ở án thư, ngẩng đầu nhìn bức tranh sơn thủy, vẩy mực liền thành viễn sơn như ẩn như hiện giữa đám sương, đường mực phác lên ngọn sóng xanh biếc lẫn lẫn ở gần dưới chân, một vầng minh nguyệt trên không, chung quanh chỉ có một ngôi sao rực rỡ.

Đây là bức tranh Vạn độc vừa ý nhất, không phải vì nó xuất thân dưới tay danh gia, mà vì ý cảnh của nó rất được Vạn độc yêu thích. Một vầng minh nguyệt chỉ có một ngôi sao sáng, như đại biểu mọi người của mình là người duy nhất làm bạn bên cạnh Quân vương, nhiều năm thịnh sùng không suy. Xa có núi gần có nước, đúng là tượng trưng cho xa có chỗ dựa vững chắc gần lại có tiền tài, hiện giờ đại địch duy nhất là Đông Xương Tây Xương, cùng là cơ cấu đặc vụ của Hoàng đế, mọi người ngoài mặt đều muốn chung sống hòa bình, sau lưng thì hãm hại nhau.

"Tỷ phu." Một nam nhân mang đôi mắt mi dài quyền rũ đến thư phòng, thuận tay đóng cửa phòng, đến trước án thư.

"Là người phá chuyện của Triệu Tần Thủ?" Vạn độc không quay đầu, ngữ khí bình thường hỏi.

"Đúng, đệ là muốn...." Nam nhân kia đang muốn nói chuyện, liền bị Vạn độc đánh gãy.

"Biết rồi, tự đi làm đi, kết quả khiến ta vừa lòng là được." Vạn độc nhìn như không tức giận, chỉ là nhẹ nhàng thoải mái nói một câu.

Người nọ nghe xong ứng thanh, còn nói: "Tỷ phu, đệ muốn đi thăm gia tỷ."

"Hiện giờ thân phận của người còn chưa thể công khai, qua một thời gian nữa đi, nàng tưởng người đã chết, nếu lại xuất hiện, ắt sẽ náo loạn ra ngoài, gây chú ý cho bên kia." Vạn độc vẫn không quay đầu lại.

"Vâng." Người nọ có chút mất mát, lại có chút không cam lòng.

Sau khi người kia rời khỏi, Vạn độc quay người lại, nhìn giá sách đối diện suy nghĩ, hiện giờ đã lật ngược từ đường Triệu gia cũng không tìm được sổ sách kia, xem ra còn phải luôn chú ý hành động của Dịch Kinh Hàn. Nữ nhân kia ở trên tay Dịch Kinh Hàn, mục tiêu kế tiếp nhất định là manh mối chỗ của sổ sách.

Dịch Kinh Hàn vô cùng gian xảo, phái người ngầm theo dõi lại bị hắn phát hiện, chỉ có sắp xếp người khiến hắn tin tưởng, mới có thể tìm được manh mối chân chính.

Người nọ đi rồi, Triệu Tần Thủ liền vào thư phòng, chấp tay đứng một bên, yên lặng chờ Vạn độc lên tiếng.

"Làm sạch sẽ chưa?" Thân hình béo lùn của Vạn độc chen chúc trong ghế bành, ngẩng đầu hỏi.

"Đại nhân yên tâm, thuộc hạ không lộ diện, những người kia đã chết, bọn họ tra không ra gì." Triệu Tần Thủ là chỉ chuyện phục kích Dịch Kinh Hàn trên núi.

"Kỳ thực trong lòng hắn biết là ai làm, nhưng chỉ cần không có chứng cứ, chúng ta sẽ không bị phiền toái." trảm mặc một lúc, Vạn độc lại mở miệng: "Con của Dương Xương Hà, Dương Xương Hà, hôm trước đến tìm ta, nhưng chưa nói gì, ta nghĩ nhất định là vì chuyện con của hắn đánh chết cháu của Lại Lực Bằng, đi làm đệm trước cho tốt."

Triệu Tần Thủ lên nhìn Vạn độc, lòng nghĩ hắn chắc chắn đã thu tiền của Dương Xương Hà, cũng giống mình thôi. Xem ra lão già kia đúng là chịu bỏ vốn, vụ án này còn bị ém ở Trần Nam thành mà đã bắt đầu lên kinh vận động, hắn là biết Lại Lực Bằng sẽ không chịu từ bỏ, sớm hay muộn cũng sẽ cáo trạng tới kinh thành.

"Nếu âm ỉ đến chỗ của chúng ta, người chỉ cần quản....." Vạn độc nghĩ nghĩ, vẫn không muốn đắc tội quá với Lại Lực Bằng, nên nói: "Người chỉ cần lo hòa giải hai bên, nếu có việc gì không chống được thì đến tìm ta, trước đó ta sẽ xem như không biết rõ chuyện."

"Vâng, đại nhân." Triệu Tần Thủ đáp lời, tự đi làm việc.

Tim của Dương Xương Hà rốt cục hạ xuống một nửa, nhân vật trọng yếu của tam pháp ti đều đã bãi phóng hết, ngay cả Đông Xương, Cẩm y vệ cũng không có vấn đề, duy nhất Tây Xương, mình đã tặng lễ, tuy không gặp được Vương Thủ, nhưng phu nhân của hắn thu, thì hắn là không có vấn đề.

Dương Xương Hà tự cho là chu đáo, không biết rằng đúng là do lễ vật cuối cùng đó, lấy mạng cả nhà họ Dương.

Ngày ấy, Dịch Kinh Hàn cùng Dương Xương Hà chèn chén, trong lòng không nghĩ buông tha tiểu tử Dương Nguyên kia. Nhưng Hạ Minh đã lên tiếng, nếu bản thân muốn làm gì, chỉ có thể theo cách khác. Dịch Kinh Hàn thuận miệng hỏi Dương Xương Hà, có đi phủ của Vương Thủ bãi phóng chưa, sau khi lấy được câu trả lời khẳng định, Dịch Kinh Hàn biết, không cần mình động thủ.

Người hiểu Vương Thủ, không chỉ một mình Dịch Kinh Hàn. Khi Lại Lực Bằng nghe tin Dương Xương Hà trên lui dưới luôn khơi thông quan hệ, chỉ cười the the, tiếp tục vớt thức ăn cho cá xuống hồ. Qua tháng nữa sẽ không có mấy ngày tốt thế này để phơi nắng cho cá ăn, Lại thái giám nghĩ.

Một tiểu nội thị kẻ sát tai Lại Lực Bằng thì thầm vài câu, lão thái giám nhếch miệng cười cười, ánh mắt chứa đầy ngoan độc. Lại Lực Bằng đa mưu túc trí không đi theo trình tự bình thường, một mặt hấn đến nha môn Trần Nam thành đòi minh oan là để đánh lạc hướng Dương gia, đồng thời đi thu thập tội trạng của cha con Dương gia, âm thầm báo cho Vương Thủ của Tây Xương.

Sở dĩ Lại Lực Bằng tránh chỗ Hoàng đế cùng Hình bộ, Đại Lý tự và Đô Sát viện ba pháp tì, là do muốn tốc chiến tốc thắng, với tốc độ nhanh nhất nghiền nát Dương gia, nếu thông qua cơ cấu kia, ít nhiều gì cũng sẽ bị Dương gia lách được, có cơ hội thờ đốc thì không thể đẩy thẳng vào chỗ chết.

Tuy rằng không tiếp xúc nhiều nhưng Lại Lực Bằng hiểu Vương Thủ, nhớ năm đó mình còn ở trong đại nội hầu hạ Hoàng đế, nhìn Vương Thủ từ lúc còn là tên nhóc đầu đề chồm múa may lớn lên như bây giờ. Đó là đứa bé mồ côi của dân tộc Dao, hầu hạ của hắn mang đến vui vẻ cho cuộc sống buồn tẻ của Hoàng đế, cái gì hắn cũng không sợ, gì hắn cũng không thiếu, tuổi trẻ khí thịnh, hắn có chính là khí thế mạnh mẽ tràn đầy sinh lực như vậy.

Tuy Vương Thủ đã đến tuổi thanh niên, nhưng những cổ chấp kia nhất định không giảm, bản tính con người cũng sẽ không có thay đổi quá lớn. Lại Lực Bằng biết, Vương Thủ nhất định thay mình diệt trừ Dương gia, nhất định.

Lam Ngữ Tư đang ngồi bên trong phòng ấm áp, vừa khâu quần áo vừa suy nghĩ, pho tử ngọc Quan Âm kia không biết đã bán đi chưa, giá bao nhiêu. Sau giờ Ngọ ánh nắng tràn đầy, khí hậu lại lạnh lẽo mười phần, ngồi trong phòng ấm, có cảm giác rất thích ý.

Đang xuất thần, giọng nói của Châu Viên lại rống lên từ phía ngoài màn: "Phu nhân, có người... có người muốn gặp ngài." Châu Viên hình như không biết nên xưng hô người nọ thế nào, vì thế ngáy ra một lúc mới nói tiếp.

Lam Ngữ Tư không biết trong phủ này có ai muốn gặp mình, nàng và đại đa số mọi người đều không có liên quan gì. Tuy Yên đang ở nhà chính giám sát đặt chậu hoa, nghe thế vén màn ra ngoài xem, nói: "Là ai? Người không hỏi rõ ràng đã bấm báo sao."

"Nàng ta bảo là lão gia mang về, không nói nàng ta là ai." Châu Viên hơi ưỡn khuất nói.

"Gọi người mang vào." Lam Ngữ Tư vừa nghe là người Dịch Kinh Hàn mang về, vội vàng nói.

Châu Viên đáp lời, đi xuống dẫn người, Tuy Yên thần thần bí bí vào trong phòng ấm, đứng một bên muốn nói lại thôi.

"Tuy Yên, người làm sao vậy? Chuyện gì?" Lam Ngữ Tư thấy Tuy Yên như thế, buông kỳ lân phục của Dịch Kinh Hàn trong tay xuống, nghi hoặc hỏi.

"Phu nhân, nô tỳ, có câu nô tỳ không biết nên nói hay không." Tuy Yên đến gần vài bước.

"Có việc gì thì nói đi, trong viện này, ta không tin người còn có thể tin ai." Lam Ngữ Tư cố ý kéo quan hệ, tuy nói ẩn tượng với Tuy Yên không tồi, nhưng chưa tới mức thổ lộ tình cảm.

"Phu nhân, tôi qua khi ở sân ngoài tiếp lão gia, nô tỳ thấy một nữ nhân diêm dúa loè loẹt được Dịch tổng quản đưa đi Bách Hoa viên, hẳn là lão gia mang về." Tuy Yên vừa nói vừa nhìn trộm biểu tình của Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư sững sốt một hồi, không biết vì sao trong lòng chợt hoảng, có cảm giác không nói nên lời. Lam Ngữ Tư buông mí mắt suy nghĩ, liền nghe Tuy Yên nói tiếp: "Phu nhân, tiện nhân kia là thân phận gì chứ? Ngay cả thông phòng cũng không bằng, ả có tư cách gì gặp phu nhân! Phu nhân không cần gặp ả, gặp rồi, ả chắc chắn quần lấy phu nhân đòi cho ả danh phận."

Lam Ngữ Tư phục hồi tinh thần, cười cười nói: "Việc này lời ta nói sao được, danh phận hay gì thì ta còn phải nghe lão gia, nàng ta gặp ta, ta cũng không thể đồng ý cái gì với nàng ta, không sợ."

Tuy Yên còn định nói gì nữa, nhưng Châu Viên bên ngoài đã lớn tiếng nói: "Phu nhân, nàng ta đến rồi."

Lam Ngữ Tư phát tay kêu Tuy Yên đưa người vào, mình thì chỉnh chỉnh vạt áo ngồi đằng hoàng lại.

Một làn gió thơm thoải tới, một nữ tử thướt tha theo sau Tuy Yên vào phòng, nàng kia vừa thấy Lam Ngữ Tư liền quỳ xuống, cúi đầu ôn nhu yếu ớt nói: "Tiện tì gặp qua phu nhân, tiện tì tự chủ trương cầu kiến phu nhân, mong phu nhân không trách tội."

"Nếu biết có tội, sao còn tự chủ trương tới gặp phu nhân!" Tuy Yên ý Lam Ngữ Tư tính tình tốt, ý mình là người của Hạ Minh, đối với lời những người khác ngoài Lam Ngữ Tư và Dịch Kinh Hàn thì hơn nửa đều là tùy tâm sở dục.

"Tiện, tiện tì....." Thanh âm của Từ Tĩnh nháy mắt càng yếu ớt hơn nữa, bả vai cũng run rẩy không ngừng, bộ dáng khiến người ta thấy mà thương xót.

"Tuy Yên." Lam Ngữ Tư cười cười nhìn Tuy Yên, lúc này mới nói với người dưới đất: "Người mau đứng lên, người tên gì? Tìm ta có chuyện gì?"

Từ Tĩnh hơi nâng bờ vai ngẩng đầu nhìn Lam Ngữ Tư, đôi mắt trong như nước, môi anh đào ướt át kiều diễm, đừng nói nam nhân, ngay cả Lam Ngữ Tư nhìn cũng thấy thương tiếc. "Phu nhân, tiện tì do Dương lão gia tặng cho Dịch đại nhân, tiện tì tự biết thân phận kém phu nhân ngài, vẫn mong phu nhân ngài có thể cho phép tiện tì hầu hạ bên cạnh ngài, không cầu gì khác, chỉ cầu có thể vì phu nhân làm chút việc nặng là được rồi."

Hôm qua trên tiệc rượu, thanh quan Từ Tĩnh vì bán mình chôn cha mà vào Câu Lan, vừa liếc mắt đã bị Dịch Khinh Hàn câu mắt hồn, vì là Dương Xương Hà mua để tặng người ta, vốn tâm tình rất tệ, nhưng sau khi thấy Dịch Khinh Hàn, bóng tối bị quét sạch bởi hào quang, tâm hồn thiếu nữ đã gất gao dán lên người hắn.

Từ Tĩnh không biết thân phận thật của Dịch Khinh Hàn, chỉ nghe Dương Xương Hà mở miệng Dịch đại nhân, đóng miệng Dịch đại nhân, liền cảm thấy nhất định là nhân vật không đơn giản, thế nên dốc hết tất cả mưu mẹo. Dịch Khinh Hàn vốn không để ý nàng ta, vẫn cùng Dương Xương Hà nâng chén cười vui, tâm tình hẳn lúc này mới có chút chuyển biến. Nốc xuống từng ly từng ly rượu kính mình, Từ Tĩnh tự thấy Dịch Khinh Hàn có ý với mình, hoan hỉ hi hi theo hắn về phủ.

Vốn tưởng rằng sau khi về phủ, đêm đó sẽ hầu hạ trên giường, ai ngờ Dịch Khinh Hàn lại trở về viện của phu nhân, mình bị người đưa đến biệt viện. Từ Tĩnh từ nhỏ đã nhìn quen nhân tình âm lạnh, cũng quyết định phải ở lại bên người Dịch Khinh Hàn, sáng sớm hôm nay liền tự chủ trương tới gặp Dịch phu nhân, một là thăm thính hư thật, hai là nhanh chóng lấy một thân phận cho mình.

Lam Ngữ Từ nghe xong không biết nên nói gì, một lúc lâu sau mới ngắc ngứ nói: "Ta..... Người do lão gia mang về, vẫn nên chờ lão gia an bài đi, ta không làm chủ được."

"Vì sao nàng không làm chủ được? Nàng là phu nhân chính thất trong phủ này, nữ nhân trong phủ đều tùy nàng xử lý." Dịch Khinh Hàn vừa nói vừa đi vào nhà chính, Tuy Yên vội vàng giúp hắn vén màn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xương Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Khách Không Mời Mà Đến

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Từ nghe thấy tiếng Dịch Khinh Hàn, vội vàng đứng lên, Từ Tĩnh trên mặt đất nghe vậy cũng quỳ thẳng dậy, đôi mắt đẹp ướt át nhìn Dịch Khinh Hàn, trong mắt phảng phất có ánh lệ, ngón tay không ngừng xoắn khăn.

Dịch Khinh Hàn vào phòng ám, nhìn Lam Ngữ Từ đứng đó, lại quét mắt qua Từ Tĩnh quỳ trên mặt đất. Lam Ngữ Từ bước lên giúp hắn cời kỳ lân phục, quan phục mang theo hơi lạnh chạm vào tay, có chút lạnh, quần áo dưới lớp quan phục lại mang theo hơi ấm của cơ thể hắn, có chút ấm áp.

"Đại nhân, đại nhân, là nô tỳ tự mình lỡ năng, phu nhân không có làm khó nô tỳ." Từ Tĩnh quỳ, lê vài bước lên trước, nũng nịu nói.

"Ta đương nhiên nhìn ra được." Dịch Khinh Hàn xoay người ngồi lên giường nhỏ, trên mặt có chút không vui.

Thấy Lam Ngữ Từ đứng ngăn người, Dịch Khinh Hàn vươn tay kéo nàng ngồi xuống, nói: "Tiếp tục đi, ta chỉ nghe thôi."

Lam Ngữ Từ cảm thấy đầu to như đầu, lòng nghĩ, đây vốn là chuyện của hai người các người, vì sao lại mình ra quyết định, trời biết người Dịch Khinh Hàn trong lòng nghĩ thế nào, xử lý không tốt không hợp ý người, còn không phải sẽ bị giận chó đánh mèo sao! Vì thế nàng thật cẩn thận nói: "Nàng ấy là lão gia mang về, thỉnh lão gia xem xem nên an bài thế nào đi."

Dịch Khinh Hàn nhón lấy quả nho trên bàn ở giường nhỏ bỏ vào miệng, đầu không ngẩng nói: "Đã nói nàng là đương gia chủ mẫu, nàng quyết định đi."

Lam Ngữ Từ khẽ bĩu môi nhìn Dịch Khinh Hàn mặt lạnh nhạt, nhìn không ra tâm tư của hắn, quay đầu nhìn Từ Tĩnh điềm điềm đáng yêu quỳ trên đất, thử thăm dò nói: "Lão gia bên người cũng không có thiệp thất thông phòng, bằng không, thiệp thấy cứ nâng nâng ta....." Lam Ngữ Từ lập tức ngậm miệng, vì nàng nhìn ra ánh mắt Dịch Khinh Hàn chợt lạnh đi, nhất định là hắn không hài lòng thế này.

"Bằng không, thiệp thấy vẫn nên bàn lại sau, việc này không thể qua loa được, dù sao lão gia là quan lại trong triều, mọi việc đều phải cẩn thận." Lam Ngữ Từ gì không được chứ bản lĩnh gió chiều nào theo chiều ấy đã luyện thuần thục rồi.

Dịch Khinh Hàn vốn lòng trầm xuống, không hiểu sao cảm thấy có chút không vui, nghe xong lời Lam Ngữ Từ mới khôi phục như ban đầu, liếc mắt nhìn về mặt Lam Ngữ Từ lúng ta lúng túng cảm thấy rất thú vị, nên nói: "Cứ theo ý phu nhân."

Lập tức nói với Tuy Yên: "Đ dẫn đi đi, về sau trong viện này không được tùy tiện để người khác vào, nhớ kỹ chưa!"

Tùy Yên đáp thật sáng khoái, cúi đầu hung hăng trừng mắt nhìn Từ Tĩnh vài lần, liền cho người kéo ả ra ngoài. Không nói đến Tùy Yên ra tới sân bên ngoài không cho Từ Tĩnh sắc mặt hòa nhã, Từ Tĩnh kia cũng cho rằng Lam Ngữ Từ ghen tị, Dịch Khinh Hàn chỉ tùy tiện khách khí một chút, nàng ta còn tưởng thật sao, nam nhân nào có ai không thích ăn vật, này rõ ràng là muốn Lam Ngữ Từ chủ động nạp thiệp cho hắn, kết quả nàng ta lại khen ngược, cảm lòng gá còn tưởng lệnh tiền chắc, xem ra hiện tại cần phải từ từ mưu tính.

Lam Ngữ Từ cẩn thận ngồi, nhìn sắc mặt Dịch Khinh Hàn, phát hiện không có gì dị thường mới yên lòng.

"Người đi theo ta." Dịch Kinh Hàn nói xong liền xuống giường, quay đầu nhìn Lam Ngữ Tư có theo kịp phía sau không, rồi sai bước hướng ngoại thư phòng ở nhà chính đối diện.

Đẩy cửa phòng, Lam Ngữ Tư theo Dịch Kinh Hàn đi vào. Ngoại thư phòng là địa phương tương đối bí mật của Dịch Kinh Hàn, người ngoài rất ít khi vào, Lam Ngữ Tư nhất thời hơi khần trương, theo sát phía sau hắn, thỉnh thoảng dừng lại, đầu nằng đập thẳng vào lưng hắn. Dịch Kinh Hàn xoay tay đỡ lấy Lam Ngữ Tư, lại lập tức buông tay. Trong phòng có một người bị trói chặt trên ghế. Dịch Kinh Hàn xách cổ áo người nọ, Lam Ngữ Tư nhìn qua, đúng là nha hoàn của Triệu Trữ An, người gặp chuyện ở nhà Thanh Phong tiên sinh.

"Đây là nha hoàn của Triệu Trữ An?" Dịch Kinh Hàn hỏi.

"Phải." Lam Ngữ Tư vẫn thấy lòng bất ổn, nhưng không thể nói dối.

Dịch Kinh Hàn nghe được, khoe miệng khẽ nhếch, hắn là rất vui vẻ, hắn lập tức vớt người ra ngoài cửa, người hầu ngoài cửa liền đưa nha hoàn kia đi.

Dịch Kinh Hàn trở vào ngoại thư phòng, lấy từ trong ngực ra quyển vở rách nát, lấy thêm một quyển khác, rồi bắt đầu sao chép. Hắn viết rất chuyên chú, phảng phất như trong phòng này chỉ có mình hắn vậy. Lam Ngữ Tư lúng túng, xem ra Dịch Kinh Hàn đã tìm ra nhà Thanh Phong tiên sinh và nha hoàn đó, nói vậy thì, sổ sách có phải đã lấy được rồi không!

Lam Ngữ Tư đột nhiên ngừng đầu nhìn, quyển vở rách kia không phải là sổ sách chứ. vậy mình đã vô dụng rồi! Lam Ngữ Tư nháy mắt thấy tim mình đập mạnh, cứng ngắc nhìn Dịch Kinh Hàn cúi đầu sao chép.

Hắn vẫn mang bộ dáng chuyên chú, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, nhìn nghiêng cũng có khí thế sắc bén. Ngón tay hắn thon dài, tư thế cầm bút lông cũng ngông nghênh, nhìn tư thế hắn chấp bút, nhất định đã từng học với danh gia, chỉ là không biết chữ hắn thế nào.

Sau một lúc lâu, hắn là sao chép xong rồi, Dịch Kinh Hàn ngừng đầu, nhìn Lam Ngữ Tư cười nói: "Tìm được sổ sách rồi."

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Lam Ngữ Tư vẫn hơi sợ, cúi đầu "ừ" một tiếng.

Khuôn mặt lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn ẩn nết cười, rốt cục tìm được sổ sách, hắn đã sao chép xong danh sách, chỉ đợi ngày sau tính sổ rõ ràng. Hắn tâm tình vui sướng, thấy Lam Ngữ Tư không vui vẻ như mình, sắc mặt thoáng ngưng trệ nói: "Người đi về trước đi."

Lam Ngữ Tư nghe lời, máy móc hướng ra cửa, không ngờ vấp trúng ghế trong phòng, người lẫn ghế cùng ngã sập xuống. Lam Ngữ Tư đang giãy dụa muốn đứng lên, bị đôi bàn tay to nâng dậy. Dịch Kinh Hàn vẫn mang nụ cười nhàn nhạt nhìn Lam Ngữ Tư, suy nghĩ chốc lát nói: "Tìm được sổ sách, ta sẽ không giết người diệt khẩu, người sợ cái gì!"

"Vậy...." Lam Ngữ Tư nghĩ đêm dài lắm mộng, nếu từng nói sẽ tha mình, thừa dịp hắn còn chưa đổi ý sớm chạy lấy người: "Vậy khi nào ta có thể đi."

Ánh mắt Dịch Kinh Hàn lạnh đi, lập tức thả tay nói: "Mấy ngày sau là đại thọ của đốc chủ, người theo ta đi chúc thọ, ta sẽ an bài, hoặc giả chết, hoặc hưu thê, đến lúc đó cho người một thân phận mới, người liền có thể...." Dịch Kinh Hàn nói tới đây đột nhiên không nói tiếp nữa, hắn có chút không quen.

Nếu nói tới kế hoạch lúc trước của mình, thì là sau khi tìm được sổ sách, dù mình không giết nữ nhân này, cảm y vệ cũng sẽ không buông tha nàng. Vốn định dù thả đi nàng cũng không trốn thoát cảm y vệ đuổi giết, lúc đó lấy cớ cảm y vệ sát thương phu nhân của mình, quây một phen, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng thời gian trước nay ở chung, Dịch Kinh Hàn ngày càng cảm thấy, ngày tháng âm u lúc trước của mình, sau khi có nữ nhân này đã khác. Thì ra ngày tháng có thể trải qua như vậy, đặc biệt vào những đêm mưa, có nắng rồi, đã không khó chịu như trước. Dịch Kinh Hàn cố gắng lấy cớ, kỳ thực nếu nàng chết mình cũng không có lợi gì, dù lấy chuyện cảm y vệ giết phu nhân của mình cũng khó lay động địa vị của Vạn đốc, hơn nữa là sẽ tìm lý do qua loa tặc trách. Như vậy, kỳ thật hắn có thể hoàn hảo sống tốt, nàng thậm chí có thể sống bên cạnh mình, nàng phải sống ở cạnh mình, vì nếu rời khỏi bảo hộ của mình, nhất định sẽ bị cảm y vệ giết chết.

Đương nhiên, bản thân không phải thích nữ nhân này, càng không phải yêu, Dịch Kinh Hàn cố chấp nghĩ. Hắn chỉ là muốn có một nữ nhân đầu óc ngốc nghếch, chỉ có chút xú thông minh ở lại bên cạnh mình thôi.

Chút xú thông minh của nàng trong mắt hắn chỉ như mụ kẻ trẻ con, hắn rất thích ý nhìn bộ dạng nữ nhân này ảo não, xấu mặt, rồi rầm. Nhưng bây giờ nàng muốn đi, hắn cũng từng đáp ứng sẽ thả nàng đi, không thể dùng thủ đoạn cưỡng chế, xem ra chỉ có thể dùng kế.

Nghĩ đến đây, mặt lạnh Dịch Kinh Hàn lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Đến lúc đó người có thể đi, ta không nuốt lời."

"Thật chứ, đa tạ, ta, người còn gì cần ta làm không?" Lam Ngữ Tư cảm thấy hiện tại Dịch Kinh Hàn thật thiện lương, lại có thể thật sự buông tha mình, xem ra là đoạn thời gian mình nịnh nọt lấy lòng có tác dụng rồi.

"Người theo ta đi chúc thọ đốc chủ là được, chuyện khác, không có." Dịch Kinh Hàn cười nâng ghế dậy, đi tới cửa quay đầu nói: "Còn không mau đi? Người muốn ở đây dùng cơm sao?"

Lam Ngữ Tư nghe xong cười đi theo Dịch Kinh Hàn ra khỏi ngoại thư phòng, đi thẳng đến viện chính. Ở giữa viện chính là nhà chính, sườn đông có Đông Thứ gian phòng ngủ, phòng âm, đông nhĩ phòng (phòng nhỏ, nhà kè), sườn tây có Tây Thứ gian, nội thư phòng, tây nhĩ phòng. Hai người đi qua

mái hiên, vào nhà chính liền ngồi thấy mùi thức ăn, vào phòng ẩm rồi ngồi xuống dùng cơm.

Lam Ngữ Tư tâm tình vui vẻ, lượng cơm ăn được nhiều hơn, ăn ăn một hồi phát hiện Dịch Kinh Hàn liếc mắt nhìn mình, lúc này mới ngưng ngừng buông bát cơm, ăn canh.

"Nhà hoàn kia ở bên người Triệu Trữ An mấy năm rồi?" Dịch Kinh Hàn gạt lui các nha hoàn, hỏi.

"Ta cũng không biết, ta chưa nói chuyện với nàng ấy." Lam Ngữ Tư buông bát canh, thành thành thật thật đáp.

"Nhà hoàn kia bảo nàng ta phát hiện một người trong kho hàng trên thuyền, người nọ giao bản sổ sách này cho nàng ta, nói là đưa đến Vạn gia trang Trần Nam thành liền có thù lao rất lớn, hẳn là người kia tự biết không mang sổ sách đi xa được, nên mượn tay người khác. Theo phiên dịch do thám biết được, quản gia của Vạn đốc chủ, Vạn Cường đã mất tích, theo mô tả của phiên dịch và nhà hoàn kia, xác nhận là cùng một người, Vạn gia trang kia cũng là quê nhà của Vạn Cường." Dịch Kinh Hàn nói xong, thấy sắc mặt Lam Ngữ Tư khủng hoảng liền hỏi: "Người sao vậy?"

"Ta, ta không muốn biết nhiều vậy, biết càng nhiều càng dễ bị người ta giết người diệt khẩu." Lam Ngữ Tư run run nói, thầm suy đoán hẳn nghĩ gì, không phải là không định thả mình đi nữa chứ.

Dịch Kinh Hàn phì cười, nói: "Yên tâm, đây không phải là bí mật gì nữa, không trọng yếu, quan trọng là sổ sách đã đến tay, việc khác có thể bỏ qua. Nhà hoàn kia trù tính rồi khỏi Triệu Trữ An, không ngờ nhất thời khó chạy, bị phu nhân của Thanh Phong tiên sinh kia khoá nhốt ở phòng củi, đến tận khi người ta phải đi tìm ra."

"Vậy cả nhà Thanh Phong tiên sinh thì sao?" Lam Ngữ Tư vẫn nhớ được vị nam nhân trung niên ít nói kia.

"Đều đến địa phủ đưa tin." Dịch Kinh Hàn gấp một khối Lê hoa tô đưa vào miệng, vân đạm phong khinh nói.

Đúng vậy, sao có thể lưu người sống.

Lam Ngữ Tư lại bung bát canh lên, từng ngụm nhỏ uống canh.

Ăn cơm xong, Dịch Kinh Hàn ngồi một chốc liền đứng dậy ra ngoại thư phòng. Lam Ngữ Tư thì cảm kỳ lân phục, tiếp tục khâu vết rách trên đó.

Dịch Kinh Hàn ngồi vào chỗ, cầm cái chặn giấy trên bàn lên thưởng thức, đây là đồ chặn giấy hình hổ nằm, khắc từ cổ ngọc mã thành, năm ngoái tịch biên nhà Hình bộ thượng thư lục ra được. Chặn giấy này vốn là vật của Vinh phủ, hẳn nhớ, này nguyên bản ở trong thư phòng của Vinh soái, là vật yêu thích của phụ thân.

Nhất định là khi nguy cơ đến, Vinh soái đem bảo vật quý trọng cả đời tặng cho Hình bộ thượng thư để khơi thông quan hệ, lại không biết, án kia không do Hình bộ phụ trách, mà là cầm y vệ trực tiếp thẩm tra xử lý. Nay chứng tỏ, nhất thời việc lâm đầu mới cuống quýt đối phó, có khi là vô dụng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thần Thanh Khí Sảng

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Hình bộ thượng thư phạm tội, Dịch Kinh Hàn chẳng qua là làm theo phép đi tịch biên, ngoài ý muốn thấy được bảo vật này. Quan viên đi theo nhìn ra ánh mắt của Dịch Kinh Hàn, rất 'lý lẽ rõ ràng' không liệt món này vào danh sách báo cáo.

Dịch Kinh Hàn cầm chặn giấy, phảng phất như nặng ngàn cân. Hôm nay có được danh sách kia, bản thân hẳn phải thật cao hứng mới đúng, nhưng, trừ lúc ăn cơm cảm thấy thoải mái một chút, bây giờ lòng vẫn nặng nề, giống như lúc mình vừa mới bước trên con đường Đông Xưởng này vậy.

Không tìm thấy tổ nẫu, Dịch Kinh Hàn gặp một hạ nhân, người nọ dịch dung thành hắn rồi tự cung, vào Đông Xưởng. Sau khi biết được chuyện này, Dịch Kinh Hàn không biết nên nói gì, sau đó, người nọ cùng Dịch Kinh Hàn đổi thân phận, hẳn, chính là gã sai vặt bên người tổ mẫu năm đó, cũng là Dịch An hiện tại.

Lúc này, Dịch An đã đến cửa thư phòng, nhẹ gõ hai cái rồi đẩy cửa vào. Trong thư phòng mờ tối, Dịch Kinh Hàn không đốt đèn.

"Lão gia, Trương lão tứ chỉ là người ham mê nữ sắc, không biết chuyện Như Liễu." Dịch An đã quen Dịch Kinh Hàn trầm mặc, nhỏ giọng báo cáo: "Mặt khác, tiểu nhân đã tra được Như Liễu là bị người uy hiếp, đệ đệ của nàng ấy ở nông thôn đã sớm được chúng ta phái người bảo hộ, nhưng Như Liễu không biết, còn tưởng đệ đệ ruột kia bị người uy hiếp, tính mạng nguy hiểm. Người uy hiếp nàng, xác nhận là cầm y vệ."

Dịch Kinh Hàn thở ra một hơi, đứng lên thông thả bước đến phía sau giá đồ cổ, nhìn bài trí rục rờ muôn màu nói: "Tất cả đã trễ, ngày mai ta sẽ đưa sổ sách tới chỗ đốc chủ, hẳn có làm gì nữa cũng vô dụng."

Dịch An hơi ngẩng đầu, nhìn bóng Dịch Khanh Hàn nói: "Lão gia, vậy những người trên đó....."

Dịch Khanh Hàn nheo mắt, nghiêng răng nói: "Đã sao chép lại, ngày mai bắt đầu, từng người một thu thập hết."

Dịch An nghe xong không nói nữa, lẳng lặng đứng chờ Dịch Khanh Hàn phân phó.

"Dịch An, ta rất mệt." Qua hồi lâu, Dịch Khanh Hàn nhẹ nhàng nói một câu.

Dịch An vừa nghe, mí mắt giật nảy, lập tức lại cúi mắt xuống, dùng âm điệu nhất quán không gọn sóng không sợ hãi nói: "Lão gia nếu mệt mỏi, vậy đi nghỉ tạm, ngày mai còn phải đi Đông Xương."

Dịch Khanh Hàn nói ra miệng rồi liền cảm thấy hối hận, trong lòng hắn có khổ có mệt hơn nữa cũng không khổ bằng Dịch An, nhưng hắn thật sự cần nói ra những lời này. Đây quả ắt tràn, hắn cũng cần phát tiết ra ngoài.

Khi Dịch Khanh Hàn đi vào nhà chính, thùng nước tắm đã sắp xếp xong, Lam Ngữ Tư cười lấy lòng, đưa trung y sạch sẽ đến. Dịch Khanh Hàn mặt không biểu tình đi đến Tây Thứ gian, bình phong, khăn, xà bông thơm đã chuẩn bị tốt. Nhiệt khí hùng hực phả lên, phảng phất như mình đang ở nơi tiên cảnh, ấm áp nồng đậm bao lấy cả người, đánh thẳng vào đáy lòng.

Hạ đốc chủ nói đúng, trong nhà vẫn nên có nữ nhân, dù cho là nữ nhân có chút ồn ào, có chút lòng dạ hẹp hòi, cũng là tốt.

Dịch Khanh Hàn tắm xong, phá lệ không đến ngoại thư phòng chờ tóc khô mà về phòng ngủ. Dưới ngọn đèn ấm áp, khuôn mặt không tính tụy sắc đang chuyên chú vào công việc trên tay, cẩn thận khâu kỳ lân phục, đó là bộ mình đã xé rách để có thể thuận lợi cưới nàng vào cửa. Mây nhú chặt, miệng nhỏ nhắn hơi vênh, đặt áo sát vào ngọn đèn nhìn cẩn thận, chậm rãi khâu. Ánh mắt kia dường như đang nhìn bảo vật quý trọng, Dịch Khanh Hàn không nhịn được cười, vén màn vào phòng.

"Phù chúng ta nghèo tới tình trạng này sao? Một bộ quần áo thôi mà." Dịch Khanh Hàn dờn tầm mắt, đi thẳng đến giường lớn.

Lam Ngữ Tư thoáng kinh ngạc, vẫn không buông quần áo trong tay, quay đầu nói: "Ta cũng không có gì làm, luyện tập may vá kiếm sống."

Khỏe miệng Dịch Khanh Hàn hơi run rẩy, hắn trầm suy nghĩ cũng không nghĩ đến đáp án này.

"Kỳ thật, ta là muốn vì ngươi làm chút chuyện, để tạ ơn ngươi đáp ứng thả ta." Lam Ngữ Tư nghĩ đến tác dụng của nịnh hót trước đó, hắn dù sao sẽ không quá đáng.

"Khâu cái áo coi như cảm tạ? Mạng của ngươi chỉ đáng giá thế thôi sao?" Dịch Khanh Hàn nhướn mày nói, mắt tràn đầy trêu tức.

"Cái đó, ta còn có thể giúp ngươi... làm chút chuyện, hôm qua khi Vương phu nhân đến dạy cho ta." Lam Ngữ Tư hơi ngượng khi nhắc tới Vương phu nhân dạy mình gì đó, mà Dịch Khanh Hàn lại nói thế, đành kiên trì nói ra. Đồng thời cũng bị thái độ của Dịch Khanh Hàn làm cho ghen tức, vốn là nên tha cho mình, sao lại thành hắn ca tụng công đức rồi.

Dịch Khanh Hàn nghe đến Vương phu nhân, nghĩ đến bao vải kia, nhịn không được nhếch môi, cười nói: "Nàng ta lại đây dạy ngươi? Hay là ngươi tự tìm tới?"

"Là nàng ấy dạy ta, ta thật sự không muốn học." Lam Ngữ Tư nhất thời sốt ruột, kim đâm vào ngón tay, vội vàng rút vào miệng nuốt.

Dịch Khanh Hàn nhìn bộ dáng của Lam Ngữ Tư, cười mà không nói, sau một lúc lâu mới nói: "Chắc chắn là loại chuyện không gặp người được."

"Không phải, lần này không phải, là chuyện rất đáng tiếc." Lam Ngữ Tư ngheh cổ giải thích.

Dịch Khanh Hàn lại lắc đầu cười không nói, cuối cùng không có hảo ý bảo: "Ta không tin, trừ phi ngươi làm cho ta xem."

"Vậy, vậy ngươi nằm sấp là được rồi, ta làm mẫu cho ngươi xem." Lam Ngữ Tư hơi đỏ mặt, nhớ tới Vương phu nhân nói với mình, nam nhất thích nhất loại hưởng thụ này, nữ nhân nếu luyện tốt ngón nghề này, tuy không có vợ chồng chi thực, cảm tình cũng không kém.

"Liền xem ngươi có hoa chiêu gì." Nghe Lam Ngữ Tư bảo mình nằm sấp là được, Dịch Khanh Hàn ngẩn người, thành thật nằm úp sấp, đôi tay vòng qua đỉnh đầu. Có lẽ muốn thả lỏng thân kinh căng thẳng bấy lâu, có lẽ là đã quen lúc ở dưới vực hai người lẳng lặng nằm, có lẽ là bị tính cách tùy tiện của Lam Ngữ Tư cuốn hút, Dịch Khanh Hàn nhún nhường rất nhiều, không nhúc nhích tùy Lam Ngữ Tư hành động.

Lam Ngữ Tư loại bỏ tạp niệm, cõng giấy leo lên giường quỳ cẩn thận, hai tay chạm vào cổ hắn, khi thì ngón tay dùng sức, khi thì nắm tay đầm nhẹ, nhớ lại các động tác chủ yếu Vương phu nhân dạy, chừng mực theo thứ tự xoa bóp sau gáy hắn.

Lam Ngữ Tư cảm thấy Dịch Khanh Hàn vẫn tương đối dễ dỗ, chỉ cần dỗ hắn vui vẻ thì mình sẽ an toàn, vì thế ra sức lấy lòng.

Vương phu nhân dạy thủ pháp xoa bóp này, nghe nói còn giảm mệt nhọc hơn mấy kiểu đầm bóp bình thường, đặc biệt là nam nhân cả ngày bôn ba bên ngoài, thập phần hưởng thụ.

Lam Ngữ Tư chăm chú vừa xoa bóp vừa nhớ đến bí quyết Vương phu nhân dạy mình, hai tay theo cổ di chuyển xuống dưới, ở trên lưng xoa ấn một lát

lại chuyển lên cổ.

Dịch Kinh Hàn không nghĩ nhiều, không ngờ đôi tay nhỏ bé lại có ma lực như vậy, có lẽ bản thân thật sự quá mệt, tâm mệt thân mệt, nhưng lại cảm thấy sáng khoái dị thường, từ đỉnh đầu đến toàn thân, phảng phất như đều giãn ra.

Đôi tay nhỏ chạy trên cổ và lưng, Dịch Kinh Hàn nhất thời hơi ngơ ngẩn, mí mắt nặng nề, bất tri bất giác ngủ mất, trong mộng mình đang nằm giữa biển hoa, hương hoa như ôm lấy mình, từng mảng từng mảng hoa hồng, đủ mọi màu sắc, vừa thơm vừa ngọt.

Không biết qua bao lâu, Dịch Kinh Hàn ngực khó chịu tỉnh lại trong tư thế nằm úp sấp ban nãy, trên người đắp một cái chăn thật dày, góc chăn đỡ lấy cổ. Dịch Kinh Hàn nghiêng đầu, nhìn Lam Ngữ Tư lẫn một bên ngủ, khóe miệng hơi nhếch.

Nhẹ nhàng trở mình, nằm một lát không ngủ lại được, vì thế vươn một tay đặt lên người nằn. Cô bé dưới cánh tay tỉnh lại, đẩy đẩy tay mình. Hẳn là quá mệt mỏi rất buồn ngủ, đẩy vài cái thấy bất động liền bỏ cuộc, điều chỉnh tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Dịch Kinh Hàn giả vờ ngủ mơ màng, được một tác lại muốn lần một thước ôm chặt lấy Lam Ngữ Tư, cô gái trong vòng tay nhận mệnh không cục cựa nữa, trầm lắng ngủ.

Đêm dài đằng đẵng, màn trướng ấm áp, Dịch Kinh Hàn nhắm mắt, thật bình yên.

Hôm sau, Dịch Kinh Hàn đưa sổ sách cho Hạ Minh rồi đứng thẳng một bên, Hạ Minh ngồi trên chủ vị khẽ nhếch miệng, lật xem bản sổ sách kia không ngừng gật đầu.

"Không biết là hần quá ngu, hay là người khác quá thông minh, thứ đồ này sao có thể truyền ra ngoài!" Hạ Minh khép mạnh quyển vở, tay trái gõ lên án thư bên cạnh, vui mừng không giấu được.

"Là quân gia Vạn phủ mang ra để uy hiếp Vạn đốc, quân gia kia đánh bạc thiếu người ta số tiền lớn, Vạn đốc thấy chết không cứu, quân gia kia liền đánh cược cả mạng." Dịch Kinh Hàn đáp.

"Cho nên nói, bên cạnh, nhất định không thể để một người bất trung, Hần nhi, người nói đúng không!"

Ánh mắt lạnh lùng của Dịch Kinh Hàn khẽ nâng, nháy mắt lại khôi phục như xưa, ung dung nói: "Đốc chủ nói rất đúng."

"Ngày ấy, phu nhân của Vương Thủ...." Hạ Minh nói đến đây thì dừng.

"Ngày ấy, Vương phu nhân đến phủ hạ quan, cùng nội tử của hạ quan nói chuyện khuê phòng, sau nội tử nói với hạ quan, Vương phu nhân chỉ là dạy nội tử một ít việc khuê phòng." Dịch Kinh Hàn nói.

"Là thủ pháp thư giãn gân cốt! Ha ha, người nha người, chớ để mệt thân, bằng không khi già như bốn tóa, người chỉ biết hối hận." Hạ Minh cười lấy tay chỉ Dịch Kinh Hàn nói.

Dịch Kinh Hàn chợt thấy sau ót hơi nóng, tuy biết Hạ Minh nhất định sẽ an bài người giám thị mình, nhưng chính tai nghe việc tư mật từ miệng người khác nói ra, vẫn có chút lạnh cả lưng.

Dịch Kinh Hàn cáo biệt Hạ Minh, đi ra đại sảnh ngồi. Phía dưới là các chương ban, quân đốc, ti phòng hơn bốn mươi người, Dịch Kinh Hàn một tay day day huyệt thái dương, nhắm mắt xoa chốc lát rồi mới mở miệng: "Thẻ chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi, Dịch đại nhân." Phong Tuần cúi thấp lưng đưa ống thẻ đặt vào tay Dịch Kinh Hàn, rồi trở về hạ vị ngồi.

Mùng một mỗi tháng, tất cả người Đông Xưởng tụ hội một chỗ, dùng cách rút thăm quyết định phạm vi phụ trách của tháng đó, trừ những việc đặc thù, những gì viết trong thẻ là công việc của tháng đó.

Đốc chủ Đông Xưởng đương nhiên không quản việc này, bình thường đều là thiên hộ Đông Xưởng Trịnh Thông cùng Dịch Kinh Hàn chủ trì, Trịnh Thông có nhiệm vụ bên ngoài chưa về, vì thế hôm nay một mình Dịch Kinh Hàn chủ trì.

Sau khi mọi người rút thẻ, biết được phạm vi công việc, cuối cùng, Dịch Kinh Hàn lại gặp riêng vài người, an bài nhiệm vụ cho từng người, xong rồi mới gọi Triệu Đô vào.

"Triệu Đô." Dịch Kinh Hàn nhìn bản đồ bố cục phủ mình trên tay, thở ra một hơi, bày ra vẻ mặt vui mừng nói: "Lần này người lập công lớn, tiện nhân Như Liễu đã sợ tội tự sát, nhưng cũng không thể lơ là thiếu cảnh giác."

"Vâng, đại nhân." Triệu Đô cung kính đứng, hơi thẳng lưng.

"Như vậy đi, sau này người phụ trách thám thính tin tức nhà tù cấm y vệ, nhớ gọi tiểu tử mới đến, tên Trương Từ Nghĩa đi theo, để hần theo người học hỏi kinh nghiệm. Thu dọn một chút, chuyển đến hậu viện trong phủ ta ở, bình thường lưu ý an toàn trong phủ nhiều hơn, tiện nhân kia tuy đã chết, cũng không bảo đảm không có đồng đảng, gần đây phải thanh lý một chút."

Triệu Đô lui ra, tay của Dịch Kinh Hàn nắm lại, buông ra, lại nắm chặt, nghiêng đầu liếc mắt qua cửa, trong mắt có vẻ đắm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rõ Như Lòng Bàn Tay

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Loại chuyện nghe trộm, Đông Xưởng, Cẩm y vệ tự nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất. Hai phái tuy đấu tranh gay gắt nhiều năm, nhưng cũng không đi nghe trộm lẫn nhau, vì cả hai đều là cao thủ, nghe cũng chỉ uống công, không bằng xếp đặt thám tử còn thực tế hơn.

Nhưng chuyện luôn có ngoại lệ, Dịch Kinh Hàn làm việc luôn khiến người ta không ngờ nổi.

Vào lúc nào đó, đêm yên tĩnh, lá chắn thanh lãnh, Dịch Kinh Hàn mặc y phục dạ hành chạy trên mái hiên đầu tường, như du hồn trong đêm tối, nhảy vọt vào một tòa phủ viện, nhẹ nhàng linh hoạt vượt qua mấy viện, liền tới bên ngoài thư phòng của Vạn đốc.

Hắn thân thủ mạnh mẽ, động tác linh hoạt, nhìn ra được là đã quen mấy việc dạ hành này. Hắn hơi gầy, dù không có cơ thể cường tráng, nhưng một thân phần cốt lại mang khí thế kiêu ngạo bất tuân.

Trăng bạc sáng sủa, ánh trăng trong suốt rọi lên mặt, Dịch Kinh Hàn cảnh giác dừng trên một thân cây, cẩn thận quan sát bốn phía, không thấy khác thường mới nhảy xuống, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà thư phòng.

Linh hoạt nhảy, chậm rãi cúi người, giảm đà rồi mới lấy một cây ống trúc từ trong ngực ra.

Trong ống trúc có một cây châm nhỏ tinh tế, dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng lấp lóe, đuôi châm kéo theo sợi dây bạc thật dài. Dịch Kinh Hàn nhẹ nhàng gỡ một nhánh ngói lộ ra khe hở, buồm châm xuống rồi đặt mảnh ngói lại như cũ. Làm xong hết, cầm ống trúc trong tay nhẹ nhàng nhảy xuống nóc nhà, đi đến một góc yên tĩnh dưới mái hiên đứng sát vào tường, dán ống trúc trên tai.

Tiếng người nói trong phòng rất rõ ràng, là Vạn đốc. Có lẽ, khi hắn dẫn người đi tịch biên nhà Vinh soái, cũng là bộ dáng này. Những người ghi trên sổ sách của Vạn đốc, Dịch Kinh Hàn nhớ rõ, đúng là những người đó, có người vì để cẩm y vệ nhanh chóng giải quyết án Vinh soái, có người vì nhanh chóng gạt sạch quan hệ, đều dứt lốt.

Dịch Kinh Hàn đôi khi rất nghi hoặc, Vinh soái đến tột cùng là cản đường ai, lại khiến những người này chịu tổn tiền của mạng của Vinh soái. Căn cứ vào vài manh mối, ban đầu hắn là chỉ có một người muốn Vinh soái chết, vì thế thiết kế hãm hại, trong lúc đó kéo mấy người xuống nước, mấy kẻ này đều góp chút sức trong vụ án Vinh soái, không thể ngồi nhìn Vinh soái xoay người, tất yếu sẽ tìm cách tận diệt. Người khởi đầu kia đến tột cùng là ai! Dịch Kinh Hàn lòng căng như dây đàn.

Dịch Kinh Hàn nghiêng răng thật chặt, nghe tiếng Vạn đốc bình tĩnh phân phó: "Nhất định phải bắt nữ nhân kia về, bắt không được liền lột da ả, ả và cha ả khiến ta khó ăn khó ngủ, ta phải khiến ả sống không bằng chết!"

"Đại nhân, hiện giờ sổ sách đã đến tay Đông Xưởng, giết nàng cũng không được gì nữa." Triệu thiên hộ thấp thỏm nói: "Theo ty chức nghĩ, lão hoạn quan kia cũng chưa thấy muốn động thủ, xem chừng là muốn kiểm chế đại nhân ngài. Trên tay của đại nhân không phải không có nhược điểm của hắn, nên chúng ta coi như huề nhau."

"Nhất định phải bắt về, không giết chết tiện nhân kia khó giải mối hận trong lòng ta. Họ Dịch đã lấy được sổ sách, sẽ không phí tâm bảo hộ tiện nhân kia, an bài cẩn thận nhất định đắc thủ." Vạn đốc ngữ khí kiên định, Dịch Kinh Hàn biết, Vạn đốc chắc chắn có an bài mật thám bên người mình, nên mới biết được vài tin tức mình cố ý truyền trong phủ.

"Vậy, vậy đường dây kia phải thu hồi về?" Triệu thiên hộ thói quen thấp giọng hỏi.

"Đề đó trước kia, sau này có thể hữu dụng." Vạn đốc suy nghĩ, nói. Sau đó là thanh âm hai người trước sau rời khỏi thư phòng, một lúc sau, mọi thứ yên tĩnh lại.

Dây bạc dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng trong veo hết sức chói mắt, đánh hòa chiết tử, đốt ngân tuyến, đốm lửa chạy trên dây, không bao lâu, tất cả dấu vết đều biến mất không còn tăm hơi. Dịch Kinh Hàn nhảy ra Vạn phủ, khoe miệng mang cười, rõ là bộ dáng ý xấu đạt được. Nữ nhân này muốn chạy cũng không được, chỉ có thể cầu xin mình bảo hộ nàng.

Hắn vốn có thể phong tỏa tin tức tìm được sổ sách, sau đó âm thầm chậm rãi mưu tính, nhưng hắn không làm thế, hắn muốn đốt lên trận lửa này, một là làm cho Vạn đốc nóng lòng mà phạm lỗi trong lúc tranh đấu gay gắt với Đông Xưởng, hai là muốn đặt nữ nhân kia vào nơi nguy hiểm rồi mình lại ra tay, muốn nàng hiểu, chỉ có mình mới có thể cho nàng an toàn.

Chiều theo thời gian và địa điểm giao hẹn, Lam Ngữ Tư kiên trì, tranh thủ lúc Dịch Kinh Hàn chưa về, lại đến hậu viện. Trước giờ cơm tối, Dịch Kinh Hàn bảo gã sai vặt bên người trở về thông báo, tối nay hẳn sẽ về trễ, còn dặn mình ngủ trước, theo kinh nghiệm cũ, xem chừng không đến giờ sừu cũng chưa về.

Lam Ngữ Tư bất an lo sợ, nam nhân kia rõ ràng là không có ý tốt. Thôi được, lần này là lần cuối, nếu thật không thành, thì sẽ không nghĩ đến tử ngọc kia nữa, coi như mình dùng tài miễn tai. Sau chuyện này đi đổ dành tốt Dịch Kinh Hàn, hầu hạ hẳn thỏa đáng, còn sợ không có thưởng sao!

Lam Ngữ Tư đang suy nghĩ, đột nhiên một đôi tay vươn đến từ phía sau bịt miệng nàng, hơi thở quen thuộc kia lập tức sát đến, kèm một tiếng cười nhẹ: "A, ta đã bảo tiểu nha đầu nàng chắc chắn có lòng tham tiền, thật đúng là mạo hiểm đến đây."

"Ta thấy ngươi là bị quỷ ám, buông ta ra, nhanh đưa bạc cho ta, bằng không làm lớn chuyện bị lão gia biết, chúng ta chết vạn lần cũng không đủ." Lam Ngữ Tư giãy ra, nhân tiện dùng khuỷu tay đánh vào cơ thể rắn chắc phía sau.

"Không bán được, tình hình không tốt, vật quý trọng như vậy, mấy người kia không dám thu." Triệu Đô xòe tay, nhún nhún vai làm ra bộ dạng đành chịu.

Lam Ngữ Tư cắn môi, nhin con tức nói: "Vây trả tử ngọc lại cho ta, hôm qua lão gia hình như muốn sắp xếp lại khó phòng, đây là bảo vật mới, nếu không thấy, lão gia chắc chắn nhớ rõ, không giống đồ từ nhiều năm trước, mắt cũng không phát hiện."

Triệu Đô nghe xong, giao tử ngọc vào tay Lam Ngữ Tư, lập tức ngăn lại ý muốn xoay người trở về của nàng, nói: "Nhìn nàng mỗi ngày hốt hoảng lo sợ, ở trong tay hẳn sống không tốt đi? Không bằng cân nhắc đi theo gia thôi."

Lam Ngữ Tư bức mình, đang định nói lại nghe Triệu Đô nói tiếp: "Ta thừa nhận, hôm đó là ta thù dết thôi phòng, bắt quá, cũng vì hôm đó nàng mặc thô y, hơn nữa không son phấn, ta mới có thể nhìn thật rõ, nàng rất giống... một vị bằng hữu trước kia của ta. Nhà nàng ấy nhiều năm trước gặp khó khăn, rơi vào Vạn ốc phủ, sau đó liền mờ mịt vô tung. Nếu không phải nàng không nhận biết ta, ta còn nghĩ nàng là nàng ấy."

Lam Ngữ Tư nghe thế cả kinh trong lòng, có khi nào mình là người hẳn nói! Chính mình không nhớ rõ chuyện quá khứ, nhưng người biết mình vẫn nhớ rõ mà. Lam Ngữ Tư nghĩ nghĩ, vẫn không dám tin tưởng dễ dàng, vì thế vờ như không để ý nói: "Triệu đại nhân, phiền toái ngài sau này tìm có nên tìm cái hợp tình hợp lý chút, tiểu tỷ phải trở về, lão gia sắp trở lại, ta còn phải hầu hạ tắm rửa."

Triệu Đô nhìn Lam Ngữ Tư vội vàng đi xa, hai tay ôm trước ngực, khóe mắt hiện ra ý cười đã tính trước. Lam Ngữ Tư, tiểu thư nhà quan nào đó, gặp nạn chịu uy hiếp vào Vạn phủ, một lần chấp hành nhiệm vụ, trọng thương mất trí nhớ, vừa lúc có thể nhân cơ hội này âm ỉ một trận lớn, Triệu Đô vừa nghĩ vừa biến mất trong màn đêm.

Sau khi Lam Ngữ Tư trở lại Nhiễm Đề viên, vội vàng cất tử ngọc, rồi mới thay đồ bình thường, chưa kịp thở hơi nào liền nghe Tùy Yên báo lão gia trở lại. Nàng vừa ngồi ngay ngắn đang hoảng ở nhà chính, Dịch Kinh Hàn đã rào bước vào phòng.

"Lão gia, hôm nay sao lại về sớm thế." Lam Ngữ Tư lòng vẫn còn hoang mang, không biết nói gì tìm lời nói.

"Chê ta trở về sớm?" Dịch Kinh Hàn nhướn mày nâng cằm, khoanh hai tay.

Lam Ngữ Tư hoảng, vội vàng cười ngây ngô. Tùy Yên đứng một bên thấy thế muốn đi ra ngoài, lại bị Dịch Kinh Hàn gọi lại.

"Tùy Yên, ngươi vào đây." Dịch Kinh Hàn nhớ tới ánh mắt lúc sáng của Hạ Minh, khẽ buông mí mắt nói: "Như Liễu được chuộc thân rồi, sau này thăng người làm quản sự trong phòng này của ta, mấy nha đầu nhất đẳng nhị đẳng đều do ngươi quản lý, phòng này chỉ có thể do ngươi quét tước, người khác không được tùy ý ra vào, biết không!"

Tùy Yên nghe xong vội kinh sợ quỳ xuống tạ ơn, đứng lên giúp Dịch Kinh Hàn cởi áo khoác, Lam Ngữ Tư ngẩng người, cũng bắt đầu bận việc.

Tùy Yên treo kỳ lân phục trên bình phong, bận bịu vuốt phẳng. Lam Ngữ Tư lấy thường phục ra giúp hẳn thay, khi tay chạm vào cổ hẳn, đôi mắt vốn ẩn chứa ý cười như có như không nhìn mình, đột nhiên trầm xuống. Lam Ngữ Tư đối diện đôi mắt kia, rõ ràng cảm nhận được sát khí, lập tức liền biến mất.

Dịch Kinh Hàn chậm rãi thả tay, cầm tay Lam Ngữ Tư, bàn tay to lật lại cầm tay nàng, hơi ấm từng đợt truyền vào tay Lam Ngữ Tư, trong cơ thể, rất ấm áp.

Lam Ngữ Tư kinh hoảng, cảm nhận độ ấm trên tay hẳn mới thấy tay mình lạnh thế nào. Hiểu được thân thể hơi lạnh của mình khiến hẳn nghi ngờ, nếu mình một mực trong phòng, tay chân sao lại lạnh lẽo!

"Lão gia, sau này ngài sớm về đi, thiếp sợ hãi không ngủ được, nhin không được đứng ở hành lang chờ." Lam Ngữ Tư cúi đầu kiềm nén nói lời tâm tình, lại không cảm thấy ghê tởm như mình nghĩ. Lòng nghĩ là làm cho Tùy Yên xem, thật sự không cần thấy thẹn thùng, ngay cả Dịch Kinh Hàn cũng biết, mình vì chuyện cảm y vệ mà sợ hãi.

Tùy Yên nghe xong cúi đầu mím môi, như con gió biến mất trong phòng, thuận tay đóng cửa. Mắt lạnh của Dịch Kinh Hàn ôn nhu hơn, lực đạo trên tay cũng nhẹ hơn nhiều, tay vẫn ấm áp.

Lam Ngữ Tư thấy Tùy Yên ra ngoài, thử rút tay, rút không ra, vì thế bất an ngẩng đầu nhìn Dịch Kinh Hàn, không biết hẳn nghĩ gì, hay là không tin lý do của mình.

Dịch Khanh Hân cúi đầu nhìn cô gái trước mắt, bàn tay lạnh lẽo, nàng nhất định không ngoan ngoãn ở trong phòng, nàng đi đâu! Nghe xong lý do của nàng, không hiểu sao, không muốn suy nghĩ sâu xa vì sao trong lòng chợt động, tuy nói hơn nửa là làm trò cho Tùy Yên xem mới ôn nhu mềm giọng như thế, nhưng vẫn khiến người ta lòng ấm áp.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời rụt rè nhìn hắn, như chú nai con chưa trưởng thành. Thôi, dù nàng có gì mờ ám, chắc chắn là có liên quan tới tiền tài, điểm này thì trí tuệ của nàng không dậy nổi sóng lớn được, Dịch Khanh Hân cười trộm nghĩ.

"Như vậy thì sợ ta cái gì? Cầm chìa khóa này đi." Dịch Khanh Hân không để ý Lam Ngữ Tư muốn rút tay ra, một tay lấy từ trong ngực ra cái chìa khóa, một tay mở bàn tay Lam Ngữ Tư, đặt chìa khóa vào tay nàng, khép lại.

"Đây là chìa khóa gì? Đây...." Lam Ngữ Tư giờ chìa khóa lên nhìn, nghi hoặc hỏi.

"Đây là chìa khóa khóa phòng, Dịch An giữ một cái, ta giữ một." Dịch Khanh Hân nhìn chằm chằm miệng và đôi mắt lớn dần của Lam Ngữ Tư, nhin cười nói: "Bảo quản cẩn thận, tài sản của ta đều ở trong kho này."

Chìa khóa của khóa phòng! Lam Ngữ Tư bị năm chữ này dọa rồi, đưa chìa khóa màu đồng cổ kia đến sát mặt nhìn, phảng phất nghĩ thấy mùi thanh đồng. Khó trách người ta nói kẻ tham tài người đầy hơi tiền, thì ra không chỉ bạc và tiền đồng có loại hương vị kia, ngay cả chìa khóa của bảo khóa cũng có mùi này, ừ, dễ ngửi. Lam Ngữ Tư rất kích động, không để ý Dịch Khanh Hân xoay người đến trước bàn uống trà, ngây ngốc đứng bất động.

Lam Ngữ Tư đang xuất thần, dường như nghe thấy tiếng cười đáng lẽ không thể nghe thấy ở phía sau, nháy mắt phục hồi tinh thần. Dịch Khanh Hân thế này là vì sao! Hay là đào hồ hãm hại mình? Lại không giống, nếu hắn muốn trừng trị mình, không cần lý do, chỉ cần giống mấy kiếp trước, nâng tay lên là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nhịn Đau Bỏ Thứ Yêu Thích

Edit: Lam Không Ngân Nguyệt

Lam Ngữ Tư nghĩ nghĩ, cảm thấy chung quy không phải chuyện tốt, nghĩ thế quay người nắm chìa khóa nói: "Cái này ta không thể lấy, quan hệ trọng đại, nếu bị mất, người đem bán ta mười lần cũng không đủ đền."

"Người là phu nhân trong phủ, người không cầm, thì sao giống được." Dịch Khanh Hân làm ra vẻ nói: "Sinh thần của Đốc chủ sắp đến rồi, người còn phải thay ta đến khóa phòng tìm lễ vật để hôm đó đưa đi. Tìm đúng vật thì người nhìn trúng thứ gì ta sẽ thưởng, quản lý tốt khóa phòng, ta cũng thưởng."

Lam Ngữ Tư quả nhiên do dự, dường như động tâm với điều kiện này, tay cầm chìa khóa, con người đảo quanh.

"Thủ pháp hôm kia của người, không tồi, lại giúp lão gia xoa bóp, có thưởng." Dịch Khanh Hân nói xong liền đi về phía giường lớn, véo rèm lên nằm xuống.

Lam Ngữ Tư nghe thế, nói: "Thật không? Việc đó, ta vẫn sợ đánh mất, đây là toàn bộ gia sản của người nha." Trong màn thật lâu không có tiếng động, Lam Ngữ Tư le lưỡi chui vào theo.

Triệu Đô đi phía trước, phía sau là một tiểu tử gầy gò ngờ ngác, một người bảo sao nghe vậy, thật không biết hấn vào Đông Xưởng bằng cách nào.

"Người đi, hỏi thăm xem bắt đầu thẩm tra chưa." Triệu Đô quay đầu lại nói: "Đừng giống đàn bà vậy, chúng ta là đến dự thánh, không phải đến để bị khinh bỉ, người sợ cái gì. Người đi xem xem, chưa bắt đầu thẩm tra thì chúng ta chờ lát nữa mới vào, đỡ phải vào nhìn đám tôn tử kia chường mắt."

"Triệu, Triệu đại nhân, ta, ta...." Khuôn mặt non nớt của Trương Tử Nghĩa đỏ bừng, hắn thẹn không dám nói mình không dám đến hỏi, cảm y vệ hung thần ác sát vậy, hắn nhìn là sợ rồi, từ xưa Đông Xưởng đã chèn ép cảm y vệ, người cảm y vệ đương nhiên tức giận, tuy nói không dám ngăn cản người Đông Xưởng đến dự thánh, nhưng lời nói thường có chút kiểu cách châm biếm, đương nhiên, gặp người Đông Xưởng tính tình hung dữ, là không dám chậm trễ.

"Coi tiền đồ của người, vào Đông Xưởng bằng cách nào thế, thật dọa người!" Triệu Đô hung hăng gõ trán Trương Tử Nghĩa, chỉ thấy đầu hắn cúi càng thấp.

"Cậu, cậu ta đã chết, ta đến ghi cho đủ số người, ta cũng không muốn, ta còn muốn đọc sách, ta....." Nguyên lai là bị người ta cường ngạnh nhét vào, xem ra đã đưa tiền cho mấy nhân vật, tuy nói Đông Xưởng lại mở rộng nhân số, nhưng không phải ai cũng vào được, Triệu Đô nghĩ thầm.

"Cầu tử từ, ở đây chờ!" Triệu Đô sai bước đến cửa Bắc Trần phủ ti của cảm y vệ, nói với hai người canh cửa: "Án của Tào đại nhân Công bộ bắt đầu

thăm chưa?"

Hai người mặc quan phục màu vàng trước cửa liếc mắt nhìn Triệu Đô, quay đầu đi nhìn trời.

Triệu Đô tức giận, tung một cước đá vào đầu gối một trong hai người đó, lại bị người nọ tránh được. "Thế nào, không nghe được lời ông nội người nói! Vậy thì để người ngoan ngoãn nghe cho rõ."

Người nọ có vẻ muốn tiến lên, Triệu Đô liền nắm cổ áo hắn nói: "Sao nào, đây là cản trở Đông Xương dự thỉnh? Là ai ra lệnh cho người!"

Lúc này, tên còn lại cũng tỉnh ra, nếu làm lớn chuyện, thật đúng là nói không rõ được bọn họ có cản trở dự thỉnh không. Tội danh này không gánh nổi, nên vờ tay ngăn hai người, nhin tức nói: "Xem thời gian đã bắt đầu rồi, chậm cũng không phải ta không cho đi."

Triệu Đô nghe thế, buông cổ áo của người kia, nghênh ngang đi vào Bắc Trần phủ ti, vừa đi vừa mỉm cười. Đợi đến khi qua chỗ rẽ, dừng chân nghiêng người nhìn hướng ngoài cửa, tiểu tử Trương Tử Nghĩa kia đang rút cổ đứng dựa vào chân tường, một chút ý tứ đi theo cũng không có, thậm chí còn mang vẻ không muốn đi theo. Chẳng lẽ không phải sắp xếp đến giám thị mình sao? Triệu Đô nghĩ, lúc này mới ra cửa, đứng ở cửa hét: "Cầu tử, lại đây, sao lại quên mất người rồi."

Trương Tử Nghĩa nghe thấy Triệu Đô gọi mình, chậm rì rì đi qua, cúi đầu cách vài bước đi theo Triệu Đô, yên lặng đi vào trong.

Vụ án không có gì đặc biệt, dụng hình thăm vấn một hồi sau, Triệu Đô chuẩn bị rời khỏi, đúng lúc một bách hộ phụ trách thăm vấn của cấm vệ đi tới, ngừng đầu mũi hướng lên trời nhìn Triệu Đô.

Triệu Đô cũng không khách khí đáp lễ, giằng co một lúc lâu, bách hộ kia nâng tay dùng sức vỗ ngực Triệu Đô, khinh thường nói: "Một thằng đàn ông khỏe mạnh, thế mà cũng phải đi theo....." nói đến đây thì dừng, nào có thiếu dây thần kinh hơn thì cũng không dám nói về sau.

Triệu Đô đập tay người kia ra, đáp lễ một câu: "Một thằng đàn ông khỏe mạnh, có chuyện không dám nói!"

Bách hộ kia lửa giận nhen nhóm, quay người muốn động thủ, lại bị các cấm vệ khác trong phòng ngăn cản, kéo ra ngoài cửa. Triệu Đô quay đầu liếc mắt nhìn Trương Tử Nghĩa đang sợ run, hét lớn: "Xem, xem, ông nội người cũng không đủ để giúp đỡ, còn không mau đi theo xem!"

Trương Tử Nghĩa sợ chọc giận Triệu Đô, vội đứng dậy đi theo. Triệu Đô đi thẳng về Đông An môn, trên đường dân chúng thương nhân thấy đều tản ra nhường đường, nhưng phố chợ huyền ảo, hai người đi bất giác lại chen chúc trong dòng người.

Triệu Đô giao bản ghi chép dự thỉnh, cưỡi ngựa trở về hậu viện Dịch phủ, xoay người xuống ngựa, vào phòng thay quần áo, sau khi đến sau bình phong mới vờ tay mò trong vạt áo của mình, rút ra một tờ giấy, Triệu Đô liếc mắt nhìn, nhủ mảy.

Lam Ngữ Tư hưng phấn mở cửa khó phòng, bên trong một mảng rực rỡ muôn màu. Dịch An theo sau, Lam Ngữ Tư cố ý gọi hắn, miễn cho sau này mất đồ mình lại không biện giải được.

Lam Ngữ Tư cảm thấy cả người nóng lên, rất kích động, từng rung từng rung châu báu ngọc khí, được liệu trân quý, tranh chữ danh nhân, lảng la to lụ, đều là thứ nàng chưa từng thấy qua.

Dịch An ở phía sau khụ khụ hai tiếng, Lam Ngữ Tư mới phục hồi tinh thần, ra vẻ như không để ý nhìn xung quanh, nhin xuống kích động trong lòng, thế này thật luyến tiếc đem tặng đi.

"Dịch An, ông nghĩ tặng cây nho lưu ly này thế nào." Lam Ngữ Tư đành chịu, chỉ vào cây nho thật lớn làm từ ngọc lưu ly, tim đang âm thầm rỉ máu.

"Cái này, tốt thì tốt, dù tặng Hoàng thượng cũng đủ quý báu, chẳng qua....." Dịch An muốn nói lại thôi.

"Quý báu thế sao, vậy đổi cái khác." Lam Ngữ Tư lại nhìn những thứ khác, hoàn toàn không thấy Dịch An nhướn mày. Cây nho ngụ ý nhiều con, tặng thái giám thứ này, không phải đầu đập hồng rồi thì là thần trí không rõ.

Lam Ngữ Tư đương nhiên không phải kẻ ngốc, chỉ là lúc này tâm tư đều ở trên đồng bảo bối đầy phòng này, không nghĩ sâu xa.

Tìm hồi lâu, thấy gì cũng luyến tiếc tặng, phảng phất như cả phòng bảo bối này đều của mình, thần giữ của đại khái chính là thế này đây. Dịch An đứng đến phiên, lại ho nhẹ một tiếng.

Lam Ngữ Tư nhớ đến từ ngọc Quan Âm kia, Dịch Kinh Hàn từng nói độc chủ thích nhất từ ngọc, thầm nghĩ, sao không đổi với đồ trong bảo khố này nhỉ, vì thế hỏi Dịch An: "Dịch An, ngày ấy Dương Xương Hà đưa tới từ ngọc Quan Âm, so với bảo bối trong phòng, cái nào quý hơn?"

Dịch An nhún vai, mơ hồ có chút không kiên nhẫn, ngữ khí vẫn cung kính trả lời: "Đồ vật như thế, là không vào được bảo khố."

Lòng Lam Ngữ Tư như có vạn mã chạy qua, thảo nào Dịch Kinh Hàn thuận miệng đã cho mình, thì ra là so với bảo khố của hắn, căn bản là tiểu vụ gặp đại vu. Tâm tư trao đổi của Lam Ngữ Tư liền không đập được, hỏi: "Vậy, đưa từ ngọc Quan Âm kia cho độc chủ, có thừa đáng không?"

"Cũng xem như tặng đi được, hưởng hồ, độc chủ thích từ ngọc, lão nhân gia hắn cái gì mà chưa thấy qua, chủ yếu là đúng tâm ý." Dịch An kiên nhẫn trả

lời.

"Vậy thì làm thế đi, tặng tử ngọc Quan Âm." Lam Ngữ Tư phát tay, cẩn thận đi ra khỏi phòng, tận lực không đụng đến các bảo bối, khóa cửa xong cất chìa khóa cẩn thận rồi mới cùng Dịch An một trước một sau rời khỏi.

Lam Ngữ Tư vừa suy nghĩ vừa đi về Nhiều Đê viên, lấy tử ngọc Quan Âm ra tỉ mỉ lau chùi một lần, vờn tay vuốt vuốt bề mặt ngọc, lầm bầm: "Không rồi, là thứ tốt, nhưng...."

"Nhưng sao?" Dịch Kinh Hàn không biết đứng phía sau Lam Ngữ Tư lúc nào, làm nàng sợ tới mức suýt đánh rơi tử ngọc.

Dịch Kinh Hàn cúi người về phía trước, từ phía sau đưa tay đỡ tử ngọc, hơi thở liền phả lên cổ Lam Ngữ Tư, hơi ngửi.

"Nhưng không có duyên với ta, ta..... làm vợ nghĩ lại nghĩ, vẫn là nhìn đau bỏ thứ yêu thích, đem nó đưa cho đốc chủ đại nhân, cũng chỉ có lão nhân gia hần mới xứng tử ngọc này, với cả Quan Âm Bồ Tát đại từ đại bi." Lam Ngữ Tư liếc mắt qua Tùy Yên đang chỉnh sửa kệ đồ cổ trong Tây Thứ gian.

Dịch Kinh Hàn chỉ thấy buồn cười, nghiêng người vuốt ve bề mặt tử ngọc, chất ngọc đều bóng loáng, đầy đủ lương khí, ngả đầu nhìn Lam Ngữ Tư đang làm bộ làm tịch nói: "Nàng bỏ được?"

"Bỏ được, chỉ cần là hiếu kính đốc chủ đại nhân, cái gì cũng bỏ được." Lam Ngữ Tư nghe tiếng, Tùy Yên hình như đã dừng việc trong tay, vì thế nói tiếp: "Lão gia ngài thường nói, không có đốc chủ sẽ không có ngài hôm nay, mệnh của ngài là của đốc chủ đại nhân, làm vợ không thể giúp lão gia báo đáp đốc chủ, đền đáp triều đình, chẳng lẽ chút đồ vật này lại luyến tiếc sao."

Dịch Kinh Hàn đưa lưng về phía Tây Thứ gian, nhưng biết Tùy Yên ở đâu, cố nín cười nhìn Lam Ngữ Tư ra vẻ vì mình nói chuyện, không biết vì sao, lòng chột ảm áp.

Nữ nhân này tuyệt đối không hào phóng như thế, nhất định là có chủ ý, nhưng nghe những lời này cũng thấy rất vui vẻ, khoát tay chặn lại, kéo Lam Ngữ Tư vào noãn các[1], vừa đi vừa nói: "Châu Viên ở đâu, bảo bày đồ ăn đi, trời ngày càng lạnh, hôm nay ăn trong noãn các."

Lam Ngữ Tư nghe xong gọi người, Châu Viên mới đáp lời đi ra từ phòng nhỏ phía Tây, vào nhà chính nghe dặn rồi đến phòng bếp truyền lời.

Dịch Kinh Hàn và Lam Ngữ Tư ăn xong cơm, tắm xong liền đi nghỉ, cho đến bình minh.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Kinh Hàn đến Đông An môn, Lam Ngữ Tư ở nhà chuẩn bị tất cả lễ vật, ăn mặc trang điểm.

Qua buổi trưa, Dịch Kinh Hàn trở về phủ, mang theo Lam Ngữ Tư ra cửa. Vẫn là chiếc xe ngựa kia, con ngựa kiêu ngạo hừ mũi đứng đó, thỉnh thoảng nhấc chân.

Dịch Kinh Hàn lên xe, quay người vờn tay về phía Lam Ngữ Tư phía sau. Lam Ngữ Tư đang chuẩn bị nhấc váy bò lên, thấy hần đưa tay đến, ngăn người, vẫn đưa tay qua, lập tức bị nhấc lên xe.

Trong xe đốt lửa than, Dịch Kinh Hàn đưa một lò sưởi tay cho Lam Ngữ Tư. Ôm lò sưởi, Lam Ngữ Tư mới thấy cả người ấm hơn nhiều.

"Tôi phủ đốc chủ....." Lời của Dịch Kinh Hàn bị đánh gãy.

"Ta hiểu, ta nói chuyện người yên tâm, tuyệt đối không chọc phiền toái cho người." Lam Ngữ Tư hiểu ý nói.

"Tôi qua người nói tốt lắm." Dịch Kinh Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn còn ra vẻ nghiêm túc, nói: "Người nhìn trúng cái gì? Trở về ta thưởng."

"Ta cũng không phải loại người thấy tiền là sáng mắt, tử ngọc Quan Âm ta còn bỏ được, ta.." Lam Ngữ Tư ngượng ngùng nói.

"Tử ngọc Quan Âm, ta lấy thứ khác đổi với người, người nghĩ đi, muốn gì ta cũng trả lại cho." Dịch Kinh Hàn cười áo choàng, trong xe hơi nóng.

"Vậy, người thật hào phóng, hắc hắc." Lam Ngữ Tư không muốn khách sáo hơn nữa, người này rất giỏi mượn đốc xuống lừa quỵt nợ.

[1] noãn các: phòng ấm, buồng có lò sưởi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Lòng Mất Mát

Hai người đến hơi sớm, phần đông khách còn chưa đến, vì thế theo hạ nhân dẫn vào chái nhà sau đại đường gặp Hạ Minh trước.

Hạ đốc chủ về mặt vui vẻ, nếp nhăn tụ bên miệng, nói: "Tối sớm như vậy, không phải gấp rút đến ăn chứ."

"Thức ăn nhà đốc chủ đương nhiên ngon, hạ quan đến trước giành chỗ tốt." Dịch Kinh Hàn cười nói, Lam Ngữ Tư đứng một bên thấp đầu như cô vợ nhỏ.

"Được, được, bồn tọa gì không có, nhưng chỉ cần bộ xương già này còn, thì các người cứ ăn." Hạ Minh vỗ đùi cười nói.

"Đúng a, không có đốc chủ, sợ là mấy trăm người Đông Xưởng chúng ta chỉ có thể ăn trâu nuốt rau." Dịch Kinh Hàn biết khi nào có thể nói giỡn với Hạ Minh, khi nào cần nói chuyện đứng đắn.

Dịch Kinh Hàn ở chỗ Hạ Minh nói đùa một hồi, chợt nghe hạ nhân hồi báo tân khách đã lần lượt đến, vì thế cùng Lam Ngữ Tư rời khỏi nhà sau, đi vào đại đường.

Yến tiệc lần này cũng phân nam nữ ngồi. Dịch Kinh Hàn đứng ở hành lang, thấy trăm ngọc trên đầu Lam Ngữ Tư có chút lỏng, vươn tay chỉnh sửa lại, dặn dò: "Nghe nhiều ít nói, nghe được tin giá trị về báo với ta, có thưởng."

"Vâng, lão gia, thiếp làm việc chàng yên tâm." Lam Ngữ Tư ngày càng cảm thấy, Dịch Kinh Hàn, thật ra không khủng bố lắm, hẳn, kỳ thật sống chung rất tốt.

Dịch Kinh Hàn vội trở lại hướng chỗ ngồi của nam khách, khoe miệng khê nhếch, mí mắt buông xuống.

Lam Ngữ Tư thấy hẳn không nói gì đã đi, không biết mình có nói sai gì không, đang rối rắm, nghe được giọng người quen ở phía sau. "Muội muội? Muội muội, tỷ đã nói hình như thấy muội mà, sau khi vào tỷ vẫn đi tìm muội, giờ tìm được rồi."

Là Vương phu nhân, Lam Ngữ Tư chỉ thấy da đầu tê rần, vô số bộ áo lót 'đặc chế' và đồ chơi đồng kia lóe qua mắt, nặn ra một nụ cười quay đầu nhìn lại, Vương Thủ đang cùng Vương phu nhân đi tới. Nam nhân kia vẫn là khuôn mặt toả sáng, môi hồng răng trắng, bộ dáng yêu thương nồng nàn cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng mình.

Nếu nói Vương Thủ bị Hoàng đế nuông chiều, vậy nữ nhân này là bị Vương Thủ nuông chiều.

"Muội muội, Dịch đại nhân nhà muội đâu?" Vương phu nhân nắm tay Lam Ngữ Tư hỏi.

"Lão gia đã vào chỗ ngồi." Lam Ngữ Tư trả lời câu hỏi của Vương phu nhân xong, chuyển hướng Vương Thủ cúi người thi lễ.

Vương Thủ ứng lời, như cũ cười cười nhìn Vương phu nhân nói cười.

"Lão gia, chàng cũng nhanh vào chỗ ngồi đi, cần phải ăn nhiều hơn Dịch đại nhân, thiếp tặng viên trân châu đen kia, không muốn lỗ đâu." Vương phu nhân nói đùa, Vương Thủ cười đến run vai, lắc đầu đi hướng chỗ ngồi nam khách.

"Muội muội, lần trước dạy muội, Dịch đại nhân có vừa lòng?" Vương phu nhân tránh nha hoàn thiếp thân của hai người, ghé sát thì thầm.

Lam Ngữ Tư biết ngay Vương phu nhân trừ bỏ loại chuyện này sẽ không nói gì khác. Tuy đã chuẩn bị tâm lý, vẫn cố ý bày ra bộ dáng tiểu nữ nhân, cúi đầu nói: "Lão gia, chàng ấy, hẳn là vừa lòng."

Vương phu nhân lại cười kiểu cười như chuông đồng của mình, đúng vậy, không phải là chuông bạc, là chuông đồng, tiếng cười hơi lớn, chợt nghe phía sau có tiếng 'xuy'.

Lam Ngữ Tư và Vương phu nhân cùng quay đầu, liền thấy Lục phu nhân nhà Hữu thiên đô Ngự sử lần trước gặp ở bữa tiệc sinh nhật, đang vịn tay nha hoàn đi tới, hẳn là cũng vừa đến, chuẩn bị đi vào chỗ.

Lục phu nhân không nói gì, chống bụng bầu tự đi về phía chỗ ngồi nữ khách. Phu nhân của Lỗ đại nhân Hàn Lâm viện, Lỗ phu nhân ấy náy cười, đi theo qua chỗ ngồi. Lam Ngữ Tư đột nhiên cảm thấy người này thật rất đáng ghét, vội kéo kéo tay Vương phu nhân, vô tâm vô phé cười cười.

Vương phu nhân cùng Lam Ngữ Tư đến chỗ ngồi, tùy hạ nhân dẫn vào, lúc này mới phát hiện, hai người và Lục phu nhân, Lỗ phu nhân ngồi cùng bàn. Lục phu nhân bộ dáng cao cao tại thượng, lão gia nhà mình gần đây hạch tội phiên vương Trần Bắc thành, xem ra là đúng ý Hoàng đế, không chỉ được tước thưởng, còn thăng một bậc, danh tiếng đang thịnh. Lục đại nhân trên quan trường cũng thanh tra qua căn cơ của Vương Thủ, bắt quả Vương Thủ được long ân thánh sủng, dù thế nào cũng không lật nổi, Lục đại nhân cảm thấy Hoàng đế bị phái hoạn quan mê hoặc, kiên trì tìm điểm yếu của Vương Thủ. Vương Thủ vốn chương mắt nhất loại quan miệng lưỡi này, căn bản không để loại nho sinh hủ lậu tay trái gãi không chặt này vào mắt, cũng coi như chuyện cười thôi.

Những điều đó đều là Dịch Kinh Hàn nói cho nàng biết, tránh trong mấy trường hợp thế này không biết gốc rễ mà nói sai chuyện. Lam Ngữ Tư không muốn để ý người kia, cùng Vương phu nhân nói giỡn cười đùa. Vì quý phủ của Hạ Minh không có chủ mẫu, nên phu nhân con nuôi của Hạ Minh thay mặt chiêu đãi.

Đợi đến khi phu nhân con nuôi của Hạ Minh chiêu đãi đến Lam Ngữ Tư và Vương phu nhân, đầu tiên là cung kính rót một chén rượu cho Vương phu nhân, rồi mới tiếp đón những người khác. Lục phu nhân bên kia không vui, vì nàng ta mang thai nên lấy trà thay rượu, nhìn Vương phu nhân và phu nhân con nuôi của Hạ Minh nói nói cười cười, chua ngoa nói: "Ai u, ta nói Minh Ngọc a, mấy ngày không gặp người đã biết sát ngôn quan sắc rồi, không như lúc chúng ta còn ở quan học."

Quan học, là trường học triều đình xây dựng riêng cho nữ tử quan gia, bên trong gồm mấy loại lớn, không cùng tầng nấc, áp dụng cho sơ học giả, trung cấp giả, và bộ phận chuẩn bị thi vào thái học viện. Chuẩn bị thi vào thái học viện hơn nửa là con cháu nhà quan muốn làm quan văn, trình độ sơ học hơn nửa là nữ tử quan gia hoặc con cháu quan gia không muốn làm quan văn.

Xem ra phu nhân con nuôi của Hạ Minh này, cũng là nữ tử quan gia, đồng thời là đồng môn của vị Lục phu nhân này.

Minh Ngọc bị gọi tên quay đầu thản nhiên cười, không nhiều lời, có lẽ đã biết tính nết của Lục phu nhân, cũng không để ý, nói vài câu khách sáo rồi đi bàn khác tiếp đãi khách.

Lục phu nhân bị lộ, khí không thuận, phỏng chừng là hoài thai con gái, đầu óc càng đần độn, ngồi xuống bĩu môi, không thèm để ý Lỗ phu nhân bên cạnh ở dưới bàn lên kéo áo nàng.

Lục phu nhân tức giận uống ngụm trà, lòng nghĩ bạn khuê mật ngày xưa của mình, hiện tại lại dám không để ý tới mình, thật đáng giận!

Lục phu nhân đột nhiên khẽ vuốt bụng, chắc là máy thai, không dám trực diện quá đáng với Vương phu nhân, đảo mắt liền nghiêng cổ nói với Lam Ngừ Tư bên cạnh: "Ha ha, ta nói câu nghiệp chương, trong bụng ta đúng là tiểu oan gia, mỗi ngày âm ỉ đến nỗi ta cũng không muốn mang nó."

Lời này hơi quá đáng, Vương phu nhân tức tối muốn phát tác, Lam Ngừ Tư cũng tức giận, vì thế nhẹ nhàng đề tay Vương phu nhân, một bụng tức giận rốt cục tìm được chỗ xả, buông chén rượu, quay đầu nói với Lục phu nhân: "Nếu đã biết là lời nghiệp chương, Lục phu nhân vì sao còn muốn nói? Lục phu nhân trong quan học chưa từng học《Nữ giới》sao?"

"Ta thật là ngu dốt, quan học sao có thể không dạy《Nữ giới》, hẳn là do tiên sinh của Lục phu nhân... Ai, Lục phu nhân, ân sư thụ nghiệp lúc đó của ngài là vị sao? Nói ra để mọi người biết, sau này con gái nhà mình không thể để hấn dạy, làm lỡ thế hệ sau a!"

Lục phu nhân không dám nổi giận với phu nhân của Vương Thủ, bắt quá tự cho là vẫn chen ép được phu nhân một bách hộ, tuy nói bách hộ kia là người của Đông Xương, nhưng... Lục phu nhân cân nhắc, tuy rằng Dịch Kinh Hàn con người này khó đối phó, nhưng quyền thế nhà mẹ đẻ của mình cùng quan chức của phu quân, không nhất định phải sợ hấn, vì thế mở miệng nói: "Ai ai, xem miệng ta này, nên đánh nên đánh, rõ ràng lòng nghĩ là ý tốt, nói hỏi sao lại ra thế này đâu! Tính ta là vậy, bắt quá nói lại, thân nữ nhân đúng là cần có con kẻ cận bên người, bằng không khi già rồi thì thảm, lão gia nhà ta đặc biệt thích trẻ con, Dịch phu nhân, lão gia nhà người có thích trẻ con không?"

Lam Ngừ Tư không muốn gây sự, lời nói ra đã là ôn nhu nhất trong con giận rồi, vậy mà Lục phu nhân như cũ không tha, còn kéo theo Dịch Kinh Hàn. Nháy mắt, lòng Lam Ngừ Tư ân ân đau, nàng còn nhớ rõ ngày tháng dưới vực, Dịch Kinh Hàn từng kể về người nhà của hấn, thơ ấu của hấn.

Dịch Kinh Hàn rất cô đơn, thiếu hụt trên cơ thể không tra tấn người bằng cô độc trong lòng. Mấy đêm mưa hấn mất ngủ, hấn là trong lòng khổ sở, hấn như du hồn phiêu đảng giữa cách đồng bát ngát, nên mới cố ý vờ ngủ khoát tay lên người nàng. Lam Ngừ Tư đột nhiên nghĩ ra rất nhiều chuyện, lại vẫn như không hiểu nội tâm của Dịch Kinh Hàn, nhưng nàng biết, nội tâm của hấn nhất định rất cô độc. Vậy là đủ rồi, đúng vậy, trong nháy mắt đó, Lam Ngừ Tư cảm thấy hốc mắt chưa xót, nàng không biết bản thân vì sao lại thế, chỉ cảm thấy đáy lòng đau nhói.

"Ha ha, Lục phu nhân, người quả thực nên đánh, còn phải đánh thật nặng." Lam Ngừ Tư ngẩng đầu, trong mắt ánh lên tia sắc bén, tiếp tục nói: "Nữ nhân vì sao không thể không có con? Ta chỉ biết đương kim Vạn quý phi thịnh sủng không suy, là dựa vào hai chữ đức hạnh mẫu nghi thiên hạ. Hay là Lục phu nhân người nói Vạn quý phi..."

Lam Ngừ Tư nói đến đây liền ngừng, Lục phu nhân bên kia đã sợ đến mặt trắng bệch, nếu không có gì bất ngờ, việc tối nay, ngày mai sẽ đến tai Vạn quý phi, Lục gia hôm nay dù vô sự, ngày sau nhất định không thoát nỗi. Vạn quý phu được Hoàng đế sủng ái, lại nhiều năm không con, ý vào ân sủng phá sạch thai của các phi tần, chuyện này, tất cả mọi người đều biết, mọi người không dám nói, chỉ mình Hoàng đế không biết, còn tưởng là mình đã qua tuổi không thể khiến phi tần mang thai.

Lỗ phu nhân đỏ mặt hôi lạnh cả người, oán giận nhìn Lam Ngừ Tư, hẳn là hận những lời nàng nói vừa rồi đủ khiến Lục gia gặp tai ương ngập đầu. Lam Ngừ Tư nhìn thai phụ sắc mặt trắng bệch, chợt không đành lòng, có lẽ mình nhẫn nhịn chút là qua, nói vậy rồi, Lục gia chỉ sợ gặp đại nạn.

Nhưng nghĩ lại, khi Lục phu nhân này nói lời tổn thương Vương phu nhân và nàng, có từng thấy không đành lòng đâu. Nghĩ thế, nàng xoay đầu không nhìn hai người nữa.

"Tiểu Man, muội nóng đầu rồi sao, muội điên rồi, muội....." Lỗ phu nhân tâm tư linh hoạt, ở dưới bàn nhéo Lục phu nhân, trong ánh mắt giấu rất nhiều tin tức.

Sử viết, ban đầu Cao Hoàng đế trị quốc, đối với tham ô trái pháp luật tuyệt không dung thứ, một khi phát hiện thì là tội xét nhà diệt tộc, người phạm vào vì trốn tránh hình phạt thường giả điên giả dại, thậm chí có hành vi ăn phân chó. Lục phu nhân tuy điều ngoa tùy tiện làm bậy, nhưng cũng không ngốc, thấy nói sai không thể quay đầu, nghe hiểu ý tứ của Lỗ phu nhân, lập tức quăng chén rượu, mặc kệ hình tượng, kéo xuống trang sức châu sai, bắt đầu điên điên khùng khùng la hét âm ỉ. Mấy hạ nhân tiến lên giữ tay Lục phu nhân, vì nàng mang thai, không dám quá mạnh tay, Lục phu nhân giống như con chó mẹ phát điên, giương nanh múa vuốt lật đổ hết thức ăn trên bàn.

Lam Ngừ Tư và Vương phu nhân hoảng sợ, vội vàng theo hạ nhân che chở tránh qua một bên, Vương phu nhân mắt lạnh nhìn Lục phu nhân, lòng đoán được là giả vờ, nhưng chẳng nói gì. Một là loại chuyện này, ông nói ông có lý bà nói bà có lý, vạch trần cũng phải tìm cơ hội, hai là Vương phu nhân không phải người cay nghiệt.

Lục phu nhân bị hạ nhân đưa xuống, Lỗ phu nhân nhìn thoáng qua Lam Ngừ Tư, cũng theo về.

Vì để không ảnh hưởng nhã hứng của đốc chủ, không ai đi báo chuyện này, nhưng mọi người đều biết, chuyện này chỉ sợ không xong như vậy. Bị Lục phu nhân quậy một trận, quần áo của Lam Ngữ Tư và Vương phu nhân đều bị dính thức ăn, vì thế nương nhờ hỗn loạn, theo phu nhân con nuôi của Hạ Minh vào trong thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cả Người Rét Lạnh

Dịch Kinh Hàn đang cùng Vương Thủ nâng chén, thỉnh thoảng Dịch An phía sau đi lên. Dịch Kinh Hàn hạ thấp người, Vương Thủ tỏ vẻ không ngại, bắt đầu hàn huyên với một quan viên Hình bộ bên kia.

Dịch Ah kẻ sát tai Dịch Kinh Hàn nói: "Lão gia, Triệu Đô mang ba người trà trộn vào, người kia không phải phủ chúng ta, cũng không phải Đông Xưởng."

Dịch Kinh Hàn nghe xong mày giãn ra, chuyện mong chờ rốt cục chờ được rồi, đêm nay hẳn là thời điểm bọn họ động thủ. Thì ra Triệu Đô này thật không đơn giản, Dịch Kinh Hàn mặt lạnh âm lãnh, khẽ cười.

Dịch An lui xuống, Dịch Kinh Hàn nâng chén uống liền mấy bát lớn, khi Vương Thủ quay đầu lại, mặt Dịch Kinh Hàn đã đỏ bừng.

"Dịch đại nhân, ngài đây, là làm sao vậy?" Vương Thủ nhớ rõ vừa rồi Dịch Kinh Hàn vẫn còn rất tốt, sao mới chốc lát, đã thành thế này.

"Không sao, không sao." Dịch Kinh Hàn cố ý giả ra bộ mặt rầu rĩ ừ ừ, nói chuyện cũng không rõ âm nữa, người ngoài nhìn vào chính là đã say khướt.

Vương Thủ cảm thấy nghi ngờ, nhưng không thể không gọi gã sai vặt tùy thân của Dịch Kinh Hàn đến đưa hắn xuống cho tỉnh rượu.

Dịch Kinh Hàn được hai người dìu, đi đến viện cho khách nhân nghỉ ngơi. Xa xa, thấy được Lam Ngữ Tư và Vương phu nhân theo nha hoàn đang đi tới.

Lam Ngữ Tư thấy có người phía trước, tập trung nhìn nhận ra là Dịch Kinh Hàn nghiêng ngã, vội chạy qua.

"Lão gia, chàng, sao lại uống say thế này." Lam Ngữ Tư lo lắng, không hiểu tại sao, có Dịch Kinh Hàn, nàng sẽ cảm thấy yên tâm đến kỳ lạ, dù cho đấu võ mồm với Lục phu nhân cũng thấy bất an. Dịch Kinh Hàn say bất tỉnh nhân sự, bản thân không hiểu sao liền kích động.

Lam Ngữ Tư đi theo Dịch Kinh Hàn say khướt vào phòng, hạ nhân lui xuống, chỉ chừa lại nha hoàn nàng mang theo - Châu Viên. Vương phu nhân đến phòng cách vách thay quần áo, nghỉ ngơi một lát.

"Dịch Kinh Hàn." Lam Ngữ Tư dù đã gọi quen hai chữ kia, nhưng hôm nay không muốn nói ra miệng, vì thế gọi đại danh của hắn: "Dịch Kinh Hàn, sao lại uống nhiều như vậy!"

Vốn tưởng rằng Dịch Kinh Hàn đã say bất tỉnh nhân sự, Lam Ngữ Tư mới lớn mật gọi tên hắn, không ngờ mắt hắn đột nhiên mở ra, khoé miệng mang ý cười nói: "Nàng gọi rất thuận miệng nha!"

Lam Ngữ Tư sợ tới mức hít sâu, lại thấy trong mắt hắn không có tức giận, liền yên tâm nói: "Ta, làm vợ là lo lắng cho chàng thôi."

Dịch Kinh Hàn cười cười nói: "Bọn họ chuốc rượu ta, ta không muốn uống nhiều nên giả say đi ra. Bất quá, cũng uống không ít, ta ngủ một lúc, lát nữa tỉnh rượu sẽ đi đón nàng, nàng trở lại tiệc đi."

Lam Ngữ Tư gật gù đầu, lúc này mới yên lòng đứng lên rời đi.

"Đội đã." Dịch Kinh Hàn đột nhiên gọi Lam Ngữ Tư.

"Lão gia, chuyện gì?" Lam Ngữ Tư cúi người hỏi.

"Bên ngoài không thể so với trong phủ, mang theo thứ này." Dịch Kinh Hàn cụp mắt nghĩ, từ trong lòng thấy ra chủy thủ tùy thân.

"Cái này, không cần đâu, ai dám ở trong này khi dễ thiếp?" Lam Ngữ Tư cảm thấy Dịch Kinh Hàn lúc này rất kỳ quái, đây cũng không phải ở ngoài, một phu nhân quan gia cần mang chủy thủ tùy thân sao. Bất quá thấy Dịch Kinh Hàn nhủ mày, vẫn nhận lấy giấu trong tay áo.

"Quần áo của nàng, vì sao bị ướt?" Lúc này Dịch Kinh Hàn mới chú ý đến vết thức ăn trên tay áo Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư liền tỉ mỉ kể lại chuyện vừa phát sinh cho Dịch Kinh Hàn nghe.

Dịch Khanh Hàn nghe xong, hồi lâu không nói, cuối cùng lên tiếng: "Lục phu nhân kia quá nhất gan rồi, trời có sập cũng có nam nhân nhà mình chống."

Lam Ngữ Tư gật gù đầu, nhìn Dịch Khanh Hàn.

"Nàng cũng vậy, mặc kệ gặp chuyện gì, chẳng sợ nguy hiểm hơn nữa, đều phải nhớ, không thể thiếu tự trọng. Khụ, đương nhiên, ta không phải chỉ nói mình nàng, ta nói là nữ tử thiên hạ đều vậy, chỉ cần chờ nam nhân của mình đến xử lý là được." Dịch Khanh Hàn nói xong, sắc mặt hơi trầm xuống, đoạt lấy chủy thủ trong tay Lam Ngữ Tư, nói: "Quên đi, thứ này nàng cũng chẳng biết dùng, chỉ cần nhớ kỹ, có chuyện gì đều chờ là được."

Lam Ngữ Tư mơ mơ hồ hồ gật đầu, rồi mới đứng dậy dẫn theo Châu Viên rời đi, tìm Vương phu nhân cùng về chỗ khách nữ.

Dịch Khanh Hàn bật dậy, lòng chợt kích động, bản thân đang lo lắng gì, đang sợ hãi gì, khi nào lại trở nên lo trước lo sau thế này, Dịch Khanh Hàn ở trong lòng hung hăng tự cho mình một bạt tai. Thất thần một lúc như vậy, rồi mới vội vàng đứng dậy đi theo ra ngoài.

Lam Ngữ Tư tìm Vương phu nhân, hai người cùng đi về chỗ nữ khách. Bóng cây trùng điệp, ở nơi đèn lồng không chiếu tới, ba nam nhân lặng lẽ đứng, chăm chú nhìn Lam Ngữ Tư.

Tiếng kêu của Vương phu nhân vang vọng Hạ phủ, người người loạn thành một đoàn. Vương Thủ hùng hồ vội vàng chạy đến, thấy phu nhân nhà mình vô sự, sắc mặt mới hòa hoãn hơn.

Chỉ trong nháy mắt, ở một chỗ rẽ, Dịch Khanh Hàn liền mất dấu người. Đá văng một người chặn đường, cũng không biết là quan mấy phẩm, Dịch Khanh Hàn dẫn mấy người nhảy lên nóc nhà, chỉ thấy chằm đen xa xa, biến mất ở tận cùng màn đêm.

Vương Thủ và Hạ Minh đều phái người đi theo Dịch Khanh Hàn chạy theo.

Hạ Minh lập tức phong tỏa toàn bộ phủ, nghe Vương phu nhân vẫn còn sợ hãi kể lại, Lam Ngữ Tư không biết vì sao đột nhiên mất tung tích, trong lúc hoảng hốt, dường như người thấy có hương thơm gì đó.

"Nhất định là làm người hôn mê rồi bắt đi." Hạ Minh tức giận đến mặt trắng bệch, nắm tay nặng nề gõ trên án thư, lại có người can đảm bắt người trong phủ của hắn, quả thực là khiêu khích Đông Xưởng.

Dịch Khanh Hàn tìm kiếm suốt đêm, vẫn không tìm thấy, trời đã hơi sáng, sương sớm phủ trên mặt, ẩm ướt cả người, hơi lạnh, hàn ý trong đáy lòng càng sâu.

Dịch Khanh Hàn không biết đây là cảm giác gì, hắn rất hối hận, hắn nghĩ tất cả đều trong bàn tay mình, hắn nghĩ bản thân có thể theo sát được.

Đứng giữa khu nhà của nhóm dân nghèo, ngẫu nhiên có tiếng gà gáy vang lên. Nàng có sợ hãi lắm không, nàng có nhớ lời mình dặn không, trong lòng nàng chỉ có bạc, hắn là xem như gió thoảng qua tai rồi.

Dịch Khanh Hàn siết chặt nắm tay, cắn răng nhìn khu bản dân đông đúc hỗn loạn không chịu nổi này, phát tay gọi một người từ phía sau lên, ý bảo hắn trở về đưa tất cả người Đông Xưởng điều đến.

An bài xong, Dịch Khanh Hàn lại phân những người này thành bốn đội, dọc theo vị trí đang đứng, tách ra lục lọi bốn hướng.

Lam Ngữ Tư từ từ tỉnh lại, phát hiện bản thân đang cuộn người nằm trong một căn phòng bịt kín. Ánh nắng bên ngoài phòng xuyên qua khe ván cửa đầy lỗ thủng chiếu vào phòng, nơi ánh sáng rọi vào thấy được bụi bặm lông vũ hỗn loạn.

Sau khi thích ứng với bóng tối, Lam Ngữ Tư phát hiện ra trong phòng đã nhốt ba người, đều đầu tóc rối bù quần áo lộn xộn, hai nam một nữ.

Không khí tản ra mùi hôi thối, Lam Ngữ Tư hoài nghi ba người kia đã chết, da đầu tê dại quay trở lại co đầu rụt cổ.

Một lúc lâu sau không thấy ba người kia nhúc nhích, cũng không thấy ai đi vào, hồi tiếc tối Lam Ngữ Tư bị Lục phu nhân quây một trận, chưa kịp ăn gì đã bị người ta chụp thuốc mê bắt đi, hiện giờ bụng đã sớm kêu vang.

Tưởng tượng đến mấy món điểm tâm như cháo bào ngư, mấy khối điểm tâm mềm mềm, tưởng tượng đến giường êm nệm ấm, nước tắm nóng hôi hổi, Lam Ngữ Tư đột nhiên cảm thấy, cuộc sống trong phủ của Dịch Khanh Hàn thật là còn hơn thân tiên.

Nghĩ nghĩ, Lam Ngữ Tư chỉ thấy đau hơn, bụng không chịu thua kém cầu nhàu mấy tiếng.

Trong bóng tối chợt có tiếng động, Lam Ngữ Tư nghe thấy lại rụt cổ, không biết là người hay quỷ gây tiếng động, trong phòng tối hôi thối này, thật rất khủng bố.

"Lại thêm một người?" giọng nói suy yếu khàn khàn, dường như trên đất ẩm có thằn lằn bò qua, nhóp nhép ghé tòm

"Haiz, lại chết một người." Người kia nâng tay qua dò xét hơi thở của người bên cạnh, thực nhẹ nhàng nói.

"Ngươi, là người hay quý?" Lam Ngữ Tư nghĩ nói chuyện sẽ tăng thêm can đảm, người ta hay nói ác quý sợ ác nhân, nằng cốt ý tỏ ra hung dữ.

"Ta hiện tại không phải người không phải quý, sắp biến thành quý." Người nọ yếu ớt uể oải nói, kéo tay người bên cạnh, bắt đầu gặm.

"A ~~~" Lam Ngữ Tư không nhìn được kêu thành tiếng, muốn tránh xa xa ra, chỉ tiếc hai tay bị trói vào cây cột phía sau, không thể động đậy.

"Qua ba ngày nữa ngươi cũng sẽ như ta, vậy vẫn còn tốt, ngươi muốn ăn chuột sao?" Người nọ không để ý thái độ của Lam Ngữ Tư, cười nhạo một tiếng tiếp tục ăn.

Lam Ngữ Tư liễu mạng không nghe thanh âm cắn đứt xương tay kia, liễu mạng tưởng tượng thành cái khác, ví dụ như nhánh cây bị bẻ gãy, ví dụ như....

"Ta nói, ngươi là phạm vào chuyện gì?" Người nọ nhai nhai nuốt nuốt, hẳn là đã hết sức, lúc nghỉ tạm thuận miệng hỏi.

"Cái gì, cái gì phạm vào chuyện gì?" Lam Ngữ Tư quay đầu hỏi.

"Bị nhốt ở đây đều là phản đồ của cầm y vệ, hoặc là không làm việc theo chỉ thị. Nhốt ở đây, không phải đói đến chết thì là bị chuột tươi sống cắn chết." Người nọ nói, "Đừng nói với ta ngươi chưa từng nghe qua? Trước kia ngươi là cầm y vệ đúng không?"

"Có lẽ, có lẽ là." Lam Ngữ Tư nghe xong đầu ong ong, cảm giác sợ hãi khôn cùng dấy lên trong lòng, mặc kệ tự ép mình dời lực chú ý thể nào cũng không được.

Bản thân mất trí nhớ, lúc trước mình hẳn là người của cầm y vệ, như vậy, mình nhất định là phản đồ. Lam Ngữ Tư nhìn chòng chọc vào ánh sáng xuyên qua khe cửa, môi run rẩy, tay chân cũng sợ tới mức chết lặng.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa có tiếng động, Lam Ngữ Tư đang buồn ngủ giật mình bật người.

"Thả thêm một chút đi." Một người nói.

"Thả đi, thả theo cái lỗ này, nhanh lên, mấy chị em Ý Hồng Lâu đang chờ ta đó." giọng người kia cười đùa bảo.

"Các ngươi, các ngươi là ai, thả ta ra ngoài." Đã chờ được người đến, Lam Ngữ Tư liền lĩnh hô lên.

"Ồ, còn sức kêu la kia." một người nói.

"Ừ, là hôm trước mới bỏ vào, có lẽ còn chút hơi sức." Tên còn lại thờ ơ nói, không thể ý đến Lam Ngữ Tư, dường như không tồn tại người này.

Lam Ngữ Tư sốt ruột lại kêu to: "Các ngươi muốn gì, ta đều có, bạc? Ta có rất nhiều bạc, ta cho các ngươi."

"Người này vẫn chết không chừa tính xấu, khó trách bị nhốt ở đây." một người nói.

Người khác nói: "Cô nương, chúng ta lấy bạc của cô không chỗ xài, hậu quả bị cầm y vệ phán quyết cô cũng thấy đấy, giống cô vậy, thành thành thật thật chờ đi, tự cầu kiếp sau làm người thường, ngàn vạn lần đừng vào Xưởng vệ nữa. Chết rồi muốn báo thù cũng nên tìm đúng người, huynh đệ chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, thân bất do kỷ."

Lam Ngữ Tư định nói gì đó, chuột đã chui vào phòng, lan khắp phòng đầy tiến chít chít, khiến gian phòng vốn hẹp lại càng âm trầm khủng bố.

Đám chuột chạy phía Lam Ngữ Tư, khiến nằng sợ tới mức la to dậm chân đuổi mấy tiểu súc sinh bất nạt kẻ yếu. Chuột không dám liều mạng với người sống, chạy đến chỗ người nằm bất động kia.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hỉ Cực Mà Khóc

Nhất thời, thanh âm rìa da thịt, cắn vải tràn ngập trong tai.

Lam Ngữ Tư mũi chua xót, cả người run rẩy thút thít cúi đầu, sợ hãi trong lòng so với ** tra tấn càng mãnh liệt. Từng tiếng cắn xé như đâm vào màng nhĩ rành, tốc hành đánh vào lòng, hóa thành máu lưu toàn thân, không gạt đi được, không tránh kịp.

Đầu như muốn nổ tung, tay chân cũng không nghe lời, trong lúc hoảng hốt nhớ tới lời của Dịch Kinh Hàn. Hắn nói, con gái, xảy ra chuyện gì cũng không cần hoảng sợ, chỉ cần chờ nam nhân nhà mình đến cứu là được. Lam Ngữ Tư không biết, ai sẽ đến cứu mình, mình lại có thể chờ mong ai đến cứu. Mơ

mơ màng màng, trong đầu đều là bóng dáng của Dịch Khanh Hàn.

Lam Ngữ Tư rất hoài niệm cuộc sống ở Dịch phủ, tuy nói là sống dưới mái hiên nhà người, nhưng cũng trôi qua rất thoải mái. Khẽ khóc hóa thành nước nở, nước nở thành khóc không tiếng động, Lam Ngữ Tư khóc mệt, nặng nề thiếp đi.

Triệu Đô tâm thần không yên, lần nữa bị Trương Từ Nghĩa đẩy, "Triệu đại nhân, ngài sao thế? Bọn họ thăm xong rồi."

Triệu Đô ngẩng đầu, phát hiện cảm y vệ đã thăm xong, sau đó bản thân đứng dậy, lại không biết nên đi đâu.

Dịch Khanh Hàn ba ngày liên tục không về Đông An môn, chắc là lòng toàn thành tìm kiếm tung tích của nha đầu kia. Minh hẳn là người xấu rồi, vì gia tỷ trà trộn vào Dịch phủ làm mất thắm, tùy thời tiếp cận nữ nhân này.

Vạn ốc nói, nàng là thám tử cảm y vệ, là phản đồ, nhưng Triệu Đô cảm thấy, kỳ thật nàng chỉ là một nữ nhân nhát gan sợ phiền phức tham tài mà thôi. Hẳn nhận lệnh dẫn người trà trộn vào thọ yến của Hạ Minh, hẳn được cho biết, Vạn ốc muốn bắt nữ nhân này về thẩm tra.

Triệu Đô đi trên phố, phía sau là thiếu niên gầy gò lẻo đẻo đi theo, đỉnh đầu bay tới mùi hương son phấn.

"Người về trước đi, ta đi uống chút rượu." Triệu Đô quay đầu lại nói. Trương Từ Nghĩa gật gật đầu, ngoan ngoãn rời đi.

Triệu Đô xoay người vào Ý Hồng Lâu, vào một nhã gian gọi mấy món ăn, một thanh quan, bắt đầu nghe khúc.

Thanh âm của đàn sáo mềm mại, luẩn quẩn quanh cột nhà, cách vách truyền đến thanh âm quen thuộc. Triệu Đô nín thở ngưng thần, nghe hai người kia vui cười nói: "Con quý nhỏ kia, kêu thực hăng hái, còn muốn đưa bạc cho chúng ta, ha ha."

Tên còn lại cũng say mềm nói: "Bao nhiêu bạc cũng không mua nổi mạng mà, ta không dám lấy. Người đừng thấy ả ta hiện tại còn la lối mạnh mẽ, mới nhốt ba ngày, từ giờ chúng ta lại thả thêm chuột, số phận của ả chỉ có nằm đó bị gặm thôi."

Triệu Đô bật dậy, ra khỏi nhã gian muốn đẩy cửa vào hỏi rõ ràng, lúc đó Vạn ốc ra lệnh cũng không nói phải lấy mạng nữ nhân này, vì sao bị nhốt ở nơi đó! Tay nâng giữ không trung lại buông xuống.

Chất vấn bọn cũng vô dụng thôi, nếu bị nhốt ở đó, tất nhiên là Vạn ốc chủ mưu. Triệu Đô vội vàng rời đi, thẳng tiến đến khu bản dân ở thành tây.

Lướt qua mấy nóc nhà, hơn nửa là tàn viên tường sụp, đi vào một chỗ đổ nát hơn, hướng về một gian nhà mái tranh. Đây là nơi cảm y vệ chuyên dùng để nhốt phạm nhân, chung quanh rất ít người qua lại, mấy năm trước ở đây từng có ôn dịch, có thể dời đi đã tận lực dời đi, người nghèo cũng vác nồi ôm chân chạy nạn đi.

Triệu Đô đập hư khóa trên cửa gỗ, đẩy cửa ra, mùi hôi thối xộc vào mũi. Trong bóng tối, nữ nhân kia đang cuộn người cúi đầu, tay bị trói ra sau, quấn vào cột nhà.

Triệu Đô tiến lên, bản thân cũng không hiểu vì sao lại đến cứu nàng, có lẽ là cảm thấy mình bị Vạn ốc lừa, trong lòng bất mãn, có lẽ là cảm thấy không đành lòng, dù sao ý định ban đầu không hề muốn giết nàng, chỉ thị của mình là phải lợi dụng nàng.

Triệu Đô xé một mảnh vải bịt mắt Lam Ngữ Tư, đang định giúp nàng cởi bỏ dây thừng lại nghe thanh âm từ xa đang đến gần hơn, có người tới, Triệu Đô vội đá văng cửa sau, tránh ra ngoài.

Lam Ngữ Tư trong lúc hốt hoảng, cảm thấy dường như có người đến trước mặt mình, vừa định mở mắt lại bị người nọ dùng vải bịt mắt. Ngay sau đó, người kia biến mất, đến khi cảm nhận được cảm giác quen thuộc khác.

Mảnh vải bị một bàn tay to gỡ xuống, Lam Ngữ Tư hí mắt nhìn, Dịch Khanh Hàn thờ hồn hèn, bả vai nhấp nhô, trừng to đôi mắt sưng đỏ nhìn mình.

Lam Ngữ Tư muốn khóc, nhưng không có sức, chỉ có thể co rúm cúi đầu, mí mắt vô thức sụp xuống.

"Đừng ngủ, tỉnh tỉnh, nhìn ta." Dịch Khanh Hàn giúp nàng cởi dây trói, nâng cằm nàng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Đừng ngủ, ta cho nàng tất cả bảo bối trong kho phòng, nàng đừng ngủ, ngủ là ta quyết nọ đó."

Trong lúc mơ hồ, Lam Ngữ Tư nghe được mấy từ 'bảo bối', 'trong kho', 'cho nàng hết', phảng phất như bị chọc tiết, lập tức mở to mắt, nhìn xem bản thân có phải gặp ảo giác không. Thấy Dịch Khanh Hàn thoáng thở phào, rốt cục kiệt sức, gục trên vai hắn.

Dịch Khanh Hàn bất chấp mọi chuyện, để lại mấy người rồi ôm Lam Ngữ Tư rời đi, tìm nhà nông gần đó, bón cho nàng chút nước và nước cơm, xe ngựa mới tới.

Dịch Khanh Hàn ôm Lam Ngữ Tư lên xe, ngựa không dừng vó chạy về phủ. Triệu Đô đứng xa xa nhìn, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm.

Lam Ngữ Tư bắt chéo chân, ăn bánh quế hoa, nửa nằm trên giường liếc mắt nhìn Dịch Khanh Hàn ngồi xỏ lau chùi trên đất, khóe miệng cười châm

biếm: "Tay chân vụng về, còn bụng không xong chén gà tiềm của ta, ta liền đem người đi hầm canh gà!"

Dịch Kinh Hàn vâng dạ, tiếp tục lau chùi canh gà trên đất, không dám ngẩng đầu.

"Thế nào, người còn dám giận! Người đây là thấy bản phu nhân oan uổng người sao!" Lam Ngữ Tư ném miếng điểm tâm ăn dở vào đầu Dịch Kinh Hàn, ngồi thẳng người nói.

"Không có, không có, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám." Dịch Kinh Hàn vội vàng quỳ xuống đập đầu như gà mổ thóc, không hề có dáng vẻ bệ vệ ngày trước.

"Thế này cũng không trách ai được, ai bảo cả kho bảo bối của người đều là của ta đâu. Người nha, thành thật làm gà sai vặt của ta, ta sẽ cho người chút cơm thừa." Lam Ngữ Tư dậm dậm eo, thẳng cổ nghiêng đầu giáo huấn.

Dịch Kinh Hàn trên đất vẫn không dám ngẩng đầu, chậm rãi, từ từ biến thành một chú cún, mơ mơ hồ hồ vẫy đuôi với mình. Lam Ngữ Tư chỉ thấy tâm tình thư sướng, đứng dậy cười to với trời cao, chống eo cười thật lớn.

Dịch Kinh Hàn ngồi bên giường, nhìn cô gái đang hôn mê đột nhiên cười thành tiếng, không khỏi để tai sát lại, nghĩ thế nào cũng không ra, nữ nhân này rốt cuộc mơ thấy chuyện vui về gì. Mặt đối mặt với nàng gần như thế, Dịch Kinh Hàn đột nhiên có cảm giác khác thường, mặt có chút nóng.

Dịch Kinh Hàn nhìn tiểu thiên hạ đang vênh môi cười bông nhú chặt mày, dường như lại mơ thấy ác mộng, nói mớ 'đừng, đừng ăn ta', vội vờn tay xoa mi tâm của nàng, xoa giãn đôi mày đang nhú chặt, tiếp theo lại nhẹ nhàng xoa xoa trán nàng, thật nhẹ.

"Lão gia." Tùy Yên đứng bên ngoài màn khê gọi, "Đề nô tỳ giúp phu nhân lau người ạ."

Dịch Kinh Hàn rút tay về, đứng dậy tránh ra, Tùy Yên bụng nước sạch tiến vào, cho khăn vào bồn nước.

Tùy Yên nhẹ nhàng cời trung y của Lam Ngữ Tư, đầu vai trơn bóng và xương quai xanh lộ ra. Hình như bị lạnh, Lam Ngữ Tư đang hôn mê khê hừ hừ, Dịch Kinh Hàn vốn quay lưng hướng ra cửa sổ nghe thấy, theo bản năng quay đầu, vừa nhìn thấy núi tuyết cao nhất dưới áo lót, vội vàng dìm ánh mắt.

Tùy Yên nhìn thấy động tác của Dịch Kinh Hàn, mắt có kinh ngạc, nhưng động tác tay cũng không ngừng, tỉ mỉ giúp Lam Ngữ Tư lau người.

Dịch Kinh Hàn nhạy cảm chú ý đến ánh mắt của Tùy Yên, cặp mắt nghĩ nghĩ, vẫn bước đến cầm lấy khăn nói: "Đề ta lau, dù sao cũng hết việc, người sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải chiếu cố phu nhân."

Tùy Yên đáp lời, không nhìn được ngẩng đầu liếc nhìn Dịch Kinh Hàn, đưa khăn đến tay hắn.

Dịch Kinh Hàn lấy khăn, lách qua ngồi bên giường, khoé mắt nhìn Tùy Yên ra khỏi cửa phòng ngủ, đang buông màn xuống, tay trái nhấc áo lót của Lam Ngữ Tư, tay phải cầm khăn lau bụng nàng.

Tùy Yên ra khỏi phòng, đóng cửa cẩn thận, động tác của Dịch Kinh Hàn vẫn không ngừng. May mà nàng đang hôn mê, vì không muốn khiến Tùy Yên chú ý, bản thân đã vờ lấy vai này, chỉ có thể tự mình làm.

Tuy nói Lam Ngữ Tư chịu đói chịu lạnh mấy ngày, nhưng da thịt chạm tay vào vẫn trơn láng, từ khi trở về phủ, dường hai ngày vẫn hôn mê, nhưng rõ ràng đã có chuyển biến tốt.

Trời biết hẳn khi đó sốt ruột bao nhiêu, đứng giữa khu nhà hoang, Dịch Kinh Hàn lần thứ hai cảm thấy bất lực và nóng lòng, lần đầu tiên là khi biết tổ mẫu gặp nạn.

Mang theo hơn trăm người lục soát mấy ngày, rốt cuộc tìm tới gian phòng kia, mơ hồ thấy bóng người lóe qua, Dịch Kinh Hàn không chút suy nghĩ liền chạy vội đến. Đợi khi đến gần, người thì không thấy, lại thấy một gian phòng ở mở.

Nàng ngồi bệt dưới đất, đã suy yếu như bùn nhão rồi, nàng sắp ngủ, hẳn không thể để nàng ngủ. Quả nhiên, nghe đến bảo bối trong kho, nàng liền dòn sức tỉnh lại, nhưng quá suy yếu rồi, nàng lại té xỉu.

Ôm lấy nàng, nhẹ như lông vũ, đói rất nhiều ngày rồi, không còn là nha đầu no đủ tròn trĩnh nữa. Vẫn là béo tròn tốt hơn, nhất định phải nuôi cho nàng béo lại, giống như chú heo vàng kia vậy.

Dịch Kinh Hàn hơi do dự, vẫn cời áo lót của nàng, nhìn hai đồi tuyết trắng, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn rất nhiều. Bản thân tự nhận định lực tràn đầy, lúc này cũng không nên nổi, thật đáng xấu hổ cứng rắn lên. Đây là hành vi của chính nhân quân tử nên có sao? Chẳng phải thành đấng đồ tử rồi sao!

Dịch Kinh Hàn luôn tìm được lý do, hẳn trước nay chưa từng là chính nhân quân tử gì cả, chính nhân quân tử sẽ không làm rất nhiều việc kia, dù vì báo thù, người chính nghĩa cũng khinh thường làm.

Giờ chứ! Nàng là phu nhân của mình, tuy nói hai người còn một tầng quan hệ khác, nhưng về tình về lý, nàng chính là phu nhân của mình, hiện tại là, sau này cũng đừng mơ rời khỏi mình.

Dịch Kinh Hàn cầm khăn, nhẹ nhàng lau trước ngực nàng, lại có chút run rẩy. Hai tay này từng cầm đao, chùy thủ, chưa từng phát run, lúc này lại hơi run. Cả người như bị hòa thiêu, Dịch Kinh Hàn lau thật nhanh, giúp nàng mặc áo rồi mới giặt khăn.

Hắn bình tĩnh trong chốc lát, tiếp tục nhấc chân, còi tiết khó của nàng. Dịch Kinh Hàn khẽ nhếch khóe miệng, lẩm bẩm 'Đã nhìn hết toàn thân nàng rồi, xem nàng còn thoát khỏi bàn tay ta thế nào.'

Đôi chân thon thả trắng nõn, Dịch Kinh Hàn nhìn đến khô nóng người, bàn tay to xoa nhẹ, ấm áp, da thịt tương thân. Dịch Kinh Hàn một tay lau cho nàng, đầu lại nghĩ tương lai của hai người. Tuy rằng bây giờ chỉ có một thành viên, nhưng Dịch Kinh Hàn vẫn hằng say nghĩ, nữ nhân, chỉ cần chờ nam nhân của mình đến giải quyết là được, để hắn tính toán xong mọi thứ, nàng chỉ cần hạnh phúc làm nữ nhân của hắn.

Tuy bây giờ nàng chưa đáp ứng, không quan trọng, hắn sẽ khiến nàng an tâm lưu lại.

Dịch Kinh Hàn lau xong chân nàng, tiếp tục lau bàn chân. Chân nàng không tinh tế tuyệt đẹp như mỹ nhân trong tranh vẽ, lại có vẻ đáng yêu khác, giống kim nguyên bảo vậy, khiến người ta không kim được muốn cầm lấy, gãi gãi.

Dịch Kinh Hàn gạt bỏ tạp niệm, vội vàng lau qua rồi giúp nàng đắp chăn cẩn thận. Ngày mai không cần đến Đông Xưởng, hắn đã mấy ngày liên tục không ngủ, đốc chủ cho phép ở nhà nghỉ ngơi.

Thối tắt đèn, vén chăn lên giường, thuận thực ôm lấy nàng vào lòng. Đã nhiều ngày, Dịch Kinh Hàn đều ôm lấy Lam Ngữ Tư hôn mê mà ngủ, nàng vẫn hay gặp ác mộng, chỉ có thể này mới khiến nàng yên ổn trở lại.

Ngoài cửa sổ gió thổi lá cây xào xạc, sáng sớm mai hắn là rào rạt rơi đầy đất, mùa đông không hên mà tới.

Nửa đêm, Dịch Kinh Hàn đang ngủ say, cô gái trong lòng đột nhiên lắc đầu, nắm chặt tay, cả người chảy mồ hôi lạnh, thấm qua quần áo làm ướt cả tay áo của Dịch Kinh Hàn.

Dịch Kinh Hàn vội ôm lấy nàng, tay trái nắm lấy tay nàng, chậm rãi vuốt, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay của nàng, cho đến khi nàng yên ổn ngủ lại.

Trán thấm đẫm mồ hôi, Dịch Kinh Hàn không nhận được hôn lên, lập tức di chuyển xuống, quét qua lông mi, lướt qua sống mũi, tấn công thẳng đến đôi môi kia. Dịch Kinh Hàn thật đáng xấu hổ có 'phản ứng', tay trái không nén được, cách lớp quần áo mỏng manh, xoa đỉnh đầu tuyết trắng.

Lúc ở phủ Hạ Minh chờ tỉnh rượu, hắn đã có chút không muốn nàng mạo hiểm, khi đó, hắn đã mềm lòng rồi, Dịch Kinh Hàn đột nhiên nhận ra gì đó, thật sâu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Mặt Ủ Mày Chau

Sáng sớm hôm sau, Lam Ngữ Tư bị ăn đậu hủ cả đêm hoàn toàn không hay biết gì, khi tỉnh lại, Dịch Kinh Hàn đang đứng trước giường, mặc kỳ lân phục nàng khâu vá, đang chỉnh lại vạt áo.

"Khụ khụ, nguoi, nguoi không chết chứ?" Lam Ngữ Tư híp mắt, giọng khàn khàn khẽ hỏi.

Dịch Kinh Hàn thấy nàng tỉnh, nên vui mừng trong lòng, nói: "Bị thương là nguoi, lại hỏi ta không chết? Đây là đạo lý gì!"

Lam Ngữ Tư hết sức nói rồi, cử động tứ chi để xác định không bị chuột ăn mất, mới yên lòng, chậm chậm nói: "Nguoi chết, ta thấy được nguoi thì ta chắc chắn đã chết; nguoi không chết, ta có thể thấy nguoi, đại khái ta vẫn còn sống đi."

Dịch Kinh Hàn bị lỗi suy nghĩ vừa hỗn loạn lại có chút đạo lý của Lam Ngữ Tư làm chóng mặt, suy nghĩ một lúc mới nói: "Nàng trực tiếp hỏi bản thân sống hay chết có phải nhanh hơn không."

"Điềm xấu." Lam Ngữ Tư khí tức yếu ớt, đầu óc dường như còn mơ hồ, khẽ nói.

Dịch Kinh Hàn nghe thế liền cảm thấy tức giận, cố nén sắc mặt, sợ Lam Ngữ Tư còn suy yếu sẽ bị dọa, vì thế nói: "Ở dưới vực ta đã từng nói, ta đây làm rất nhiều chuyện xấu còn chưa chết được, nàng càng không chết nổi."

Lam Ngữ Tư hình như còn muốn nói gì nữa, bất quá không có sức, mắt khép hờ nhìn Dịch Kinh Hàn cúi người đứng trước giường.

"Ta sẽ phái vài người lên đưa nàng ra khỏi thành, cảm y vệ tuy thủ đoạn phi thường, nhưng nàng vẫn có một phần vận hy vọng thoát khỏi bọn họ." Dịch Kinh Hàn đứng thẳng lại, ra vẻ trượng nghĩa nói.

Lam Ngữ Tư nhất thời nóng vội, muốn nói lại nói không ra hơi, không ngừng ho khù khụ.

Dịch Khanh Hàn cố ý nói thế, thấy Lam Ngữ Tư ho vậy, không đành lòng, nói: "Đừng nóng vội, vừa rồi ta nói đùa thôi."

Lam Ngữ Tư mặt như đưa đám, nhất thời cảm thấy bế tắc, không biết bản thân sau này nên thế nào.

Dịch Khanh Hàn đứng bên giường, cúi người nhìn lại, thấy Lam Ngữ Tư méo miệng, trong mắt tràn đầy bất lực và sợ hãi, vì thế nghiêm trang nói: "Sợ cái gì, cùng lắm thì liền mạng với bọn chúng."

Lam Ngữ Tư hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lòng nghĩ, người không biết gian phòng kia khủng bố thế nào, nghe tiếng người bên cạnh bị chuột gặm cắn, không bị đói chết cũng sẽ điên mất.

Cơ thể Lam Ngữ Tư dù suy yếu, đầu óc cũng không ngốc, giờ đã hiểu được, cảm y vệ sẽ không buông tha mình. Ở bên cạnh Dịch Khanh Hàn còn bị cướp đi, đừng nói là rời khỏi Dịch phủ đi tha hương, chưa ra khỏi kinh thành đã bị cảm y vệ bắt rồi.

Lam Ngữ Tư nghĩ đến mấy đời xui xẻo của mình, hốc mắt chứa lệ, úy khuất mở miệng: "Người, người cũng không giúp ta."

Dịch Khanh Hàn mừng thầm trong lòng, nên không tỏ ra vui vẻ, nhú mày nói: "Ý gì? Ta giúp nàng thế nào?"

"Ta cũng chưa nghĩ ra, chỉ cần bảo hộ ta không bị cảm y vệ bắt đi là tốt rồi." Lam Ngữ Tư cũng không chắc Dịch Khanh Hàn có chịu giúp nàng không, bất an nhìn hẳn.

"Vậy thì chỉ có ở lại bên cạnh ta, cảm y vệ đạo cao một thước, Đông Xưởng ma cao một trượng. Chỉ cần một ngày nàng còn là Dịch phu nhân, ta bảo đảm cho nàng ngày đó còn an toàn, chỉ có biện pháp này, nhưng....." Dịch Khanh Hàn cố ý đưa ra một gút thắt, khóe mắt liếc thấy Lam Ngữ Tư khẩn trương, quyết định không đùa nàng, liền nói: "Được rồi, chúng ta coi như đã từng đồng sinh cộng tử, chút chuyện này ta bằng lòng giúp. Nàng cứ ở lại trong phủ, sẽ không ai dám đụng tới nàng nữa."

Lam Ngữ Tư chưa kịp nói gì, Dịch Khanh Hàn đã nói tiếp: "Ta thấy vậy cũng tốt, giống như trước đây, nàng ngoan ngoãn làm tốt bốn phận Dịch phu nhân là được."

Lam Ngữ Tư gật gật đầu, đầu óc hôn mê mấy ngày có chút chậm chạp, nghĩ không ra chỗ hơn thiệt, cũng nghĩ không ra con đường sau này của mình, nhưng nàng biết, trước mắt mình vẫn an toàn.

"Chẳng hạn, mỗi đêm mất xa là không thể thiếu, đây coi như nàng báo đáp cho ta." Dịch Khanh Hàn ra vẻ lý thường phải làm, khóe miệng khẽ nhếch không giấu nổi nữa.

Tùy Yên nấu cháo, bung đến phòng ngủ, Dịch Khanh Hàn nhẹ nhàng nâng Lam Ngữ Tư dậy, thuận tay tiếp nhận bát cháo.

"Lão gia, ngài mấy ngày không ngủ rồi, để nô tỳ làm..." Tùy Yên vờn hai tay nói.

"Không cần, tranh thủ ngày nắng, người đi phơi chăn đệm đi." Tùy Yên nghe Dịch Khanh Hàn dặn dò, liền đi ra ngoài.

Lam Ngữ Tư e ngại nhìn Dịch Khanh Hàn đưa cháo đến bên miệng, không dám há miệng ăn. Dịch Khanh Hàn nhích lại gần nàng, hạ giọng nói: "Đã nói, làm tốt bốn phận của Dịch phu nhân, Tùy Yên là người của đốc chủ, ta không muốn bị hắn hoài nghi."

Lam Ngữ Tư hiểu ra gật đầu, hơi mở miệng, cháo ấm áp xuống bụng rồi mới cảm thấy cơ thể ấm lại. Lam Ngữ Tư bị đói nhiều ngày, khi được cứu ra vẫn hôn mê, tuy cũng bị ép ăn chút thức ăn lỏng, nhưng vẫn không nên ăn nhiều, chỉ uống mấy ngụm cháo.

"Người vì sao mấy ngày không ngủ?" Lam Ngữ Tư nhớ lời Tùy Yên, khó hiểu hỏi.

Dịch Khanh Hàn như bị người khác phát hiện bí mật xấu hổ, nhất thời mặt hơi đỏ, quay mặt đi đặt mạnh bát cháo lên bàn, điều chỉnh cảm xúc một chút mới quay đầu lại hung tợn nói: "Đám ở dưới mắt ta cướp người, quả thực không xem ta ra gì, ta tức giận sao có thể ngủ được!"

"Đúng rồi, Vương phu nhân đâu, nàng ấy có khỏe không?" Lam Ngữ Tư nhớ ra mình lúc đầu người được mùi lạ, vừa quay đầu nhìn thoáng qua người kia, sau đó liền bị một bàn tay bưng kín miệng, tiếp theo liền mất đi tri giác, cả người bay bổng phăng phất như trôi lên trời. Không kịp nghĩ gì, không biết Vương phu nhân thế nào.

"Nàng ấy không sao, hôm qua còn đến thăm nàng, thấy nàng hôn mê liền rời đi." Hôm nay Dịch Khanh Hàn nói đặc biệt nhiều, hẳn là đã lâu không nói chuyện với nàng, có chút không quen.

Qua hai ngày, Dịch Khanh Hàn dường như rất thích cuộc sống thế này, hôm đó, Lam Ngữ Tư đã có thể xuống giường đi lại, khi nàng vào nội thư phòng ở chái nhà tây, gặp Dịch Khanh Hàn đang thu dọn sách trên kệ, Tùy Yên từ bên ngoài bên một chồng sách vào, rồi lại trở ra ngoại thư phòng.

"Lão gia, ngài làm gì thế?" Dịch Khanh Hàn bình thường đều ở ngoại thư phòng, nơi đó là thiên hạ nhỏ của hắn, nội thư phòng đáng lẽ là nơi bí ẩn trọng yếu nhất của chủ nhân lại rất ít khi thấy hắn dùng.

Ánh mắt lạnh lùng của Dịch Khanh Hàn chuyển qua, buông sách trong tay nói: "Trời ngày càng lạnh, ta không kiên nhẫn đi ra khỏi viện, đơn giản xếp lại nội thư phòng, miễn cho trời lạnh còn phải đi tới lui."

Lam Ngữ Tư không chú ý mặt Dịch Khanh Hàn hơi hồng, đi qua giúp hắn thu dọn sách thường dùng.

"Thật đúng là Dịch phu nhân đủ tư cách, thân thể còn yếu, đã bắt đầu giúp vi phu làm lụng vất vả?" Tùy Yên cầm đồ rửa bút đến, vừa vặn nghe lời nói như tâm tình của Dịch Khinh Hàn.

Lam Ngữ Tư cũng nghe tiếng Tùy Yên, ngừng đầu ôn nhu cười với Dịch Khinh Hàn, tiếp tục đi xếp mấy cái chặn giấy trên bàn.

Tay Dịch Khinh Hàn khựng lại, nhanh chóng cup mắt, ngồi xuống cúi đầu nghịch đồ rửa bút Tùy Yên mang đến, khoe miệng hơi cong lên.

Sau khi Tùy Yên rời khỏi, Lam Ngữ Tư bắt đầu suy nghĩ tư tâm, nàng nhớ rõ khi được Dịch Khinh Hàn cứu ra, hắn từng nói đem tất cả bảo bối trong kho cho nàng.

"Lão gia, đêm qua thiếp nằm mộng." Lam Ngữ Tư ngượng ngịu chà lau cái chặn giấy, vụng trộm liếc nhìn Dịch Khinh Hàn đang cúi đầu, nói.

"Ta biết. Nàng mơ thấy gì, còn đá vi phu một cước." Dịch Khinh Hàn nhớ đến đêm qua nàng dường như mơ ác mộng, tay chân không yên.

Hai người đã dần quen vai diễn của mình, dù Tùy Yên không ở cạnh, phương thức ở chung vẫn như vợ chồng. Có lẽ cả hai cũng không nhận ra, loại không khí này kỳ diệu thế nào.

"Làm vợ, làm vợ lại mơ thấy bị nhốt trong căn phòng kia, xung quanh là chuột, toàn là tử thi." Qua hồi lâu, nhắc đến chuyện này, Lam Ngữ Tư vẫn không kìm được rùng mình.

Dịch Khinh Hàn ngừng đầu, dự cảm được lời của nàng không đơn giản vậy.

Thấy Dịch Khinh Hàn hồi lâu không nói, Lam Ngữ Tư kiên trì tiếp tục: "Sau đó lão gia đến cứu thiếp, lúc ấy còn nói, nói sẽ đem tất cả bảo bối trong kho tặng cho thiếp, hắc hắc."

Dịch Khinh Hàn cố nín cười, nhưn mảy nói: "Há? Nàng hôn mê đến hồ đồ rồi, quả nhiên là nằm mộng." Nói xong liền cúi đầu, cầm bút lông chấm mực, lấy tờ giấy ra bắt đầu hạ bút.

Lam Ngữ Tư mặt đầy thất vọng, nàng trong lúc mơ màng nghe được hứa hẹn của Dịch Khinh Hàn, nhưng không có nghĩa là sẽ nghe nhầm, lúc ấy nghe được lời này như hồi quang phản chiếu tức khắc tỉnh một chút, giờ nghĩ lại, Dịch Khinh Hàn quả thật có nói qua lời này.

Tuy nói Lam Ngữ Tư không khờ đến mức tin hấn làm thật, nhưng nội tâm vẫn có chút mong đợi, dù không phải toàn bộ, chỉ thương mình nhiều thêm vài món bảo bối cũng lời rồi, nhưng giờ tên này lại bày ra bộ dáng quyết nợ, thật là tiểu nhân, không thể tin!

Dịch Khinh Hàn nhin cười, khoe miệng không nghe lời khê nhếch lên, lén nhìn Lam Ngữ Tư mặt ủ mảy chay, nói: "Mài mực, mài tốt có thưởng."

Lam Ngữ Tư khoe môi giật giật, vực dậy tinh thần khê vén tay áo, cổ tay trắng nõn lay động giữa làn hương thơm ngát lượn lờ, Dịch Khinh Hàn tâm tình cực tốt, đề bút viết xuống mấy chữ to.

"Tâm tướng sự thành?" Lam Ngữ Tư thấy Dịch Khinh Hàn vung bút, bốn chữ to hữu lực có thần hiện ra trên giấy Tuyên, đọc ra.

"Đúng, tâm tướng sự thành." Dịch Khinh Hàn đưa giấy cho Lam Ngữ Tư, cười nói: "Nàng là Dịch phu nhân, chìa khóa ở chỗ nàng. Chỉ cần một ngày nàng còn là Dịch phu nhân, bảo bối trong kho kia đều là của nàng."

Lam Ngữ Tư cười che giấu tâm tư của mình, cầm lấy tờ giấy, tuy không biết thưởng thức thư pháp của hắn, nhưng không dám tùy tiện vứt bỏ, vì thế ra vẻ nghiêm túc nhìn chữ, thỉnh thoảng tán thưởng gật gật đầu, phảng phất như người lão luyện.

Lời của Dịch Khinh Hàn, Lam Ngữ Tư coi như vui đùa nói chơi, bản thân không thể ở đây cả đời, những bảo bối này sao có thể thuộc về mình chứ? Tên này quả nhiên giao hoạt đa đoan, nói chuyện làm việc cẩn thận chặt chẽ.

Lam Ngữ Tư chẳng mơ ước bảo bối kia, nói nàng tham tài, nhưng thủ chi hữu đạo [1], những thứ xa xôi nàng không có năng lực đoạt, liền hạ quyết tâm trông giữ tốt mấy món bảo bối đang có.

Dịch Khinh Hàn cười nhìn nàng làm bộ làm tịch gật đầu, nếu không biết tính cách của nàng, thật sẽ bị biểu tình này lừa gạt.

"Lão gia, Dịch tổng quản cầu kiến." Tùy Yên đứng ngoài cửa nói. Bình thường, Dịch An sẽ gọi người thông truyền rồi mới tiến vào, nếu có việc gấp cũng sẽ trực tiếp vào, giống như lần xảy ra chuyện của Từ Yên.

Dịch An là người duy nhất trên đời mà hắn có thể kể ra tâm tư của mình, Dịch Khinh hàn ngưng cười, nhất thời mọi suy tư lại tuôn ra, cuộc sống an nhàn mấy ngày nay có vẻ như khiến hắn mơ màng đi lạc, chung quy hắn vẫn phải quay về hiện thực.

"Giữ chìa khóa cẩn thận, nếu mất thì là mất bảo bối của nàng đó." Khi đi ngang qua Lam Ngữ Tư, Dịch Khinh Hàn nghiêm trang nói.

Lam Ngữ Tư oán thầm trong lòng, người này nghĩ mình là em bé ba tuổi sao? Kéo ra nụ cười miễn cưỡng, nhìn người trước mắt 'lừa gạt' mình, ném ánh mắt khinh thường về phía bóng lưng hắn, tiếp tục tự thân vận động đi tới sau cái tủ trống lầu không dùng, lấy chìa khóa khoắc phòng, đeo lên cổ.

Aiz, cũng hết cách, sự tình trọng đại, nếu để mất thì đánh chết mình cũng không đền nổi, cũng may lúc trước đến phủ của Hạ Minh mình không mang

theo, chỉ giấu trong nhà, nếu mang đi, rơi mất bên ngoài thì biết làm sao?

Lam Ngữ Tư cẩn thận nhét chìa khóa vào trong áo, vẫn cảm thấy lo lắng, luồn vào trong vạt áo nắm lấy chìa khóa kéo kéo, xác định sẽ không bị rơi mất mới yên tâm.

[1] thủ chi hữu đạo: lấy phải có lý, nguyên câu là "Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo" ví người quân tử chỉ cần tài vật có một cách quang minh chính đại.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Xao Sơn Chấn Hổ [1]

Dịch Khinh Hàn xoay người lên ngựa, Dịch An phía sau dừng bước, hơi bất an hỏi: "Lão gia, thật sự không cắt đứt hết điều giây của người nọ sao?"

"Ai nói điều giây chỉ có thể của người nọ, có lẽ là của ta cũng không biết chừng." Dịch Khinh Hàn nói xong, hai chân kẹp bụng ngựa, dẫn theo vài người đi thẳng hướng Bắc Trần phủ ti.

Dịch An nhắc đến chính là Triệu Đô, Dịch Khinh Hàn kiềm nén lửa giận trong lòng, quyết định vẫn giữ lại hân. Mật thám sẵn có, còn do đối phương bồi dưỡng tốt lắm, sao không vui lòng nhận chứ!

Dịch An tìm Dịch Khinh Hàn, còn báo thêm một việc, một người họ hàng xa của Lại Lực Bằng tố cáo huynh trưởng một tiểu thiếp của Dương Xương Hà chiếm ruộng của hân. Vụ án không biết vì sao chuyển đến chỗ Cẩm y vệ, Dịch Khinh Hàn nhận được tin liền trực tiếp đến Bắc Trần phủ ti xem thăm.

Vào cửa Bắc Trần phủ ti, hai người gác cửa thấy Dịch Khinh Hàn, đầu tiên là sững sốt, lập tức không dấu vết tránh xa một chút, mặc kệ là ai cũng không có dũng khí chọc hân mà xúi quẩy.

Bước vào, đi thẳng đến phòng thẩm vấn, bên trong hình như vừa bắt đầu. Thấy Dịch Khinh Hàn, hai người đều hoảng sợ, Triệu Đô bình tĩnh lại, mở miệng gọi: "Đại nhân." Xong rồi cúi đầu khom người đứng một bên. Trương Tử Nghĩa không biết nói gì, ngo ngắc đứng đó.

"Ta rảnh rồi không có việc gì, đến nghe một chút, các người tiếp tục đi." Dịch Khinh Hàn phát tay, dứt lời ngồi xuống ghế trên Triệu Đô cho người đưa đến, bận rộn vẫn thông dong nhìn quan thẩm vấn của Cẩm y vệ thụ lý vụ án này, Triệu Tàn Thủ.

Hai phái bây giờ coi như đã ngầm xé rách mặt rồi, nhưng ở ngoài sáng, ai cũng không biểu lộ nửa phần. Thứ nhất, mình đao mình thương trước giờ không phải phong cách hành sự của hai đại đặc vụ này, thứ hai, triều đình không muốn thấy có người đấu đá ngay trước mắt mình. Bởi vậy, mọi người đều là ngoài mặt hòa hợp, trong tay áo lại siết chặt quyền. "Dịch đại nhân đã có nhã hứng, vậy cứ tiếp tục đi." Triệu Tàn Thủ phát tay, ý bảo Tiểu kỳ tiếp tục dụng hình.

Tiểu kỳ kia vùng roi, từng roi từng roi hân xuống người phạm nhân, vùng vẫy liên tục, tiếng tiếng rung động, nhưng Dịch Khinh Hàn nhìn ra, xuống tay không nặng lắm.

Dịch Khinh Hàn nhận chén trà Triệu Đô đưa qua, nhấp một ngụm nhỏ, lén phun ra bên tay áo rồi mới đặt chén xuống bàn, chậm rãi nói: "Triệu đại nhân, người này là ai?"

"Dạ, đây là một gia nô của nhà đại cửu ca của Dương Xương Hà, nô lệ nhà này ý thể chủ tử ở bên ngoài làm xàng bậy, chiếm mấy trăm mẫu ruộng tốt." Triệu Tàn Thủ nhìn người nọ, nói tiếp: "Bản quan đã thăm được một lúc, xem ra không liên quan đến đại cửu ca của Dương Xương Hà, chỉ là nô tài lớn gan lừa chủ, nhất thời làm sai chuyện."

Dịch Khinh Hàn nghe xong, chậm rãi đứng lên đi về phía Tiểu kỳ nọ, chợt quay đầu cười âm hiểm, nhìn Triệu Tàn Thủ nói: "Ta thấy không hân đâu, nếu ta trói phụ phân của người, kiểu dụng hình gãi ngứa thế này, ta dù có làm cũng không nhận."

Triệu Tàn Thủ rung mình, vẫn trấn định cười nói: "Nghe Dịch đại nhân nói, trong ngực dù khắc nghiệt, nhưng đều là tùy tội mà dụng hình, không phải sao? Sao có thể tùy ý dùng đại hình."

Dịch Khinh Hàn cúi đầu cười, rút ra đao tùy thân, sát khí bức người. Tiểu kỳ đứng một bên vội lùi lại mấy bước, Triệu Tàn Thủ cũng có chút ngồi không yên, cảm giác như bị đánh vào mặt. "Dịch đại nhân, ngài định làm gì! Là có ý khó xử Vạn chỉ huy sứ của chúng ta sao!"

"Đông Xưởng giám sát, kẻ tạp vụ không được can thiệp, bản quan hoài nghi người này không chiếm ruộng đất của người, có lẽ là bị người khác hiếp bức nên thừa nhận cũng không chừng." Dịch Khinh Hàn liếc mắt qua Triệu Đô, tiếp tục nói: "Cho nên, cần phải dụng hình mới khiến hân mở miệng nói thật, dù bị hiếp bức oan uổng cũng không thể tùy ý dối lừa Cẩm y vệ và Đông Xưởng, tội này đáng chém."

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Dịch Khinh Hàn cố ý tìm cớ dụng hình, lại không tìm ra lý do ngăn cản hân, chỉ có thể trở mắt nhìn Triệu Đô xé rách quần áo của người nọ, lộ ra cái bụng trắng tròn béo múp.

Dịch Kinh Hàn nhìn người này thân hình trắng trẻo béo mập, lộ ra tia cười như có như không, dùng sống dao vỗ nhẹ mặt béo của hắn, nói: "Người có phúc khí, bản quan rất ít khi tự mình động thủ, hôm nay liền tấu cho người một khúc 《Xuân giang hoa nguyệt dạ》."

Mọi người nghe xong đều hít vào một hơi thật sâu, Triệu Đô ớn lạnh người, 《Xuân giang hoa nguyệt dạ》 là một trong những đại hình của Đông Xương và Cẩm y vệ, người bị thi hình cởi sạch thân trên, người thi hình dùng dao cắt từ xương sườn đi lên, cắt róc gầy xoay, tục xưng "Gầy tỳ bà", vì thế lấy danh khúc của đàn tỳ bà 《Xuân giang hoa nguyệt dạ》 làm tên.

Gia nô kia không biết gì, cứ nghĩ nhiều lắm là bị chém hai đao, so với những chỗ tốt chủ tử đồng ý cho mình thì vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được.

Vẫn nói người của Cẩm y vệ và Đông Xương tâm ngoan thủ lạt, nhưng tìm ai cũng đều là thịt, mỗi lần dùng đại hình, người thi hình luôn có áp lực tâm lý rất lớn, chẳng ai là ác ma trời sinh cả. Tuy mọi người ở đây quen nhìn đại hình, lần nữa thấy được 《Xuân giang hoa nguyệt dạ》 cũng nổi da gà khắp người, Trương Tử Nghĩa mới đến kia, lúc này đã nằm bò trên ghế nôn mửa không ngừng.

Gia nô kia muốn sống không được muốn chết không xong, vốn có thể gào khóc hai tiếng, từ đao thứ mười một trở đi, đã chết ngắt rồi. Dịch Kinh Hàn thu đao, lau trên quần áo của chính mình, cắt đao vào vỏ, cười nhìn Tiểu kỳ kia nói: "Cổ lễ là gieo gió gặt bão, giấu chủ tử chiếm ruộng người khác, aiz, Cẩm y vệ các người từ từ thẩm đi, ta đây chỉ là thả con tép bắt con tôm thôi."

Dịch Kinh Hàn trở về ghế dựa, thấy Tiểu kỳ kia mặt trắng bệch, quay đầu nói với Triệu Tàn Thủ: "Hiện nay thế đạo không yên, vài ngày trước, hân Triệu đại nhân cũng biết, phu nhân của ta thế nhưng bị đạo tặc bắt cóc, may mà bản quan đuổi tới kịp thời. Thời gian này ta thật rất buồn bực, có chỗ nào không thích đáng còn thỉnh chờ trách móc. May mà cũng có chút manh mối, chỉ chờ thời cơ đến sẽ bắt đạo tặc kia ăn sống nuốt tươi, mặc hân là người của ai, dù là Thiên Vương lão tử đến, ta cũng muốn đàn thêm mấy khúc 《Xuân giang hoa nguyệt dạ》, ha ha, mới có thể giải mối hận trong lòng ta."

Triệu Tàn Thủ kiềm nén cơn giận, nghe ra ẩn ý của Dịch Kinh Hàn vẫn vờ như không biết, nói: "Vậy thì tốt quá, hy vọng Dịch đại nhân sớm ngày trừng trị đạo tặc."

Dịch Kinh Hàn đứng dậy, cười cười rồi khỏi phòng thẩm vấn, Triệu Đô và Trương Tử Nghĩa vội đi theo ra.

Dịch Kinh Hàn xem như ra oai phủ đầu với Triệu Tàn Thủ, coi như đã thảo kinh xà, Tiểu kỳ kia sau lần này sẽ nói với những người khác, Dịch Kinh Hàn không có tính người như thế nào, vậy thì sau này bọn họ làm việc, dù là nhận lệnh không thể không theo, cũng sẽ hơi kiêng kị chút. Trừ biết tâm tình lúc đó của Dịch Kinh Hàn là thế nào, khi thấy Lam Ngữ Tư tiểu tụy, nhất thời có chút đau lòng, đau lòng kỳ lạ.

Dịch Kinh Hàn nghĩ, hân đã quan có người như vậy ở bên cạnh, chỉ là thói quen, lại không nghĩ rằng, thấy nàng bị giày vò, chính mình sẽ đau lòng. Năm ngày năm đêm chưa từng chợp mắt, không ngừng tìm kiếm, mang theo tất cả mọi người, không ngừng tìm kiếm từng nhà, không biết kinh hách bao nhiêu người.

Hân từng nghĩ, bản thân chỉ là cảm động và nhớ ân cứu mạng của nàng, nếu không nhờ nàng chiếu cố lúc dưới vực, chỉ sợ hân đã sớm không còn trên đời. Nhưng mà, khi hân thấy người của Cẩm y vệ, lửa giận vô danh bùng lên khiến hân biết, hân thật sự để tâm.

Dịch Kinh Hàn mượn việc trừng phạt kẻ xui xẻo kia, bày ra thái độ của mình, nhưng thế vẫn khó giải mối hận trong lòng, chỉ có thể chờ cơ hội sau. Hân nhớ rõ những ngày nàng hôn mê, mỗi đêm gặp ác mộng, hân đều phải giúp nàng bình ổn lại.

"Người vào Đông Xương bằng cách nào?" Dịch Kinh Hàn cực không hài lòng với biểu hiện vừa rồi của Trương Tử Nghĩa, lạnh giọng hỏi.

"Tiểu nhân, tiểu nhân là, là cứu công đưa vào." Trương Tử Nghĩa rút cổ nhỏ giọng nói.

"Cứu công của người là ai?" Dịch Kinh Hàn nhíu mày hỏi.

"Là, là đốc chủ của quý phủ, Vương Đạo An." Tiếng của Trương Tử Nghĩa càng nhỏ.

Triệu Đô đứng cạnh nghe thế liền hiểu, thì ra là tâm phúc của Hạ Minh, nói cách khác, loại hậu sinh yếu đuối này, Đông Xương tuyệt đối không nhận.

Dịch Kinh Hàn nghe xong cũng như cơn mây, không nói gì, chỉ bảo hai người trở lại Đông An môn, bản thân thì trở về phủ.

Cơm tối đã chuẩn bị xong, thấy Dịch Kinh Hàn trở về, Lam Ngữ Tư vội gọi người bày ở ngoài các chuẩn bị trước. Cơm tối rất phong phú, hân là do Lam Ngữ Tư đã ăn cháo hơn mười ngày có ý dạn dòn, cô gái nhỏ này rất tham ăn, hiện giờ bụng khỏe lại rồi, nhất định phải ăn bù, Dịch Kinh Hàn nghĩ trong lòng.

"Đây là bánh ngọt nhân hạt thông, thiếp có hỏi Dịch tổng quản, chàng thích nhất món này." Lam Ngữ Tư cười hi hi đẩy đĩa tới trước mặt Dịch Kinh Hàn, vẻ mặt nịnh nọt.

Dịch Kinh Hàn vốn rất vui vẻ, đang định gấp, lại dừng tay, nói: "Ta không thích đồ ngọt."

Lam Ngữ Tư nhớ rõ trên tờ giấy Tử Yên viết Dịch Kinh Hàn thích đồ ngọt, sao giờ lại không thích rồi. Nhớ lại vài lần say rượu gần đây, người này chắc không trẻ con vậy chứ, vì câu đó mà tức giận sao, ngấm lại, không lắm miệng thì tốt hơn, vì thế bình tĩnh cúi đầu ăn cơm, sợ hân nhớ lại chuyện bị vút bỏ trước kia, giận chó đánh mèo lên mình.

Dịch Kinh Hàn nói xong lời đó liền hơi hối hận, nhìn Lam Ngữ Tư 'rầu rĩ không vui, ho nhẹ hai tiếng gấp một miếng bỏ vào miệng, nói: "Là nàng dạn đầu bép làm sao?"

Lam Ngữ Tư cầm chén nhìn Dịch Khinh Hàn, không dám trả lời.

"Hương vị không tồi, là nàng dọn đầu bếp làm sao?" Dịch Khinh Hàn bỏ thêm một câu, quả nhiên, cô gái nhỏ lập tức nhảy ra tranh công.

"Vâng, thiếp cố ý hỏi thăm lão gia thích gì." Lam Ngữ Tư mặt rạng rỡ.

"Vây thường nàng...." Dịch Khinh Hàn cố ý dừng một chút, thấy vẻ mặt Lam Ngữ Tư ngưng trệ, chờ chính mình nói tiếp.

"Một miếng ức gà đi." Dịch Khinh Hàn gấp miếng thịt gà, đặt vào bát Lam Ngữ Tư, chờ xem biểu tình mặt mày của nàng.

Quả nhiên là đã qua sóng gió, Lam Ngữ Tư chỉ thất vọng trong chớp mắt, trong giây lát đã khôi phục tươi cười, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm, tắm rửa, Dịch Khinh Hàn nán lại nội thư phòng trong chốc lát rồi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Lam Ngữ Tư đang đứng trước giá vuốt phẳng bộ kỳ lân phục, một góc từng được vá lại không phẳng lắm. Được rồi, việc này có thể tha thứ, một nữ tử, không biết thi thư, không hiền lành, không biết quản gia, thậm chí nữ hồng cũng không tốt, Dịch Khinh Hàn nghĩ, nàng rốt cuộc lớn lên như thế nào a?

Tiểu thư nhà người ta, từ nhỏ đã học những thứ này, dù là nhà nghèo cửa nhỏ, tệ nhất cũng học nữ hồng coi như qua ải, nhưng nàng, Dịch Khinh Hàn oán thầm, lại thế nào cũng không ghét bỏ được.

"Lão gia." Lam Ngữ Tư vừa gọi vừa ngoảnh phía sau Dịch Khinh Hàn, xác định không có ai mới thả tâm, bất quá vẫn như cũ sấm vai Dịch phu nhân.

"Lão gia, thiếp có chuyện muốn nói với chàng." Lam Ngữ Tư thấy Dịch Khinh Hàn không nói gì, bổ sung một câu: "Chuyện rất quan trọng rất quan trọng."

[1] xao son chán hồ: Gõ núi để dọa hổ, khiến lão hổ không dám phát uy. Đây là một hình thức chiến lược đe dọa bằng vũ lực, bày ra thực lực quân sự khiến đối phương khuất phục.

[2] Tiểu kỳ: theo : chỉ huy bộ binh: năm nghìn người là Chi huy, một nghìn người là Thiên hộ, năm mươi người là Tổng kỳ, mười người là Tiểu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Kỹ Năng Phải Chuyên Môn Nghiên Cứu

Nghe Lam Ngữ Tư nói xong, Dịch Khinh Hàn ngồi lên giường, cởi giày vén chăn tựa vào thành giường, hỏi: "Hửm? Chuyện gì?"

"Mấy ngày nay thiếp đi xem kho phòng, thiếp..." Lam Ngữ Tư đột nhiên phát giác mình lỡ lời, sửa miệng: "Kỳ thật mỗi ngày thiếp chỉ đến đó một lần."

Dịch Khinh Hàn cố nhịn cười, hồ hững chọn mì, chờ nàng nói tiếp.

Lam Ngữ Tư liếm môi nói: "Thiếp phát hiện, có rất nhiều dược liệu, tơi tưa để đó không dùng, vài thứ sắp nổi mốc rồi, rất đáng tiếc."

Dịch Khinh Hàn vẫn lạnh nhạt chọn mì, Lam Ngữ Tư đành tự tìm bậc thang xuống cho chính mình, ngồi xuống bên giường nói: "Nếu đem những thứ mấy năm không dùng đến này bán, ví dụ như những thứ không lưu giữ lâu được, đổi thành bạc giữ tốt hơn, lúc nào cũng không lo bị đối."

"Trừ lần đó gặp nạn, nàng từng bị đối sao?" Dịch Khinh Hàn luôn cảm thấy nàng có tật một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Lam Ngữ Tư ngưng một chút, đảo mắt suy nghĩ nói: "Không nhớ nữa." Lam Ngữ Tư thật sự không nhớ, nàng chỉ theo bản năng nghĩ đến chuyện ăn no, cất giữ tiền riêng đầu tiên.

Ánh mắt Dịch Khinh Hàn lạnh đi, đột nhiên rất muốn biết thân thể của nàng ra sao. Lam Ngữ Tư cũng trầm tư, không biết là đang tính cái nào bán được cái nào không, bán xong nên đi đâu mua đất mùa thôn trang, hay là đang suy nghĩ thân thể của mình. Thân thể nho nhỏ nghiêng nghiêng, cổ áo có khe hở, tầm mắt của người nào đó cũng thừa cơ, có thể tùy ý 'thăm tra' một vòng.

Lam Ngữ Tư đang suy nghĩ, chợt chú ý đến tầm mắt của Dịch Khinh Hàn, cúi đầu nhìn lại. Vì góc độ khác nên không phát hiện gì cả, ngẩng đầu nhìn hân, lại thấy mặt hân hơi ửng đỏ. "Lão gia chàng?"

"Ta đang xem trên cổ nàng đeo gì, nàng nghĩ ta đang nhìn gì chứ!" Dịch Khinh Hàn dường như có chút khác thường, lật người nằm úp sắp xuống, trầm giọng nói: "Hầu hạ!"

Lam Ngữ Tư le lưỡi, lòng nghĩ mình còn chưa nói gì, hắn đã kích động như thế, bất quá may mà xem vật mình đeo trên cổ thôi, nàng thuận thực nắm bóp lưng cho hắn, nói: "Là tiểu kim trư lão gia tặng thiếp, thiếp dùng hồng tuyến khâu qua đeo."

"Kiến thức hạn hẹp, cũng không phải vật gì quý giá, đeo ra ngoài để người thấy lại xấu mặt, mất mặt ta." Dịch Kinh Hàn mặt đỏ tai hồng, cực lực trầm giọng che giấu bất an của mình.

Lam Ngữ Tư le lưỡi, không nhắc lại.

Dịch Kinh Hàn đột nhiên bật dậy, khoác quần áo, mang giày, liền đi ra nhà chính. Lam Ngữ Tư không dám hỏi, đành yên lặng ngồi chờ.

Chốc lát sau, Dịch Kinh Hàn trở lại, trên tay là hộp gấm.

"Lại đây!" Dịch Kinh Hàn nắm cổ tay Lam Ngữ Tư, mở hộp, một chiếc vòng tay ngọc bích trong suốt xanh biếc làm sáng cả phòng, màu sắc thuần khiết, sắc ngọc thật tốt.

Lam Ngữ Tư bị bệnh nhiều ngày, so với bình thường gầy hơn chút, vòng tay kia vẫn hơi chật, Dịch Kinh Hàn thử đeo vài lần mới được. Một ngày nữa, đợi nàng khôi phục thân hình lúc trước, vòng tay này nhất định không lấy ra được nữa, khi đó thì thật sự không đi được rồi, muốn đi cũng được, để vòng tay hoàn mỹ không tổn hại ở lại! Dịch Kinh Hàn cười trộm tính kế.

"Lão gia, lão gia, cái này, rất quý a." Lam Ngữ Tư do dự không biết rằng mình đã hãm sâu vào vũng bùn của người nào đó, lòng còn thầm vui vẻ đắc ý.

"Đương nhiên, cả kinh thành cũng chẳng mấy ai có, đeo cái này tùy thân mới không mất mặt ta." Dịch Kinh Hàn ngồi tựa vào bên giường, hai tay gác sau đầu nhìn cô bé mắt sáng rỡ, thần nhiên nhắm mắt.

"Đây là cho thiếp sao?" Lam Ngữ Tư vui vẻ xong, lý trí hỏi lại.

"Phu nhân Dịch phủ, đeo nó xuất môn mới không xấu mặt." Dịch Kinh Hàn lảng tránh vấn đề.

"À." Lam Ngữ Tư nghĩ thầm, dù không thuộc về mình, nhưng có thể uy phong một trận cũng tốt.

Qua mấy ngày, hôm đó Dịch Kinh Hàn ra cửa từ sớm, được hắc cho phép, Lam Ngữ Tư thanh lý khó phòng, đem mấy dược liệu quý hiếm trăm năm không dùng tới và tơ lụa thượng đẳng sắp mớ meo chia ruộng sắp xếp, phân loại tìm người bán đi. Chồng eo đứng trước cửa khó phòng, nhìn những 'tinh anh' được lưu lại, Lam Ngữ Tư chợt cảm thấy rất thành tựu.

Qua giờ Ngọ, Dịch Kinh Hàn đột nhiên trở về phủ, vào viện đi thẳng đến nhà chính. Trong noon các, Lam Ngữ Tư đang ngồi trên giường nhỏ ăn nho, thỉnh thoảng vuốt ve vòng tay, yêu thích không muốn rời tay.

"Lão gia?" Lam Ngữ Tư xuống giường, khó hiểu hỏi: "Hôm nay sao lại về sớm vậy?"

Dịch Kinh Hàn vừa từ bên ngoài vào, trên người vẫn còn hơi lạnh, đi vào trong vài bước ngồi xuống ghế nói: "Theo ta xuất phủ một chuyến, mặc dày chút."

Thời tiết lạnh thế này, Lam Ngữ Tư lòng không vui, trên mặt vẫn thành thật để Tùy Yên giúp mình thay áo.

Ra khỏi phòng, Lam Ngữ Tư liền rút cổ. Dịch Kinh Hàn quay lại dựng cổ áo của nàng lên, hai người cùng bước ra vườn.

Tới trước xe ngựa, Dịch Kinh Hàn theo thường lệ lên xe trước, xoay người kéo Lam Ngữ Tư. Trong xe ấm áp, Dịch Kinh Hàn nhét một cái lò sưởi tay đến, nói: "Đi trước, đến nơi đó."

"Đến nơi nào?" Lam Ngữ Tư ôm lò sưởi tay xoa xoa bụng, hỏi.

"Là, người bắt cóc nàng, nàng nghĩ thử xem, còn nhớ hay không." Dịch Kinh Hàn nhớ chỗ đó hơi khủng bố, không biết Lam Ngữ Tư có bị dọa không.

Lam Ngữ Tư vừa nghe đến bắt cóc, cả người nổi da gà, rụt cổ run rẩy. Dịch Kinh Hàn nhìn mà đau lòng, tự nhủ nhất định phải đem mấy người đó tươi sống lột da mới hết giận được. Vườn tay nắm tay Lam Ngữ Tư, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng. Lam Ngữ Tư hồi thần, khó hiểu nhìn động tác thân mật của Dịch Kinh Hàn, chợt nhớ ra Tùy Yên ngồi cạnh, lập tức cho là hắc đang diễn vai phụ quần tốt, vì thế nàng ngoan ngoãn mặc hắc nắm tay.

Dịch Kinh Hàn đau xót tức giận, đám người kia cũng thực ngu dốt, quả nhiên sau khi biết hắc ở Bắc Trần phủ ti của Cẩm y vệ làm gì với gia nô của Dương Xương Hà, liền tự rồi loạn lộ dấu vết, còn muốn trốn khỏi thành. Ai ngờ bị người của hắc mai phục sẵn, nếu không phải bọn chúng tự chui ra, Đông Xương cũng không tiện xông vào Cẩm y vệ bắt người.

Xe ngựa đi đến nhà tù của Đông Xương, sau khi vào cửa, Dịch Kinh Hàn dặn người đưa mấy kẻ đó ra nhà tù ngoài cùng, lát nữa mới đưa Lam Ngữ Tư và Tùy Yên đi vào trong phòng giam.

Dịch Kinh Hàn giúp Lam Ngữ Tư chỉnh tốt cổ áo, phủ áo choàng lên người nàng, che cả đầu, rồi mới bảo người mở cửa.

Mùi hôi thối gay mũi xộc thẳng vào mặt, Lam Ngữ Tư liền nhớ đến phòng giam kiếp trước mình bị nhốt, âm trầm khủng bố.

Dịch Khanh Hân vào phòng giam trước, hỏi: "Tấu《 Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ 》chưa?"

"Bẩm đại nhân, đã tấu ba khúc." Một phiên dịch kính cẩn đáp.

"Lấy vải bó che lại." Dịch Khanh Hân nói xong, quay về cạnh Lam Ngữ Tư.

"Cái gì là《 Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ 》?" Lam Ngữ Tư nhíu mày hỏi.

Dịch Khanh Hân không đáp, âm thầm tự suy đoán, nàng thật sự không nhớ chuyện trước kia, hay là thời gian gia nhập cảm vệ chưa lâu. Vậy cũng tốt, không nhớ cũng tốt, cứ đơn giản làm một người bình thường đi. "Không có gì, nàng xem thử, có phải người này không là được, chuyện khác để ta giải quyết."

Lam Ngữ Tư nghe lời, đi theo hắn vào phòng giam, đập vào mắt là cái giá trong góc phòng, treo một người đang cúi đầu. Hình dáng kinh khủng, trên người bọc vải bó, máu tươi đầm đìa.

Phiên dịch nọ thấy ánh mắt của Dịch Khanh Hân, tiến đến nhắc đầu người kia lên, đưa mặt cho Lam Ngữ Tư nhìn. Tuy mặt không có vết thương, nhưng biểu tình dữ tợn vằn vện, thêm ánh mắt ** không muốn sống nữa, Lam Ngữ Tư tìm lại đập mạnh, liên tục lùi về sau ba bước.

Dịch Khanh Hân đỡ lấy nàng, từ phía sau ôm vào lòng, Lam Ngữ Tư cả người phát run không cảm thấy, chỉ một mực lùi ra sau, tìm kiếm cảm giác an toàn.

"Đứng, chính là hắn." Lam Ngữ Tư cúi đầu nghiêng người, rúc vào lòng Dịch Khanh Hân, không nói nữa.

Dịch Khanh Hân đang định ôm Lam Ngữ Tư ra ngoài, chợt thấy người nọ giật mạnh, vải bó bọc trên người rơi xuống, Dịch Khanh Hân định giơ tay che ánh mắt nàng đã không kịp, cô bé hét lên một tiếng liền bỏ nhào vào lòng hắn, run rẩy không ngừng.

Dịch Khanh Hân ôm Lam Ngữ Tư vẫn run rẩy lên xe ngựa.

Bảo Tuy Yên lánh sang xe khác, trực tiếp về phủ.

"Đừng sợ, sẽ không ai dám đụng tới nàng nữa." Dịch Khanh Hân ôm Lam Ngữ Tư an ủi.

Lam Ngữ Tư cực kỳ sợ hãi, cũng không để ý đến động tác thân mật, chỉ muốn rúc vào nơi an toàn, không nói không động.

Một lúc lâu sau, Lam Ngữ Tư bình tĩnh lại, ngồi thẳng người, giãy khỏi vòng ôm của hắn, có chút ngượng ngùng ngồi sang một bên, vuốt vuốt tóc.

"Tốt rồi? Không sợ nữa?" Dịch Khanh Hân nhẹ nhàng hỏi.

"Không sợ." Lam Ngữ Tư cúi đầu nói.

Hai người không biết nói gì, xe ngựa chợt ngừng lại, một người đến báo: "Đại nhân, Dịch tổng quản bảo tiểu nhân đến báo lại, Đốc chủ cho mời ngài và phu nhân."

Dịch Khanh Hân nghe xong không nói gì, nhìn Lam Ngữ Tư, thấy nàng đã không sao, còn hướng mình gật gật đầu, lúc này mới nói với bên ngoài: "Đến quý phủ của đốc chủ."

Xe ngựa chuyển hướng, chiếc của Tuy Yên ngồi cũng theo sát xe ngựa của Dịch Khanh Hân, đến quý phủ của Hạ Minh.

Hạ phủ đình viện thâm sâu, vợ chồng Dịch Khanh Hân được đón vào trong, do Vương Đạo An dẫn vào đại đường.

Chỗ hành lang, một nha hoàn đưa Lam Ngữ Tư đi đến chỗ phu nhân con nuôi của Hạ Minh - Minh Ngọc phu nhân, Dịch Khanh Hân đứng đó nhìn nàng đi xa, rồi mới theo Vương Đạo An tiếp tục đi đến chỗ Hạ Minh.

Lam Ngữ Tư dắt theo Tuy Yên vào phòng Minh Ngọc, trong phòng bố trí rất xa hoa, khí phái phi phàm.

"Muội muội, mời ngồi." Minh Ngọc nhiệt tình nắm tay Lam Ngữ Tư, dẫn tới giường nhỏ ngồi xuống.

Hai người tuy chưa nói qua mấy câu, nhưng lại thân thiết kỳ lạ.

"Quần áo của Hạ phu nhân, chỉ sợ.... muội sẽ làm lại bộ khác đưa đến cho tỷ tỷ." Lam Ngữ Tư nói.

Minh Ngọc ngăn người, mới nhớ ra tiệc rượu ngày ấy, mình cho nàng mượn quần áo, hẳn là sau khi bị bắt cóc, tránh không được bắn rách rồi. "Dịch phu nhân chê cười, người không sao là tốt rồi. Muội không biết đâu, ngày ấy thực dọa chết ta, dù không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng lo sợ hãi hùng. Nghe nói tên bắt cóc kia bị tóm rồi?"

"Vâng." Lam Ngữ Tư nhận lấy cốc Minh Ngọc đưa, nhấp ngụm trà.

"Aiz, bắt được là tốt rồi, muối không biết đâu, ta nghe phu quân nói, Dịch đại nhân mấy ngày đó lo lắng đến mức suốt năm ngày năm đêm không ngủ, cả người suy sụp." Minh Ngọc lại lột trái quýt, đưa cho Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư đang kinh ngạc, chợt nghe nha hoàn báo: "Phu nhân, lão gia cho mời ngài và Dịch phu nhân, nói là ít người không chia bàn, thiếu gia nhà chúng ta và Dịch đại nhân là bạn tri kỷ thân như huynh đệ, hai ngài cũng không cần câu nệ, mời đến dùng cơm chung."

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cửa Sài Khế Mở [1]

Hai người đều sững sốt, theo lý mà nói, dù là tụ hội trong tộc cũng phân nam nữ thiết yến, trừ phi trường bối ít ỏi, người trong nhà mới ngồi cùng bàn dùng cơm. Mặc kệ là thật tình hay giả ý, xem ra Hạ Minh muốn bày ra vẻ mình xem Dịch Khinh Hàn như người một nhà, Lam Ngữ Tư nghĩ thầm.

Lam Ngữ Tư theo Minh Ngọc vào đại đường, Hạ Minh và Dịch Khinh Hàn đã yên vị. Hành lễ với Hạ Minh xong, nàng ngồi xuống cạnh Dịch Khinh Hàn, cúi đầu nhìn bát trước mặt, lặng lẽ không lên tiếng.

"Ha ha, hài tử này bị dọa không nhẹ đi, lại đây, bổn tọa vì ngươi thiết yến an ủi." Hạ Minh cười nói, Dịch Khinh Hàn vội kéo Lam Ngữ Tư đứng lên, liên tục nói không dám không dám, Lam Ngữ Tư hơi ngẩng đầu nhìn Hạ Minh, rồi lập tức cung kính cúi thấp đầu.

"Ngồi xuống, ngồi xuống." Hạ Minh phát tay, mặt hiện vẻ giận, nghiêm răn nói: "Hắn đây là công khai đối đầu với ta, sau này không cần kiêng kị, tìm đúng cơ hội....."

Dịch Khinh Hàn thấy Hạ Minh nói một nửa, ngầm hiểu gật đầu.

Bàn ăn không phải nơi bàn chuyện, thư phòng mới là nơi bàn bạc mưu tính.

Hạ Minh và Dịch Khinh Hàn không bàn chuyện nữa, chỉ vui vẻ uống rượu, nói vài chuyện râu ria trong triều, Lam Ngữ Tư nghe nửa hiểu nửa không, chỉ biết án của Dương Xương Hà, đúng là chuyển sang cho Tây Xưởng thẩm tra xử lý.

Vạn độc không biết vì sao bị Hoàng đế hung hăng sửa trị một phen. Còn chưa thể nào, Vạn quý phi kia liền thổi gió bên gối, vì thế Hoàng đế lại giáng chỉ, thất thất bát bát khen Vạn chỉ huy sứ loạn xạ cả lên, coi như lấy lại mặt mũi. Ai, quả nhiên người vì tiền chết chìm vì thức ăn mà vong, Hoàng đế cũng nghe lời nửa thân dưới thôi.

Trong bữa tiệc, Hạ thiếu phu nhân Minh Ngọc lại cùng Lam Ngữ Tư hàn huyên chút việc nhà, hẹn thường qua lại, vừa không chú ý một chút, Dịch Khinh Hàn lại uống rất nhiều rượu, lúc này đang mặt mày hớn hờ giờ chén rượu, không giống tác phong cẩn thận bình thường.

Lam Ngữ Tư biết Hạ Minh không đơn giản, bèn giúp Dịch Khinh Hàn lau mồ hôi, không dấu vết kéo tay áo của hắn, ai ngờ tên này lại đưa chén rượu đến nói: "Rượu nhà đốc chủ, nhất định phải uống nhiều, đây chính là rượu ngon hiếm có, nào."

Khỏe môi Lam Ngữ Tư gật gật, quả nhiên không thể nói chính sự với ma men, đây thật là tự tìm phiền toái. Quay đầu nhìn về mặt từ ái của Hạ Minh, vẻ mặt tràn đầy cô vũ, đành kiên trì nhận lấy chén rượu. Khi uống cạn, chén vừa lúc che mặt, vì thế nàng thừa dịp hưng tợn trừng mắt nhìn Dịch Khinh Hàn bên cạnh.

Tên kia vẫn không tự biết, hưng trí ngất cao đầu cùng Hạ Minh thời chén đầy ly, vừa uống vừa nói chuyện bắt được bọn bắt cóc, hẳn là rất cao hứng.

"Thế nào cũng phải bắt bọn chúng nếm mùi lợi hại, bằng không cứ tưởng Đông Xưởng chúng ta chỉ ngồi không." Hạ Minh cũng có chút lơ lơ lửng lửng, thấy Lam Ngữ Tư có thể uống rượu, liền dặn nha hoàn rót đầy cho nàng.

"Nào, hài tử, đừng sợ, về sau việc gì cũng cẩn thận, nhưng không cần lo lắng quá." Hạ Minh tự mình nâng chén với nàng, Lam Ngữ Tư vội đứng dậy đáp.

Uống hết hai chén, Lam Ngữ Tư cảm thấy đối diện dường như có tới hai Minh Ngọc, thật không biết phải nhìn ai, vội gấp rau lót dạ. Vừa ăn một chút, Dịch Khinh Hàn lại nâng chén đến: "Phu nhân, nàng cần phải cảm ơn, cảm ơn Hạ đốc chủ, nếu không phải đốc chủ làm chủ, liền không có chuyện tốt của ta và nàng rồi."

Lam Ngữ Tư gào thét trong lòng, đây mà là chuyện tốt gì chứ, rõ là cực chẳng đã mới phải vậy, thân bất do kỷ, không thể tránh được, tình thế bất buộc, trên mặt không dám biểu lộ chút bất mãn nào, cảm chén kính Hạ Minh một ly.

Hạ Minh rất vui vẻ, uống liền ba chén, Lam Ngữ Tư bắt đầu đỡ, cũng theo uống ba chén nhỏ, rồi mới lung lung lay lay ngồi xuống. Dịch Khinh Hàn bên kia càng nói càng hưng phấn, thần trí không rõ rồi còn muốn hành lễ ba quỳ chín lạy với Hạ Minh, để cảm kích ơn tri ngộ dưỡng dục của hắn. Hạ Minh lập tức nâng Dịch Khinh Hàn dậy, kéo tay nói vài lời tri kỷ, trên mặt đầy tình cảm từ ái.

Dịch Khanh Hân lại uống liền ba chén, thề thốt nghe lời đốc chủ, tận tâm làm việc, về say rượu hiện rõ, nói chuyện cũng có chút lộn xộn.

"Con thấy, Dịch đại nhân sợ là say rồi, Dịch phu nhân cũng hơi mệt, không bằng con điu nàng xuống nghỉ tạm." Minh Ngọc nửa đứng dậy xin chỉ thị của Hạ Minh.

Hạ Minh đang định nói lưu hai người Dịch Khanh Hân ngủ lại, lại nghe Dịch Khanh Hân mơ hồ nói: "Không dám phiền đốc chủ, ngày mai, ngày mai hạ quan còn phải điếm mào [2], bây giờ, bây giờ trở về, hồi phủ."

Hạ Minh vừa lòng liếc qua Dịch Khanh Hân, nghĩ lại cũng đúng, ngày mai có chuyện quan trọng cần làm, vì thế thả hai người hồi phủ.

Trong xe ngựa ảm áp, Dịch Khanh Hân người đầy mùi rượu ôm lấy Lam Ngữ Tư mơ mơ màng màng, đầu gác trên vai nàng, khép hờ mắt.

"Lão gia, lão gia, chàng ngồi đi." Lam Ngữ Tư cũng vắng vất, chỉ còn chút thanh tỉnh, gắng sức ngồi đằng hoàng, vờn tay lờ kéo Dịch Khanh Hân ở phía sau.

Tiếc rằng Dịch Khanh Hân phía sau dính nàng như áo trên người, đẩy thế nào cũng không xong, Lam Ngữ Tư yếu ớt chỉ cảm thấy toàn thân như lơ lửng, lại có chút ỷ lại dựa vào phía sau. Trong chớp mắt, đầu óc phảng phất như quên hết mọi thứ, trở nên hỗn loạn.

Không biết qua bao lâu, Lam Ngữ Tư như trôi giữa không trung bị người ta ôm xuống xe ngựa, về Nhiều Đề Viên.

Dịch Khanh Hân đặt Lam Ngữ Tư lên giường, cho mọi người lui xuống, cầm khăn giúp nàng lau người. Cô bé nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh nến có vẻ đồ bưng.

"Lão gia, đề thiếp." Lam Ngữ Tư hơi tỉnh, trong mộng lung thấy Dịch Khanh Hân, mơ mơ màng màng muốn đứng lên mát xa cho hắn, đầu óc hỗn độn, chỉ nhớ rõ chuyện này.

Dịch Khanh Hân không nói, một tay đề nàng xuống giường, cúi người gần sát mắt nàng, nói: "Hôm nay ở phủ đốc chủ, cùng con đâu hắn nói chuyện gì?"

Đầu óc Lam Ngữ Tư đã hoàn toàn mơ màng, sớm đã không phân nổi phương hướng, cả người nóng hầm hập, vừa muốn mở miệng thì say chịu không nổi, nhắm mắt ngủ mất.

Dịch Khanh Hân không rõ tâm tình thế nào, hắn biết loại rượu này rất mạnh lại tác dụng chậm, Lam Ngữ Tư có thể chống đến giờ đã không tỉnh, giờ đã say, hơn nữa sẽ càng say. Hắn chính là muốn chuốc say nàng, sau đó ôm lấy ngủ một đêm.

Lam Ngữ Tư mơ màng quơ tay, vờn tay ở giữa không trung có bắt lấy gì đó, bắt ngay vạt áo trước của Dịch Khanh Hân.

Vờn tay nắm lấy tay nàng, cúi đầu hôn xuống.

Đây có tính là lợi dụng lúc người gặp khó khăn không! Đây có tính là cảm thù không!

Dịch Khanh Hân cảm thấy không phải, nàng vốn là thê tử của hắn, bây giờ, hắn muốn cùng nàng sống cả đời.

Nền đỏ trùng trùng, màn trướng ảm áp, Dịch Khanh Hân ôm nàng vào lòng, thì ra buổi tối tốt đẹp như thế.

Cô bé trong lòng chột um một tiếng, dường như lại thấy ác mộng, đầu lắc nguầy nguậy, thờ hờ hển. Dịch Khanh Hân vội xoa trán nàng, một tay đỡ sau đầu, lại đem môi in lên trán nàng.

Quần áo đơn bạc, da thịt thân cận, Dịch Khanh Hân hơi rung động, cơ thể cũng mặc danh kỳ diệu khô nóng. Hắn vốn định cứ thế lẳng lẳng ôm nàng, định lực quả nhiên chỉ là truyền thuyết.

Môi của hắn chuyển xuống, dừng ở môi nàng, liếm từng chút một. Khẽ nhích lên chút, khẽ mở khớp hàng liền mở ra 'cửa thành'.

Hương rượu hơi say, hai lưỡi chạm nhau, một lưỡi bá đạo, một lưỡi tuy chậm chạp không biết gì, nhưng cũng thuận theo khẽ động. Phảng phất như được ủng hộ nên kích thích, hô hấp của Dịch Khanh Hân dồn dập hẳn, liền cởi áo lót của nàng, cả của mình, lột dưới thân.

Đỉnh đồi mềm mại của nàng sít sao dán trước ngực mình, ảm áp sáng khoái, bàn tay to có chút hung hăng, có chút bá đạo, tùy ý trượt trên tấm lưng trơn mượt của nàng.

Đôi môi kia tiếp tục di chuyển xuống, tùy ý lướt qua cổ nàng, luồn quần dừng lại. Có lẽ đụng chạm mạnh, nàng ưm nhẹ, kíp nở trên người Dịch Khanh Hân lập tức như bị châm ngòi, xoay người ngẩng lên, nhìn cô bé dưới thân mình, lại hung hăng hôn lên môi nàng.

Có lẽ là cảm thấy nàng vốn là thê tử của mình, có lẽ là do đã suy tính tốt làm sao để cho nàng một hứa hẹn, có lẽ là tác dụng của rượu, giờ phút này Dịch Khanh Hân không muốn gì cả, chỉ muốn yêu thương nàng thật nhiều.

Trong cơn mơ hồ, Lam Ngữ Tư ngẩn ngơ khẽ mở mắt.

"Đừng đi nữa, làm phu nhân của ta đi." Dịch Khanh Hân nhìn đôi mắt nhập nhèm của Lam Ngữ Tư, nhẹ nhàng nói.

Lam Ngừ Tư nhìn bóng người mơ hồ trước mặt, cảm thụ được đôi môi kia rơi xuống ngực mình, còn tưởng nằm mộng, đầu óc lại hỗn loạn thiếp đi.

Ngâm lấy hai quả anh đào, Dịch Khinh Hàn nửa chống dậy, hận không thể nuốt nàng vào bụng.

Tay trái cầm lấy lưng áo của nàng, tay kia rút đi tiết khó, vận sức chờ phát động. Bàn tay to chậm rãi vuốt ve đùi trong của nàng, như lướt qua tơ lụa. Anh đào trong miệng dần cứng rắn, dường như mng theo ma lực, hấp dẫn Dịch Khinh Hàn dính sát trên người.

"Đừng đi nữa, ở bên ta một đời." Dịch Khinh Hàn nhẹ nhàng đầu, nói: "Nàng không phản đối, ta coi như nàng đáp ứng rồi."

Nói xong lại cúi người, hôn cơ thể nhỏ xinh mềm mại lại mang chút hương rượu. Từ đầu đến cổ, theo ngực xuống bụng, đang định xuống tiếp, người dưới thân um nhẹ một tiếng, hình như cũng có chút phản ứng. Dịch Khinh Hàn rốt cục nhìn không được, đặt nó ở cửa động, đang muốn thẳng tiến, chợt nghe được tiếng sáo quen thuộc, du dương triển miên.

Dịch Khinh Hàn khựng lại, cảm thấy tận sâu trong trí óc mình dường như có con ngọc trai vừa mở miệng. Trong lòng chợt thấy bất an kỳ lạ, chuyện cũ lại hiện lên.

Ngày ấy, hắn chính là bị khúc này hấp dẫn đến sau núi giả, thân ảnh tím tím nhạt kia, gầy gò quặt cường, hắn hỏi nàng vì sao ở đây thổi sáo, lại là điệu trầm thấp đau thương thế này. Phải biết rằng, ngày ấy là ngày con nuôi của Hạ Minh cưới vợ, cả nhà vui mừng, nô tỳ này thật sự khiến người ta không vui nổi.

Thân ảnh tím nhạt đau thương xoay lại, mảnh mai quặt cường, giống như lúc bản thân rời nhà đi, khiến người ta chợt thấy thương hại.

Người nhớ nhà luôn dễ sầu bi, mặc kệ xung quanh có ca múa tung bừng thế nào đi nữa. Từ Yên vậy, Dịch Khinh Hàn cũng vậy.

Sau đó, dù là cách nhau bởi tường viện Hạ phủ, chỉ cần có thể nghe nàng thổi khúc, lòng hắn sẽ ấm áp. Bề ngoài càng lấp lánh rực rỡ, bên trong nói không chừng là xấu xí không chịu nổi, trái tim tràn đầy ấm trong thời gian dài, đột nhiên bị khoét rỗng. Lần này tiếng sáo lại vang lên, Dịch Khinh Hàn liền sinh lòng cảnh giác.

"Thiếp vì quân tấu khúc sao du dương, quân vì thiếp thấp giọng xướng; thiếp vì quân trông pháo hoa tháng chín, quân vì thiếp say có ngại chỉ lời ca uyển chuyển, cùng ngân nga."

Người dưới thân liệu có phải Từ Yên thứ hai! Dịch Khinh Hàn dần thanh tỉnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn say ngủ, vừa sợ vừa khao khát.

Hắn muốn nàng ở bên mình cả đời, hắn phải điều tra rõ thân thế của nàng.

Nghĩ đến đây, Dịch Khinh Hàn đã hạ quyết tâm, nhẹ nhàng giúp nàng dịch góc chăn, đi thẳng ra cửa, hướng về phía tiếng sáo vang lên.

[1] cửa sài khê mờ: câu đố chữ, đầy đủ là cửa sài khê mờ, hoa nhân hiện (người và hoa hiện rõ ra).

[2] điểm mảo: thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ác Nhân Tố Cáo

Edit : Sườn Xào Chua Ngọt

Trăng sáng như bạc, gió lạnh phát phơ, ra khỏi Nhiều Đề Viên, đi thẳng tới chỗ sân viện của Từ Tĩnh, tiếng sáo vẫn trầm thấp buồn bã. Mấy ngày nay quá nhiều chuyện rồi, Dịch Khinh Hàn lại đắm chìm trong suy nghĩ không thể giải thích, trong lúc nhất thời lại quên còn có người chưa giải quyết.

"Vì sao thổi sáo?" Âm thanh của Dịch Khinh Hàn tại ban đêm vắng vẻ rõ ràng khác thường.

"Dịch đại nhân, Dịch...." Từ Tĩnh khẩn trương lại kích động nhìn Dịch Khinh Hàn, tràn ngập nhu tình. Cặp mắt lạnh lùng đen nhánh, so với ngày ở tù lâu, càng thêm sâu không lường được.

Hôm đó, nàng cực kỳ mừng rỡ, có thể cùng đại nhân anh tuấn phóng khoáng như vậy về phủ, không nói đến lúc này ngập trời giàu sang phú quý, phu quân như này cũng là thế gian hiếm thấy. Nàng nửa đời giàu sang, là tiểu thư gia quyền nhà quan đột nhiên lại gặp đột biến, bị đưa vào Giáo Tư Phưởng, từ một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc biến thành món đồ chơi trên giường của mọi nam nhân, tâm tình khó thể tưởng tượng.

Trong lòng tràn đầy vui mừng theo sát hắn về phủ, từ nhỏ chính bản thân tai nghe mắt thấy thủ đoạn nơi hậu viện, nàng tự tin có thể vượt qua thật tốt. Nhưng nào có ngờ, còn chưa đợi nàng tính toán một phen, liền biết được, Dịch đại nhân là một hoạn quan.

Tâm tình thiếu nữ hoài xuân bỗng hóa thành nước đá đầu xuân, đau thương buồn bã mà trôi qua, đi xa.

"Vì sao thôi sao?" Dịch Khanh Hàn lần nữa hỏi.

"Đại nhân, ta, ta nhất thời cảm thấy bản thân buồn bã, trần trọc không thể ngủ nên mới thôi, nếu có phá việc nghỉ ngơi của ngài, ta, ta xin lỗi ngài." Từ Tĩnh nói xong liền quỳ xuống đất, thân thể cúi thấp, khẽ nâng đầu, bộ dáng lả chã nước mắt đáng thương.

Dịch Khanh Hàn đi tới trước vài bước, tay phải nâng cằm Từ Tĩnh, khiến nàng nhìn thẳng vào mắt mình. Qua một hồi lâu mới nói : "sau này không được thôi khúc này, nhớ chưa?"

"Ta, ta nhớ rồi." Từ Tĩnh vốn tưởng rằng Dịch Khanh Hàn động tình với mình, ai ngờ đôi mắt kia lạnh như băng, giọng nói cũng lạnh như băng. Đây vốn là khúc nhạc nổi tiếng, trong kinh thành rất nhiều cô gái cũng thổi, sao phản ứng của hắn lại lớn vậy. Thật ra thì Từ Tĩnh không biết, không phải hắn không thích khúc nhạc này, hắn đã không chú ý loại người trước kia, thật ra nàng là người không nên tồn tại.

"Ngày mai ta sẽ sai người đưa người trở về, từ đầu tới đây, thì trở về lại nơi đó đi." Dịch Khanh Hàn lạnh lùng nói.

Nhớ đến nơi hạ tiện kia, nhớ đến việc hầu hạ những kẻ hèn hạ kia, trong tâm Từ Tĩnh run rẩy, ôm chặt bắp chân Dịch Khanh Hàn nói : "Đại nhân, cầu xin đại nhân thương hại ta, ta không muốn rời phủ, ta chỉ muốn hầu hạ đại nhân, làm nô làm bộc."

"Người dưới tình thế cấp bách tự xưng 'Ta' xem ra là do một ít thói quen để lại. Người không phải xuất thân là tiện tịch sao? Thân phận lúc trước là gì?" Dịch Khanh Hàn tâm tư kín đáo, một lỗi thật nhỏ cũng nhìn ra manh mối.

Từ Tĩnh hơi chấn động, sau lưng chợt lạnh lẽo, hai tay vẫn như cũ ôm chặt chân hắn nói: "Ta nguyên là lương tịch, người nhà phạm vào việc không may, bị đưa vào Giáo Tư Phường, ta cũng là nữ nhân trong sạch, cầu xin đại nhân cho ta một con đường sống."

"Đường sống? Người rời đi nơi này mới có đường sống." Dịch Khanh Hàn lời nói lạnh lẽo nói : "Thu hồi nước mắt của người, đằng hoàng đợi mấy ngày ta sẽ sắp xếp cho người."

Từ Tĩnh nín khóc, run rẩy đôi môi, mặc dù nơi này cũng không phải là thiên đường, nhưng nàng cũng không muốn trở lại cái địa phương đầy sỉ nhục kia. Nàng đường đường là thiên kim tiểu thư, tuy là rơi xuống ổ gà nhưng vẫn có lòng tự ái. Bản thân bỏ qua mặt mũi cầu xin hắn, thế nhưng hắn chẳng thèm ngó đến, kể từ khi bị tịch thu gia sản, tất cả cảnh ngộ cùng khuất nhục đều xông lên đầu, nàng muốn trả thù! Một hoạn quan cũng dám khinh thị mình, nàng không cam lòng!

Dịch Khanh Hàn không thèm liếc nhìn nàng một cái, xoay người đi về Nhiều Đề Viên, hắn không thích nữ nhân đa tâm, hắn chỉ thích cô gái đơn giản. Nàng có thể tham tiền, có thể gây một ít họa, có thể có một chút tiểu tâm tư, nhưng là.....những chút ít này đều ở trong lòng bàn tay hắn, thế nên hắn không thích những nữ nhân giỏi tâm kế tính kế khắp nơi.

Dịch Khanh Hàn quay lại Nhiều Đề Viên, trở lại phòng chính, một đường đi tới gian phòng ngủ, nàng Tiểu Trư vẫn ngủ say đến bất tỉnh nhân sự. Cởi quần áo lên giường, ôm chặt nàng trong lòng, cầm chống lên trán nàng, đem cơ thể nàng áp chặt vào trong ngực.

Bất luận thân thể nàng là gì, hiện tại nàng cũng không nhớ rõ, cũng tốt, để nàng làm một người hoàn toàn mới, làm phu nhân của hắn.

Cho dù có tra ra thân thể của nàng hắn cũng sẽ không để ý.

Mặt trời lên cao ba sào, bởi vì đêm qua uống rất nhiều rượu, Tùy Yên lại không đánh thức hai người như ngày thường. Lam Ngữ Tư giật giật mở mí mắt đau nhức, đầu nặng trĩu.

Đội linh hồn nhỏ bé của nàng trở lại thân xác, Lam Ngữ Tư phát hiện mình đang dựa vào lồng ngực Dịch Khanh Hàn, tay phải choàng bên eo hắn, gương mặt dán chặt chỗ trái tim hắn.

Lam Ngữ Tư nhất thời kinh hãi không nhẹ, càng làm cho nàng khó có thể tiếp nhận chính là, nàng và hắn đều trần truồng ôm lấy nhau cùng một chỗ.

Lam Ngữ Tư vội rút tay về, quần chắn toàn thân lui về phía sau, tim đập dồn dập, một lúc lâu cũng không nói ra lời. Hắn vẫn ngủ như cũ, cái gì cũng không biết, Lam Ngữ Tư bình tĩnh, đưa tay sờ ngực, quả thật tâm đều muốn chết rồi.

Cả người trần truồng, áo không thấy, áo lót cũng không biết đi nơi nào, sờ sờ phía dưới của mình, dường như không có gì khác thường, lúc này mới giảm một chút kích động.

Lam Ngữ Tư sau khi bình tĩnh lại, mặt xấu hổ đến đỏ bừng, nàng có lẽ nên đâm đầu chết đi, nhưng nàng không muốn chết, nàng chỉ muốn sống, cho dù là khuất nhục mà sống. Sờ sờ dưới chân một lúc lâu, mới phát hiện áo lót bị hắn nắm đè lên, chỉ lộ một góc.

Lam Ngữ Tư cố gắng hồi tưởng lại chuyện đêm qua, nhưng một chút xú cũng nghĩ không ra, chỉ nhớ rõ bản thân nàng gặp mộng xuân, trong mộng, một người đàn ông gât gao ôm lấy nàng, ôn nhu hiền miền.

Không biết là mộng hay là thật, giờ Lam Ngữ Tư cũng chẳng thêm suy nghĩ, rút mấy cái, thế nhưng áo lót vẫn bị hắn đè ép.

Lam Ngữ Tư vứt bỏ cổ hắng, từ từ hướng bên này giường di chuyển, suy nghĩ đầu tiên là tìm một chiếc áo lót khác để mặc. Ai ngờ vừa chuyển tới bên giường, người này liền tỉnh, hai người mắt lớn trừng mắt bé, lặng yên một hồi lâu Lam Ngữ Tư mới mắc cỡ lùi lại về giữa giường, ôm chân nhìn Dịch

Kinh Hàn.

"Người hôm qua khí lực thật lớn, ta, ta say rượu cả người vô lực, chẳng lẽ người đối với ta....." Dịch Kinh Hàn nửa úy khuất, nửa khiếp sợ nói.

Đầu óc Lam Ngữ Tư 'đông' một tiếng, vốn cho rằng mình là người bị hại, một người tràn ngập oán khí lập tức tiêu tan, nhớ mang máng Dịch Kinh Hàn đêm qua say túy lúy, ở chỗ Hạ Minh uống rất nhiều rượu, nhưng mà. "Đêm qua, chúng ta làm thế nào trở về phủ?"

"Ta không nhớ rõ, chắc là Dịch An đưa chúng ta trở về." Dịch Kinh Hàn vén lên góc chăn xem thân thể mình một chút, mặt tràn đầy tò mò nhìn chăm chăm Lam Ngữ Tư, làm nàng xấu hổ tới mức muốn tìm một cái hố chui vào.

"Người, người mau đứng lên đi ra ngoài, ta, ta muốn mặc quần áo...." Lam Ngữ Tư lí nhí nói.

Dịch Kinh Hàn nghe, lẳng lặng vén chăn đứng dậy, Lam Ngữ Tư không nhận được đưa mắt nhìn, cái áo lót màu sắc tươi đẹp của nàng đang kẹp ở bên hông của hắn, như đang thị uy với Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư há to miệng, đồ vật tư mật của nữ tử, nếu để người khác thấy được sẽ không muốn sống nữa, vì thế không tự chủ thò tay muốn giật lại. Tay phải lấy chăn quấn chặt mình, tay trái đưa ra kéo áo lót. ai dè tay trái vừa chạm vào một góc áo lót thì Dịch Kinh Hàn đột nhiên quay đầu, Lam Ngữ Tư giật mình, chăn rớt xuống, cảnh xuân tươi đẹp lộ ra.

"A!" Lam Ngữ Tư ném áo lót xuống, vội vàng đem chăn che chắn chính mình, không dám ngẩng đầu.

"Phu nhân đây là muốn...?" Dịch Kinh Hàn đột nhiên vô cùng 'cảm động', đứng trước giường lẳng lặng nhìn Lam Ngữ Tư, một lúc lâu, hắn đưa tay xoa bờ vai run rẩy của nàng nói: "Phu nhân đã có tình, hai người chúng ta liền sống thật tốt cả đời cùng nhau đi."

Lam Ngữ Tư bị lời nói dọa sợ lui về phía sau, đôi mắt mở to, nhìn Dịch Kinh Hàn đối diện nhẹ nhàng, ôn nhi, nhất thời nàng cũng không biết nói cái gì cho đúng, chỉ thấy hoảng loạn trong đầu.

Ánh mắt Dịch Kinh Hàn âm trầm một chút, nhưng ngay sau đó cười cười nói: "Người còn đáng về như vậy, ta bị người sờ soạng khắp người cũng không nói nửa câu đâu."

Lam Ngữ Tư ấp úng nói: "Ta, ta, không có khả năng, ta không biết..."

"Say rượu nói lời thật lòng, say rượu cũng mất đi lý trí." Dịch Kinh Hàn nói xong tiêu sái đứng dậy, tự đi mặc áo. Sau tấm màn, Lam Ngữ Tư cũng vội vàng mặc quần áo lót, đang tìm quần áo khác, liền thấy Dịch Kinh Hàn đưa vào cho mình, mà hắn, đứng ở ngoài màn che, không nhìn nàng.

Lam Ngữ Tư bối rối nhận quần áo vội vàng mặc, sau đó vẫn trốn trong màn không chịu đi ra.

Dịch Kinh Hàn đứng dậy vào trong thư phòng chờ, Tùy Yên đi vào sắp xếp ổn thỏa, Dịch Kinh Hàn mới rửa mặt. Đợi hắn đi, Lam Ngữ Tư mới nhón nhảy xuống giường, vội vã rửa mặt.

Tùy Yên búi tóc cho Lâm Ngữ Tư, nhìn khuôn mặt ửng hồng trong gương, vẻ mặt suy nghĩ, không khỏi nghi ngờ trong lòng. Suy nghĩ một chút vẫn cho rằng hai người chỉ là hôn nhẹ, sờ nhẹ, thế nên làm cho một cô gái chưa từng biết đến chuyện khuê phòng đỏ mặt.

Chủ tớ hai người đều có suy nghĩ riêng, bên ngoài Ngọc Nhuận trình diện, nói là Vương phu nhân tới chơi. Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy trên mặt càng nóng thêm, vội vàng phái người mời nàng tiến đến, tự bản thân mình đi ra đón chào. Vừa ra tới cửa đã thấy Vương phu nhân chân thành đi đến.

"Tỷ tỷ đi cũng thật là nhanh, muội đây còn chưa đi ra đón ngài đã tới rồi." Lam Ngữ Tư có tâm sự, không tự nhiên cho lắm, cười nói.

"Không phải ta đi nhanh, mà là muội bị cái gì trời chán sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng này, tối qua chắc là thật mệt nhọc." Vương phu nhân cười sáng khoái, nha đầu đứng bên cũng cúi đầu, làm ra vẻ nghe không hiểu.

Lam Ngữ Tư biết Vương phu nhân chính là nữ tử có cá tính, giải thích nữa chỉ sợ lại tô đen hơn, cho nên kéo cánh tay nàng đi về phòng.

:Ta nói Nhiều Đề Viên này, thật sự, quanh quần lông vòng làm ta hoa cả mắt, Dịch đại nhân thật là khác biệt." Vương phu nhân suy nghĩ một lúc mới nghĩ được một từ không ra loại gì để hình dung.

Lam Ngữ Tư oán thầm, có ai nói không phải đâu. Lam Ngữ Tư gặp qua vườn Hạ phủ, vườn Vương Thủ quý, nơi ở của chủ nhân đều là kết cấu quy củ, chỉ có Dịch Kinh Hàn thích cái loại không có quy luật này, làm cho người ta nhìn không ra bố cục, cũng giống như bản thân hắn, làm người ta đoán không được.

"Ai nói không phải đâu, muội lúc mới gả vào phủ đi vào trận này, lạc đường mấy lần, nếu không đã tự do đi lại rồi." Lam Ngữ Tư phụ họa theo nói.

"Đây là Dịch đại nhân xem trọng muội rồi, chỉ cần không thấy muội đã thấy ngủ không yên rồi." Vương phu nhân cười đùa, hai người đi vào nhà chính. Đi tới bên lò sưởi ngồi xuống, Tùy Yên đã sớm bưng lên trà tốt và bánh trái cây.

Vương phu nhân cũng không khách sáo, vừa ăn vừa nói: "Muội muội, người còn nhớ Lục phu nhân không?"

Lam Ngữ Tư lập tức tỉnh táo, vênh lỗ tai lên nghe, nói: "Muội nhớ, nàng ta gần đây như thế nào?"

Chương 44: Hảo Cảm Ban Đầu

Edit : Sườn Xảo Chua Ngọt

"Nhắc tới nàng cũng thật đáng thương, mặc dù ta không thích cái bộ dạng diễn xuất điên cuồng kia, cũng chưa từng nghĩ tới làm nàng gặp nhiều thế thảm." Vương phu nhân cầm một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng, trên mặt có chút phần nộ.

"Nàng ta rút cục là làm sao?" Lòng hiếu kỳ của Lam Ngữ Tư tăng cao, cũng muốn biết sau ngày hôm đó Lục phu nhân có tiếp tục giả vờ điên hay không.

"Ta cũng biết rất ít, chỉ biết lão gia nhà hấn dường như phạm vào chuyện, chọc giận tới Hoàng thượng, bị bắt giam rồi." Vương phu nhân kể sát lỗ tai Lam Ngữ Tư nói nhỏ : "Lão gia nhà ta nói, Hoàng đế thực sự không thích hấn."

Lam Ngữ Tư nghe xong, ngồi thẳng lưng, nghĩ thầm, chẳng lẽ là do lời nói của mình hôm đó đem phiền toái đến cho Lục gia, không khỏi áy náy "Sẽ không, sẽ không phải là bởi vì hôm đó ta nói..."

"Không phải đâu, lão gia nhà ta gần đây tiếp nhận một vụ kiện, hình như là một tộc nhân của trấn thủ thái giám Lại Lục Bằng tố cáo thông gia của Trần nam thành Dương gia, về sau không biết tại sao mũi nhọn lại nhắm thẳng vào bản thân Dương Xương Hà. Dương Xương Hà là con của Tiên nội các thủ phụ, ở trong triều rất nhiều họ hàng, bí mật làm thật nhiều chuyện tổn hại đến pháp luật và kỷ luật." Vương phu nhân không giải thích được, có thể cảm thấy trong triều đình mọi người đều đem sự việc phức tạp hóa, rất khó hiểu. "Sai lầm chính là sai lầm, Lục đại nhân không nên lên lớp giảng bài, nói gì mà không thể bôi nhọ danh dự công thần, xương cốt đám công thần dưới nền đất chưa kịp lạnh, không thể tổn thương tâm tư bề tôi, kết quả làm Hoàng đế nổi giận."

Lam Ngữ Tư cũng sụt sịt theo, hai người là phụ nhân không hiểu chuyện triều đình, chẳng qua dựa theo ý thức chủ quan đến nhìn vấn đề.

"Hoàng thượng trách cứ Lục đại nhân tổn hại quốc pháp, phải chịu bị xét hỏi." Vương phu nhân nói tiếp : "Lục đại nhân buộc tội Lại thái giám cậy thế làm xằng làm bậy hàng năm, lời hấn nói không thể tin tưởng, không thể vì vậy liền tổn thương tâm tư công thần. Ai, có thể ngày nào đó Hoàng thượng mềm lòng, lại dè sự việc xuống chưa biết chừng."

"Này, thực sự là cũng chưa biết, có khi lại như vậy..." Lam Ngữ Tư nhớ được kiếp trước, phụ tử Dương gia chết ở nhà lao của Đông Xương, cũng quả thật là phạm vào chuyện sinh mạng người, bị chết không oan. Giờ kiếp này lại rơi vào tay Tây Hán, không biết kết quả sẽ như nào.

"Sững sờ cái gì đây, xem muội sắc mặt hồng nhuận, mấy ngày nay nghỉ ngơi rất tốt đi." Vương phu nhân tự biết hai người họ đều như nhau, trên thân thể không có gì dễ chịu, nhiều lắm chính là tâm tình thoải mái mới hiện ra khí sắc thật tốt.

"Nhờ phúc tỷ tỷ, ta rất tốt." Lam Ngữ Tư đối với người nhiệt tình, cởi mở này ấn tượng không tệ. Thay vì nói Vương phu nhân là bạn khuê phòng duy nhất của mình, chẳng thà nói hai người đều là bạn tốt của nhau.

"Ta nói với muội muội nha, nam nhân này nha, nhất định phải nắm giữ được trái tim của hấn." Vương phu nhân kể sát vào nói : "Hôm đó người bị bắt cóc đi, ta nghe lão gia nhà ta nói, Dịch đại nhân nhà người mấy ngày mấy đêm không ngủ, muội tử có phúc khí, nhất định phải nắm giữ nam nhân nhà mình."

Lam Ngữ Tư đã nghe hai người nói chuyện Dịch Kinh Hàn mấy ngày mấy đêm không ngủ, mới đầu thật sự cho là như lời Dịch Kinh Hàn nói do tâm trí buồn bực, hôm nay lần nữa nghe được lời này, không nhịn được tự đánh giá trong lòng, nghĩ tới lời nói sáng nay Dịch Kinh Hàn nói với mình 'Ở chung cùng một chỗ'.... trong lòng lại có một cảm xúc khác.

"Lại nói đến vị Lục phu nhân kia, cũng không biết ra sao rồi, nghe nói Vạn quý phi đặc biệt kêu riêng một mama quản sự trong cung đi xem nàng là điên thật hay không." Vương phu nhân cuối cùng cũng có chút không đành lòng, lại nói tiếp : "Sau khi Lục đại nhân bị trách phạt rồi nhốt vào nhà tù, nghe nói, Lục phu nhân ở trước mặt mama ăn, ăn...."

Lam Ngữ Tư thấy Vương phu nhân không nói thêm gì nữa, tự biết không phải là chuyện tốt gì, cũng không hỏi thêm nữa. Mặc dù lời nói của mình ở Hạ phủ không phải là nguyên nhân trực tiếp, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác, là mình hại người ta.

Vương phu nhân ăn một chút điểm tâm trưa, dùng trà, sau đó trở về, Lam Ngữ Tư đợi đến hoàng hôn Dịch Kinh Hàn mới trở về phủ.

Lam Ngữ Tư ngượng ngùng, chỉ cúi đầu lo ăn cơm, không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Dịch Kinh Hàn tinh thần sáng khoái, không đợi tới giờ nghỉ, liền vội vã chạy về phủ, chỉ để cùng nàng chung đụng nhiều hơn, ai dè lại gặp phải hũ nút.

Cũng khó trách, suy cho cùng vẫn là nữ tử, Dịch Kinh Hàn dùng đuôi dũa gỗ nhẹ mặt bàn, cười nói : "Trên bàn có vàng sao? Mặt đều muốn dán lên bàn rồi."

"Không có, đói bụng." Lam Ngữ Tư vội vàng đem com trong bát ăn hết, buông bát đĩa nói : "Lão gia, ta ăn xong rồi, ta đi, ta đi chuẩn bị nước tắm cho ngài."

Không chờ Dịch Kinh Hàn nói chuyện, Lam Ngữ Tư nhanh như chớp chạy trốn tới tây phòng.

Dịch Kinh Hàn đắc ý cười cười, tiếp tục ăn com. Một lúc sau, thấy Lam Ngữ Tư còn chưa trở lại, liền đi về phía tây phòng.

Trong phòng nóng hổi, thùng nước tắm đã chuẩn bị tốt, bên cạnh còn đặt quần áo sạch.

Lam Ngữ Tư thấy Dịch Kinh Hàn đi vào, vội lui ra ngoài, trở lại đông phòng, mới thở phào nhẹ nhõm, thật không biết làm thế nào để đối mặt với hắn.

Dịch Kinh Hàn tắm rửa xong, trở lại đông phòng, Lam Ngữ Tư lại chạy đến tây phòng, Tùy Yên theo sau phục vụ nàng tắm rửa. Cho đến khi nước không còn nhiệt độ, lúc này nàng mới mè nheo trở lại đông phòng, cứ tưởng rằng Dịch Kinh Hàn đã ngủ rồi, ai ngờ hắn vẫn còn tựa vào giường đọc sách.

Lam Ngữ Tư ra về rất mệt mỏi, ngáp dài đi tới giường nói : "Lão gia, mau nghỉ ngơi thôi, sáng mai còn phải ra ngoài. Thiếp cũng muốn....."

"Không vội, ta có việc muốn nói cùng nàng." Dịch Kinh Hàn để sách trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư lập tức khấn trương, sợ hắn nói đến chuyện đêm qua.

"Sắp đến tháng chạp rồi, quân sự trong thôn trang lần lượt đến, lúc đó nàng liền tới kiểm tra sổ sách, thu xếp tiền tương đi." Dịch Kinh Hàn rất muốn đưa tay cầm tóc của nàng, khiến cho tóc nàng nhanh khô hơn, nhưng cuối cùng vẫn không vươn tay ra.

"Ta tới kiểm tra sổ sách?" Có đề tài nói chuyện sẽ tránh khỏi xấu hổ, Lam Ngữ Tư rất thích nói đến vấn đề này.

"Phải, nàng là đương gia chủ mẫu, nàng không kiểm tra sổ sách thì ai tới kiểm tra đây?" Dịch Kinh Hàn cười nói : "Đến lúc đó Dịch An sẽ phối hợp với nàng, hàng năm hắn đều chịu trách nhiệm việc này, nàng nên nghe một chút ý kiến của hắn."

"Vâng, thiếp hiểu rồi, lão gia, mau đi nghỉ ngơi thôi." Lam Ngữ Tư nói xong liền nhanh nhẹn leo lên giường, nằm một bên ngủ, nhưng lỗ tai vẫn nghe ngóng động tĩnh bên này.

Dịch Kinh Hàn ngừng một chút, bàn tay xoa bả vai của nàng, lật nàng dậy nói : "Tóc chưa khô, không cho nằm ngủ."

Lam Ngữ Tư rụt cổ nói : "Vậy thiếp đi nằm các, trong đó còn dài lụa chưa thêu xong."

"Không cho đi, ban đêm lạnh, ngồi trên giường đợi, không thể ra ngoài gặp lạnh." Dịch Kinh Hàn bá đạo nói, chần ở giường không cho nàng xuống.

Lam Ngữ Tư cũng không có động tác gì, không biết làm gì, chỉ biết ngồi cứng ngắc trên giường, cúi đầu dùng ngón tay xoắn xoắn nghịch lọn tóc.

Qua một lúc lâu, Dịch Kinh Hàn lại gần, đưa tay giúp nàng vén tóc, làm thân thể nàng càng thêm cứng ngắc.

"Nàng không cần bối rối như thế, đêm qua nàng rất nhiệt tình mà." Dịch Kinh Hàn cười trộm lừa dối người không rõ chân tướng, vô cùng gian manh.

"Lão gia, thiếp không nhớ rõ, không thể nào, thiếp thật sự không làm cái gì" Lam Ngữ Tư rụt cổ lui sang phía bên cạnh, nàng cũng không sợ hắn dùng sức mạnh, bởi đối phương sẽ không làm việc này, nàng chẳng qua chỉ là xấu hổ ngượng ngùng thôi. Dù thế nào thì hắn cũng là nam nhân, mặc dù nói mình giống như đã nha đầu nhưng căn bản vẫn cứ xấu hổ.

"Vậy coi như là, ta làm hồng thanh danh của nàng." Dịch Kinh Hàn động tác trên tay chậm lại một chút, nói tiếp : "Hay là nàng ở lại đây luôn đi, chúng ta diễn giả thành thật luôn."

Dù đã chuẩn bị tâm lý, đầu Lam Ngữ Tư vẫn cứ nóng lên, cho dù thật hay giả mà nói..... Dịch Kinh Hàn đã nói qua không chỉ một lần, lần này cũng như vậy chân thành, rất thật, rất gần. Lam Ngữ Tư dừng một chút, cúi đầu đề phòng, trong lòng có tư vị không nói nên lời. Nếu nói chính mình nguyện ý ở lại, nàng còn chưa từng nghĩ ở cùng một hoạn quan cả đời, nếu nói nàng không muốn, nghe như có vẻ ghét bỏ cùng tức giận, còn có chút yếu ớt khác thường.

"Không, không cần, lão gia không nói, ta không nói, sẽ không ai biết." Lam Ngữ Tư nghĩ một hồi lâu rút cục nói một câu.

Dịch Kinh Hàn nhanh chóng nghỉ ngơi, ngay lập tức nói : "Buổi sáng hôm nay, nhìn ánh mắt Tùy Yên dường như không ổn, hai người chúng ta đêm qua say rượu là chính nàng đem chúng ta an trí tốt, người làm gì tại sao nàng lại không biết."

Lam Ngữ Tư xấu hổ muốn chết, nếu là mình bị phi lễ, trừ xấu hổ mình còn có chút khí thế của người bị hại, đằng này là mình say rượu, động thủ với một người đàn ông, nói ra tới đây thực sự là so với việc đim lông heo còn muốn kinh khủng hơn. Cũng may người đó là tướng công trên danh nghĩa của mình nếu không thật sự muốn đập đầu tự tử mất.

"Không sao cả, thật ra ta không chán ghét nàng, nếu như vậy cả đời, nghĩ đến cùng cũng rất thú vị. Còn nàng, cách xa ta sẽ không sống được, ở chỗ này đối với nàng là lựa chọn tốt nhất." Dịch Kinh Hàn nhẹ nhàng dùng động tác trên tay lại, uy hiếp cộng thêm dụ dỗ từng bước nói tiếp : "Nếu nàng rời

khỏi ta, ta sẽ không có nhiều tâm trí để che chở nàng, nếu nàng ở trong phủ, ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn."

Lam Ngữ Tư nghe xong, chợt nhớ tới gian phòng đã giam giữ mình, chợt rùng mình một cái, thầm nghĩ, trừ khi Vạn Đốc chết, nếu không mình sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi cuộc sống trước mắt. Hiện tại không thể trực tiếp cự tuyệt Dịch Kinh Hàn nếu không hẳn tức giận sẽ không bảo vệ cho mình, vậy thì sẽ rất nguy hiểm, dù sao đi nữa hẳn cũng không làm cho mình chán ghét, rồi nói tới chuyện kia, hẳn cũng không làm được cái gì, mình ngày sau nếu có cơ hội thoát ly vẫn là một thân hoàn bích.

"Nàng không nói lời nào, coi như nàng đã đồng ý, đến đây, xoa bóp cho vi phu." Dịch Kinh Hàn sợ nàng đổi ý, liền nằm sấp xuống bày ra tư thế chờ đôi tay nhỏ bé của Lam Ngữ Tư.

Tầng đá trong lòng rơi xuống đất, sau một lúc xoa bóp, Dịch Kinh Hàn cảm thấy mỹ mãn đã ngủ, Lam Ngữ Tư lại cẩn thận nằm cách xa hẳn. Cũng may giường khá lớn, không đến nỗi khó xử, suy nghĩ lung tung một lúc rồi mới ngủ. Dịch Kinh Hàn ngủ đã lâu, lúc này lại đột nhiên nằm mơ trở mình, vươn tay ôm lấy nàng.

Lam Ngữ Tư bị đánh thức, đỏ mặt, đẩy ra, ai ngờ cánh tay lại siết chặt, đem nàng ôm chặt vào trong lòng.

Lam Ngữ Tư chợt nhớ đến giấc mộng xuân đêm qua, trên mặt nóng bừng, trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh xấu hổ, cảm giác được hơi thở nam tính của hắn, tim nàng đập rộn lên.

Làm hoạn quan sao lại có nhiều điều tốt, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, bề ngoài anh tuấn, làm việc lưu loát, Lam Ngữ Tư mơ màng nghĩ, hẳn làm cách nào để gia nhập vào đó làm nhỉ? Tình thế bắt buộc hay là có lý do khác? Lam Ngữ Tư lần đầu tiên sinh ra hứng thú với việc hắn đã trải qua, nàng còn muốn hiểu rõ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thân Bất Do Kỳ

Edit : Sườn Xào Chua Ngọt

Hôm sau, Lam Ngữ Tư ở trong ngực Dịch Kinh Hàn tỉnh dậy, sau khi tỉnh táo lại liền xê dịch sang bên cạnh, trùm chăn che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Không biết là xấu hổ, hay là có cảm giác kỳ diệu đối với người ngày đêm chung sống, tim Lam Ngữ Tư không khỏi đập rộn ràng. Đồng thời nàng lại sợ, nàng sợ mình cứ như vậy suốt một đời, nàng không muốn.

Cũng may Dịch Kinh Hàn sau khi tỉnh dậy tiền tự động rời đi, sau khi Lam Ngữ Tư rửa mặt, Dịch An tới cầu kiến.

Cách nhau một bức rèm, Dịch An cung kính nói : "Phu nhân, hai quân sự thôn trang ở trấn nam thành đô đã tới, còn đây là sổ sách, còn có hai trăm thạch lương thực, ta đã an bài cất vào trong kho lương ở hậu viện."

Lam Ngữ Tư nhớ lại đêm qua Dịch Kinh Hàn đã giao việc cho mình, thu hồi tâm tư, chăm chú xem xét sổ sách. Dịch An phía ngoài rèm, nghe âm thanh lật sách trong phòng, không khỏi bội phục ánh mắt của lão gia nhà mình, vị phu nhân này mặc dù nữ hồng không khéo léo, nhưng đối với việc quản lý tiền lương lại rất nhiệt tình, nghĩ đến phu nhân này có năng lực gánh vác.

Lam Ngữ Tư lật sổ sách nhìn một lúc nói : "Dịch tổng quản, chúng ta đi xem lương thực một chút."

Dịch An đi trước dẫn đường, thầm nghĩ việc này ngay cả bản thân mình còn chẳng muốn đi xem, chỉ gọi hạ nhân nghiệm thu là xong việc, không nghĩ đến phu nhân lại không ngại cực khổ, lão gia nhà mình quả nhiên không nhìn nhầm người.

Lam Ngữ Tư theo Dịch An đi tới kho lương, nhìn kho lương thực đầy ắp mà cao hứng trong lòng, tiến lên kiểm tra một bao thóc, sau khi cọ sát vỏ bọc nhìn lại, hạt hạt đều tròn bóng, mập mạp chắc nịch, là gạo mới thượng đẳng.

Lam Ngữ Tư như một con ong mật nhỏ bé, kiểm tra từng bao, cho đến khi đứng lại trước một bao lúa, nhú chân mày nói : "Bao này hình như là gạo cũ, Dịch tổng quản người tới xem một chút."

Dịch An cứ như một pho tượng điêu khắc đứng chán chết một chỗ, nghe nói vậy cứng ngắc đi tới, cầm một nắm thóc, cọ sát vỏ bọc nhìn, cũng không khỏi nhú lông mày, đúng thật là gạo cũ.

Hai người vừa kiểm tra còn dư lại mấy bao, phần lớn cũng là thóc mới, có chừng mười bao như vậy là gạo cũ, còn trùng hợp bị chất đống đến góc khuất trong kho lương.

Dịch An sắc mặt không hề tốt, đợi sau khi Lam Ngữ Tư đi, quay đầu phân phó người gọi thủ kho Trương lão tứ, trách móc : "Cầu nô tài, là người nghiệm thu hả?"

Trương lão tứ thân thể mềm nhũn quỳ gối xuống, thân thể run rẩy nói : "Vâng, Tổng quản đại nhân, là tiểu nhân nghiệm thu."

"Vậy người giải thích thế nào về chuyện này đây?" Dịch An tiếng nói không lớn, còn có chút lạnh lùng, nhưng tràn đầy lực uy hiếp.

"Tiểu nhân, tiểu nhân nhất thời không kiểm tra kỹ, không phát hiện ra." Trương lão tứ lời nói trấn định, một bộ dạng cam nguyện chịu phạt.

"Nhất thời không kiểm tra kỹ? Vậy vì sao gạo cũ đều tập chung ở một góc khuất trong kho?" Dịch An trông coi mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, còn phải an bài nhiệm vụ Dịch Kinh Hàn giao phó, chút việc nhỏ liền để bọn thủ hạ làm. Hắn biết Trương lão tứ bình thường thích chiếm chút lợi nhỏ, cho nên phần lớn thời gian đều nhắm một con mắt mở một con mắt, tựa như lời nói của Dịch Kinh Hàn, chỉ cần không sinh tâm tình khác, tham chút tiền tài cũng không ngại, nhưng việc này nói lớn thì là lớn, nói nhỏ thì là nhỏ.

Dịch An vừa thăm vấn một lúc, thì ra là quản sự thôn trang liên hợp với Trương lão tứ, tráo hơn mười bao gạo cũ vào kho, lấy gạo mới đem bán, được tiền hai người chia đều. Trương lão tứ phụ trách đem gạo cũ gom vào một chỗ khuất, khi nào trong phủ phát cháo miễn phí hoặc tu sửa hậu viện giống lần trước thì đem ra dùng. Dĩ nhiên, chủ nhân trong phủ Trương lão tứ không có lá gan cho dùng gạo cũ.

Tham tiền là nhỏ, thế nhưng nếu có kẻ gian đưa gạo cũ có độc vào phủ, người này chẳng phải là sẽ mắc mưu. Dịch An cho Trương lão tứ ăn một trận đòn, phân phát xuống thôn trang, lại đem luôn quản sự thôn trang kia xử lý triệt để.

Nghe Dịch An hồi báo, Dịch Kinh Hàn tưởng tượng thấy Lam Ngữ Tư siêng năng kiểm tra gần một trăm bao thóc, dở khóc dở cười. Hoàn cảnh sống như thế nào mới tạo cho năng tính cách như vậy đây.

"Dịch An, chăm sóc thật tốt bà lão kia, nếu có thể chữa trị, đem mắt nàng chữa khỏi được càng tốt." Mặc dù bà lão này đã gần như là phế nhân, nhưng Dịch Kinh Hàn vẫn giữ hy vọng, có thể từ đây biết một chút ít thân thể của Lam Ngữ Tư.

Nghe xong Dịch An hồi báo, Dịch Kinh Hàn phân phó Dịch An đem Từ Tình bán trở lại Y Hồng Lâu, coi như là từ đầu tới thì trở về nơi đó. Đề nghị độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, nữ nhân đã gần đến mức biến thái hoặc tâm thuật bất chính lại càng đáng sợ, đây là nói về sau.

Lão già Dương Nguyên đã bị Tây Hán giam lại, mấy ngày nay lại tìm được rất nhiều chứng cứ phạm pháp, trong đó có cả chuyện hãm hại Dịch Kinh Hàn rơi xuống đáy vực. Đáp ứng ý tứ của Vương Thủ, Dịch Kinh Hàn đi tới nhà tù Tây Hán xem xét.

Dịch Kinh Hàn đi tới nhà tù Tây Hán, hắn đã sớm quen với loại không khí âm trầm này, bất chợt lại thấy có gì đó khác biệt. Hình cụ giống nhau, tru tréo giống nhau, nhưng tim của hắn dường như đã sớm chết lặng.

"Dịch bách hộ, mời ngồi" Bởi vì vụ án liên quan tới người có thân phận đặc thù, Vương Thủ tự mình thẩm tra, thấy Dịch Kinh Hàn đến, lên tiếng nói.

"Vương đại nhân khách khí rồi, hạ quan nhất định hết sức phối hợp." Dịch Kinh Hàn chấp tay nói, chỉ thấy Dương Nguyên cả người toàn là máu quỳ gối giữa phòng, bên cạnh là Dương Xương Hà đang thất kinh.

"Dịch bách hộ, nói ngắn gọn. Bốn tọa thẩm tra xử lý án Dương gia, từ trong miệng thủ hạ biết được, trước đây Dương Nguyên từng thiết kế bẫy rập hại người rơi xuống vách núi. Dịch đại nhân nhìn một cái, lúc ấy những kẻ vây hãm người, có những người này hay không?" Vương Thủ nói xong chỉ vào một bên khác mấy người huyết nhục mờ mờ.

Thật ra thì bất kể Dương Nguyên có dính đến án tử của Dịch Kinh Hàn hay không, những hành vi phạm tội khác của hắn đều dồn hắn vào đường chết không thể nghi ngờ.

"Đúng rồi, hạ quan nhớ được, hai người kia có mặt trong đám người vây hãm đó." Dịch Kinh Hàn chỉ vào 2 người trong số đó nói.

"Rất tốt, Dương Xương Hà ở ngoại ô trấn nam quá nhiều dân chúng, hối lộ triều đình, tư tàng vũ khí, còn có con trai Dương Nguyên bức tử người hát xướng, đánh chết lương dân, chứng cứ đã xác thực." Vương Thủ oán hận đứng lên, tràn đầy cảm giác thay trời hành đạo, cảm thấy không cô phụ thánh ân, phân phó người đem vây cánh của cha con Dương gia áp giải xuống.

Dương Xương Hà cũng chẳng nói gì, chẳng qua là mong đợi bạc đã đưa ra ngoài kia có thể có tác dụng, nhất thời lại nghĩ tới cha mình làm quan nhiều năm, có lẽ Hoàng thượng sẽ niệm tình cũ mở cho một con đường sống. Tâm tư lo lắng cũng không có sức lực nghĩ cái khác, Dương Nguyên lại hung hăng nhìn chăm chăm Vương Thủ cùng Dịch Kinh Hàn, hận không thể ăn tươi nuốt sống được.

Dịch Kinh Hàn xem thường ánh mắt của Dương Nguyên, nếu hắn sợ loại ánh mắt đó, đã không ở Đông Xương rồi. Quay đầu nhìn Vương Thủ, đang phân phó thủ hạ trông coi tốt cả đám người, lúc này mới nói với hắn : "Dịch bách hộ, khó có được cơ hội, buổi tối uống một chén đi." Vương Thủ tuy nói là tâm phúc của Hoàng thượng, địa vị bản thân cao, nhưng trời sinh tính thích kết giao cùng học hỏi, làm người lại sáng khoái, bởi vậy hắn đều không khách lối kiêu ngạo.

Hai người cùng nhau rời khỏi Tây Hán, tìm tiệm rượu ngồi đối diện nhau chề chén, Vương Thủ là một người nôn nóng, Dịch Kinh Hàn nghe ra ý tứ của hắn là muốn sớm kết thúc án, nếu không phải Dương Xương Hà thân phận đặc thù, chỉ sợ hắn liền thẳng tay hành quyết. Hai người đang cười nói, người nhà Vương Thủ chạy lại báo, thân thể Vương phu nhân khó chịu, Vương Thủ lập tức khẩn trương, có chút ngưng ngưng, nhưng vẫn mở miệng tạ lỗi : "Dịch đại nhân, thật sự..."

"Độc chủ ngàn vạn lần không cần khách khí, trong nhà có việc nên nhanh đi xử lý, ngày khác hạ quan sẽ cùng Độc chủ thỉnh giáo một chút." Dịch Kinh Hân rất hiểu hân, trong nhà có một người trần châu bảo bối, một chút xúu gió thổi cỏ lay cũng sẽ rất khản trương.

Đội Vương Thủ đi rồi, Dịch Kinh hân vốn muốn về phủ, đột nhiên có tâm tư, liền ngồi xuống tự rót rượu uống, đem nửa vò rượu còn lại uống cạn, lại cố ý vẩy một ít rượu lên người, lúc nào mới lên ngựa về phủ.

Triệu Đô thật sự không muốn gặt năng thêm lần nữa, nhưng tỷ tỷ mình là thê tử của Vạn Độc, tuy không được sủng ái, nhưng tỷ tỷ chung quy vẫn muốn làm chỗ dựa cho hân. Hân nhớ khi còn bé, tỷ tỷ là thân hộ mệnh của hân, bất luận có gây ra họa gì năng đều gánh vác. Khi đó phụ thân buồn bán bên ngoài, nẫu thân ôm yếu, niềm vui thừa nhỏ của hân đều là tỷ tỷ mang lại.

Vạn Độc là con vợ kế của một nhà thư sinh nghèo, cưới con một nhà thương nhân, cũng coi muôn đăng hộ đối. Ai ngờ hai mươi tuổi thì đậu Tiến sỹ, con gái hân tiến cung làm tỷ nữ, cơ duyên xảo hợp lại trở thành sủng phi của Hoàng đế, nước lên thì thuyền lên, Vạn Độc biến hóa nhanh chóng thành nhà cao cửa rộng, vì thế, nhìn xuất thân của tỷ tỷ có vẻ thấp kém.

Một lần, thiếu niên Triệu Đô theo phụ thân ra ngoài lo liệu hàng hóa, trên đường đi gặp giặc cướp, phụ thân vì cứu đứa con trai độc nhất, chết ở dưới đao son tặc, cũng là chết trên người Triệu Đô.

Triệu Đô từ trong đông người chết bò ra, tìm trở về quê nhà, cũng chỉ là vật còn người mất. Mẫu thân bệnh chết, tỷ tỷ theo hôn phu vào kinh, nhà tan nát, cho nên trần trở mồ mả tới được kinh thành.

Vạn Độc rất cao hứng, nhìn Triệu Đô một thân năng lực, đột nhiên có tâm tư khác, một người không có lí lịch tự đứng tới làm việc cho mình hân không thể tin được, cho nên hân chậm chạp không cho Triệu Đô gặp phụ nhân, để Triệu Đô đồng ý giúp hân một đại ân hân mới cho cùng phụ nhân gặp mặt.

Triệu Đô không có cách nào, lần trước chuyện Lam Ngữ Tư bị giam, mình cũng có lừa gạt, nhưng lần này, là cố ý gây nên rồi.

Triệu Đô im lặng không một tiếng động chạy đến Nhiễm Đề Viên, tránh thoát mấy người ám vệ, chạy thẳng tới chính phòng.

Được gã sai vặt của Dịch Kinh Hân thông báo, nói là tối nay hân cùng Vương Thủ uống rượu, không ăn cơm tối ở nhà, Lam Ngữ Tư vừa ăn cơm tối xong liền đi Kho lương, lại tiếp nhận ngân phiếu Dịch An giao lên, trong lòng suy nghĩ lát sẽ cùng Dịch Kinh Hân thương lượng lấy một chút sản nghiệp.

Lam Ngữ Tư vào chính phòng liền đi rửa mặt, Tùy Yên hầu hạ xong cũng về tây nhĩ phòng, Lam Ngữ Tư ngồi trên giường vừa đếm một lần ngân phiếu, lúc này mới cất xuống bên dưới đệm giường.

Trong phòng đèn sáng, nhìn bên ngoài thật không rõ ràng, nhưng có thể mờ nhìn thấy ngoài thư phòng có ánh đèn.

Chẳng lẽ Dịch Kinh Hân đã về? Nhưng hân thật lâu đều không đi ngoại thư phòng rồi, Lam Ngữ Tư mặc xong áo mở cửa nhìn lại, ánh đèn vừa tắt, đang muốn đóng cửa, một đôi tay che kín miệng năng.

Còn chưa kịp kêu lên, Triệu Đô liền xuất hiện trước mắt.

"Đừng kêu, ta sẽ không thương tổn ngươi." Triệu Đô nhẹ giọng nói, nhưng nhìn Lam Ngữ Tư dường như không nghe lời, hân nói thêm: "Ta mới biết ngươi không nhớ rõ chuyện trước kia, đến ta cũng quên? Quả nhiên là ngươi, cho dù qua hai năm ta cũng nhận ra ngươi."

Lam Ngữ Tư nghe tới đó hoài nghi, chẳng lẽ Triệu Đô thật sự biết thân thế của mình?.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trả Đũa

Edit : Sườn Xảo Chua Ngọt

Triệu Đô chậm rãi bỏ tay xuống, ra hiệu cho nàng chó có lên tiếng. Lam Ngữ Tư không phải là không nghĩ đến kêu cứu, nhưng nếu Triệu Đô có thể né tránh những trạm gác ngầm đi tới đây mà không bị phát hiện, thì chắc chắn thân thủ hân rất tốt, không chờ mình lên tiếng sẽ lại bị chế ngự, đây là thứ nhất. Thứ hai, nếu Triệu Đô thật sự muốn thương tổn tới mình thì lúc này lập tức liền có thể lấy mạng mình. Còn có chính Lam Ngữ Tư cũng có chút hoài nghi, Triệu Đô có thật biết thân thế của chính mình hay không, thế nên liền theo hân đến một nơi yên lặng, vẫn là làm bộ không tin người mở miệng nói: "Phiên phức ngươi lần sau tìm một cái cơ hợp tình hợp lý một chút, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi sao?"

Con người Triệu Đô lưu chuyển, trong suốt mềm mại, không giống giả vờ, có chút 'đau lòng' nói : " Người không nhớ chuyện trước kia càng tốt, người chỉ cần nhớ ta sẽ không thương tổn người là được rồi."

Lam Ngữ Tư nhìn ánh mắt Triệu Đô, không giống làm bộ, trong lúc nhất thời lại có chút tin tưởng, cúi thấp đầu nghĩ, vẫn lại không dám dễ dàng tin tưởng bất cứ kẻ nào, ngẩng đầu nói : "Ồ? Vậy người với ta có gì quen biết?"

"Ngọc thiên làm chứng, không rời không bỏ, ta nói sẽ đem ngọc thiên gia tổ truyền lại tự tay trao cho người, ta nhất định sẽ làm được." Triệu Đô tất nhiên không nói ra được mình với Lam Ngữ Tư quen biết, hẳn vốn dĩ không quen biết nàng, nếu không phải nghe theo Vạn Đốc, cũng sẽ không tùy thời tiếp cận nàng. Triệu Đô từ trong lòng lấy ra một ngọc thiên to như nắm tay trẻ con, đặt vào tay Lam Ngữ Tư, ôn hòa mát lạnh, vừa nhìn liền biết không phải đồ vật bình thường.

Lam Ngữ Tư ngờ ngác nhìn vật trong tay, chỉ nghe Triệu Đô nói tiếp : "Rồi ta sẽ tìm được cơ hội cứu người ra ngoài, né tránh Cẩm Y vệ, né tránh Đông Xưởng, không ở lại kinh thành, cùng ta trở về nhà cũ của ta, mai danh ẩn tích."

Không đợi Lam Ngữ Tư nói chuyện, Triệu Đô lắt mình biến mất trong màn đêm. Lam Ngữ Tư tuy tham tài, nhưng cũng không ngốc, Triệu Đô nhìn như có thể tin, nhưng không thể dễ tin. Ngọc thiên trong tay lại càng là vật phiền phức, lại nghĩ không thể đem trả lại, liền vội vã đi tới bên trong góc sân, rút trăm cái đầu, đào một cái hố ở chân tường, chôn ngọc thiên, lúc này mới an tâm trở lại nhà chính rửa tay.

Bên trong bóng cây cách đó không xa, Triệu Đô xem xong tất cả những việc này, phi thân trở lại phục mệnh.

Lam Ngữ Tư ngồi một mình, một lúc lâu sau mới hồi phục tâm tình, nói nàng cẩn thận thà nói nàng nhát gan thì hơn, nàng giờ không dám dễ dàng tin tưởng bất kỳ người nào. Nếu như Triệu Đô có mưu đồ khác, hẳn nhưng lại không bắt nàng phải làm gì, vậy liền rõ hẳn cũng không muốn lợi dụng nàng. Nếu nói thật sự hẳn là người nàng quen biết, lại càng không thể dễ dàng tin tưởng, thôi cứ nhìn xem những việc hắn làm đã, chính mình cứ cảnh giác là được rồi.

Lam Ngữ Tư suy nghĩ lung tung, chợt nghe có người gõ cửa viện. Chu Châu cùng bọn nha hoàn đi ra ngoài, Tùy Yên đi tới phòng chính hầu hạ chủ mẫu.

Không lâu lắm liền thấy Chu Châu trở lại bẩm báo, nói là Dịch tổng quản sai người tới báo, Dịch Kinh Hàn ở ngoài uống rượu cùng Vương Thủ, trên đường về phủ gặp kẻ xấu tập kích, thân thể trúng mấy đao. Lam Ngữ Tư nghe xong không biết là cảm giác gì, trong lòng bỗng vắng vẻ, tiếp theo ngực đau đớn, đầu cũng vang lên ong ong, trong lúc nhất thời hoảng loạn chân tay, cũng chẳng để ý cái quy củ nam nhân lạ không được vào phòng chính, vội vã gọi gã sai vặt vào, cách cửa vội hỏi : "Nói mau, lão gia hiện ở nơi nào?"

"Phu nhân yên tâm, lúc này một người vội vàng đến, hình như là phiên dịch Đông Xưởng phụ trách tuần thành, nói là trên đường hỗn loạn, xa xa không chen vào được nhìn không rõ ràng. Chỉ nghe thấy tiếng người hô hoán tên Tây Hán Đốc Chủ cùng tên lão gia, người đến sau liền ngay lập tức đưa đến y quán, trong cung cũng phái ngự y trị liệu ngay tại chỗ, chờ thương thế đỡ hơn thì sẽ đưa trở về phủ." Gã sai vặt quý nói : "Dịch tổng quản đang mang người đi đón, gọi tiểu nhân đến báo tin cho phu nhân."

"Ta cũng đi, nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa." Lam Ngữ Tư không nói ra được tâm tình, chỉ cảm thấy không có Dịch Kinh Hàn sẽ không còn an toàn, không còn tầng khiên kia thì sẽ có mưa đá rơi xuống.

Bình thường chỉ biết là hắn có thể bảo hộ chu toàn cho mình, lúc này thật sự cảm thấy hoang mang lo sợ, rất sợ hắn có chuyện.

Tùy Yên không thể nào khuyên nổi, lúc này mới lấy quần áo cho Lam Ngữ Tư thay, vội vã đi ra ngoài. Trong đêm đen, nha hoàn bà tử nhấc theo lồng đèn chậm rãi từng bước đi tới, đi trong Đê Nhiều Viên này độ khó thực sự rất lớn. Lam Ngữ Tư nóng ruột đi nhanh, ở một khúc quanh vào một thứ cứng rắn, lập tức bị bắn trở lại.

Lam Ngữ Tư bị hai bàn tay miễn cưỡng đỡ lấy, khi muốn tránh thoát ra liền đẩy âm thanh mơ hồ đứt quãng nói : "Kẻ nào, kẻ nào đi lại bữa bãi đụng phải bản lão gia?"

Nhìn Dịch Kinh Hàn một thân toàn mùi rượu đứng trước mặt mình, Lam Ngữ Tư nhất thời không phân biệt được tình huống, lời kéo tay hắn hỏi : "Lão gia, lão gia người không sao chứ?"

Nhìn Lam Ngữ Tư đáng vẻ căng thẳng, Dịch Kinh Hàn đột nhiên rất hài lòng. Đầu đuôi sự tình đã rõ ràng, nửa đường gặp được Dịch An, liền biết Vương Thủ bị tập kích, mà chính mình cũng không hồi phủ cùng Vương Thủ, cho nên không giống như mọi người nghĩ, cùng nhau bị tập kích.

Một hồi hiểu lầm, Dịch Kinh Hàn ngược lại chạy đi xem Vương Thủ, đuổi Dịch An về quý phủ trước, sau đó mới chạy về phủ. Dựa theo kế hoạch trước đó, giả vờ say rượu để thân cận nàng, thế mới không thay quần áo dính đầy rượu. Lúc này thấy Lam Ngữ Tư vẻ mặt căng thẳng, suýt nữa quên nguy trạng, nghĩ tới đây lại bắt đầu giả vờ nói năng lộn xộn : "Lại uống một chén, uống nào."

Dịch An từ phía sau vội vã lên giải thích, sau đó đỡ Dịch Kinh Hàn hướng về chính phòng. Lam Ngữ Tư đang sợ hãi cũng chưa kịp hoàn hồn, không thể làm gì khác hơn là đỡ Dịch Kinh Hàn trở về phòng chính.

Tùy Yên giúp đỡ Lam Ngữ Tư đặt Dịch Kinh Hàn lên giường, lại chuẩn bị nước nóng xong rồi đi ra ngoài. Lam Ngữ Tư mệt đến bờ hơi tai còn phải lau người cho hắn.

Cởi giày, cởi ra áo ngoài, thế nhưng sống chết cũng không thể xê dịch nổi thân thể hắn, tự nhiên không thể bỏ đi nội y. Kẻ này còn không yên tĩnh, khua tay múa chân, rốt cục bắt được tay chính mình, lập tức kéo nàng vào trong lồng ngực.

"Đừng đi, theo ta cả đời." Dịch Khanh Hàn kíp hai mắt, nửa thật nửa giả nói.

"Vâng, vâng lão gia, ngày trước tiên buông tay, thiếp lau cho ngài." Tim Lam Ngữ Tư đập rộn ràng, sau khi trấn định qua loa nói.

"Không buông, ta muốn giữ chặt ngươi, không muốn để ngươi chạy trốn ra khỏi lòng bàn tay của ta." Dịch Khanh Hàn vẫn cứ híp mắt lại, chắc chắn nói.

"Được, được, vậy lau chùi thân thể có được hay không? Người thì dơ dáy, miệng thì toàn mùi rượu." Lam Ngữ Tư tiếp tục lừa kẻ "ý thức không tỉnh táo giả".

"Ngươi chê ta dơ dáy? Miệng đầy mùi rượu?" Dịch Khanh Hàn lè nhè hỏi.

"Đâu có, thiếp không chê lão...." Dịch Khanh Hàn bỗng nhiên ngẩng đầu, gắt gao ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của Lam Ngữ Tư, không đợi nàng giãy dụa liền giữ hai cánh tay nàng, vươn mình đem nàng đặt dưới thân.

Lam Ngữ Tư một câu còn chưa nói xong liền bị công thành đoạt đất, chỉ cảm thấy mùi rượu thuần khiết thơm nồng thấm đầy toàn thân, ngay cả bốn phía trong không khí đều đầy mùi rượu, rượu làm người ta mặt đỏ tim đập không có sức chống cự.

Mùi rượu tựa hồ cũng có thể làm say lòng người, này mang theo sáu phần bá đạo, bảy phần hung hăng, tám phần ngọt ngào, chín phần phóng túng, rồi lại vô cùng nhu tình hôn, Lam Ngữ Tư thết lên trong lòng, muốn dứt ra cũng không được.

Dịch Khanh Hàn dựa vào cảm giác say, lớn mật liếm láp, hút tư vị ngọt ngào của Lam Ngữ Tư, cảm giác so với ngày đó càng thêm say lòng người.

Lam Ngữ Tư bị hôn đến suýt ngạt thở, rút cục khôi phục một tia lý trí dùng tay đẩy thân thể nhìn thì tường gầy gò mà lại cường tráng của hắn, đẩy mấy lần nhưng không có bất kỳ hiệu quả nào, bị hôn đến như bão tố, thân mình không xong, trên tay cũng dần dần không còn khí lực.

Chân nhỏ vùng vẫy trong không, hai lần suýt nữa đụng tới phía dưới của hắn, nhưng đều bị hắn nhẹ nhàng tránh được. Ngay tại lúc Lam Ngữ Tư choáng váng đầu óc cả người vô lực, áo của nàng đột nhiên bị cởi ra, cởi đến tận áo lót bên trong. Lam Ngữ Tư thu hồi hai tay bảo hộ trước ngực, lúc nào phục hồi một chút tinh thần, hô to : "Lão gia, lão gia, Dịch Khanh Hàn, ngươi thả ta ra!"

Dịch Khanh Hàn không nói lời nào, cởi nốt áo lót liền hôn trước ngực nàng một cái, bắt đầu đi đóa hoa này quá lớn, không thể ngâm hết vào trong miệng. Lam Ngữ Tư đỏ mặt, liều mạng đẩy ra, nhớ tới mộng xuân đêm hôm đó, trên người nhất thời có sức lực lại không còn khi lực, hoảng hốt bên trong cũng không biết là không thể ra sức hay vẫn là chờ đợi cảm giác như ngày đó.

Khôi phục một điểm lý trí, Lam Ngữ Tư mang theo tiếng khóc nức nở nghẹn ngào : "Ngươi thả ta ra, Dịch Khanh Hàn, ngươi....!"

Dịch Khanh Hàn đang cao hứng, đầu dễ dàng buông thả nàng, thấy Lam Ngữ Tư có chút sợ sệt liền giống như lúc trước, hôn môi nàng. Nhẹ nhàng liếm láp, từ từ suy nghĩ, một tay ôn nhu đỡ sau gáy nàng, một tay vòng qua eo nàng, ôn nhu uyển chuyển hôn nàng, chớp mũi đụng nhau, Lam Ngữ Tư càng không nhịn được có chút rung động.

Lam Ngữ Tư muốn đẩy hắn ra, bắt quả Dịch Khanh Hàn lại ôm chặt nàng, lúc này bị hôn trước ngực, cả người giãy dụa đến không còn khí lực.

Dịch Khanh Hàn tuy uống rượu thể nhưng khí lực không giảm, chăm chú hôn Lam Ngữ Tư, chậm rãi ngẩng đầu lên nói : "Lão gia ta đây, rất yêu thích ngươi."

Lam Ngữ Tư vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, thừa dịp hắn không có cử động dùng tay đẩy ra, bắt đầu đi vẫn không có tác dụng gì. Đây là một con sâu rượu, là người không tỉnh táo, chính mình lại không có khí lực chống lại.

Mới vừa nghĩ tới đây, Dịch Khanh Hàn dùng tay kia trút đi chính mình tiết khổ, Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy mát lạnh, bàn tay to kia trượt lên hai chân mình.

Vừa kinh vừa sợ, nàng lập tức từ nghẹn ngào biến thành gào khóc, Dịch Khanh Hàn cũng dừng động tác, vẫn cứ chăm chú ôm nàng không buông tay. Lam Ngữ Tư thấy hắn không cử động tâm thả lỏng một ít, người vừa kinh sợ hắn sau khi liều mạng, liền cứng ngắc không dám động đậy, lẳng lặng nằm.

Nằm như vậy một lát, người kia thật như đang ngủ, Lam Ngữ Tư thử giật giật, nhưng vẫn không có khí lực tránh ra.

"Ta, yêu thích ngươi." Dịch Khanh Hàn lại mơ mơ hồ hồ nói, không nghe rõ là hắn đã tỉnh rượu hay chưa.

Lam Ngữ Tư mơ hồ gào khóc, tuy rằng không phải cảm ghét cùng chán ghét, nhưng vẫn là muốn trốn thoát khỏi. Trong lòng bị khi dễ cảm thấy ủy khuất, cuối cùng né ra được, trốn ở bên giường nghẹn ngào.

Khóc đến mặt mũi, con mắt cũng sưng đau nhức, không tự chủ liền ngủ.

Ngày kế tỉnh lại, Lam Ngữ Tư nhớ chuyện đêm qua, tức giận đem Dịch Khanh Hàn đánh thức/

"Đây là? Phu nhân ngươi?" Dịch Khanh Hàn nhìn đáng vẻ hai người không chỉnh tề, tỏ vẻ không rõ.

"Lần này là ngươi bắt nạt ta." Lam Ngữ Tư ôm chần lúi qua một bên, dùng ánh mắt oán giận nhìn hắn, từ đầu đến chân đều ngượng ngùng muốn chết, chỉ muốn chui vào động không cần ra ngoài.

"Ân, ta đã nhớ lại." Dịch Kinh Hàn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức nói : "Người yên tâm, ta chắc chắn sẽ phụ trách, quyết không để người đi."

"Người!" Lam Ngữ Tư ôm chầm nhìn hắn, miễn cưỡng không nói ra lời, vừa xấu hổ vừa tức giận đem chính mình rúc vào trong chần, đây không phải đáp án nàng cần.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Như Có Điều Suy Nghĩ.

Edit : Sườn Xảo Chua Ngọt

"Phu nhân ngủ thêm một lát đi, lát nữa đi thăm Vương đốc chủ vi phu sẽ dẫn nàng đi cùng." Dịch Kinh Hàn cứ như không có việc gì xoay người xuống giường, khoe miệng nhếch lên cười ra vẻ hài lòng, mặc xong quần áo liền đi tìm Dịch An bàn chuyện, để lại một mình Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư ở trong chần mặc dù tức giận, nhưng lại không dám làm gì quá đáng, sờ sờ gương mặt, cảm thấy mặt nóng ran, cũng không rõ là do tức giận hay xấu hổ không chịu nổi. Nhớ tới chuyện đêm qua, tìm Lam Ngữ Tư đập rợn lên, nói thật, nàng không ghét Dịch Kinh Hàn, thậm chí còn có một chút lệ thuộc vào hắn. Nhưng hắn là một hoạn quan, nàng không thể sống cùng một người như vậy cả đời.

Lam Ngữ Tư yên lặng đứng dậy mặc quần áo, quyết định từ nay về sau, sẽ không tới gần hắn khi hắn đang say rượu, tránh việc lại bị con ma men quán lấy, không có khí lực lại chạy không thoát. Cũng may là hắn không làm được cái gì, nếu không cho dù cắn lưỡi tự tử nàng cũng không để hắn đạt được mục đích.

Lam Ngữ Tư đầu óc rất rối loạn, một mặt nàng cảm thấy ở bên cạnh Dịch Kinh Hàn là an toàn nhất, rất thoải mái, mặt khác lại cảm thấy không thể sống một đời cùng một người không thể sinh con như hắn, cuối cùng than thở, không hiểu vì sao Vương phu nhân cùng Vương Thủ lại ân ái được như vậy.

Hai người ra khỏi Đê Nhiễm Viên, Dịch Kinh Hàn xoay người lại định dắt tay nàng lên xe ngựa, ai ngờ Lam Ngữ Tư lại tự động trèo lên xe, làm như không nhìn thấy hành động của hắn.

Dịch Kinh Hàn cũng không tức giận, nhớ tới chuyện đêm qua, khoe miệng không nhịn nổi cười. Hai người ngồi ở trong xe, Lam Ngữ Tư cứ thế nhìn dưới chân mình, thỉnh thoảng nhìn về phía ngoài cửa sổ xe ngựa.

Dịch Kinh Hàn mấy lần tìm đề tài nói chuyện, nhưng chỉ nhận được câu trả lời ngắn gọn, hời hợt, nên đành thôi.

Đi tới phủ của Vương thủ, Dịch Kinh Hàn xoay người lại liền ôm lấy Lam Ngữ Tư, khiến nàng không kịp phản ứng, người đã bị ôm xuống khỏi xe ngựa.

Hai người một trước một sau đi theo quần gia nhà Vương Thủ vào trong, thẳng tới một gian phòng, chính là phòng của vợ chồng Vương Thủ.

Vừa vào phòng chính, Vương phu nhân mang theo cặp mắt sung đỏ đi ra đón, Dịch Kinh Hàn an ủi mấy câu liền vào phòng ngủ thăm Vương Thủ. Bởi trong phòng còn có thái y cùng những nam quyến khác, Lam Ngữ Tư cùng Vương phu nhân đành ra ngoài.

"Tỷ tỷ, người không cần lo lắng, Vương đại nhân đã không có việc gì rồi, chỉ khóc nhiều mà hại đến sức khỏe." Tuy là an ủi như vậy, nhưng Lam Ngữ Tư nhớ tới khi đêm qua nghe nói Dịch Kinh Hàn trúng đao hấp hối, cũng là lo lắng đến đỏ mắt.

"Muội muội, người không biết, chuyện hôm qua dọa tỷ tỷ gần chết." Vương phu nhân khóc làm mắt sung đỏ như quả hạch đào, lôi kéo tay Lam Ngữ Tư nói : "Cái đám tặc nhân kia thật sự ghê tởm, quang minh không được nên lại đi ám sát, trốn trong ngõ nhỏ thả ra một đám chó hoang, như ong vỡ tổ ủa ra, gặp người liền cắn. Lão gia nhà ta vạn lần không nghĩ tới, dưới chân thiên tử lại có người dám làm việc như thế, còn tưởng rằng có người đánh nhau, đâu biết rằng lại hướng về phía mình."

Lam Ngữ Tư cũng không khỏi rung mình, lại ích kỷ nghĩ may mà nhờ Dịch Kinh Hàn không về phủ cùng đường với hắn, nếu không kiểu gì cũng bị đánh lú.

"Tỷ tỷ, vậy đám tặc nhân này có lai lịch thế nào?" Lam Ngữ Tư hỏi.

Vương phu nhân nói đến đây về mặt hung ác, oán hận nói : " Cả đêm thăm tra ra, là do Dương gia an bài. Trước khi bọn họ bị bắt vào tù, đã sắp xếp nhiều người như này, vì Dương phủ trung thành đến chết. Nếu như chủ nhân ra ngoài được thì tốt, nếu như không ra được, hoặc đã bị định tội không xoay chuyển được liền liều mạng cả chết lưới rách."

"Vốn là Thánh thượng còn chưa có kết luận, lão gia nhà ta mặc dù cố gắng chủ trương đem phụ tử Dương gia xử theo pháp luật, nhưng cái đám tự nhận

là trung thần trên triều đình đều dồn đẩy trách nhiệm, không chừng thật sự xử lý qua cho xong chuyện. Ta xem sau sự tình này, hai phụ tử không muốn chết cũng phải chết." Vương phu nhân hưng hăng lau nước mắt. Lam Ngữ Tư đưa cho nàng một chén trà, để uống cho nhuận cổ họng.

"Tỷ tỷ chớ khóc tổn hại thân thể, giờ không phải là không có việc gì sao, mấy ngày nữa là sẽ khỏi hẳn." Lam Ngữ Tư không biết trấn an nàng như nào, chỉ biết nói những gì tốt nhất.

"Nếu có thể, ta tình nguyện chịu những tổn thương này thay lão gia." Vương phu nhân lại lau nước mắt.

Lam Ngữ Tư nghe xong tràn đầy cảm xúc, suy nghĩ một chút rồi nói : "Mặc dù...khụ khụ, ý ta là, tỷ tỷ cùng Vương đại nhân ân ái như thế, thật là khó mà có được."

"Nếu hẳn thật sự là báu vật trong lòng người, bất luận hẳn có khiếm khuyết gì, người đều sẽ cảm thấy hẳn là tốt nhất." Vương phu nhân nhạy cảm nhận ra ý tứ trong lời nói của Lam Ngữ Tư, nở nụ cười tiếp lời. Nhìn mặt Lam Ngữ Tư có điều suy nghĩ, lại nói tiếp : "Ta xem muội muội cùng Dịch đại nhân cũng là bộ dáng như vậy, muội muội biết quan tâm chăm sóc, Dịch đại nhân lại coi người như châu như ngọc, lần đó muội muội bị bắt đi, Dịch đại nhân gấp đến mức ngày đêm không ngủ, thân thể chịu đựng đến sinh bệnh."

Lam Ngữ Tư nghe xong lời này, trong lòng chột dạ, cúi thấp đầu, nắm chén trà giả bộ coi hoa văn trên mặt.

"Phu nhân, thái y cùng những người khác đã đi ra, ngài muốn..." Một nha hoàn đi ra hướng về phía Vương phu nhân nói.

"Được rồi, muội muội, chúng ta đi dạo một chút, ngồi đây để những nam nhân kia ra ngoài nhìn thấy sẽ không tốt." Vương phu nhân kéo tay Lam Ngữ Tư nói.

Lam Ngữ Tư thì sao cũng được, liền đứng dậy đi theo Vương phu nhân. Bởi vì thời tiết rét lạnh, hai người liền đi thông thả dọc theo hành lang, trong vườn cũng không có nhiều hoa cỏ để xem, chỉ nhìn cảnh vật điêu khắc trên núi giả.

Vương phu nhân thấy Lam Ngữ Tư không tập chung, kéo tay nàng giảng giải một số nơi trong vườn, nói là nơi Vương Thủ yêu thích nhất, mùa hè thường cùng nàng hóng mát trắng trẻo, đang nói chuyện thì phía sau có một nha hoàn đi tới, hành lễ với Vương phu nhân rồi nói : "Quần gia bảo ta đi tìm Phu nhân, nói là thái y kê đơn thuốc cần tuyết sâm, nhớ ra là phu nhân có một nhánh, liền muốn hỏi phu nhân mang tới cho Chu thái y xem một chút, nếu dùng được thì thôi, nếu không dùng được phải vào trong cung cầu bệ hạ.

Vương phu nhân nghe xong liền gấp gáp, quay lại nhìn Lam Ngữ Tư. Lam Ngữ Tư biết tâm tư của nàng liền nói : "Tỷ tỷ cứ đi tìm đi, ta ở trong vườn đi dạo một chút, một lát rồi trở về nhà chính chờ lão gia nhà ta."

Vương phu nhân có chút ngượng ngùng, lại lo lắng cho Vương Thủ, liền đáp ứng, phân phó một nha hoàn ở lại cùng Lam Ngữ Tư, sau đó vội vã đi.

Lam Ngữ Tư nhìn bóng lưng Vương phu nhân lảo lảo nói : "Nếu hẳn thật sự là báu vật trong lòng người, bất luận hẳn có khiếm khuyết gì, người đều sẽ cảm thấy hẳn là tốt nhất."

Tùy Yên ở một bên nghe xong, nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Lam Ngữ Tư nói : "Phu nhân, trời rất lạnh, đứng nữa sẽ cảm lạnh, không bằng đi lại, trên người cũng ấm áp một chút, hoặc là tìm gian phòng dừng lại nghỉ ngơi."

"Ta không ngồi nổi nữa, đi một chút đi." Lam Ngữ Tư trong lòng rối loạn, liền tiếp tục đi dọc theo hành lang.

Cũng không biết đi tới viện nào, bà tử liền nhiều hơn, bên cạnh một cửa bán nguyệt, mơ hồ có tiếng nam nhân nói chuyện, thỉnh thoảng lại có tiếng gào thét. Lam Ngữ Tư đang muốn xoay người trở về, liền thấy một bà tử quát nha hoàn Vương phu nhân lưu lại nói : "Tiểu nha hoàn, mau trở về, đừng có đi lung tung, đây..."

Khi bà tử tới gần, lập tức thu miệng, nhìn Lam Ngữ Tư ăn mặc không tầm thường, cung kính nói : "Ai u, đây chẳng phải là khách quý trong phủ sao, mời ngài mau trở về đi, viện này không thể vào."

"Người, tiểu nha hoàn này, nhìn thật lạ mắt, đi theo chủ tử nào, sao lại không hiểu quy củ như vậy?" Bà tử quay đầu mặt lạnh nói.

"Mới vừa, mới vừa vào phủ không lâu, bây giờ liền muốn quay trở về đây." Nha hoàn kia cũng bị bà tử làm cho sợ hãi, người bên cạnh Vương phu nhân vốn đã lo lắng, lúc này có chút lạnh run.

Thấy bà tử thúc dục, tiểu nha hoàn mang theo Lam Ngữ Tư cùng Tùy Yên vội vàng rời khỏi sân viện này, đi ra ngoài vài chục bước, phảng phất còn nghe được tiếng người kêu thảm thiết, tuyệt vọng.

Thái y cùng mọi người đã rời đi, chỉ có Dịch Khinh Hàn còn dưới mái hiên đứng chờ, Lam Ngữ Tư sau khi từ biệt Vương phu nhân, an ủi kỹ càng, khuyên nàng nên nghỉ ngơi tốt, chớ khóc hư thân thể...Nói xong mới cùng Dịch Khinh Hàn rời khỏi phủ Vương Thủ.

"Nãy cùng Vương phu nhân hàn huyên những gì thế?" Dịch Khinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư vẻ mặt không được tự nhiên liền đánh vỡ cục diện bé tắc.

"Cũng không hàn huyên gì nhiều, phân nửa đều nói chút lời an ủi." Lam Ngữ Tư cúi đầu nói.

"Ồm nó." Lam Ngữ Tư đang nắm chặt tay giấu trong ống tay áo, bỗng nhiên một đôi tay duỗi tới, đầu tiên là nắm chặt tay của nàng, không đợi nàng rút ra, một cái ấm lò đưa tới trong tay.

Lam Ngữ Tư vẫn không ngẩng đầu, nhận lấy ánh mắt ôm vào trong ngực, trong bụng mơ hồ có chút đau, liền dán vào bụng cho đỡ hơn.

"Cả ngày ở nhà, buồn bức đến hư người sao? Hôm nay ta không có việc, dân người đi dạo một chút." Dịch Kinh Hàn đột nhiên nghiêng người về phía trước, tựa đầu thăm dò trước mặt Lam Ngữ Tư.

"Không, không buồn bức, trời rất lạnh mà, không nên đi ra ngoài chịu rét." Lam Ngữ Tư thân thể lui về sau, chống lại đôi mắt thật sâu của Dịch Kinh Hàn, cuống quýt rũ mắt xuống, tìm cách trốn chạy.

"Vậy liền trở về phủ, gần cuối năm rồi, cũng nên chuẩn bị." Dịch Kinh Hàn thu ý cười, tính toán, từ từ ngẩng thẳng lại.

Sau khi hai người trở về phủ, Dịch Kinh Hàn theo Lam Ngữ Tư trở lại phòng, thay quan phục : "Ta đi Đông Xưởng một chuyến, buổi tối không cần chờ cơm ta."

Lam Ngữ Tư vốn muốn hỏi một câu 'Không phải nói không có việc sao', lời nói đến khóe miệng lại nuốt trở vào. Hắn không có ở đây, chính mình lại càng an nhàn hơn.

Dịch Kinh Hàn mặt không chút thay đổi đi rồi, Lam Ngữ Tư trở về phòng ngủ, ghé vào giường lớn, cũng không biết suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy đau đầu, trong bụng vẫn âm ỉ đau.

Miễn cưỡng dùng qua cơm tối, Lam Ngữ Tư đi tắm mới phát hiện, là quỹ thủy đến, không trách được lúc trên xe ngựa về phủ bụng có chút khó chịu. Kể từ lần quỹ thủy gặp lạnh lúc rơi xuống đáy vực, mỗi lần đến ngày này, đều cảm thấy đau.

Khi trời âm áp còn không cảm thấy khổ sở, trời càng lạnh, càng thấy đau đớn.

Sau khi uống một chén canh nóng, Lam Ngữ Tư lên giường nằm xuống, đắp cái chăn dày cộm trên người mà vẫn cảm giác lạnh cả người. Mơ màng ngủ, cảm thấy chần bịch nhấc lên, một người nằm vào, sau đó liền kéo ôm mình.

Lam Ngữ Tư nhận ra, là Dịch Kinh Hàn, nhớ tới lần ở đáy vực, đem màu đỏ dính lên người của hắn, bất giác đỏ mặt nói : "Lão gia đừng đụng ta, cẩn thận ô uế áo, ta..."

Không chờ Lam Ngữ Tư nói xong, một cái tay luồn vào trong áo, đặt ở trên bụng Lam Ngữ Tư, ấm áp, dễ chịu. "Ngủ đi, coi như đang ở đáy vực."

Lam Ngữ Tư vốn muốn tránh thoát, nhưng cánh tay kia mang đến nhiệt độ thật mê người, đau đớn trong bụng cảm thấy giảm đi rất nhiều, cũng không biết do tâm lý hay là hàn khí có thể bị đuổi đi, vững vàng tiến vào trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Làm Xăng Làm Bậy

Edit : Sườn Xào Chua Ngọt

Hôm nay, Dịch Kinh Hàn có chút không vui rồi đi, nhưng tới nửa đường liền hết giận, đến Đông Xưởng dạo qua một vòng, thấy không có việc gì liền đi đến phủ của Hạ Minh.

Đem chuyện của Vương Thủ cận kỹ báo cáo cho Hạ Minh, lại biết được Hoàng đế giận giữ việc Dương Nguyên to gan lớn mật, lại bởi vì chuyện Dương Xương Hà dứt lốt, hạ chỉ bắt những quan viên nhận dứt lốt tống vào Đông Xưởng. Trừ lần đó ra, bởi vì Vương Thủ bị thương nặng lại đem cha con Dương Xương Hà dời qua Đông Xưởng thăm tra, ai ngờ hai cha con sớm bị trọng hình hấp hối, mới vừa vào Đông Xưởng liền tắt thở.

Hạ Minh giao chuyện bắt người cho Dịch Kinh Hàn, Dịch Kinh Hàn căn cứ vào chủ sự Hoàng Sai, chiếu cố việc nguyên tắc riêng, sau khi trở về phủ lấy ra sổ sách được sao chép, chọn ra tên mấy người, chỉ đợi ngày sau tới cửa bắt người.

Việc bọn họ nhận tiền của Dương Xương Hà đã không quan trọng, quan trọng là.....bọn họ đưa quá nhiều tiền cho Vạn độc. Khâm thiên giám Lý Đẩu, cả đêm xem Bắc đầu dị tượng, dâng tấu chương ám chỉ trong triều có kẻ gian quấy phá, sự kiện Hoàng thượng tế tổ đột nhiên bốc cháy, mọi người đều nói có ngoại địch làm loạn dẫn tới dị tượng, cho nên, trấn thủ Bắc quan Vinh Soái bị triệu hồi về kinh...

Sau khi Hoàng thượng đem Vinh Soái triệu hồi. Đặt quốc lại tới xâm phạm biên giới, những người này thấy Thánh thượng dường như có ý phái Vinh Soái trở về, thầm nghĩ nếu đã đắc tội người quyền cao chức trọng, không thể ngồi yên nhìn hắn lớn mạnh, mà lưu lại cho chính mình hậu họa, cho nên rồi rít dứt lốt cho Cẩm y vệ sứ Vạn Độc lúc này đang là người chịu trách nhiệm tra án, hơn nữa Cao Đăng khai ra Vinh Soái từng gặp qua chủ soái quân địch một lần, tiếp theo liền...

Dịch Kinh Hàn thu hồi ý nghĩ, mấy năm nay điều tra nhiều mặt, cuối cùng đem mảnh nhỏ ghép lại hiểu ra, nhưng, bọn họ có mục đích gì khi đưa cha

mình vào chỗ chết đây!

Dịch Khanh Hân không nghĩ nữa, không nghĩ ra liền đem những người này diệt trừ toàn bộ, ngay sau đó liền ôm chặt Lam Ngữ Tư, bàn tay vẫn che trên bụng nàng. Như vậy ôm ấp ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau, Lam Ngữ Tư tỉnh lại dụi mắt, phát giác trên giường đã không một bóng người, ầm ập đem qua cứ như một giấc mộng. Sờ sờ bụng của mình Lam Ngữ Tư đột nhiên cảm thấy rung động, sau lại đem ý nghĩ kia đè ép xuống không nghĩ nữa.

Không buồn bã như Lam Ngữ Tư, Dịch Khanh Hân tinh thần sáng khoái ra cửa mang theo người chạy tới nhà Khâm thiên giám Lý Đầu, trên đường đi người qua đường ghé mắt nhìn nói nhỏ, không biết nhà ai lại gặp kiếp số.

Dịch Khanh Hân phất người lên phá cửa, một tên đầy tớ có đôi mắt ti hí như mắt chuột chạy ra mở cửa, liếc một cái liền kinh sợ, khom người nói đi vào bẩm báo gia chủ, ai ngờ một phiên dịch một cước đem cửa đá bay, tay đè trên vô đao cười nói : "Đồ chết bầm, ngươi cho rằng chúng ta tới uống rượu sao? Còn bẩm báo, cút ngay."

Sau khi nói xong một nhóm người như hung thần ác sát tràn qua cửa đi vào, người ra mở cửa cũng bị đập ngã trên mặt đất, nhìn bóng lưng những người vào sân, con người xoay tròn tính kế, liền chạy ra ngoài tìm viện binh.

Phu nhân của Lý Đầu cùng một đám tiểu thư nha hoàn đều bị làm cho sợ hãi núp ở trong viện, chỉ có lão quản gia tiến lên bồi chuyện : "Đại nhân, đại nhân tới cửa là có việc gì? Lão gia nhà ta vào triều còn chưa trở về, còn...."

"Mấy người các ngươi lục soát cho ta!" Dịch Khanh Hân không thèm nhìn tới quản gia, phân phó thủ hạ lục soát tìm kiếm. Đợi sau khi phân phó xong mới quay lại nhìn quản gia Lý phủ nham hiểm nói : " Không ngại, ta tạm thời còn không tìm hân."

Quản gia Lý phủ thấy cảnh này biết không hay, lại thấy Dịch Khanh hân nói như thế, mồ hôi trên đầu chảy xuống, không ngừng lấy tay áo lau đi, chỉ có thể như con quay kiến tri đi theo phía sau Dịch Khanh Hân.

Những phiên dịch đầu tiên là lục soát khổ phòng, sau khi mở ra tùy ý lục xem, Lý phủ quản gia về mặt đau khổ từ trong tay áo lấy ra một túi tiền, vừa muốn kín đáo đưa cho Dịch Khanh Hân liền thấy ánh mắt hân sáng ngời, chạy thẳng tới phía giá các.

Trên giá các bày rất nhiều dược liệu, Hồ tiên, lộc nhung, tuyết liên, nhân sâm lâu năm, là bảo bối mấy ngày trước tìm được, bởi vì trời giá rét sợ những thứ tốt mới từ bên ngoài vào có hơi nước sẽ nấm mốc, liền quyết định đặt ở giá rồi nhập kho sau. Dịch Khanh Hân đi tới nhặt một vật nhìn nhúm màu tím đen nhìn một chút, lại để sát vào tai nghe nghe, quay đầu hướng phiên dịch nói : "Đem cái này mang về, đồ của phía bắc, là nhận hối lộ của người khác."

Phiên dịch kia không nói hai lời, bỏ vào hộp mang trên người, Lý phủ quản gia phía sau vốn tưởng Dịch Khanh Hân sẽ cảm nhân sâm đi, lại chỉ nhặt được vật đó. Tuy nói đây cũng là vật hiếm nhưng so ra cũng kém nhân sâm lâu năm quý giá. Thật ra thì cho dù đem khổ phòng đều chuyển đi hân cũng không dám nói nửa câu.

Lý Đầu nghe được tin vội vàng chạy về, đụng phải đám người Dịch Khanh Hân vừa đem chủ viện lục soát xong, tiến lên vội vàng hỏi : "Ngươi, Dịch đại nhân, ngài đây là vì sao? A? Lão phu rốt cuộc phạm tội gì, này...."

"Đưa đi, còn có Lý Ngọc Dĩnh." Dịch Khanh Hân lười phải giải thích cùng hân, vung tay lên, liền có phiên dịch cầm dây thừng đi lên trói người, con trai trưởng của Lý Đầu là Lý Ngọc Dĩnh nhát gan, nghe được người của Đông Xưởng tới liền sớm trốn trong khuê phòng cùng Mẫu thân và tỷ muội, gọi thế nào cũng không ra.

"Nếu không ra, các ngươi xông vào, nếu không cẩn thận thấy thân thể vị tiểu thư nào, Bồn quan làm chủ cho các ngươi cưới về." Dịch Khanh Hân từ trước tới giờ không muốn dài dòng, lúc cần dùng vũ lực nên dùng vũ lực.

Người trong viện nghe xong khóc tru lên, âm thanh Lý phu nhân hư hư thực thực kêu gào : "Lão gia, mau, mau cứu Dĩnh nhi, hân không thể vào chỗ đó nữa, lần trước vào đó cũng mất một tầng da rồi!"

Lý Đầu đã sớm bị trói lại, lúc này tự lo thân còn không xong, lại sợ người Đông Xưởng thật sự xông vào làm hồng thanh danh nữ nhi của mình, thậm chí trốn tránh không được, không thể làm gì khác là la mắng đem Lý Ngọc Dĩnh quát hân đi ra.

Đoàn người Đông Xưởng chậm rãi đem cha con Lý Dĩnh bắt trở về, cái gì cũng không nói liền đem người nhốt vào phòng giam, một ngày ba bữa không hề thiếu hụt, chỉ là không tra hỏi, cứ như vậy mặc kệ.

Dịch Khanh Hân liền tiếp bắt hai nhà, một là Lý Đầu, một nhà khác là người nhận hối lộ của Dương Xương Hà. Đến tối, Dịch Khanh Hân tự giác buông tha công việc trở về phủ.

Ngồi trên ngtra, trong tay cầm một hộp gấm, bên trong là bảo bối ngoài ý muốn hôm nay hân lấy được.

Sau khi trở về phủ, giao hộp gấm cho Tùy Yên, liền đi vào nhà chính, nhìn thấy Lam Ngữ Tư đang chờ mình dùng cơm tối.

"Hôm nay bận rộn cả ngày, bụng thật là đói quá đi thôi." Dịch Khanh Hân đặt mông ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm Lam Ngữ Tư không rời.

Lam Ngữ Tư bị hân nhìn có chút xấu hổ, nghiêng người lấy bát đĩa.

Dịch Khanh Hân cũng không nói nhiều lời, tiếp tục đem ánh mắt dán trên người nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng liền cảm thấy buồn cười.

Vắt và ăn cơm xong, Lam Ngữ Tư đang muốn kiểm có rồi đi, lại thấy Tùy Yên bưng một chén chất lỏng đen sền sệt lại có mùi khó ngửi tới, còn mang theo một chút mùi rượu.

"Đừng đi vội, uống nó đi." Dịch Khinh Hàn nhận chén kia đưa tới trước mặt Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư theo bản năng co rụt lại, thấy vẻ mặt Dịch Khinh Hàn thành thật liền hỏi : "Đây là cái gì?"

"Nàng uống liền biết, ta không có khả năng hại ngươi." Dịch Khinh Hàn nói không cho nàng cự tuyệt, Lam Ngữ Tư nhận lấy chén, uống một hớp nhỏ, miệng đầy cao lỏng. Dường như trộn mật ong vì thế cũng không khó uống, sau khi miễn cưỡng uống xong, Dịch Khinh Hàn đưa tới một miếng táo ngọt.

Lam Ngữ Tư lại đỏ mặt, thật khó thích ứng với nam nhân trước mặt này.

"Đó là thai hươu nai, dùng rượu vàng ngâm, sau này ngày đó đến cũng sẽ không đau bụng nữa." Dịch Khinh Hàn nói.

Lam Ngữ Tư nghe xong trong lòng như có từng cơn sóng lay động, ngờ ngác nói cảm ơn, cũng không biết nói cái gì nữa. Nếu như có thể, nàng hi vọng Dịch Khinh Hàn không nên đối với mình quá tốt.

Sau khi xoay người lên giường, Lam Ngữ Tư gối lên cánh tay, nằm tít phía trong giường, cách Dịch Khinh Hàn rất xa, thẳng đến khi bình minh.

Sáng sớm ngày kế, Dịch Khinh Hàn liền ra phủ, Lam Ngữ Tư suy nghĩ linh tinh cả ngày. Nói không cảm động là giả, nhưng nàng lại không thể đáp lại. Nàng có thể dùng phương thức khác báo đáp, nhưng lại không nghĩ theo một người như vậy cả đời.

Bây giờ, nàng không có gì hồi báo, cũng không thể hãm sâu nữa, thời gian dài sống chung, dường như có một chút ý nghĩ yêu hân, nàng sợ mình sẽ hãm sâu vào, sợ mình sẽ bị cảm động gài gao vậy ở chỗ này.

Hắn rất tốt, Lam Ngữ Tư cũng thừa nhận mình có lẽ có chút động tâm, nhưng lại không nghĩ dùng một đời ở lại cùng hắn/

Thoáng chốc lại đến nửa đêm, nhân lúc Dịch Khinh Hàn còn chưa về phủ, Lam Ngữ Tư chạy tới góc viện lần trước, đào ra miếng ngọc thiên, đang suy nghĩ Triệu Đô có thể tin hay không, liền cảm giác có một người đứng phía sau.

"Ngươi nghĩ đến?" Triệu Đô mang theo một chút thấp thỏm hỏi.

"Ngươi có nắm chắc sẽ không bị người của Cẩm Y vệ bắt được sao?" Lam Ngữ Tư cái gì cũng không nghĩ đến, không đáp lời hỏi.

Triệu Đô ngăn người, nhiệm vụ của hắn là giám thị Lam Ngữ Tư, cũng phải lấy sự tín nhiệm của nàng, cũng không phải thật sự sẽ mang nàng đi, bởi vì Vạn Độc vừa thay đổi chủ ý.

"Nắm chắc không lớn, nhưng vì ngươi, ta sẽ làm bất cứ chuyện gì." Triệu Đô giương mắt, một đôi mắt sáng như nước tỏa ra hào cảm.

"Vậy ngươi có thể mang ta chạy khỏi nơi này sao?" Lam Ngữ Tư cảm thấy nếu bây giờ không rời đi, nàng nhất định sẽ luân hãm, sẽ rơi vào vực sâu vô tận, vực sâu của hắn.

"Ngươi muốn rời đi?" Triệu Đô cũng thử dò xét hỏi, cũng không đáp ứng cái gì.

"Không, không phải." Lam Ngữ Tư đột nhiên lui về sau hai bước, so với Dịch Khinh Hàn, nàng càng không thể tin tưởng Triệu Đô.

Triệu Đô cũng rất sợ nàng thật sự yêu cầu mình mang nàng đi, thấy nàng không nói yêu cầu, liền yên tâm, nói câu "Ngày mai lại gặp" rồi tung người rời đi. Lam Ngữ Tư đứng trong chốc lát, lại yên lặng đem ngọc thiên chôn dưới tầng cây, đến khi cảm thấy thân thể rét run mới xoay người trở lại nhà chính.

Trong bóng tối, chỗ góc tường, Dịch Khinh Hàn đứng dậy, bởi vì ánh trăng bản thân lại tỏa ra vẻ lạnh lùng ám ảnh. Lặng lẽ đứng, trái tim gần như ngừng đập, không biết là tâm tình gì, Dịch Khinh Hàn chỉ biết là móng tay đâm vào lòng bàn tay, mơ hồ có chút đau đớn.

Đứng im một canh giờ, mới về lại nhà chính, Lam Ngữ Tư đã sớm rửa mặt xong. Dịch Khinh Hàn không nói nhiều, một mình ngồi bên trong thư phòng, một lúc sau mới tắm rửa thay quần áo, trở lại bên giường, Lam Ngữ Tư cũng đã nằm xa xa bên trong.

Ngày mai liền xử lý Triệu Đô, vốn định giữ hắn lại dùng, thế như lúc này cũng không nhận được nữa. Tiếp theo sẽ làm cái gì đây? Dịch Khinh Hàn lại một đêm mất ngủ.

Ngày kế, Lam Ngữ Tư mặt không chút thay đổi sửa sang lại vật áo cho Dịch Khinh Hàn, hai người cũng không nói chuyện. Nàng là vì cố ý tránh hắn, để tránh bị sa vào vực sâu của hắn, còn hắn không biết nói cái gì, hắn chỉ nghĩ cứ như vậy yên lặng nhìn nàng.

"Lão già, hôm nay ta muốn đi Vương phủ thăm Vương phu nhân, không biết..." Lam Ngữ Tư nhìn hoa văn Kỳ Lân trên quan phục của hắn nói.

"Được." Dịch Khinh Hàn mặt không thay đổi, nói xong liền đi.

Lam Ngữ Tư lặng lẽ đứng, trong nhất thời cũng không biết tâm tình như nào. Cùng Tùy Yên thu thập chút bổ dược, ngồi xe ngựa đi Vương phủ, thời điểm tâm phiền ý loạn, một người vô ưu vô lo, thanh nhàn sáng khoái, là bạn bè tốt nhất.

"Muội muội đến đây, người thật sự là khách hiếm đó, nếu như không mời, người chắc sẽ chẳng nghĩ đến chỗ của tỷ tỷ đây ngồi một chút nha." Vương phu nhân kéo tay Lam Ngữ Tư cười nói, đánh giá thần sắc nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trăn Mối Cảm Xúc Ngổ Ngang

Edit : Sườn Xào Chua Ngọt

"Ngọn gió nào đem người thổi qua đây vậy?" Vương phu nhân cầm trái cây trên bàn đưa cho Lam Ngữ Tư, chính mình cũng cầm một miếng đưa lên miệng.

"Không có gì, chính là muốn cùng tỷ tỷ nói chuyện." Lam Ngữ Tư không có tâm tình, đem trái cây để xuống, lại hỏi : "Thân thể Vương đại nhân đã tốt hơn chưa?"

"Đã có thể đi lại, điều dưỡng từ từ, thái y cách một ngày lại tới kiểm tra, nói là đã không còn đáng ngại rồi." Vương phu nhân nói tới đây lòng mày đang nhăn lại từ từ giãn ra.

"Vậy thì tốt, giờ kẻ cầm đầu đã chết, tất cả tội trạng cũng đã chứng thực, lại phái người ám sát mệnh quan triều đình, để xem những kẻ kia còn nói thể nào được nữa." Lam Ngữ Tư nói xong, trong lòng cũng nghĩ đến Dịch Khinh Hàn. Hai ngày nay cố ý xa lánh, hẳn dường như rất buồn bực, nàng cũng không chịu nổi, không có sự quan tâm của hắn, không có nụ cười của hắn, trong lòng cảm thấy mất mát cùng bất lực. Nàng muốn xa lánh hắn, nhưng khi hắn thực sự không đối xử với nàng như ngày trước, trong lòng nàng cảm thấy chua xót, ánh mắt cũng chua xót.

Buổi sáng nàng nhắc tới việc đến làm khách chỗ Vương phu nhân, hắn chỉ nhàn nhạt đáp ứng, cũng không nói nhiều lời, lòng của nàng đột nhiên rất đau. Nàng biết, nếu như chỉ là cảm động theo thói quen mà nói... tim của mình sẽ không đau.

Đây không phải là do bản thân muốn sao? Đây không phải là suy nghĩ của bản thân đây sao? Lam Ngữ Tư cười khổ một tiếng, tâm tư lại bị Vương phu nhân kéo trở lại.

"Này, những lính bị bắt sống kia sống dựa vào chủ, muốn nói người, chung quy sẽ thuyết phục được kẻ đứng đầu." Vương phu nhân đã có thói quen, bẹt miệng nói tiếp : "Cha con Dương gia mặc dù đã chết rồi, nhưng những kẻ thu hồi lộ của họ lại không chết, lão gia nhà ta nói, gần đây trên triều đình vẫn có người tố cáo hắn, nói là Tây Hán bức tử người. Hiện tại tội danh mặc dù đã tra xong, nhưng người đầu đã chết, những kẻ đó nói như nào cũng được. Lục đại nhân còn không nghĩ viết huyết thư trong đại lao, lúc này phụ tử huyền náo rất lớn, những người này, không yên được."

Lam Ngữ Tư nhăn mày, đầy một bụng tâm sự, không biết phải an ủi như nào, đã nghe Vương phu nhân nói tiếp : "Những người đó sợ việc thu nhận hồi lộ bị điều tra ra, vì vậy đánh đòn phủ đầu, không ngừng nhắc tới chuyện cha con Dương gia chưa định tội đã chết, Hoàng thượng..."

"Hoàng thượng đáp ứng công khai." Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng Lam Ngữ Tư biết Hoàng đế hiểu được những con sâu mọt đó, nhưng vụ án liên quan rất nhiều người, nên không nhất định tra cứu tới cùng.

"Hoàng thượng công khai...Đi thôi, tỷ tỷ dẫn người đi xem áo lông cáo mới có được vài ngày trước, người chọn hai bộ mang về, cùng với Dịch đại nhân mỗi người một bộ." Vương phu nhân nói xong kéo tay Lam Ngữ Tư, không cho nàng từ chối, lôi kéo nàng ra khỏi nhà chính.

"Đây là lão gia nhà ta từ tay người Thiên ở phía bắc mang về, người nhìn một cái này, màu lông thật là thượng hạng." Vương phu nhân vừa nói vừa cùng Lam Ngữ Tư đi dọc theo hành lang, không chờ Lam Ngữ Tư mở miệng nói chuyện, Vương phu nhân liền tranh nói trước : "Đừng có khách sáo với ta, người là người hợp ý ta, đừng có học những quý nữ nhà cao cửa rộng kia mà giả mù sa mưa."

Vương phu nhân nói như vậy, Lam Ngữ Tư cũng không từ chối nữa, liền theo nàng đi qua hai viện, đi thẳng tới kho phòng ở trong viện. Trong lòng suy nghĩ chọn hai bộ cho Dịch Khinh Hàn, hẳn bốn ba ở bên ngoài, một bộ bị tuyết làm ướt thì vẫn còn một bộ khác để thay đổi. Minh đi ra khỏi cửa có xe có kiệu, lạnh lẽo không tới mình.

Vương phu nhân đi vào trong kho phòng lấy áo lông, Lam Ngữ Tư không tiện đi theo, đợi ở trong sân.

Bỗng nhiên một trận âm thanh mơ hồ như có như không truyền đến, Lam Ngữ Tư nghi ngờ nhìn chung quanh một chút, âm thanh chắc chắn là từ viện bên cạnh truyền đến.

Này, âm thanh xen lẫn thoải mái, dường như lại mang theo chút thống khổ, rất là kỳ quái. Lam Ngữ Tư không tự chủ đi tới sân viện đó.

Hai viện cách nhau một cánh cửa, Lam Ngữ Tư đi tới trước cửa viện, lấy tay đẩy, cửa liền mở ra. Nhìn tới hướng đối diện, cái cánh cổng này chính là

cánh cửa mà lần trước nàng tới vương phủ suýt nữa đi lầm. Lần đó có một bà từ khuyên mình đừng vào, lúc này trong viện không có một bóng người, lần đó trong viện có tiếng gào thét, lúc này chỉ có tiếng than nhẹ.

Cùng lúc đó, Vương phu nhân cũng từ trong khó phòng đi ra, thấy Lam Ngữ Tư đi vào cánh cửa kia liền vội vàng đi theo. Tuy nàng là chủ mẫu trong phủ, nhưng cũng còn khá nhiều viện chưa từng đi qua, nàng lúc này nghe được những tiếng than nhẹ, còn tưởng rằng có người ở nơi này làm chuyện cầu thả, liền đi theo tới.

Gần như là cùng lúc, Lam Ngữ Tư cùng Vương phu nhân đều bước vào cánh cửa kia. Một con đường nhỏ hẹp hai bên tối đen như mực dẫn tới cửa sổ của một căn phòng thấp bé.

Thanh âm càng ngày càng rõ ràng, hai người hướng tới cửa sổ thấp bé nhìn vào, trong phòng mờ mờ có hai giường gỗ, trên giường có một người nằm, hai người hai bên, lại còn một người ngồi chồm hổm bên cạnh.

Lam Ngữ Tư đang định gọi người ra, lại thấy người ngồi bên giường đang dùng tay vuốt vuốt hai hạt trứng của người nằm trên giường, nắm chắc trong tay rồi dùng lực, người trên giường kêu thảm thiết một tiếng, sau đó là một mảnh máu tươi, hẳn là cứng rắn đem chúng bóp ra ngoài.

Lam Ngữ Tư chỉ thấy một trận ghê tởm, dựa vào tường nôn mửa liên tục.

Vương phu nhân phía sau cũng không chống đỡ được, xụi lơ trên mặt đất...

Vương phu nhân được mang về phòng nghỉ, Lam Ngữ Tư cũng được an bài ở đông sương phòng, nha đầu của Vương phu nhân phái tới liền miễn an ủi cùng giải thích, Lam Ngữ Tư rút cục hiểu, người nọ cũng không phải làm chuyện cầu thả, cũng không phải bị dùng hình, mà là Vương Thủ chọn cho Vạn quý phi hai thái giám. Tuy nói trong cung hàng năm cũng sẽ tập chung người rồi thiến, nhưng nếu thời điểm bình thường, Vương Thủ cũng sẽ tùy theo sở thích của chủ tử mà chọn một số người thích hợp.

Khó phòng bên cạnh sân, vốn cũng là phòng chứa củi, bởi mùa đông đến nơi này tương đối ẩm áp nên liền bị tận dụng tạm thời dùng làm 'phòng thiến'.

Vương phu nhân bình thường rất ít khi tới khó phòng, lần này là muốn đi lại, ngoài ra là muốn sau khi Lam Ngữ Tư chọn lựa, còn dư lại lập tức để vào trong kho, tránh cho da lông ở bên ngoài bị đông lạnh, khi cất vào khó phòng sẽ có nắm mốc cho nên mới tự mình đi lấy.

Viện kia bình thường cũng toàn khóa, ai ngờ hôm đó bà từ vậy nước quết nhà lại muốn đi đổi lại cây chổi, nghĩ tới mình quay lại ngay nên không khóa cửa, thân xui quý khiến như thế nào lại có chuyện hai người cùng nhau tới, khiến cho đương gia chủ mẫu cùng khách nhân nhìn thấy việc không nên thấy.

Tiểu nha hoàn vẫn còn lải nhải nói qua, nói rằng lão gia nhà mình đã báo cho Dịch Kinh Hân tới đón người, nàng chờ một chút. Lam Ngữ Tư đau lòng không dứt, nàng tận mắt nhìn thấy vẻ mặt thống khổ tuyệt vọng của người trên giường, làm cho người ta cảm thấy bản khoản.

Thấy một người xa lạ thống khổ như vậy, mọi người đều sẽ sinh lòng thương hại, huống chi là người sớm chiều chung đụng. Lam Ngữ Tư liền tưởng đến Dịch Kinh Hân, trên mặt cô cảm giác ẩm ướt, đưa tay lên, lệ rơi đầy mặt.

Hắn cũng đã bị hành hạ như vậy sao, hẳn làm sao mà vượt qua được, lúc ấy có ai chiếu cố hắn hay không, hẳn...

Nước mắt lã chã chảy xuống, Lam Ngữ Tư thấy chua xót, đau lòng. Trải qua thời gian dài chung đụng, nàng nghĩ, nàng đã động tình, cho nên mới đau lòng, cho nên nhìn thấy hắn không có nụ cười mới cảm thấy mất mát.

Nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, một bóng dáng quen thuộc bước vào phòng, sai bước tới trước sập, bàn tay to nhẹ xoa trán nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Lão gia..." Lam Ngữ Tư vừa ủy khuất, vừa thương tiếc nhìn Dịch Kinh Hân, cũng không nói ra lời, vừa á náy, vừa hối hận nhìn hắn. Nàng muốn hỏi chuyện của hắn, nhưng nàng không mở miệng được, nàng sợ sẽ khơi lại vết sẹo của hắn.

Dịch Kinh Hân vươn ngón tay lau nước mắt trên mặt nàng, rồi dùng ngón tay vuốt ve mắt nàng. "Đừng sợ, không có việc gì rồi."

"Lão gia, ta..." Lam Ngữ Tư nghẹn ngào không nói ra lời, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một vũng nước. Chỉ muốn đối tốt với hắn một chút, tốt hơn một chút.

"Chúng ta trở về phủ." Tức giận của Dịch Kinh Hân toàn bộ tiêu tán, nàng gấp riêng Triệu Đô, nàng thân Tào tâm Hán, nàng... Từ ngày hắn bắt gặp nàng gặp Triệu Đô, hắn liền phái người giám thị hai người, tuy không phát hiện nàng có hành động gì, nhưng hắn biết, nàng vẫn muốn rời đi.

Vốn cho rằng chỉ cần có thời gian, hắn chắc chắn đem nàng buộc chặt chẽ, làm cho nàng cam tâm tình nguyện lưu lại bên cạnh mình. Nhưng bây giờ hắn không muốn đợi thêm nữa rồi, hắn rất muốn nàng, muốn mạnh mẽ giữ nàng lại bên người.

Dịch Kinh Hân ôm lấy Lam Ngữ Tư, đặt vào nhuyển kiệu trước cửa phòng, một đường đi ra cửa. Đi tới chính phòng, Vương Thủ đã đợi hắn.

"Độc chủ, đã quấy rầy nhiều, hạ quan xin phép trở về." Dịch Kinh Hân chấp tay nói.

"Hôm qua người bắt phụ tử Lý Đầu?" Vương Thủ có chút vội vàng, mở miệng hỏi.

"Vâng, hạ quan điều tra ra được hai cha con hắn đều nhận hối lộ của Dương Xương Hà." Dịch Kinh Hân nói.

Vương Thủ kêu hạ nhân ra ngoài, rồi mới mở miệng : "Hôm nay tiến cung, thấy Lý phu nhân từ trong cung Vạn quý phi đi ra ngoài. Ta hỏi người hầu trà khi đó, nguyên lai là phụ nhân kia nói, nhà nàng có một khối cao tuyết son mai hoa lộc thai, vốn định hiến tặng cho Quý phi nương nương, lại bị người cường chế mang đi." Vương Thủ bình tĩnh nói xong, coi như là chuyện bình thường. Nhưng người nghe lại căng thẳng thần kinh. Vạn quý phi là phi tử Hoàng đế sủng ái nhất, nếu nàng muốn làm khó mình....nếu không cẩn thận sẽ gặp cảnh rơi đầu.

Lam Ngữ Tư nghe, bỗng nhiên hiểu mình hươu nai thai cao, chính là Dịch Kinh Hàn lấy từ nhà Lý Đẩu, nhất thời toát mồ hôi lạnh. Hắn vì mình chọc tới cái phiền toái này, mà mình vẫn còn nghĩ tới....Đưa tay che mặt mình, nước mắt lại tuôn trào, Lam Ngữ Tư tận lực đè nén tiếng khóc, nghẹn ngào.

Không chờ Dịch Kinh Hàn nói chuyện, Vương Thủ còn nói : "Yên tâm, ta đã nói rõ với Vạn quý phi, hôm qua người bắt lão gia nhà nàng, cho nên phụ nhân ngu xuẩn này mới có lòng dạ trả thù, nếu không tại sao sớm không hiến, muộn không hiến lại đúng lúc này muốn hiểu kính với nương nương đây."

Vương Thủ hừ lạnh một tiếng, nói tiếp : "Phụ nhân ngu dốt này lại dám đem nương nương ra làm vũ khí, Quý phi nương nương giận đến mức hạ lệnh nghiêm tra chuyện Lý Đẩu nhận hối lộ, người, cẩn thận tra đi."

Dịch Kinh Hàn không nói một lời, đợi Vương Thủ nói xong, mới ngẩng đầu tạ ơn. Nhân tình này, là hắn thiếu.

Sau khi Vương Thủ đi, Dịch Kinh Hàn đem Lam Ngữ Tư ôm lên xem, ôm nàng ngồi trên đệm, một tay kia lại đem ấm lò đưa tới tay nàng.

Lam Ngữ Tư hai tay nắm chặt ấm lò, nước mắt vẫn lăn chả rơi, nhân tình này nàng cũng thiếu, có lẽ cả đời cũng không trả hết được.

Lúc Dịch Kinh Hàn lấy hươu nai thai cao, có lẽ không ý thức được sẽ gặp nguy hiểm, dù sao chuyện này, bất luận là Đông Xưởng hay Cẩm y vệ, cũng nhìn quen rồi. Quan lại nhà môn....thừa dịp xét nhà làm chuyện này, cũng không phải không có. Nhưng kết quả sau đó thật phiền toái, may nhờ Vương Thủ gặp phải, nếu không thật không biết sẽ như thế nào. Lam Ngữ Tư biết rõ lợi hại của việc đó, chỉ cảm thấy vừa hạnh phúc vừa nắc cở, cắn rứt, mọi cảm xúc xông lên đầu.

"Còn đang sợ sao? Lạnh không?" Dịch Kinh Hàn vẫn không buông tay, một lúc lâu khe khẽ hỏi.

Lam Ngữ Tư không đáp, hỏi ngược lại : "Nương nương tin lời nói của Vương đại nhân thật sao? Sẽ có phiền toái sao? Vạn quý phi rất được sủng ái đó."

"Không biết được, nếu làm không tốt ta sẽ rơi đầu đó." Dịch Kinh Hàn tự giễu.

Lam Ngữ Tư nghe, tim nhất thời run rẩy, chỉ cảm thấy cổ họng sít chặt : "Vây, vậy làm sao cho phải đây...."

"Làm sao chứ? Chờ đầu ta rơi xuống đất, người liền bán gia sản của cái lấy tiền mặt rồi tái giá, ta cũng sẽ không trách người, người vốn không muốn sống cùng ta..." Dịch Kinh Hàn hít sâu một hơi, nói không được nữa, lại nghĩ tới Triệu Đô, mặc dù chưa làm rõ tình hình, nhưng trong lòng cũng tràn đầy oán khí.

Lam Ngữ Tư nghe xong lệ tuôn như suối, đột nhiên rất sợ mất đi hắn, ngoài miệng không nói, nhưng đem mặt dán vào lồng ngực hắn, nức nở khóc.

Dịch Kinh Hàn thấy nàng như thế vội nói : "Đùa người thôi, mỗi lần ta làm việc, đều lưu cho Đốc Chủ một phần, hắn sẽ che chở ta." Tuy là nói vậy, nhưng lần này lại nhầm trúng đồ của vị Quý phi kia, nếu không phải Vương Thủ đứng giữa nói một câu, hậu quả còn chưa biết được.

Nhưng lời này Dịch Kinh Hàn sẽ không nói cho Lam Ngữ Tư, nữ nhân của hắn, chính là muốn sống an toàn, không nên lo lắng theo hắn.

Lam Ngữ Tư vẫn nức nở khóc, nhớ tới ở Vương thủ quý phủ nhìn qua người kia, trong lòng lại đau nhói, cho nên không tự chủ đưa tay ôm eo hắn, vốn định vòng tay ôm, nhưng vẫn có chút xấu hổ, tay liền đặt nguyên trên eo hắn không nhúc nhích.

Chưa từng thấy nàng ôn nhu như vậy, bàn tay mềm mại ôm chặt bên hông mình, dường như một loại kíp nổ, làm cho Dịch Kinh Hàn cảm thấy toàn thân nóng ran, hô hấp cũng gấp gáp thêm.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cuối Cùng Cũng Thân Thiết.

Edit : Sườn Xảo Chua Ngọt

Hơi thở Dịch Kinh Hàn nặng nề, thân thể nóng lên, nếu không phải còn đang ở trên xe ngựa, có lẽ hắn sẽ lập tức ăn sạch nàng.

Môi chậm rãi hạ xuống, từ đỉnh đầu chuyển qua thái dương, lại từ thái dương dời đến tai, thở ra hơi nóng làm cho thân thể Lam Ngữ Tư mềm nhũn, nhẹ nhàng dựa vào người hắn.

Dịch Kinh Hàn dừng lại ở tai nàng vuốt nhẹ, nhẹ nhàng cọt xát, khiến nàng run rẩy cả người. Một lúc lâu, Lam Ngữ Tư đột nhiên thanh tỉnh rất nhiều,

muốn ngồi thẳng lên, ai ngờ lại bị Dịch Khanh Hàn ôm thật chặt.

Xe ngựa dừng lại, về tới cửa phủ, Dịch Khanh Hàn bá đạo ôm lấy Lam Ngữ Tư, sau khi xuống xe liền đặt nàng lên nhuyễn kiệu, một mạch trở về Nhiều Đề Viên.

"Lão gia, thức ăn..." Lời của Tùy Yên bị cắt đứt.

"Ta cùng phu nhân đã dùng ở ngoài, các người đều lui ra đi. Hôm nay Phu nhân bị kinh sợ, muốn đi nghỉ sớm, không có việc gì thì không nên tới quấy rầy." Dịch Khanh Hàn phân phó xong, nhóm người Tùy Yên liền đi xuống. Nhìn Dịch Khanh Hàn đóng cửa phòng, Lam Ngữ Tư mơ hồ có cảm giác không yên, rõ ràng hai người còn đói bụng, sao lại nói đã dùng qua cơm tối chứ.

Dịch Khanh Hàn bước lại giường, cúi xuống đem ánh mắt đầy tính xâm lược nhìn về mặt có chút hoảng sợ của Lam Ngữ Tư, trên mặt lộ ra nụ cười như sói gắp thức ăn.

Lam Ngữ Tư bị nhìn chăm chú có chút hốt hoảng, đứng lên chạy tới phía chiếc bàn nói: "Lão gia, ngài khát nước rồi, uống một chút..."

Dịch Khanh Hàn ở phía sau đột nhiên ôm lấy Lam Ngữ Tư cầm cọ lên mặt nàng nói: "Vừa nãy trên xe không phải rất thuận theo sao? Giờ sao? Lại muốn cách xa ta nữa hả?"

"Không phải vậy, ta...ta không ly khai." Mặc dù lòng dạ nàng sắt đá, lúc này cũng hóa thành nước.

"Thật không?" Dịch Khanh Hàn quay người nàng lại, dùng đôi mắt sâu hun hút nhìn nàng. Hắn đã sớm có chủ ý, bất kể nàng đi hay không đi, hắn cũng muốn mạnh mẽ giữ nàng lại bên cạnh mình.

"Đương nhiên." Lam Ngữ Tư hồ hấp có chút khó khăn, tới sát phía sau.

Vừa dứt lời, tay phải bị cầm lấy, Dịch Khanh Hàn cầm tay nàng đưa tới ngực mình, tựa đầu vào trán nàng, lời nói bá đạo lại mang chút áp lực: "Ta đem tim mình trao cho nàng, nàng chớ phụ ta. Nếu phụ ta, ta liền giết nàng, ôm nàng nhảy núi lần nữa, tựa như lần trước đó." Dịch Khanh Hàn ngoài miệng nói tàn nhẫn, nhưng trong lòng ôn nhu như nước, nhìn đôi mắt nàng mong nước, thầm nghĩ dù cho nàng có phụ mình nghìn lần vạn lần, thì nàng vẫn là người trong lòng mình.

Nghe lời hắn bá đạo cường ngạnh, nhưng biểu lộ chân thành tha thiết, hơi thở mạnh mẽ khiến cho Lam Ngữ Tư rung rung gật đầu, thầm nghĩ đơn giản chỉ cần mình không thể không chịu nổi tịch mịch mà hồng hạnh xuất tường, hai người làm đôi vợ chồng không có dục ái, có thể sẽ vui vẻ cả đời.

Lam Ngữ Tư mở to hai mắt, đối diện với đôi mắt của hắn, sau khi chạm phải ánh mắt chiếm mất hồn người khác, lại bất an cụp mắt xuống.

Người đối diện hồ hấp nhanh hơn, môi nóng trượt qua trán nàng, hôn lên chân mày, một đường đi tới trên môi. Nhẹ nhàng hôn lấy, hai người triền miên, một cảm giác nóng bỏng xuất hiện, Lam Ngữ Tư cảm thấy cả người như nhũn ra.

Chớp mũi khẽ chạm, hút mật trong hoa, một bàn tay to lại đem nàng ôm thật chặt. Lam Ngữ Tư tựa lưng vào bàn, hồ hấp dồn dập cùng với việc hắn ôm eo nàng, thỉnh thoảng chạm vào mép bàn, phát ra âm thanh cực kỳ ái muội.

"A!" Áo ngoài của Lam Ngữ Tư bị cởi ra, theo bản năng lấy tay che chắn.

Trong binh pháp coi trọng kẻ giường đông kích tây, Lam Ngữ Tư đang cố chống đỡ ở phía trên, phía dưới lại bị phục kích, quần sam bị kéo xuống, tên kia đương đương tự đắc cười chứng tỏ sức mạnh của bản thân.

Lam Ngữ Tư mặt đỏ tím đập, mặc dù cho rằng hắn không làm được cái gì, nhiều lắm chính là ôm ấp như Vương phu nhân nói, thậm chí là khóa thân ôm nhau mà ngủ, nhưng tim cũng đập loạn không ngừng.

Dịch Khanh Hàn cởi quần áo trong của mình, Lam Ngữ Tư đột nhiên nhớ tới áo lót Vương phu nhân đưa, thầm nghĩ, chẳng lẽ sau này mình phải mặc cái loại áo lót xấu hổ muốn chết này, nghĩ tới đây mặt càng hồng hồng.

Quần áo trong bị cởi ra, Dịch Khanh Hàn không làm gì nữa, chỉ thờ hờn hờn ôm nàng đi về phía giường lớn. Chấn động đỏ thắm chói mắt, Lam Ngữ Tư đột nhiên có một loại cảm giác, khi trong lòng thật sự quan tâm tới người này, bất luận hắn có cái gì thiếu sót, người đều sẽ cảm giác được hắn là tốt nhất. Nhớ tới lời Vương phu nhân nói, Lam Ngữ Tư xấu hổ nhắm hai mắt lại.

Nhắm mắt lại, những nụ hôn vẫn dữ dội như mưa rơi xuống, Lam Ngữ Tư cảm thấy như vậy là đủ rồi, cho dù không có vợ chồng chi thực, như vậy vượt vẻ cũng là đủ rồi. Nàng bỗng nhiên hiểu nguyên nhân vợ chồng Vương Thủ, có lẽ, tình cảm như vậy mới thuần túy nhất.

Nén đỡ chấp chòn, ánh sáng mập mờ chiếu vào sau màn, chiếu vào gương mặt ửng hồng. Lam Ngữ Tư cảm thấy quần áo lót bị cởi ra, đầu vai mát lạnh. Mở mắt, khuôn mặt tuấn tú của Dịch Khanh Hàn gần trong gang tấc, hồ hấp cũng như sóng nhiệt phả vào cổ mình, ngực mình. Lam Ngữ Tư cảm thấy bàn tay to cách áo lót xoa ngọn núi của mình, yêu thương vô hạn.

Áo lót được cởi ra, Lam Ngữ Tư xấu hổ ôm lấy cái chân bên cạnh, cố gắng che dấu thân mình.

"Xấu hổ cái gì." Dịch Khanh Hàn khẽ cười thấp giọng nói.

Lam Ngữ Tư chỉ cần môi không nói lời nào, ánh mắt né tránh nhìn về một bên, thấy Dịch Khanh Hàn không nhìn mình, lại đưa tay hạ màn giường xuống.

Dịch Khanh Hàn cười xấu xa khoát tay, màn rơi xuống, ánh nến ở bên ngoài, bên trong màn càng mờ ảo mập mờ, ánh sáng loáng thoáng xuyên vào, nhẹ nhàng gắn vào trên thân hai người. Nàng là nữ thám tử của Vạn Đốc, có lẽ sẽ không còn trinh tiết, nhưng hẳn không cần, từ nay về sau, nàng có thể luôn luôn bên cạnh mình là tốt rồi, không nhớ rõ chuyện trước kia càng tốt hơn.

Dịch Khanh Hàn lại duỗi tay, cởi nốt quần lót của nàng, nàng xấu hổ chui vào trong chăn không chịu ra ngoài. Dịch Khanh Hàn bỏ đi quần áo của mình, cả quần áo của Lam Ngữ Tư cùng ném ra ngoài màn, lúc này mới đưa tay xé chăn.

Trốn trong chăn, Lam Ngữ Tư cảm thấy thật sự khó thở, đang muốn thò đầu thò gập, trước mặt bỗng nhiên sáng lên. Dịch Khanh Hàn đem nàng kéo vào trong lồng ngực mình, thò hôn hên cười nhẹ nói: "Ta sớm nói qua, nàng không đi được nữa, bắt đầu từ tối nay, nàng lại càng không thể đi được nữa."

Lam Ngữ Tư còn chưa nghĩ lại lời hắn, môi hắn đã chặn ngang miệng, tiếp theo liền bị kéo ra ngoài trần, phía trên vẫn bị hắn hôn triền miên, phía dưới, hai ngọn núi cũng gập 'sổ kiếp', thân thể Lam Ngữ Tư cứng ngắc, không biết nhúc nhích như nào, chỉ có thể để mặc cho hắn làm gì thì làm.

Tiếp theo, hắn dúi môi thẳng tới nụ anh đào rồi liếm mút, Lam Ngữ Tư cảm thấy cả người mềm nhũn, nhưng lại muốn ưỡn ngực nghênh đón cùng đáp lại.

Phía dưới hơi ướt át, Lam Ngữ Tư nhất thời xấu hổ, hết lần này tới lần khác, tay của hắn cố tình dọc theo bắp đùi trượt vào khu rừng rậm.

Lam Ngữ Tư khẽ run rẩy thân thể, phản xạ có điều kiện kẹp chặt bất động.

Dịch Khanh Hàn cũng khản trương, chưa bao giờ khản trương như này, hắn muốn thăm dò nơi đó, nhưng cũng không có biện pháp. Có câu nói 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng', Dịch Khanh Hàn lấy bàn tay đi đầu, trừu chọc trước thăm dò sau, chủ tướng liền muốn dẫn người tiếp cận rồi.

Lam Ngữ Tư đã sớm bị quân tiên phong uy bức tan rã, lòng quân rung chuyển.

Cả người Lam Ngữ Tư nóng ran, chỉ cần thấy bây giờ chính là thời khắc đẹp nhất, cả người mềm mại thật tốt, nàng nghĩ, cuộc sống vợ chồng chân chính, cũng sẽ không được như thế. Kiếp này, có thể sống cùng hắn như này cả đời, nàng rất thỏa mãn.

"Phu nhân, đừng sợ, nhìn ta." Dịch Khanh Hàn rút tay về, cong người lên nhìn Lam Ngữ Tư hai mắt mê ly, ngữ điệu quái dị nói.

Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy tê dại, chỉ hận hắn rút tay ra, lại không biết nói cái gì đó, liền theo bản năng vịn vào vòng eo, cần môi.

Phản ứng này kích thích Dịch Khanh Hàn căng thẳng đầu óc, không chút nghĩ ngợi liền hôn môi nàng, tiếp theo, phía dưới tìm đúng vị trí, đẩy vào.

Lam Ngữ Tư đang chìm trong những nụ hôn nóng bỏng cùng vuốt ve, đột nhiên cảm thấy phía dưới một trận đau nhói, hoảng sợ tròn to hai mắt nhìn Dịch Khanh Hàn, đau đến khẽ run.

"Đừng sợ, nhìn ta, sẽ tốt thôi." Dịch Khanh Hàn sợ làm nàng bị thương, cố nén thân thể, hạ giọng nói.

Lam Ngữ Tư đau đến choáng đầu, trong lòng lại ngạc nhiên không dứt, chỉ trừng mắt nhìn hắn. Nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng tóm lại cũng chỉ có một nghi vấn, nàng vốn đã chuẩn bị kỹ càng, lại đột nhiên bắn khoản nặng nề. Chỉ thấy hai mắt hắn mờ màng, lại hôn môi nàng, dùng cả vai kiên cố đem nàng che ở dưới mình, bảo vệ.

Lam Ngữ Tư đầu óc hỗn loạn, muốn nói chuyện nhưng lại không nói ra lời, chỉ cảm thấy trời đất cũng xoay tròn, Lam Ngữ Tư đau đến khó nhịn, muốn kêu to, miệng lại bị hắn hôn kín. Đau đến phía dưới tương tự như nổi ngứa hoặc trong lòng ngứa, qua một hồi lâu, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, hoặc nói rằng đã chết lặng.

Dịch Khanh Hàn bắt đầu luật động, thân mình lên xuống pháp phòng, người phía dưới mặt đã đỏ rực, cần môi nhắm chặt hai mắt đầu nghiêng về một bên. Dịch Khanh Hàn một tay mân mê nụ hoa của nàng, một tay ôm lấy hông nàng, khiến cho hai người kết hợp càng chặt chẽ. Vuốt eo thon mềm mại của nàng, Dịch Khanh Hàn chỉ cảm thấy đây là tơ lụa cao quý nhất thế gian. Nhẹ nhàng vuốt, lại cảm giác đây là ngọc thạch bóng loáng, như một kiện áo ngủ bằng gấm.

Luật động vẫn tiếp tục, Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy tê dại toàn thân, nửa người dưới như một con thuyền trong biển rộng, cuồng phong gió bão ập đến, phá tan buồm, thổi đi mái chèo, chỉ còn một khối thuyền theo sóng lớn nhấp nhô trên biển rộng.

Không biết do va chạm hay nguyên nhân nào khác, đôi môi vẫn mím chặt của Lam Ngữ Tư nhin không được nhẹ rên thành tiếng, đè nén sự ngượng ngùng này, Lam Ngữ Tư càng thêm cần chặt môi quay đầu. Trên người giống như đang đốt lửa, càng vận động kịch liệt, bầu trời bao la đột nhiên như có tiếng sấm, gió càng lớn, sóng càng mạnh, thuyền nhỏ cũng càng nhấp nhô.

Lam Ngữ Tư không biết trải qua bao lâu, ngay tại lúc chính mình sớm một môi không chịu được, tay của hắn từ eo đưa lên, xoa bụng tròn bóng của nàng, không ngừng vuốt ve khiến thân thể nàng càng thêm run rẩy.

Hai chân nhúc nhích không ngừng, ngay lúc sắp không kiên trì được, Dịch Khanh Hàn đem hai chân nàng khoác lên ngang hông hắn, càng vận động kịch liệt.

Lam Ngữ Tư nắm gối, giường lớn cũng đừng đưa theo nhịp, hai ngọn núi nhỏ cũng run rẩy đồng đưa theo.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thành Khẩn Khai Báo.

Sau trận kịch chiến lạng lẽ, hai quân đã phân định thắng bại, Dịch Kinh Hân không kịp sắp xếp tàn cuộc đã vội ôm chiến lợi phẩm vào lòng.

Cả người Lam Ngữ Tư đều đau nhức, mặc dù bụng đói nhưng không còn sức lực để đứng dậy, nàng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, ngoài trời đã sáng trưng, ánh mặt trời yếu ớt bị tấm màn cửa che chắn không thể lọt vào trong phòng. Trận tuyết đầu tiên của mùa đông đã lặng lẽ rơi.

Lam Ngữ Tư khẽ cử động thì cảm thấy cả người không còn sức lực, tay chân đều đau nhức, bản thân thì được ôm trong lồng ngực ấm áp. Tiếng hít thở của Dịch Kinh Hân chợt nhẹ đi, Lam Ngữ Tư lập tức nhắm chặt mắt lại, nằm im không dám nhúc nhích giả bộ ngủ, đây đâu phải đêm qua, bây giờ trời đã sáng khiến người ta cảm thấy rất xấu hổ.

Hô hấp của Dịch Kinh Hân kia nhẹ hơn rất nhiều, nhịp nhàng mà vững vàng, hai cánh tay của hắn ôm chặt thân thể nàng, cầm tựa trên đầu nàng. Lam Ngữ Tư chợt thấy cả người cứng ngắc không được tự nhiên, muốn khiến hắn thật nhanh rời giường ra khỏi phòng, nhưng lại có chút hường thụ cảm giác được nằm trong vòng tay của hắn.

"Ba năm trước đây, khi ta xâm nhập vào Đông Hán đã lấy thân phận của một hoạn quan, nhưng sự thực ta không không phải như vậy." Dịch Kinh Hân nhẹ nhàng mở lời, giọng nói giống như đang ru trẻ con ngủ, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ không hề giống như dáng vẻ hung ác lúc bình thường.

Lam Ngữ Tư nghe xong thì vẫn tiếp tục giả vờ ngủ say, nàng không nhúc nhích, lông mi nhẹ nhàng run run, chăm chú lắng nghe.

"Ta đã làm được rất nhiều chuyện muốn làm, cũng đã làm rất nhiều chuyện không muốn làm, đã từng lừa người khác, cũng từng bị người ta lừa gạt." Lạc Kinh Hân nói tới đây thì cười tự giễu, nói: "Chính là Từ Yên, nàng biết không, con heo con bằng vàng hôm đó vốn ta muốn tặng cho nàng ấy, nhưng kết quả..."

Lam Ngữ Tư nghe đến đó thì trong lòng đột nhiên lạnh đi giống như có một cây gai cứa vào lòng nàng, khóe miệng không tự chủ được mà khẽ nhếch lên.

"Ta nghĩ đó là yêu, nhưng lại không phải yêu, chỉ là ta có thể nhìn thấy bóng dáng của bản thân qua nàng ấy mà thôi." Dịch Kinh Hân nói xong thì nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên đỉnh đầu Lam Ngữ Tư rồi nói tiếp: "Trái tim của ta cũng là máu thịt, nó đã bị một tiểu hồ ly câu mất hồn phách rồi. Có lẽ, lúc ta mang nàng rời khỏi Triệu phủ thì lòng của ta đã bị nàng chiếm mất rồi."

Con giận của Lam Ngữ Tư dần dần tan mất, nàng vẫn tiếp tục không động dậy giả bộ ngủ.

"Nếu phu nhân ngủ say không biết gì, vậy thì vì phu phải lợi dụng lúc người ta không biết gì mà ra tay thôi." Dịch Kinh Hân vừa nói xong thì bàn tay to lớn mở tới dưới thân của Lam Ngữ Tư làm cho tâm hồn bé bỏng của nàng hoảng sợ, tay chân luống cuống ngăn chặn.

"Đúng là một con hồ ly thích gạt người, ta nói đúng không?" Dịch Kinh Hân bắt lấy hai tay nàng rồi ôm nàng thật chặt vào trong lòng.

"Ta không phải người thích lừa gạt người khác, chàng mới là người thích gạt người." Lam Ngữ Tư tránh ra xa, khuôn mặt lạnh lùng, muốn xả giận lên con heo bằng vàng, nhưng sợi dây đeo màu hồng qua chắc chắn không thể bứt đứt khiến nàng không xả được con tức giận, nên cực kỳ buồn bức liền hát chần nham sang một bên cách Dịch Kinh Hân thật xa, giận dữ không thèm để ý tới hắn.

Dịch Kinh Hân nhất thời khản trương, vội vàng đưa tay kéo đứt sợi dây hồng trên cổ nàng, Lam Ngữ Tư cảm sợ dây hồng có con heo bằng vàng dùng sức ném về phía ngoài cửa. Sợi dây bay ra xa phát ra tiếng vang 'cạch cạch'.

"Phu nhân của ta, phu nhân tốt của ta, tiểu hồ ly của ta." Dịch Kinh Hân biết lỗi của mình đã làm người mình yêu thương nổi giận, vội vàng xáp lại lấy lòng, kéo nàng vào trong lòng dỗ dành: "Được được, chỉ cần nàng được vui vẻ thì có thể tùy ý xử phạt vi phu. Phu nhân đừng nổi giận mà sinh bệnh, vi phu sẽ rất đau lòng, đây là trừng phạt lớn nhất với ta."

Lam Ngữ Tư nghe xong thì trong lòng quay vòng vòng, giờ mới hiểu được ý tứ trong đó, con giận cũng tan hơn phân nửa nhưng vẫn bĩu môi không nói lời nào.

"Nàng xem, đây chẳng qua chỉ là vật mua mát vài lượng không đáng giá là bao, vòng trên cổ tay nàng là vi phu phải bỏ ra tới hơn một ngàn hai mới mua được, bên nào nhẹ bên nào nặng?" Dịch Kinh Hân nâng cổ tay Lam Ngữ Tư lên, nhỏ giọng nói, nhìn dáng vẻ suy tư của Lam Ngữ Tư thì chợt thấy buồn cười.

Hai người cứ như vậy im lặng nằm, Dịch Khanh Hàn cầm lấy bàn tay Lam Ngữ Tư đưa lên môi khẽ hôn, hưởng thụ thời gian tốt đẹp này.

Lam Ngữ Tư biết tâm ý của hắn, mới vừa rồi chỉ là tâm tình tùy hứng của tiểu nữ nhi nổi lên thôi, lúc này lại hé miệng muốn nói chuyện.

"Có chuyện gì? Phu nhân của ta muốn nói gì nào?" Dịch Khanh Hàn yêu thương nhìn Lam Ngữ Tư, chớp chớp đôi mắt đầy mong đợi.

"Thiếp... đói bụng." Lam Ngữ Tư vừa nói xong thì bụng cũng vô cùng phối hợp kêu 'ọc ọc' khiến nàng xấu hổ đến mức vội vàng đem mặt chui vào trong lòng hắn.

Khóe miệng Dịch Khanh Hàn hơi co rút, hắn đành luyến tiếc buông thân hình nhỏ nhắn mềm mại trong lòng ra, nói: "Được, đợi một chút, vì phu sẽ gọi người đưa vào."

Dịch Khanh Hàn nói xong liền đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên trán Lam Ngữ Tư rồi mới đứng dậy mặc quần áo. Lúc Dịch Khanh Hàn mặc áo lót thì phát hiện trên đó dính mấy vết máu đỏ, sau khi phát hiện ra là do buổi tối kích tình ngày hôm qua để lại thì khóe miệng bất giác cong lên rồi nhét chiếc áo đó vào trong ngực.

Sau đó hắn kiểm tra trên giường không phát hiện điều gì bất thường mới đi đến tủ tìm một bộ áo lót và tiết kiệm mới rồi đi vào sau tấm bình phong thay.

"Phu nhân mặc tạm cái này, chút nữa vì phu tắm rửa xong sẽ hầu hạ nàng tắm rửa." Dịch Khanh Hàn xấu xa nói, lời này của hắn khiến trái tim bé bỏng của nàng bị dọa sợ vội vàng co đầu rút cổ.

Sau khi tắm rửa xong, Dịch Khanh Hàn mặc quần áo sạch sẽ, suy nghĩ một chút vẫn thấy lo lắng, vì thế lại đem cái áo lót bị dính máu nhét vào trong ngực.

Thân mình Lam Ngữ Tư có chút đau nhức, sau khi miễn cưỡng tắm rửa xong thì mới kéo cơ thể cứng ngắc ngồi xuống ghế bên cạnh bàn.

"Nhìn nàng xem, ta đã bảo nàng không cần cùng vị Vương phu nhân đi dạo hậu hoa viên làm gì, đã thấy mệt chưa." Dịch Khanh Hàn dùng thái độ nghiêm túc nhẹ nhàng trách cứ nàng, Lam Ngữ Tư chăm chú nhìn hạ nhân đang đứng một bên, chỉ có thể im lặng.

"Ăn nhiều một chút, tuy rằng cháo của nhà Vương phu nhân ngon miệng nhưng cũng không thể ăn no được, lần sau trở về muốn ăn khuya thì cũng đừng giờ tỉnh tỉnh trẻ con nữa." Dịch Khanh Hàn 'Danh chính ngôn thuận' cầu nhàu, bụng Lam Ngữ Tư đã sớm đói meo, trời mới biết người này cứ 'Thông thả nhòn nhơ' giống như không muốn cho người ta ăn cơm vậy.

Người này không có nhân tính chỉ cầm hai khối điểm tâm trên bàn, người một miếng ta một miếng, ăn được hai miếng bé tẹo như thế đã bắt đầu khai chiến. Từ xưa đã nói binh mã phát động thì lương thảo phải đi trước, không có lương thực thì không có sức lực, có đầu sức để liều mạng, tạo dựng anh hùng, sớm hay muộn cũng sẽ quan bức dân phản!

Dịch Khanh Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Ngữ Tư đang căng thẳng, không dám nói nhiều nữa, hai người liền ăn đến no căng mới thôi. Cũng may từ trước đến nay bữa sáng đều được chuẩn bị rất phong phú, không thì với sức ăn bây giờ thì khẳng định hai người không thể lấp đầy cái bụng đói.

Ăn xong điểm tâm, Dịch Khanh Hàn ôm chặt Lam Ngữ Tư một cái rồi mới lưu luyến đi tới Đông Xưởng, còn toàn thân Lam Ngữ Tư đau nhức nằm thẳng cẳng trên giường rên hừ hừ.

"Phu nhân, người đã đi dạo bao lâu vậy, vị Vương phu nhân kia cũng không biết mệt à?" Tùy yên vừa xoa bóp chân cho Lam Ngữ Tư vừa không hiểu hỏi.

"A, có lẽ là Vương phu nhân thật sự không thấy mệt mỏi." Gương mặt Lam Ngữ Tư nóng lên, vội vàng đổi sang nằm nghiêng, giấu khuôn mặt đang đỏ bừng của mình đi.

Tinh thần của Dịch Khanh Hàn sáng khoái, hắn đi vào Đông Xưởng, người lính gác cổng vội vàng đi đến, thấp giọng nói: "Đại nhân, hôm nay khi lâm triều, Lễ bộ Thượng thư Giản đại nhân dâng sớ buộc tội Tây Xưởng vì án tử của cha con Dương Xương Hà."

Dịch Khanh Hàn khẽ nhíu mày, đem áo choàng vứt cho hắn ta, cười khinh thường: "Hừ, vậy thì quá tốt, nếu như Tây Xưởng không hành động thì chúng ta bằng chứng Vương đốc chủ chuyển tới Đông Xưởng không đủ tin cậy, như vậy thì người nhận hối lộ sẽ không có việc gì."

Phong Tuấn đi theo Dịch Khanh Hàn trở lại trong phòng, trên bàn xếp đầy mật báo các đội trưởng trình lên, cầm lấy mấy quyển đọc qua, trong lòng lại luôn nhớ tới tiểu hồ ly đang ở nhà kia, vì thế dứt khoát buông mật báo xuống.

"Phong Tuấn, ép Lý Ngọc Dũng nói ra." Nếu không thể làm mọi chuyện chu toàn vậy thì cứ xử lý mọi chuyện phóng khoáng một chút.

Dịch Khanh Hàn mặc quần áo thật dày, bộ quần áo kỳ lân bên trong còn lót thêm lớp vải bông, áo khoác rồi lại thêm áo choàng, hắn ngồi ở trên ghế dựa uống trà nóng cũng không biết đang miễn man suy nghĩ gì. Phong Tuấn đứng bên cạnh thỉnh thoảng rót thêm nước ấm, trong phòng, Lý Ngọc Dũng đã quỳ đến tím bầm cả đầu gối.

Thời tiết giá rét, trong phòng giam lại âm thấp u tối, Lý gia là bại tướng nên dù ăn mặc phong phanh cũng không dám nói câu nào, âm thầm nghe trộm tiếng kêu của phòng cách vách truyền đến, không bao lâu chỉ còn nghe thấy tiếng kêu yếu ớt khiến cho da đầu hắn run lên.

"Đó là mấy việc 'tắm rửa', điều kiện trong nhà tù thiếu thốn nên đã hơn mười ngày chưa được tắm rửa, đây cũng xem như là ưu đãi đặc biệt." Dịch Khanh Hàn đặt chén trà xuống, nhìn Lý Ngọc Dũng đã bị đông cứng gần một giờ, hắn cười nói: "Ngươi có muốn nhận được ưu đãi như vậy không?"

Lý Ngọc Dũng nghe xong thì lập tức ý chí mất hết, chỉ cảm thấy trong quần một dòng nước ấm chảy ra. Dù trước đây chưa từng được nghe qua nhưng mấy ngày ở trong đây cũng đã được chứng kiến tận mắt, cái gọi là 'tắm rửa' là đem nước nóng tưới lên người, sau đó dùng đinh sắt cào qua lại trên da thịt, bị hành hạ giày vò cho đến chết.

Lý Ngọc Dũng sợ vỡ cả mặt nhưng lại không có can đảm cắn lưỡi tự sát, chỉ đành run rẩy nhìn Dịch Khanh Hàn, không biết là do lạnh hay là do bị dọa sợ mà hàm trên hàm dưới va vào nhau lập cập.

Dịch Khanh Hàn nhú mày, quyết định phải mau mau đứng lên rồi đi để tránh khỏi mùi khó người này và nhanh chóng giải quyết xong mọi việc. Liếc mắt nhìn Phong Tuấn rồi mới chậm rãi hỏi: "Tính cách vị công tử Vinh Quang kia ương ngạnh ngốc nghếch không biết thì thôi nhưng vì sao ngươi cũng ngốc nghếch giống hắn vậy?"

Lý Ngọc Dũng nghe xong câu này thì cúi thấp đầu, môi run rẩy, không dám lên tiếng.

"Chuẩn bị nước sôi." Dịch Khanh Hàn nói với người bên ngoài một câu.

Lý Ngọc Dũng nghe xong lại tè ra quần lết về phía trước một chút, hai khuỷu tay cố chống đỡ nói: "Dạ, là do gia phụ bảo ta kết thân với hắn."

"Vậy sao? Vì sao phụ thân ngươi lại muốn ngươi kết thân với hắn? Kết thân xong thì lại sai ngươi làm gì?" Dịch Khanh Hàn đi thẳng vào vấn đề, không muốn tiếp tục vòng vo nữa.

"Gia, gia phụ nói, nói hắn quyền cao chức trọng, nếu con kết thân với với hắn thì sau này chắc chắn sẽ được hắn trợ giúp, con đường làm quan sẽ rộng mở, chỉ có lợi không có hại." Sự gan dạ của Lý Ngọc bộc phát, nhưng không thoát khỏi con mắt sắc bén của Dịch Khanh Hàn.

"Rất tốt, rất tốt." Dịch Khanh Hàn lập tức mở cửa, đúng lúc gặp một lao dịch đang kéo một người máu thịt mơ hồ đi qua liền ra lệnh. "Đưa hắn đi tắm rửa!"

Lý Ngọc Dũng nghe xong cũng không dám giấu diếm nữa, hắn kêu gào thảm thiết gọi.

Dịch Khanh Hàn đóng cửa lại trở về ghế ngồi xuống, trầm giọng nói: "Bản quan không có thời gian quanh co cùng ngươi, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, tại sao lại kết thân với Vinh Suất con của Vinh Vạn Thủy!"

"Gia phụ, gia phụ nói, bảo ta dò thám từ hắn nhất cử nhất động của Vinh Quang." Lý Ngọc Dũng run rẩy nói: "Bảo ta, bảo ta theo dõi động tĩnh của cả nhà hắn."

Dịch Khanh Hàn suy nghĩ một chút, cuối cùng không hỏi thêm gì nữa, lúc này mới gọi người lôi cái tên bị dọa đến phát ngốc xuống.

Sau đó cuộc đấu trí với Lý Đầu khó khăn hơn rất nhiều, mãi đến khi dùng hình hắn mới thú nhận năm đó là thông qua Thông Thiên Giám giật dây thay đổi gương mặt, lúc trước là lễ bộ Tả thị lang, bây giờ là Lễ bộ Thượng thư Giản đại nhân giật dây mới giả tạo hiện tượng thiên văn dị thường nói có gian thần nổi loạn.

Phụ tử Lý Đầu nhất định là phải chết, chẳng qua vấn đề là chết sớm hay muộn và chết bằng phương thức nào mà thôi, Dịch Khanh Hàn tra hỏi xong thì đã có chút manh mối, lúc này mới đứng dậy hỏi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thẳng Thắn.

Beta: Jun

Sau khi hỏi phủ, Dịch Khanh Hàn vào thẳng căn phòng xa hoa nhất. Lam Ngữ Tư thấy Dịch Khanh Hàn đi vào phòng thì mới chậm rãi động dậy định leo xuống khỏi giường nhỏ nhưng lại bị hắn đỡ trở lại giường.

"Nàng nghỉ ngơi đi, chẳng lẽ tối qua nàng không thấy mệt sao? Xem ra đêm nay có thể tiếp tục nhì." Dịch Khanh Hàn dùng một tay nâng cằm nàng lên, nói.

Lam Ngữ Tư xấu hổ đến nỗi nói không lên lời, thật may ở trong phòng không có người ngoài vì thế nàng lui vào trong giường nhỏ để tránh né hắn. Nhớ tới lần ái ân đêm qua, tìm Lam Ngữ Tư lại không ngừng đập thành thịch, không còn mặt mũi nào nhìn Lạc Khanh Hàn.

Qua một hồi lâu cũng không thấy Dịch Khanh Hàn có hành động gì, Lam Ngữ Tư vụng trộm quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy hắn đang chăm chú nhìn mình.

"Lão già, lão già làm sao vậy?" Lam Ngữ Tư thấy hấn kỳ lạ thì dựa vào người hấn hỏi.

"Gọi tướng công!" Dịch Kinh Hân ôm cổ nàng, kiều ngạo bá đạo không cho phép nàng dám phản kháng.

"Tướng công, chàng làm sao vậy? Có chuyện gì phiền lòng sao?" Lam Ngữ Tư khéo léo tựa đầu vào trong ngực hấn, hỏi.

"Ta sợ." Bàn tay to của Dịch Kinh Hân vuốt ve bờ vai nàng, ôm nàng thật chặt, nhẹ nhàng nói.

Lam Ngữ Tư khó hiểu ngẩng đầu, nhìn người nam nhân dường như chưa bao giờ biết sợ cái gì.

"Ta sợ nàng sẽ nhớ lại chuyện trước kia mà bỏ ta đi làm chuyện riêng của nàng." Dịch Kinh Hân bá đạo ôm nàng thật chặt, hấn sợ chỉ cần sơ ý một chút thì nàng sẽ biến mất mãi mãi, cường ngạnh nói: "Nàng đừng mơ có thể rời khỏi ta, bất kể nàng trốn đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được nàng!"

"Không, không đâu. Thiếp không nhớ cái gì cả, cho dù có nhớ ra, thiếp cũng sẽ nói toàn bộ cho chàng, nhờ chàng làm giúp thiếp mà." Dịch Kinh Hân bật cười, yên tâm hơn đồng thời lại trêu ghẹo: "Nương tử cứ yên tâm, mọi chuyện cứ giao hết cho ta!"

"Chàng nói khi nữ nhân có chuyện gì thì chỉ cần ngồi chờ nam nhân của mình giải quyết hộ." Lam Ngữ Tư nghiêng đầu nói.

"Đúng, rất đúng, đều là những lời ta đã nói với nàng, nàng chỉ cần đứng ở sau lưng ta, ăn ngon ngủ ngon là tốt rồi." Dịch Kinh Hân cong khoe miệng. "Hãy tin tưởng ta, bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều có thể giải quyết được."

Lam Ngữ Tư dừng một chút, có chút do dự không biết có nên nói ra không, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng, cúi đầu nói: "Triệu Đô, thù hạ của chàng, luôn luôn vụng trộm lên gặp thiếp. Hấn nói... có quen biết thiếp từ trước, nhưng thiếp không nhớ ra nên không biết hấn nói thật hay giả, thiếp cũng không tin." Nói đến đây, Lam Ngữ Tư ngẩng đầu, vội vàng quan sát biến hóa trên khuôn mặt lạnh lùng không có hơi ấm của hấn.

Trong lòng Dịch Kinh Hân hơi khổ sở, tuy hấn biết nàng đang nói đến việc đêm đó hai người gặp gỡ nhau, nhưng hấn không biết trước đó hai người còn phát sinh chuyện này. Bởi vì trong lời Lam Ngữ Tư vừa nói có câu 'luôn luôn vụng trộm lên gặp thiếp', hấn mới biết được việc này xảy ra không chỉ một lần.

Lam Ngữ Tư thấy Dịch Kinh Hân nhìn mình không nói lời nào, cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, cúi đầu nói: "Lúc trước, thiếp lên đem Từ Ngọc Quan Âm đến hậu viên thì bị hấn phát hiện, sau đó..."

Lam Ngữ Tư ngập ngừng không nói một mạch ra được, Dịch Kinh Hân nghe thấy vậy, con giận trong lòng đã sớm tan thành mây khói.

"Được rồi, ta đã hiểu rồi, sau này ta sẽ che chở bảo vệ nàng thật tốt, ta sẽ không để cho hấn có cơ hội tiếp cận nàng. Lúc trước là do ta không tính toán chu toàn mới khiến cho hấn có cơ hội qua mặt ta." Dịch Kinh Hân thấy Lam Ngữ Tư càng nói càng sợ hãi, hấn đưa tay khoát lên bờ vai của nàng, ôn nhu nói.

"Chàng không trách ta chứ?" Lam Ngữ Tư thấy vẻ mặt Dịch Kinh Hân không giống như đang giả vờ thì mới bót lo lắng, tựa vào trong lòng hấn làm nũng.

Dịch Kinh Hân không trả lời, chỉ bắt lấy bàn tay đang vuốt ve hấn, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Ta có mối thù lớn nên mới trà trộn vào Đồng Xưởng để khiến những kẻ đó chết không được tử tế. Khi làm xong việc, ta sẽ mang nàng rời đi, đi một nơi thật xa, nếu nơi đó không được phồn hoa thoải mái như nơi này thì nàng có bằng lòng theo ta hay không?" Đêm đó khi nhìn thấy nàng gặp riêng Triệu Đô, lòng hấn tràn đầy lửa giận nhưng miễn cưỡng nhịn xuống được, hấn đã từng nghĩ sẽ trừng phạt nàng nhưng lại phát hiện cho dù tức giận đến như thế nào cũng không xuống tay được. Hôm nay nàng đã hoàn toàn thuộc về hấn, con giận dữ của Lạc Kinh Hân cũng biến mất, ngay cả sự thù địch với Triệu Đô cũng giảm đi hơn nửa.

Lam Ngữ Tư chưa từng nghe hấn kể về chuyện của mình, dù không biết lý do nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ hỏi hấn. Có thể là trong mấy ngày này đã có những biến hóa nghiêng trời lệch đất khiến cho nàng còn chưa hồi phục lại tinh thần, cũng có thể là nàng cảm thấy Dịch Kinh Hân sẽ nói với mình. Nhưng khi nghe hấn nói đến câu 'thù lớn' thì trong lòng vẫn không tránh khỏi run lên, nàng nghe thấy sự tang thương trong giọng nói của hấn, không nhịn được dùng tay xoa ngực của hấn, hỏi: "Tướng công, tại sao lại có thù hận?"

Dịch Kinh Hân suy nghĩ một lát xem nên nói ra như thế nào, lại đột nhiên phát hiện không cách nào nói lên lời, chỉ có nhàn nhạt tổn thương.

Lam Ngữ Tư nhìn ra bị thương trong mắt hấn, nàng vô cùng đau lòng đến, vội vàng trêu ghẹo hỏi: "Như vậy coi như thiếp đã biết một bí mật động trời sao?"

Hấn nhẹ nhàng cười gật gật đầu.

"Bình thường nếu biết một bí mật động trời của người khác thì sẽ bị giết người diệt khẩu." Lam Ngữ Tư nghiêm túc nói.

"Được, bây giờ ta sẽ lập tức bịt miệng nàng." Dịch Kinh Hân nghe xong nhịn không được bật cười, một tay kéo nàng vào trong lòng, khóa cái miệng nhỏ lại.

"Không, không được..." Lam Ngữ Tư sợ Dịch Kinh Hân lại muốn tiến thêm bước nữa, giữa hai chân nàng đến giờ vẫn còn ần ần đau, không tự chủ được kẹp chặt hai chân lại.

"Được, tạm thời tha cho nàng một mạng..." Dịch Khanh Hàn dùng ngón tay cái vuốt ve gương mặt nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Còn đau không?"

Lam Ngữ Tư làm sao không biết xấu hổ mà trả lời hắn, cắn môi cúi đầu, nha đầu ngốc này cũng biết thẹn thùng.

"Lão gia, lão gia, Dịch tổng quản nói Đốc chủ phái người đến gọi ngài tiến cung." ở Ngoài cửa, Tùy Yên gọi vọng vào, cắt đứt cảnh tình cảm phu thê ngọt ngào.

Dịch Khanh Hàn lặng đi một chút, âm thầm đoán được là chuyện gì.

"Lão gia, mau đi đi, đi sớm về sớm." Lam Ngữ Tư đẩy đẩy Dịch Khanh Hàn nói.

Hắn cười dịu dàng rồi đứng dậy sửa sang lại quan phục, may mà còn chưa thay ra nên cũng bớt việc.

Lam Ngữ Tư đứng dậy định sửa sang lại giúp hắn, lại bị Dịch Khanh Hàn ấn trở về nói: "Đừng chờ ta, cứ đi nghỉ ngơi trước, phải tắm rửa nhiều hơn, nhớ chưa? Không nghe lời thì sẽ trừng phạt nàng!"

"Lão gia, chàng còn chưa dùng cơm chiều mà." Lam Ngữ Tư nhìn thấy hắn lạnh lùng giận dữ thì vội vàng đổi xưng hô với hắn: "Tướng công, chàng còn chưa dùng cơm chiều mà."

"Ta vừa đi vừa tùy tiện ăn một chút là được, nàng cứ ăn trước đi. Có lẽ muộn một chút ta mới trở về được, nàng cứ đi ngủ trước, nhớ chưa!" Dịch Khanh Hàn bế Lam Ngữ Tư trở về trên sạp, vuốt ve đầu nàng, uy hiếp gõ nhẹ trán của nàng một cái, cười rồi xoay người rời đi.

Lam Ngữ Tư cẩn thận nhớ lại, chỉ ngần ngừ mấy ngày mà bản thân giống như đã trải qua mấy năm, lại có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

Nhẹ nhàng vuốt ve nơi hắn mới chạm qua trên gương mặt của mình lúc này, tất cả những việc này đều là sự thật. Hắn vẫn bá đạo như vậy, cường thế, khi thể vẫn như trước đủ để trấn áp nàng phải trở nên thành thành thật thật trước mặt hắn, nhưng vẫn tồn tại sự dịu dàng bên trong đó.

Ăn xong cơm, nàng nằm vật xuống giường chờ hắn, giống như vô số thế tử bình thường đang chờ đợi tướng công trở về, bình dị mà lại vô cùng hạnh phúc.

Mùa đông đã đến, cho dù đắp chăn bông thật dày nhưng vẫn cảm thấy lạnh như cũ, trong phòng đốt than sưởi, cũng có cảm giác như lúc ở bên hắn, chỉ cần ôm gối của hắn trong ngực, cho dù ở trong tuyết thì cũng cảm thấy ấm, Lam Ngữ Tư tiến vào trong mộng đẹp khi vẫn ôm gối của hắn trong ngực.

Lam Ngữ Tư ngủ ở trong chăn màn ấm áp ở nhà thì Dịch Khanh Hàn lại đang ở ngoài trời đông giá rét trong điện Thái Hòa không rời đi được. Lại nói Hạ Minh vội vàng mời hắn đến là vì quần thần đang dâng tấu buộc tội Tây Xưởng Vương làm chuyện khiến hoàng đế giận dữ.

Khánh Nguyên để tức giận 'bóp' một cái đem tấu chương ném đến trước mặt người đang quỳ trước mặt nói: "Chẳng qua Trẫm chỉ dùng một tên thái giám, vậy mà lại bị bọn họ nói trẫm đã làm một việc thương thiên hại lý. Nếu như không nhờ Vương Thù tra ra thì trẫm thực sự không biết thần tử 'tốt' của trẫm lại gian xảo như vậy, hừ!" Khánh Nguyên để tức giận đến mức bàn tay phát run, lồng ngực phập phồng.

Mặc dù bình thường Hạ Minh cũng có quan hệ với Vương Thù nhưng việc này liên quan đến địa vị của mình nên hắn lại đổ thêm dầu vào lửa. "Vạn tuế gia bớt giận, tức giận sẽ tổn hại đến long thể, không đáng để tức giận."

"Người biết lo lắng cho thân thể trẫm, miệng lúc nào cũng nói 'trung quân hộ chủ' nhưng trong lòng thì thế nào." Nói đến đây Khánh Nguyên để kích động ho khê hai tiếng rồi lại hỏi tiếp: "Vẫn còn quỳ ở bên ngoài sao?"

"Vẫn đang quỳ, nói là, nói là..." Hạ Minh giương mắt vùng trộm xem sắc mặt của Khánh Nguyên để.

"Nói!" Hai tay Khánh Nguyên để để ở trên án rồng, quát lên.

"Nói nếu như không trừng trị Vương Thù thì sẽ tiếp tục quỳ đến khi vạn tuế gia ngài đồng ý với bọn hắn mới thôi." Hạ Minh nói đến đây thì đi về phía trước hai bước rồi quỳ xuống, giọng nói khẩn thiết khuyên: "Vạn tuế gia, hãy chú ý đến long thể, không bằng, liền..."

"Ba mươi bảy người, đánh mỗi người bốn mươi trượng, dùng hình cho ta!" Khánh Nguyên để nói xong liền hất tất cả đồ trên bàn xuống đất dọa cho Hạ Minh sợ đến nỗi cả người đều run lên.

Lúc mệnh lệnh được truyền đến, khóe môi Dịch Khanh Hàn hơi hơi lên, đã cố gắng cả một đêm, rốt cục cũng đã có kết quả. Bởi vì Khánh Nguyên để vẫn còn e ngại Vạn Đốc chuyện lúc trước nên giao cho Đông Xưởng chấp hành lần đình trệ này, cụ thể Hạ Minh chỉ định Lạc Khanh Hàn đảm đương việc giám hình.

Trước điện Thái Hòa, ba mươi bảy trọng thần của triều đình đã đồng loạt quỳ suốt cả đêm lập tức bị nha dịch Đông Xưởng đè xuống mặt đất, cởi quần lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết lở ló.

Dịch Khanh Hàn đưa tay che miệng, ngáp một cái, chậm rãi đi xuống bậc thang điện Thái Hòa, bắt đầu từ hàng thứ nhất, mỗi khi đi đến trước mặt một vị đại thần sẽ nói vài câu.

"Hoạn cầu!" Người đầu tiên cố sức ngẩng đầu nghiêng răng máng một câu, trong ánh mắt đầy oán hận đến xương tủy, giống như có mối thù giết cha đoạt vợ, trừng mắt nhìn Dịch Khanh Hàn.

Hôm nay Tâm tình Dịch Kinh Hàn vốn vô cùng tốt, không tức giận mà ngược lại còn cười cười, nhận ra người này là Hàn Lâm Viện Lỗ đại nhân thì cười giễu, vô cùng bất đắc dĩ nói một câu: "Đánh."

Nói xong liền đi đến người kế tiếp, người này vẫn cứng đầu cứng cổ trừng mắt nhìn Dịch Kinh Hàn nhưng không nói lời nào. Dịch Kinh Hàn nhận ra hần là Hình bộ hữu thị lang, là một kẻ tiểu nhân luôn thích dựa hơi, ngưng cười nói: "Phải tập trung mà đánh."

Dịch Kinh Hàn tiếp tục đi, lúc đi đến gần một người xấu xí thì mới ngừng chân. "Khâm thiên giám ngũ phẩm Linh Đài Lang? Rất tốt... Đáng đánh! Đáng đánh!" Dịch Kinh Hàn nhìn nha dịch trước mắt, lặp lại hai lần, nha dịch kia nghe xong thì tay nắm thật chặt đỉnh trượng vận sức chờ phát động.

Dịch Kinh Hàn đi một vòng, chậm rãi trở lại trên bậc thềm, giờ tay lên, nhìn đám người có bộ dáng xấu xí kia, cười hạ tay xuống.

Trong lúc nhất thời ba mươi bảy cây Đỉnh trượng đồng thời được giơ lên cao rồi hung hăng hạ xuống, tiếng khóc kêu, tiếng côn va chạm vào da thịt, tiếng mắng chửi, đủ loại tạp âm vang lên bên tai không dứt, âm thanh thảm thiết rung trời. Không biết đã qua bao lâu, lúc sắp có người hôn về tây thiên, có người chắc phải nằm liệt giường, cũng có người chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏi hần, đủ loại tình trạng khác nhau, tất cả đều do một câu nói của Dịch Kinh Hàn quyết định.

Đánh, thì chỉ là giáo huấn bình thường một phen là được, cho dù bị đánh trên dưới một trăm côn thì cũng chỉ là bị thương ngoài da; tập trung đánh, đó chính là muốn người tàn phế; đáng đánh, đó chính là muốn mạng của người đó.

Mới vừa rồi, người có gan chửi mắng Dịch Kinh Hàn mà hần vẫn chưa hạ tử thủ là những người có tâm tư ngay thẳng sạch sẽ. Mặc cho triều đình thảo luận chuyện gì đúng hay sai, thuận tụy vì thấy không đúng thì phản đối, người được miễn đình trượng cũng có khối người. Bọn họ đọc đủ thứ thi thư, một lòng vì triều đình cúc cung tận tụy, nhưng đáng về thư sinh yếu ớt không chịu nổi cực hình, Dịch Kinh Hàn bất đắc dĩ cười cười.

Còn những kẻ chỉ a dua, dục hơi cũng có không ít người, Dịch Kinh Hàn khinh thường những kẻ đó, vốn của bọn họ diễn cũng không dám diễn ngoài sáng mà chỉ thích dùng đạo đức xuống đời thuyết phục người ngoài, những người như thế, không chết cũng phải lột da bọn họ.

Về phần vị ngũ phẩm Linh Đài Lang kia, hần không thể không chết, Dịch Kinh Hàn gắt gao nhìn chăm chăm người đã sạm da thịt rách nát kia, ánh mắt không mang theo một tia cảm xúc nào.

Đỉnh trượng được làm bằng gỗ, cây gậy được đẽo thành hình chiếc chùy, trên đầu đều có gắn đinh, đinh sắt trên đó được uốn thành móc câu, chỉ cần đánh một gậy, người hành hình lại thuận thế kéo một cái, móc câu bén nhọn sẽ kéo theo máu thịt trên lưng của người chịu hình.

Người chấp hành Đỉnh trượng cũng đã được trải qua huấn luyện đặc biệt, không thể chỉ qua thân thể của người sau khi chịu hình để phán đoán tình trạng của người đó. Người hành hình đều được huấn luyện đánh một tảng đá được phủ một lớp giấy, yêu cầu mỗi một côn đi xuống phải đánh được tảng đá vỡ vụn mà tờ giấy Tuyên Thành không được rách. Kỹ xảo không chế cao siêu như vậy, đây có thể nói là tùy ý nắm trong tay tính mạng của người chịu hình.

Tiếng la rung trời, máu thịt văng tung tóe, tất cả tôn nghiêm cùng vinh quang trong giờ phút này đều có vẻ buồn cười cũng không còn gì quan trọng nữa, trước mắt bao nhiêu người mà các đại thần bị coi quản, cũng đều là do tự bọn họ mong muốn, cũng là kết cục bọn họ phải lĩnh.

Nhiều tiếng kêu và hơi thở dần dần tắt lịm. Điện Thái Hòa trống rỗng, không biết rằng âm tào địa phủ lại có thêm vài Quỷ Hồn.

Các đại thần phải chịu đình trượng, cho dù sống hay chết đều bị mang xuống đợi người trong phủ mình đón quay về mời ngự y hoặc tuấn táng. Dịch Kinh Hàn nhìn lướt qua mọi người, phần lớn đều đang hấp hối, duy chỉ có vị Lỗ đại nhân kia vẫn gắt gao nhìn mình chăm chăm như cũ, bị nha dịch khiêng ra ngoài đi ngang qua trước mặt, vẫn có thể cảm giác được sự hận thù.

Dịch Kinh Hàn ngẩng đầu liếc mắt khinh thường nhìn lại hần, vị Lỗ đại nhân kia cũng không phục quay lại trừng hần.

Dịch Kinh Hàn không thêm để ý mà lên ngựa lập tức chạy về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Lễ Là Phải Có Qua Có Lại.

Editor: Jun

Dịch Kinh Hàn lên ngựa hồi phủ, sau khi đến trước cửa thượng phòng thì không đi vào mà chỉ đứng ở cửa để tán bớt khí lạnh.

Lam Ngừ Tư cảm thấy có người thì hốt hoảng mở mắt nhìn sắc trời hôn ám ngoài cửa sổ rồi lại nhìn người đứng đó, đứng dậy xuống giường rút lấy một chén trà.

Chén trà chạm vào miệng phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe, người ngoài cửa vội vàng lên tiếng: "Đừng uống trà lạnh, mới có chốc lát ta không ở đây nàng đã không nghe lời rồi, có muốn ta phạt nàng không!" Dịch Kinh Hàn nói xong liền đẩy cửa bước vào, xoay người gọi người bên ngoài đến đổi trà.

"Lão gia, chàng đã trở..." Lam Ngữ Tư nhìn ánh mắt đe dọa của Dịch Kinh Hàn thì liền vội vàng sửa chữa nói: "Tướng công, sao trễ vậy chàng mới về?"

"Có một số việc trì hoãn, nàng ngủ ngon không?" Dịch Kinh Hàn cởi áo choàng ấn Lam Ngữ Tư lại giường rồi vội bỏ quan phục, chỉ có thể vội vàng nghỉ tạm trong chốc lát, canh giờ tới còn phải ra ngoài.

"Thiếp ngủ ngon, tướng công có cần dùng cơm không?" Lam Ngữ Tư thấy Tùy Yên tiến vào đổi trà liền lệnh chuẩn bị cơm.

"Không cần, ta đã dùng bữa rồi, chuẩn bị một chút điểm tâm cũng được." Dịch Kinh Hàn vẫy vẫy tay lệnh cho Tùy Yên lui xuống, lúc này mới chui vào trong chăn ôm chặt Lam Ngữ Tư.

Làn môi còn hơi lạnh chạm lên trán Lam Ngữ Tư, hung hăng hôn một cái rồi nói: "Những người đó thật khiến người ta phải bực bội, làm ra vẻ bình thường nhưng càng nhìn càng muốn chinh, hại bản lão gia phải giả bộ có kiêu thể mà không thể ôm. Cả nàng nữa, hồ nháo! Xem ta phạt nàng thế nào." Nói xong liền giờ trò.

Mặt Lam Ngữ Tư hơi đỏ lên, đang muốn nói chuyện thì liền thấy một bàn tay xoa bầu ngực trắng như tuyết của mình: "Tướng công, tướng công, không được, người ta còn rất... đau." Lam Ngữ Tư vội vàng nói.

"Hả? Sao mà lại còn rất đau? Để vi phu nhìn một cái nào." Nói xong liền không đứng đắn luôn tay vào trong tiết khô của nàng, thẳng tới khe sâu.

"Tướng công, tướng công..." Lam Ngữ Tư kẹp chặt hai chân giữ chặt tiết khô, bàn tay kia đành dừng ở bên ngoài vuốt ve.

Thấy hắn không tiến vào nữa, Lam Ngữ Tư mới hỏi: "Rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

"Một nhóm trọng thần buộc tội Vương Thủ, quỳ suốt một đêm ở điện Thái Hòa, rốt cục đã chọc giận tới Hoàng thượng, bốn mươi đình thượng, ta sai người đánh chết mười mấy người." Con buồn ngủ ập tới, Dịch Kinh Hàn nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không động nữa, hô hấp cũng dần đều đặn.

Nghe thấy trong bụng hắn phát ra âm thanh đoán chừng còn chưa kịp ăn cơm chiều, Lam Ngữ Tư thấy hắn quá mệt mỏi nên cũng không đành lòng đánh thức hắn, đành phải để hắn cứ như vậy ngủ.

Hơi thở dịu dàng đều đặn phả lên cổ của mình ngưa ngứa, Lam Ngữ Tư không dám nhúc nhích sợ động tác nhỏ sẽ đánh thức hắn dậy.

Lam Ngữ Tư đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng hắn làm một đôi vợ chồng bình thường, lại không nghĩ rằng kinh hi như vậy, cho tới bây giờ vẫn cảm thấy như trong mộng. Ban ngày nàng ngủ không được an ổn, cả người đau nhức, ban đêm không có hắn bên cạnh, nàng ngủ cũng không sâu, cho tới bây giờ Lam Ngữ Tư mới biết hết thảy đều là sự thật.

Dịch Kinh Hàn của nàng đã chịu rất nhiều đau khổ, nàng thực sự vui vẻ nhưng cũng không yên lòng, vui mừng vì được người yêu thương, không yên lòng vì tương lai mờ mịt. Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, nàng tin tưởng Dịch Kinh Hàn có khả năng bảo vệ mình, giống như hắn nói, gặp chuyện gì chỉ cần chờ đợi nam nhân của mình giải quyết là được.

Suy nghĩ miên man, nàng dần bị hô hấp đều đều của Dịch Kinh Hàn cuốn vào giấc ngủ nặng nề, mãi đến khi Tùy Yên ở bên ngoài nhắc nhở đã tới giờ dùng điểm tâm.

Về mặt Dịch Kinh Hàn ừ ừ, hung hăng cắn một ngụm lên khuôn mặt Lam Ngữ Tư rồi mới đứng dậy. Lam Ngữ Tư che mặt không dám lên tiếng, tuy Dịch Kinh Hàn dịu dàng hơn trước rất nhiều nhưng dư uy của hắn còn đó.

Tùy Yên chuẩn bị tốt tất cả trong phòng tắm, Dịch Kinh Hàn một mình đi tắm. Cởi trung y, hắn lấy áo lót của Lam Ngữ Tư mặc đêm trước hai người ân ái ra.

Hắn vẫn chưa kịp xử lý, Dịch Kinh Hàn nhân cơ hội này giặt nó sạch sẽ. Cũng may trong phòng tắm không có người khác không thì chắc chắn người ta sẽ thấy một màn không thể tin nổi.

Hai người ăn no nê, sau khi nhìn Lam Ngữ Tư trang điểm xong, Dịch Kinh Hàn mới lưu luyến rồi phủ tới Đông Xưởng.

Xử lý xong chuyện ngày hôm qua, biết chuyện phụ tử Lý Đầu liên tiếp sinh bệnh, Dịch Kinh Hàn phân phó Phong Tuấn: "Tìm thầy thuốc tới xem bệnh, nhất định phải y thuật tốt."

Phong Tuấn tuân lệnh, vốn hắn tưởng rằng Dịch Kinh Hàn sẽ hạ thủ ngoan độc cho nên ngay cả tiền bạc Lý Đầu phụ nhân đưa hắn cũng không dám nhận sợ việc không thành lại liên lụy. Ai ngờ lại nhận được lệnh điều trị cho tốt, nhất thời hối hận đã không nhận tiền của Lý Đầu phụ nhân.

Dịch Kinh Hàn đến thư phòng trong Đông Xưởng chờ Hạ Minh tới, không bao lâu liền thấy Hạ đốc chủ cau mày đi đến. Dịch Kinh Hàn không lên tiếng, hành lễ rồi lui đến đứng một bên.

"Ngồi đi." Hạ Minh ngồi trước bàn được làm bằng gỗ Lê Hoa bỗng cất tiếng, mười ngón tay đan vào nhau đặt trước mặt bàn nhìn Dịch Kinh Hàn hỏi: "Đã chết mấy người?"

"Sáng này báo đã chết mười hai người." Giọng nói của hai người không mang theo tia cảm xúc nào như đang bàn luận chuyện thời tiết bình thường.

"Vạn tuế gia có động thái nào chưa." Hạ Minh lo lắng nói.

Dịch Kinh Hành ngẩng đầu nhíu mày vẫn chưa lên tiếng, trong lòng lại lo lắng cho Vương Thủ.

"Đã cho người ngày đêm giám thị mấy lão già nội các, ngay cả hạ nhân ra vào trong phủ bọn họ cũng theo sát, cuối cùng ta cảm giác được bọn chúng có động thái." Hạ Minh ngưỡng ngưỡng cổ về phía sau, hầu hạ cả một đêm thật là đau nhức, rốt cục tuổi tác cũng đã lớn.

"Đúng vậy." Dịch Kinh Hàn đáp rõ ràng, lập tức nói:"Theo mật báo, dường như mấy lão già nội các kia muốn làm to chuyện, nếu Vương Thủ sụp đổ, mục tiêu tiếp theo chỉ sợ là..."

Dịch Kinh Hàn có ý giúp Vương Thủ nên mới làm những chuyện này. Trong lời Hạ Minh có ý dò xét, nếu hấn nhân lúc lửa cháy mà thêm dầu vào lửa hoặc làm to chuyện thì đến lúc đó hoàng đế khó mà giải quyết được, Vương Thủ lại đang được sủng ái chắc chắn sẽ gặp phiền toái. Nếu Hạ Minh ra tay thì Vương Thủ có thể bảo trụ được thực lực.

Quả nhiên Hạ Minh mắt sáng ngời, nhìn chằm chằm Dịch Kinh Hàn, lập tức nói:"Tiếp tục giám thị nhất cử nhất động." Sau khi phân phó Dịch Kinh Hàn đi làm việc, Hạ Minh tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần trong thư phòng.

Dịch Kinh Hàn rời khỏi thư phòng của Hạ Minh, ưỡn ngực đi ra khỏi Đông Xưởng, lên ngựa đi mấy con phố trước khi hồi phủ. Hấn chỉ có thể làm đến vậy còn lại phải xem vận khí của Vương Thủ.

Hấn xuống ngựa, Dịch An đang canh giữ trước cửa phủ liền theo Dịch Kinh Hàn đi vào thư phòng.

"Lão gia, trong thời gian Lễ Hàn Lâm ở trong phủ dường như không ngừng mắng chửi ngài. Ngoài ra không chỉ nói năng lỗ mãng với hai vị đốc chủ mà còn có mấy lời oán hận với Hoàng thượng." Dịch An là người tổng hợp tin tức tình báo và báo lại cho Dịch Kinh Hàn:"Ngài xem, có cần..."

"Không cần, người cầm bút nghèo kiết hủ lậu nhất thời điên khùng mà thôi." Dịch Kinh Hàn xuất thân nhà quyền quý, đối với loại thần tử tuy cổ hủ nhưng được cái một lòng vì nước thì hấn vẫn kính trọng.

"Vâng." Dịch An nghe xong liền đứng qua một bên chờ Dịch Kinh Hàn phân phó.

"Người ngồi đi." Giọng nói của Dịch Kinh Hàn từ đầu đến giờ đều không thoải mái tự nhiên, Dịch An nghe xong hơi sững sốt rồi lập tức liền ngồi xuống.

Dịch An không nói nhiều, trước kia đi theo lão phu nhân Vinh gia là người làm nhiều hơn nói, sau này đi theo Dịch Kinh Hàn thì cũng vẫn như vậy.

"Ta..." Dịch Kinh Hàn có chút bất an, thân mình cũng căng thẳng, chỉ chừa ngón tay trở bên ngoài gõ lên tay vịn của ghế bành, không biết phải mở lời như thế nào.

"Lão gia có việc gì phân phó, cho dù tiểu nhân phải vượt núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ." Là người bình thường không thích nói chuyện nhưng lại nhạy bén hơn những người khác, hướng hồ ngày ngày hầu hạ Dịch Kinh Hàn, mỗi một cái nhăn mày hay mỉm cười của h, Dịch an đều có thể lý giải ra vài phần. Lúc này Dịch An cảm thấy chủ tử của hấn đang rất do dự.

"Ta..." Dịch Kinh Hàn cắn môi dưới, lấy hết dũng khí nói:"Phu nhân, đã là phu nhân chân chính rồi."

Dịch An hơi sững sốt, liền cúi thấp đầu không dám nhìn để tránh Dịch Kinh Hàn xấu hổ, hấn chỉ nhẹ nhàng nói:"Phu nhân của lão gia cũng là chủ tử của nô tài, tiểu nhân sẽ lo ổn thỏa..."

"Ta chưa bao giờ xem ngươi là nô tài, trước kia ở Vinh Phủ cũng chưa từng, sau này rời khỏi cũng chưa từng, nếu không có ngươi thì cũng không có ta." Dịch Kinh Hàn nhớ cái ngày Dịch An sáu bảy tuổi mang theo mình chạy trốn thì không khỏi ngậm ngùi thương cảm.

Giọng nói của Dịch An run run, đột nhiên quỳ xuống, nghẹn ngào nói:"Lão gia tốt với tiểu nhân... tiểu nhân được như vậy đã thấy quá đủ."

Dịch Kinh Hàn đứng dậy đi tới nâng Dịch An dậy, thở dài nói:"Kỳ thật cuối cùng ta nghĩ, nếu ngươi không hy sinh thì có lẽ chúng ta có thể làm được."

"Lão gia, ngài không cần phải nói như vậy, tiểu nhân không nên gặt ngãi, nhưng tiểu nhân là cam tâm tình nguyện." Dịch An nói xong thì phá lên cười, muốn khuyên Dịch Kinh Hàn.

"Không nói, không nói." Dịch Kinh Hàn lặp lại hai lần, còn nói thêm:"Hôm qua ta đem ngũ phẩm Linh Đài Lang đánh chết, tuy hấn không quan trọng nhưng đáng chết!"

"Lão gia làm vậy chắc chắn lão phu nhân ở Thiên Chi Linh sẽ nhìn thấy." Dịch An lại hỏi:"Phụ tử Lý Đầu thì sao? Lão gia định khi nào cho bọn họ chết?"

"Bọn họ? Ta muốn khiến cho bọn hấn sống không bằng chết, khỏi bệnh lại dùng hình, bị thương lại chữa trị, bình phục là dùng hình!" Dịch Kinh Hàn cười âm độc, đôi mắt khát máu như lệ quỷ, sâu không thấy đáy.

"Lão gia, bọn họ nói với lão thái gia lật lại bản án sao?" Dịch An nghiêng chặt hàm răng, ánh mắt phẫn hận.

"Không, mọi người đã chết thì lật lại bản án thì có ích lợi gì, ta muốn bọn chúng bị hàm oan mà chết, oan hồn bất tán không thể đầu thai!" Trong mắt Dịch Khinh Hàn bắn ra tia ác độc thật lâu không tiêu tán."Thôi, không nói nữa." Dịch Khinh Hàn trở lại bên bàn, lấy một chiếc bút lông ra thường thức rồi hỏi:"Hôm nay nàng làm những gì?"

"Hồi bẩm lão gia, hôm nay sau khi phu nhân ăn điểm tâm thì liền tới chỗ phòng kiểm tra một lượt đến tận buổi trưa. Sau khi dùng cơm trưa thì thôn trang đưa đồ sấy đến, phu nhân lại kiểm tra một lượt có lẽ mệt nên đã trở về phòng sớm rồi." Dịch An bẩm báo đầy đủ rõ ràng, Dịch Khinh Hàn cũng chăm chú lắng nghe.

"Đã biết, nếu nàng thích quản loại chuyện này thì cứ để nàng quản đi, nếu làm không tốt thì người lại ra tay." Dịch Khinh Hàn nói.

"Vâng, tiểu nhân xin cáo lui, kho hàng còn phải sửa sang lại một chút." Dịch An tự giác hiểu được tâm ý của chủ nhân.

Dịch An đi rồi, Dịch Khinh Hàn liền hấp tấp chạy vội về thượng phòng. Hắn đi vào Đông Noãn các, Tùy Yên đang dọn dẹp còn Lam Ngữ Tư đang nhắm mắt nằm nghỉ.

"Tùy Yên, nếu lão gia trở về thì nhanh đánh thức ta dậy." Lam Ngữ Tư đang nhắm mắt nói.

"Lão gia chưa về nhưng tướng công của nàng thì trở về rồi." Dịch Khinh Hàn cười cười, vừa cời quan phục vừa nói.

Lam Ngữ Tư nghe xong thì lập tức bật dậy, muốn tiến tới giúp hắn cởi áo tháo thắt lưng, Dịch Khinh Hàn cời đến một nửa thấy nàng đi tới thì liền ôm chặt lấy nàng, bàn tay phải cũng gian xảo xoa nắn tuyệt lệ. Luôn vào trong trung y và áo lót tiến thẳng tới cặp tuyết lê, bàn tay lo xoa nắn toàn bộ bầu ngực, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Tướng công!" Lam Ngữ Tư giãy ra, khẽ động dậy hai chân thì vẫn còn chút đau nhức. Đêm đó quá mức kịch liệt đến bây giờ hai chân của nàng vẫn còn hơi đau.

"Dám không nghe lời!" Dịch Khinh Hàn tiến lên ôm lấy nàng, áp thân mình lên người nàng, môi nhắm tới môi nàng, không trúng được thì hắn trừng mắt uy hiếp:"Lại chạy! Lại chạy! Chạy nữa thì liền làm ngay trên bàn này!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Dục Hỏa Thiêu Đốt.

Editor: Jun

Lam Ngữ Tư xấu hổ đỏ mặt, trong đầu lập tức nhớ lại hình ảnh chân thực đêm đó, trong lòng cũng bắt đầu nhộn nhạo.

Vốn Dịch Khinh Hàn không định làm sớm như vậy nhưng thấy bộ dáng thẹn thùng của nàng thì lại có chút không nhịn được, tay vừa tham tiến vào trong váy áo thì nghe thấy Tùy Yên cất tiếng hỏi ngoài cửa:"Lão gia, phu nhân, có dọn cơm không?"

Dịch Khinh Hàn miễn cưỡng nhin xuống, bàn tay to khỏe mạnh nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực của nàng, sau đó rút tay lại mới nói:"Dọn cơm đi."

Tùy Yên gọi, Lam Ngữ Tư mới có thể thoát thân vào phòng ngủ sửa sang lại quần áo, Dịch Khinh Hàn cười tự cời bỏ quan phục, quan giày.

"Hôm nay đồ sấy có tốt không?" Dịch Khinh Hàn nhìn Lam Ngữ Tư đang cúi đầu ăn cơm, hỏi.

Lam Ngữ Tư đang nghĩ làm thế nào để buổi tối có thể tránh thoát được "kiếp nạn" này, bị hỏi bất chợt thì quanh co một lúc lâu mới đáp:"Tốt, rất tốt."

"Vào ngày tết, quân sự đều sẽ đến, nàng làm quen một lượt, mấy khoản linh tinh nhất định phải để ý kỹ, làm tốt sẽ có thưởng." Dịch Khinh Hàn bưng bát lên vừa ăn vừa nói.

Nói xong hắn lại thấy chưa đầy đủ lại bổ sung:"Làm được thì có thưởng, nếu làm không tốt mà có thiếu hụt thì cũng sẽ phạt!"

Lam Ngữ Tư đang bưng bát canh ngăn người, bất giác nhớ lại những ngày trước ít nhất còn có quỹ nhỏ của riêng mình.

Hai người ăn cơm tắm rửa xong liền đi ngủ. Lam Ngữ Tư không được tự nhiên ngồi ở ghế chải tóc, trong lòng như có con nai chạy loạn, nhất thời nhìn nhìn Dịch Khinh Hàn.

"Lại đây, cẩn thận lạnh!" Dịch Khinh Hàn bỏ sách qua một bên, nói.

Lam Ngữ Tư cố gắng làm như không đánh, nói: "Tướng công, tóc còn chưa khô, thiếp..."

Lam Ngữ Tư còn chưa nói xong đã bị đôi cánh tay dài ôm lấy, vài bước liền bế lên giường lớn. Tuy rằng đã trải qua ân ái nhưng lại không có nhiều cơ hội gần gũi vì vậy Lam Ngữ Tư vẫn có chút không quen, nàng xấu hổ đỏ mặt xoay người qua một bên, nói áp ứng: "Tướng công, tóc còn chưa có khô, còn..."

Dịch Kinh Hân không cho nàng cơ hội nói chuyện lại kéo nàng vào gần mình, giữ chặt lấy cánh tay nàng sau đó kéo chăn phủ lên người nàng, xong mới bắt đầu giúp nàng lau khô tóc.

Dịch Kinh Hân dựa vào thành giường gỗ lim được phủ sơn sáng đẹp, trên đỉnh đầu là màn mềm nhẹ, ngồi trong lòng hân lại có kiểu thê như ý, hân bỗng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi trả được thù lớn, mọi việc xong xuôi, hân sẽ dứt kiểu thê trở lại quên cũ bãi tể tổ mẫu, sinh thật nhiều trẻ con.

"Hoa nhài?" Dịch Kinh Hân ngửi mùi thơm trên người Lam Ngữ Tư, hỏi.

Lam Ngữ Tư khấn trương cứng cả thân mình, chỉ dám gật gật đầu. Dịch Kinh Hân cười cười an ủi: "Yên tâm, tối nay không làm, chỉ ôm nàng thế này, được không?"

"Được." Lam Ngữ Tư nghe xong thì yên lòng, thân mình cũng không cứng nhắc nữa.

Tóc của nàng khô, hai người liền ôm nhau nằm xuống.

Dịch Kinh Hân một tay ôm lấy nàng, còn tay kia ngón tay đặt trên môi nàng, sau đó dòi xuống dưới vuốt ve cằm Lam Ngữ Tư: "Nàng cần ăn nhiều thêm chút, ngày mai ngủ trưa xong nhớ ăn một bát cháo, đã nhớ rõ chưa!"

"A, nhớ rõ." Lam Ngữ Tư ngoan ngoãn vâng lời, vẫn còn thói quen a dua lấy lòng hân.

"Tướng công, tướng công, đừng, chàng đồng ý với thiếp rồi mà." Lam Ngữ Tư thấy cái tay kia dòi xuống tới cổ mình thì vội vàng nói.

"Ta biết rồi, ta chỉ sờ một chút, không làm gì khác, nằm ngoan." Dịch Kinh Hân chẳng hề để ý nói, Lam Ngữ Tư nghĩ mình thật sự nghĩ nhiều.

Lam Ngữ Tư thở phào một hơi, mới yên lòng một chút thì lại thấy cái tay kia đi xuống dưới nữa, thẳng tới xương quai xanh của nàng. Lam Ngữ Tư giữ lấy tay của Dịch Kinh Hân, thở dốc, nói: "Tướng công, đừng, đừng..."

"Sợ cái gì, ta chỉ sờ một chút, tối hôm qua cả một đêm chịu lạnh, vốn nàng nên hầu hạ tướng công cho tốt mới đúng, thế mà làm nàng cái gì, ngay cả chạm cũng không cho chạm!" Dịch Kinh Hân đề cao giọng mang chút oán trách.

Lam Ngữ Tư chợt cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhớ tới đêm qua ở bên ngoài trời đông giá rét, Dịch Kinh Hân lại không ăn cơm chiều vừa đói vừa mệt lại lạnh. Nàng thầm tự trách mình, đã thấy tay kia ve vuốt luồn vào trong trung y, hai bầu ngực lại phải chịu xoa nắn dày vò.

Lam Ngữ Tư cố nén, nhớ tới hành động của Dịch Kinh Hân lúc vừa rồi thì chỉ biết đỏ mặt, giấu mặt vào trong ngực hân, hai chân cũng kẹp chặt phòng bị.

Dịch Kinh Hân kéo chăn lên, đỡ lấy người cả hai, rồi lại xoa nắn hai bầu ngực của Lam Ngữ Tư, cách áo lót hai trái anh đào cứng lên biểu đạt khoái ý.

Lam Ngữ Tư cảm thấy cả người lâng lâng, không thể khống chế cảm giác sung sướng, có chút bất an đón nhận. Hô Hấp của Dịch Kinh Hân trở nên dồn dập, hân cởi bỏ trung y của nàng sau đó lại ôm Lam Ngữ Tư vào trong ngực, hai tay cởi dây áo lót phía sau của nàng xuống.

"Tướng công, tướng công." Lam Ngữ Tư đầy ủy khuất bất an kêu lên nhắc hân nhớ lời vừa nói.

"Đừng sợ, tướng công chỉ sờ một chút thôi, sẽ không đau." Dịch Kinh Hân dịu dàng nói vô cùng 'chân thành'.

Một lần nữa Lam Ngữ Tư lại tin hân, nhắm mắt cảm nhận thấy tay kia cởi bỏ dây áo lót của mình, cởi bỏ mảnh vải che đậy cuối cùng, hân xoa bầu ngực trắng ngần của nàng.

Như có ma lực, chỗ được bàn tay kia xoa nắn liền gọi lên cảm giác khác thường, vừa ngứa ngáy khó nhịn, lại vừa kích thích.

Dịch Kinh Hân kẹp trái anh đào của nàng ở giữa hai ngón tay mà trêu chọc. Lam Ngữ Tư nhất thời không khống chế được khẽ rên một tiếng, sau đó cắn chặt môi nhịn không lên tiếng.

Dịch Kinh Hân dùng cả bàn tay bao trọn lấy bầu ngực sữa, hai ngón tay lại day day nhanh hơn, chỉ cảm thân mình càng ngày càng khát vọng.

Lam Ngữ Tư vô thức lấy tay che chắn, nhưng lại bị đôi tay như có ma lực kia trêu chọc thì đành buông xuôi, không còn sức lực ngả trên cánh tay hân.

"Nghe lời, tướng công chỉ yêu thương sờ một chút, sẽ không làm gì khác." Dịch Kinh Hân nói xong liền hôn lên môi của nàng, tùy ý hoành hành, hôn tới khi nàng không thể thở mới thôi.

Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy rất khó thở, bỗng Dịch Kinh Hàn dịu dàng hơn, dường như đang chờ nàng thích ứng với nụ hôn của hắn. Lam Ngữ Tư điều chỉnh hơi thở, cảm nhận được đôi môi mang theo sự cưng chiều quan tâm, hơi thở được điều chỉnh thì không bao lâu sau nụ hôn cũng trở nên tự nhiên thoải mái.

Lam Ngữ Tư đang tập trung hôn môi thì bỗng nhiên cảm thấy hai tay kia dùng thêm lực, trái anh đào bị trêu chọc mạnh hơn mang cho nàng càng thêm nhiều sung sướng khó có thể nói ra bằng lời.

"Úm." Hắn dùng thêm sức, Lam Ngữ Tư không kìm được khẽ rên lên, mặt đỏ ửng đập nhanh. Đôi môi nàng hé mở, Lam Ngữ Tư thấy môi Dịch Kinh Hàn đáp xuống cổ của mình mà trêu chọc, dường như muốn ăn sống nuốt tươi nàng, nhưng hành động ấy lại mang đến nàng sự kích thích, nàng thậm chí muốn được trêu chọc sung sướng nhiều thêm một ít, lại nhiều hơn một ít.

Cả người Lam Ngữ Tư nóng lên, nàng chỉ cảm thấy cả người run rẩy, lo lắng cúi đầu nhìn xuống dưới, nơi cổ và bầu ngực truyền đến từng trận kích thích như có môi lửa thiêu đốt toàn thân.

Nghe thấy âm thanh rên rỉ kích tình của nàng, Dịch Kinh Hàn đẩy nhanh tốc độ, hít sâu một hơi, hôn từ cần cổ trượt xuống bầu ngực, nhẹ nhàng dùng miệng trêu chọc. Lam Ngữ Tư cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, cánh tay không tự giác ôm lấy hắn, chỉ nghĩ làm sao để có càng nhiều kích thích mãnh liệt hơn.

Lam Ngữ Tư điều chỉnh hơi thở chính mình, nàng cảm thấy trong đầu hỗn loạn, chỉ có thể cảm giác ở ngực truyền đến trận run rẩy. "Úm". Rốt cuộc khi hắn nhẹ nhàng cần xuống, Lam Ngữ Tư kêu lên một tiếng rồi lập tức thẹn thùng quay đầu giấu khuôn mặt vào trong gối, xấu hổ không chịu nổi.

Hai cánh tay của Lam Ngữ Tư ôm chặt lấy cổ hắn kéo hắn gần về phía mình, nàng khao khát cảm giác kích thích mãnh liệt này hơn nữa. Tay hắn liền cởi bỏ tiết chế của nàng.

"Tướng công, tướng công." Nhớ tới sự đau đớn đêm đó, Lam Ngữ Tư bỗng nhiên thấy hơi sợ hãi gọi Dịch Kinh Hàn.

"Đừng sợ, tướng công chỉ sờ thôi, không làm gì cả." Tay hắn rất nhanh sờ tới lõi mềm trong rừng rậm, nhẹ nhàng vuốt ve mu thịt của nàng. Lam Ngữ Tư cảm thấy đầu óc trống rỗng, không ngờ lại tin lời hắn nói khiến cả người không nhận được run rẩy.

Lam Ngữ Tư cảm thấy cho dù thế nào thì nàng cũng khao khát được thỏa mãn, tay kia cứ liên tục trêu chọc ở bên dưới nàng, trái anh đào bị trêu chọc rất khó chịu, hai nơi mãi cảm nhột bị châm lửa khiến nàng không nhận được mà khẽ rên rỉ.

"Tiểu hồ ly, ngoan, chúng ta tiếp tục chuyện đêm đó, sẽ không đau, thật đấy." Rốt cuộc Dịch Kinh Hàn thừa nhận ý đồ, Lam Ngữ Tư còn có thể nói gì đây, đầu óc nàng đều đã hỗn loạn, chỉ có thể run rẩy và rên rỉ.

Lam Ngữ Tư thấy hắn xoay người đặt mình dưới thân, trái anh đào xa cánh môi hắn thì lại có chút không thích ứng, ngứa khó chịu, nghĩ lại muốn được hắn liếm cắn vì thế mà buồn bực nhăn nhó.

Người ở trên cười khẽ một tiếng, cúi người xuống hôn lên môi của nàng, tay lại âu yếm sờ toàn thân nàng, đi tới đâu là châm lửa nóng tới đó.

Làn môi hắn lại trượt xuống trái anh đào chờ đợi đã lâu, từng trận kích thích truyền khắp toàn thân, Lam Ngữ Tư cảm thấy phía dưới mình trở nên ướt át, rỉ ra nước màu trắng đục khiến nàng đỏ mặt.

Lam Ngữ Tư hừ nhẹ cời màn giường, Dịch Kinh Hàn thấy nàng đỏ mặt thì một tay chống cằm, một tay vươn tới tác quái khắp nơi rồi đột nhiên hôn trái anh đào của nàng, chọc cho phía dưới tiết ra càng nhiều nước. Lam Ngữ Tư cắn chặt môi, sợ mấy người Tùy Yên nghe được vì thế cố nén, nghẹn tới đỏ mặt.

Dịch Kinh Hàn không chọc ghẹo nàng nữa, tay buông màn xuống, hai người liền ở trong không gian tràn ngập hơi thở kích tình, chỉ có nhau.

"Muốn không?" Người nọ cười tới đáng giận, nhìn khuôn mặt đỏ của nàng thì cười không có ý tốt.

Lam Ngữ Tư quay đầu đi, nhìn không được gọi lên khoe miệng, nhưng lập tức lại làm bộ như không thèm để ý hắn, cố gắng nén cảm giác phấn khích rạo rực trong người không chịu nói một câu.

"Muốn không?" Dịch Kinh Hàn đưa tay đi xuống lại trượt tay xuống nơi bí mật kia, trêu chọc mu thịt của nàng. Rốt cuộc Lam Ngữ Tư nhìn không được nữa, cắn lấy ngón tay rên rỉ ra tiếng.

"Muốn không?" Nhìn bộ dáng người bên dưới kiều mỵ mê người, Dịch Kinh Hàn cố nhịn, lại hỏi một lần nữa, đồng thời ngoạm lấy bầu ngực của nàng, dùng lực cắn cắn.

Lam Ngữ Tư cắn ngón tay, cố gắng khống chế chính mình không rên thành tiếng nhưng vẫn không nhận được mà thở gấp không ngừng, chỉ cảm thấy trong cơ thể đang có vạn ngọn lửa bốc lên, thậm chí muốn được phát tiết nhưng lại không có chỗ nào để xả, tất cả cứ dần nén lại.

"Muốn không?" Người này lợi dụng lúc người ta gấp khó khăn, đặt vật phía dưới của mình ở chỗ rừng rậm, cười xấu xa hỏi.

Lam Ngữ Tư cảm thấy phía dưới mình có cái gì đó đụng phải, cảm giác rung động từ đó truyền đến toàn thân, vì thế không nhận được mà bám chặt lấy cổ hắn cọ cọ liên tục. Đau đớn truyền đến, Lam Ngữ Tư cắn chặt môi, hai tay chống trên người hắn, lại nhớ tới đau đớn đêm hôm đó mà lắc đầu quầy quậy.

"Đừng mà, không được tiến vào." Lam Ngữ Tư khóc nói.

"Đã vào được rồi, nàng thấy đau hay không đau." Dịch Kinh Hàn vuốt ve mái tóc của nàng, yêu thương hôn nhẹ lên môi nàng.

Cảm giác đau đớn đúng là chỉ trong chớp mắt, Lam Ngữ Tư điều chỉnh hơi thở, liền thấy toàn thân run rẩy, cả người cảm giác hư không.

(Đoạn này bị lược vì quá nóng)

Lam Ngữ Tư tạm thời thất thần, đầu óc trống trơn, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nguy Cơ Cao.

Editor: Jun

Lam Ngữ Tư giật đến bốc khói đầu, rõ ràng là hấn khiêu khích lại nói là chính nàng muốn, quả đúng là đổi trắng thay đen. Nhưng cũng là do định lực của mình không tốt, trúng bẫy của hấn.

"Trông mặt nương tử có vẻ giận hờn, không phải đêm qua vẫn còn vô cùng hưng phấn sao! Thôi thôi, tướng công ta đành liều mình bởi nàng thêm lần nữa vậy." Dịch Kinh Hàn nói xong liền hôn lên môi nàng không thêm để ý tới nàng giãy dụa mà giờ trò.

Lam Ngữ Tư vốn đang then thừng, lúc này lại bị kẻ kia bắt cháp càn quấy, không bao lâu liền bị sờ soạn hết cả, trái anh đào trước ngực bị trêu chọc mà đứng thẳng, cảm giác kỳ diệu khó nhìn đêm qua lại ập tới.

Lam Ngữ Tư che chắn ngực mình thì hai chân lại bị tách ra, rùng rợn nhất thời thất thủ đã bị đại tướng quân dịch thừa dịp xông vào.

"A!" Lam Ngữ Tư gồng cứng hai chân, chỉ cảm thấy cơ thể như căng ra chỉ muốn làm gì đó để hóa giải cảm giác không thể gọi tên này.

Dịch Kinh Hàn cười nheo khuôn mặt Lam Ngữ Tư, thuận tiện giữ lấy hai cánh tay nàng. Nhìn thấy vẻ mặt người phía trên cười xấu xa, mắt lại thấy ánh nắng chiếu vào rực rỡ, Lam Ngữ Tư ngượng ngùng không chịu nổi nhưng không có biện pháp nào, chỉ có thể thất thủ chịu trời tại chỗ để hấn phát tiết trên người nàng.

Trong phủ không có trường bối, Lam Ngữ Tư làm con dâu cũng rất thích ý, người quản nàng duy nhất chỉ có tên vô lại này. Hai người vận động kịch liệt một hồi thì rốt cục Dịch Kinh Hàn mới rời giường, Lam Ngữ Tư xấu hổ đến nỗi giấu mình trong chăn không lên tiếng.

ta là giải phân cách

Hạ Minh quý gối trước mặt Khánh Nguyên để sợ hãi rụt rè không dám lên tiếng, mãi lâu sau hấn mới nói: "Vạn tuế gia, lần này Vương đốc chủ thật sự là hung hiểm, xem ra sợ là mấy người làm loạn đó sẽ không từ bỏ ý đồ, lần trước đã đánh chết mười mấy người nhưng bọn họ vẫn..."

Khánh Nguyên để cũng có chút hoảng hốt, nếu là toàn thể đại thần cáo lão hồi hương thì sợ rằng sẽ đại loạn vì thế khe khẽ thờ dài.

Hạ Minh nhảy cảm nhận thấy Khánh Nguyên để có biến hóa, hấn lại nói tiếp: "Không bằng trước hết để Vương quốc chủ rời kinh, để mọi việc qua đi rồi tính tiếp."

Khánh Nguyên để vô lực nhắm mắt lại gật gật đầu, nhắm mắt suy nghĩ một hồi rồi nói: "Trước cứ đi Nguyên Nam thành đi."

Bên ngoài điện Thái Hòa, mấy trăm quan viên của Lục bộ cửu khanh trong đó có ba vị quan to dẫn đầu quý gối. Có Lục bộ thượng thư ba phái, có quyền thần nội các chỉ quan tâm tới quan chức quyền hành, cũng có chỉ sĩ ngay thẳng một lòng vì nước vì dân, cũng có kẻ mục đích để tránh né nhân tình ở quan trường đi nghỉ.

Hoặc là bọn họ muốn nhân cơ hội này tiêu trừ một đối thủ cạnh tranh hoặc là sợ chuyện mình nhận hối lộ bị lộ chân tướng, hoặc là xuất phát từ sự kì thị của người đọc sách với họan đảng, có đủ loại cũng có đủ loại tâm tư. Nhưng đây không phải là điểm trọng yếu, quan trọng là hoàng đế khuất phục.

Vương Thủ đã theo ngự mã giám chương án thái giám biếm tới thành Nguyên Nam trở thành thượng y giám, xem như cũng là một chức vị nhàn tản, kể từ đó tan thành mây khói, cũng là cái vui mừng lớn. Vì tránh khỏi đầu sóng ngọn gió, Khánh Nguyên để lại đem vụ án của Dương Xương Hà giao cho Cẩm y vệ thẩm tra xử lý bộ tòng phạm vì bị cưỡng bức. Ngày hôm đó, Triệu Thiên Hộ đã dự định trước mang theo người liên can chờ, bao gồm vài vị quan viên hình bộ đi tới quý phủ của Dịch Kinh Hàn, theo thủ dụ của Khánh Nguyên để phái Cẩm y vệ tới yêu cầu kiểm tra phủ.

"Dịch bách bộ, vụ án của Dương Xương Hà nghiêm trọng, ta phụng mệnh Hoàng thượng phải tra rõ, mong đại nhân phối hợp." Triệu Tàn Thủ nói khách

khí nhưng giọng nói lại không chút khách khí nào.

"Hả? Nếu bản quan không đồng ý thì sao?" Dịch Kinh Hàn vừa hỏi phủ thì gặp Triệu Tàn Thủ tới cửa.

"Nếu Dịch bách bộ không đồng ý thì bản quan đành bắt chấp mà kiểm tra. Hoàng thượng không chỉ hạ lệnh điều tra đại thần liên quan mà còn kiểm tra cả người có liên quan tới Dương Xương Hà, cũng muốn kiểm tra căn cứ tránh có người nhận hối lộ của hắn mà lọt lưới Quốc pháp, quý phủ của Vương Thủ Vương đại nhân cũng đã bị lục soát, Dịch bách bộ không phải muốn kháng chỉ đấy chứ?"

Dịch Kinh Hàn cố gắng trấn định, muốn ngăn cản cũng không thể bắt chấp, đành phải để kệ nhóm người đó chen chúc đi vào. Triệu Tàn Thủ cũng có điều cố kỵ, đi vào cũng không dám quá đáng, chỉ dám kiểm qua sơ sơ, thẳng tới trong viện.

Dịch An khẩn trương đi theo sau Dịch Kinh Hàn muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Yên tâm, lần này không có lục soát thì lần sau ta không có ở phủ thì bọn chúng sẽ mạnh tay hơn, khi đó thì càng khó khống chế. May mà Dương Xương Hà đưa tử ngọc Quan Âm thì ta đã đưa cho Hạ đốc chủ, ta muốn xem bọn chúng có thể lục ra được cái gì." Dịch Kinh Hàn vô cùng trấn định.

Triệu Thiên Hộ đi vào cửa viện thì liền sai thủ vệ mở cửa. Dịch Kinh Hàn đang đứng tại chỗ liền vọt tới ngăn phía trước Triệu Tàn Thủ, nhin xuống tức giận nói: "Triệu Thiên Hộ chớ khinh người quá đáng, bên trong là tư viện, không phải nơi muốn lục soát là có thể lục soát!"

"Dịch bách hộ sao phải khản trương như vậy, không phải là có cái gì khuất tất đó chứ? Nếu có điều gì cố kỵ bên trong tư viện thì kêu phu nhân và nha hoàn tránh ở trong phòng, như thế cũng sẽ không thất lễ." Triệu Thiên Hộ có Hoàng mệnh trong tay nên không giống như ngày xưa thái độ làm việc cẩn thận, quan viên hình bộ bên cạnh giả cầm giả điếu muốn nhân cơ hội chỉnh Đông Xương lại không dám xuất đầu lộ diện chỉ để Triệu Tàn Thủ kia làm chim đầu đàn cũng là nhân lúc đó mà cắn xé lẫn nhau.

"Khuất tất? Dịch mỗ mong các vị đồng nghiệp ở đây phân xử giúp, các phủ tư trạch là nơi cung nhân có thể tùy tiện điều tra sao? Cho dù là Đông Xương phá án cũng sẽ không dễ dàng kinh động tới phu nhân thiếp thất trong tư viện! Nếu hôm nay không cho Dịch mỗ cái công đạo thì đừng mơ tưởng bước vào nửa bước." Dịch Kinh Hàn dùng thân che trước cửa, vẻ mặt tức giận.

Vài vị quan viên hình bộ kia nghe xong thì hơi cúi thấp đầu, lời này nói đúng là trúng vào điểm mấu chốt, quả thực trừ bỏ xét nhà thì Đông Tây Xương chưa từng nhân cơ hội nhục nhã gia quyến. Thấy vài vị quan viên không lên tiếng, Triệu Tàn Thủ đành phải xuất ra con bài chưa lật: "Bản quan không ngại nói cho ngài biết, trước đó Dương Xương Hà từng nói với ta việc giúp Phiến vương thành Trấn Bắc mang quà tới cho ngài. Tư thông với Phiến vương, Dịch bách bộ cũng thật to gan."

"Hả? Xin hỏi có việc này sao? Tại sao Dịch mỗ lại không hay biết gì? Mặt khác, Dương Xương Hà nói chuyện này khi nào, vì sao lại nói chuyện này với Triệu Thiên Hộ?" Dịch Kinh Hàn biết đây là lời bịa đặt nên hắn không sợ.

"Là ngọc thiên hoàng gia tổ truyền, nãi Phiến vương thành Trấn Bắc sở hữu, vật quan trọng chứ không phải chỉ là cái tín vật?! Khi Dương Xương Hà bị giam trong ngục, ta đã dẫn theo người tới thẩm tra, khi đó án tử chưa rõ cho nên Cẩm y vệ cũng không công khai việc này, đợi sau khi tất cả hành vi phạm tội được xác định, lúc này Cẩm y vệ không thể không báo việc này lên Hoàng thượng. Đương nhiên Hoàng thượng cũng sẽ không để ai chịu oan uổng, cho nên mới lệnh ta và Cẩm y vệ điều tra, nếu Dịch bách bộ không thiện với lương tâm thì hãy để cho ta kiểm tra, cũng coi như là cho Dịch đại nhân công đạo!" Triệu Thiên Hộ nói đúng lẽ hợp tình, cuối cùng nhưu mày nhìn Dịch Kinh Hàn.

"Nói thì nói như vậy nhưng thật ra chết không đối chứng, nếu hậu viện của ta bị người làm ra việc gì thì chẳng phải là quá thiệt thòi hay sao!" Dịch Kinh Hàn tức giận rút đao ra làm bộ sẽ xuống tay với Triệu Thiên Hộ.

Triệu Thiên Hộ cuống quýt rút đao ra tiếp, hai người hai đao đối nhau, tay trái Dịch Kinh Hàn phát lên, cũng lúc đó tay phải dùng sức dụng đao kia phát ra một tiếng thê lương. Những người vây xem bất thành linh bị dọa sợ tới ngã người, lúc sau mới bước lên phía trước ngăn cản hai người, khuyên can.

"Triệu Thiên Hộ, Triệu Thiên Hộ không thể lỗ mãng!"

"Dịch bách bộ, Dịch bách bộ đừng vội lỗ mãng!"

"Nếu hoàng thượng có lệnh thì không thể cãi lời, Dịch bách bộ, nếu tin lão phu để cho bản quan giám sát. Triệu Thiên Hộ mang theo hai người, bản quan mang theo ba vị đại thần tiến vào viện, vừa tránh nhiều người làm cản lại cho ngài công đạo, không biết ý ngài thế nào!" Người nói chuyện chính là thân hình bộ hữu thị lang Lý Công Đạt, tiền nhiệm hữu thị lang đã bị Dịch Kinh Hàn đình trường đánh chết, đây là người mới được đề bạt lên, nhìn qua là người công chính nghiêm minh nhưng không biết bên trong như thế nào.

Dịch Kinh Hàn không còn cách nào khác, nghĩ nghĩ cũng chỉ còn cách như vậy mới không để người khác có cơ hội vu oan giá họa, hắn đành oán hận lui qua một bên nhìn Triệu Thiên Hộ và ba vị quan viên hình bộ vào trong viện, Dịch An mang theo một nhóm hạ nhân tiến vào theo, chặt chẽ giám thị hành động của đám người Triệu Tàn Thủ.

Triệu Tàn Thủ dẫn theo người lục soát một lượt cũng may đều đúng quy củ, chưa có làm tổn hại gì. Vòng qua thượng phòng, trong phòng Lam Ngữ Tư sớm nghe thấy âm thanh lúc này mới ra khỏi cửa xem là có chuyện gì, lại bị Dịch Kinh Hàn phất nha hoàn tới ngăn ở trong phòng.

"Xin phu nhân đừng bước, lão gia thỉnh phu nhân ở trong thượng phòng chớ có ra khỏi cửa, đóng chặt cửa sổ." Nha hoàn kia quỳ gối cúi đầu nói.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Lam Ngữ Tư dự cảm thấy điềm xấu, không biết vì sao mà bất giác nhìn về phía ngọc thiên được trốn dưới gốc cây đằng kia.

"Hình như là có người tới lục soát viện, nô tỳ cũng không biết gì thêm, tóm lại phu nhân chờ đi ra khỏi thượng phòng." Nô tỳ kia nói xong thì liền cúi đầu đóng lại cửa, sau đó canh giữ bên ngoài.

Trong phòng, Lam Ngữ Tư nghe xong tâm liền nhảy dựng lên, nàng không biết lai lịch của ngọc thiên nhưng cũng thấy mọi chuyện không ổn, sợ là có người ta cố ý bày trận vu oan hãm hại.

Lam Ngữ Tư muốn lao ra ngoài nhưng cửa lại có nha hoàn trông giữ rất cẩn thận. Nha hoàn kia tưởng Lam Ngữ Tư muốn ra ngoài xem náo nhiệt nên cũng không nói gì, chỉ theo mệnh lệnh của Dịch Kinh Hàn không cho người trong phòng đi ra ngoài nửa bước.

Lam Ngữ Tư gấp đến độ như kiến bò trong chảo nóng, trong lúc nhất thời lòng bàn tay đã rịn đầy mồ hôi lạnh, khăn tay cũng bị vò tới không nhìn rõ hình dạng. Lúc trước chôn ngọc thiên dưới gốc cây nghĩ sau này mới quyết định.

Sau lại biết rõ tâm lòng của Dịch Kinh Hàn, biến hóa nghiêng trời lệch đất sau đó là kinh hãi, khiến nàng quên mất ngọc thiên kia. Ngày ấy khi nhắc tới Triệu Đô, thực ra nên thẳng thắn nói với Dịch Kinh Hàn cho xong việc còn tốt hơn là hiện tại phiên toái người ta tìm tới cửa. Lúc ấy thấy sắc mặt Dịch Kinh Hàn không tốt nên Lam Ngữ Tư sợ hãi hiểu lầm là tín vật của mình và Triệu Đô thế nên mới không nhắc đến, thậm chí khi tâm tình hai người vui vẻ thì sẽ nói sau, ai ngờ lại kéo dài tới tận bây giờ, hối hận thì cũng đã muộn.

Trong khi Lam Ngữ Tư đang hoảng loạn chờ đợi thì Triệu Tàn Thủ lục soát một lúc thì liền đi thẳng tới cái cây kia, giả vờ giả vịt tìm kiếm xung quanh, rồi đứng ở dưới tàng cây nhìn ba Cẩm y vệ lục soát bên núi giả.

Ba vị quan viên hình bộ yên lặng tìm kiếm một bên. Triệu Tàn Thủ tỏ vẻ thấy ba người bọn họ không tìm được gì ở núi giả thì tức giận giậm chân mắng to: "Phế vật, chuyện nhỏ cũng làm không xong!"

Nói xong thì bỗng hắt "sừng sốt", lập tức đá đá bùn đất dưới chân lên, vẻ mặt khó hiểu lấy lên.

Ba vị quan viên hình bộ bị hành động của Triệu Tàn Thủ hấp dẫn cùng nhìn lại thì chỉ thấy hắn thật cẩn thận đào một cái bao lên, trước mặt mọi người liền lộ ra đúng là chất ngọc hiếm có. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì Triệu Tàn Thủ đã giơ tay lên, cười vang nhìn về phía Dịch Kinh Hàn, nói đầy đắc ý: "Dịch bách bộ, người biết tội chưa!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hóa Hung Thành An.

Editor: Jun

Cặp mắt Dịch Kinh Hàn chợt lóe lên, nhìn khối ngọc trong tay Triệu Tàn Thủ chỉ khinh thường nói: "Hừ, bản quan có tội gì!"

"Tang vật người tư thông với Phiên vương ngay ở đây mà còn không nhận tội! Không phải là người nghĩ có Hạ đốc chủ che chở thì liền không để Hoàng thượng vào mắt đấy chứ? Các vị hình bộ đại nhân đều đang ở đây, đừng mơ tưởng chống chế!" Triệu Tàn Thủ giữ chặt khối ngọc trong tay chỉ sợ Dịch Kinh Hàn đoạt lại.

"Vật này của Phiên vương? Ta chưa từng thấy qua, cái này đúng là đồ của ta, nhưng là, cũng là ta... khụ khụ." Dịch Kinh Hàn giữ kín như bưng không nói tiếp.

Triệu Tàn Thủ nghe thấy Dịch Kinh Hàn nói 'đúng là đồ của ta' thì chớp mắt kinh ngạc nhưng sau đó liền khôi phục như thường.

"Người nói đây là ngọc thiên sao? Nếu mấy vị hình bộ đại nhân không ngại thì mời các vị giám định thử xem sao." Dịch Kinh Hàn cẩn thận dò xét rồi nói: "Nếu Triệu Thiên Hộ cố tình nói sai sự thật thì cũng nên tự định tội bản thân đi."

Triệu Tàn Thủ cười lạnh lùng, giao khối ngọc cho hình bộ hữu thị lang Lý Công Đạt, vì phòng Dịch Kinh Hàn làm điều gian trá mà hắn nắm chặt chuỗi dao lam xuất kích.

"Lý đại nhân, đây có phải đồ của Phiên vương không?" Dịch Kinh Hàn cũng không thèm nhìn tới, nhếch một bên khóe miệng cười hỏi.

Lý Công Đạt để sát lại nhìn, nhất thời đỏ mặt, ngọc trên tay cũng không khỏi rung lên, hắn lắp bắp nói: "Không phải, không phải đồ vật của Phiên vương, quả thật chỉ là hiểu lầm."

Triệu Tàn Thủ đều đã định liệu trước, nghe thấy lời này thì lập tức chân tay đều phát hoảng, muốn đến nhìn kỹ lại thì đột nhiên bị Dịch Kinh Hàn rút dao ngăn lại.

"Triệu đại nhân đang diễn trò với ta sao? Người nghĩ Đông Xưởng là cái nha môn nhỏ yếu tùy tiện thích làm gì thì làm sao?" Dịch Kinh Hàn chĩa mũi dao về phía trước, Triệu Tàn Thủ cũng rút dao, vì dùng sức quá mạnh nên theo vô dao kéo theo một vật ra, vật đó lăn lông lốc đến dưới chân một vị hình bộ

đại nhân khác.

Vị hình bộ đại nhân đó nhặt lên thì đúng là một khối ngọc thiên, chất ngọc thượng thừa, trong sáng đẹp đẽ, vì thế mà khó hiểu nói."Đây mới là ngọc thiên, thế này..."

Lý Công Đạt đã từng nhìn qua tín vật của hoàng gia vừa nhìn thấy khối ngọc này thì liền chắc chắn đây là vật của Phiến vương, lập tức ngừng phát đầu lên nhìn Triệu Tần Thủ.

"Triệu Thiên Hộ, người mang vật này vào đây vu oan giá họa ta thì mới chính là người tư thông! Xem thường người quá đáng!" Dịch Kinh Hàn phân phó người có liên quan ở phía sau chờ, cho người vây quanh mấy người Triệu Tần Thủ.

"Điều này không thể nào! Nhất định là người sai tiểu nhân động tay động chân!" Triệu Tần Thủ nắm chặt đao lui về phía sau, nhớ lúc ở trước cửa vào viện đã từng rút đao ra nên nhất thời hiểu ra liền hô to oan uổng.

"Lý đại nhân cứ ở phía sau chờ, máu bắn tung tóe lại mắt công giật đồ." Dịch Kinh Hàn nói xong liền chìa đao tiến về phía Triệu Tần Thủ, sau đó liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, một cánh tay đứt lìa rơi xuống đất. Mấy vị quan văn gặp phải tình huống này đều run rẩy phải dựa vào góc tường mới đứng vững.

"Dù sao các người cũng là chấp hành nhiệm vụ, nếu thật sự đắc tội liền sẽ bị bắt giam, nên ta cũng không truy cứu nữa." Dịch Kinh Hàn không muốn ở tại phủ trách của chính mình giết người nên buông tha mấy kẻ mặt xám như tro kia.

"Lý đại nhân, có thể trả lại 'hoan hi phạt' cho ta hay không, aiz, thật là xấu hổ để mở miệng, thỉnh..." Dịch Kinh Hàn cười xấu xa nhìn về mặt nhân nghĩa đại đức của mấy nam nhân đây bụng kinh sách sử thì bỗng nhiên cảm thấy rất vui sướng.

"Không sao, 'hoan hi phạt' đây, quấy rầy Dịch bách bộ rồi, bản quan sẽ mang tội nhân này trở về trực tiếp bẩm báo với triều đình." Lý Công Đạt cuống quýt giao khối ngọc hoan hi vào tay Dịch Kinh Hàn rồi mang theo "tang vật" chạy trốn chết.

Dịch Kinh Hàn cũng không rời đi ngay mà nhìn bóng dáng những người đó cúi đầu mà đi thì thực sự thấy rất buồn cười, sau đó mới đóng cửa viện rồi trở về thượng phòng.

"Tướng công, Triệu Đô đưa cho thiếp một khối ngọc thiên, thiếp nhận nó..." Lam Ngữ Tư khóc nức nỏ, hấp tấp định nói tiếp thì bị Dịch Kinh Hàn ngắt lời.

"Không có ngọc thiên nào cả, vật kia là 'hoan hi Phạt' tướng công chôn dưới gốc cây, nhớ kỹ, nàng xem này." Dịch Kinh Hàn đưa vật trong tay cho Lam Ngữ Tư xem.

"Tướng công, thiếp..." Lam Ngữ Tư xấu hổ không chịu nổi, mặt đỏ lên rồi lại một lần nữa thề sẽ không bao giờ giấu diếm hán bất cứ chuyện gì nữa. Thứ nhất là vì hai người sẽ chung sống với nhau phải hiểu nhau, hai là hán như thế cái gì cũng không biết nhưng thật ra thì tất cả đều nằm trong sự khống chế của hán, cảm giác nàng như một chiếc thuyền con chỉ có thể trôi trong lòng biển lớn.

"Tướng công, thiếp nên sớm nói với chàng, thiếp..." Lam Ngữ Tư tựa đầu vào trước ngực hán, cúi đầu nói.

"Ta biết rồi, không sao hết, nàng chớ nghĩ nhiều." Dịch Kinh Hàn khoan dung xoa đầu nàng, đêm đó sau khi nhìn thấy hai người, hán liền thừa dịp khi không có người đào ngọc thiên kia lên. Hán nghĩ có lẽ nàng nổi chút lòng tham, có lẽ nàng sợ mình tức giận.

Hán chờ chính là một ngày này, không cho phép người tới được trọn vẹn trở về, lần sau nếu còn có người mạo hiểm tới thì hán cũng không sợ làm lớn chuyện, càng lớn càng tốt.

Hai người nói chuyện một lúc liền ăn cơm chiều rồi đi ngủ. Bên kia Vạn Đốc cũng đã bỏ qua quân cờ Triệu Tần Thủ, đem tất cả mọi chuyện đổ hết lên đầu hán, rửa sạch mọi chuyện liên quan. Nếu Triệu Tần Thủ vu oan giá họa thì Vạn Đốc là Thượng quan tất nhiên không thoát được dính líu liền có nhược điểm bị Hạ Minh nắm trong tay, nếu Triệu Tần Thủ tư thông với Phiến vương, cùng lắm là Vạn Đốc có tội quân dưới không nghiêm.

Không nói đến Vạn Đốc trốn trong thư phòng, lại nhắc tới vợ chồng Vương Thủ sắp lên đường đi Nguyên Nam thành nhậm chức.

"Muội muội, tỷ tỷ đi không biết bao giờ mới trở lại, muội bảo trọng." Vương phu nhân cầm tay Lam Ngữ Tư cười nói, có chút buồn rầu.

"Tỷ tỷ, tỷ cũng phải bảo trọng, cũng may Nguyên Nam thành thông suốt, khí hậu tốt hơn kinh thành gấp mấy lần." Lam Ngữ Tư mở miệng, Dịch Kinh Hàn sớm nói với nàng, đây cũng là một thủ đoạn của Hoàng Thượng để bảo vệ Vương Thủ, tránh qua thời gian này rồi sẽ lại dùng tới khi không còn ai để ý tới nữa.

"Tỷ cũng đã sớm muốn đến nơi đó, nay lão gia ta được nhận một chức quan nhân tẩn thật ra cũng là cơ hội để ngắm cảnh núi sông, chờ khi tỷ tỷ trở về sẽ mang về mấy thứ tốt cho muội." Vương phu nhân nhìn Lam Ngữ Tư có thêm chút hâm mộ.

Mấy ngày nay, Lam Ngữ Tư đang cân nhắc nếu đã quyết định ở cùng với Dịch Kinh Hàn, đã có quan hệ xác thịt thì không thể tránh né lo lắng chuyện sau này. Trên danh nghĩa hán là... Bọn họ không thể có con của mình, hán cũng ý thức được điều này cho nên lần nào cũng bắn ở bên ngoài, hai người đều hiểu nên không nói.

Nhưng cả đời đều như vậy sao? Lam Ngữ Tư có chút cô đơn.

"Muội muội đừng khổ sở, lại đây, muội xem tỷ tỷ cho muội cái gì này." Vương phu nhân bắt gặp ánh mắt âm trầm của Lam Ngữ Tư, lướt tiếc 'khuyết trung bằng hữu' nhiệt tình hữu hảo nên vội khuyên bảo, người không biết còn tưởng người bị giáng chức là Dịch Kinh Hàn.

Lam Ngữ Tư căng thẳng, khẩn trương không biết làm sao, lúc này mới thấy Vương phu nhân mang tới một cái bao.

"Muội muội, những thứ này đều là tỷ tỷ mới làm còn chưa có dùng qua. Lần này đi đường xa ta cũng không mang theo, định đến chỗ kia sẽ lại làm cái mới, đây, cho muội." Vương phu nhân thần bí bí nhét bao vào trong lòng Lam Ngữ Tư, rồi nhìn về phía xa xa Vương Thủ đang nói chuyện cùng với Dịch Kinh Hàn, ánh mắt dịu dàng.

Đang kia, Dịch Kinh Hàn vẫn chú ý tới Lam Ngữ Tư, thấy Lam Ngữ Tư mặt đỏ tai hồng cầm cái bao thì không nhịn được nhếch khóe miệng.

"Về đi, sau này gặp lại." Vương Thủ nói câu cuối, sau đó đi theo Vương phu nhân.

Vương phu nhân lưu luyến rồi bước, nói thêm "Mặc dù nơi đó cũng tốt nhưng không thể cùng muội muội nói chuyện phiếm, nhưng cũng may lão gia nhà ta nói không bao lâu sẽ trở về, muội muội phải bảo trọng."

Lam Ngữ Tư và Dịch Kinh Hàn đứng ở ngoài thành nhìn vợ chồng Vương Thủ đi xa. Một lúc lâu sau, Dịch Kinh Hàn lần vào cổ tay áo bắt lấy tay Lam Ngữ Tư: "Nương tử có bảo bối gì để tương công cùng xem nào."

"Không, không có gì, chàng nhìn nhầm rồi." Lam Ngữ Tư đã sớm giao cái bao kia cho Tùy Yên ở trên xe, nằng sợ Dịch Kinh Hàn nhìn thấy.

"Trời động giá rét, hồi phủ thôi." Dịch Kinh Hàn không buông tay, hai tay đan vào nhau tạo thành một không gian ấm áp.

Thời tiết đột nhiên rét lạnh, sáng nay muốn ra ngoài đường tiễn người nên hai người đã mặc áo khoác lông cừu. Trở lại trong xe, Dịch Kinh Hàn giúp Lam Ngữ Tư cởi áo lông cừu xuống để qua một bên.

Đôi giày nhỏ dính tuyết, trở lại trong xe gặp nóng biến thành nước, Dịch Kinh Hàn dứt khoát cởi giày khỏi chân Lam Ngữ Tư, rồi để giày sát vào lò sưởi trên xe. Lam Ngữ Tư nhét chân vào cái đệm thật dày, cũng học theo cởi giày của Dịch Kinh Hàn.

Dịch Kinh Hàn cười cười, cố ý để nằng lăm, hai người hơ giày của nhau, thật sự rất vui vẻ.

Bên trong xe ấm áp như mùa xuân, nay hai người ở bên nhau, mặc ngoài trời đông giá rét cũng như tương lai không biết rõ. Khuôn mặt Dịch Kinh Hàn vẫn tươi cười nhưng trong lòng thì âm lo lắng, nếu chính mình một mình thì có thể bất chấp hậu quả, Cẩm y vệ đã có hành động, chính mình cũng phải có phản ứng lại.

Hơi vô ý một tí có thể gặp phiền toái, hẳn không sợ nguy hiểm, hẳn chỉ sợ vướng bận. Triều đình khôn lường, chuyện của Vương Thủ thực ra cũng là điều bình thường. Vương Thủ may mắn có Hoàng thượng che chở, những người khác không phải ai cũng có cái vận khí tốt như thế.

Lam Ngữ Tư đang hơ giày thì ngẩng đầu lên nhìn, thấy cặp mắt đầy sự ấm áp của Dịch Kinh Hàn, đôi mắt kia sâu không lường được thì lại thấy an tâm.

Hai người trở lại quý phủ, Dịch An ở cửa chính nghênh đón, thấy Dịch Kinh Hàn cùng Lam Ngữ Tư xuống xe thì hẳn bước về phía Dịch Kinh Hàn nói: "Lão gia, vừa rồi có một người đến, tiểu nhân đã thỉnh hẳn chờ một chút, người xem..."

Dịch Kinh Hàn hiểu được Dịch An vẫn chưa nói rõ là người nào tới thì tất hẳn có nguyên nhân, bởi vậy hẳn quay đầu nói với Lam Ngữ Tư: "Nương tử về thượng phòng trước, uống trà cho ấm người, ta sẽ trở về ngay."

Mặc dù Lam Ngữ Tư không hiểu chuyện của Dịch Kinh Hàn nhưng là người mình yêu thương nên nằng vẫn hiếu kỳ, nhưng Dịch Kinh Hàn nói như thế cũng đành nghe theo trở về viện.

Dịch Kinh Hàn theo Dịch An vào trong phòng tiếp khách thì liền thấy một người không giống như người Khánh Nguyên, đó là một nam tử gầy tong teo nhỏ thó, có một chòm râu xơ xác, màu da đen sạm.

"Tại hạ là sứ thần An Nam quốc Hồ Thanh, bái kiến Dịch đại nhân." Trên đường tới, Dịch Kinh Hàn đã sớm nghe Dịch An nói qua, người nọ là sứ giả của An Nam quốc, đi lại giữa hai nước mỗi dịp tết nhất hoặc những dịp cần trao đổi hàng hóa với Khánh Nguyên. Khánh Nguyên thông thương hướng ra biển lớn thông thương với trăm nơi, từ vài thập niên trước mở rộng quy mô phái đội tàu đến vùng duyên hải đông nam thông thương hữu hảo, người của tiểu quốc vùng duyên hải cũng sẽ từ ngàn dặm xa xôi đến đây trao đổi hàng hóa.

"Nói được lưu loát ngôn ngữ ở đây, ngàn dặm xa xôi đến đây tìm ta, cũng tốn không ít tâm tư nhĩ." Trên mặt Dịch Kinh Hàn không bộc lộ điều gì, sau khi ngồi xuống thì không mặn không nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Không Phải Gian Trá Thì Cũng Là Trộm Cắp.

Editor: Jun

"Dịch đại nhân quá khen, hàng năm bản sử vào Nam ra Bắc, hàng năm đông hạ tất sẽ tới Thiên triều ta biểu đạt tình cảm kính ngưỡng của của quốc vương nước ta. Thiên triều ta có nhiều nhân tài, sản vật phong phú, bản sử hoàn thành xong sứ mệnh cũng luyến tiếc không muốn rời đi, rất muốn ở lại du ngoạn thêm mấy ngày." Hồ Thanh cũng không mẫn không nhạt nói.

Dịch Kinh Hàn nghe xong cũng không lên tiếng, bưng chén trà trên bàn lên. Bình thường trong một cuộc nói chuyện hai người cơ bản có một loại cảm ứng, nếu trò chuyện với nhau thực sự vui vẻ thì bưng chén trà lên cũng không có gì lạ thường, nhưng nếu nói hồi lâu mà đối phương dường như không có hứng thú thì lúc này nâng trà lên là ý tiễn khách.

Dịch Kinh Hàn không nhanh không chậm nâng chén trà lên, người tên Hồ Thanh tất nhiên tinh thông lễ nghi của Khánh Nguyên, thấy vậy thì liền nói: "Nghe nói Dịch đại nhân là trợ thủ đắc lực của Hạ độc chủ, bản sử đã sớm có ý định tới cửa bái phỏng nhưng Dịch đại nhân công vụ bận rộn, mãi cho đến hôm nay mới có cơ hội. Lần này tiểu nhân mang theo một vật phẩm quý hiếm của quốc gia mình tới, thỉnh Dịch đại nhân đừng chê cười."

"Hử? Vật quý hiếm gì?" Dịch Kinh Hàn không rõ mục đích của Hồ Thanh đến đây, bưng chén trà xuống hỏi.

"Nước ta có một loài chim quý, loài chim này xinh đẹp cao ngạo, có thể nói là vua của các loài chim, tên là "Lệ điều". Long chim này thường được vương hậu nước ta làm đồ trang sức trên vương miện, tượng trưng cho Như Ý Cát Tường, cũng có ngụ ý đoàn viên mỹ mãn. Bản sử chúc Dịch đại nhân cùng phu nhân bạch đầu giao lão, vĩnh kết đồng tâm." Hồ Thanh vừa nói vừa chấp tay, nói chuyện diễn xuất đều là ngôn ngữ cử chỉ của người bản địa Khánh Nguyên.

Dịch Kinh Hàn quay đầu nhìn thoáng qua Dịch An, ngẫm một lát rồi nói: "Không bằng xem trước một chút."

Hồ Thanh nghe xong thì lòng tràn đầy vui mừng, đi bên cạnh Dịch Kinh Hàn đi thẳng tới ngoại viện. Mới vừa rồi mang vật phẩm tới bị Dịch An an trí ở một gian phòng lớn tại ngoại viện.

Trong phòng có đốt lò sưởi áp áp thông thoáng, ở giữa có một cái lồng sắt được bên bằng đẳng điều, bên trong có một con chim lớn, con chim này đặc biệt cao lớn, lông đầu dựng thẳng lên, gáy, lưng và ngực có màu sáng bóng, đôi mắt sáng tinh lạnh.

"Lần này bản sử chỉ mang theo hai vật phẩm, một cái nguyện đưa cho Dịch đại nhân, một cái khác thì còn mong Dịch đại nhân hỗ trợ dẫn tiến cho Hạ độc chủ, mong là Hạ độc chủ có chút thời gian." Hồ Thanh vừa nói vừa lệnh cho người thả con chim ra, chỉ thấy con chim này cao ngạo đi vòng quanh trong phòng, cổ cao ngất còn lóe lên màu sáng bóng. Sau khi con chim đi một vòng thì đứng lại cách mọi người không xa, nhìn Dịch Kinh hàn, bộ lông nhiều màu rực rỡ huyền ảo.

"Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, đây chính là cát tường." Hồ Thanh a dua nói.

"Sao lại là cát tường? sao ta nghe nói chim này nhìn thất mỹ nhân sẽ phát sáng, hay là ám chỉ ta .. xinh đẹp!" Đôi mắt Dịch Kinh Hàn vừa mới còn ôn hòa giờ đã lạnh lẽo như đao khiến cho Hồ Thanh sợ tới mức giật mình.

Chim này quả thực được lưu truyền nhìn thấy người đẹp sẽ phát sáng. Không biết từ đâu lưu truyền có một phi tử dùng điều này để có được sự chú ý của quốc vương An Nam quốc, câu truyện truyền đi trở nên vô cùng kỳ diệu, kì thực là do chim này thấy màu sắc diễm lệ thì cũng sẽ đổi màu, Dịch Kinh Hàn mặc quan phục thêu kỳ lân đẹp để rực rỡ nên khiến chim thay đổi màu lông.

Không đợi Hồ Thanh giải thích, chỉ thấy Dịch Kinh Hàn tiến lên vài bước, không bộc lộ tâm tình hờn giận túm lấy lông vũ của đại điều bút xuống rồi hung tợn đi ra khỏi phòng.

Hồ Thanh muốn chạy tới giải thích thì liền bị Dịch An ngăn lại: "Đặc phái viên đại nhân, lão gia nhà ta tức giận là lúc ngàn vạn lần không nên nói gì, ta nghĩ ngài nên trở về trước đi, đợi lão gia nhà ta bớt giận thì ngài lại tới, ngài thấy có được không?"

Hồ Thanh đã sớm do thám biết tính tình của Dịch Kinh Hàn, trong lòng biết vậy thì cũng đành chỉ có như thế, nếu đường này không thông thì đành phải tìm phương pháp khác, vì thế mang theo đại điều rời phủ.

Dịch Kinh Hàn phụng mệnh đi thẳng đến ngoại viện lúc này mới cong khóe miệng, đi vào trong thượng phòng.

"Tướng công đã trở lại, đói bụng không, mau ngồi xuống đi." Lam Ngữ Tư bước lên phía trước vừa giữ chặt cánh tay Dịch Kinh Hàn vừa nói.

"Không đói bụng, không ăn." Dịch Kinh Hàn vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt bất mãn của Lam Ngữ Tư đang nuốt nước miếng phía sau.

"Đến đây, nâng nhìn xem đây là gì." Dịch Kinh Hàn ngồi xuống ghé nói.

"Đây là cái gì?" Lam Ngữ Tư nhìn lông lệ điều kia thì quên luôn cả đói bụng, đi qua ngồi xuống bên cạnh Dịch Kinh Hàn, vươn tay sờ sờ.

Dịch Kinh Hàn cười cài lông chim kia lên tóc Lam Ngữ Tư, ngưỡng về phía sau một chút nhìn nhìn rồi nói: "Ừm, giống như người hoang dã vậy, nghe nói phía nam toàn là người hoang dã sống trên núi, rất thích lấy lông chim cài trên tóc, đúng là giống."

Lam Ngữ Tư nghe xong thì lấy lông chim xuống, bĩu môi không để ý tới hắn, tay sờ sờ lên lông chim cười cười.

"Thích không?" Dịch Kinh Hàn thấy Lam Ngữ Tư như thế thì cười hỏi.

"Thích, tướng công lấy thứ này ở đâu vậy?" Lam Ngữ Tư quay đầu hỏi.

"Bút từ trên người súc sinh kia xuống. Sứ thần An Nam quốc đến đây nói là muốn tặng ta một vật phẩm hiếm lạ. Nhưng ta không nhận chỉ bút lông chim." Bàn tay to của Dịch Kinh Hàn đặt lên bả vai Lam Ngữ Tư, hắn nói.

"Vì sao không nhận? Việc bọn họ cầu tướng công không làm được sao?" Lam Ngữ Tư khó hiểu hỏi.

"Không phải, chỉ là cảm thấy việc này không đơn giản như vậy. Nay cả triều đều nhìn chăm chăm Đông Tây Xương Cẩm y vệ, ta một bước cũng không thể đi sai." Dịch Kinh Hàn nói tới đây thì lộ ra chút buồn rầu, chuyện của Vương Thủ khiến bản thân hắn càng phải cẩn thận hơn.

"Thiếp hiểu rồi, thiếp cũng sẽ cẩn thận hơn, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác." Lam Ngữ Tư nhẹ nhàng nói.

Dịch Kinh Hàn vuốt vuốt lông chim rồi nói: "Sắp tới tết, đến lúc đó làm đồ trang sức, người ta nói đây là vật quốc vương An Nam quốc thường đội, nàng có muốn làm vương hậu không?"

"Không muốn, nhất định quốc vương sẽ có rất nhiều vương phi, thiếp không muốn chia sẻ một người nam nhân cùng với nữ nhân khác." Lam Ngữ Tư bĩu môi nói.

"Ta điều tra được nàng được Van Đốc tìm thấy ở một nơi sơn dã, không biết nàng đã ở nơi đó bao lâu, không biết là có phải sinh ra đã ẵm cưu ở đó không." Dịch Kinh Hàn nghe xong lời này thì nhớ tới thân thể của Lam Ngữ Tư, thầm nghĩ đây là suy nghĩ của phụ nhân bình thường, nhưng quyết định sẽ không nói ra miệng, nếu không phải người có tính cách hoang dã thì sẽ không dễ dàng nói ra miệng. Dịch Kinh Hàn xoa đầu nàng, lòng tràn đầy yêu thương, hắn chỉ biết yêu thương nữ nhân là nàng mà thôi.

Lam Ngữ Tư đương nhiên không biết chuyện trước kia của mình, về mặt ngây thơ nhìn Dịch Kinh Hàn chờ đợi hắn nói tiếp.

Dịch Kinh Hàn cười dịu dàng nói: "Không vội, từ từ rồi sẽ đến, tập hợp lại rồi sẽ gọi nàng chịu tội."

Không nhớ rõ chuyện trước kia thì đương nhiên không biết bản thân mình đáng thương bao nhiêu. Lam Ngữ Tư chịu đói bụng, thấy Dịch Kinh Hàn nói lời chân thành thì không muốn phá hủy bầu không khí tốt đẹp này, ai ngờ bụng không chịu nghe lời mà lại kêu lên. Hai người sững sờ, Lam Ngữ Tư cười trừ, xấu hổ nói: "Bụng của thiếp đồng ý với của tướng công, thiếp cũng đồng ý."

Dịch Kinh Hàn nhin cười, hai người cùng ra bàn ăn cơm.

Ăn cơm, tắm rửa xong xuôi, Dịch Kinh Hàn cầm quyển sách ngồi xem, Lam Ngữ Tư mở sổ sách, thỉnh thoảng viết viết, lại thỉnh thoảng nhếch khóe miệng.

"Không phải là mấy xe đồ sẩy thôi sao? Sao nàng cao hứng thế?" Dịch Kinh Hàn cầm sách bắt đầu cười cười.

"Tự nhiên thấy cao hứng thôi, thiếp nghĩ quý phủ cũng không có nhiều người lắm, trừ chi phí sinh hoạt ra thì cũng không còn gì để bàn. Số tiền ấy để mua cửa hàng, khách điểm, kể từ đó về sau chúng ta có thể tiết kiệm thêm bạc, có thể buôn bán kiếm tiền, năm sau thôn trang cũng có thể tự sản tự tiêu." Lam Ngữ Tư càng nói càng hào hứng, buông bút lông xuống, giương mắt lên nói: "Kiếm tiền xong đổi hết thành vàng kim, giấu ở nông thôn, giấu vậy mới kĩ."

Dịch Kinh Hàn lắc đầu tiếp tục đọc sách, hơi nhếch khóe miệng nói: "Tùy nàng, cũng đỡ cho nàng không có việc gì để làm."

Lam Ngữ Tư nghe thấy bốn chữ "không có việc gì làm" thì rất bất mãn, nhưng cũng không thể phản bác, vốn từ từ như thế, chẳng lẽ còn trông cậy vào chính mình kiến công lập nghiệp! Chỉ cần quản trong nhà cho tốt, nuôi dưỡng con cái là được rồi. Nghĩ đến nuôi dưỡng con cái, ánh mắt Lam Ngữ Tư lại xuất hiện nỗi cô đơn, nàng cắn đuôi bút cúi đầu nghĩ ngợi, không có nhiệt tình như lúc vừa rồi.

"Chuyện gì thế?" Dịch Kinh Hàn phát hiện nàng khác thường nên buông sách trong tay xuống, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nàng, hỏi.

"Không có gì, chỉ hơi mệt thôi." Lam Ngữ Tư không muốn tạo thêm gánh nặng cho Dịch Kinh Hàn nên vận thất lưng mấy cái rồi khép sổ sách cất đi cẩn thận.

"Vậy thì để tướng công tới giúp nương tử giải lao?" Sắc tâm của Dịch Kinh Hàn nổi lên, lập tức muốn lăn lên giường.

Một đêm kịch liệt, cả thân thể bị dày vò, ngày hôm sau khi tỉnh lại thì nàng cảm thấy cả người đau nhức. Tuy thất lưng Lam Ngữ Tư đau nhưng đối với người mới nếm thử cảm giác này thì muốn ngừng cũng không ngừng được, nên đành để tùy hắn hành động.

"Rất vui về sao?" Dịch Kinh Hàn thấy nàng không giống như mấy lần trước liền nổi hứng trêu chọc, lấy tay nắm lấy cằm của nàng không có ý tốt hỏi.

"Đâu có!" Lam Ngữ Tư xấu hổ đỏ mặt, nghiêng người không thèm nhìn tới cái người đáng giận đó nữa.

"Không có thật không?" Dịch Khanh Hàn vừa nói vừa đưa tay vào trong trung y của nàng, tay linh hoạt lướt qua áo lót tiến thẳng tới trái anh đào, hai ngón tay khẽ vân vê, hắn cảm nhận được người trong lòng khẽ run lên.

"Lão gia, Dịch tổng quân sai nô tỳ tới báo lại, Hạ đốc chủ gọi người qua đó." Tùy Yến ở ngoài cửa lớn tiếng nói, hai người trong phòng đều cảm thấy phiền chán mà không thể xả.

"Nàng cứ ngủ đi." Dịch Khanh Hàn dùng sức捏 trái anh đào kia, lưu luyến rút tay, tay phủ lên bầu ngực của Lam Ngữ Tư, nơi đó như bị châm lửa.

Lam Ngữ Tư cảm thấy cả người như nhũn ra, ngực truyền đến cảm giác không thể nói bằng lời.

Dịch Khanh Hàn thở dài một hơi rồi mới đứng lên chỉnh sửa lại vạt áo, mặt mày lạnh lùng nghiêm túc mặc quan phục.

Đeo giày Thượng Quan, quay đầu nhìn Lam Ngữ Tư ở bên cạnh đang ý loạn tình mê, hắn cắn một ngụm rồi mới cười xấu xa đặt nàng lại trên giường, sau đó rời khỏi thượng phòng.

Lam Ngữ Tư nhìn Dịch Khanh Hàn đi ra khỏi phòng ngủ thì trong lòng không nhận được cảm thấy vắng vẻ cô đơn, nàng buông màn, tay để trong áo lót vuốt ve trái anh đào đang khó chịu, phiền chán chùn chùn qua đầu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Dịch Khanh Hàn ăn mặc chỉnh tề đi tới phủ của Hạ Minh, sau khi xuống ngựa bởi vì muốn nhanh đến nơi mà hắn đi đường tắt mau chóng vào thư phòng Hạ Minh.

"Đốc chủ." Sau khi hành lễ với Hạ Minh, Dịch Khanh Hàn mới nhìn đến Đông xướng Thiên hộ Trịnh Dũng đứng bên cạnh, lại chấp tay cung kính đứng ở một bên.

"Ngồi, đều ngồi xuống cả đi." Hạ Minh khoát tay, nhìn hai người rồi nói: "Gần nửa đêm mới gọi các người đến, uống chén trà cho ấm người đã."

Dịch Khanh Hàn cung kính nói "Không dám" rồi lập tức nâng chén trà trên thư án lên.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xướng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đêm Nằm Mộng.

Editor: Jun

"Tôi nay gọi các người đến không có chuyện gì khác mà chỉ là việc sứ thần An Nam tặng cho bốn tọa một vật phẩm hiếm lạ, mời mọi người đến xem." Hạ Minh cười khoát tay, người ngoài cửa liền dẫn lệ điệu vào phòng, mọi người nhìn thấy thì đều chặc chặc lấy làm lạ kỳ.

Sau khi thưởng thức một phen, Hạ Minh ý bảo người dẫn lệ điệu đi ra, rồi đóng cửa cùng hai người thấp giọng nói chuyện.

"Người An Nam rốt cục có chủ ý gì, bốn tọa thấy có chút không đúng, muốn nghe ý kiến của hai người." Hạ Minh nhấp một ngụm trà, nhìn chằm chằm hai người.

Mặc dù Dịch Khanh Hàn được Hạ Minh trọng dụng nhưng chức quan thấp hơn Trịnh Dũng nên sau khi nhìn Trịnh Dũng một cái thì không lên tiếng.

Trịnh Dũng thấy vậy liền đứng dậy chấp tay, lập tức nói: "Vậy trước để hạ quan nói một chút. Đầu tiên sứ thần An Nam đến phủ của ta, sau khi tặng một con chim thì liền muốn hạ quan dẫn hắn tới cầu kiến đốc chủ ngài. Người Đông xướng xưa nay không liên quan tới người An Nam, hạ quan nghĩ vẫn nên báo với đốc chủ ngài biết trước rồi mới dẫn hắn đến cầu kiến đốc chủ. Hạ quan không dám tự chủ trương, hết thảy còn thỉnh đốc chủ bảo cho biết."

Hạ Minh lại nhìn về phía Dịch Khanh Hàn chờ câu trả lời của hắn.

Dịch Khanh Hàn suy nghĩ kỹ, chọn từ ngữ cho thích hợp rồi mới nói: "Trịnh đại nhân làm việc cẩn thận, hạ quan bội phục. Những điều Trịnh đại nhân lo đều không vô dụng, có thuộc hạ ở phía nam hồi báo, gần đây An Nam quốc có vẻ không yên ổn, có một số lượng lớn dân cư vượt sông, tình nguyện sống ở núi rừng cũng không trở về. Hạ quan đã tăng số người thám thính, rốt cục có chuyện gì thì vẫn chưa biết rõ."

Hạ Minh nghe xong thì có bộ dáng phiền chán, một lúc lâu sau mới nói: "Quả không đơn giản, không nên đưa người này đến gặp ta, sợ là giao du với kẻ xấu."

Trịnh Dũng nghe xong thì mồ hôi lạnh rịn ra, bất an xiết chặt tay giấu trong tay áo.

"Đốc chủ không cần lo nghĩ nhiều, quà đã nhận thì không bằng cứ yên lặng xem xét. Xem người An Nam có yêu cầu gì chúng ta châm chước làm việc đó." Dịch Khanh Hàn nói xong thì liếc Trịnh Dũng ở bên cạnh, bất giác thần sắc lúng túng không tự giác cắn môi dưới của hắn.

"Vậy đi, hai người các người xử lý cho ta, nếu có nửa điểm gì khả nghi thì phải bẩm báo kịp thời." Hạ Minh phân phó xong thì mới nói với Dịch Kinh Hàn:"Trịnh Thiên hộ từ phương bắc trở về, đường như Uy Bắc vương không có thành thật, vụng trộm đường những người này trong vương phủ, còn có cả binh khí. Chuyện này người thấy thế nào?"

Dịch Kinh Hàn nhớ tới truyện Triệu Tàn Thủ hãm hại mình liền nói:"Không phải là Uy Bắc vương có tâm tư gì đó chứ?"

Hạ Minh gật gật đầu, nheo mắt lại nói:"Trịnh Dũng đã ở Trấn Bắc Thành An theo dõi cùng người tiếp ứng, bồn tọa nghĩ không nên làm việc tùy tiện. Việc này sợ là đã công khai bí mật, nhưng Hoàng thượng và Uy Bắc vương không ai muốn chọc thủng cái cửa sổ giấy này, những người khác đương nhiên cũng không dám làm."

Dịch Kinh Hàn nhìn sắc mặt của Hạ Minh thì không thấy có gì khác thường liền tiếp lời:"Độc chủ nói phải."

Hạ Minh vừa lòng nhìn hai người, khoát tay giải tán, còn mình thì trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi. Có một số thời điểm, câu hỏi của thượng cấp đại khái chỉ cần dùng mấy lời ba phải để trả lời là có thể được an lành, bởi vì thường thì thượng cấp đã có suy tính, chỉ cần giả vờ lắng nghe là được.

Dịch Kinh Hàn cùng Trịnh Dũng đi ra khỏi Hạ phủ, cưỡi ngựa đi trên đường cái trông trải.

"Nhiều ngày không gặp, Dịch hiền đệ đi uống một chén chứ, tính ra cũng đã nhiều ngày không gặp mặt." Trịnh Dũng cười nói sang sảng.

Mặc dù hai người không có quan hệ thân mật nhưng cũng chưa bao giờ đắc tội nhau. Dịch Kinh Hàn vốn định từ chối nhưng đối phương đã có lời mời thì đành phải đồng ý.

Đến Ý Hồng lâu, hai người tìm một chỗ yên tĩnh, gọi hai ba ca cơ vũ cơ rồi liền ngồi xuống uống rượu.

"Trịnh huynh vất vả rồi, đường xa xôi không tính, mệt nhọc đường xa cũng đã là công lao lớn." Dịch Kinh Hàn tìm chuyện nói với Trịnh Dũng.

"Dịch hiền đệ cũng không có được thanh nhàn, mấy ngày nay hiền đệ cũng đã làm việc vất vả. Lần này hồi kinh, ta thấy nhiều người nói nhất là vụ án của Dương Xương Hà?" Trịnh Dũng nhấp rượu rồi mở miệng hỏi.

Dịch Kinh Hàn gật gật đầu, buông chén rượu nói:"Vụ án này chọc giận mặt rồng, Trịnh huynh không có ở đây cũng vô cùng tốt miễn phải nhọc lòng. Vụ án Dương Xương Hà đã giao cho Cẩm y vệ thẩm tra xử lý, sợ là đã nhiều ngày thế sẽ chuyển qua chiếu ngục."

"Thì ra là thế." Trịnh Dũng gật gật đầu, buông chén rượu hỏi:"Khâm Thiên giám giam cha con Lý đầu cũng ở trong đó sao?"

Sắc mặt Dịch Kinh Hàn không thay đổi, buông chén rượu lên nói:"Đúng, là tiểu đệ dẫn người tới thẩm tra."

Trịnh Dũng sớm biết Dịch Kinh Hàn là người thẩm tra thì liền thử nói với Dịch Kinh Hàn thì thấy hắn cũng không có giống như không để ý tới sống chết của Lý Đầu thì liền nói:"Vốn là không nên thêm phiền toái cho hiền đệ nhưng nhạc phụ của Lý Đầu và gia phụ ta cùng khoa tiến sĩ, đồng môn không thể không giúp, nếu hiền đệ có phương pháp thì thỉnh..."

"Phương pháp, nếu Trịnh huynh có ý này tiểu đệ đương nhiên sẽ giúp, huống hồ hắn vốn là người không nặng không nhẹ, ngày mai Trịnh huynh liền thả hắn ra, thừa dịp Cẩm vệ còn chưa mang đi." Dịch Kinh Hàn như vô tình có ý tốt nói.

Trịnh Dũng vui mừng, hai người lại kính rượu nhau đến mãi sau nửa đêm mới tự mình hồi phủ.

Dịch Kinh Hàn nhìn qua Trịnh Dũng thì khóe miệng khẽ cong lên. May sao mình đã thừa dịp Cẩm y vệ chưa mang đi thì đánh chết hai cha con Lý Đầu tại trong ngục rồi.

Lam Ngữ Tư đang ngủ ngon lành thì đột nhiên cảm thấy một đôi môi nóng bỏng phủ lên môi của chính mình, sau đó liền bị một đôi cánh tay khỏe mạnh ôm chặt lấy. Bờ môi kia đi xuống phía dưới, đi thẳng xuống ngậm lấy trái anh đào không ngừng cắn mút treu chọc, khiến cho nàng thở gấp gấp, bên dưới cũng ẩm ướt.

Giống như vẫn còn ở trong mộng chưa có tỉnh, Lam Ngữ Tư bấu môi uốn éo người vô cùng thoải mái sung sướng, nhịn không được tách hai chân, kẹp chặt lấy thắt lưng người phía trên. Lại thấy người phía trên hé miệng, lần lượt mút lấy trái anh đào hai bên.

Dịch Kinh Hàn đang ngồi ở ghế trong phòng chờ khí lạnh trên người tản hết rồi mới đi vào thì lại nghe thấy tiếng rầm rì nho nhỏ không ngừng, khó hiểu thò người vào nhìn thì thấy sắc mặt Lam Ngữ Tư ửng hồng, mắt nhắm nghiền ôm chặt chần.

Dịch Kinh Hàn tiến lên nhìn, không rõ là Lam Ngữ Tư đang mơ thấy gì, khóe miệng cong lên, không lẽ đánh thức nàng dậy, nên cứ đứng trước giường nhìn nữ nhân mình yêu thương, đứng lâu không có nhúc nhích.

Lam Ngữ Tư chợt cảm thấy người phía trên bay đi mất, càng bay càng xa, nhất thời sốt ruột vội tỉnh, trợn mắt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia trong bóng tối, sau đó một lúc lâu sau cũng không nói ra lời, không biết hình ảnh vừa rồi trong đầu là thật hay giả.

"Mơ thấy gì mà cao hứng như vậy?" Dịch Kinh Hàn sợ nàng sợ hãi nên lên tiếng báo mình đã trở lại.

Nhìn thấy Dịch Khanh Hân ăn mặc chỉnh tề, Lam Ngữ Tư mới hiểu ra vừa rồi là mình nằm mơ mộng xuân. Định thần lại thì mặt liền đỏ lên, lấy chân che mặt, nói lí nhí: "Không có gì, chính là, không có gì..."

Dịch Khanh Hân cười cười, cởi quần áo tiến vào trong ổ chăn ôm chặt lấy nàng. Phía dưới của Lam Ngữ Tư ẩm ướt lạ thường, nhớ tới mộng xuân vừa rồi thì liền xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, sợ Dịch Khanh Hân lại hỏi vì thế mà giả bộ ngủ không nhúc nhích.

"Sắp đến cuối năm, ngày mai xem trong phủ thiếu cái gì thì sắp xếp người đi mua." Dịch Khanh Hân cọ cảm lên trán Lam Ngữ Tư, hỏi: "Nương Tử xem muốn cái gì, váy áo mới hay trang sức?"

"Muốn thứ gì có giá trị nhưng có thể dễ dàng mang theo người, ví dụ như..." Lam Ngữ Tư còn chưa nói hết đã bị Dịch Khanh Hân dùng sức ghì chặt lấy.

"Thế nào? Còn muốn rời khỏi ta!" Dịch Khanh Hân gần giọng, hung tợn nói: "Ta nói cho nàng biết đừng có mà mơ! Dù nàng có trốn ở đâu đi nữa thì ta cũng sẽ tìm được nàng, bắt nàng phải trở về! Tốt nhất nàng nên thành thành thật thật ở với ta, dù thế nào cũng không được nghĩ tới việc rời đi!"

"Thiếp không dám, không dám. Thiếp không nghĩ tới chuyện rời khỏi tướng công, không có." Lam Ngữ Tư cọ khuôn mặt nhỏ nhắn lên trước ngực hắn, nói lấy lòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Khanh Hân đi Đông Xưởng, Lam Ngữ Tư cẩn thận kiểm tra đồ vật trong kho phòng, chọn ra vật phẩm tặng cho Hạ Minh dịp lễ đầu năm, xong xuôi mới trở lại thượng phòng.

Vừa uống một chén trà nhỏ thì Dịch An tới cầu kiến. Mặc dù có chút khó hiểu vì sao Dịch An phải tới trong viện, nhưng nghĩ có lẽ hắn có việc gấp không chừng nên liền cho người tiến vào.

Cách màn, Dịch An nói liên miên cần nhân không ngừng, cuối cùng lại đề xuất muốn kiểm tra tu sửa lại tường viện phòng ốc linh tinh.

Lam Ngữ Tư nghĩ rằng đây là người Dịch Khanh Hân tin tưởng nhất nên liền đáp ứng, rồi một mình ở trong thượng phòng nghỉ tạm.

Tùy Yên bị Dịch An kêu đi theo cùng xem xét tường viện phòng ốc, còn những nha hoàn không có phận sự thì không được phép tiến vào thượng phòng, Lam Ngữ Tư nghỉ tạm tại Noãn các, gồi lên cánh tay nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa mới nhắm mắt thì nghe thấy cạnh cửa có âm thanh đều đều vang lên, Lam Ngữ Tư mở mắt nhìn qua thì thấy Dịch An đứng ở cửa. Lam Ngữ Tư hoảng sợ, mặc dù nàng từng cùng Dịch An từng đi kho phòng kiểm tra kho hàng nhưng đều là có người đi theo, hoặc là có một số việc chung, nhưng hai người lại ở chung ở chỗ tư mật thượng phòng của chủ nhân nên cũng không được tự nhiên.

"Người, Dịch tổng quản, có việc gì sao?" Lam Ngữ Tư cố gắng bình tĩnh hỏi.

Dịch An giống như không hề để ý, cúi đầu nói: "Vừa rồi tiểu nhân cùng nha đầu Tùy Yên kia đi xem xét một lượt. Tùy Yên ghi lại, tiểu nhân trước đến thông báo phu nhân một tiếng."

Lam Ngữ Tư thấy Dịch An bình thường nên yên lòng, đang muốn nói chuyện thì thấy Tùy Yên tiến vào.

Tùy Yên nhìn thấy Dịch An đứng ở cửa thì kinh ngạc nhìn thoáng qua Lam Ngữ Tư, tiếp theo lại thấp đầu cẩn thận bẩm báo: "Phu nhân, chỉ có chỗ tường phía Tây Bắc xuống cấp cần tu sửa lại, tiểu nhân đã cho người ở tường viện chặn một số ghế dựa cũ để tránh có người đến gần."

"Tốt, các người tiến hành đi." Lam Ngữ Tư nói: "Lui cả đi."

"Vâng." Tùy Yên và Dịch An cùng đáp, hai người một trước một sau đi ra ngoài, Tùy Yên đi phía sau ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dịch An đầy thâm ý rồi lại cúi thấp đầu.

Sau khi Dịch Khanh Hân hồi phủ, ăn cơm chiều xong thì liền đi nội thư phòng, mãi đến khuya mới trở lại phòng ngủ.

Lam Ngữ Tư đang xem sổ sách dưới đèn, thỉnh thoảng phía sau có người thì liền đứng lên cười cười.

"Đừng xem nữa, ngủ đi." Dịch Khanh Hân nói xong liền ôm lấy nàng đặt lên giường, bá đạo sắc bén, loại khí thế này Lam Ngữ Tư vĩnh viễn cũng không có cách nào phản kháng. Lam Ngữ Tư chỉ có chút phản kháng nho nhỏ nhưng không hề có tác dụng.

Ngoài phòng tĩnh lặng còn trong màn thì cảnh xuân kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tai Họa Bất Ngờ

Editor: Jun

Tối gần ngày Tết, thái giám Lại Lực Bằng từ Nguyên Nam thành giống trống khua chiêng vào kinh, nghe nói còn mang theo một kiện vật phẩm hiếm lạ chuẩn bị dâng cho Khánh Nguyên đế.

Lại Lực Bằng theo tuyên chỉ của thái giám vào kinh, thái giám tuyên chỉ kia là thái giám tùy tùng của Vương Thủ đi Nguyên Nam thành, là người hầu hậu bên cạnh Khánh Nguyên đế từ nhỏ, nhìn ra được Khánh Nguyên đế thật sự là quan tâm tới Vương Thủ.

Phiên vương ở các nơi cũng đã vào kinh, Khánh Nguyên đế ở trong cung tiếp đãi yến hội, khắp chốn mừng vui. Mọi người nhìn thấy đám người phiên vương và lễ vật thì đều không ngớt lời khen ngợi thốn thức, đến khi Lại Lực Bằng tiến vào dâng lễ thì mặt rồng giận dữ lập tức đem nhốt Lại Lực Bằng vào nhà giam Đông Xưởng.

Tuy rằng hy vọng nhân cơ hội này lấy công việc trong nhà tù mà báo thù riêng nhưng vẫn là nên suy nghĩ trước sau, Dịch Kinh Hàn không tỏ thái độ hờn giận. Hạ Minh nghĩ mà cảm thấy sợ vô cùng, may là mình mình có phòng bị với An Nam quốc sứ thần, không lộ ra là có lẽ lạt qua lại với hắn, trừ Trình Dũng và Trịnh Kinh Hàn thì không ai biết ở hậu viện Hạ phủ có một con lệ điều.

Nguyên lai là lễ vật hiếm lạ Lại Lực Bằng dâng lên là ô lệ điều của An Nam quốc. Không biết là do khí hậu không phù hợp hay là do nguyên có gì mà con chim đó lại đoán mệnh chết lần quay trên đất trước mặt hoàng đế. Ngày tốt mà lại xảy ra chuyện không may, Khánh Nguyên đế giận dữ lệnh nhốt Lại Lực Bằng vào nhà giam, bách quan nhân cơ hội này buộc tội, nói Lại Lực Bằng lòng dạ khó lường có ý ám chỉ hoàng đế không bao lâu sẽ chết, lại có ý niệm mưu phản trong đầu.

Hạ Minh mang lệ điều trong phủ tới hoàng cung, nói thẳng đây là điềm lành liền đưa vào hoàng cung. Con chim trước cho dù hình dạng hay màu lông cũng không thể sánh với con lần này, có thể thấy được con chim này mới là con chim quý giá nhất, trước kia chỉ là một con chim hạng thường.

Khánh Nguyên đế bị bữa tiệc này càn quấy chọc cười, tuy biết lời của Hạ Minh không thể tin nhưng lại có ý nghĩa tốt, chỉ thẳng phiên vương đoán mệnh còn hoàng đế thì sẽ sống đến vạn năm.

Kể từ đó, địa vị của Hạ Minh trong mắt Khánh Nguyên đế càng cao, Đông Xưởng cũng nhờ vậy mà nước lên thuyền lên.

Coi như Dịch Kinh Hàn cũng khách khí, sắp xếp Lại Lực Bằng ở một gian nhà tù hướng mặt trời mọc, cũng không sử dụng đại hình. Trước khi đến Đông Xưởng đã tự mình sao chép danh sách nêu tên mấy người. Cũng không biết là tâm tình gì, Dịch Kinh Hàn bình tĩnh thăm vấn Lại Lực Bằng trong phòng chờ.

Sau khi Lại Lực Bằng được dẫn tiến vào thì liền bị phiên dịch đá một cước vào đầu gối từ phía sau khiến hắn quỵ rạp xuống đất. Đây là Đông Xưởng, người không có phận sự khó tiến vào, không cần biết người là quan to nội các hay đại quan biên giới, chỉ cần vào nhà tù này thì đa số chỉ có vào mà không có ra.

"Lại Lực Bằng, Lệ điều người dâng lên Hoàng thượng là từ đâu mà có?" Dịch Kinh Hàn cũng không nói mấy câu như "Lớn mật, người mau nhận tội" gì vô nghĩa mà đi thẳng vào vấn đề. Lại Lực Bằng ngăn người, vừa rồi hắn còn lo lắng, sợ người Đông Xưởng sẽ làm gì đó nên định nói mấy lời nịnh nọt một chút, nhưng lúc này thì kế hoạch đều bị phá hủy hết.

"Lại Lực Bằng, bản quan niệm tình người là hạ nhân hầu hạ bên cạnh hoàng đế nên mới hỏi thẳng, chớ để ta hỏi lại lần thứ hai." Sắc mặt Dịch Kinh Hàn lạnh lùng nghiêm túc, hơi cúi đầu mắt nhìn thẳng Lại Lực Bằng.

Quan hệ của Lại Lực Bằng và Hạ Minh bình thường, hai người phải tranh thủ tình cảm trước mặt hoàng đế nên từng có mâu thuẫn nho nhỏ, cũng vì hoàng đế mà chống lại kẻ thù bên ngoài, được coi là loại quan hệ phức tạp. Nay rơi vào tây Đông Xưởng, trong lòng Lại Lực Bằng cũng không quá sợ hãi.

Mãi đến khi nghe xong lời của Dịch Kinh Hàn mới ần ần có cảm giác Hạ Minh cũng không nghĩ dồn mình vào chỗ chết. Nếu được thì còn có cơ hội tìm đường sống, còn nếu không thì Lại Lực Bằng thực sự sợ Đông Xưởng nhân cơ hội này diệt trừ mình. "Đó là lễ vật An Nam quốc đưa cho ta, Táp gia tưởng là vật hiếm lạ nên mới nghĩ tới dâng lên Hoàng thượng. Táp gia tuyệt đối không có tâm tư khác, Táp gia..."

"Bản quan cũng tin Lại tổng quản không có tâm tư khác với Hoàng thượng, nhưng, nhưng làm thế nào mới có thể tin tưởng." Dịch Kinh Hàn cắt lời Lại Lực Bằng, mắt đầy thâm ý nhìn lão thái giám cường tráng trấn định nhưng vẫn không giấu được bối rối.

"Nhất, nhất định là có người vu oan hãm hại, nhất định là vậy." Lại Lực Bằng cố gắng tập hợp trong đầu biện pháp để thoát tội.

"Thế nào? Lại tổng quản và An Nam quốc kia có qua lại gì sao?" Dịch Kinh Hàn hỏi.

"Không, chưa từng có qua lại." Lại Lực Bằng cau mày trả lời.

"Lại tổng quản mang theo điều này vào kinh, dọc đường đi có việc gì không bình thường phát sinh không?" Dịch Kinh Hàn dẫn dắt.

"Cũng không có, điều sợ lạnh, dọc đường đều ở trong xe, Táp gia không dám để xảy ra sơ xuất nên ngay cả việc ăn uống của nó Táp gia cũng phải kiểm tra nghiêm ngặt." Về mặt Lại Lực Bằng lo lắng.

"Vừa vào kinh ta liền giao lễ vật cho người của Lễ bộ, cho đến ngày đại yến trong cung thì cũng là gần mười ngày, trong thời gian đó Táp gia cũng không nhìn qua con điều kia, như Táp gia đã nói đấy, nhất định là có người vu oan, Lễ bộ, là Lễ bộ." Lại Lực Bằng chợt nghĩ đến thì mừng to.

"Lại tổng quản à, chỉ là lời nói miệng không có bằng chứng." Dịch Kinh Hàn thấy bộ dáng thất kinh của Lại Lực Bằng thì không thấy có chút gì bất ngờ, đó là một người vừa nhát gan lại vừa to gan. Vì muốn báo thù Dương Xương Hà mà tạo ra một vụ án lớn chấn động, nhưng lại cũng có thể bởi vì mình lâm vào hiểm cảnh mà hoang mang lo sợ.

Hơn nữa, chính vì hấn tố cáo Dương Xương Hà nên mới dẫn tới những người liên quan chú ý tới, trong lúc nhất thời liền bị phần lớn quan viên coi là cái đinh trong mắt, cho nên lần này mới có người nhân cơ hội này mà buộc tội. Quan to trong triều phải khổ sở đọc thi thư các loại mới có thể có địa vị vinh hoa như ngày hôm nay, vậy mà một hoạn quan không cần tốn nhiều công sức lại có thể được vinh sủng như vậy, cũng bởi chính nguyên nhân này mà bọn họ mới bị sĩ phu khinh thường và ghen tị.

Đương nhiên về phương diện này quả thật có tâm tư bất chính, nhưng như Vương Thủ thì bình thường làm việc cũng không thẹn với lương tâm.

Dịch Kinh Hàn cũng không đồng tình với Lại Lực Bằng, hấn chỉ là muốn mượn việc này để giải quyết việc của mình.

"Táp gia, Táp gia muốn viết huyết thư, thỉnh Dịch đại nhân chuẩn bị giấy bút, một ngày nào đó có thể rửa sạch oan nhục, Táp gia tất sẽ có hậu tạ." Lại Lực Bằng cúi người nói hạo ngôn hạo ngữ.

"Lại Lực Bằng khách khí rồi, Đông Xương ta tuyệt đối không oan uổng người tốt, ngài đã có oan khuất thì bản quan tất nhiên phải giúp đỡ." Dịch Kinh Hàn nói xong liền phân phó người đi lấy giấy bút, rồi đi thông thả tới sau án, quay về phía tường thì hơi nhếch khóe miệng.

Sau khi Dịch Kinh Hàn đem huyết thư của Lại Lực Bằng trình lên Hạ Minh thì liền trở về phủ, hấn biết, Hạ Minh đã sớm nghĩ tới Lễ bộ. Hạ Minh được ban thưởng có thể dùng kiểu trong cung, Lễ bộ liền xen vào; Hạ Minh được ban thưởng hai đội ngự lâm quân hoàng gia hộ vệ, Lễ bộ cũng xen vào. Dịch Kinh Hàn cười ngửa hời phủ, chờ tin tức tốt.

Bên trong phủ là một cảnh tượng vui vẻ, nơi nơi đều thấp đèn lồng vô cùng rực rỡ ấm áp. Tuy tâm tình Dịch Kinh Hàn không tốt nhưng cũng bị bầu không khí này cuốn hút, trong lòng cũng vui vẻ hơn.

"Phu nhân đâu?" Dịch Kinh Hàn đi đến bên ngoài tây nhĩ, thuận miệng hỏi Tùy Yên đứng ở cạnh cửa.

"Phu nhân lại cùng với Dịch tổng quản ở phía sau viện." Tùy Yên cúi đầu trả lời: "Phu nhân mang theo Châu Viên đi."

Dịch Kinh Hàn là người thông minh, quay đầu liếc mắt Tùy Yên, nếu không phải Lam Ngữ Tư và Dịch An đều là người hấn tin tưởng thì không chừng là sẽ để lời này làm phiền lòng.

Tùy Yên dùng từ "lại", không hổ là người bên cạnh đốc chủ, Dịch Kinh Hàn không nói gì, trở về thượng phòng, Tùy Yên liền đi theo vào nhà chính châm trà, hầu hạ coi quan phục.

Trong phòng, trên bàn có một mâm há cảo, Dịch Kinh Hàn tiện tay lấy một chiếc cho vào miệng thưởng thức.

"Há cảo cứng táo quân, cứ như vậy mà ăn còn không rửa tay!" Lam Ngữ Tư bước vào cửa thì nhìn thấy Dịch Kinh Hàn đang ăn vụng.

"Hôm nay vẫn là năm cũ sao?" Dịch Kinh Hàn có chút ngạc nhiên, bận rộn việc Đông Xương, người có nhà mà như không có nhà như hấn cũng không để ý tới những ngày hội này, càng là lúc nhà nhà đoàn viên thì càng là lúc hấn thương tâm. Nhớ tới thời thơ ấu thì không khỏi cảm thấy buồn rầu.

Khi đó hấn vẫn còn là đại công tử, tuy không có mẹ ruột nhưng chi phí ăn mặc cũng ít người có thể sánh bằng. Còn nhớ mỗi khi cuối năm là trong phòng bếp sẽ làm tiệc cúng ông táo, khi làm lễ vị ông táo sẽ chuẩn bị rượu và đồ nhắm phong phú làm tế phẩm. Còn nhớ rõ hấn vì muốn khiến cho phụ thân chú ý mà thường trộm tế phẩm, hấn nghĩ phụ thân sẽ giống với những trưởng bối khác, sẽ kiên nhẫn giảng cho hấn nghe sự tích về táo quân, giảng về việc cúng ông táo như thế nào.

Dịch Kinh Hàn nhất thời lâm vào hồi ức, không phát hiện Lam Ngữ Tư đang khước khước tay nhỏ nhắn mềm mại trước mặt hấn.

"Nghĩ gì đó?" Lam Ngữ Tư hỏi.

"Đang nghĩ vì sao phải cúng ông táo." Dịch Kinh Hàn thuận miệng nói.

Lam Ngữ Tư biết Dịch Kinh Hà biết sự tích về Táo quân, tâm tình không tốt nên mới nói như thế, vì thế nàng nghĩ khiến cho hấn vui vẻ. "Chàng không biết vì sao có Táo quân, được rồi, thiếp sẽ kể cho chàng nghe. Nghe nói Táo quân vốn chỉ là quân củi lửa, sau lại được Thiên đế lệnh quản lý công việc lớn nhỏ trong nhà, được phong làm người đứng đầu trong nhà. Ông có quyền rất lớn, hàng năm vào đêm ngày hai mươi ba tháng chạp sẽ lên Thiên đình bẩm báo những việc tốt việc xấu trong nhà, có công tất thưởng có sai tất phạt."

Lam Ngữ Tư nhìn Dịch Kinh Hàn rồi lại nói tiếp: "Táo quân là thần bẩm báo việc trong nhà vì thế mỗi nhà vào ngày hai mươi ba tháng chạp sẽ cúng ông táo, cầu cho ông ghi cao đánh khẽ, có thể ở trên thiên đình nói tốt mấy câu cho nhà mình. Chuyện là như vậy nhưng thiếp phát hiện ra một việc vô cùng quan trọng."

"Chuyện gì?" Dịch Kinh Hàn ngồi xuống, lại nhón lấy một cái há cảo ăn.

"Châu Viên lão gia ở phía nam nói ở nơi đó đều là hai mươi tư tháng chạp cúng ông táo. Nói là vì Táo quân trở về vất vả nên khao một bữa ra trò." Sau khi Lam Ngữ Tư nói xong thì thấy Dịch Khinh Hàn khó hiểu nhìn nàng.

Lam Ngữ Tư cũng ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Thật là mệt mỏi, Táo quân báo xong rồi, những điều nên nói đều đã nói sao lại còn phải cúng ông ấy làm gì! Không bằng để chúng ta ăn, không cho ông ấy ăn, hi hi, không thể làm hao hụt thêm tiền mua bán được."

Bên kia Tùy Yên bụm miệng rời khỏi thượng phòng, khi tới chỗ mái hiên thì hai vai không ngừng run run. Dịch Khinh Hàn suốt chút nữa thì ghen, miễn cưỡng nuốt miếng há cáo xuống, vội vàng uống một ngụm trà. "Nàng không làm hao hụt tiền mua bán là được rồi còn quản người ta làm gì."

"Thiếp cũng chỉ là có lòng tốt mà thôi, Châu Viên nghe xong lời của thiếp thì nói hẳn nào năm ấy hẳn gặp nạn đói, còn bảo lần tới khi huynh đệ tới thăm, hẳn sẽ nói lại với mấy người trong nhà." Lam Ngữ Tư lấy khăn lau tay cho Dịch Khinh Hàn.

Dịch Khinh Hàn không nhận được cong khóe miệng, hường thụ bàn tay được ân cần chăm sóc.

"Đã chuẩn bị tốt hết chưa?" Dịch Khinh Hàn hỏi.

"Rồi, ngày mai viết câu đối, ngày kia làm đậu hũ, ngày kia treo thịt heo..." Lam Ngữ Tư đột nhiên ngừng đầu hỏi: "Tướng công, mấy ngày nay về phủ sớm chút nhé."

Dịch Khinh Hàn nhẹ gật gù đầu, bộ dáng ân ân một mối. Xả thân mà làm việc cũng thật phí sức.

"Tướng công?" Lam Ngữ Tư thôi không cười, cảm thấy rõ ràng trong lòng Dịch Khinh Hàn đang lo lắng. Mặc dù nàng không muốn mở miệng hỏi nhưng vẫn hy vọng hắn chủ động chia sẻ với mình.

Nàng biết hắn muốn cho nàng một cuộc sống thoải mái, không phải suy nghĩ những chuyện khiến người ta lo lắng. Nhưng hắn không biết, nữ nhân thích chia sẻ hạnh phúc với nam nhân của mình nhưng cũng không hề sợ đau thương, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không ngại ngần.

"Được." Dịch Khinh Hàn không nói thêm nữa, hai người ngồi một lúc rồi đi ăn cơm chiều.

Vẫn như thường ngày tắm rửa thay quần áo và đọc sách. Lam Ngữ Tư nhìn chăm chú trang sách, thỉnh thoảng lật sang trang. Bên kia Dịch Khinh Hàn đã thỉnh thoảng mất tập trung, ánh mắt lạc sang bàn nhỏ bên cạnh.

Ngồi một lúc một mối, Lam Ngữ Tư khẽ dụi mắt thì đột nhiên phát hiện có người đứng phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xương Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Còn Xác Nhưng Hại Thân

Editor: Jun

"Chữ của nàng, khụ khụ, ngày mai tới thư phòng của ta lấy một ít bảng chữ mẫu." Dịch Khinh Hàn vuốt cằm, nhìn thấy hàng chữ nàng ghi chép tiền bạc thì nói.

Lam Ngữ Tư quay đầu le lưỡi với hắn không phục, chữ rõ ràng là đẹp như vậy, nàng không thèm để ý hắn.

Dịch Khinh Hàn bước thong thả trở lại giường, cầm sách lên nhìn qua chờ Lam Ngữ Tư xem xong sổ sách. Lam Ngữ Tư nào có tâm tư xem sổ sách, thỉnh thoảng lại nhớ lại màn kịch tình vào ban đêm, nhớ mãi không quên tư vị mất hồn đó. Bất giác mặt đỏ ửng nhanh, liền lấy mu bàn tay áp lên má lên ngực bình ổn lại tâm trạng, bất động một lúc lâu.

"Mãi không thấy nàng nhúc nhích chút nào vậy, đang xem sổ sách sao?" Dịch Khinh Hàn lại đến phía sau Lam Ngữ Tư nhìn chăm chăm sổ sách, vẫn là trang sách ghi tiền bạc như trước.

"Đang xem, đang xem." Lam Ngữ Tư vội vàng giả vờ giả vịt nhưng trong lòng vô cùng loạn.

Dịch Khinh Hàn không nói gì thêm, xách Lam Ngữ Tư lên bước về giường lớn. Lam Ngữ Tư giãy dụa vô dụng, chỉ có thể chống cự chút xíu, cánh tay cũng không có bao nhiêu sức lực.

Dưới màn, tiếng rên rỉ khe khẽ, ánh nến sáng tỏ, cửa sổ để ngỏ.

Trong màn, tiếng nói nhỏ biến thành tiếng rên rỉ, tiếng rên rỉ bên tai lại bị ngăn lại, rồi lại biến thành tiếng rên rỉ, âm thanh khe khẽ lại biến thành tiếng than nhẹ.

Lễ bộ thượng thư Giản Thanh Giai bị mời tới Đông Xưởng, nói là mời nhưng nói thẳng ra là bị bắt tới. Dịch Kinh Hàn giao huyết thư của Lại Lực Bằng cho Hạ Minh, Hạ Minh lại thêm mắm thêm muối báo cho Khánh Nguyên để. Rốt cục Khánh Nguyên để mềm lòng, niệm tình người bên mình nhiều năm, hạ lệnh không thể làm qua loa, nhất định phải tra ra manh mối.

Khánh Nguyên để có ý muốn cho Lại Lực Bằng cơ hội nhưng không nghĩ sẽ động tới Giản Thanh Giai, vì thế hạ lệnh Đông Xưởng xử lý nghiêm khắc vụ án này. Hạ Minh cân nhắc ý tứ của Khánh Nguyên để rồi hạ lệnh cho Dịch Kinh Hàn không thể dùng hình với Giản Thanh Giai để tránh sau này Khánh Nguyên để tâm huyết dâng trào thì sẽ không tốt.

Đương nhiên chỉ cần không dùng hình, biện pháp khác vẫn có thể dùng, chỉ cần có thể đạt được mục đích. Dịch Kinh Hàn đem mấy vị quan viên Lễ bộ hân nhận án đến một phòng giam, thả ra một phạm nhân bị dùng trọng hình đến thăm ra.

Tay chân mấy vị sĩ phu như nhũn ra, có kẻ chết ngất mấy lần, số ít còn lại nhìn qua đều quen mắt, nhất là Giản Thanh Giai vẫn như cũ mặt không đổi sắc, một mực chắc chắn tuyệt đối không biết Lại Lực Bằng tiến vật gì?

"Nhìn cũng đã nhìn đủ rồi, ta thấy nên để ta tự mình xem thử." Dịch Kinh Hàn lệnh dẫn vị quan cửu phẩm tước vụ Lễ bộ kia tiến ra, ấn trên mặt đất lột sạch quần áo ra.

Lễ bộ quả thật là chức quan béo bở, bọn họ quản khoa cử, tư tế; quản lễ lạc, quản việc mở tiệc chiêu đãi, không chỗ nào không kiểm soát được chút đỉnh, cửu phẩm tước vụ thường ngày ngồi không mà hưởng kia đã sợ tới mức như cái bánh bao bị thiêu, lên nhìn Giản Thanh Giai bên kia cầu xin giúp đỡ.

"Đừng nhìn, đó là quan lớn không thể dụng hình. Người ấy à, hoặc là mau mau thăng lên nhị phẩm, không thì phải nói thật cho ta, bằng không cái thân thịt béo này khó mà giữ được." Dịch Kinh Hàn đề cao giọng, cười cười vuốt ve sống dao, ánh mắt lạnh lẽo.

"Đại nhân, Giản đại nhân." Tư vụ kia nhướn thân mình, nhìn Giản Thanh Giai.

Giản Thanh Giai vô cùng bình tĩnh, muốn nói nhưng lại không thể nói gì, chỉ dùng ánh mắt ra ám hiệu cho tư vụ kia. Tư vụ kia nhìn thấy ánh mắt của Giản đại nhân thì liền nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Dịch Kinh Hàn cười khinh thường, vung dao lên. Tiếng hét thảm thiết ập tới màng nhĩ, dao kia vung lên vài lần, máu thịt liền từng mảnh nhỏ văng ra. Tư vụ kia như chết ngất đi, Dịch Kinh Hàn vẫn không thu dao, vì thế người vừa ngất đi kia lại tỉnh, tiếp sau đó lại kêu lên thảm thiết. Giản Thanh Giai đang đứng cũng không khống chế được mà run lên bần bật. Từng nghe nói người Đông Xưởng làm việc quý dị tàn nhẫn, nhưng chưa từng chính mắt nhìn qua, nay xem như người lạc vào thế giới kỳ lạ, mùi máu tanh bốc lên bốn phía, bên trong máu thịt nhầy nhụa.

"Đồ tay sai hoạn cầu! Người sẽ gặp báo ứng! Người sẽ không được chết tử tế!" Tư vụ kia đau đến choáng váng, gào thét la mắng rồi lại lập tức ngất đi.

Dịch Kinh Hàn thu dao, rắc muối lên nơi bị thương rách da thịt của hắn ta thì lại một trận tiếng kêu tê tâm liệt phế nữa. Dịch Kinh Hàn hướng dao dính máu thịt vào Giản Thanh Giai, đứng trước mặt hắn ta. "Báo ứng! Giản đại nhân tin sao?" Ánh mắt sắc lẹm, mắt lạnh như dao hơn nữa mùi máu tươi sục sục khiến Giản Thanh Giai nôn ra.

"Không thể tin, ta đã tra ra được Lễ bộ các người thả lễ vật tiến cung của Lại Lực Bằng vào trong vườn Tử Quế cung. Vườn đó bốn bề thông suốt, mọi cửa có thể ra vào, một vật phẩm quan trọng như vật sao có thể tùy tiện an trí, cho dù không có gian lận cũng có tội thất trách. Bản quan thay Giản đại nhân dạy dỗ kẻ dưới một phen cũng là đỡ cho Giản đại nhân phải vất vả." Dịch Kinh Hàn quay đầu thu hết biểu tình của Giản Thanh Giai, không buông tha một chút nào.

"Như vậy thì bản quan phải đa tạ Dịch đại nhân rồi." Rốt cục cũng là quan to nhiều kinh nghiệm qua sóng gió, lúc này vẫn trấn định nói chuyện cùng Dịch Kinh Hàn cũng không dễ dàng gì.

Dịch Kinh Hàn thu hồi dao, phân phó người mang Tư vụ và các quan viên khác của Lễ bộ lui xuống, rồi mới cười cười ngồi xuống.

"Mời Giản đại nhân cũng ngồi đi." Dịch Kinh Hàn mở miệng nói.

"Không dám, bản quan vẫn còn chưa được tẩy sạch hiềm nghi." Giản Thanh Giai nói nghiêm trang.

"Giản đại nhân cũng biết Đông Xưởng chúng ta sẽ không dụng hình với ngài, cho nên..." Giọng điệu của Dịch Kinh Hàn đầy cười nhạo châm biếm khiến người ta nghe xong liền không thoải mái.

"Không thể dụng hình cũng thật là phiền toái." Dịch Kinh Hàn đứng lên đi thông thả hai vòng rồi mới dừng lại nói: "Nói không chừng ít ngày nữa Giản đại nhân sẽ ra tù, bản quan khó có dịp, người đâu, mời Giản đại nhân uống trà."

Giản Thanh Giai sợ hãi nhìn hai phiên dịch giữ chặt mình, rồi bị ép uống hai chén trà lớn, kinh hoàng muốn nôn ra nhưng đã đều vào bụng hết.

"Người cho bản quan uống cái gì vậy? Người không sợ Hoàng Thượng sẽ trách tội sao!" Một tay Giản Thanh Giai ôm ngực, tay còn lại chỉ vào Dịch Kinh Hàn, lớn tiếng mắng.

"Là thứ tốt, phía nam mang tới thứ tốt như vậy, nếu không phải là Giản đại nhân ta cũng thực sự tiếc không dám dùng." Dịch Kinh Hàn cười âm độc,

chậm rãi ngồi xuống, nhìn Giản Thanh Giai trước mặt rồi bật cười.

Nếu Hoàng thượng và Hạ Minh không chuẩn cho mình dựng hình thì phải chơi đùa hân cho tốt, cũng coi như có chút ít thỏa mãn. Người này có khả năng rất cao là chủ mưu của vụ án Vinh Suất hoặc là một trong những chủ mưu, nhưng Dịch Kinh Hàn không thể hỏi thẳng. Thứ nhất là không thể động vào người này, Hoàng thượng và Hạ Minh ở một mức độ nào đó vẫn che chở hân nên có hỏi cũng không ra; thứ hai là đánh rắn thì phải đánh bảy tấc, nếu một khi đã không thể chết thì hân sẽ phản kháng mạnh mẽ, chính mình có thể bị bại lộ, tất sẽ rối loạn.

Nhưng trừng phạt nhỏ nhỏ như này thì vẫn có thể.

Sau một lúc lâu, được tính đã phát tác, cả người Giản Thanh Giai nóng lên, yết hầu trượt lên xuống, khô nóng đến muốn xé toạc quần áo.

"Người, người." Đường như Giản Thanh Giai đã cảm thấy, liền muốn thoát thân nhưng đã sớm bị hai gã phiên dịch giữ chặt, chấp giữ hai tay vào giữa.

"Đừng nóng vội, sau đây liền có trò hay." Dịch Kinh Hàn nhấp một ngụm trà, đứng lên rồi nói: "Giản đại nhân có hai mươi tám phòng cơ thiếp, cũng chưa từng hưởng qua nữ nhân bán thân, hôm nay bản quan mời ngài thoải mái một phen."

"Dịch Kinh Hàn, bản quan và người không thù không oán, người và Lại Lực Bằng cũng không có quan hệ thân thiết gì, vì sao người lại khó xử bản quan!" Giản đại nhân thể nào cũng không thể tưởng tượng được mình đã đắc tội gì hân.

"Giản đại nhân nói đúng, không biết bao nhiêu người không thù không oán với người đều nằm dưới lưỡi đao của người, người tự hỏi chính bản thân mình đi." Dịch Kinh Hàn cười lạnh một tiếng sau đó có hai nữ tử lắng lo trang điểm diêm dúa vào trong phòng Giản Thanh Giai.

"Ha ha, Giản đại nhân chớ sợ, bản quan vừa thay đổi chủ ý, Giản đại nhân chắc là vẫn thích nữ tử hơn." Dịch Kinh Hàn cười lạnh lùng, vẫy vẫy tay kêu hai nữ tử kia tiến lên.

Giản Thanh Giai hoàn toàn hoảng loạn, nếu như lúc đầu trấn định tự nhiên thì khi nhìn thấy hai người kia liền nhần nhí dừ cho bản thân lửa nóng muốn ôm hai nữ tử kia.

Thân thể không nghe theo điều óc sai khiến, nhưng trong phòng có ba đại nam nhân đang nhìn nên Giản Thanh Giai vẫn cố nén đẩy hai nữ tử kia ra, vừa muốn vùng thoát thì lại bị hai gã phiên dịch kia giữ chặt.

Một lúc lâu sau, sau khi được tính phát tác hoàn toàn, phiên dịch mới thả tay, liền thấy Giản Thanh Giai như sói đỏ vồ lấy một nữ tử, xông lên vạch vào áo lót mỏng tang của nàng ta, tay chân luống cuống cởi bỏ quần áo trên người mình rồi động thân tiến vào.

Nàng kia rên lên yêu kiều một tiếng, mở rộng cặp đùi trắng bóng kẹp chặt lấy thắt lưng của Giản Thanh Giai. Không có màn dạo đầu nên tuy nữ nhân kia nhiệt tình nhưng vẫn cảm thấy hơi đau đớn, không nhịn được mà run run.

Dịch Kinh Hàn vẫy vẫy tay, kêu hai gã họa sĩ vẽ lại hiện trường, rồi tự mình ra khỏi nhà giam. Đi xa được một đoạn thì vẫn còn nghe được tiếng thét của nữ tử và tiếng thô suyển của nam tử.

Cả nam lẫn nữ đều đã uống thuốc, tuy trong bụng có nhiều thi thư sách vở cũng chỉ có thể làm những động tác nguyên thủy nhất. Nay Giản Thanh Giai phong lưu khoái hoạt, nhưng đến khi tỉnh lại thì không biết tâm trạng sẽ như thế nào, phỏng chừng là sẽ đoạn tuyệt nữ sắc một thời gian. Đây không tính là dựng hình, cái gì cũng không phải, Giản Thanh Giai chỉ có thể như đánh rớt răng nanh rồi lại phải tự nuốt vào trong bụng, vạn lần không dám nói ra bên ngoài. Cho nên Dịch Kinh Hàn không sợ hân cáo trạng với hoàng đế, bởi vì so với hân, Giản Thanh Giai khẳng định còn sợ chuyện này truyền ra ngoài hơn.

Tự xưng là nhóm sĩ phu Thanh Lưu, bất luận là thật sự thanh cao hay là giả đạo nghĩa thì đều không hoàn toàn sạch sẽ, mỗi người đều có điều uy hiếp.

"Người sẽ không được chết từ tể! Người sẽ gặp báo ứng!" Trong phòng giam, không biết là phạm nhân nào gào thét, Dịch Kinh Hàn buông chén trà trong tay, có chút suy tư.

"Đại nhân, ở vách đá tìm được giày của hân, xem chừng là..." Một phiên dịch tiến lên bên cạnh Dịch Kinh Hàn thấp giọng nói.

Dịch Kinh Hàn gật gù đầu, không thêm nói. Cho dù là Triệu Đô thì đã sao, cũng không thể tồn tại...

Náo loạn mấy canh giờ liền, Giản Thanh Giai kia đã tứ chi vô lực nhưng vẫn như bị điên mà không ngừng va chạm. Hai nữ tử kia xui xẻo bị mang ta ngoài, Dịch Kinh Hàn vẫy vẫy tay cho người mang vào hai con cầu.

Giao thừa, Giản đại nhân vượt qua trong lao tù. Dịch Kinh Hàn và Lam Ngữ Tư ngồi ở chính giữa sảnh phát hà bao cho quân sự và tội tở trong phủ, trong hà bao là một ít bạc, đám người vừa mới bắt đầu còn có chút khiếp đảm khi nhìn thấy đại lão gia cao cao tại thượng mặt lạnh thì không dám làm gì. Nhưng sau đó nhìn thấy đương gia chủ mầu cười vô tâm vô phé thì cũng dần thả lỏng, nhận hà bao rồi đập đầu tạ ơn rồi lập tức rồi đi tự lấy ít điểm tâm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chạy Trối Chết

Editor: Jun

Tùy Yên đứng ở bên cạnh Lam Ngữ Tư phân phát hà bao.

Ăn com uống rượu đoàn viên xong, Dịch Khinh Hàn dắt Lam Ngữ Tư vào trong viện, giúp nàng khệp chặt cổ áo lông cừu rồi mới phân phó hạ nhân lui xuống.

Lam Ngữ Tư chợt thấy xa xa pháo hoa đang nổ ở bốn phía, đúng là ở ngoại viện được đốt lên. Pháo hoa kia có lớn có nhỏ, có cao có thấp, đủ mọi hình dạng, cũng có chữ hi chữ phúc, ánh sáng rực rỡ trong màn đêm như đàn tiên đang ca múa.

"Được lắm, những thứ này chắc là tốn nhiều bạc, thiếp biết." Nhìn trong chốc lát, Lam Ngữ Tư rốt cục không được nhin, nói.

"Sáu trăm lượng bạc không dùng làm gì cũng phí, thế nào? Nàng thích không?" Dịch Khinh Hàn cúi đầu hỏi.

"Trách sao sáu trăm lượng ta tính đi tính lại ba lượt mà vẫn không ra, hỏi Dịch An cũng không nói, nguyên lai là cái đồ sâu mọt chàng!" Lam Ngữ Tư bỗng nhiên tỉnh ngộ, đau lòng nói.

"Ha ha, sáu trăm lượng, ta còn có thể thừa sức kiếm, không thể để nàng chê cười." Dịch Khinh Hàn nói.

Lam Ngữ Tư bĩu môi, thầm nghĩ sáu trăm lượng cũng là bạc mà mình rút từ trong khó ra, thằng nhãi này lại cố tình khen ngược, phát tay một cái đã tìm được ra. Nhưng mà pháo hoa quả thật là rất đẹp, Lam Ngữ Tư nghĩ.

Người nào đó thề thốt sẽ đón giao thừa, thế mà còn chưa tới giờ sừu đã ngồi trên ghế ghé trên mặt bàn mà ngủ. Dịch Khinh Hàn ôm lấy Lam Ngữ Tư, người nào đó vẫn chưa có tỉnh, ghé vào vai nhìn qua có vẻ gầy nhưng kì thực rất vững chắc một đường trở về phòng ngủ.

Lam Ngữ Tư giả bộ ngủ, mặc cho Dịch Khinh Hàn cởi quần áo của mình. Hai người ôm nhau nằm trong chăn, Dịch Khinh Hàn đều đã quên mất phiền não và thù hận, thậm chí cứ như vậy mà yên bình ngủ một giấc.

"Lại đây, cài cái này lên." Lam Ngữ Tư cầm một cái lá vàng được tia thành hình con bướm cài lên tóc của Dịch Khinh Hàn.

Dịch Khinh Hàn lấy xuống, nhìn quanh bốn phía, cũng may là Tùy Yên đang sửa sang lại đệm giường cho hai người nên không nhìn thấy. Thứ này là phụ kiện năm mới đặc thù của Khánh Nguyên, vì muốn tỏ đậm không khí ngày hội nên cho dù là nam hay nữ già hay trẻ đều cài nó rất vui vẻ. Những cô con dâu sẽ tia nó thành hình hoa cúc, hoa đào, hình con bướm rất sinh động.

"Không cài, nào có đại nam nhân nào cài hình con bướm, hồ nháo!" Dịch Khinh Hàn giả vờ tức giận nói.

"Vậy thì đeo hình hoa cúc." Lam Ngữ Tư nhanh tay nhanh mắt lại đem lá vàng tia hình hoa cúc cài lên trên đầu người nào đó.

Hai người cài lên gỡ xuống, cài qua cài lại. Cuối cùng trên đầu Lam Ngữ Tư cài đầy hoa cúc. Lam Ngữ Tư đoán được mở đầu lại không đoán được kết cục.

Tuy Dịch Khinh Hàn cao hứng nhưng trong mắt vẫn luôn ẩn hiện mây đen, Lam Ngữ Tư cũng nhận ra nên trong lòng cũng ảm ảm lo lắng.

Đến tối, sau khi hai người tắm rửa thay quần áo xong, Lam Ngữ Tư ghé vào bả vai của Dịch Khinh Hàn, ngoáy lỗ tai giúp hắn.

"Tướng công, hôm nay thiếp đã làm một việc tốt." Lam Ngữ Tư giống như muốn tranh công, nói.

"Hà, là chuyện gì?" Dịch Khinh Hàn không biết là chuyện gì nên rất hào hứng lắng nghe.

"Thiếp biết thân phận của tướng công là giả, hôm trước bá tể tổ tiên cũng nhất định là giả, cho nên..." Lam Ngữ Tư nói đến đây liền dừng lại, lo sợ nhìn Dịch Khinh Hàn.

Dịch Khinh Hàn buông sách, quay đầu qua nhìn nàng, chờ đợi nàng nói tiếp.

"Cho nên tam sinh tế phẩm thiếp đều chọn kém nhất, lợn và trâu đều gầy nhất. Còn nữa, trái cây nếu chúng ta không ăn nhanh sẽ hỏng, bảy ngày sau hủy cũng không tiếc." Lam Ngữ Tư cẩn thận nói.

Dịch Khinh Hàn cuối cùng không nhin được vừa tức vừa yêu thương lấy ngón tay gõ lên trán Lam Ngữ Tư, không nề hà nói:"Thế mà Dịch An cũng theo nàng hồ nháo?"

"Không biết hắn sao lại đồng ý, hắn còn nói tất cả đều nghe thiếp." Lam Ngữ Tư nói xong thì liền giữ chặt tay áo Dịch Khinh Hàn, nói:"Tướng công, thiếp đã chữa lại vịt quay ngon nhất, còn có bánh quế cao ngon nhất lại, đêm nay chúng ta lên bá tể tổ tiên của chàng..." Lam Ngữ Tư sợ hãi nói, nhìn về mặt của Dịch Khinh Hàn.

Dịch Khanh Hàn dừng một chút rồi lập tức cười xoa thái dương của nàng, dịu dàng nói:"Được."

Hai người xuống giường, Lam Ngữ Tư lấy mâm đã chuẩn bị đầy đủ vịt quay và điểm tâm, đặt trên bàn nhà chính, rồi lôi kéo Dịch Khanh Hàn quỳ xuống,

"Tổ tiên của ta... họ Vinh". Dịch Khanh Hàn nhìn đôi con người lấp lánh trong bóng tối kia, nhẹ nhàng nói.

Lam Ngữ Tư không dám nói ra, trong lòng mặc niệm "Tổ tiên à tổ tiên à, tuy các ngài không thể được nhìn phong cảnh bên ngoài nhưng dù sao cũng được ăn rất ngon."

Dịch Khanh Hàn luôn có chút không quen được nhân nhả, tết Nguyên Tiêu, mấy ngày ở quý phủ rồi lại đi Đông Xưởng, tuần tra một lượt xong mới hồi phủ. Trên đường Dịch Khanh Hàn hồi phủ thấy trong kinh thành tụ tập rất nhiều thương nhân đem hoa đăng mình làm ra ngoài phố bán, vì thế ăn xong cơm chiều liền mang Lam Ngữ Tư ra khỏi phủ ngắm hoa đăng.

Lam Ngữ Tư mặc trang phục nam tử đi theo Dịch Khanh Hàn trên đường, phía xa xa là vài hộ vệ đi theo.

Dáng người Lam Ngữ Tư thấp bé, giống như tiểu đệ đệ của Dịch Khanh Hàn, trời tối càng nhìn càng không rõ là nam hay nữ.

"Tướng công mau nhìn kia." Lam Ngữ Tư vươn ngón tay chỉ vào một tủu quán ở phía trước có treo hoa đăng hình hăng nga, hưng phấn hô lên:"Thiếp muốn cái kia."

"Xem mấy nhà nữa rồi tính sau, còn nhiều thứ đẹp lắm." Dịch Khanh Hàn đã có tính toán trước, Lam Ngữ Tư đi dọc trên đường càng ngày càng nhìn thấy nhiều hoa đăng đẹp không biết chọn cái nào.

Cuối cùng, sau khi mua mấy thứ kỳ lân và hoa đăng, vài thị vệ liền mang chiến lợi phẩm trở về phủ. Hai người vẫn sóng bước trên đường lớn, nhìn người qua lại chen lấn nhau rất náo nhiệt.

Đột nhiên đám người đang trước xông xáo, một đám nữ tử xếp hàng xuyên qua đám người đi tới, trong đó có một người giơ cao châm hương lên đi ở phía trước, còn lại tốp năm tốp ba người tụm thành từng đôi đi phía sau. Vừa đi vừa nói "Xua đuổi bách bệnh, xua đuổi bách bệnh", cầu nguyện một năm mới suôn sẻ.

Lam Ngữ Tư kéo Dịch Khanh Hàn đi theo sau đám người đó.

Mọi người lại đi đến cổng thành rồi bắt đầu cố gắng sờ được đỉnh cổng thành.

"Đụng tới, đụng đụng tới rồi." Trong bóng đêm, một giọng nói hưng phấn cất lên, tiếp sau đó là tốp năm tốp ba âm thanh cực kỳ hâm mộ.

Lam Ngữ Tư bấu môi, tay sờ tới sờ lui cũng không sờ tới đỉnh của cổng thành, đột nhiên chính mình lại được nhắc cao lên. Lam Ngữ Tư thuận tiện soạng, đụng được hai khóa thành đình, nhất thời cao hứng hô lên:"Đụng tới, đụng được hai cái."

Âm thanh hâm mộ lại xuất hiện, nhưng ngay sau đó có người công khai lên án:"Có nam tử, không tính, không tính."

Dịch Khanh Hàn và Lam Ngữ Tư tự biết đuổi lý liền chạy trốn chết, nhóm người này lập đàn xua bách bệnh, là nhóm nữ tử chơi đùa, nam tử không được tham gia. Dịch Khanh Hàn thấy Lam Ngữ Tư thích lại lo nàng có một mình cho nên mới nương trời tối mà vụng trộm theo vào.

Đi theo cũng được thôi, còn giúp nữ tử không đạo đức này làm chuyện xấu, bị phát hiện rồi bị công khai lên án cũng là xứng đáng.

Có thể đụng được tới đỉnh cổng thành là dấu hiệu đại cát, Lam Ngữ Tư hưng phấn nói:"Tướng công, thiếp đụng được hai cái, hai người chúng ta nhất định cả đời đại cát đại lợi."

Lần đầu tiên Dịch Khanh Hàn chạy trốn chế nên cả người không được tự nhiên nhưng nghe xong lời này thì không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp.

Một đêm tung bừng náo nhiệt này, cửa Chính Dương, cửa Sùng Văn, cửa Tuyên Vũ đều không đóng suốt cả đêm, dân chúng có thể tùy ý lui tới vui đùa ẩm ỉ, giáo úy sĩ tốt tuần tra suốt đêm để duy trì trật tự. Lam Ngữ Tư vui chơi một đi theo Dịch Khanh Hàn trở về, đi tới ngã tư thì Dịch Khanh Hàn dừng bước nhìn đăm đăm ngó nhỏ tới thăm.

"Tướng công, sao thế?" Lam Ngữ Tư nhìn chỗ tối đó hồi lâu cũng không phát hiện ra điều gì lạ thường nên mới hỏi.

Dịch Khanh Hàn vừa rồi mới nhìn thấy một người tiểu tụy quần áo rách tả tơi, người nọ không giống người Khánh Nguyên, có lẽ là người ngoại tộc, tại đường lớn huyên náo còn tối trời, có lẽ không ai chú ý tới nhưng do tính chất công việc nên Dịch Khanh Hàn liền cảm thấy điều lạ thường.

"Không có việc gì, trở về phủ thôi." Dịch Khanh Hàn định đi xem là gì nhưng bên cạnh còn có Lam Ngữ Tư nên không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn liền quyết định hôm sau sẽ giải quyết. Có nàng, bản thân liền có cổ kị, liền có uy hiếp, nếu không Dịch Bách Bộ trước kia sao có thể dễ yên.

Qua tết Nguyên tiêu, năm cũ đi qua, tiểu nhị trở lại cửa hàng, lão tiên sinh tự thực trở lại tiếp tục giảng bài, Dịch Khanh Hàn cũng trở lại Đông Xưởng làm chuyện của hắn.

Theo miêu tả của Dịch Khanh Hàn, nhóm phiến dịch mang những người có đặc điểm phù hợp khả nghi tới thẩm vấn. Dịch Khanh Hàn nâng mắt nhìn qua

mười mấy nam tử gầy đen quỳ trước mặt, râu tóc mọc lung tung rối bù, hai mắt khiếp đảm nhìn người Dịch Kinh Hàn ngồi an ổn trên án đài.

Dịch Kinh Hàn đảo mắt, chỉ vào người thứ ba hỏi: "Người là người phương nào?"

Người nọ nhất thời trở thành đối tượng cho người ta soi mói thì sợ tới mức vội vàng rút cổ, run rẩy nói: "Tiểu, tiểu nhân là nạn dân phía nam."

"Chỗ huyện nha Châu Phục?" Dịch Kinh Hàn ép hỏi.

Người nọ lạnh run, nói không nên lời.

Dịch Kinh Hàn vẫy vẫy tay, ý bảo đem những người khác thả đi, sau đó mới chậm rãi đi ra từ sau án đài, đi tới trước mặt người nọ.

"Cho người một cơ hội, nói sự thật, nếu không thì!" Dịch Kinh Hàn cũng không có nói rõ ràng, chỉ dùng tay bẻ một đốt ngón tay của người kia.

Trên đường bị đưa tới thăm vấn, người nọ đã nhìn thấy thảm trạng trong phòng giam, lúc này càng bị dọa cho kinh hãi, liền kể một mạch tất cả.

Trong thư phòng, Hạ Minh đi qua lại như đang đấu tranh tư tưởng.

Bỗng nhiên Hạ Minh dừng lại, xoay người nói với Dịch Kinh Hàn: "Việc này, ta đem người tiến cung diện thánh. Chớ sợ, có cái gì nói cái đó là được."

Dịch Kinh Hàn cúi đầu, con người giật giật: "Vâng."

Dịch Kinh Hàn đi theo Hạ Minh đi vào cung Càn Thanh, tường cung cao lớn nhìn thì như yên tĩnh nhưng thực chất ẩn giấu sự nguy hiểm. Dịch Kinh Hàn ngẩng đầu đánh giá mọi thứ.

Cung điện nguy nga, chỉ thấy hoàng ngói lưu ly sang trọng quý giá phía trên dãy nhà lung linh vàng óng.

Tầng trên tầng dưới sắt đặt ngay ngắn, trang trí hình rồng bay phượng múa hết sức hoành tráng cầu kỳ, màu sắc cũng được kết hợp tinh tế. Nghĩ tới việc phụ thân mình từng đi qua con đường này, tổ mẫu của mình, vị đương triều nhất phẩm cáo mệnh phu nhân cũng từng đi qua thì trong lòng không biết là cảm giác gì. Dịch Kinh Hàn cup mắt, cố gắng không nghĩ tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hỉ Nộ Vô Thường.

Editor: Jun

Hai người đi thẳng vào Nam thư phòng. Miêu tổng quản bên người Khánh Nguyên để đi vào một lát, khi đi ra thì chưng khuôn mặt tươi cười chào đón: "Mời hai vị vào, vạn tuế gia muốn nhanh gặp hai vị."

Hạ Minh và Miêu tổng quản chấp tay, không kịp nói giong liền mang theo Dịch Kinh Hàn đi vào.

Thực hiện một lượt các lễ nghi không cần phải nói tí mĩ, lúc này Khánh Nguyên để mời vội vàng hỏi: "Chính là người sao? Người An Nam kia như thế nào?"

Hạ Minh quay đầu liếc mắt nhìn Dịch Kinh Hàn, ý bảo hắn trả lời.

Dịch Kinh Hàn cúi đầu mà đứng, hắn nói: "Trên đường ngắm hoa đáng vì thần ngẫu nhiên bắt gặp một người có dáng vẻ khả nghi, sau khi phái người điều tra kết hợp với thăm vấn nghiêm khắc. Người này tự xưng là quốc sư An Nam quốc, hắn nói đại tướng quân An Nam quốc Hồ Tùng phát động chính biến, giết quốc vương An Nam quốc. Hắn đi theo quân sĩ phá vây trốn tới đây, dọc đường đi thất lạc với vương tử, vất vả đi về hướng ta cầu kiến vạn tuế, hy vọng có thể cầu được viện binh trợ giúp bọn họ diệt trừ phản tặc."

"Giọng nói của người này?" Khánh Nguyên để khẽ nhủ mảy, tiếng nói của Dịch Kinh Hàn không mạnh như Hạ Minh mà lại trầm khàn.

"Hỏi bẩm vạn tuế gia, là vào lúc nghe trộm trong thư phòng của Lại bộ thượng thư thì gặp hỏa hoạn bị khói hun. Sau này chỉ điều trị sơ qua nên thành bệnh không chữa nổi." Hạ Minh giải thích thay.

Thấy Khánh Nguyên để có vẻ suy nghĩ, Hạ Minh bổ sung thêm: "Lão nô cũng đã gặp qua người nọ, không giống như đang làm bộ, còn có cả ẩn tín làm chứng. Nhưng cũng không cho phép nhân cơ hội để tặc tử làm loạn, lão nô không muốn có gì lẫn lộn sai sót thế nên mới bảo người dưới đến gặp vạn tuế gia. Nếu là muốn hắn thực sự mở miệng thì cũng khó."

"Ừm, làm tốt lắm, nếu là sự thật, Khùng..." Khánh Nguyên để thờ dài rồi nói: "Gần đây Đạt Đạt không yên, có mấy lần phạm biên giới."

"Vâng, lão nô cho rằng, nếu phân tâm đi quân việc của An Nam kia thì Khùng Đạt Đạt nhân cơ hội xuống nam..." Hạ Minh không nói thêm gì nữa, hẳn biết Khánh Nguyên để có nhiều lo lắng trần trụi: "Không bằng tạm thời cho người An Nam kia trở về, mặt khác lại phái người đi theo quốc sư An Nam quốc kia điều tra, cẩn thận một chút cũng tốt."

"An Nam vốn là một phần lãnh thổ của ta, thừa dịp tiền triều nhiễu động là thời cơ để ta xưng vương, mặc dù vẫn luôn dựa dẫm vào ta, hàng năm tiến cống nhưng có lẽ cũng nên nhân cơ hội này..." Hạ Minh quan sát biểu tình của Khánh Nguyên để, chậm rãi nói tiếp: "Nếu như ta xuất ra chút lương thực tiền bạc quân trang, thì cũng..."

"Đây là chủ ý của người sao! Đại quốc ta mệnh mông sao phải làm cái việc lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Khánh Nguyên để vỗ mạnh lên long án, Hạ Minh và Dịch Kinh Hàn vội vàng quỳ xuống.

"Vạn tuế gia bớt giận, vạn tuế gia bớt giận." Hạ Minh càng cảm thấy Khánh Nguyên để khó hầu hạ, thời gian gần đây luôn vô duyên vô cớ nổi giận, một khắc trước còn mang vẻ mặt ôn hòa, nhưng lỡ có câu nào nói không đúng là nổi trận lôi đình ngay.

"Vạn tuế gia bớt giận, đây là chủ ý của hạ quan, không liên quan tới Hạ đốc chủ." Dịch Kinh Hàn nhìn thấy rõ ánh mắt của Hạ Minh, đành phải nói như thế.

"Hả? Là chủ ý của người? Nói nghe một chút xem nào." Khánh Nguyên để ngồi lại lên long ý, hứng trí quan sát người đầy cốt khí nam nhân tuấn lãng này. Hẳn không kiêu ngạo không siểm nịnh, không cứng nhắc không luống cuống, không có dáng vẻ khiếm đảm khi lần đầu diện thánh. Hạ Minh cũng thường nhắc tới thủ hạ này, nhất thời Khánh Nguyên để đầy hứng thú.

"Thần nghĩ, quốc sư phi gia sự, không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Vạn tuế gia nhân hậu, An Nam quốc vốn là một phần lãnh thổ của ta." Dịch Kinh Hàn nói tới đây liền ngừng lại, kiến công lập nghiệp chưa bao giờ là tự mình theo đuổi, hẳn chỉ thăm nghĩ báo thù mang Lam Ngữ Tư đi thật xa.

"Tuy nói như thế nhưng tóm lại là phải biết việc này có phải thật hay không. Không thể dễ tin lời từ một phía, nếu có chút làm không đúng chẳng phải là sẽ bị người trong thiên hạ cười chê hay sao." Khánh Nguyên để nghe xong lời của Dịch Kinh Hàn thì không nói gì nữa, có lẽ vốn là hẳn chỉ giả bộ tức giận, để vương vốn là hay giả vờ giả vịt.

"Từ nay trở đi cứ vui vẻ đón tiếp các sứ thần trong yến hội, nhưng khi những người này tiến cung thì an bài sứ thần An Nam quốc kia rót rượu, nếu có một chút khác thường nào thì liền biết được ít nhiều." Dịch Kinh Hàn bổ sung thêm.

Khi Dịch Kinh Hàn trở lại quý phủ thì thấy Lam Ngữ Tư mang bộ dáng muốn nói lại thôi, đợi sau khi hai người tắm rửa xong, đám người Tùy Yên lui xuống hết mới thần thần bí bí ghé sát tai Dịch Kinh Hàn nói: "Tướng công, thiếp buồn bán lời được ít bạc. Năm sau đem mấy thứ dư thừa đổi thành bạc, lại đem bạc đổi thành vàng thôi, thiếp sẽ giấu vào trong vườn."

"Được, nàng nhớ giấu sao cho thật kỹ, chớ có quên." Dịch Kinh Hàn cười nói.

Lam Ngữ Tư thực sự hưng phấn, đi theo Dịch Kinh Hàn vào trong thư phòng, thấy hẳn có vẻ không thèm để ý vì thế theo sát bên cạnh nói bán cái này bán cái kia, bán được bao nhiêu linh tinh.

Dịch Kinh Hàn vừa nghe vừa viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng gật gật đầu tỏ vẻ đang lắng nghe nàng nói.

"Tướng công, chàng đang viết cái gì đấy? Là viết lại lời thiếp nói hay sao?" Lam Ngữ Tư thấy Dịch Kinh Hàn cặm cụi viết viết thì liền tò mò hỏi.

"Không phải, đây là tập tình báo người Đông Xương thu thập được, ta tổng hợp lại rồi trình lên trên." Dịch Kinh Hàn tiếp tục viết.

"Việc này cũng quan? Thật đúng là, mệt mỏi." Lam Ngữ Tư lại gần xem, nàng cảm thấy rất hứng thú với cái này.

Dịch Kinh Hàn cười không nói gì, vội vàng chăm chú viết báo cáo.

Lam Ngữ Tư đợi trong thư phòng một lúc mới trở lại phòng ngủ, đi dạo đông tây cũng không biết làm cái gì, mãi mới đợi được Dịch Kinh Hàn trở lại phòng ngủ lại thấy hắn đang chăm chú xem một tập giấy.

"Nhanh nghỉ ngơi đi, không được để thân thể cảm lạnh." Dịch Kinh Hàn cần biết tình hình cụ thể của An Nam, bởi vậy An Nam quốc chỉ đã được phong tuần thu thập học thuộc lần nữa. Mấy ngày nay đứng vào ngày có kinh nguyệt của Lam Ngữ Tư, Dịch Kinh Hàn nói xong liền kéo nàng lên trên giường.

"Cái kia, đã hết rồi." Lam Ngữ Tư mặt mày nhăn nhó nói, giọng nói lí nhí.

"Cái gì?" Dịch Kinh Hàn đang nghĩ tới việc An Nam quốc nên không nghe thấy Lam Ngữ Tư nói gì.

"Không có gì, không..." Lam Ngữ Tư giận giữ nói, ngượng ngừng mà nói lắp.

Không biết vì sao, trong cơ thể có cảm giác rất kì lạ, Lam Ngữ Tư lăn qua lộn lại không thể ngủ được, Dịch Kinh Hàn nhìn hồi lâu rồi mới ôm nàng nằm

xuống.

"Ngủ đi, cuộc sống còn dài không thể để mệt mỏi." Dịch Khanh Hàn nói.

Lam Ngữ Tư ngượng ngùng mở miệng, tháng này so với tháng trước ít hơn một ngày, Dịch Khanh Hàn còn tưởng rằng...

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Khanh Hàn mặc quan phục liền xuất môn, trước khi ra ngoài còn vuốt hai má Lam Ngữ Tư rồi nói:"Tôi nay làm, nhé?"

Lam Ngữ Tư rất muốn nói đêm nay liền làm, nhưng chu miệng vẫn thẹn thùng không dám nói.

Qua buổi trưa, hạ nhân mang tới một phong thư, là Vương phu nhân gửi từ Nguyên Nam thành tới. Lam Ngữ Tư mở thư ra, một mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng tỏa ra, là mùi hương yêu thích của Vương phu nhân.

Lam Ngữ Tư càng xem thư càng thấy hâm mộ, ở giữa thư Vương phu nhân có nói tới mình theo Vương Thủ đầu tiên là đi khắp danh thắng của phụ cận thành Nguyên Nam, sau đó lại xuống phía nam đến cổ tháp biên cương du lịch, thấy rất nhiều thứ trước kia chưa từng thấy. Thành Nguyên Nam vốn là kinh đô đầu tiên của Khánh Nguyên quốc, bởi vì lo lắng vấn đề quốc phòng nên mấy thập niên trước liền dời tới thành Trung Nguyên, lịch sử ở đây thậm chí còn nhiều hơn kinh thành Trung Nguyên, danh thắng cổ tháp rất nhiều.

Lam Ngữ Tư đọc xong thư thì liền có chút mất mát, bản thân mình làm sao dám nghĩ tới loại cuộc sống không lo nghĩ như thế, tuy rằng cũng rất thích cuộc sống không lo lắng cơm áo như bây giờ nhưng không biết vì sao nàng vẫn thích nơi sơn dã, trong rừng, tự do, không mong không cầu hơn.

Khánh Nguyên để phái người đi thăm hỏi tình hình hiện tại của Vương Thủ, thấy cũng không quá mức kém, tuy không có thực quyền nhưng cũng không có người dám khi dễ, ai cũng biết người này chưa có thất sủng.

Vương phu nhân rất đơn giản, Vương Thủ cũng rất đơn giản, hai người đơn giản thực sự thích hợp trải qua những ngày đơn giản.

Trong lòng Dịch Khanh Hàn có chuyện, tuy Lam Ngữ Tư không hỏi nhưng không có nghĩa là không quan tâm. Nàng cỡ nào hy vọng có thể cùng hắn chia sẻ khó khăn, chẳng sợ có gì không thể vượt qua.

Khi Dịch Khanh Hàn hỏi phủ thì nàng đang ngồi cạnh bàn đợi hắn cùng dùng cơm chiều, sau khi hai người dùng xong bữa thì Dịch Khanh Hàn không nói gì với Lam Ngữ Tư mà liền đi thẳng vào trong thư phòng, một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Lam Ngữ Tư bưng điếm tâm vào, nghĩ một lúc thì mới tiến vào.

"Tướng công, nghỉ ngơi chút đi." Lam Ngữ Tư ngồi ở mép thư án.

"Thôi, nàng nghỉ ngơi trước đi, tướng công còn bận một chút." Dịch Khanh Hàn ngồi ở ghế thái sư, giọng nói có chút tức giận.

Lam Ngữ Tư cọ cọ không chịu đi, vòng vo hai vòng đi tới bên cạnh Dịch Khanh Hàn, hai tay đặt trên vai hắn, hỏi:"Tướng công có chuyện gì à? Trong lòng phiền muộn sao?"

Dịch Khanh Hàn thở mạnh một hơi, vỗ lên tay Lam Ngữ Tư nói:"Không có việc gì, chỉ là hơi mệt mỏi, nàng đi nghỉ trước đi."

Lam Ngữ Tư nghe xong thì trong lòng khó chịu, cảm thấy hai người có khoảng cách, nàng yên lặng ra khỏi thư phòng, trở về phòng ngủ nằm xuống, lại không thể nào ngủ được.

Cũng không biết qua bao lâu, nghe được tiếng còi quân áo, Dịch Khanh Hàn đã về phòng ngủ

Sau khi chui vào trong ổ chăn thì ôm lấy Lam Ngữ Tư từ phía sau, đem cằm kề và vai nàng. Cảm nhận được người trong lòng cứng ngắt lạnh lùng, Dịch Khanh Hàn hỏi:"Làm sao vậy? Sao lại không thoải mái?"

Lam Ngữ Tư không nói gì, dịch sát vào bên trong giường.

Dịch Khanh Hàn lại ôm nàng vào trong ngực. Hai người yên lặng không nói gì, Dịch Khanh Hàn lại mở miệng nói:"Có việc gì thì nói với tướng công, ghen trong lòng không tốt, là nàng chê ta không ở bên cạnh nàng sao? Ngày mai ta sẽ trở về sớm, được không?"

"Thiếp có việc gì đều nói với chàng nhưng chàng có việc gì lại không nói với thiếp, không tin tưởng thiếp sao?" Trong lòng Lam Ngữ Tư biết hắn muốn mình sống thật thoải mái, cho dù là khổ ải gì hắn cũng chỉ một mình gánh vác, nhưng ngoài miệng nàng vẫn cố ý nói như thế.

"Ta nghĩ..." Dịch Khanh Hàn dừng lại một chút, mở miệng giải thích.

"Chàng nghĩ như thế nào, thiếp rõ ràng, thiếp nghĩ như thế nào, chàng lại không rõ." Lam Ngữ Tư vẫn nói lạnh lùng.

Dịch Khanh Hàn hít sâu một hơi, nói:"Ta, hôm nay có chút buồn bực."

"Việc thế nào?" Lam Ngữ Tư xoay người lại, mặt đối mặt nhìn Dịch Khanh Hàn hỏi.

"Lễ bộ thượng thư... bị bảo đi ra ngoài, nội các liên danh thượng thư, hoàng đế hạ chỉ." Dịch Khanh Hàn dừng lại một chút, hạ giọng nói tiếp:"Vụ án Vinh

Suất tạo phản nhiều năm trước, hơn phần nửa là có liên quan tới người này, ta còn chưa hỏi ra được gì, nay có chuyện như vậy thì chỉ sợ càng khó."

"Vinh Suất, là ai?" Lam Ngừ Tư biết Dịch Kinh Hàn họ Vinh, cũng đoán được.

"Là cha ta." Dịch Kinh Hàn dè dặt giọng nói.

Lam Ngừ Tư nghe xong không nói gì nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn hấn, sau đó tựa đầu vào trong ngực hấn.

Dịch Kinh Hàn nhìn người trong lòng, tâm liền nhũn ra, môi ấm liền đặt lên trán của nàng rồi xương quai xanh. Lam Ngừ Tư cũng không nhận nhớ giống như trước mà hai cánh tay vòng qua cổ hấn, đưa môi của mình lên.

Được ủng hộ, Dịch Kinh Hàn cũng nhiệt tình đáp lại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 63: Lưu Luyến.

Editor: Jun

Giản Thanh Giai ra khỏi nhà tù Đông Xưởng thì liền bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh thì đến cửa nội các thủ phủ Từ Chi, gấp mặt nói lời cảm tạ. Nếu không phải nhờ ba vị trọng thần nội các liên danh thượng thư thì Giản Thanh Gia vẫn còn phải trải qua những ngày lao ngục.

"Hạ quan đa tạ Từ đại nhân ra tay tương trợ, ân đức này, hạ quan suốt đời không quên." Giản Thanh Giai quỳ gối than thở khóc lóc.

Từ Chi cúi đầu nhìn xuống thấy Giản Thanh Giai trước kia da thịt nhẵn nhụi mà bây giờ lại khác xưa. Quầng mắt thâm đen, hai gò má nhô cao, nếp nhăn cũng bỗng nhiều lên như nấm mọc sau cơn mưa.

"Bọn họ dụng dụng với người? Từ Chi hỏi.

"Không có." Giản Thanh Giai cúi thấp đầu, che giấu biểu tình của chính mình.

"Do đều không bằng cảm y ngọc thực trong nhà, may mà phong ba lần này đã qua, cũng đã phục hồi chức vị." Giản Thanh Giai đã sớm nghe nói, ba vị trọng thần nội các đều buộc tội Lại Lực Bạng, cuối cùng chỉ là một hồi phong ba mà thôi.

"Tạ đại nhân, kiếp này hạ quan sẽ vì Từ đại nhân làm chủ mà sai đâu đánh đó." Giản Thanh Giao nói thì hay nhưng kỳ thực trong lòng thì rất rõ ràng nếu không phải Từ Giản Thế Quan tìm tới Từ Chi, cũng lấy năm đó việc âm thầm áp chế thì sợ là Từ Chi cái lão hồ ly này còn có thể tiếp tục làm con lật đật.

Từ Chi cũng là không tình nguyện giúp Giản Thanh Giai, vốn định "ngồi trên núi xem hổ đánh nhau", nhưng lại không nghĩ tới con của Giản Thanh Giai đã biết được việc năm đó, còn có cả chứng cứ trong tay. Từ Chi rất căm tức, năm đó việc của Giản Thanh Giai, chính mình đã dặn dò kỹ càng rằng trừ hai người thì không được nói với người thứ ba, ai ngờ tiểu hồ ly này vẫn để lại một tay. Chuyện này lớn, Từ Chi chỉ có thể ra tay nhưng không phải là không có được lợi gì, ít nhất có thể tiền thêm một bước quân thúc Giản Thanh Giai, trong lòng cũng đã có suy tính, ít nhất sẽ không vào lúc trọng yếu mà đột nhiên bị rối loạn không kịp trở tay.

"Giản đại nhân nói quá lời rồi, người và ta là giao tình gì kia chứ? Việc nhỏ thế này thì không đáng nhắc đến." Từ Chi cười nâng Giản Thanh Giai dậy, lời nói chân thành: "Đứa nhỏ Thế Quan này cũng thật hiếu thuận, lần này người bị bỏ tù, ngày ngày hấn đều rất lo lắng, vài lần tới tìm lão phu, cũng thật đáng thương. Ta cũng đã thông báo qua người thiếu niên này với hộ bộ để xem xét. Nếu muốn an an ổn ổn làm quan thì không có người nhà cũng không xong."

Giản Thanh Giai hơi chơi tươi cười một chút, hấn vốn đã vì đưa con yêu của mình mà khoe khoang để đẹp mặt mình một phen, ai ngờ lại được vào ngay Hộ bộ. Từ Chi và mình cũng chỉ là lợi dụng nhau mà thôi, hấn sẽ không có lòng tốt như vậy, trong lòng Giản Thanh Giai suy tính nhưng ngoài miệng thì vẫn liên tục nói lời cảm tạ.

"Mặt khác, vài ngày trước đó vạn tuế gia phái người đi sứ An Nam, người trở về báo, An Nam quốc đúng như lời sứ thần của bọn họ nói, quốc vương An Nam đã ốm chết nhưng không có con nối dõi. Quốc gia nhất chí đề cử đại tướng quân Hồ Tùng làm vương, lần này là muốn cầu ta giúp họ sắc phong." Từ Chi dừng lại một chút, nhìn Giản Thanh Giai rồi nói: "Đến lúc đó phái người ổn thỏa, cần phải làm chuyện sắc phong đó thật tốt, miễn phát sinh chuyện gì."

Giản Thanh Giai dựa vào kinh nghiệm trên quan trường nên lập tức hiểu ngay, chỉ sợ việc này không đơn giản như vậy, bảo không cho phép An Nam quốc là lừa gạt. Mà chỉ sợ lão hồ ly Từ Chi đã được lợi gì đó thế mới giúp đỡ che giấu, tuy nhiên lúc này chỉ có thể thành thành thật thật nghe theo sự sắp xếp của Từ Chi.

Mấy ngày sau, Dịch Kinh Hàn lại theo Hạ Minh vào Nam thư phòng của cung Càn Thanh, sau một hồi chất vấn, Dịch Kinh Hàn cũng không có việc gì ngoài ý muốn. Xem ra Khánh Nguyên để vẫn còn bản khoản rất nhiều, người đi sứ sau khi trở về khẳng định lời nói của sứ thần An Nam quốc, nhưng

mà người Dịch Khinh Hàn mang về kia nói mấy lời trên tiệc rượu, mọi người đều nhìn ra sứ thần kia tự xưng là quốc sư là có điều khác thường.

Kỳ thật Khánh Nguyên để cũng biết lời của người sau khi đi sứ trở về kia là nói dối, nhưng bây giờ không phải thời điểm để so đo, cho nên mới không mẫn không nhạt bỏ qua, còn đáp ứng phái người đi An Nam quốc sắc phong. Khánh Nguyên để cũng có băn khoăn và tư tâm, giả như vương tử vừa An Nam chưa chết, nếu tùy tiện tương trợ thì chỉ sợ cuối cùng vẫn là vì hấn người làm gã y; nếu là vương tử đã chết, như vậy thì diệt trừ phản tặc sau đó là nằm bề bầy đảng, có lợi mà không hại, cho nên mới nghĩ đến việc lại phái một người đi trước thám thính thật giả.

Dịch Khinh Hàn hiển nhiên là người được tuyển, hoàng đế hạ chỉ, chớ nói không hề quan hệ, cho dù là trong lòng không muốn thì Hạ Minh và Dịch Khinh Hàn cũng không dám không theo.

Người vừa mới phục chức - Lễ bộ thượng thư cũng thỉnh cầu hoàng đế phái một người hộ tống sứ thần sắc phong tiến đến An Nam, Khánh Nguyên để suy nghĩ, mặt khác giao cho Dịch Khinh Hàn một nhiệm vụ, cũng cho quyền tùy cơ ứng biến.

Dịch Khinh Hàn cùng Hạ Minh đi ra khỏi Nam thư phòng, đi thẳng ra khỏi cung Càn Thanh.

"Hiểu được ý của vạn tuế gia không?" Hạ Minh không biểu hiện gì chỉ hỏi.

"Hạ quan có thể hiểu được." Dịch Khinh Hàn đáp.

"Ừm." Hạ Minh thờ dài một hơi, gật đầu nói: "Cẩn thận mà hành xử, cẩn thận hiểu rõ ý tứ. Nay bên ngoài không thể so với trong kinh, có một số việc, ta cũng không thể đề ý hết được."

Dịch Khinh Hàn gật đầu tỏ ý đã hiểu.

"Đi về trước đi, bốn tọa vào trong cung của Thái Hậu." Hạ Minh nói xong liền đi thẳng đến Từ Ninh cung của Thái Hậu, Dịch Khinh Hàn theo tiểu thái giám đi ra khỏi cung.

Dịch Khinh Hàn vừa đi vừa nhìn cảnh vật xung quanh, cung điện nguy nga tầng tầng các vũ, cung nhân đi lại vội vàng. Tiểu thái giám ở phía trước đi ba bước thành hai bước, càng đi càng nhanh, hai chân kẹp chặt trông đến là khó chịu.

Rất cục tiểu thái giám kia về mặt đồ ừng quay đầu lại, nói lắp ba lắp bắp: "Đại nhân, ách, đại nhân, nô tài..."

"Nếu công công có chút việc gấp thì cứ đi đi, bản quan chờ một lát cũng được." Dịch Khinh Hàn cũng hiểu được, người bị cắt của quý thì thường gặp phải chuyện xấu hổ thế này, trong lúc nhất thời không thể khống chế làm ướt quần. Chuyện này hoàn toàn thường thường là cả người đều toàn nước tiểu, nên trước khi hầu hạ chủ tử đều phải tắm rửa vài lần.

Tiểu thái giám rất cảm kích nhìn qua Dịch Khinh Hàn, trong lòng nghĩ tới một câu "người cùng hoàn cảnh mới có thể hiểu được cho nhau", rồi liền chạy đi giải quyết. Dịch Khinh Hàn không biết đường đi, đứng đợi ở cạnh bức tường cung, nhìn quanh cây cối hoa cỏ bốn phía, nghĩ tới nhiệm vụ Khánh Nguyên để giao cho mình.

Bỗng nhiên, phía xa xa truyền đến một loạt tiếng bước chân, Dịch Khinh Hàn giương mắt lên nhìn, trước tiên nhìn thấy một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc trang phục không mấy bắt mắt, nhưng cũng không giống với nội thị trong cung, cũng không giống với hoàng tử-----đương nhiên, Khánh Nguyên để đến nay cũng không có con, cũng không thể có khả năng là hoàng tử.

Thiếu niên kia nhìn thấy Dịch Khinh Hàn đang đứng thẳng một bên thì đầu tiên thất kinh, sau đó thấy hấn vẫn chưa có hành động gì thì liền vội vàng trốn vào bụi cỏ sau núi giả gần đó.

Đám người kia đến gần, dẫn đầu là một cung nữ lớn tuổi.

"Vừa mới thấy người mà naoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu." Cung nữ đó lẩm bẩm lầu bầu, mấy cung nữ bên cạnh cũng nhìn giáo dác xung quanh.

"Người từ đâu đến! Vì sao một mình đứng ở đây, mới vừa rồi có nhìn thấy một người cao cao đi qua không?" Cung nữ đi đầu nhìn Dịch Khinh Hàn, vù lấp miệng em khoa tay múa chân hỏi.

"Bách bộ Đông Xưởng, theo đốc chủ tiến cung diện thánh. Công công dẫn đường đã vội đi giải quyết việc riêng nên ta đứng đây đợi hấn." Dịch Khinh Hàn lạng lạng đáp.

Cung nữ lớn tuổi đó nghe thấy hai chữ "Đông Xưởng" thì liền thu liễm khí thế, nói: "Ra là bách bộ đại nhân, nô tỳ thất lễ. Người vội vã đi đưa hương liệu cho Vạn quý phi nên ngôn từ không được đúng thính thông cảm." Khi nói đến ba chữ "Vạn quý phi" thì có ý cao giọng.

"Cô cô nói quá lời rồi, hoàng cung là trọng địa nên cẩn thận một chút." Dịch Khinh Hàn không mẫn không nhạt nói. Hấn đương nhiên cũng nghe hiểu được ý tứ của cung nữ lớn tuổi này.

"Như vậy đại nhân đứng đây chờ một lát, bọn nô tỳ phải đi làm việc." Cung nữ lớn tuổi nói xong thì liền dẫn người rời đi. Tiểu cung nữ liên tục quay đầu nhìn về phía Dịch Khinh Hàn, mắt sáng ngời. Khi nhìn thấy cung nữ lớn tuổi nhìn mình thì che che giấu giấu mà đi qua.

"Cô cô, có lẽ người chúng ta nhìn thấy là tiểu công công dẫn đường, làm sao có thể là người nào khác được, là nhìn lầm thôi." Các cung nữ nhao nhao tranh nhau nói, cung nữ lớn tuổi cũng dần tin là thật.

Dịch Khanh Hân vẫn đứng tại chỗ như cũ, mãi đến khi người phía sau từ bụi cỏ chui ra, người đó sợ hãi nói "Đa tạ" rồi liền chạy trốn mất dạng.

Dịch Khanh Hân nhẩn nhanh mày, có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng thiếu niên kia.

Sau khi hồi phủ, Lam Ngữ Tư đang chờ hân ăn cơm chiều, sau khi hai người tắm rửa liền trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Thời điểm Dịch Khanh Hân xuất phát sắp tới, không biết vì sao mà trong lòng lại loạn. Trước kia cũng chưa từng phải chấp hành loại nhiệm vụ này, cho dù là lãnh địa phiên vương hay biên giới Bắc Cương, mỗi lần đều nguy hiểm gian nan nhưng lại chưa bao giờ nghĩ sẽ rời đi.

Nhìn căn phòng và nàng, Dịch Khanh Hân đột nhiên cảm thấy bản thân mình không có chí lớn, thậm trí là lè mè, nhưng mà đối với quyền luyến Vu gia và sự ỷ lại của nàng thì vẫn không thể khắc chế nổi.

Dịch Khanh Hân ôm lấy Lam Ngữ Tư từ phía sau, ti cầm lên đầu vai của nàng cọ cọ.

Trong lòng Lam Ngữ Tư như có con nai chạy loạn, thấy Dịch Khanh Hân lại gần thì dựa sát vào trong ngực hân. A? Sao còn không có bắt đầu? Còn muốn chờ cái gì nữa? Lam Ngữ Tư lo lắng chờ đợi thân mật thâm nhập thấm gan mỗi đêm kia.

Dịch Khanh Hân lại ôm chặt Lam Ngữ Tư lần nữa, thầm nghĩ muốn đem thân thể mềm mại của nàng đi theo cùng tới phía nam.

Lam Ngữ Tư thấy Dịch Khanh Hân mãi lâu không có động tác gì nữa thì liền thử xoay người, lại bị hân ôm vào trong ngực. Hai khối mềm mại lại có điểm nhọn cọ cọ vào bờ ngực kiên cố của Dịch Khanh Hân như hai ngọn lửa lay động lòng hân.

Dịch Khanh Hân dùng một tay cời trung y của Lam Ngữ Tư ra lộ ra áo lót của nàng. Bên cạnh có huân lô nên cũng không lạnh, nhưng Lam Ngữ Tư vẫn ôm chặt lấy Dịch Khanh Hân.

Dịch Khanh Hân cúi đầu xuống hôn lên trái anh đào của nàng, cách lớp áo lót mà sát tạo lên cảm giác ngứa ngáy kì lạ. Lam Ngữ Tư đang đứng ở trước bàn hương thụ cảm giác tốt đẹp mà kỳ diệu này thì chợt thấy Dịch Khanh Hân nhấc bàn tay to, đẩy nàng lên trên bàn. Lam Ngữ Tư ngồi ở trên bàn, bộ ngực vẫn bị hân ngậm trong miệng không thể nào thoát.

Lam Ngữ Tư đỏ mặt, chợt thấy chính mình then thùng không chịu được muốn tránh thoát nhưng lại bị cánh tay vững vàng giữ chặt không thể nhúc nhích.

Lam Ngữ Tư mới vừa ngồi ổn thì đã lại bị cời bỏ áo lót, hai con thỏ nhỏ liền thoát ra, xấu hổ đến nỗi lấy hai tay che lại hai má, quay đầu đi không dám nhìn.

Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy bàn tay to kia vuốt ve mỗi tác da ở nửa người trên, tới chỗ nào chỗ ấy đều sung sướng thoải mái vô cùng. Trái anh đào bị giữ chặt mà trêu đùa, dâng lên cảm giác sung sướng như trước, muốn ngừng mà không ngừng được. Hai cánh tay Lam Ngữ Tư ôm lấy cổ hân kéo càng thêm gần khoảng cách hai người.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không Giống Nhau

Editor: Jun

Lam Ngữ Tư không giữ được đành dựa người vào vách tường phía sau, thân mình run run cảm thụ cảm giác sung sướng nơi trái anh đào bị trêu ghẹo.

Dịch Khanh Hân đứng, thân thể hơi hướng về phía trước tùy ý đùa giỡn người trong lòng. Cái bàn không cao lắm, Lam Ngữ Tư ngồi trên đó thì cái hông ngang với thắt lưng của Dịch Khanh Hân. Lam Ngữ Tư nhẩn nhỏ nghĩ muốn xuống nhưng lại bị Dịch Khanh Hân kéo trở lại.

"A!" Lam Ngữ Tư bị Dịch Khanh Hân kéo về phía trước một chút, nhân cơ hội đó cời bỏ tiết khổ của nàng, rừng rậm liền lập tức hiện ra trước mắt hân.

Lam Ngữ Tư lấy tay che lại, tuy rằng đối với việc này cũng không phải lần đầu thậm chí còn có chút chờ mong nhưng mà loại động tác này vẫn khiến nàng xấu hổ không thôi, khiến nàng mặt đỏ tim đập nhanh, nhìn không được mà hai má đỏ ửng.

Dịch Khanh Hân bắt lấy tay trái của nàng nhét vào miệng của mình khẽ liếm cắn, cười xấu xa nhìn nàng. Một tay kia bắt lấy tay phải của nàng đặt lên vai của mình, tiếp theo liền đem vật kia đụng vào cửa mình của nàng.

Đại chiến sắp nổ ra hết sức căng thẳng, quân ta bị quân địch kiểm chế gắt gao. Đại doanh của trung quân gặp quân địch đánh tới ngay trước mắt vì thế mà lòng quân dao động, đội hình rối loạn, chủ soái cũng sợ tới mức cả người tê dại, mãi đến khi hai bầu lương thảo dính vào trước mặt hân.

"A!" Lam Ngữ Tư rên khẽ một tiếng, cảm thấy phía dưới trường lên khó nhìn, miệng lại bị ngậm chặt lấy. Hai cánh tay vòng lên vai hân, chỉ cảm thấy hân

lượt động từ chậm đến nhanh dần, con thỏ nhỏ nhảy nhót không ngừng đụng vào vật áo phía trước của hắn. Hắn vẫn còn mặc trung y, trái anh đào cọ cọ vào vải dệt tạo cảm giác thật kỳ diệu, vừa ngứa vừa thích thú.

Cái bàn vì lượt động và va chạm khê vào vách tường, xèo xèo rung động. Lam Ngữ Tư chịu đựng cơ thể khô nóng khó hiểu, hai tay lại ngăn chặn cái bàn, phòng tiếng động phát ra khiến người ta phát hiện, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Dịch Kinh Hân giữ lấy hai tay nàng ra phía sau, sau đó một chân giữ vững cái bàn, phía dưới càng thêm dùng sức va chạm vào chỗ sâu nhất của nàng, muốn đạt tới chỗ như nắm chắc nhưng lại khó có thể đạt tới chỗ sâu nhất.

Lam Ngữ Tư ưỡn ngực, trái anh đào bị môi nóng ẩm hàm trụ, cùng nhau lên xuống. Lam Ngữ Tư trong trận càng ngày càng mãnh liệt như muốn ngắt đi, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn hết, không phân rõ là mộng hay là thật.

Hai người đều thở hồng hộc, Dịch Kinh Hân rút mạnh ra, bắn ra trên áo của nàng. Lam Ngữ Tư đã hết sức không thể động đậy, Dịch Kinh Hân vẫn chưa thỏa mãn. bỗng nhiên, hắn lại dùng sức, ôm nàng đi tới giường lớn, tháo quần, bên trong cánh xuân kiều diễm hoa đào tràn đầy.

Màn khê run lên, cũng không biết qua bao lâu, Lam Ngữ Tư từ thở gấp thành than nhẹ, lại từ than nhẹ biến thành tiếng rên rỉ. Sau đó thì không biết là âm thanh gì nữa. Náo loạn đến hơn nửa đêm, Lam Ngữ Tư trong mê man mới cảm thấy hoảng hốt, người phái trên rốt cục mới dừng lại, ôm chặt nàng chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau, Dịch Kinh Hân lên đường. Đứng ở trước cửa phủ, Dịch Kinh Hân giúp Lam Ngữ Tư khép chặt áo choàng lông cừu, dặn dò: "Ngoan ngoãn ở trong phủ, nghe thấy gì cũng không được tin, không được tùy ý ra khỏi cửa. Ít ngày nữa ta sẽ về, nhớ kỹ, cho dù có phát sinh chuyện gì cũng không được vội vàng xao động, chờ tướng công trở về."

Lam Ngữ Tư gật gù đầu, tuy luyến tiếc nhưng cũng biết Hoàng mệnh không thể trái, hướng hồ là hộ tống sắc phong sứ thần đi An Nam quốc, hắn cũng không có gặp nguy hiểm.

"Nếu có người đưa thiệp mời tới thì tìm có bệnh mà tránh đi, chuyện gì để sau nói, nàng nhớ chưa?" Dịch Kinh Hân lo lắng chau mày, tăng thêm người canh giữ ở trong phủ, còn dặn dò kỹ càng Dịch An và Lam Ngữ Tư, thế này mới yên tâm rời đi.

Lam Ngữ Tư nhìn một người một ngựa, người liên tục quay đầu nhìn lại mình thì bỗng nhiên có cảm giác cô quạnh, thầm nghĩ khoảng thời gian xa cách nên ít thôi.

Liên tiếp ngoài đầu lại, không giống với sự lạnh lùng ban đầu, bây giờ là sự nóng ấm, nàng biết, hai người không ai có thể rời bỏ ai.

Dịch Kinh Hân cười ngựa ra ngoài thành, đội ngũ cùng đi sứ kéo thành đoàn dài. Mùa đông sắp qua, càng xuống phía nam thì khí hậu càng dễ chịu, khi đội ngũ tới thành Nguyên Nam thì chỉ có một tháo giáp mới tới đón chào.

"Xin hỏi công công, Vương công công có đây không?" Dịch Kinh Hân chấp tay hỏi.

"Vương công công? Mấy ngày trước đã xin nghỉ tới phía bắc rồi, thân thể Vương công công gần đây không được tốt lắm, nói là đi tìm thầy thuốc." Thái giám kia nói.

Dịch Kinh Hân hiểu gật gù đầu, thầm nghĩ Vương Thủ chắc là đưa Vương phu nhân đi du sơn ngoạn thủy, giả vờ là đi tìm thầy thuốc, không biết là đã đi thăm thú được bao nhiêu danh thắng.

Đội ngũ đi sứ dừng lại một lát rồi lại vội vàng khởi hành. Ngày hôm đó, trời còn chưa sáng, đội ngũ đã ra khỏi cổng thành, thẳng xuống phía nam, một nắng hai sương mà đi, rốt cục lúc chạng vạng mới tới bên ngoài thành Trấn Nam. Ngoài thành Trấn Nam xuất hiện tiếng gào thét, đội ngũ đi sứ ngừng lại, Dịch Kinh Hân giục ngựa lên phía trên xem xét thì chỉ thấy một người mặt đỏ khoảng chừng năm mươi tuổi có vẻ là võ quan ở cổng thành gào to: "Nhanh mở cổng thành, có quân tình khẩn cấp."

Thủ binh phía trên cổng thành tất nhiên không dám chậm trễ liền vội vàng trở về tìm quản lý đang trực. Không bao lâu sau, quản lý kia đi lên thành lâu, vừa thấy người phía dưới thì liền cười rộ: "Không phải là uống rượu về trễ à, trễ thì ngủ luôn ở bên ngoài, cổng thành đã đóng rồi, cho dù ngươi là ông trời thì cũng không thể vào! Hướng hồ là chỉ là một tuần kiểm, cũng không tự mà soi gương, nhìn từ trên xuống dưới không thể nhìn ra đại tướng quân."

Võ quan mặt đỏ kia tức giận đến nổi tay chân phát run, nhìn người trên lầu kia vui sướng khi thấy người gặp họa thì tức giận xông lên nã: "Thằng nhóc con, khi gia gia ta giết người Đạt Đạt thì ngươi vẫn còn trong bụng mẹ, không nói đến chuyện ta bị oan mà phải tới đây, cho dù có thực sự sai lầm thì cũng không tới phiên ngươi mở miệng! Quân tình trễ là phải tội đấy! Gia gia thấy ngươi chịu không nổi đâu."

"Có thể là cái quân tình gì! Ngươi ăn mấy năm quân lương, vậy đừng có hồ loạn là 'gia gia ta', người phía nam ai dám phạm biên! nhanh chóng dẹp qua một bên đi thôi, đại tướng quân ở trong thành, ngươi đừng có tự không biết thân phận."

"Ngươi..." Võ quan mặt đỏ kia tức giận đến dựng thẳng râu, con ngựa đau đến nỗi xoay vòng vòng.

Võ quan kia bình ổn lại cảm xúc, giọng nói cũng hòa hoãn hơn: "Vị huynh đệ quản lý, thỉnh mau mở cửa thành, tại hạ thật sự có quân tình cần bẩm báo."

"Ngươi là huynh đệ ai! Ngươi nhận giặc làm huynh, ta không dám nhận ngươi là huynh đệ." Quản lý kia nói xong thì liền hạ cửa lâu, để mặc võ quan đang tức giận tới đỏ mặt kia.

Dịch Kinh Hân xiết chặt dây cương, trong lòng ngực bỗng nhiên như bị đâm mạnh hai cú, có một số người gặp không bằng không gặp. Hân nhớ mang máng người này chính là bạn hữu của phụ thân Vinh Suất, năm đó chính bắc hai đại quân, đó là Vinh Suất và Hồng Thiên Đạt Hồng Suất làm thủ lĩnh.

Trời sinh Hồng Suất tính tình phóng khoáng tiêu sái, cũng là người duy nhất có gan thẳng thắn trong vụ án Vinh Suất, bắt đầu từ đầu tường cùng người khởi xướng giải đại vui mừng, nghĩa đệ Lạc Lạc theo chiều vô tướng quân biếm xuống làm cử phẩm tuần kiểm bộ.

Dịch Kinh Hân nhớ mang máng, khi còn nhỏ mình đã từng gặp người này, đó là ở quân doanh của phụ thân, chính là bộ mặt đỏ như vậy và đôi mắt lớn.

Nhiều năm về sau, khi hân dần dần tiếp cận vụ án kia từ đầu tới cuối lại không có gặp lại người này.

Dịch Kinh Hân lấy cung tiễn trên tay người phía sau, cho tên vào dây cung, một tên bắn trúng tay áo binh lính ở cửa lâu kia, thiếu niên đó sợ tới mức cả người lao đảo.

Trên cửa lâu xuất hiện tiếng xôn xao, quản lý kia thăm dò hô to: "Đề phòng! Đề phòng! Dưới thành là ai? Muốn tạo phản rồi sao!"

"Đông tập sự hán, bách bộ. Hộ tống đội ngũ đi sứ An Nam." Dịch Kinh Hân lạnh lùng nhìn người trên cửa thành lâu, hai mắt đầy tia thâm độc, khí tức xòe xác tiêu điều thẳng vào mắt người, khiến người ta nhìn không được lùi bước.

"Nguyên lai là Đông Xưởng đại nhân, hạ quan, hạ quan xin nhận chỉ thị." Quản ký kia nghe xong thì trên mặt xuất hiện vẻ do dự, cuống quýt hạ cửa thành lâu.

"Hồng đại nhân, kính đã lâu..." Dịch Kinh Hân xoay người xuống ngựa, đối với Hồng Thiên Đạt cung kính ai ngờ chỉ nhận được sự xem thường.

"Không dám nhận đại lễ này, không phải bạn đường cũng chớ nên làm bạn." Trong mắt Hồng Thiên Đạt lộ vẻ khinh thường, giục ngựa đi qua một bên, đường như chuyện vừa rồi chỉ là loại vũ nhục bình thường.

Dịch Kinh Hân cười khổ, nhưng không có để trong lòng. Lúc đó sĩ phu chia làm hai loại, hoặc là vô cùng vô si, đối với thái giám có quyền lực không có trí thức thì hết sức nịnh bợ, hoặc là loại tự xưng Thanh Lưu, cho rằng thái giám là yêu nhân cả thể xác và tinh thần đều không kiện toàn, tỏ vẻ khinh thường.

Để đánh giá một đại thần thì dường như chỉ cần ở cùng thái giám thì là gian thần, cho dù thiên hạ công nhận trung thần, nếu là đối đãi với thái giám không ác miệng thì đời sau bị đánh giá chê khen nửa nọ nửa kia.

Dịch Kinh Hân điều chỉnh một chút cảm xúc, tiến lên trước từng bước, hỏi: "Không biết Hồng đại nhân có quân tình khẩn cấp hay không, nếu cấp tốc thì ta liền cùng ngài kêu mở cổng thành. Nếu để ngày mai nói cũng được, thì chờ ngày mai mở cổng thành theo quy củ."

"Hừ, việc quân tình không đến nơi phải phí sức, vẫn là ý đồ làm thế nào để lấy lòng nịnh bợ Hoàng thượng, làm tay sai của người mà thôi." Hồng Thiên Đạt không kiên nhẫn nhíu mày, lại nhìn qua thân vệ bên cạnh mình nói: "Thân thể là cha mẹ cho, ngay cả cha mẹ cũng không bận tâm, thì còn có thể trông cậy vào quan tâm thiên hạ! Chê cười rồi, cho dù gia gia ta bị biếm thì cũng không cần phải dựa vào hoạn quan nào để tạo thuận lợi, ta ghét!"

Người thân vệ kia nhíu mày không đáp lời, nhìn trộm sắc mặt Dịch Kinh Hân. "Đại nhân mắng đúng, tiểu nhân nếu không dám không để ý thân thể mình mà lại xuống sông bắt cá, nếu mà thân bị thương thì thực phải xin lỗi cha mẹ." Không hổ là thân vệ, nói hai ba câu liền giúp Dịch Kinh Hân tìm chút mặt mũi.

Cách nói này, Dịch Kinh Hân đã nghe nhiều lần, căn cứ vào thân phận của đối phương và ước nguyện ban đầu, hân có khi khinh thường, có khi buồn bực, có khi không hề cảm tình mà hạ thủ, nhưng đối với người mặc dù miệng không ngăn cản nhưng trời sinh là người tính tình ngay thẳng, hân lại một chút tức giận cũng không có.

Tiếng nói chuyện trên lầu lại vang lên, phía trước quản lý kia có thêm một người uy phong凛凛 mặc quan bào vô tướng. "Dưới cổng thành là ai? Biết là cổng thành đã đóng, chưa đến canh giờ thì không thể mở cổng, đây là luật pháp của thái tổ hoàng đế, người muốn làm trái quốc pháp hay sao!"

"Thái tổ hoàng đế định ra luật pháp đương nhiên không thể vọng động, nhưng thái tổ hoàng đế cũng từng nói, nếu có quân tình khẩn cấp thì phải được xem xét xử lý, quân tình đến trễ thì người gánh được sao!" Dịch Kinh Hân biết Hồng Thiên Đạt sẽ không cầu mình, cho nên chủ động giúp: "Ta hộ tống đặc sứ đi An Nam, đương nhiên là có thể ở ngoài này chờ qua một đêm, nhưng vị đại nhân này có quân tình, vì sao không được vào!"

"Được rồi, nếu có quân tình khẩn cấp, huống hồ đi sứ cũng là chuyện trọng đại, bản Thiên tử liền phá lệ." Người tự xưng là Thiên tử nói giả vờ giả vịt xong liền thét lớn: "Mở cổng thành!"

Cổng thành chậm rãi mở ra, Hồng Thiên Đạt thúc mạnh ngựa, tuy trên mặt khác thường nhưng sống lưng vẫn thẳng, cũng không thèm nhìn gì khác mà vào thành. Dịch Kinh Hân cùng đội ngũ cũng chậm rãi mà vào.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tâm Không Yên.

Editor: Jun

Tất cả mọi người đều hiểu rõ tướng lĩnh thủ vệ nà không dám đắc tội với Đông Xưởng chứ cũng không phải vì quân tình. Tình tình Hồng Thiên Đạt ngay thẳng nên đắc tội với nhiều người, lại là người bị biếm làm tuần kiểm, ngày thường cũng không ít lần phải chịu uất ức.

Thủ vệ Thiên Tổng đón tiếp đoàn người Dịch Khinh Hàn, cũng đã trễ vì thế vội vàng đặt một bàn tiệc rượu phong phú khoản đãi Dịch Khinh Hàn và sứ thần.

"Dịch đại nhân đi đường xa vất vả, tuy càng xuống phía nam khí hậu càng dễ chịu, thành trấn đi qua cũng sẽ càng giàu có và đông đúc, nhưng nói chung là đi xe cũng vẫn mệt nhọc, đương nhiên không được thoải mái như ở kinh thành." Thiên Tổng nâng chén rượu lên, đầu tiên là kính rượu Dịch Khinh Hàn: "Mặc dù hạ quan ở xa nhưng mỹ danh của Dịch đại nhân như sấm rền bên tai. Lần này đại nhân đi qua chỗ hạ quan trấn thủ thì nhất định phải ở lại thêm mấy ngày, hạ quan định sẽ đưa Dịch đại nhân đến một số nơi, nếm thử mỹ vị tô m cá tươi ngon đặc sản của thành Trấn Nam."

"Bản quan có Hoàng mệnh trong người, không dám trì hoãn, đa tạ ý tốt của Tà Thiên Tổng". Trên mặt Dịch Khinh Hàn mang theo ý cười nhưng trong lòng lại dậy lên bất an. Thủ thành biên tái là quan trọng nhất, nếu bị một dạng tiểu nhân như này trăn thủ thì cũng như không thủ.

"Quả là Dịch đại nhân đã hết lòng lo lắng, hạ quan sớm đã nghe qua, đại nhân làm việc rõ ràng dứt khoát, cũng không có dính chút bùn bẩn. Nghĩ đến đây thôi Hoàng thượng cũng yên tâm thế nên mới giao đại sự cho Dịch đại nhân làm." Về mặt Thiên Tổng sùng bái, như thể bội phục sát đất. Quan sắc phong Lê bộ phải tới cũng không thể coi thường, nói thật, quan sắc phong này thật đúng là sợ có người ở trước mặt Dịch Khinh Hàn nói gì mình, lại kéo thủ hận về mình.

Lúc này Dịch Khinh Hàn lười không thèm đổi phỏ, chỉ lạnh nhạt dùng bữa. Lúc vừa nãy ý vào quyền thế kêu mở cổng thành, bây giờ còn lạnh lùng hồ hững với tướng lĩnh thủ thành thì càng thể hiện người Đông Xưởng kiêu ngạo ương ngạnh.

Thiên Tổng cười cười vẫn như trước bảm riết không tha tìm đề tài gọi chuyện ý đồ muốn kéo gần quan hệ với Dịch Khinh Hàn. Đúng lúc này thì nghe thấy bên ngoài nổi lên âm thanh xô xao, là Hồng Thiên đại kêu la vang lên.

Thiên Tổng và Dịch Khinh Hàn đều nhú mày, thấy Hồng Thiên Đạt xông vào, quần áo xộc xệch, thở hồng hộc, thấy một bàn rượu và thức ăn thì liền nằng: "Tập toái, Lão tử liều chết mới mang được tin tức về, sao còn phải đợi tới ngày mai mới được báo cáo! Quân tình tối kỵ nhất việc đến trễ, nếu đến trễ thì chẳng bằng không báo còn hơn!"

"Làm càn! Lôi xuống dưới đánh năm mươi trượng, không thấy Dịch đại nhân đang nghỉ ngơi sao?" Thiên Tổng tức mà không có chỗ xả, bình thường sẽ không kiềm chế giận dữ nhưng bất đắc dĩ tuy Hồng Thiên Đạt chỉ là tuần kiểm cửu phẩm nhưng dù sao cũng từng làm Chiêu vũ tướng quân, gia tộc căn cơ còn đó, nên không khiển trách quá mức. Hôm nay còn có cả người Đông Xưởng nên hấn mới nể mặt!

"Chậm đã! Quân tình quan trọng hơn, nếu vì bữa cơm này của bản quan mà để trễ quân tình thì chẳng phải các vị là muốn đổ cho bản quan tội bất trung bất nghĩa hay sao!" Dịch Khinh Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiên Tổng, trên mặt chợt lóe lên tức giận.

"Còn không mau tạ ơn Dịch đại nhân rộng lòng không truy cứu ngươi!" Thiên Tổng không rõ Dịch Khinh Hàn nói vậy là thật hay giả, đành phải nói: "Ngươi có chuyện gì! Nói mau."

"Hừ!" Hồng Thiên Đạt định mở miệng nói, nhưng liếc Dịch Khinh Hàn và sứ thần thì lại không nói nữa.

"Bản quan ăn no rồi, không chậm trễ các ngươi nữa." Dịch Khinh Hàn thấy Hồng Thiên Đạt muốn nói lại thôi thì liền biết quân tình đương nhiên không thể bị người ngoài biết nên đứng dậy định về chỗ nghỉ ngơi tạm.

"Cũng không tính là chậm trễ gì, nghe một chút cũng không sao, đến lúc đến phía nam cũng có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu làm sai việc gì thì chính là bôi nhọ hoàng ân!" Hồng Thiên Đạt lại tiếp tục nói: "Bản quan dẫn người tới vùng núi Bình Đẳng thì phát hiện ra rất nhiều loạn dân, nói là loạn dân chứ giống như binh lính hơn. Nhưng chẳng qua là binh lính mặc đồ không giống với Khánh Nguyên ta, giống như là, giống như là người An Nam."

Nhiệm vụ hạng nhất của Dịch Khinh Hàn đúng là có liên quan tới chuyện này nên ngồi xuống lắng lắng lắng nghe.

"Hắn là binh lính, binh lính này rất chặt vật, bắt lấy vài người thì ngôn ngữ cũng không thông thạo, còn thừa lúc loạn mà tẩu thoát." Hồng Thiên Đạt nói đến đây thì mặt đỏ ửng, là người thành thật, kỳ thật hắn có thể nói là không có bắt đến, dù sao cũng sẽ không ai hỏi.

"Không nói tới loạn binh thì thực ra tới gần An Nam cũng phát hiện ra rất nhiều nạn dân đi dọc theo bờ biển làng chài ăn xin, rất thê thảm." Hồng Thiên Đạt không hổ danh là lão tướng, quan sát cũng thật tỉ mỉ. "Bản quan cảm thấy, chớ không phải là An Nam quốc có gì bất thường. Ngay cả con đường duy nhất đi tới An Nam cũng đều không bình thường, vô cớ mà có thêm nhiều người đi núi bán hàng rong, người đồn cùi, theo lý thuyết cũng không có gì, nhưng những người này không giống như dân chúng Khánh Nguyên ta, chớ không phải là..."

"Chớ không phải là thám tử!" Dịch Khinh Hàn cũng nghe ra ý ám chỉ của hắn, quay đầu nhìn Thiên Tổng bằng ánh mắt sắc bén.

"Hạ quan sẽ sắp xếp thêm người trấn thủ, chú ý sát xao hướng đi An Nam." Thiên Tổng nghe đến đó mới thấy chuyện này đáng sợ là nghiêm trọng nên cũng không dám có ý kiến gì.

"Ta chỉ là người qua đường, hạng mục công việc cụ thể là do các người quyết định. Hồng đại nhân không hổ danh là lão tướng quân." Dịch Kinh Hàn quay đầu nói với Hồng Thiên Đạt: "Đừng có cho là không ở gần dưới chân thiên tử thì liền có thể làm xằng làm bậy, nếu ta nhớ không lầm thì nơi này có người của Đông Xương."

Thiên Tổng rịn mồ hôi, càng thêm không rõ tâm tư của yêu nhân này, cơm ăn cũng phải nín thở mà ăn.

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Hồng Thiên Đạt đi theo Thiên Tổng đưa Dịch Kinh Hàn cùng sứ thần ra khỏi thành. Đi được một dặm đường thì Thiên Tổng có việc liền trở về trước, Hồng Thiên Đạt hồ hững cười ngửa theo phía sau dường như nếu ở gần thì sẽ là chuyện nhục nhã.

Mất thấy sắp tới nơi, Dịch Kinh Hàn nhanh ghim cương ngựa thả chậm tốc độ tới gần Hồng Thiên Đạt, thấp giọng nói: "Đa tạ Hồng đại nhân báo cho ta biết quân tình."

"Hừ! Ta không có quen nợ ai, ta chường mắt người là một chuyện mà báo cho người biết là một chuyện khác, từ nay về sau hai ta không ai thiếu nợ ai." Hồng Thiên Đạt nói xong thì giật dây cương quay đầu rồi đi để lại Dịch Kinh Hàn.

Dịch Kinh Hàn nhìn bóng lưng kia thì liền nhìn thấu hần. Vị này là lão tướng đầy kinh nghiệm sa trường, có lẽ trước kia chính là thiếu niên mặt đỏ, dựa vào gia thế cùng chiến công dũng mãnh mà đi từng bước lên vị trí Chiêu vũ tướng quân, nhưng lại bởi vì sự ngay thẳng dễ xúc động mà bị biếm thành cửu phẩm tuần kiểm. Hần trải qua vinh nhục mà rất nhiều người chưa từng trải qua nhưng vẫn sống thống khoái như xưa, thực chân thật. Hần bây giờ, tuy vẫn khỏe mạnh nhưng tuổi đã cao, mặc dù ngay thẳng nhưng cũng biết thích nghi, tuy nói vẫn dễ xúc động không giỏi kiềm chế như trước nhưng cũng không còn là thiếu niên kia nữa. Nếu phụ thân còn sống thì không không biết người sẽ như thế nào đây?

Tuy không đến nỗi quá lạnh nhưng gió núi vào sáng sớm vẫn lạnh thấu xương, gió thổi át cả ánh sáng mặt trời yếu ớt, nhiều người hai má đã đỏ, Dịch Kinh Hàn cúi thấp đầu nắm chặt bõm ngựa. Gió lạnh thổi đến khiến Dịch Kinh Hàn không khỏi rung mình một cái.

Lam Ngữ Tư đang ngồi ở>Noãn các xem ngày thì bỗng nhiên rung mình một cái, không biết vì sao nhiều ngày nay trong lòng không yên. Bật tay vào làm Lưu ly thủ xuyên cho vui, mãi dũa mượt mà hai hạt châu va vào nhau âm thanh đập vào trong lòng.

Dịch Kinh Hàn đã đi được hơn hai tháng rồi, hơn ba phong thư nhận được đều báo bình an. Nhưng trong lòng Lam Ngữ Tư vẫn ần ần bất an, đêm ngủ cũng không ngon đều mộng mị.

"Tùy Yên, thỉnh Dịch tổng quản đến đây." Lam Ngữ Tư vẫn lo lắng nên muốn trò chuyện với Dịch An.

Tùy Yên hơi nâng mi, ánh mắt lóe lên, đang định ra khỏi thượng phòng thì đã thấy nha đầu Châu Viên nói lớn ở ngoài cửa: "Phu nhân, có Dịch tổng quản cầu kiến."

Lam Ngữ Tư bảo người mời vào. Sau khi Dịch An vào thượng phòng đứng ở bên ngoài>Noãn các cách mình nói: "Phu nhân, thay quần áo đi. Vạn quý phi trong cung triệu kiến>"

Lam Ngữ Tư nghe xong thì tâm nhảy dựng lên, nàng chưa bao giờ gặp mặt Vạn quý phi, cũng không có liên quan gì với nhau, nay lại đột nhiên triệu kiến thì thật là kỳ lạ. Nếu là người trong gia đình bình thường thì có thể lấy cớ ốm không đi, nhưng giờ là Vạn quý phi triệu kiến, chính là nằm trên giường không dậy nổi thì cũng phải khiêng vào cung. Dịch An cũng biết không thể từ chối thế nên mới báo với Lam Ngữ Tư, nếu là người nhà bình thường đưa bái thiếp thì đã sớm từ chối trước rồi.

"Người tới có nói có chuyện gì không?" Lam Ngữ Tư luống cuống hỏi.

"Công công không nói gì, phu nhân không cần phải lo lắng, chắc cũng không có chuyện lớn gì, tiểu nhân đã báo cho Hạ đốc chủ biết rồi." Dịch Kinh Hàn là người Hạ Minh tin tưởng nhất, Hạ Minh đương nhiên có trách nhiệm quản lý, nếu có xảy ra chuyện gì thì Hạ Minh cũng liên lụy.

Lam Ngữ Tư không yên mặc quần áo, đeo đồ trang sức phù hợp, gội chải tóc, không sơ sài cũng không cầu kì, bảo đảm không có gì đáng chê mới cùng Tùy Yên đi ra lên xe ngựa.

"Xe ngựa đi thẳng tới hoàng cung, tâm trạng Lam Ngữ Tư cũng như bánh xe mà xoay vòng không ngừng. Vạn đốc là huynh trưởng của Vạn quý phi, nàng xác nhận một điểm là Vạn đốc liền tiếp xuống tay không thành, Vạn quý phi liền muốn đích thân tự mình giải quyết!

Nhưng cũng khó có khả năng này, vì Vạn quý phi sao lại rêu rao triệu mình tiến cung, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ bị người ngoài lên án. Dịch Kinh Hàn cũng từng nói với mình, Vạn đốc và Vạn quý phi nhìn như là đồng lòng nhưng cũng không phải là không có hiềm khích, thời gian lâu dài đều có tư tâm cẩn thận của riêng mình, chẳng qua là trước mặt hai bên đều có giá trị lợi dụng nên mới tạm thời phối hợp.

Có thể nói hai người đó là vừa hợp tác lại vừa phòng bị nhau, Vạn quý phi còn chưa tốt đến mức vì tư tâm của Vạn Đốc mà hy sinh danh dự chính mình. Tuy nói nàng ta có vạn sủng nhưng cũng không có nghĩa là có thể công khai xử trí gia quyến của một quan phẩm, huống hồ vị quan này lại là Dịch Kinh Hàn, có lẽ chức vị của Dịch Kinh Hàn không cao nhưng hần là người của Hạ Minh, là đề đốc Đông Xương hoàng đế nể trọng nhất.

Vạn quý phi sẽ không dễ dàng đắc tội người này, nếu có đắc tội thì là phải đắc tội có đạo lý chứ không phải là Vạn Đốc cho phép Vạn quý phi thêm vào chỗ tội!

Cũng không có khả năng, cho dù chuyện tốt của Vạn Đốc đã hỏng nhưng việc đã đến nước này trừ phi Vạn Đốc điên rồi mới có thể vì một chuyện khó

có thể vẫn hồi mà hao tổn tâm cơ thiết kế mình. Lam Ngữ Tư nghĩ đến đau cả đầu, nhắm mắt lại không suy nghĩ nữa, nhưng dù thế nào thì gặp một chiêu thì tiếp một chiêu vậy.

Hoàng cung nguy nga, tường cung cao ngất ngăn cách nơi thâm nghiêm này cách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Người bên ngoài kiễng chân hướng vào bên trong, vừa đẩy lòng tò mò đồng thời cũng cảm thán bên trong tráng lệ; nhưng mà người bên trong sao lại không hâm mộ người bên ngoài tự do tự tại đây?

Bọn họ không cần phải ngày ngày lo lắng hải hùng, không cần phải đi từng bước rón rén cẩn thận, người bên ngoài tường mong là người bên trong tường, nhưng khi đặt chân đến đây cũng không hiểu sao lỗ chân lông toàn thân co rút.

Từ xa nhìn lại, Ngênh Khánh cung là một tòa cung điện đồ sộ giống như được khảm trên mặt đất, rất xuất sắc đặc biệt. Tuy đã là đầu mùa xuân, vạn ô còn chưa có tàn hết bao lâu, nhưng đóa mận chi cốt đã vội vàng triển lãm cũng như mọi người trong cung đình đã nổi lên sóng ngầm.

Ngôi lưu ly lóe lên ánh sáng kỳ lạ, ở dưới gầm trời màu lam lá héo úa rơi trên Từ Cẩm Thành có vẻ đặc biệt huy hoàng.

Lam Ngữ Tư đi theo cung nhân đi tới Đông Noãn các, vào phòng liền ngồi ở trên cái ghế nhỏ thêu cầu kì, trong lòng run sợ chờ đợi vị Vạn quý phi trong truyền thuyết kia.

Tùy Yên bị an bài ở bên ngoài, trong phòng chỉ có một tiểu cung nữ ánh mắt đại dạn, Lam Ngữ Tư biết lúc này không phải lúc lăm lờ nên ngồi im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Từng Bước Từng Bước Sợ Hãi.

Editor: Jun

Thời gian trôi qua, Lam Ngữ Tư ngồi đến xương sống thắt lưng cũng đau, chậm rãi đánh giá trang trí trong phòng.

Phía Bắc của Noãn các là chiếc giường, trên giường gỗ phủ khăn gấm thêu hình hồ lô, giường có màn Hồng Trù tơ vàng; giường được làm bằng gỗ đàn hương ăn nhập khăn phủ giường, trên giường có chăn gấm thêu Mẫu đơn cùng muôn loài hoa khác.

Noãn các và gian phía đông lấy tượng gỗ khắc hoa cúc làm ngăn cách, trên trần được thiết kế tráng lệ mang theo chút thanh nhã, đa số đồ gỗ đàn hương cũng được khảm trai và phủ nước son. Gian đông dựa vào cửa sổ có giường sười, hai bên án có khắc hoa văn hoa cúc tinh xảo, khắp trần nơi nơi đều được chạm khắc tỉ mỉ.

Sườn đông của gian Đông dựa vào tường hé ra nước son khảm trai xinh đẹp, trên đó dính một đôi ngà voi bảo tháp. Trên tường treo nhiều bức họa, trên án có một cái huân lô.

Đang nhìn tới đây thì thấy một cung nữ đi vào, khom người nói: "Phu nhân xin đi theo tiểu nhân, quý phi ở Tây Noãn Các triệu kiến."

Lam Ngữ Tư nuốt một ngụm nước bọt, bất an đứng lên, đi theo cung nữ kia ra khỏi Đông Noãn các.

Bên trong cung Ngênh Khánh trang hoàng tinh xảo hoa lệ. Phía sau gian chính vẫn đặt tượng gỗ điêu khắc hoa cúc lê thất tiên nữ đang chơi đùa, trước đó có một tòa núi nhỏ, phía trước là tấm bình phong đặt tượng điêu khắc gỗ khảm Kim Đồng ngọc nữ kính tâm, trước tấm bình phong thiết ngại vàng.

Đi vào gian thứ hai phía tây, có bàn gỗ tốt khảm trai, hai bên trần có trăm phủ điêu khắc trai, phía dưới có Từ Đàn Khảm khảm trai. Trên sạp có một mỹ nhân đẹp như hoa đang nằm, bên cạnh có một người cung nữ bưng huân hương, hương nhẹ bay tới chóp mũi.

Cặp mắt mỹ nhân kia khép hờ, vô cùng an tĩnh, đeo dây cườ thiên tiên nữ, lại như hoa thần thích ý bốn cột, thật sự là chưa cần nói gì đã làm say lòng người, không gì có thể đẹp bằng.

Mỹ nhân đó là Vạn quý phi, Vạn quý phi chậm rãi mở mắt, nhìn Lam Ngữ Tư quỳ trong phòng, sau khi đợi làm lễ thì mới mở miệng đồ sộ cười như không cười nói: "Mau, đừng đa lễ, Sơ Xuân, dọn chỗ."

Cung nữ bên cạnh Vạn quý phi tên gọi "Sơ Xuân" nâng Lam Ngữ Tư dậy ngồi vào một cái ghế thêu nhỏ.

Lam Ngữ Tư làm xong lễ thì liền cúi đầu không nói gì, trước kia cũng học một ít quy củ cung đình, sau này cho rằng với chức quan của Dịch Khinh Hàn thì không phải dùng đến, cho nên học cũng không tập trung lắm, lúc này cảm thấy xấu hổ.

"Ngẩng đầu lên để bản cung nhìn xem." Giọng nói Vạn quý phi rất dịu dàng, giọng ngân nga thanh thúy như tiếng chim hoàng oanh.

Lam Ngữ Tư chậm rãi ngẩng đầu, vẫn không dám nhìn thẳng vị quý phi vượt mặt hoàng hậu trong truyền thuyết này.

"Ồ ra là một mỹ nhân, bản cung vừa nhìn đã thích." Vạn quý phi cười như không cười nói:"Sau khi Huyền Nhu đi thi đã lâu rồi không có ai trò chuyện cùng bản cung."

Huyền Nhu là khuê danh của Vương phu nhân, có thể thấy quan hệ hai người coi như là thân thiết.

"Dân phụ sợ hãi, đa tạ nương nương." Lam Ngữ Tư lựa chọn từ ngữ lại quỳ xuống nói.

"Không cần phải sợ, người cũng chưa có nói lời lỗi." Vạn quý phi ăn một viên bánh ngọt, xem như để thanh thanh cổ họng sau giấc ngủ trưa.

Thấy bộ dáng nàng lười biếng thì chắc là vừa mới ngủ trưa dậy. Làm quý phi cũng rất tốt, tự mình có thể tùy ý nghỉ ngơi, không cần phải để ý tới cảm giác của người khác, cho dù người nọ đã phải đợi mình một canh giờ.

"Dân phụ ngu dốt, nương nương khen trật rồi." Lam Ngữ Tư vừa mới ngồi xong lại vừa muốn quỳ, lại bị Sơ Xuân nâng dậy.

"Ha ha ha, Huyền Nhu nói tính tình người hiền hòa, ta lại thấy thật là câu nệ quá." Vạn quý phi nói sang chuyện khác, hỏi:" Gần đây Huyền Nhu có khỏe không, có liên lạc với người không."

Tâm tư Lam Ngữ Tư trăm chuyển, ý thức được quan hệ của Vương phu nhân và Vạn quý phi đương nhiên không giống bình thường, như vậy mình thể hiện ra có giao hảo với Vương phu nhân thì đương nhiên cũng sẽ có lợi. Nhưng mà lại không thể quá tốt, nếu Vạn quý phi cảm thấy mình bị so sánh thì nhất định sẽ mất hứng. Bởi vậy nói:"Nhận được một phong thư của tỷ tỷ, nói tất cả đều ổn, nghĩ muốn sớm hồi cung."

Vạn quý phi nhận được nhiều phong thư của Vương phu nhân, thấy Lam Ngữ Tư chỉ nhận được một phong thì cảm thấy thoải mái hơn, nói tiếp:"Bản thân đã nhiều lần gửi thư nói nàng ấy yên tâm, một hai năm nữa sẽ cho Vương Thử trở về. Đến lúc đó có thể cùng nhau nói chuyện rồi."

Trên mặt Vạn quý phi hiện lên vẻ vui mừng, nghĩ đến Vương phu nhân thì cảm xúc rất tốt. Cũng khó trách, tính tình Vương phu nhân cũng thật tháo, Lam Ngữ Tư nghĩ vậy.

"Biết vì sao bản cung thích Tây Noãn Các không?" Vạn quý phi bỗng nhiên ngừng cười, cúi đầu hỏi.

Trong lòng Lam Ngữ Tư run rẩy một trận, trên mặt thì lại càng thêm kính cẩn:"Dân phụ không biết."

Vạn quý phi cũng không nghĩ có được đáp án, nói chậm rãi từng chữ:"Bởi vì xứng với thân phận của bản cung, phía đông là vị trí cho hoàng hậu, không thể trụ ở Đông cung, bản cung cũng không dám vọng tưởng Noãn các đông thứ gian!"

Lam Ngữ Tư nghe xong vội vàng nói:"Nương nương, đây là có gì?! Nương nương đức hạnh nhiều mặt, hoàng hậu bệnh nặng thống lĩnh hậu cung, sớm đã là mẫu nghi thiên hạ." Loại việc ngược gió lớn không ngờ tới này, cho dù trước mặt ngô hoàng hậu không được sủng kia mọi người cũng không dám nói. Lam Ngữ Tư chính là kẻ không có cốt khí, lại không muốn gây thêm phiền toái cho Dịch Khinh Hàn, bởi vậy hạ quyết tâm hầu hạ thật tốt Vạn quý phi.

"Thật sao?" Vạn quý phi cười bốn cột, nghĩ là vừa rồi câu nói kia chỉ là chỉ hươu bảo ngựa mà thôi.

"Thật à, Vương tỷ tỷ cũng thường xuyên nhắc tới nương nương, hôm nay biết nương nương triệu kiến, dân phụ mừng đến suốt nửa thì quên mặc áo choàng." Lam Ngữ Tư rơi vào hoàn cảnh này thì không chừa cơ hội mà ve vuốt.

Quả nhiên Huyền Nhu không nói sai, người đứng là người thú vị, so với Lục phu nhân kia thú vị hơn nhiều." Khi Vạn quý phi nói đến Lục phu nhân thì giọng nói lạnh xuống, Lam Ngữ Tư nghe xong thì tâm liên khẩn trương.

"Sau này thường đến trò chuyện cùng bản cung, hôm nay cũng không còn sớm, người đi thăm Lục phu nhân rồi liền ra khỏi cung hồi phủ đi." Vạn quý phi nói xong thì lại giải thích:"Bản cung cảm thấy phiền muộn liên triệu kiến Lục phu nhân tới, ai ngờ kẻ đó là cái hủ nút, nay đang ở một nơi khác nghỉ ngơi, người đi xem đi."

Vạn quý phi nói xong thì liền nằm lại trên sạp ấm, không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của Lam Ngữ Tư, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lam Ngữ Tư hành lễ, tâm kinh hoảng theo Sơ Xuân đi ra ngoài. Vạn quý phi triệu Lục phu nhân tiến cung! Lam Ngữ Tư có dự cảm không ổn, nghĩ Lục phu nhân sợ là dữ nhiều lành ít. Lục phu nhân kia từ lần nói sai trước thì phát điên, Vạn quý phi phái người thử nhiều lần, bây giờ còn triệu vào cung, không biết là có dụng ý gì!

Lam Ngữ Tư đi rồi, Vạn Đốc từ sau bình phong chậm rãi đi ra, bắt mắt nói:"Muội muội, đây là ý gì!"

Bộ dáng Vạn quý phi không cho là đúng, thờ dài nói:"Khi nào thì đại ca mới có thể ổn thỏa một chút, nàng là một nữ tử không có giá trị lợi dụng, vì sao lại muốn đoạt lấy!"

"Hừ! Phán đồ như thế không trừ thì sợ là không được!" Vạn Đốc tức giận đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng cũng cố nuốt lại cơn tức.

Vạn quý phi giận không thêm tranh cãi, trợn mắt rồi liếc một cái, nói:"Sổ sách đều đã vào tay Hạ Minh, hưởng hồ cho dù đến tay vạn tuế thì ta cũng có thể chắc chắn bảo vệ huynh, huynh sợ gì! Nhưng chớ có làm chuyện vô ích!" Trước kia Vương phu nhân từng nói qua về Lam Ngữ Tư với Vạn quý phi, Vạn quý phi không khỏi thiên vị một ít. Huống hồ Vạn Đốc và Vạn quý phi là cùng cha khác mẹ, Vạn quý phi là thứ nữ, từ nhỏ không ít lần phải chịu

đựng thân mẫu của Vạn Đốc, tuy nhìn như quan hệ bình thường nhưng nói trắng ra thì cũng là lợi dụng nhau mà thôi.

Vạn Đốc cần Vạn quý phi thổi gió bên tai hoàng thượng, Vạn quý phi cần thủ hạ của Vạn Đốc làm việc, trừ phi có lợi với bản thân bằng không cũng sẽ không làm việc cho đối phương mà không có mục đích.

Vạn Đốc nghe xong thì vẫn không đồng ý, nhìn theo hướng Lam Ngữ Tư rồi đi thì mất lộ ra hung quang. Mới vừa rồi ở Noãn các nghe thấy Vạn quý phi cho người truyền Lam Ngữ Tư thì vội vàng trốn sau bình phong. Nếu nói cũng đã nói đến đây thì không thiếu được kéo trở về, vì thế lại ngồi xuống nói chuyện cùng Vạn quý phi.

Lam Ngữ Tư theo Sơ Xuân đi ra khỏi Ngênh Khánh cung, đi đường hai chân cũng xoắn cả vào nhau, mãi cho đến khi đi vào một chỗ hẻo lánh, Lam Ngữ Tư càng đi càng sợ, hai chân run rẩy.

Sơ Xuân quay người lại, Lam Ngữ Tư tiến lên, cõi vòng tay bằng san hô chạm rỗng và mẫu đơn ra, nhét vào trong tay nàng ta rồi nói: "Đa tạ tỷ tỷ dẫn đường, tỷ tỷ nhiều năm vất vả như thế, vòng tay là ý thành kính." Trong lòng Lam Ngữ Tư lo lắng, sợ sẽ không được nhìn thấy ánh mặt trời, hoặc là bị giết người diệt khẩu, bởi vậy tuyệt vọng cái gì cũng thử.

Sơ Xuân đã gặp chuyện này thành quen, cười nhẹ nói: "Phu nhân không cần phải lo lắng, chỉ đi xem một lát rồi sẽ hồi phủ." Nói xong nhưng cũng không khách khí mà thu vòng tay lại tiếp tục đi.

Lam Ngữ Tư nghe xong liền yên lòng, đi theo Sơ Xuân xuyên qua vài cái cửa cung, thẳng tới một chỗ rách nát, cỏ dại khô quắt đổ rạp, không biết bao lâu chưa có được dọn dẹp.

"Con ngoan, ăn ngon, ăn ngon, ăn rồi mau lớn." Giọng nói quen thuộc khàn khàn vang lên.

Lam Ngữ Tư đi vào cửa, chỉ thấy một phụ nhân đầu tóc rối bù ôm một bọc tã lót, ngồi ở trước cái cửa duy nhất cũ nát, nhìn kĩ thì đúng là Lục phu nhân. Bây giờ Lục phu nhân gầy đến da bọc xương, đứa trẻ sơ sinh trong lòng cũng đã khô vàng nhăn nheo, nhắm mắt khóc nức nở.

Che mũi lùi lại phía sau, Lam Ngữ Tư ngửi thấy một mùi thối kinh khủng, Lục phu nhân kia vẫn tập trung dứt cho đứa trẻ, làm bộ dục đứa trẻ mở miệng. Trẻ mới sinh khóc nức nở, Lục phu nhân vẫn đem cái thứ màu đen đen thối hoắc kia đến miệng đứa bé.

Lam Ngữ Tư không rõ đây là điên hay giả điên, chỉ cảm thấy áy náy vô cùng, nếu không phải ngày ấy mình nhất thời tức giận thì có lẽ nàng ấy cũng sẽ không phát điên. Lam Ngữ Tư càng thêm bất an, không dám lộ ra điều bất thường, Sơ Xuân nhìn hai người sau đó lui ra. Lục phu nhân kia nhìn thấy Lam Ngữ Tư thì ánh mắt lập tức lộ hung quang, như điên đứng dậy ôm đứa bé đi tới hướng Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư thấy thế thì toan bỏ trốn, nhưng lại bị nàng ta xô ngã dưới đất, mắt thấy Lục phu nhân dần hướng lại gần thì bị Xuân Thủ ngăn lại. Lam Ngữ Tư sợ đến mức không biết là đi hay ngồi, chạy cuống quýt bất chấp Đông Tây Nam Bắc, nghĩ tới càng chạy xa sẽ càng an toàn.

Lam Ngữ Tư hoang mang rối loạn chạy như điên, vẫn như trước không thấy bóng dáng ai, không biết là ảo giác hay thực tế có tiếng động. Lam Ngữ Tư chỉ nghe thấy phía sau kẻ điên kia càng ngày càng gần, thấy không còn sức nữa thì liền trốn vào một cái nui giả cũ nát.

Thấy không có bóng ai, Lam Ngữ Tư xác định là nhìn nhầm, đang muốn quay đầu lại thì lại không ngờ có một bàn tay bịt kín miệng, ngay sau đó liền nghe thấy có người nói: "Đừng kêu! Đừng quay đầu! Ta sẽ không thương tổn người!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Vẫn Còn Là Đứa Trẻ

Editor: Jun

Lam Ngữ Tư cả kinh không dám nhúc nhích, biết hoàng cung là chỗ bản thủ nhất trên đời, chuyện ngoài ý muốn nào cũng có thể xảy ra, nếu không muốn bị giết người diệt khẩu thì đừng có nghe cũng đừng có nhìn.

Tiếng bước chân của Sơ Xuân càng ngày càng tới gần, đi qua trước hòn núi giả, Lam Ngữ Tư do dự có nên xông ra hay không, suy nghĩ một lúc vẫn không dám hành động.

Nghĩ là thoát được Lục phu nhân, Sơ Xuân mới ra ngoài tìm kiếm Lam Ngữ Tư. Sau khi đợi nàng đi xa, người phía sau mới buông lỏng tay, giọng nói thanh thúy: "Người đi trước đi, chớ quay đầu lại."

Lam Ngữ Tư thấy hẳn không có ý hại mình thì lập tức đứng dậy muốn chạy ra, ai ngờ lẩn vấp lại bị người phía sau dẫm lên, Lam Ngữ Tư lao đảo, người sau lưng bị lẩn vấp kéo nên cũng đứng không vững. Lam Ngữ Tư lao đảo sắp ngã, vờn một cánh tay ra sau rồi ngã ngửa ra, người sau lưng cũng đứng không vững, rốt cục ngã ghé trên người nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Lam Ngữ Tư tình tường thấy rõ người đó là một thiếu niên còn non nớt, ít hơn mình vài tuổi, như con nai đang hoảng hồn chừng lớn mất.

"Á! Con mắt ta bị cát bay vào rồi, tại sao lại không nhìn rõ cái gì thế này!" Lam Ngữ Tư thấy mắt hấn thì sợ bị diệt khẩu nên cuống cuống bịt ra một cái có.

"Ta thực sự không thấy cái gì hết." Lam Ngữ Tư vẫn nhắm mắt mà nói.

"Người là người phương nào? Không giống như người trong cung." Giọng nói của thiếu niên thanh thúy, không giống với người đại gian đại ác.

"Ta là ta, ta được triệu vào cung, trước đây chưa bao giờ vào cung, sau này cũng sẽ không vào cung nữa." Lam Ngữ Tư nơm nớp lo sợ nói: "Ta có thể, có thể đi được chưa?"

"Người là người ngoài cung? Ngoài cung là cái gì?" Thiếu niên kia lập tức dời đi sự chú ý, đầy tò mò hỏi.

Nhắm mắt tiếp cũng không được việc gì, mình cũng đã thấy được diện mạo của hấn, nếu hấn không có ác ý thì giả bộ tiếp cũng rất giả, vì vậy nàng mở mắt ra nói: "Ngoài cung? Không thể bằng trong hoàng cung được, ở đây thật nguy nga long lẫy."

"Người sẽ không nói với người khác là đã gặp ta thật không?" Ánh mắt thiếu niên kia trong suốt, như một con nai, cũng giống như một con ngựa nhỏ.

"Đương nhiên rồi, ta không biết người, ta cũng có bệnh hay quên, hôm nay ta không thấy bất cứ cái gì." Lam Ngữ Tư chỉ còn kém giờ tay lên trời mà thôi.

"Ta chỉ biết người tốt giống như bọn họ. Người đừng sợ, ta dẫn người đi chơi." Thiếu niên kia nói xong thì kéo tay Lam Ngữ Tư đi đến một tòa tháp cao ba tầng hình bát giác.

Bốn phía xung quanh đều không có người, không biết lai lịch của thiếu niên này, Lam Ngữ Tư cũng không dám giằng dụa, liền bước thụt lùi sau vài bước theo hấn lên tháp. Tháp này đã lâu năm, phần lớn gạch đá đều đã tróc ra, toát lên vẻ thê lương, cô tịch.

"Người sẽ không vào cung nữa sao?" Thiếu niên hỏi.

"Sẽ không, ta, ta cũng sắp rời kinh rồi, cả đời này cũng sẽ không vào nữa." Giọng Lam Ngữ Tư thành khẩn.

Thiếu niên kia phảng phất chút mất mát, cũng phảng phất an tâm, kéo Lam Ngữ Tư dựa vào ường, nói: "Nói cho ta biết chút chuyện ngoài cung đi, được không?"

Lam Ngữ Tư do dự, nói: "Ta, ta phải trở về rồi, không thì sẽ bị phát hiện mất."

"Đừng sợ, không ai biết nơi này hết, chỉ có mình ta biết. Người sợ tỷ tỷ kia sao? Nàng cũng muốn bắt người à?" Thiếu niên liền vọt hỏi: "Ta cũng sợ, bọn họ nói không được để tỷ tỷ kia thấy, cũng không được để người của tỷ tỷ trong cung thấy, không thì sẽ bắt ta, không cho ta chơi nữa."

Lam Ngữ Tư nghe ra ý tứ của thiếu niên, xem ra Van quý phi không có cùng một phe với người này, liền nói phụ họa: "Đúng, ta sợ nàng tìm thấy ta sẽ hại ta."

"Nàng ấy cũng sẽ hại ta, cho nên ta đều phải tránh, chỉ có thể chơi lên lút." Tâm trí của thiếu niên không tương xứng với tuổi, như những đứa trẻ trong gia đình khác đến tuổi này không tính tình ranh thì cũng là cái bộ dáng tiểu đại nhân, nhưng thiếu niên này vẫn là đáng đáp một đứa trẻ. Không phải là sinh ra đầu óc thiếu hụt mà là do khi lớn lên chưa từng tiếp xúc với nhiều người, vẫn chỉ sống trong hoàn cảnh vui đùa giản đơn.

"Tại sao nàng phải hại người?" Lam Ngữ Tư thấy thiếu niên rất đơn thuần nên thử hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, nói chung là các tỷ tỷ bá bá cũng không bảo ta ra chơi, ta liền vụng trộm chơi một mình, ai cũng không tìm được ta, hi hi." Thiếu niên nói đến đây thì vô cùng tự hào: "Không ai quen thuộc trong cung này hơn ta, người nào ra vào cánh cửa, cánh cửa đó thông tới đâu, tường viện nào có mấy cái chuông chó, ta đều biết hết. Người đừng sợ, đợi tới trời tối ta sẽ bí mật dẫn người đi ra ngoài, tỷ tỷ trong cung chắc chắn không thấy."

"Đa tạ." Lam Ngữ Tư vừa mới nói không muốn Sơ Xuân tìm được, lúc này cũng không tiện sửa lại. Vì vậy hành động tùy theo hoàn cảnh vậy.

"Người có biết sửa cây cung không? Có thể giúp ta sửa nó không, bá bá không có thời gian." Thiếu niên ấy từ trong góc phòng lấy ra một chạc cây có cái dây bị đứt, lòng tràn đầy mong chờ nhìn Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư nhận lấy cây cung, chẳng biết tại sao liền sửa xong nó. Minh là một nữ hài tử mà có thể sửa loại đồ vật này, Lam Ngữ Tư không khỏi cảm thấy kì lạ.

"Đa tạ, ta quán sợ dây luôn không chắc, hi hi." Về mặt thiếu niên ngây thơ có đồ chơi thì bộ dạng vô cùng thỏa mãn.

"Bá bá của người là những ai?" Nam nhân trong cung đều na ná nhau, Lam Ngữ Tư không khỏi tò mò mà hỏi.

"Ai cơ? Bọn họ là công công, đúng rồi." Thiếu niên không để tâm nói.

"Người tên là gì?" Lam Ngữ Tư hỏi.

"Tên sao? Ta là Châu Tử, trăn châu bào châu." Sắc mặt thiếu niên bình thường, không giống như đang nói dối.

"Cha mẹ của ngươi đâu?" Lam Ngữ Tư biết không nên hỏi nhiều nhưng vẫn không nhịn được.

"Tỷ tỷ à, ta sẽ không nói cho tỷ biết đâu, bá bá nói, phải chờ tới thời điểm nguy cấp mới có thể nói ra." Thiếu niên nghe xong thì dừng tay, có chút ngưng ngừng nói.

Thật là một hài tử trời sinh đơn thuần, Lam Ngữ Tư cũng không tiện nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng vẫn có chút hoài nghi. Trước kia Dịch Khinh Hàn từng nói với nàng ở trong cung có thấy một thiếu niên thần bí, Dịch Khinh Hàn và Lam Ngữ Tư đều có lòng nghi ngờ. Châu Tử? Chủ tử?

Thiếu niên kia nghịch nghịch cây cung, hướng về phía vách tường thử một chút, vui đến quên hết tất cả, quay lại nói với Lam Ngữ Tư: "Nếu tỷ tỷ có thể thường tới đây chơi thì tốt quá, thật tiếc..." Trong mắt thiếu niên có tia không nở, cũng có tia quẩn quýt. Cõi như là một hài tử đơn thuần, chỉ sợ cũng là bị mỗi ngày công công đều đặn cẩn thận không thể tiết lộ thân phận. Lam Ngữ Tư dù muốn tới nhưng nếu còn có cơ hội tiến cung thì khó bảo toàn chuyện của hắn tiết lộ ra ngoài, sợ rằng thiếu niên khó xử chính là điểm này.

"Sợ rằng, không thể nào, ta lại không có cơ hội tiến cung nữa rồi. Ngươi có thể tìm những người khác chơi cùng, có thể tìm bá bá của ngươi." Lam Ngữ Tư thật sự không muốn vào cung.

"Ta chỉ biết có mỗi bá bá, chưa từng thấy qua người nào khác, ta muốn tìm người không quen biết chơi cùng." Về mặt Châu Tử chờ mong.

Lam Ngữ Tư nghe xong thì động lòng trắc ẩn, nếu như hắn không thể để Vạn quý phi thấy thì chỉ sợ là hoàng tử. Một hoàng tử, chỉ có thể cô độc chơi đùa trong tường cung cao ngất, chỉ có thể trốn sau núi giả, chỉ có thể chơi đùa với cây cung thô sơ này. Nếu một ngày kia, hắn được tự do thì sợ là muốn đi khắp đất trời, sợ là muốn chơi đùa như những người bình thường khác.

Hai người cùng chơi một lúc thì sắc trời dần tối, thiếu niên kéo Lam Ngữ Tư ra tháp đá, đi lòng vòng loanh quanh qua vài tòa tường cung.

"Có vẻ ngươi rất quen đường." Lam Ngữ Tư không khỏi cảm thán, sợ là người ở cả đời trong cung cũng không thể quen thuộc trong cung như thế, cho dù thiếu niên này nhắm mắt cũng có thể đi ra ngoài.

"Ha ha, ngày ngày ta đều chơi ở chỗ này, ta sẽ giúp tỷ đi xuyên qua chuồng chó ra ngoài." Châu Tử nói xong liền kéo tay nàng.

Lam Ngữ Tư vội vã từ chối, nói: "Hay là đưa ta đến một nơi có nhiều người đi, có nhiều người thì ta sẽ không sợ tỷ tỷ mà ngươi nói nữa." Đùa chứ, vào cung, sống không thấy người chết không thấy xác, nếu không rõ nguyên nhân mà xuất cung, vậy thì cách cái chết không bao xa, cho nên vẫn nên đi đường chính mà xuất cung.

Châu Tử nghe xong thì cảm thấy vô cùng có lý, lại đưa Lam Ngữ Tư rẽ trái rẽ phải mấy tường cung, chỉ vào một cánh cửa, nói: "Tỷ đi ra ngoài đi, ta không thể tới đó, bá bá nói ta không được đi qua cánh cửa kia."

Ở cùng lâu như vậy, Lam Ngữ Tư bị tính tình đơn thuần của thiếu niên ảnh hưởng, hướng hồ ngày xưa không oán cũng không thù, cũng không hy vọng hắn gặp phải chuyện không may, liền đẩy hắn vào trong góc sau hòn núi giả, nói: "Ta sẽ tự đi ra, ngươi mau trở về đi thôi, chớ để người khác thấy. Ta chưa từng thấy ngươi, ngươi cũng chưa từng thấy ta, cẩn thận nhé."

"Tỷ tỷ, tỷ thật tốt." Châu Tử cười lộ hàm răng, xua xua tay với Lam Ngữ Tư.

Đôi mắt trong suốt như thủy, ánh mắt mong đợi, giọng nói vang mãi, Lam Ngữ Tư đột nhiên có chút không đành lòng, liền quyết tâm quay đầu đi ra cửa cung. Đỡ vãn cửa quay đầu lại nhìn, Châu Tử còn đang ở sau hòn núi giả nhìn nàng, trán đầy không nở và chờ mong.

Lam Ngữ Tư làm bộ lao đảo đi ra, thấy một công công thì liền nhào tới... Rốt cục Sơ Xuân tìm được Lam Ngữ Tư, nghe nàng kể xong, tin là Lam Ngữ Tư bị dọa đến hoảng quá mà chạy thực mạng rồi không biết ngất ở nơi nào, sau khi tỉnh lại mới đi loạn và gặp công công đây.

Sơ Xuân đưa Lam Ngữ Tư ra ngoài cung, rồi trở lại phục mệnh.

Lam Ngữ Tư chưa hoàn hồn trở về phủ, Dịch An vội vàng đi phủ Hạ Minh báo bình an. Không chỉ một đêm này Lam Ngữ Tư mất ngủ mà Dịch Khinh Hàn cũng gặp phải phiền phức.

Đội ngũ ngừng lại, khi tới chân núi Bình Lăng, một con đường duy nhất qua núi bị chắn ngang bởi mấy đoạn thân cây, như là từ trên núi lăn xuống. Dịch Khinh Hàn ngẩng đầu lên nhìn, trên núi có cây to mọc san sát, nếu mai phục tới tám trăm người cũng không thành vấn đề. Cúi đầu nhìn, đoạn rễ và thân cây dài ngắn không đều, mặc dù không phải do người cưa đứt nhưng cũng không thể bị nhô tới tận rìa như vậy.

Đội ngũ không có cách nào tiếp tục tiến lên, Dịch Khinh Hàn ra lệnh đứng tại chỗ đợi lệnh, cho người đi dọc sườn núi tra xét tỉ mỉ. Hắn cũng không vội loại bỏ trở ngại, nếu như kẻ xấu cố ý thì như vậy thì người đi không có tác dụng lại vừa vô cùng nguy hiểm.

Sứ thần nom nóp lo sợ đi tới, nhìn Dịch Khinh Hàn, như nhìn tia hy vọng duy nhất, nói: "Đại nhân, chuyện này..."

"Không đáng ngại, đại nhân cứ quay vào trong xe nghỉ tạm đi, tối nay ở lại đây nghỉ tạm." Cho dù ngay lúc này quét sạch đoạn cây thì cũng sợ là đã quá nửa đêm.

Sứ thần không yên tâm xoay người đi thì chợt nghe thấy có người hô to từ xa xa: "Dịch đại nhân không xong! Không xong rồi!"

Người nọ chính là người được Dịch Kinh Hàn phái đi tra xét con đường phía trước, lúc này đang sợ run lập cập nói không ra lời, quỳ bên chân Dịch Kinh Hàn không ngừng run rẩy.

Dịch Kinh Hàn giơ chân lên đạp người nọ ngã xuống đất, mắng: "Đại nhân nhà ngươi rất khỏe mạnh, nói ta làm sao hả!"

Người nọ cũng không thêm đề ý, lần tới ôm chân Dịch Kinh Hàn nói: "Có, có, có quái thú!"

Dịch Kinh Hàn và sứ thần đều sững người, men theo âm thanh giương mắt nhìn phía trước thì đều sững sốt ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tương Kế Tự Kế.

Editor: Jun

Dịch Kinh Hàn cùng sứ thần sững sờ đứng giữa đường, mắt thấy trên ngọn núi phía trước có một quái vật chậm chậm đi tới. Cái mũi rất dài, đôi tai to như cái quạt, bốn cái chân to như cái cột đình, phát ra tiếng kêu điếc tai, vài đại gia hỏa đa dày thịt béo.

Sứ thần sớm đã sợ tới mức chân cứng đờ, Dịch Kinh Hàn gọi người đỡ hấn vào trong xe. Dịch Kinh Hàn nhớ trong sách viết đây là động vật chỉ có ở An Nam, tên là "voi". Loại động vật này vào tiền triều cũng đã từng xuất hiện, phần lớn là vật hiếm lạ để tiến cống, bởi vậy người bình thường chưa từng thấy qua.

Trong sách viết loài động vật này không có tốc độ nhanh nhưng sức lực lại vô cùng lớn, chỉ cái mũi thôi cũng có thể nhổ bật rễ một cổ thụ đã bám rễ lâu năm, nhìn thấy mấy gốc cổ thụ bật rễ kia hẳn là do chúng gây nên.

Phân phó đội ngũ mau lui về phía sau, Dịch Kinh Hàn nhìn từ xa lại thấy có người ngồi trên mình voi, liền tiến về phía trước rồi một bước linh hoạt nhảy lên lưng voi.

Đao chém tới tới người còn chưa phục hồi tinh thần kia. Dịch Kinh Hàn ghì người kia dưới chân, nhất thời đàn voi không có đầu đàn, dừng lại không bước lên mà chỉ đứng tại chỗ gào thét.

Dịch Kinh Hàn xem xét một người có vẻ là đầu lĩnh, liền tiến lên đánh nhau, người nọ xem ra cũng có chút năng lực, sử dụng hai thanh chùy ít nhất cũng phải mấy trăm cân giao chiến cùng Dịch Kinh Hàn.

Mặc dù dũng mãnh nhưng chung quy cũng không phải là đối thủ của Dịch Kinh Hàn, hai ba chiêu liền thất thủ.

"Ngươi là người phương nào?" Dịch Kinh Hàn nhìn mấy đại gia hỏa này, nghe thấy tiếng gầm rú điếc tai tức giận đó không có chỗ xả.

"Người Hán các ngươi có câu 'Thắng làm vua thua làm giặc', còn nhiều lời làm gì!" Người nọ xem ra lại cũng có chút dũng khí, nói dứt lời thì nháy mắt ra dấu với hạ nhân ở phía xa xa ý bảo mang thêm voi chạy tới tương trợ.

"Thứ nhất, 'Thắng làm vua thua làm giặc', tiếng Hán của ngươi cũng khá tốt đấy; thứ hai, chớ làm chuyện gì vô ích, trả lời thành thật đi, không thì trước khi con vật của ngươi tới thì ta sẽ bẻ gãy cổ của ngươi trước!" Dịch Kinh Hàn dùng sức dưới chân, người nọ liền kêu la cầu xin tha thứ.

"Ta là người An Nam, chiếm núi vì vương ngăn cản khách thương như các ngươi, nếu thả ta đi thì chúng ta nước sông không phạm nước giếng, xóa bỏ, nếu không thì ở phía trước còn có người của ta gây phiền toái các ngươi!" Người nọ đảo mắt nói.

Dịch Kinh Hàn lại dùng thêm sức dưới chân, chỉ nghe thấy tiếng xương khớp, máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

"Chiếm núi vì vương? Hừ, Một gã sơn tặc mà còn có thể xưng là 'ta...' sao?" Dịch Kinh Hàn thu lại nụ cười, mặt nghiêm lại: "Đừng để cho ta nhìn thấy lần nữa, bản quan không có nhiều tính nhẫn nại đâu!"

Người nọ sợ hãi, vội vàng nói: "Bốn vương là vương tử An Nam, ngươi, ngươi to gan!"

"Hừ! Ta được triều đình phái tới tuyên chỉ sắc phong cho An Nam quốc, chưa sắc phong, tại sao lại có vương tử!" Dịch Kinh Hàn hét lớn.

"Không, ta mới chính là vương tử, là Thiên triều che giấu. Nghịch tặc hành thích vua tạo phản, ta trốn thoát được, Thiên đình không thể tin nghịch tặc kia, ta mới là vương tử." Người An Nam quốc kia cố gắng nói mấy lời nghe không rõ lắm...

Dịch Kinh Hàn thu chân, ra vẻ trầm tư, hỏi: "Hả, tại sao các ngươi không phái người tới nước ta cầu viện? Còn nữa, chẳng lẽ vạn tuế cũng phái người đi

điều tra lại không giải oan cho người!"

Vương tử kia bùm miệng đứng lên, không để ý cả người đầy bụi bẩn, chật vật không chịu nổi, nói:"Đại thần trung trực đều bị giết, một lão thần chạy thoát cũng không biết là có thể bình an đến kinh thành hay không, ta..."

Dịch Kinh Hàn vẫy vẫy tay, người Đông Xưởng liền trối vương tử kia lại.

"Nếu thực có oan tình thì thấy bản quan phải vui mừng mới phải, sao lại tập kích ta!" Dịch Kinh Hàn nghiêm mặt hỏi.

"Các người là người được phái đi sắc phong, còn có gì nói! Cho dù biết rõ chân tướng, cũng sợ là giống với người lần trước tới bị nghịch tặc kia hời hợt." Hai cánh tay Vương tử gãy dựa, bắt đầu bị người bắt chéo hai tay sau lưng không thể động đậy.

"Chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé, cho dù là hời hợt thì có thể là cái bảo bối gì, bản quan chú ý mắt." Dịch Kinh Hàn lộ vẻ khinh thường, chấp tay sau lưng đi đến trước mặt vương tử kia, hai cánh tay liền vươn ra bẻ hai cánh tay của hắn.

Vương tử kia kêu to oai oái không ngừng, Dịch Kinh Hàn nhận lấy một cái khăn tay:"Nếu như thực sự có oan tình thì ta sẽ bẩm báo chi tiết, nhưng bản quan cũng sẽ không tin người dễ dàng, lần này sẽ mang theo người đi cùng. Người dịch dung ở bên người ta, luôn đi theo sát bản quan. Nếu dám lừa gạt ta thì bản quan lập tức bóp chết người!"

Vương tử kia đau tới nổi đầu đổ mồ hôi lạnh, Dịch Kinh Hàn đã nói vậy nhưng thấy hắn không gật đầu thì liền vươn hai tay tới hai cánh tay hắn.

"Nếu là..." Vương tử kia suy nghĩ một chập muốn nói lại thôi.

Lúc này sứ thần đã sớm tỉnh táo, hắn là người Giản Thanh Giai phái tới, đã sớm bày mưu tính kế tốt để hoàn thành việc sắc phong, lúc này nghe thấy Dịch Kinh Hàn và vương tử kia nói chuyện thì cảm thấy không ổn, bước tới phía trước nhắc nhở:"Dịch đại nhân, chớ vội tin người này, chúng ta mang theo Hoàng mệnh không thể để lỡ đại sự!"

"Ta theo Hoàng mệnh còn người thì theo mệnh lệnh của ai!" Dịch Kinh Hàn đột nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm sứ thần.

"Bản quan, bản quan đương nhiên cũng..." Sứ thần kia chợt thấy không ổn liền ừ ừ.

"Họ Giản phái người tới, họ Giản bị ai sai khiến!" Tuy Khánh Nguyên để không biết chuyện Giản Thanh Giai nhận hối lộ của người An Nam, nhưng Đông Xưởng đã sớm nhận được tin tức.

"Không, Dịch đại nhân, không phải đâu." Sứ thần kia nhìn trái nhìn phải, cuống quýt lên tìm người Giản Thanh Giai an bài, nhưng đã thấy Dịch Kinh Hàn cười âm lãnh, xách cổ hắn lên.

"Đừng nhìn nữa, đã sớm bị ta giải quyết rồi." Dịch Kinh Hàn cười nói xong thì tay dùng sức, sứ thần kia tay chân dẫy dựa một hồi rồi chết ngay tức khắc.

Vương tử kia sợ tới mức không còn nhận thức, nhìn người trước mặt mà mắt chữ o mồm chữ a. Dịch Kinh Hàn thu tay lại, hai tay chà sát như để rũ bụi bẩn.

"Người này không nghe lời, giữ lại chỉ vướng bận. Yên tâm đi, nếu người thực sự là vương tử, tân nhậm kia thật sự là nghịch tặc thì ta nhất định sẽ bẩm báo chi tiết, cũng là công lao lớn phải không!" Nhìn sứ thần kia mà nói xong, Dịch Kinh Hàn liền quay đầu nhìn vương tử kia. Biết bản khoản của hắn, bình tĩnh nói tiếp:"Nếu người thật sự là vương tử thì sẽ không sao hết, không vào hang cọp thì đành mãi mãi ở trên núi làm hổ phỉ đại vương vậy!"

Vương tử nghe xong thì hùng tâm trời dậy, thấy Dịch Kinh Hàn giết chết sứ thần phản đối điều tra thì liền không bản khoản nữa, chuẩn bị đi theo hắn.

Dịch Kinh Hàn để vương tử kia dịch dung thành sứ thần, đoàn người tiếp tục tới An Nam quốc.

Đọc đường đi, vương tử kia biểu hiện bản thân chính là hậu duệ Vương gia quý tộc, nói toàn bộ tình hình An Nam cho Dịch Kinh Hàn nghe.

Rốt cục vẫn là người trẻ tuổi, mặc dù đã khắc chế tận lực không nói ra bố trí phòng thành nhưng vẫn vô tình để lộ biên giới An Nam có mấy chỗ hiểm yếu dễ thủ khó công.

"Nghe lời người nói thì thật là như vương tộc, khiến bản quan thấy người An Nam đều quyết đoán." Dịch Kinh Hàn thường nói thêm vào một hai câu cổ vũ hoặc hoài nghi.

Vương tử kia bắt đầu vui mừng chờ đợi người Khanh Nguyên sẽ trở thành chỗ dựa cho mình, tưởng tượng bộ dáng của nghịch tặc. Dịch Kinh Hàn khẽ nhủ này, vương tử này nhiều lắm cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, nếu không phải do biến cố lớn thì vẫn còn hưởng cuộc sống cảm y ngọc thực, như bản thân mình, nếu không phải trong nhà xảy ra biến cố thì chỉ sợ lúc này chính là cái kẻ lêu lổng khắp nơi ăn chơi trác táng. Mang theo nỗi nhớ Lam Ngữ Tư, mang theo mệnh lệnh của Khánh Nguyên để, Dịch Kinh Hàn tiến vào An Nam, tiến vào thì không rõ tương lai.

Mấy ngày nay, Lam Ngữ Tư thường cảm thấy không yên lòng, thời tiết đã ẩm áp hơn, mọi người đều cởi bỏ áo khoác dày cộm, thay vào đó là trang phục nhẹ nhàng, nhưng tâm tình của nàng thì càng ngày càng trở nên nặng nề.

Dịch Khanh Hàn vẫn gửi thư, đều do phiên dịch đem tới, nhưng mấy phong thư gần nhất thì Lam Ngữ Tư phát hiện hồi âm toàn là râu ông nọ cắm cằm bà kia. Ví dụ như Lam Ngữ Tư gửi thư đi hỏi dọc đường có gì mới mẻ không thì Dịch Khanh Hàn hồi âm nói thời tiết ẩm áp. Nếu Lam Ngữ Tư gửi thư đi kể chuyện ban đêm ngủ không ngon thì Dịch Khanh Hàn sẽ hồi âm lại trên đường gặp mưa to, đúng lúc có thể nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày.

Như thế vài lần, Lam Ngữ Tư cảm thấy chắc là quên không hỏi cho rõ ràng rành mạch, nhưng sau vài lần vẫn như thế, nàng liền ần ần bất an, giống như là Dịch Khanh Hàn chưa bao giờ đọc qua thư của mình cho nên mới hồi âm chẳng ra sao như vậy.

Ngày hôm đó, Lam Ngữ Tư vẫn như thường lệ phơi nắng ở Noãn các thì liền nghe người ta báo con nuôi con dâu của Hạ Minh nữ danh Minh Ngọc Hạ phu nhân tới thăm phủ, Lam Ngữ Tư không dám chậm trễ liền sửa sang một lượt rồi đem người tới đón tiếp.

"Tỷ tỷ, người xem hôm nay tuy đã ẩm áp hơn nhưng gió bắc vẫn thổi mạnh. Ta vốn nên hỏi thăm sớm nhưng là sợ rằng tỷ mệt mỏi nên thôi." Lam Ngữ Tư nói lời khách sáo.

"Xem muội muội nói kia, ta và người cũng không phải lần đầu gặp mặt, cũng coi như là hợp ý, cũng đừng khách sáo như vậy. Sớm nay ta đi dâng hương trở về thành thì đi ngang qua phủ người nên tiện vào thăm. Dịch đại nhân không có trong kinh thành, phu nhân dặn ta tới trò chuyện cùng người, người không chê ta phiền là tốt lắm rồi." Minh Ngọc cười nói rồi liền ngồi xuống, đánh giá trang trí trong phòng.

"Phòng muội trông thật thoải mái, mọi thứ đều rất trang trọng." Minh Ngọc nâng mặt lên nhìn Lam Ngữ Tư bằng đôi mắt đen láy." Dịch đại nhân không có ở quý phủ muội muội có ngủ được không?"

Lam Ngữ Tư ngượng ngùng thấp đầu đáp:"Tỷ tỷ chê cười muội."

"Ta không có chê cười muội đâu, ta chỉ quan tâm muội thôi." Minh Ngọc buông chén trà xuống, đoan trang nâng cằm Lam Ngữ Tư lên. Đầu tiên thấy khuôn mặt ngây thơ, muốn nói gì thì lại nhẹn xuống, chỉ nói vài câu vô thưởng vô phạt rồi hỏi phủ.

Lam Ngữ Tư ứng phó xong với Minh Ngọc thì lại có một người tới, chưa bao giờ thấy qua người này, phu nhân của Trịnh thiên hộ Trịnh Thông. Năm trước mới tới kinh thành đoàn tụ với phu quân, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư đắc tội không nổi nên lại thay quần áo ra gặp khách. Lần đầu Trịnh phu nhân tới chơi cũng chỉ ngồi chốc lát rồi cáo từ, nhưng thật ra chưa nói được cái gì chỉ nói mấy ngày hôm nay thời tiết ẩm áp linh tinh, Lam Ngữ Tư cứ cảm thấy có chút khác thường, nhưng không nói được là khác thường ở chỗ nào, người đi rồi liền gọi Dịch An đến hỏi.

"Dịch tổng quản, hôm nay liền tiếp có hai người đến đây, ta cảm thấy cũng không phải dịp gì đặc biệt, dường như..." Lam Ngữ Tư do dự chọn lựa từ ngữ rồi tiếp tục nói:"Bên ngoài nghe ngóng được tin tức gì không?"

Dịch An cũng đã phái người chú ý chung quanh nhưng chưa phát hiện được điều gì khác thường.

"Hôm nay có mấy phong thư lão gia hồi âm, ta thấy không hợp lý lắm, là phiên dịch của Đông Xưởng tự mình mang thư tới sao?" Lam Ngữ Tư hỏi.

Dịch An dừng một chút, đành phải giúp Dịch Khanh Hàn an ủi Lam Ngữ Tư, cũng không có gì lạ, chắc là Dịch Khanh Hàn đi đường xa mệt nhọc, hồi âm có chút không hợp lý cũng có thể có. Không biết, Dịch Khanh Hàn ở bên ngoài sao có thể lúc nào cũng viết thư hồi âm, hướng hồ lần này là mang theo mật lệnh của Khánh Nguyên đế, càng không thể bại lộ vị trí của bản thân, cho nên trước khi đi viết một tập thư an bài Dịch An cứ cách một khoảng thời gian đưa cho Lam Ngữ Tư xem một phong để tránh nàng miên mang suy nghĩ lo lắng cho mình.

Dịch Khanh Hàn chỉ có thể có lòng mà không thể nói, Lam Ngữ Tư nhạy cảm phát hiện sự không thích hợp, Dịch An không thể không giấu diếm nàng.

Hỏi không ra được gì, tâm trạng Lam Ngữ Tư nặng nề đi ngủ, ngủ đến nửa đêm thì nghe thấy Tùy Yên vội vàng gọi mình bên ngoài cửa:"Phu nhân, phu nhân mau tỉnh."

Lam Ngữ Tư dụi mắt ngồi dậy, chỉ nghe thấy Tùy Yên hét lên:"Phu nhân mau dậy thôi, có rất nhiều quan binh, rất nhiều, Vạn quý phi phái người triệu người tiến cung."

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Lửa Cháy Đến Nơi.

Lam Ngữ Tư ngồi ở bên trong kiệu mà suy nghĩ miên man, nếu Vạn quý phi định gây bất lợi cho mình thì lần trước tại sao không hành động! Vương phu nhân trước khi đi đã nhắc tới nàng, không nhìn tăng thì cũng phải nhìn mặt phật, cho dù mặt mũi Vương phu nhân không đủ lớn để khiến cho một nương nương như nàng ta quan tâm tới mình nhưng cũng sẽ không cố ý khó xử.

An nguy của bản thân không biết sẽ thế nào, tình hình của Dịch Khinh Hàn cũng khiến nàng lo lắng, Lam Ngữ Tư cố nén không khóc thành tiếng, trong lòng sợ đến đòi mạng. Nếu yêu một người thì cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa cũng dám xông pha. Giống như Lục phu nhân vậy, tuy đáng giận nhưng cũng là vì tương công nhà mình mà có thể nhẫn nhịn hơn bất kì ai, đây chính là chân tình.

Lam Ngữ Tư bắt tâm tình trấn định lại, nếu bản thân cũng lại bối rối thì không chỉ không có khả năng phân ưu giúp Dịch Khinh Hàn mà không chừng còn làm liên lụy đến hắn.

Trong lòng Lam Ngữ Tư diễn ra vô số cảnh tượng, hoặc là quỳ xuống đất cầu xin tha cho Dịch Khinh Hàn, hoặc là chịu để Vạn quý phi giận chó đánh mèo giúp Dịch Khinh Hàn, nhưng khi bắt gặp một màn trước mắt thì cũng sợ không nghĩ được gì nữa.

Vạn quý phi đầu tóc rối tung, ngồi ở>Noãn các trông mắt nhìn người bốn phía, cung nhân cùng công công quỳ đầy phòng, không ai dám thở mạnh.

"Con của ta, có người dùng phù chú, bọn cầu nô tài các người, mau tìm ra con của ta!" Hai mắt Vạn quý phi sưng đỏ tràn đầy lửa giận, ánh mắt lo lắng quét một lượt người ở đây.

Lam Ngữ Tư quỳ ở phía sau, nói với một tiểu cung nữ đang run lẩy bẩy bên cạnh: "Nương nương làm sao vậy? Con nào?" Vài năm trước, con của Vạn quý phi chết non, nay lại bảo người tìm ra nó, thật là chuyện không có khả năng.

Vạn quý phi mở to hai mắt nhìn, hai tay nắm chặt khăn tay, cắn đôi môi đến rướm máu. Trong phòng, mọi người đều xem mình thành đồ trang trí, sợ bị Vạn quý phi chú ý tới, lúc này, một tiểu cung nữ lặng lẽ đi tới cửa, nói với cung nữ lớn tuổi: "Hôm nay, Vạn tuế gia vì chuyện An Nam mà mệt mỏi cả ngày, sớm đã ngủ rồi, Miên công công nói chờ làm phiền, bảo, bảo chúng ta chăm sóc tốt nương nương, ngày mai rồi nói sau."

Cung nữ nghe xong thì vẻ mặt lo âu, nhỏ giọng than thở: "Nương nương lại phát tác, bảo chúng ta chăm sóc tốt sao? Ông trời phù hộ, đừng có để xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Lam Ngữ Tư nghe hai người nói chuyện xong thì lại nhìn bộ dáng Vạn quý phi, trong lòng kinh hãi, không phải là phát điên đấy chứ! Bộ dáng trừng trị hạ nhân bình thường đâu có như vậy, xem ra thân trí Vạn quý phi không rõ ràng, nhìn bộ dáng này giống bị điên.

Nghĩ như vậy thì chợt nghe thấy Vạn quý phi hỏi: "Dịch phu nhân, Lục phu nhân, còn có Lỗ phu nhân Hàn Lâm gia đã đến chưa?"

Trong lòng Lam Ngữ Tư cả kinh, liền có cung nhân đem mình cùng Lục Lỗ hai vị phu nhân kéo về phía trước, nguyên lai hai người đó đã sớm đến, mới vừa rồi không biết là quỳ ở ngõ ngách nào.

"Nói, người giấu con của ta ở đâu?" Vạn quý phi hét lên với Lục phu nhân, nàng ta sợ tới mức lạnh run, sợ đến mức chân nhũn ra ngã lộn trên mặt đất.

"Người không nói thì người nói, ta biết người là người tốt, người nhất định biết nàng ta giấu con của bản cung ở đâu!" Vạn quý phi thấy Lục phu nhân té trên mặt đất thì quay đầu hỏi Lam Ngữ Tư.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sinh Ly Tử Biệt.

Editor: Jun

Lam Ngữ Tư ngẩn người, hiểu được hoàn cảnh hiện tại của chính mình, xem ra Vạn quý phi triệu mình tiến cung không liên quan tới Dịch Khinh Hàn mà là bệnh điên của nàng ta phát tác.

Lam Ngữ Tư yên lòng, nghe thấy câu hỏi của Vạn quý phi thì bước lên phía trước nói: "Nương nương, hài nhi của người đã tới rồi, chỉ cần nương nương ngủ một giấc thì khi mở mắt sẽ thấy con của người."

Vạn quý phi nghe lời này thì nhũn mày suy nghĩ, lo lắng hỏi: "Có thật không?"

"Thật, không tin ngài hỏi những người khác xem." Lam Ngữ Tư thối to lá gan. Bên này Lục phu nhân sớm đã mặt mũi lấm lem, ngã trên mặt đất không dám lên tiếng, Lỗ phu nhân thấy thế vội lau mồ hôi lạnh trên trán hùa theo, cung nhân xung quanh cũng liên tục nói phải.

Vạn quý phi cũng đã mệt mỏi, tức thì xụi lơ, khi ngã xuống còn nói: "Cũng sắp đến đây, cũng sắp đến đây. Ta biết, là hoàng hậu giấu con của ta đi, cũng sắp đến đây."

Cung nữ lớn tuổi thấy thế thì tiến lên, muốn đỡ Vạn quý phi nằm xuống, những người khác cũng nhẹ thở ra. Ai ngờ tiếng trẻ con khóc nỉ non đột nhiên vang lên, Vạn quý phi ngồi bật dậy, đẩy cung nữ lớn tuổi kia ra, hét to muốn đứa nhỏ.

Vốn Lục phu nhân đang xui lợ, thấy thế thì khóc tê tâm liệt phế. Vạn quý phi hết to muốn đưa trẻ, một cung nữ ở cửa cung bắt đặc dĩ bế đưa trẻ được quần tã lọt đến.

Lục phu nhân thấy thế thì cũng không biết lấy đâu ra khí lực lập tức bỏ nhào xuống dưới chân cung nữ kia, ôm lấy chân nàng ta không buông, la hét.

Đứa trẻ mới sinh kia là con của Lục phu nhân, Vạn quý phi cũng mặc kệ, điên điên khùng khùng muốn ôm đứa trẻ. Lục phu nhân bị cung nhân hai bên đè lại không thể tới gần.

Vạn quý phi ôm đứa trẻ kia, vừa rồi cò có vẻ mặt từ ái, đột nhiên sắc mặt thay đổi hết to." Đây không phải là con của bản cung, đây là con của tiện phụ kia, tiện phụ kia giấu con của bản cung đi, bản cung muốn giết chết con nàng ta!" Nói xong thì liền giơ cao đồng tã lột lên.

"Nương nương, con của người sẽ mau tới thôi, không có ai bôi thì tịch mệnh, vậy giữ lại đứa trẻ này làm bạn đi." Lam Ngữ Tư thấy bệnh của Vạn quý phi lại phát tác thì tiến lên trước từng bước vội vàng nói. Mặc dù nàng không thích Lục phu nhân nhưng cũng không đành lòng nhìn một đứa trẻ phải chết.

"Phải không? Vậy..." Vạn quý phi do dự, buông cánh tay. Cung nhân bên cạnh liền tiếp lấy đứa trẻ trong tã lột, vội vàng ôm đi.

Lục phu nhân nhìn thấy Vạn quý phi giơ đứa trẻ lên cao thì nháy mắt chết ngắt, Lỗ phu nhân quỳ bên cạnh cũng không có cách gì, lúc này thấy Lam Ngữ Tư ra tay giúp đỡ thì không khỏi quay đầu lại nhìn, trong ánh mắt có tia cảm kích.

"Người từng gặp con của bản cung sao? Nó có khỏe không?" Vạn quý phi vừa hỏi vừa khóc nức nở với Lam Ngữ Tư.

"Nó rất tốt, ngủ đủ ăn no, rất mập mạp." Lam Ngữ Tư cố tìm từ ngữ hình dung về một đứa trẻ, chỉ nghĩ tới việc trước hết phải làm Vạn quý phi ổn định lại.

Vạn quý phi vì một đứa trẻ mà khóc thảm thiết trái ngược hẳn với nàng lúc bình thường kiêu ngạo ương ngạnh, lúc này cũng chỉ là một người đáng thương. Chân trời đã có ánh nắng mặt trời, nhiệt độ không khí cũng bớt lạnh, trời mau sáng. Giọng nói mỏng mảnh của một công công truyền nào, hoàng thượng tới. Mọi người trong phòng vội vàng lui ra, Lam Ngữ Tư, Lục phu nhân và Lỗ phu nhân cùng vài phu nhân quan quyền cũng bị đưa ra khỏi Nghênh Khánh cung.

Khi đi ra ngoài, Lỗ phu nhân hơi thấp đầu, nhẹ nhàng nói:"Đa tạ Dịch phu nhân."

Trong đầu Lam Ngữ Tư chỉ toàn nghĩ tới Dịch Kinh hàn, lúc này nghe thấy lời Lỗ phu nhân biết nàng vì con của tỷ muội mà đa tạ mình, vì thế cười gật gật đầu, nói:"Chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, Lỗ phu nhân nói quá lời."

Lỗ phu nhân và Lam Ngữ Tư cũng không quen biết nên cũng không có ôn chuyện, nói lời cảm tạ sau đó liền nói:"Chuyện Dịch đại nhân, lão gia nhà ta nói chuyện này chỉ sợ dư nhiều lạnh ít. Nếu Dịch phu nhân có biện pháp thì nên ở trong cung, ra khỏi cung thì chỉ sợ sẽ bị bắt vào ngục."

Lam Ngữ Tư hiểu ý tứ của Lỗ phu nhân, nếu không phải cung nhân của Vạn quý phi cứng rắn thì chỉ sợ rằng bản thân mình không vào được cung, lần này đi ra ngoài nói không chừng sẽ lập tức bị Vạn đốc bắt đi.

Tuy Lam Ngữ Tư sợ nhưng cho dù nàng muốn ở lại trong cung tránh né tai ương hay vào ngục cũng không phải suy tính vì chính mình. Nàng sợ và lo lắng cho an nguy của Dịch Kinh Hàn.

"Đa tạ." Đầu óc Lam Ngữ Tư rối loạn, đi theo cung nhân dẫn đường ra ngoài cung.

Đi được vài bước thì Lam Ngữ Tư đột nhiên đỡ lấy trán nhắm mắt lại.

"Dịch phu nhân, ngài sao vậy?" Cung nữ dẫn đường thấy thế liền tiến đến hỏi.

"Đầu ta choáng váng, đi, đi không nổi." Lam Ngữ Tư nghĩ là sẽ già bộ bất tỉnh để ở lại, tìm cơ hội gặp Hoàng thượng hoặc Vạn quý phi để biện giải giúp Dịch Kinh hàn mấy câu, cho dù không có tác dụng cũng có thể do thám được cái nhìn của Hoàng thượng với Dịch Kinh Hàn.

Lam Ngữ Tư biết mình thấp cổ bé họng, có lẽ sẽ không gặp được Hoàng thượng, cho dù là có khả năng bị chém đầu thì nàng cũng muốn thử một lần.

Cung nữ kia thấy thế liền đỡ lấy cánh tay Lam Ngữ Tư, nâng nàng đi theo một hướng khác. Lam Ngữ Tư thấy chuyện mình thực hiện được, dọc đường đi lại tính bước tiếp theo, không chú ý tới cung nhân kia đưa mình đi càng ngày càng xa, thẳng tới một chỗ yên ắng, bốn phía là cung tường rách nát, cỏ mọc hỗn độn, gió lạnh thổi tới từng trận.

"Đây là đâu?" Lam Ngữ Tư không hề đề phòng, bỏ cánh tay cung nữ kia ra, lui lại phía sau hai bước hỏi.

"Dịch phu nhân, oan có đầu nợ có chủ, ta cũng chỉ là bị người sai khiến, không thể không làm theo, ngài làm quý thì cũng nên tìm Vạn chỉ huy sử mà báo thù." Cung nữ đó nói xong thì phía sau xuất hiện hai gã công công, trong tay mang theo dây thừng.

Lam Ngữ Tư dựng tóc gáy, giọng nói run run:"Ta và cung, cũng không ra khỏi cung, hẳn không sợ cung nhân tra ra sao?"

"Nếu đã tính trừ bỏ người ở trong cung thì đương nhiên đều đã chuẩn bị tốt." Hai gã công công phía sau nói xong thì liền tiến về phía Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư thấy mất mạng tới nơi thì liền chạy vào trong ngạch nhỏ, tiếc rằng càng chạy càng yên ắng, càng chạy càng hoang tàn vắng vẻ, sống không

thấy người chết không thấy xác, đó là nơi chôn xương nàng. Trong thâm cung có vô số oan hồn, nàng không phải cái oan hồn đầu tiên, cũng sẽ không phải cái cuối cùng.

Lam Ngữ Tư sức cùng lực kiệt, không chạy nữa mà bắt động, chính vào lúc này thì trước mặt xuất hiện một nữ tử mặc bạch y. Nàng kia tóc tai rối tung, cả người một màu trắng, ngay cả tay lộ ra ngoài cũng không có huyết sắc.

Lam Ngữ Tư ngẩng đầu lên nhìn, lấy hết khí lực cả người hét lên chói tai, nữ tử bạch y tóc tai rối tung đó hé ra khuôn mặt không có ngũ quan. Không có mắt mũi, không có miệng, chỉ hé ra bộ mặt toàn máu thịt. Hai gã công công phía sau vốn chạy chậm chậm không có vội vàng, thấy cảnh này thì lập tức sợ tới bất động.

Cung nữ kia cũng tiến lại đây, thấy nữ tử kia thì sợ tới mức trên mặt cắt không còn giọt máu, kêu to "Đoan phi tha mạng, Đoan phi tha mạng." Nữ tử mặc bạch y không có chân, chậm rãi tiến về phía trước, hai gã công công cùng cung nữ kia đầu óc trống rỗng liên chạy mất dạng, mãi đến khi khuất phía sau tường cung.

Lam Ngữ Tư cũng muốn chạy nhưng khi cố gắng ngẩng đầu thì lại không thấy một ai. Da đầu run lên, đột nhiên một đôi tay bùng kín miệng, kéo nàng vào lùm cỏ gần tường viện.

"Chủ tử, ngài đi nhanh đi, nơi này đã có lão nô." Một gian tề cất giọng nói.

"Có người muốn giết nàng, nàng ở lại chỗ này chắc chắn sẽ bị giết." Một giọng nói thiếu niên rất quen thuộc. Lam Ngữ Tư mở mắt ra thì đúng là thiếu niên ngẫu nhiên gặp tên "Châu Tử" ngày hôm ấy.

"Tỷ tỷ tỉnh rồi thì đi theo ta đi, ta sẽ đưa tỷ chạy trốn." Đôi mắt to của Châu Tử lóe lên.

"Các người?" Lam Ngữ Tư nhìn Châu Tử cùng ba công công xung quanh.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi." Hạt Châu kéo Lam Ngữ Tư thì mới phát hiện nàng đã sớm không còn sức lực, vì thế đỡ lưng Lam Ngữ Tư, đi tới bên sườn một tường cung rách nát.

Ba công công kia bắt đầu đi theo, năm người đi xuyên qua tới một tường cung.

"Các người theo ta đi đi." Đi vào trước một tường cung rách nát, Châu Tử quay đầu nói với ba công công kia.

"Chủ tử có tâm, chúng nô tài cũng không uổng cuộc đời này. Chúng nô tài muốn ở lại bám trụ Vạn quý phi, nàng tỉnh lại nhất định sẽ bắt chủ tử, chúng nô tài ở lại bố trí nghi trượng, có thể làm được gì thì làm, chủ tử có thể đi thật xa thật xa." Một công công trong đó lau nước mắt, cố gắng bày ra nụ cười, nói: "Chủ tử yên tâm, Vạn quý phi sẽ không bắt được người, chúng nô tài là tiểu lâu la không đáng để nàng chú ý tới, chúng nô tài còn chờ chủ tử trở về phong thưởng."

"Theo ta đi đi." Châu Tử rơi lệ, chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại lời đó. Lam Ngữ Tư cùng ba công công biết rõ ràng, Vạn quý phi sao có thể tha cho ba người, không bắt được Châu Tử thì nàng chắc chắn sẽ khiến ba người chết không từ tế, ba người bọn họ đợi không được ngày đó.

Chỉ sợ ngay cả chết toàn thân cũng không thể, ngũ mã phanh thây hay chặt tứ chi ngâm rượu, Vạn quý phi đều thích nhất.

"Chủ tử, người phải nhớ kỹ, đi tìm đại tướng quân thành Trấn Nam." Một công công vừa khóc vừa nói: "Nếu chúng nô tài không thể cùng chủ tử chơi trốn tìm thì người vẫn phải vui vẻ, vui vẻ. Nô tài không thể cản nhắc nhở người thì người vẫn phải đi ngủ sớm, chớ để lạnh. Chớ..."

Châu Tử vẫn khóc không ngừng, không chịu rời đi. Ôm thắt lưng của một công công, nước mắt nước mũi cọ đầy người hắn, không ngờ lại giống như một đứa bé như vậy.

Công công kia ngừng khóc, dùng sức bỏ tay của Châu tử ra, mặc kệ Châu Tử sẽ đau, đẩy hai người ra ngoài tường, bắt chấp tôn ti. Ngón tay của Châu Tử bị đụng đau mới rút tay về, chống tay lên tường viện khóc lóc không ngừng. Rốt cục cũng chỉ là một đứa bé, nhưng vẫn bám vào tường không chịu rời đi.

Một công công thấy thế thì không khỏi lo lắng, nếu để trễ thời gian thì chỉ sợ là Vạn quý phi sẽ tìm được, vì thế nói với Lam Ngữ Tư: "Vị phu nhân này, không biết thân phận của người như thế nào, nhưng nếu chủ tử của chúng ta nguyên cứu người thì chính là ân nhân của người. Thỉnh người mang chủ tử đi, nếu trễ thời gian thì năm người chúng ta đừng mong sống sót, chúng nô tài cầu phu nhân." Nói xong thì mạnh mẽ ngẩng đầu lên, cái trán phát ra âm thanh va chạm, tại nơi tường viện yên tĩnh tiếng động như vậy vô cùng chói tai, va chạm tới trong lòng người.

"Ta không bao giờ ở lại trong cung nữa, ta không bao giờ ở lại trong cung nữa, ta nghe các người, các người nhất định phải chờ ta trở lại." Châu Tử lau nước mắt, không đợi Lam Ngữ Tư khuyên bảo đã nói: "Các người nhất định phải chờ ta trở lại." Nói xong liền kéo Lam Ngữ Tư chạy vào trong màn đêm, chạy vào trong tường lại vô định.

Lam Ngữ Tư đi theo thiếu niên kia chạy xa, chạy ra cổng thành mới tìm chỗ ẩn nấp nghỉ tạm.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Màn Trời Chiếu Đất (I)

hai là cũng là do tư tâm, nếu ngày sau hắn có thể đi lên Đại Bảo, đối với Dịch Kinh Hàn là trăm lợi mà không có một hại. Dọc đường đi nghe Châu Tử kể chuyện, nguyên lai hắn là con của Khánh Nguyên đế và Đoan phi, năm đó Đoan phi có bầu, đến ngày sinh thì khó sinh mà chết, đứa con cũng bất hạnh mà chết non. Mọi người đều nghĩ rằng đứa nhỏ kia thật sự đã chết, cũng không ngờ rằng cung nhân vụng trộm nuôi giấu. Lam Ngữ Tư biết, Châu Tử là đứa con duy nhất của Khánh Nguyên đế. Lúc này nhìn Châu Tử cười đơn thuần, Lam Ngữ Tư đột nhiên cảm thấy chính mình thật ti bi.

“Đệ ở chỗ này chờ tỳ, tỳ tỳ đi đổi tiền.” Tuy là tiếc nhưng Lam Ngữ Tư cũng phải đem quần áo tự Dịch Kinh Hàn chọn lựa này bán đi đổi chút tiền bạc sống qua ngày.

Châu Tử nhìn bóng dáng Lam Ngữ Tư đi xa thì không tự giác cảm thấy an tâm, thu hồi ánh mắt lui lại vào góc tường.

Ở ngã tư, âm thanh ồn ào nổi lên từ bốn phía, lực chú ý của Châu Tử rất nhanh bị đám người kia hấp dẫn.

“Các vị đi qua đi lại chớ đừng bỏ lỡ, có tiền thì mua ủng hộ, không có tiền thì cũng có thể xem góp vui.” Một người mặc áo phanh ngực có râu quai nón đang hét lớn, vô cùng lo lắng nói: “Ta là Đại Lực Ngu vào Nam ra Bắc, chính là nhờ có tổ truyền linh dược. Nhìn thấy không, người này nằm dưới một phiến đá lớn, một bữa đập xuống nhất định là học máu, nhưng dùng Đại Lực Ngu tổ truyền linh dược này thì sẽ không có việc gì, vồ vồ móng còn có thể lại như bình thường.”

“Ui cha, chắc là tảng đá lớn và búa kia là giả, bằng không sao người dám nói như thế.”

“Đúng là vậy thật rồi, nếu kia là thiết chùy thật thì chỉ cần đập nhẹ xuống thì ruột gan lòi ra hết, gì mà có thuốc thần kì như vậy.” Mọi người vây xem mỗi người một lời, nghị luận xôn xao.

Đại lực ngu nóng nảy như bị oan uổng, đỏ mặt nói với mọi người vây quanh bốn phía: “Ta Đại Lực Ngu nhất ngôn cửu đỉnh, ai tới thử xem, nằm dưới phiến đá này chịu một chùy, nếu bị thương ta cho dùng linh dược nhà ta, còn tặng thêm một lượng bạc, ai dám!”

Mọi người vây xem tuy hoài nghi nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên thử một lần.

“Ai u, đột nhiên ta nhớ ra chưa có lừa gà vào chuồng.”

“A a, trong điểm của ta còn có chút việc, phải mau về thôi.” Mấy người đứng phía trước nhân cơ hội chạy lấy người, sợ bị điểm trúng.

Đại Lực Ngu cười to, nhìn mọi người, tìm lại được tự trọng.

“Ta đến thử xem, xem rõ thật giả một hai!” Một nam nhân gầy gò khoảng ba mươi tuổi đi tới, khoanh tay ra oai nhìn Đại Lực Ngu, quần áo vải thô không vừa người rộng thùng thình.

Đại Lực Ngu ra vẻ như không hề kinh ngạc, vẫn khinh miệt nói: “Vị lão huynh này tướng tượng hay lắm, tất cả mọi người đều thấy thuốc này của ta linh nghiệm mới chịu được nỗi đau da thịt, người có chịu được không?”

“Không sợ không sợ, một lượng đầu.” Nam nhân gầy gò kia liền nằm lên bàn đã được đánh bóng, người hai bên đem một khối đá to lớn đè lên trên, nam nhân kia lập tức nhũn đầu mày, hô to thật nặng.

Mọi người chung quanh đều hít một hơi, chỉ thấy Đại Lực Ngu ráng xuống một chùy, nam nhân gầy gò kia lập tức khóe miệng đổ máu, đúng là tứ chi xụi lơ không thể động đậy.

Người chung quanh đều châu đầu ghé tai, cùng nhau tiến lên phía trước xem xét, nam nhân kia sớm đã được người nâng xuống, để ở một nơi sáng sủa hé ra khuôn mặt tái mét. Đại Lực Ngu ôm quyền nói với bốn phía: “Đại Lực Ngu ta tuyệt đối không nuốt lời.” Nói xong liền lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra hai viên thuốc, rồi cho nam nhân kia ăn, cuối cùng điều chế một chén canh dược cho uống.

“Thế nào rồi? Đây là một lượng bạc, ở đây kia, lão huynh tự mình đi lấy đi.” Đại Lực Ngu nói với nam nhân gầy gò kia, dùng mắt đảo qua một lượng bạc cách đó không xa.

Nam nhân gầy gò a một tiếng, nhưng lại chậm chạp đi tới hướng bạc, không giống với bộ dạng không thể nhúc nhích như người chết lúc trước.

Đám người chung quanh đều một trận thổn thức, bị một màn này làm cho sợ tới ngây người. Chớ nói người gầy, cho dù là Đại Lực Ngu nằm ở dưới phiến đá kia trúng một chùy này thôi cũng chỉ sợ đều phải nằm liệt giường 3 tháng, nhưng nam nhân kia ăn xong linh dược thì lại có thể chậm rãi cử động, không thể không cảm thấy thần kỳ, có người bắt đầu do dự muốn mua một lọ về nhà.

“Ta cũng thử xem, ta cũng thử xem, là một lượng bạc sao?” Châu Tử vẫn đứng trong đám người đi ra, dưới ánh mắt của mọi người thì có chút sợ hãi nhưng vẫn kiên trì đi ra. Một lượng bạc, có một lượng bạc này thì mình và tỳ tỳ sẽ không đói bụng nữa, còn có thể ở trọ, sẽ không phải sáng sớm tỉnh lại vì lạnh.

Trong lúc nhất thời mọi người đều không nói gì, lẳng lặng nhìn thiếu niên gầy yếu sững sờ ở trung tâm với Đại Lực Ngu.

“Tiểu quý, đừng tới đây làm loạn, nhanh về nhà đi, đừng quấy rối.” Đại lực ngu phục hồi lại tinh thần, trừng mắt hét lớn với Châu Tử.

“Ta, ta không phải là tiểu quý, ta không bao giờ hư hỏng, ta chỉ cần bạc.” Châu Tử cúi đầu càng thấp, giọng nói nhỏ dần, nhưng vẫn đứng ở giữa không chịu rời đi. Không thể lại để cho tỷ tỷ chị đối, chính bản thân mình là nam tử hán thì phải kiếm tiền.

“Ai u, này không tới mười lăm tuổi đi, đừng có để bị thương.” Có người nói thầm.

“Ta mười sáu, ta là người lớn rồi.” Châu Tử quật cường ngẩng đầu, nhìn nam nữ già trẻ xung quanh, lần đầu tiên cảm thấy chính mình là một người lớn.

“Quên đi, được kia sợ là mất linh, người xem...” Đám người chung quanh lại có người nói thầm. Đại Lực Ngu hận tới nghiến răng, nếu không cho thiếu niên này thử một lần thì đại gia hóa chỉ sợ đều cảm thấy được của mình mất linh nghiệm không dám để cho thiếu niên này nhận một chút. Nhưng nếu thực sự để thiếu niên này tiếp một chùy thì trước mắt bao người không kịp để hấn ngậm một túi máu, chẳng lẽ là thật sự phải đánh hấn tới tàn phế. Như vậy không chừng lại chọc tới quan phủ.

Đại Lực Ngu cả đầu rối loạn nhìn thoáng qua nam nhân gầy gò đang quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt nam nhân kia cũng đầy bối rối, không có chủ ý gì. Hai người hợp tác với nhau đã nhiều năm, lừa được lừa tiền chưa bao giờ thất thủ, không ngờ hôm nay lại bị tên tiểu quý làm hỏng chuyện, hai cái lão thiên vẫn chưa có chủ ý gì.

“Nhanh chút đi, ta không sợ.” Châu Tử cố nén sợ hãi trong lòng, tự mình đi tới cái bàn được đánh bóng kia, muốn thừa dịp trước khi Lam Ngữ Tư trở về thì làm cho xong, bằng không tỷ tỷ sẽ không cho phép. Cùng lắm thì giống như bá bá gầy gò kia, tuy bị đánh tới ối máu nhưng uống thuốc rồi sẽ không có chuyện gì, chịu khổ chịu bị thương một chút cũng không sợ, chính mình là nam tử hán, không thể để cho tỷ tỷ phải chịu đối, Châu Tử nhắm mắt lại nghĩ vậy.

Châu tử nằm trên mặt bàn được đánh bóng, cả người đều gồng căng cứng trước đó còn cảm thấy tốt, nhưng khi nằm lên trên mặt bàn đánh bóng này thì vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi. Thiếu niên non nớt cảm thấy chính mình trưởng thành, nhưng còn kém xa lắm, phiến đá lớn kia đặt lên trên người, tựa như ngàn cân đè lên khiến thở cũng không thể thở.

“A!” Châu tử đỏ mặt, thống khổ kêu lên.

“Tiểu quý, thế nào? Trở về nhà đi thôi.” Đại Lực Ngu dự đoán được Châu tử sẽ không chịu nổi nên chuẩn bị đem phiến đá bỏ đi.

“Không, cứ đến đây đi.” Châu Tử nghĩ tới bánh bao thơm ngào ngạt kia, cùng với khuôn mặt của Lam Ngữ Tư nên vẫn kiên trì.

Đại Lực Ngu quả thật sợ hết cách, giờ đại chùy lên cũng không dám hạ xuống, thầm nghĩ thiếu niên dưới phiến đá nên bị dọa chạy đi thì chính mình mới có bậc thang mà đi xuống.

Nam nhân gầy gò kia vung trộm đem túi máu trong miệng phun ra, đột nhiên mắt sáng lên, nhìn thấy ngọc bội dắt bên hông Châu Tử. Chấn ngọc trong sáng, cho dù chính hấn chưa từng thấy được thứ tốt nhưng vẫn có thể biết thứ kia xa xỉ. Mắt thấy thiếu niên kia mặt đỏ lên, Đại Lực Ngu đã không còn kiên nhẫn, nam nhân gầy gò bỗng vọt tới, ôm lấy thiếu niên kia kêu to đem phiến đá gạt xuống.

Rốt cục cũng có bậc thang, Đại Lực Ngu nghĩ rằng đồng bọn này có tâm kế nên cũng thờ phào một hơi.

“Đứa nhỏ, việc này không thể đùa giỡn, nghe lời bá bá, bạc này ngươi cầm lấy đi, ta cũng không cần, nghe lời.” Nam nhân gầy gò một bộ đau lòng, đem một lượng bạc kia nhét vào trong tay Châu Tử, vừa khóc tay vừa phủ ở lưng hấn vỗ vỗ để cho hấn thuận khí.

Châu Tử sắp bị đè đến ngất đi, đầu óc mê mang chỉ nhìn thấy nam nhân gầy kia bày ra khuôn mặt lo lắng, nói không ra lời.

“Tránh ra, Tránh ra!” Lam Ngữ Tư tìm không thấy người, nhìn thấy góc đường có nhiều người vây xem liền chen đến xem rốt cục có chuyện gì. Vừa thấy đúng là Châu Tử nằm trong lòng một nam nhân gầy gò, nhất thời nóng vội đẩy mọi người ra, cướp Châu Tử lại ôm vào trong lòng, trợn mắt nhìn đám người Đại Lực Ngu.

“Vị phu nhân này, không liên quan tới chúng ta, là tiểu tướng công nhà người tự mình tìm tới, ta cũng chưa động tới hấn chút nào.” Đại Lực Ngu vội vàng giống như đứa trẻ trốn tội, những người khác cũng thu thập này nọ rồi vội vàng rời đi, sợ rằng vây xem lâu sẽ bị đưa tới quan phủ trình bày.

Lam Ngữ Tư xác định Châu Tử chỉ bị đè tới có chút máu khó lưu thông, cũng không có gì đáng ngại, thế này mới oán hận nhìn đám người chung quanh, đỡ Châu Tử tới ven đường, nhẹ nhàng xoa bụng cho hấn. Nam nhân gầy gò thấy quần áo của Lam Ngữ Tư cũng không có giống như kẻ có tiền, trong lòng liền nảy lên nghi hoặc. Trước nghĩ Châu Tử là tiểu thiếu gia nhà ai bị bắt cóc, nghĩ ra tay cứu người nói không chừng lại có thể được nhà người ta sau cho chút bạc, nhưng thấy Lam Ngữ Tư thì trong lòng lạnh hơn phần nửa. Phải quan sát thêm, nam nhân gầy gò kia liền đi theo hai người ngồi xuống ven đường.

“Người là?” Lam Ngữ Tư cảnh giác nhìn nam nhân gầy gò.

“Ta gọi là Lưu Đại Ý, cũng là người cùng khổ, không thể nhìn đứa nhỏ này chịu thiệt, cho dù nguy hiểm cũng phải cứu, thay vào ai cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” Lưu Đại Ý cười nói, nói thì thoải mái nhưng vẫn quan sát biểu tình của Lam Ngữ Tư.

“Chúng ta không có tiền đáp tạ ngài.” Không biết vì sao Lam Ngữ Tư cảm thấy Lưu Đại Ý này không có ý tốt.

“Không sao, ta không cầu đáp tạ, ai thấy cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” Lưu Đại Ý hoài nghi Lam Ngữ Tư đang thử mình, bởi vậy nên nói về hiên ngang lắm liệt.

“Vây tỷ đệ chúng ta xin cáo từ.” Lam Ngữ Tư cảm thấy ánh mắt người này làm cho người ta không thoải mái, liền đứng lên nắm lấy tay Châu Tử đi tới bên kia phố.

“Tỷ Tỷ, hay là để hần đi theo chúng ta đi, hần cũng là người cùng khổ.” Châu Tử nói với Lam Ngữ Tư, giọng nói nhỏ nhỏ không thể trốn thoát khỏi lỗ tai Lưu Đại Ý., hàng năm trộm cắp liền luyện được một đôi tai tốt, nghe được nhiều chuyện của các hộ gia đình.

“Câm miệng, chuyện của người còn chưa tính sổ với người đâu.” Lam Ngữ Tư cúi đầu quát lớn tiếng.

Hai người đi tới bờ sông, ngồi xuống dựa vào đại thụ. Lam Ngữ Tư lấy ra hai cái bánh bao, nhét vào trong tay Châu Tử. Mới vừa rồi khi ở bên ngoài đám người liền nghe thấy vô số chuyện, nói là một thiếu niên vì một lượng bạc mà cũng dám nhận một chùy. Lúc này trong lòng Lam Ngữ Tư không biết là tư vị gì, nàng biết Châu Tử là vì hai người có thể được ăn no một chút.

“Tỷ tỷ, người cũng ăn đi.” Châu Tử sợ hãi nhìn sắc mặt của Lam Ngữ Tư, không dám nói chuyện lớn tiếng.

Lam Ngữ Tư không trả lời, mãi mới nói: “Người cũng biết, xiếc ảo thuật đầu đường hơn phân nửa là đồ người lừa tiền, người ta nằm trên đó không có việc gì, người nằm trên đó sẽ bị làm cho mất mạng! Người nghĩ là một lượng bạc để kiếm lắm sao? Có mà mất mạng như chơi!”

Châu Tử cúi thấp đầu không hề lên tiếng, sau mới nhỏ giọng nói thầm: “Ta thấy bá bá kia tuy ói ra máu nhưng ăn được kia liền không có việc gì, ta nghĩ là ta cũng có thể.”

“Nói không chừng bọn họ đều là cùng một ruộc, vì để lừa người mua thuốc.” Lam Ngữ Tư chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Không thể nào, bá bá kia đem bạc cho ta, hình như hần là... người tốt...” Châu Tử vừa nói vừa đem một lượng bạc đặt vào trong tay Lam Ngữ Tư, nhìn nàng trừng lớn hai mắt liền không có lo lắng.

Lam ngữ Tư nhận lấy bạc, nhíu mày suy tư, nghĩ thế nào cũng không ra Lưu Đại Ý kia thật sự là người tốt hay là có mưu đồ gì khác. Nếu là người tốt, thì chính mình nhìn như thế nào cũng cảm thấy không giống, nói là có mưu đồ khác thì sẽ là chuyện gì? Hai người đều tay trắng, ngay cả com cũng ăn không đủ no.

“Nhanh ăn đi, đêm nay có thể ở trong điểm.” Lam Ngữ Tư giúp Châu Tử nhét bánh bao vào miệng, rốt cục cũng có sức đứng dậy, nói gì đi nữa thì đây cũng chỉ là thiếu niên ngây thơ, tuy chỉ nhỏ hơn mình có hai tuổi nhưng chưa từng va chạm. Vốn vẫn sinh hoạt trong thâm cung, không có tiếp xúc với người bên ngoài, cho dù ở trong thâm cung mà vẫn giữ được tâm tính thiện lương. Chỉ không biết sau khi tiếp xúc với thế giới hần sẽ biến thành người như thế nào.

Châu Tử ăn bánh bao, trên tay dường như còn có một chút ấm áp, tay nàng chạm vào trên mu bàn tay của mình, như gia đình ấm áp, có một loại cảm giác không thể lý giải, từ trên mu bàn tay truyền tới đáy lòng rồi tới một nơi mềm mại nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Màn Trời Chiếu Đắt (II)

Editor: Jun

Dịch Khanh Hàn ngồi dậy khỏi giường, đổi sang trang phục dạ hành, thi triển võ nghệ cao cường trong hoàng cung An Nam. Quân đội Khánh Nguyên sắp đi vào biên giới, việc hần phải làm là điều tra rõ ràng nội phòng An Nam quốc.

Mũi chân nhẹ nhàng đi vào một ốc xá, Dịch Khanh Hàn bị lời nói nhỏ nhẹ trong phòng hấp dẫn liền ghé vào sát tường mà đứng nghe.

“Bảo đảm chắc chắn không xảy ra sai sót chứ? Hần có quyền cao chức trọng, sợ là sẽ không làm loại chuyện này.” Quốc vương An Nam nói.

“Yên tâm đi, lần trước khi Đạt Đạt phạm biên, cũng là hần động tay động chân, bằng không Vinh Suất ở phương bắc, Đạt Đạt sao có thể chiếm được tiện nghi.” Giọng nói là của quốc sư tân nhậm An Nam quốc, quốc sư kia tiếp tục nói: “Hần chính là muốn thật nhiều bạc để dưỡng lão, ngay cả việc thông đồng với địch bán nước cũng dám làm thì chuyện ta sắc phong hần mà nói đó là chuyện trẻ con, xin chủ nhân yên tâm.”

Dịch Khanh Hàn hô hấp dồn dập hơn, tiến lại bức tường càng gần hơn, lại không nghe được người trong phòng nói chuyện, đèn tắt, tiếng bước chân ngày càng gần, hần cũng bắt đầu nhảy lên nóc nhà.

Nhìn thấy quốc vương An Nam và quốc sư trở về nơi ở, tâm hần cũng không thể bình tĩnh được. Xem ra chuyện sắc phong lần này chủ mưu là Vinh Suất

lừa trên gạt dưới. Trước mắt xem ra ít nhất Giản Thanh Giai nhận hối lộ của An Nam, một người khác là thủ phủ nội các Từ Chi. Thật sự là Từ Chi đứng phía sau làm chủ sao? Quốc vương An Nam và quốc sư có thể tin hay không, bọn họ có cố ý cho mình nghe thấy hay không, lại hoặc là có gì đó kỳ quái khác? Trời sinh Dịch Kinh Hàn tính tình đa nghi lại làm nhiều năm ở Đông Xưởng, tuyệt không dễ dàng đưa ra phán đoán.

Không nói tới việc hai quân đối trọi trước trận chiến, chỉ nói đến việc Dịch Kinh Hàn mang người tới ngoài thành Trấn Nam, binh lính thủ thành không dám dễ dàng mở cổng, liền gọi Thiên Tổng tới. Thiên Tổng thấy Dịch Kinh Hàn thì sắc mặt đại biến, mắng to: “Ngịch tặc, yêu nhân, ngươi giết sứ thần đầu nhập vào An Nam, còn dám trở về sao.” Thiên Tổng kia càng mắng âm thanh càng nhỏ dần, nhìn người dưới lầu có vẻ giận dữ giống như giết người tới nơi thì lại khiếp đảm, cho dù phía sau có đại quân vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi.

Dịch Kinh Hàn cũng không thêm nói nhiều, lấy từ trong ngực áo ra một khối gấm vóc, gài vào tên hướng về phía Thiên Tổng căng cung mà bắn, Thiên tổng vùng về tránh thoát, mũi tên liền cắm sâu vào cọc gỗ phía sau hắn. Thủ hạ của Thiên Tổng vừa thấy đoạn gấm kia chính là thủ dụ của Hoàng Thượng, đoạn gấm vàng tươi đơn giản viết rõ ràng hết thấy.

Thiên Tổng kia một thân toàn mồ hôi lạnh, một bên kiên trì mở cổng thành, một bên suy nghĩ miên man mới có thể hiểu ra mọi chuyện. Dịch Kinh Hàn vào thành, cũng không buồn để ý tới Thiên tổng, thẳng tới Trấn Nam thành tới nơi ở của võ tướng quân Đoàn Mộc Tề. Đồng thời gọi người chọn ngựa tốt cho tùy tùng đi theo, chuẩn bị lương khô và tiền bạc thăm nghĩ sáng sớm ngày mai liền rời khỏi thành hồi kinh.

Khánh Nguyên để phái một đại quân tiến công An Nam, Đoàn Mộc Tề như trước thủ thành Trấn Nam. Dịch Kinh Hàn đem bản đồ địa hình An Nam giao cho Đoàn Mộc Tề, nói: “Chuyện của ta phiền đem bản đồ giao cho người công thành.”

“Hiện tại trước trận chiến là tá quân dò đường, đại quân vẫn đóng quân trong thành, còn chưa có bắt đầu công thành.” Đoàn Mộc Tề đem bản đồ ghé sát vào ánh đèn nhìn cho rõ, vừa nhìn vừa gật đầu, nói: “Đại nhân nghỉ ngơi mấy ngày, đợi thời cuộc ổn định rồi đi cũng không muộn. Trận này công của đại nhân không thể không có, nếu như vậy đã trở về chẳng phải là kiếm cùi ba năm thiếu một giờ sao.”

Đoàn Mộc Tề là có ý tốt, nếu trước đã đi rồi thì đại thắng liền không có chuyện gì với Dịch Kinh Hàn, nhiều lắm là mật thám có công, việc khác thì không có công lao gì. Nếu lưu lại, liền không tính là trận giết địch, sau đại thắng báo lên trên nhất định sẽ viết một hồi báo công, đến lúc đó chính là liền tiếp được phong thưởng.

“Đa tạ ý tốt của tướng quân, bản quan sẽ không làm phiền nữa, nhiệm vụ đã hoàn thành, còn phải sớm trở về phục mệnh của vạn tuế.” Dịch Kinh Hàn thăm nghĩ sớm hồi phủ đề tìm năng, về phần thắng tiến, bách bộ Đông Xưởng là đủ rồi.

“Như vậy bản tướng cũng không giữ ngài nữa, đại nhân trước nghỉ ngơi, ngày mai sẽ có người chuẩn bị tốt tất cả.” Đoàn Mộc Tề là người không phân biệt đối xử, sẽ không bởi vì một hoạn quan mà trừng mắt hay tỏ thái độ gì, không tỏ ra bất hòa để nâng lên thân phận của mình, cũng sẽ không bởi vì đối phương xuất thân cao quý mấy đời liền thêm vài phần kính trọng. Là một đại tướng hiếm có nhưng thủ hạ là Thiên tổng là thân tộc của Vạn quý phi, làm việc so với Đoàn Mộc Tề khác nhau một trời một vực.

Thiên tổng kia tuy là thân tộc của Vạn quý phi nhưng là loại họ hàng xa cả đời không thể thấy mặt Vạn quý phi, nên cũng không dám đắc tội Dịch Kinh Hàn. Thiên tổng canh ở ngoài cửa, thấy Dịch Kinh Hàn ra thì bước tới a dua lấy lòng: “Đại nhân nghỉ ngơi đi, hạ quan đã chuẩn bị nước ấm, ngài gột rửa xui xẻo, lần này hồi kinh sẽ được thăng quan tiến chức.”

Có thể lập tức hồi kinh nên tâm tình của Dịch Kinh Hàn khá tốt, cũng cười nói: “Hào, đa tạ.”

Thiên tổng đang muốn nói chuyện thì đã thấy Hồng Thiên Đạt nghênh diện. Hồng thiên Đạt tiếp đón binh lính tả hữu, đánh bóng trường đao của mình, nói: “Lau cho gia gia ta sạch sẽ vào, gia gia đang chờ lệnh xuất chinh.”

“Ta nói này Hồng tuần kiểm, vạn tuế đã phái đại quân chinh nam, người ta đều đã xuất chinh rồi, ngươi cũng đừng có chờ mong.” Thiên Tổng vênh mặt, một bộ xem thường, nói: “Đừng nói quân ta có thể vừa mới đắc thắng, cho dù hơi có trở ngại, cũng không tới phiên người Trấn Nam thành chúng ta đi toi mạng, chúng ta chỉ an an ổn ổn bảo vệ thành cho tốt là được.”

Hồng Thiên Đạt nghe xong thì không cho là đúng, mắng: “Ngươi là đồ rùa đen rút đầu, sắp có chiến tranh, một võ tướng há có thể sợ chết. Nếu có thể chết trên sa trường thì cũng là vinh hạnh, nếu đại quân chinh nam có nhu cầu, ai dám không theo Hồng Thiên Đạt ta sẽ trảm đầu hất ta.”

Âm thanh hai quân giao chiến ở biên giới ầm ầm truyền tới, trong thành hai người lại đang ầm ỹ, Dịch Kinh Hàn không muốn nghe tiếng ồn liền nâng bước đi khỏi.

“Hừ, võ tướng rất sợ chết, tay sai họ không được phủ đệ, bọn người này vì được vạn tuế coi trọng, ông trời thực sự không có mắt.” Hồng Thiên Đạt chỉ chỉ vào Dịch Kinh Hàn mà mắng.

“Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa?” Dịch Kinh Hàn đột ngột dừng chân, quay đầu lại hỏi.

“Dịch đại nhân, kẻ điên này dám đụng tới ngài, ta sẽ bẩm báo với Minh tướng quân, “thưởng” cho hắn một trăm quân côn.” Thiên tổng định mượn đao giết người.

“Ngươi nói cái gì, cái gì phủ đệ? Hạ đốc chủ đã bảo vệ phủ đệ của ta.” Dịch Kinh Hàn đẩy Thiên tổng ra, tiến lên phía trước vội vàng hỏi.

Hừ, phủ đệ được bảo vệ, nhưng phu nhân ngươi lại vào cung, đến bây giờ vẫn chưa thấy ra, đúng là sống không thấy người chết không thấy xác.” Người nhà của Hồng Thiên Đạt đều ở kinh thành, người nhà xác nhận với hắn tin tức này.

“Hong đại nhân, lời này là thật sao?” Dịch Khinh Hàn gấp đến độ hai tay bắt lấy vạt áo hắn. Tuy bộ dáng Hồng Thiên Đạt cao lớn nhưng vẫn không gãy được ra, có thể thấy được Dịch Khinh Hàn đang rất nóng nảy.

“Nếu không đúng thì ngươi tự mình kiểm chứng đi, buông Lão tử ra.” Hồng Thiên Đạt nói xong thì liền giầy khỏi tay Dịch Khinh Hàn, cả giận mắng.

“Đa tạ Hồng đại nhân.” Dịch Khinh Hàn nói xong liền rời đi, mang theo người xoay người lên ngựa muốn ra khỏi thành. Một phen thúc ngựa không ngừng nghỉ, vừa tới sáng sớm đúng thời gian mở cổng thành liền thấy đám người Dịch Khinh Hàn nhanh như chớp biến mất trên quan đạo.

Lam Ngữ Tư cùng Châu Tử đi trên đường, hai bên là cánh rừng không thấy người, ngẫu nhiên đi ngang qua vài người đều là người đi đường vội vàng.

“Tỷ tỷ, không biết có gặp người xấu không?” Châu Tử bám chặt tay áo Lam Ngữ Tư, nhìn quanh bốn phía.

“Miệng quạ đen, nói...” Lam Ngữ Tư còn chưa dứt lời thì liền thấy phía trước trong rừng xuất hiện một người bịt mặt đang chậm rãi đi về phía hai người.

“... gờ mờ, về sau ít lời thôi.” Lam Ngữ Tư tức giận nói, vừa nói vừa lôi kéo Châu Tử lui lại phía sau, nghĩ chung quanh có thể có đường trốn.

“Đây là tiểu tướng công nhà ngươi? Xem ra là kẻ nhát gan sợ phiền phức, bằng không thì theo đại gia ta đi.” Người kia bịt mặt dè dặt cổ họng giống như là cố ý thay đổi giọng nói cho Lam Ngữ Tư nghe.

“Ngươi tránh ra, ta, ta sẽ đấu với ngươi.” Châu Tử bị khuất nhục rất lớn, che ở trước người Lam Ngữ Tư, nhìn quanh bốn phía thật hy vọng có người đi ngang qua.

“Đấu với ta? Đến đây, đến đấu gia gia ta đi.” Người bịt mặt kia mặc dù không có dáng người cao lớn nhưng so với hai người vẫn cao lớn hơn một chút, nếu là cứng rắn hợp lại thì hai người không nhất định chiếm ưu thế.

Châu Tử tức giận đến đỏ mặt, thấy người bịt mặt kia vung tay về phía Lam Ngữ Tư thì không biết lấy từ đâu ra dũng khí mà hung hăng đá hắn một cước, rồi lập tức lôi kéo Lam Ngữ Tư chạy đi.

Người bịt mặt kia căn bản không để Châu Tử vào mắt, nhất thời sợ ý bị hắn đá trúng, ôm người anh em của mình dừng tại chỗ một lúc mới truy đuổi hai người.

Lam Ngữ Tư cùng Châu Tử càng chạy càng mệt mỏi, dần dần bị người bịt mặt kia đuổi theo, người bịt mặt duỗi tay ra kéo tóc Lam Ngữ Tư. Lam Ngữ Tư lao đảo rồi liền bị kéo ngã xuống đất, nặng nề ngã xuống, Châu Tử dùng chân, quay đầu đỡ Lam Ngữ Tư, lại bị người bịt mặt kia bay lên đá một cước ngã lăn. Người bịt mặt xách cổ áo Châu Tử, một quyền khác liền đang định hạ xuống thì Châu Tử lấy thể liền cắn một ngụm vào cổ tay hắn, mãi đến khi hắn oa oa kêu to.

Người bịt mặt buông tay, Châu Tử ngã ngồi trên mặt đất chịu đựng đau đớn nâng Lam Ngữ Tư dậy, trong lòng hai người đều run sợ nhìn người bịt mặt chậm rãi tới gần mình.

“Tỷ tỷ, tỷ đi mau đi!” Châu Tử ôm chặt lấy người bịt mặt kia, hô to với Lam Ngữ Tư. Giờ Lam Ngữ Tư bước lên phía trước tương trợ thì cho dù Châu Tử có thoát thì cũng không thoát được bao lâu, cùng với bị hắn đánh, chẳng bằng hai người cùng hợp sức làm một lần.

Người bịt mặt kia nâng chưởng đánh về phía Châu Tử, mắt thấy lỗ mũi của Châu Tử có máu chảy ra, chợt thấy phía sau vọt đến một người, đúng là Lưu Đại Ý. Lưu Đại Ý nhìn thấy Lam Ngữ Tư và Châu Tử rồi lại nhìn nhìn người bịt mặt liền liều mạng xông lên đẩy người bịt mặt ngã xuống đất rồi liền đánh tới tấp lên người kẻ đó.

Lam Ngữ Tư và Châu Tử thấy thế vội vàng đứng dậy tương trợ, cùng nhau đấm đá người bịt mặt. Cuối cùng người bịt mặt đánh không lại ba người thì giầy dựa đứng lên mắng lớn: “Được lắm, các ngươi nhiều người, hôm nay ta tha cho các ngươi một con đường sống.” Nói xong liền chạy mất tăm.

Đôi khi hai người có phản ứng thì Lưu Đại Ý đã té trên mặt đất rên rỉ không ngừng, về mặt Châu Tử buồn lo, vươn người tới nâng hắn dậy hỏi: “Bá bá, bá bá có sao không?”

“Ta, ta...” Lưu Đại Ý ôm ngực bị người bịt mặt đánh trúng rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Lam Ngữ Tư cũng hoảng sợ, nghĩ rằng cùng lắm là bị trúng hai chưởng làm gì tới mức miệng phun máu tươi, nhưng mà nhìn không giống như làm bộ, còn nữa nếu mình đa nghi oan uổng người tốt thì liền khổ thân Lưu Đại Ý.

Sau một lúc lâu, Lưu Đại Ý dần dần phục hồi tinh thần mới nói: “Này vị tiểu huynh đệ, tiểu nương tử, các ngươi không có chuyện gì chứ.”

“Chúng ta không sao, bá bá có khỏe không?” Thần sắc Châu Tử buồn thương, vẻ mặt lo lắng.

“Ta, ta...” Lưu Đại Ý không đáp chỉ hỏi lại: “Các ngươi muốn đi đâu? Trên đường nguy hiểm phải cẩn thận.”

“Chúng ta muốn đi thành Trấn Nam, bá bá định đi đâu?” Tâm tư Châu Tử đơn thuần, không đợi Lam Ngữ Tư ngăn cản đã liền trả lời Lưu Đại Ý.

“Ta, ta cũng phải đi thành Trấn Nam, ta không có nhà để về, nghe nói nơi đó có thể kiếm ăn tốt, liền...” Lưu Đại Ý nói đứt quãng.

“VẬY LƯU BÁ BÁ MAU CHỒNG RỜI ĐI ĐI.” TUI NÓI CẢM KÍCH SỰ TƯƠNG TRỢ CỦA LƯU ĐẠI Ý NHƯNG LAM NGŨ TƯ VẪN CẢM THẤY NGƯỜI NÀY VÔ CÙNG QUÁI DỊ, KHÔNG MUỐN DÂY ĐƯA.

LAM NGŨ TƯ KÉO CHÂU TỬ, LẠI CHO LƯU ĐẠI Ý ÍT BẠC, NGẮM LẠI LÚC TRƯỚC HẮN NHIỀU LẦN TƯƠNG TRỢ NÊN RẤT CỤC CŨNG CÓ CHÚT XẤU HỔ.

“KHÔNG BẰNG BÁ BÁ CÙNG CHÚNG TA LÊN ĐƯỜNG ĐI.” CHÂU TỬ THẤY BỘ DÁNG LƯU ĐẠI Ý ĐÁNG THƯƠNG LIỀN THÓT RA, NÓI XONG THÌ LIỀN SỢ HÃI NHIN SẮC MẶT LAM NGŨ TƯ, SỢ MINH TỰ TIỆN LÀM CHỦ CHỘC NÀNG MẤT HỨNG.

TRÊN MỘT CON ĐƯỜNG ĐẤT XA XA CÓ BA NGƯỜI ĐI TỚI. ĐI ĐẦU LÀ LAM NGŨ TƯ VỚI VÊ MẶT NGHIÊM TÚC, KHÔNG BIẾT LÀ ĐANG SUY NGHĨ GÌ, PHÍA SAU LÀ CHÂU TỬ DÈ DẶT, THÌNH THOẢNG NHIN TRỘM SẮC MẶT NÀNG, PHÍA SAU NỮA LÀ LƯU ĐẠI Ý SUY YẾU, KHÓE MIỆNG KHÔNG NHỊN ĐƯỢC MÀ GỌI LÊN.

HẮN VỐN LÀ KẺ VÔ LẠI, QUEN LỪA GẠT HẠI NGƯỜI KIẾM ĂN, TỪ SAU KHI NGẪU NHIÊN GẶP CHÂU TỬ THẤY TRÊN NGƯỜI HẮN CÓ NGỌC BỘI GIÁ TRỊ XA XỈ THÌ LIỀN NHẬN ĐỊNH HẮN CÓ LAI LỊCH BẤT PHẠM. MỖI ĐẦU THẨM NGHĨ GIÚP THIẾU NIÊN NÀY, ĐỢI SAU KHI NGƯỜI NHÀ HẮN ĐẾN THÌ KIỂM ĐƯỢC CHỖ TỐT HƠN NHƯNG AI BIẾT LÀ ĐẾN ĐÂY LẠI CÀNG NGHÈO.

NHIỀU NĂM TRONG GIANG HỒ LUYỆN CHO HẮN MỘT ĐÔI TUỆ NHÃN, VẪN CHƯA TỪ BỎ Ý ĐỊNH, SAU KHI TRỘM NGHE HAI NGƯỜI NÓI CHUYỆN THÌ CÀNG NHẬN ĐỊNH CHÂU TỬ KHÔNG PHẢI VẬT TRONG AO LIỀN THIẾT KẾ CỨU HAI NGƯỜI TRONG NGUY NẠN. LƯU ĐẠI Ý HẮN TRÁI PHẢI ĐẦU ĐỀU CÓ THỂ LỪA GẠT KIẾM ĂN, KHÔNG BẰNG TRƯỚC MẮT ĐI THEO HAI NGƯỜI NÀY MỘT THỜI GIAN, NẾU CÓ LỢI THÌ KHÔNG THỂ BUÔNG THA CÒN NẾU KHÔNG CÓ LỢI THÌ RỜI ĐI CŨNG KHÔNG MUỘN.

HẠ QUYẾT TÂM, LƯU ĐẠI Ý LIỀN ĐI THEO HAI NGƯỜI, DỌC ĐƯỜNG ĐI GIẢ BỘ THÀNH THÀNH THẬT THẬT, NGHIỆM NHIÊN TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI THIỆN LƯỢNG KHÔNG CÓ NHÀ ĐỂ VỀ.

“TỶ TỶ, TỶ CÓ MỆT KHÔNG, NGHỈ TẠM MỘT CHÚT ĐI.” CHÂU TỬ THẤY LAM NGŨ TƯ HỒI LÂU KHÔNG NÓI CHUYỆN THÌ NHỊN KHÔNG ĐƯỢC MỞ MIỆNG NÓI CHUYỆN VỚI NÀNG, TRONG LÒNG THIẾU NIÊN NHỎ NHỎ KHÔNG KHỎI KHÓ CHỊU ĐỰNG ĐƯỢC, KHÔNG BIẾT BẮT ĐẦU TỪ KHI NÀO, NHẤT CỬ NHẤT ĐỘNG CỦA LAM NGŨ TƯ TỪ CÁI NHẢN MÀY TỚI CÁI MİM CƯỜI ĐỀU TÁC ĐỘNG TỚI HÌ NỘ ÁI Ồ CỦA HẮN, HẮN CHƯA TỪNG GẶP QUÁ NGƯỜI NGOÀI, CHÍNH LÀ THÍCH Ở CHUNG VỚI NỮ TỬ NÀY, ĐIỀU NÀY LÀM CHO HẮN CẢM THẤY AN TÂM.

“NGƯỜI MỆT À? QUA KIA NGHỈ TẠM MỘT LÁT ĐI.” CUỐI CÙNG LAM NGŨ TƯ CŨNG KHÔNG TỨC GIẬN ĐƯỢC NỮA, DỪNG BƯỚC CHÂN NÓI VỚI CHÂU TỬ.

“TA KHÔNG MỆT MỎI, TA LÀ NAM TỬ HẮN, TỶ TỶ XEM TA KHỎE MẠNH THẾ NÀY.” CHÂU TỬ KHÔNG HÀI LÒNG KHI MINH BỊ QUAM TÂM QUÁ MỨC, VÌ THỂ MÀ ĐỨNG TẠI CHỖ PHẢN PHẬT PHẢN PHẬT CÁNH TAY, THỂ HIỆN BẢN THÂN RẤT KHỎE MẠNH.

“TA BIẾT RỒI...” LAM NGŨ TƯ KÉO CHÂU TỬ NGỒI XUỐNG, THÌ LIỀN THẤY CÓ BA NGƯỜI TỪ PHÍA SAU BỤI ĐẤT BAY LÊN, TỪ XA NHIN LẠI THÌ THẤY ĐÚNG LÀ MỘT Đám MẶC PHI NGƯ PHỤC THIẾT KỶ ỒN ÀO MÀ ĐẾN.

LAM NGŨ TƯ NẮM CHẶT LẤY TAY CHÂU TỬ, DƯƠng NHƯ DỪNG ĐỨNG CẢ NGƯỜI, LƯU ĐẠI Ý KHÔNG BIẾT CÓ CHUYỆN GÌ, THẨM NGHĨ PHỔ TRƯƠNG LỚN NHƯ VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI NGƯỜI MINH MƯƠN, NGUYÊN LAI LÀ TIỂU THIẾU GIA NÀY TUI THÂN PHẬN HIỂN QUÝ NHƯNG CHỘC PHẢI ĐẠI HỌA, HẮN BIẾT NHỮNG KẺ NÀY KHÔNG THỂ CHỘC VÀO, KHÔNG ĐÁM NGHĨ NHIỀU LIỀN CHẠY THEO HAI NGƯỜI.

BA NGƯỜI XUYÊN QUÁ CÁNH RỪNG VEN ĐƯỜNG, KHÔNG DỂ Ý NHỮNG NHÁNH CÂY CHẮN NGANG ĐƯỜNG MÀ CHẠY THỰC MẠNG, Đám CẨM Y VỆ KIA SỚM THẤY ĐƯỢC BỌN HỌ, XUỐNG NGỰA LIỀN XUYÊN RỪNG MÀ ĐI.

Ý VÀO DÁNG NGƯỜI NHỎ GẦY, BA NGƯỜI CŨNG CHẠY TRỐN RẤT NHANH, NHƯNG Đám CẨM Y VỆ NÀY CŨNG RẤT CÓ THÂN THỦ, MẮT THẤY ĐÃ GẦN ĐUỔI KỊP BA NGƯỜI. KHÔNG KỊP SUY NGHĨ ĐÃ ĐI VÀO MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG CỤT, BA NGƯỜI NOM NÓP LO SỢ QUAY LẠI NHIN Đám HUNG THÂN ÁC SÁT ĐIỀU VÔ DƯƠNG OAI TIỀN ĐIỂM QUAN PHỤC, DỪNG CHÂN THỜ HỒN HẸN.

“TỶ TỶ, ĐỪNG SỢ.” LÚC NÀY CHÂU TỬ KHÔNG QUÊN BIỂU HIỆN KHÍ KHÁI NAM TỬ HẮN CỦA CHÍNH MINH.

“CÁC NGƯỜI ĐỪNG CÓ TỚI ĐÂY, TÔI GẦN MỘT BƯỚC CHÚNG TA LIỀN NHẢY XUỐNG ĐÂY.” LAM NGŨ TƯ NHIN Đám NGƯỜI CẨM Y VỆ LÀ BIẾT CHÚNG MUỐN ĐỂ NGƯỜI SỐNG, KHÔNG THÌ ĐÃ SỚM LOẠN TÊN BẮN CHẾT.

“VỰC SÂU VẠN TRƯNG, THÌ THỂ SẼ KHÔNG RA BỘ DẠNG, CON KIẾN CON GIÒI SẼ BÒ ĐẦY LÊN MẶT LÊN CƠ THỂ CÁC NGƯỜI. NÊN THEO CHÚNG TA TRỞ VỀ THÌ SẼ THA CHO CÁC NGƯỜI MỘT CON ĐƯỜNG SỐNG.” ĐẦU LĨNH CẨM Y VỆ DÙNG CHIẾN THUẬT TÂM LÝ, QUẢ NHIÊN CHÂU TỬ ĐÃ CO PHẢN ỨNG.

“THEO CÁC NGƯỜI TRỞ VỀ? SO VỚI CHẾT CÒN KHỔ SỜ HƠN.” NGOÀI MIỆNG LAM NGŨ TƯ NÓI NHƯ VẬY NHƯNG TRONG LÒNG CŨNG DAO ĐỘNG, ROI XUỐNG ĐÂY CHẮC CHẴN PHẢI CHẾT KHÔNG THỂ NGHỈ NGỜ, NẾU THEO BỌN HỌ TRỞ VỀ THÌ CÒN CÓ THỂ SỐNG LÂU THÊM MẤY NGÀY. CHỦ YẾU LÀ KHÔNG GẶP ĐƯỢC DỊCH KHINH HÀN, LAM NGŨ TƯ BẤT AN, NẾU BIẾT DỊCH KHINH HÀN KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ THÌ CHÍNH MINH CHO DÙ CHẾT MỘT TRĂM LẦN CŨNG THẤY AN TÂM.

LƯU ĐẠI Ý ĐẢO MẮT, NGHĨ NẾU CÓ THỂ GIÚP Đám NGƯỜI KIA ĐEM HAI NGƯỜI KIA TRỞ VỀ, GIẢI THÍCH TÌNH HUỐNG, NÓI VỚI BỌN HỌ KHÔNG ĐỐI VỚI KẺ RẬU RIA NHƯ MINH HẠ SÁT THỦ. DÙ SAO, MỤC TIÊU CỦA Đám NGƯỜI KIA LÀ HAI NGƯỜI NÀY, CHÍNH MINH CHẴNG QUA LÀ KHÔNG MAY Ở CÙNG MỘT CHỖ MÀ THÔI.

NGHĨ ĐẾN ĐÂY, LƯU ĐẠI Ý LẶNG LẼ LUI TỪNG BƯỚC, TAY GIỮ CHẶT CHÂU TỬ KÉO VỀ PHÁI TRƯỚC, NGHĨ BA NGƯỜI CÁCH VÁCH NÚI ĐEN, Đám PHI NGƯ PHỤC KIA LIỀN SẼ KÉO BỌN HỌ TRỞ VỀ.

LƯU ĐẠI Ý ĐANG MUỐN RA TAY THÌ CẢM THẤY MỘT CỖ LỰC THẬT LỚN ĐẨY CHÍNH MINH XUỐNG VÁCH NÚI ĐEN, CÚI ĐẦU NHIN THÌ ĐÚNG LÀ ĐẦU VAI ĐÃ TRÚNG MỘT TÊN, LÚC NÀY TAY HẮN LÔI KÉO CHÂU TỬ, CHÂU TỬ KÉO LAM NGŨ TƯ, VÌ THỂ BA NGƯỜI LIỀN CÙNG NGÃ XUỐNG VÁCH NÚI ĐEN.

CẨM Y VỆ CÙNG BƯỚC LÊN PHÍA TRƯỚC, CŨNG LÀ LÚC TAY ÁO CỦA CẢ BA NGƯỜI ĐỀU KHÔNG KỊP CHẠM ĐƯỢC. ĐẦU LĨNH CẨM Y VỆ TỨC GIẬN TRỞ LẠI LIỀN CHO NGƯỜI NỌ

một cái tát vang dội: “Được việc thì không đủ còn bại sự thì có thừa!”

Người nọ cúi đầu, trong lòng ủy khuất, vốn định bắn hạ tên râu ria kia xuống vách núi đen, muốn tác động lên hai kẻ kia, không ngờ sự tình lại phát sinh như thế, hai kẻ chưa từng trải qua sóng gió lớn nếu nhìn thấy người bên cạnh rơi xuống vách núi đen chết thì chắc chắn sẽ sợ tới mức cầu xin tha thứ, ai ngờ người nọ lại kéo theo Châu Tử.

Không nói đến Cẩm vệ trở về phục mệnh như thế nào, lại nói ba người rơi xuống vách núi sâu không thấy đáy, rơi xuống một dòng sông lớn, theo nước sông chảy thẳng tới một chỗ nước cạn.

Gió lạnh khiến ba người bừng tỉnh, Châu Tử vỗ vỗ mặt Lam Ngữ Tư, vội vàng gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Thấy Lam Ngữ Tư dần dần tỉnh lại, lại quay đầu sang nhìn Lư Đại Ý. Tên trên ngực Lư Đại Ý bị nước sông cuốn trôi, máu cũng bị nước sông tẩy sạch, sắc mặt tái nhợt.

Ba người nâng đỡ lẫn nhau tới bên bờ sông, giương mắt nhìn lên là bầu trời cao ngất cùng cây cối lâu năm.

Lư Đại Ý lười nói chuyện, việc đến nước này, còn phải dựa vào hai người chiếu cố. Châu Tử ôm Lam Ngữ Tư vào trong ngực, hai người dựa vào nhiệt độ cơ thể mà sưởi ấm cho nhau.

“Chúng ta đi thôi, nếu cứ ngồi như vậy thì y phục trên người cũng sẽ mãi ẩm ướt đi đứng không tiện.” Lam Ngữ Tư khẽ cắn môi đứng lên, kéo vạt áo của Châu Tử liền đi dọc theo con sông.

Đi mãi tới khi kiệt sức, quần áo trên người cũng đã được hong khô, ba người mới tìm một cái cây ngồi xuống nghỉ ngơi. Đi một đường xuống dưới, Lam Ngữ Tư phát hiện tuy ba người rơi vào một chỗ cách biệt nhưng vách núi đen này cũng là có tương liên với bên ngoài, lúc này chỉ đi ra là đi vào chỗ rừng rậm, hy vọng đi xuống có thể đến nơi có người.

“Tỷ tỷ, ta hai trái cây cho tỷ ăn.” Châu Tử ngẩng đầu nhìn trên cây có quả dại liền nhanh nhẹn trèo lên cây, nhẹ lay động thân cây, trái cây liền rơi xuống đất.

“Không ngờ người còn có thể trèo cây?” Lam Ngữ Tư đôi không chịu được liền lấy trái cây dại ăn.

“Không có ai chơi với ta, ta liền tự mình trèo cây chơi.” Châu Tử cười nói.

Dọc đường đi, Lư Đại Ý một lời cũng chưa nói, lúc này nghe Châu Tử nói xong thì càng cảm thấy người này chính là tốt mã dê cũi, bản thân ở trong giang hồ nhiều năm nhưng lại gặp hạn lần này. Lư Đại Ý nhìn thoáng qua Châu Tử rồi tức giận nhắm mắt lại.

“Bá bá, người cũng ăn đi.” Châu Tử lấy một trái cây đưa cho Lư Đại Ý. Lư Đại Ý thật sự phiền chán, một tay lấy trái cây để một bên. Châu Tử đang muốn nói chuyện thì đã thấy Lư Đại Ý mắt tròn miệng há to hoảng sợ, nhìn phía trước không ngậm nổi miệng.

Châu Tử theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy trước mặt ba người là một con báo, trên thân là đầy đốm hoa, đang đi từ từ về phía ba người.

“Nhanh trèo lên cây!” Lam Ngữ Tư miệng nói như thế nhưng thân mình thì động cũng không dám động.

Châu Tử đẩy Lư Đại Ý, ý bảo hắn mau trèo lên cây, ai ngờ Lư Đại Ý cũng không nhúc nhích. Châu Tử nghĩ hắn muốn mình trèo lên cây trước, liền kéo Lam Ngữ Tư.

Lam Ngữ Tư sợ đến đời mạng, bỏ tay Châu Tử ra nói: “Nhanh đi, nhanh đi, rồi sau đó kéo ta.”

“Ta giúp tỷ tỷ trèo lên.” Châu Tử không chịu mình trèo lên trước liền dùng sức kéo Lam Ngữ Tư.

Khi nói chuyện, con báo kia đã đi gần tới, cũng không tới gần Lam Ngữ Tư mà đi tới chỗ Lư Đại Ý. Lư Đại Ý hét lên một tiếng rồi ngồi bệt xuống đất, đứng quần đã ẩm ướt một mảng, đúng là sợ tới tè ra quần. Lam Ngữ Tư cũng đứng cứng nhắc quên cả hô hấp.

Ngay tại thời điểm nguy cấp, hai mũi tên nhọn lao tới, thẳng cắm vào đầu con báo. Con báo bị cắm mũi tên nhọn dây dựa không bao lâu thì chạy biến mất vào trong rừng rậm, lúc này Lam Ngữ Tư sợ tới mức ngất đi. Châu Tử chỉ cảm thấy một đợt kinh hoàng đánh úp lại, một người một ngựa đứng trước mặt hắn, chính là người ngày ấy khi hắn núp sau núi giả không có khai minh với cung nhân.

Nam nhân này có màu da trắng nõn, ngũ quan có hình dáng rõ ràng như đao khắc thâm thúy, mang theo một tia tà ác và tuấn mỹ dị thường. Hàng lông mi dài trên đôi mắt hơi xếch lên, bạc môi theo thiên hạ nói là bạc tình nhưng lúc này lại ôn nhu vô cùng với nữ nhân này. Hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng không kiềm chế được, vẻ âm ngoan độc ác hòa lẫn với chính khí ẩn giấu, nửa chính nửa tà.

Nam nhân này từng bước tiến lại ôm Lam Ngữ Tư vào trong ngực, ánh mắt lo lắng rốt cục không che giấu được. Xác định người trong lòng không có chuyện gì đáng lo ngại chỉ là bị kinh sợ quá độ mà ngất đi mà thôi, hắn chậm rãi nâng mắt nhìn Châu Tử và Lư Đại Ý.

“Người là người phương nào?” Dịch Khanh Hàn nhận ra lai lịch của Châu Tử, hỏi Lư Đại Ý.

“Ta, ta...” Lư Đại Ý sớm đã bị dọa đến tè ra quần, đã nhiều ngày không phải gặp truy đuổi thì lại gặp sát nhân hung thần, lúc trước gặp cả Cẩm vệ, người trước mắt này cũng không phải dễ chọc. Lư Đại Ý đã từng gặp qua nhiều người, hắn biết, nam nhân có ánh mắt mang theo sát khí mặc quan

phục kỳ lân cũng không phải người lương thiện, không phải người mà hấn có thể dùng mấy trò xiếc nhỏ để lừa gạt.

“Hấn là ân nhân cứu mạng của ta và tỷ tỷ.” Châu Tử nhận ra hấn, vừa lo lắng cho Lam Ngữ Tư, vừa có cảm giác quen mắt với người nam nhân trời sinh mâu thuẫn vừa chính vừa tà này, vì thế mà trả lời.

Dịch Khinh Hàn nhìn Châu Tử rồi lại nhìn Lam Ngữ Tư ở trong lòng, vung tay lên gọi phiến dịch phía sau, đem hai người giao phó lập tức, rồi một đường ra khỏi rừng rậm.

Châu Tử ngồi trên ngựa thảnh thơi quay đầu, nhìn thấy nam nhân trong treo nhưng lạnh lùng đó đầy dịu dàng với nữ nhân trong lòng, động tác của hấn rất nhẹ nhàng, ôm cũng thật nhanh, không lưu ý đã mất đi người trong lòng, trong lòng Châu Tử không nói nên là tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cực Kỳ Bi Thảm.

Editor : Jun

Một đám người đi vào trong khách điểm, đặt phòng sau đó liền tự trở về phòng mình, Dịch Khinh Hàn phân phó thủ hạ xem trọng Châu Tử và Lưu Đại Ý rồi tự mình ôm Lam Ngữ Tư vào phòng.

Mấy tháng không thấy, nàng gầy đi nhiều, mặc quần áo vải thô càng thêm vẻ tiều tụy không chịu nổi.

Dịch Khinh Hàn lấy tay xoa hai má của nàng, đau lòng vuốt ve, bản thân mình ngàn tính vạn tính cũng không tính đến nàng sẽ bị triệu tiến cung, nếu luôn ở trong phủ thì nhất định sẽ không gặp chuyện gì không may. Bản thân hấn đã sớm tới Đông Xưởng tuyển người quản lý nhà cửa, Hạ Minh cũng đã có ý phụ trách chú ý chặt chẽ động thái của Vạn Đốc, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay là Đông Xưởng sẽ phái người ra ứng biến.

Nàng tiến cung như thế nào, lại trốn ra như thế nào? Theo như lời của Hồng Thiên Đạt hấn là sau khi nàng tiến cung thì chưa xuất cung, cho nên hấn mới ngày đêm không nề hà tính mạng mà chạy trốn về, thẳng chạy tới khi chết hai con ngựa. Hai ngày một đêm không ngủ, dù có khỏe mạnh thế nào cũng sẽ mệt mỏi, không nghĩ tới lại vừa vận gặp được ba người.

Trên thân thể của nàng có những vết thương nhỏ, giống như là bị cành cây cào, hoặc là bị đá vụn trong nước cửa qua. Mới vừa rồi dọc đường đi đã muốn hỏi Châu Tử và Lưu Đại Ý, ba người quả thật là một đường đi xuống phía nam rồi gặp Cẩm y vệ đuổi giết, rồi xuống vách núi đen sau đó trôi xuôi dòng nước, nhất định là ở trong nước bị lạnh không nhẹ.

Dịch Khinh Hàn nhanh nắm chặt tay Lam Ngữ Tư, mãi tới khi nàng hơi động môi.

“Tướng công, tướng...” Lam Ngữ Tư mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Dịch Khinh Hàn thì nhất thời không nói lên lời, chỉ có thể nức nở.

“Đừng sợ, tướng công ở đây, không có chuyện gì.” Dịch Khinh Hàn vô cùng đau lòng, hấn không thể cầm tay vạn đoạn đám Cẩm y vệ.

“Sao sắc mặt chàng lại như vậy? Chàng bị thương sao?” Lam Ngữ Tư mặc kệ bản thân suy yếu mà lấy tay xoa mặt hấn, hỏi.

“Không có, tướng công rất khỏe.” Ngày qua ngày Dịch Khinh Hàn đều rong ruổi trên đường, ăn ngủ đều trên lưng ngựa nên đương nhiên sắc mặt không tốt.

“Còn đau không?” Dịch Khinh Hàn vỗ về nhẹ nhàng mu bàn tay có vết thương, đôi mắt tràn ngập thương tiếc.

“Không đau, so với lần trước chúng ta bị truy đuổi thì lần này chỉ là trò đùa mà thôi.” Lam Ngữ Tư nở một nụ cười an ủi Dịch Khinh Hàn.

Dịch Khinh Hàn không hề cười, cong một ngón tay gõ lên trán của nàng.

Bỗng nhiên Lam Ngữ Tư thay đổi sắc mặt, xoay người lại không thêm nhìn hấn.

“Làm sao vậy? Nóng à?” Dịch Khinh Hàn không rõ nên nghi hoặc lấy tay sờ lên trán nàng thử độ nóng.

“Chàng mới nóng!” Nhớ tới việc ngày trước viết nhiều thư như vậy thì Lam Ngữ Tư liền cảm tức lạ thường. Nàng không sợ phải lo lắng hải hùng, nàng sợ là bản thân không hay biết gì, giống như con ốc sên chỉ biết mãi ở trong cái vỏ cứ tự cho là bên ngoài gió êm sóng lặng, chờ tới một ngày đại hồng thủy ập tới cũng đã quá muộn.

Đã trải qua lần này, Lam Ngữ Tư sẽ không bao giờ an tâm tin tưởng nữa, chẳng sợ lần sau Dịch Khinh Hàn thật sự viết thư thì nàng đều phải cân nhắc thật kỹ có bị lừa hay không.

Hắn nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay, ngay cả hi vọng của nàng cũng bị nắm trong tay hắn. Có lẽ đối với người khác thì đây là quan tâm săn sóc nhưng đối với nữ nhân chân chính yêu hắn mà nói thì cũng không khác nào một loại tra tấn.

“Nuơng từ...” Dịch Kinh Hàn không rõ nên nói lời ngon tiếng ngọt, nắm lấy tay nàng.

“Sao chàng không nói lời nào, là đang cố tình gây sự sao?” Thấy Dịch Kinh Hàn trầm mặc không nói, Lam Ngữ Tư càng thêm buồn bực.

“Không.” Dịch Kinh Hàn không nói gì mà vẫn chống đỡ.

“Toàn bộ thư hồi âm cho thiếp gần hai tháng là chàng viết trên đường sao?” Lam Ngữ Tư quay đầu lại lạnh giọng hỏi.

Đôi mắt Dịch Kinh Hàn trầm xuống, lập tức cười hùa theo nói: “Đúng là tướng công viết, bút tích nàng có thể nhận ra.”

“Thiếp hỏi lại, thực sự là trên đường chàng viết sao?” Lam Ngữ Tư tức giận ngồi dậy, gần từng tiếng nói: “Thiếp không sợ lo lắng nguy nan, thiếp chỉ sợ sống trong sự giả dối. Nếu chàng xảy ra chuyện gì thì khi đó thiếp phải làm thế nào? Sớm muộn cũng biết chân tướng, thiếp chẳng phải không thể chịu đựng được sự thật, như thế thiếp rất đau lòng.”

Dịch Kinh Hàn há miệng thở dốc lại bị Lam Ngữ Tư ngắt lời: “Thiếp hiểu chàng tốt với thiếp nhưng thiếp thật sự rất sợ hãi, thiếp sợ ngay cả hiện tại cũng là giả dối. Đây rốt cục là vì sao? Bọn họ nói chàng là phản tặc.”

Dịch Kinh Hàn kéo nàng lại gần tựa đầu vào ngực mình rồi nói: “Không có chuyện gì, tướng công có mệnh lệnh của hoàng thượng nên có nhiệm vụ phải hoàn thành, nay sẽ trở về phục mệnh, ta sao có thể là phản tặc? Đừng nghĩ nhiều.”

Lam Ngữ Tư nghe xong mới yên lòng, nhắm mắt lại cảm thụ giờ phút chân thật này, lại sợ đây chỉ là giấc mộng. “Đúng rồi, Châu Tử là con của Đoàn phi, cũng là đứa con duy nhất của vạn tuế. Lần này thiếp ở trong hoàng cung bị Vạn Độc hạ độc thủ thì gặp được Châu Tử liền cùng hắn trốn đi, hai chúng ta đều không có chỗ để ở nên liền xuống phía nam tìm chàng. Vạn quý phi sẽ không bỏ qua cho hắn, tướng công, chúng ta, có nên giúp hắn...” Lam Ngữ Tư nhớ tới Châu Tử thế này mới hỏi. Nàng và Châu Tử có tình cảm lúc hoạn nạn, nhưng so với an nguy của tướng công nhà mình thì Lam Ngữ Tư vẫn không chút do dự mà thiên vị hơn. Nếu gây hại cho Dịch Kinh Hàn thì chỉ có thể để Châu Tử tự sinh tự diệt.

“Nàng cùng hắn đi đường lâu như vậy. Vạn quý phi hơn phân nửa đã biết, không cứu cũng phải cứu. Cứu hắn, đó chính là cứu chính mình, không sợ bất cứ chuyện gì.” Dịch Kinh Hàn đã sớm nghĩ tới kế sách tốt, Khánh Nguyên đế đã không thể sinh dục thì Châu Tử chính là hoàng tử duy nhất, vậy có thể chính là hoàng đế tương lai.

“Vậy thì tốt rồi.” Lam Ngữ Tư vui vẻ hẳn lên, cuối cùng cũng có thể giúp Châu Tử.

Dịch Kinh Hàn nhẹ vỗ về đầu nàng, hơi dùng lực ấn xuống. “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải lên đường.” Có thể cứu Châu Tử nhưng Lưu Đại Ý thì không thể giữ lại.

Dịch Kinh Hàn quăng cho Lưu Đại Ý một túi tiền, thối thối mu bàn tay rồi nói: “Cầm tiền rồi đi đi, từ nay về sau chớ có xuất hiện trước mặt người khác.”

Lưu Đại Ý cầm túi tiền nhìn đám người Dịch Kinh Hàn mặc quan phục rồi lại nhìn thái độ của một người lãnh khốc như Dịch Kinh Hàn với Châu Tử thì liền biết thiếu niên này nhất định là người không tầm thường. Phải chịu bao nhiêu khổ cực mà chỉ được một chút bạc, tuy nói là đủ cho mười năm sinh hoạt của gia đình bình thường nhưng lòng người luôn không đủ, Lưu Đại Ý liếc nhìn Châu Tử đứng một bên, kiên quyết buông túi tiền xuống nói: “Tiểu nhân chính là thấy chuyện bất bình chưa từng nghĩ tới tiền bạc, tâm ý của đại nhân tiểu nhân nhận, nếu tiểu công tử này đã không có chuyện gì thì tiểu nhân cũng đi đây.” Nói xong thì liền đứng dậy muốn rời đi.

Châu Tử lo lắng nhìn Lam Ngữ Tư, rồi lại nhìn xem Dịch Kinh Hàn mặt lạnh tâm lạnh, lớn gan liền nói: “Lưu bá bá mà đi, đám người kia đã nhìn thấy chúng ta ở cùng một chỗ thì sẽ không bỏ qua cho bá bá. Dù sao bá bá cũng đã cứu chúng ta, ty tỷ...” Châu tử nhìn Lam Ngữ Tư xin giúp đỡ, cắn môi không nói tiếng nào.

Dịch Kinh Hàn ngồi thẳng lưng, tìm tòi nghiên cứu người trước mặt, ánh mắt Lưu Đại Ý đã tâm bưng bưng, sẽ không phải là người đơn giản.

Châu Tử thiện tâm, không thể nhìn nổi bóng dáng kia của Lưu Đại Ý, từ khi bị trúng tên, trước ngực của hắn thường xuyên ần ần đau đớn đi lại cũng khó khăn hơn. “Dịch đại nhân, cầu người, cầu người mang theo hắn, bằng không hắn chắc chắn sẽ chết mất.”

Dịch Kinh Hàn tìm tòi nghiên cứu Châu Tử, đó là một tiểu niên đơn thuần, lớn lên trong hoàn cảnh đơn giản, vẫn giữ lại đáy lòng trong sáng. Không giống như bản thân mình từ nhỏ đã quen với âm mưu giảo quyệt, ngay cả tâm cam cũng trở nên ngoan độc dị thường.

“Giữ lại hắn đi, đến kinh thành lại cho chút tiền bạc sống qua ngày.” Ở cùng lâu như vậy nên Lam Ngữ Tư cũng không đành lòng thấy hắn chịu chết.

“Sự tình quan trọng, không thể giữ!” Dịch Kinh Hàn nói xong thì liền đứng lên, chậm rãi đi về phía Lưu Đại Ý.

Lưu Đại Ý tinh tường cảm nhận được hàn ý trong mắt Dịch Kinh Hàn cùng với sát khí không không che giấu. Hắn là kẻ thông minh, lúc này nếu không đi thì chớ nói đến vinh hoa phú quý, sợ là ngay cả tính mạng cũng không đảm bảo.

Lưu Đại ý vội vàng hướng Châu Tử và Lam Ngữ Tư thở dài, lập tức vội vàng rời đi. Nhìn bóng dáng của hắn, Dịch Kinh Hàn chậm rãi ngừng đầu nhìn phiên dịch bên cạnh. Phiên dịch kia nhận ánh mắt của Dịch Kinh Hàn thì con ngươi trầm xuống đi theo ra bên ngoài.

Lam Ngữ Tư biết rõ tính tình của Dịch Kinh Hàn, hẳn nhất định sẽ không giữ lại người thành tai họa ngầm, huống hồ Lưu Đại Ý nhất định cảm nhận được Châu Tử có thân phận không tầm thường nên sẽ uy hiếp đến an toàn của mọi người.

Tuy Lam Ngữ Tư cũng không có thiện cảm với Lưu Đại Ý nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc đoạt mạng hắn, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không tưởng tượng, Lam Ngữ Tư nhắm hai mắt lại đi theo mọi người ra ngoài.

Châu Tử ngồi trên ngựa liên tục quay đầu nhìn về phía Dịch Kinh Hàn và Lam Ngữ Tư.

Đoàn người của Dịch Kinh Hàn đi trên đường, trước sau đều không thấy bóng người. Đang đi thì bỗng nhiên Dịch Kinh Hàn cầm dây cương, cặp mắt ung nhìn chung quanh bốn phía, cuối cùng bình tĩnh nhìn về phía trước bên tay phải phía rừng rậm.

“Hừ.” Dịch Kinh Hàn để ngón tay bên môi, nheo mắt liếc Lam Ngữ Tư rồi vẫn âm lãnh như cũ nhìn phía trước tay phải.

Dịch Kinh Hàn ôm Lam Ngữ Tư xuống ngựa, giao cho một phiên dịch, rồi lại để Châu Tử đứng cùng một chỗ với Lam Ngữ Tư, thế mới cầm đao đi đến phía trước tay phải.

“Tướng công, cẩn thận.” Lam Ngữ Tư nhin không được mà nói.

Thân mình Dịch Kinh Hàn bất động, quay đầu cười khê, mặc dù có ánh sáng u ám sâu kín nhưng lại làm cho người ta an tâm.

Châu Tử quay đầu nhìn Lam Ngữ Tư, trong lòng vẫn mất mát không thể hiểu. Tuy rằng sớm biết Dịch Kinh Hàn là tướng công của Lam Ngữ Tư, vợ chồng tình cảm thâm thiết cũng là thường tình nhưng mà nhìn thấy hai người thân mật thì Châu Tử lại có chút mất mát.

Dịch Kinh Hàn mang theo hai người tới gần rừng cây, một trận âm thanh tan tác: “Ài!”

Dịch Kinh Hàn quát lên một tiếng, trong rừng rậm đi ra một người đang nom nớp lo sợ, mặt mũi tuấn tú, quần áo tả tơi như gặp phải cướp.

“Tiểu sinh vào kinh đi thi, trên đường đi thi gặp cường tặc, bị cướp bạc đánh bắt tỉnh ở đây. Vừa mới tỉnh muốn đi ra thì lại nghe thấy tiếng vỗ ngựa liền núp vào, không ngờ là quan gia.” Lời nói của nam nhân kia nhã nhặn, thật sự là bộ dáng một thư sinh. Thần sắc kinh hoàng, nhưng vẫn có nét phong lưu phóng khoáng tuyệt sắc.

“Người từ đâu đến? Tên gì.” Dịch Kinh Hàn nói ra nghi vấn,

“Tiểu sinh là Đường Đặc, đến từ Ngô huyện thành Trấn Bắc năm nay đi thi hội.” Đường Đặc vừa dứt lời thì trong rừng bay xéo ra những ám khí thẳng hướng Dịch Kinh Hàn.

Dịch Kinh Hàn dùng đao ngăn ám khí, trừ người bảo hộ Lam Ngữ Tư và Châu Tử thì phiên dịch còn lại đều xông lên, bắn tên về phía trong rừng.

Từ trong rừng xuất hiện bốn mươi mấy người, có vẻ như đều là Cẩm y vệ, hai bên giằng co, Đường Đặc liền vừa mới đứng ở bên trong. Đối mặt với tình huống như thế mặc dù kinh hách nhưng Đường Đặc vẫn có thể bình tĩnh lui lại phía sau mấy bước, tiếp sau liền nhanh như chớp chạy trốn không rõ tung tích.

Đúng là đám Cẩm y vệ truy đuổi ba người, Châu Tử thấy thì không khỏi sợ tới mức lui về phía sau, vừa lui vừa kéo tay Lam Ngữ Tư. Dịch Kinh Hàn quay đầu nhìn sắc mặt Châu Tử rồi lại quay đầu nhìn đám Cẩm y vệ kia, khẽ miệng gọi lên một nụ cười âm độc không kiềm chế, hỏi: “Hóa ra là các người?”

“Nhận mệnh của nương nương, Cẩm y vệ phá án.” Đầu lĩnh Cẩm y vệ rút đao ra, chỉ vào Dịch Kinh Hàn quát: “Người Đông xướng, nếu thức thời thì đừng có xen vào, mang thủ hạ của người cùng nữ nhân của người rút mau, không thì...”

“Không thì thế nào?” Dịch Kinh Hàn cười khinh miệt, cúi đầu tiến lên, giương mắt nhìn hắn.

“Không thì cho dù có Hạ độc chủ bảo vệ người thì người cũng không qua được cửa của nương nương đâu!” Cẩm y vệ kia vênh mặt hất hàm sai khiến, nếu dám nói chuyện với người Đông xướng như thế thì nhất định là có Vạn quý phi hậu thuẫn.

“Người muốn chết!” Thủ lĩnh thấy Dịch Kinh Hàn không có ý thối lui thì liền cầm đao tiến lên.

Hai người đấu với nhau, người còn lại cũng chém giết. Thủ hạ của Dịch Kinh Hàn có hai mươi mấy người đấu với bốn mươi mấy người của Cẩm y vệ có chút lực bất tòng tâm. Dịch Kinh Hàn giơ đao chém xuống thì tự mình liền giải quyết được mười mấy tên, thế mới trở lại đám người gần Lam Ngữ Tư, sau khi đánh lui mấy người thì lại giao chiến cùng với đầu lĩnh kia.

Chân tay bị chặt đứt, mùi máu tươi cùng mùi bụi đất tràn ngập trên đường, không bao lâu thì người Đông xướng chết hơn phân nửa, Cẩm y vệ cũng chỉ còn năm người liều chết chống cự. Dịch Kinh Hàn chém giết trái phải, cổ hai người liền phun máu, lại giơ đao chém xuống thẳng tới bụng của một người. Lúc trước vẫn là hán tử sinh long hoạt hổ, trong khoảnh khắc tựa như mèo chó chết phơi thây trên đường.

Một gã Cẩm y vệ cuối cùng bị dồn tới ven đường, nom nớp lo sợ ngồi lui về phía sau, không thể tin được nhìn Dịch Kinh Hàn, nói: “Người dám, người dám cãi lời nương nương! Người không sợ nương nương đem người thiên đao vạn quả sao!”

“Sợ.” Dịch Kinh Hàn lau vết máu bên khóe miệng, không biết là máu của ai vậy lên, neho mắt nhếch khóe miệng nói: “Vạn quý phi được chuyên sủng hậu cung, trải rộng nanh vuốt hậu cung tiền triều, không người không biết không người không hiểu.”

“Vây ngươi còn, còn không thả ta, niệm tình ngươi có tâm ăn năn, ta chắc chắn sẽ nói mấy lời tốt giúp ngươi.” Người nọ thả lỏng tâm, nhưng giọng nói vẫn đầy run sợ.

“Ha ha ha.” Dịch Kinh Hàn cười vài tiếng, đột nhiên ánh mắt chợt lạnh, đem dao dùng sức nhìn về phía hán chậm rãi nói: “Ta sợ, cho nên ngươi phải chết. Chính là ngươi ép người rơi xuống vách núi sao?”

Mùi máu tươi bay khắp trên đường, chỉ toàn tay chân đứt lìa, Dịch Kinh Hàn đem đao cọ cọ vào quần áo của một thi thể, rồi lập tức thu đao vào vỏ. Châu Tử thu vào trong mắt tất thấy. Trên mặt nghiêm túc, trong lòng nổi lên gợn sóng, lại có chút sùng bái hán.

Lam Ngữ Tư đột nhiên cảm thấy Dịch Kinh Hàn có chút xa lạ, lúc trước cũng biết hán giết người không chớp mắt, lãnh huyết, mà khi chân chính thấy một màn thì còn có chút không tiếp nhận được.

Tựa vào trong lòng hán còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi ản ản từ đao dắt bên người hán.

Kiếp trước hán chính là trong trời nhưng lạnh lùng không kiềm chế như vậy, đôi mắt ác ma lộ ra sát khí, khiến người khác nhìn không được mà cả người rùng mình. Kiếp này, bản thân mình lại yêu thương hán, chuyện này có chân thật hay không? Hai người đã hoàn toàn lệch khỏi quy đạo kiếp trước, kiếp này đã qua được một năm, rốt cục nàng không đoán được sau này sẽ phát sinh những chuyện gì.

Chia lìa đã lâu, Lam Ngữ Tư lại có chút cảm giác xa lạ, nàng nhanh ôm chặt lấy hán, muốn tìm lại cảm giác thân mật gần gũi.

Hán sẽ bị thương sao? Kiếp trước có một ngày nào đó, Lam Ngữ Tư nhớ rõ rằng, Dịch Kinh Hàn trọng Thương đi vào trong phòng giam giữ mình. Thân mình cao lớn gầy gò, làn da trắng bệch không có huyết sắc, ôm ngực cúi đầu thở hổn hển, buông thõng cánh tay trái dường như còn có máu gió xuống tí tách.

“Trương công, chàng phải cẩn thận, mọi việc đều phải cẩn thận.” Lam Ngữ Tư nói đến đây thì tâm bỗng run rẩy, ngẩng đầu lên nói. Dịch Kinh Hàn cúi đầu đón nhận ánh mắt của nàng, mỉm cười, vẫn là bộ dáng nắm được mọi sự trong lòng bàn tay.

Hán là nên tìm một cơ hội nói cho hán biết chuyện mình trọng sinh, không biết có bị xem như quái vật hay kẻ điên hay không?

Không, hán nhất định sẽ tin tưởng mình.

Dọc đường đi, mọi người không gặp trở ngại gì nữa. Sau khi Dịch Kinh Hàn đưa Lam Ngữ Tư cùng Châu Tử đến quý phủ thì liền tiến cung phục mệnh.

“Tỷ tỷ, đây là nhà của tỷ sao?” Châu Tử nhìn một tòa phủ đệ to như vậy thì hỏi.

“Đúng, người rất nhanh cũng có thể hồi cung rồi.” Lam Ngữ Tư phân phó người chuẩn bị quần áo cho Châu Tử thay. Rốt cục là khí chất hoàng gia, cho dù vài thô cũng khó giấu được quý khí trời sinh, hướng chỉ là thay cảm y.

“Tỷ tỷ... thường xuyên vào cung thăm ta nhé.” Châu Tử vốn định nói ra miệng suy nghĩ trong lòng nhưng vẫn nhịn xuống.

“Được, ngươi ở trong cung quan trọng nhất là phải cẩn thận. Ta đoán vạn tuế chắc chắn sẽ nghênh đón ngươi hồi cung, nhưng cái khó bảo...” Lam Ngữ Tư ám chỉ Vạn quý phi.

“Ta hiểu, nàng ấy sẽ hại ta.” Châu Tử ở trước mặt nàng không hề kiêng kỵ, sau khi nói xong thì ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của Lam Ngữ Tư, nói: “Ta sẽ trở nên mạnh mẽ, ai cũng đừng nghĩ tới việc hại ta. Chỉ có khi mạnh mẽ thì mới có thể bảo vệ được người khác.”

Một thời gian tiếp xúc với Dịch Kinh Hàn, người đó có khí thế lưu loát thân thủ dứt khoát quyết đoán, trong lòng thiếu niên cũng gợn sóng. Thời gian lang bạc gang hồ cũng khiến cho hán lớn lên rất nhiều, quá khứ tuy không coi là an nhàn nhưng vẫn là trường thành trong sự che chở cẩn thận của đám cung nhân. Nhưng đoạn thời gian ở cùng Lam Ngữ Tư này cũng đã chịu rất nhiều khổ cực, hán không có sức lực nên không thể đuổi người bịp mặt, hán không có công phu nên không thể đánh lui Cẩm y vệ, hán không có năng lực, khi nhìn thấy con báo thì chỉ biết trèo lên cây chạy trốn chết.

Hán phải phấn đấu để như Dịch Kinh Hàn, có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ. Châu Tử nhìn ánh mắt của Lam Ngữ Tư, không khỏi hơi hơi gọi lên khóe miệng, nghĩ tới cái gì thì liền nói: “Tỷ tỷ, con báo kia tại sao không đi về phía tỷ, tỷ tỷ càng có da có thịt ngon nà, so với Lưu bá bá ăn ngon hơn nhiều.”

“Ngươi cái tiểu tử này...” Lam Ngữ Tư vội che miệng, người này rất có khả năng là hoàng đế tương lai, không phải là thiếu niên có thể tùy ý hay nói giỡn hô quát đi theo phía sau mình nữa, nháy mắt mấy cái liền tiếp tục nói: “Có lẽ do ta là người tốt, có lẽ sau khi ăn Lưu bá bá thì sẽ ăn đến ta.”

“Cũng không đúng lắm, ở trong cung ta từng nhìn thấy đầu thú có con báo như thế, thấy ta liền phát hung, thấy cung nhân nuôi nấng nó thì lại rất thông minh mà nịnh nọt.” Châu Tử giương mắt nhớ lại ngày mình ở trong cung lên xem trộm, rồi nhìn thẳng Lam Ngữ Tư hỏi: “Tỷ tỷ không phải là nuôi báo đấy chứ?”

“Nuôi dưỡng báo? Ngươi nghĩ rằng ta dám sao?” Lam Ngữ Tư tức giận nói, khi đó bản thân tuy rằng trong lòng không sợ quá mức nhưng lúc đó vẫn cả kinh không dám nhúc nhích.

Nhưng Châu Tử nói như vậy thì Lam Ngữ Tư cũng có điều suy nghĩ, Dịch Kinh Hàn nói mình được Vạn Đốc tìm thấy trong núi, như vậy thì bản thân mình đã sống nơi rừng núi lâu năm, mà vì sao mình lại sống trong trốn rừng núi?

“Tỷ tỷ?” Châu Tử nhẹ nhàng cầm lấy tay Lam Ngữ Tư, đem nàng từ trong suy nghĩ kéo về.

“À, không có chuyện gì.” Lam Ngữ Tư giương mắt cười cười.

“Tỷ tỷ, sau này ta sẽ không gọi tỷ là tỷ tỷ nữa.” Châu Tử nói nghiêm túc.

“Nhất định là không thể gọi ta là tỷ tỷ, không thì ta sẽ là công chúa mất.” Lam Ngữ Tư nói.

“Ta đây sẽ gọi nàng là Lam nhi.” Mặt Châu Tử đỏ bừng, khẩn trương nhìn vào đôi mắt của Lam Ngữ Tư, vừa nói vừa đem ngọc bội tùy thân luôn mang theo nhét vào lòng bàn tay Lam Ngữ Tư : “Này, cho Lam nhi.”

Lam Ngữ Tư nhìn thiếu niên ngồi ngừng lúng túng, chợt cảm thấy không khí trở nên quý dị, không thể nói rõ là không đứng ở chỗ nào, đang muốn rút tay lại thì nghe thấy tiếng Châu Tử cười nói: “Ngọc bội này là hồi báo của ta với tỷ tỷ, nếu có gì cầu cứu thì cho dù xuống núi đao xuống biển lửa, chỉ cần ta còn sống đều có thể làm được.”

Thiếu niên đơn thuần lại trở lại, Lam Ngữ Tư ho khan hai tiếng cười nhạo mình đa nghi và miễn cảm, cao hứng phần chần nhận lấy tín vật nhìn thì bình thường nhưng thực ra lại vô cùng trân quý.

Châu Tử rất nhanh bị triệu vào cung, ban thưởng tên Lý Thiên Chiếu, ngụ ý là được trời che chở. Trước mặt bao nhiêu người, Vạn quý phi khó có thể rầy, chỉ có thể tức giận đập nát đồ trang trí trong phòng, lại phát tác bệnh điên suốt hai ngày rồi mới từ chuyện biến tốt lên.

Hoàng thái hậu rốt cục ngồi không yên, trước kia cũng từng ra tay cản trở, nhưng đúng là vẫn còn thua kém một chiêu, vài lần đề là mới bước được một chân thì phi tử mang thai kia hoặc cung nữ đều đã chết. Có khi là cho dù tới kịp cũng vô ý liền bị Vạn quý phi đắc thủ.

Hoàng thái hậu biết rõ người này khiến hậu cung đại loạn, nhưng Khánh Nguyên để lại không rời được nữ nhân này, suýt làm cho mẫu tử sinh ra hiềm khích. Nay có một Đại Hoàng tôn như vậy, hoàng thái hậu tất nhiên là vô cùng vui mừng, nửa bước cũng không dám rời mắt.

Ba công công giúp hai người trốn thoát kia chẳng biết đã đi đâu, có lẽ là đã ngủ say ở ngự hoa viên làm phân bón dưới những đóa mẫu đơn, năm sau hoa đẹp nở rộ là lúc họ hóa thành lũ hoa hồn du đảng trong hành lang cung cấm. Có lẽ máu tươi sẽ thấm vào mạch nước ngầm trong đất rồi chảy ra ngoài cung mặc dù không tráng lệ nhưng là một thế giới tự do.

Lam Ngữ Tư đứng ở hành lang nhìn xa xa, Dịch Kinh Hàn từ sau ôm nàng vào ngực.

“Lo lắng sao?” Dịch Kinh Hàn hỏi.

“Thiếp sợ Vạn quý phi làm gì chàng...” Lam Ngữ Tư cúi đầu, ngửi hương thơm trên người nam nhân này, tràn ngập dã tính cùng giết chóc, nhưng làm cho người ta an tâm, có lẽ chính là biết hẳn chỉ quan tâm trân trọng một người là mình cho nên mới cảm thấy an tâm và được bảo vệ.

“Ta là người của Đông xưởng, nàng tưởng là dễ đụng đến ta sao, cũng phải suy nghĩ chứ. Hoàng thái hậu hết lòng vì thái tử cũng sẽ che chở cho ta, có càng nhiều người đối tốt với thái tử thì thái tử càng được bình yên.” Dịch Kinh Hàn nói thêm: “Vạn quý phi không giống như Vạn đốc, một khi không thể cứu vãn thì sẽ không tổn công vô ích.”

“Hy vọng là như thế, chàng phải thật cẩn thận.” Lam Ngữ Tư ngược mắt nhìn Dịch Kinh Hàn, nghiêm túc nói.

“Được, đêm nay cũng phải cẩn thận.” Nói xong liền vươn tay ôm Lam Ngữ Tư vào ngực.

Chia li đã lâu khiến cho hai người có một chút cảm giác xa lạ, cũng nhiều thêm một phần rung động, cửu biệt thắng tân hôn chính là như thế này đây.

Đêm dài từ từ, giấc ngủ chần chọc, điên loạn đảo phượng, mấy đời tình duyên.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đào Hố Chôn Mình

Editor: Jun

“Tướng công.” Chia li cũng đã một thời gian nên khi gần gũi đối diện nhau Lam Ngữ Tư có chút ngượng ngùng.

Dịch Kinh Hàn không nói chuyện mà nhẹ nhàng dùng ngón tay gãi gãi đầu quanh nơi dó của nàng. Dưới lớp vải dệt, da thịt cảm nhận được ngón tay kia

mang đến cảm giác ngứa ngáy khó nhin.

“Tướng công, về sau chàng...” Lam Ngữ Tư nói đến đây thì liền ngừng lại, nói một thợ săn hạ thủ lưu tình với một con sói thì chỉ sợ trong nháy mắt sẽ nhận ngay một mâu xỏ xuyên qua.

Dịch Kinh Hàn tìm tòi nghiên cứu ánh mắt Lam Ngữ Tư đợi câu tiếp theo của nàng.

“Thiếp sợ chàng gây lên nhiều thù hằn quá, sẽ...” Nhớ tới lần Dịch Kinh Hàn bị trọng thương ở kiếp trước thì Lam Ngữ Tư lại nhin không được nói ra miệng.

“Đừng sợ...” Dịch Kinh Hàn nhẹ nhàng ôm Lam Ngữ Tư sợ sẽ đụng phải vết thương trên người nàng. “Còn đau không?”

“Không đau.” Thật vất vả mới rời đi cái miệng của hấn, Lam Ngữ Tư thở hắt ra đáp lời.

Không nghĩ tới sau đó lại hôn càng thêm kịch liệt, Dịch Kinh Hàn đem hết nhớ nhung trong khoảng thời gian trước trút hết khiến nàng bao phủ trong thủy triều nhiệt tình của hấn.

Động tác cũng càng ngày càng thô lỗ, cách một lớp trung y mạnh tay xoa nắn ngọn núi phía dưới.

“Tướng công, đêm qua thiếp nằm mơ.” Lam Ngữ Tư giãy dụa nói.

“Ừ, để sau rồi nói.” Dịch Kinh Hàn vội vàng thở hắt ra, giọng nói cũng trầm khàn hấn.

“A!” Trung y của Lam Ngữ Tư bị hấn cởi bỏ rồi tới áo lót cũng bị hấn bứt đứt dây buộc sau lưng, cúi đầu trước ngực nàng. Lam Ngữ Tư cố gắng bảo vệ một mảnh vải cuối cùng trên người lại bị người này đi trước một bước đoạt trong tay, còn cười bốn cợt.

Người nọ đem mảnh vải lên chóp mũi ngửi, muốn tự mình âu yếm hít hết hương thơm của nữ nhân vào trong cơ thể. Lam Ngữ Tư xấu hổ đỏ mặt, tay vung loạn xạ, thấy hấn nâng cao tay, một bộ dáng cười đắc ý nhìn mình điều vô dương oai.

“Trả lại cho thiếp, hoặc là chàng buông ra đi.” Lam Ngữ Tư thẹn thùng không chịu nổi, bĩu môi nói.

Dịch Kinh Hàn vẫn ra vẻ thị uy, trong mắt đầy vẻ “Không đưa cũng không buông, nàng làm gì được ta!”, thực là khinh người quá đáng.

Lam Ngữ Tư không thém nhìn hấn nữa, quay người định chui vào trong chăn thì ai ngờ phía sau bị giữ chặt, hấn ôm chặt lấy nàng từ phía sau. Hấn đem mảnh áo lót nhỏ nhỏ kia ném xuống cuối giường thành một hình vòng cung, sau đó liền đem lửa nóng của chính mình đỉnh vào phía sau Lam Ngữ Tư.

“Không, buông ra.” Lam Ngữ Tư có chút buồn bực, có chút ngượng ngùng, giãy dụa như một con bạch tuộc cũng không có hiệu quả.

Bàn tay to của Dịch Kinh Hàn từ phía sau phủ lên xoa nắn nơi đây đã kia. Cả người Lam Ngữ Tư run lên không ngừng, nàng bắt lấy tay hấn mà nức nở.

Sự việc nóng bỏng kia không biết thế nào mà cứ thế tiếp diễn. Lam Ngữ Tư giãy dụa mấy lần cũng không được, phía dưới nhất thời căng trước vô cùng.

“A!” Lam Ngữ Tư che miệng lại cảm nhận được âm áp kỳ diệu, từ chỗ dưới truyền đến tứ chi.

Cảm giác ngứa ngáy truyền đến khiến hai cánh tay nàng không tự giác nắm lấy ga giường, quỳ ngẩng đầu, thầm nghĩ muốn mau chóng thoát thân nhưng lại không có sức lực để phản kháng.

Khi càng vào sâu thì Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy người càng nóng lên, cái cảm giác ngứa lại dễ chịu từ chỗ đó lan tràn toàn thân, thân thể mềm nhũn.

“Tướng công, đêm qua thiếp mơ một giấc mơ rất đáng sợ.” Lam Ngữ Tư nằm trong lòng Dịch Kinh Hàn dứt khoát nói. Có lẽ bị việc Dịch Kinh Hàn lừa viết thư ảnh hưởng cùng với thời khắc tốt đẹp, Lam Ngữ Tư càng cảm thấy bất an, thật giống như hết thảy đây đều là giả, ngay sau đó sẽ tan biến hết.

Dịch Kinh Hàn không nói chuyện, cúi đầu hôn hôn lên mặt mảy nàng.

“Thiếp mơ thấy khi lần đầu tiên gặp mặt chàng đã giết thiếp.” Lam Ngữ Tư cố gắng dùng giọng bình tĩnh để nói. Dịch Kinh Hàn ngẩn người rồi lập tức cười ra tiếng, lấy tay điểm điểm cái trán của nàng.

“Là thật đó, sau khi thiếp chết, hồn phách phiêu đảng lại nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt chàng còn giết thiếp.” Lam Ngữ Tư chui vào trong lòng Dịch Kinh Hàn, nói: “Tướng công, thiếp sợ.”

“Đừng sợ, chỉ là một giấc mộng thôi.” Dịch Kinh Hàn cười vỗ về lưng Lam Ngữ Tư.”

“Nhưng thiếp vẫn còn rất sợ.” Lam Ngữ Tư thấp giọng nói: “Thiếp sợ, giấc mộng đó sẽ một ngày biến thành sự thật.”

“Nếu lại mơ thấy thì nàng nói với ta một câu.” Dịch Kinh Hàn nắm lấy tay Lam Ngữ Tư, cúi đầu hôn một cái lên mu bàn tay nàng rồi nói: “Ta đã từng nói, tổ mẫu mất, dù có giông tố ta cũng ở cùng nàng.”

Lam Ngữ Tư tỉnh tỉnh mê mê, còn nói: “Thiếp còn mơ thấy chàng bị thương rất nặng, tướng công nhất định phải cẩn thận.”

Dịch Khanh Hàn gọi lên khoe miệng, gật gật đầu.

Hắn là người như vậy thì bị thương có coi là gì. Nhưng trước kia có thể không bận tâm tới cái gì nhưng nay đã có điều ràng buộc. Hắn sẽ cẩn thận, hắn còn muốn bảo vệ nàng thật tốt. Dịch Khanh Hàn nghĩ, đem đầu nàng tựa vào trong ngực mình tính toán bước tiếp theo của kế hoạch.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Khanh Hàn đi vào thư phòng, Dịch An đã sớm chờ ở đó.

Dịch An không rõ hết tất cả nhưng vẫn gật đầu tuân mệnh, hắn biết, Dịch Khanh Hàn làm việc luôn có lý do của hắn, kết quả của sự tình cũng sẽ y như với hy vọng của hắn.

Dịch Khanh Hàn nhớ tới tối qua thì trong lòng xuất hiện bất an, bỏ đi suy nghĩ đó, đó chỉ là câu nói đùa thôi, nghĩ như vậy hắn liền đi tới Đông xưởng. Phong tuần sớm đã chuẩn bị nước trà ngon, Dịch Khanh Hàn thấy trên bàn chất đầy giấy tờ, nhìn kĩ rồi nói: “Thời gian này vài tờ bán được bao nhiêu?”

“Mời đại nhân xem, ước chừng cũng phải năm văn tiền tới bảy văn tiền, giống đại bố trang như Tề Thụy Tường, nhưng thật ra có thể ít hơn một chút.” Phong Tuần rút một tờ giấy từ trong đó hé ra, chỉ vào vị trí trung gian nói.

Đông xưởng không chỉ phụ trách giám thị đại thần trong triều mà còn để ý đến sự lên xuống giá cả củi gạo muối, cứ đúng giờ tập hợp. Nếu thị trường có tăng giá ào ào hoặc có tình huống khác thường phát sinh thì liền tùy thời báo lên Hoàng thượng, đồng thời tra xét dân sinh và chú ý động thái của binh dân trong kinh thành.

“Một lần lấy nhiều chút, giá cả có chút thấp?” Dịch Khanh Hàn tinh ý chú ý cuộc sống hàng ngày của dân chúng, hôm nay hỏi cẩn thận giá củi gạo muối như thế thật ra vượt ra ngoài suy đoán của Phong tuần.

Phong tuần vì một ít nguyên nhân bình thường cũng chú ý tới giá cả bên ngoài nhưng thật đúng là không nhất định trả lời được.

“À, cũng khó cho người, có thể điều tra hai ngày rồi báo lại cho ta cũng không sao, nhưng phải nhớ là chính xác.” Dịch Khanh Hàn nghiêng đầu nhìn về phía phong tuần vẻ mặt nghiêm túc.

“Dịch đại nhân, cũng là chuyện nhỏ, bây giờ tiểu nhân có thể trả lời ngay với ngài.” Phong tuần sao có thể bỏ qua được cơ hội thể hiện mình làm việc lưu loát, chậm rãi nói: “Nếu một lần mà muốn nhiều một chút thì cũng phải xem có bao nhiêu. Một vạn bảy đó, ước chừng chỗ hàng đó phải đến bốn văn tiền.

“Một vạn bảy sao” Dịch Khanh Hàn làm bộ như vô tình hỏi, tùy tiện bưng chén trà trên bàn.

Phong tuần nheo nheo mắt, gật gật môi nhất thời chưa nói được gì. Hắn biết mỗi câu nói của Dịch Khanh Hàn đều có thâm ý.

Dịch Khanh Hàn thấy phong tuần có chút cảnh giác thì lập tức nói: “Chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, người đi ra ngoài đi.”

Phong tuần gật đầu lui ra, đi về phòng của mình còn cúi đầu suy nghĩ hàm ý câu nói của Dịch Khanh Hàn. Mười năm trước phong tuần vào Đông xưởng đã quen với việc nhìn sắc mặt của người ta, nếu ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra thì cũng không thể làm thuộc hạ của Dịch Khanh Hàn hỉ nộ vô thường.

Dịch Khanh Hàn mở trình báo trên bàn ra xem, giá củi gạo muối coi như bình thường, buông trình báo trong tay, Dịch Khanh Hàn đi ra khỏi phòng, đi vào chỗ sâu nhất trong nhà tù. Gian phòng từng giam giữ Giản Thanh Giai nay bỏ không, cỏ khô trên đất hỗn độn không chịu nổi. Dịch Khanh Hàn hơi hơi gọi lên khoe miệng.

“Đường huynh không cần lo lắng, giờ đi kinh thành e là một đường không thuận lợi, dưới chân Thiên Tử thì không có cướp bóc.” Vương Phúc cười hi hi nhìn vào trong mắt khối thịt béo đại tài tử nổi danh lưng lầy Giang Nam- Đường Đặc, cũng không phải người bình thường có thể nói chuyện. Nếu không phải hắn gặp cướp nên trên người không có một xu thì bản thân mình cũng sẽ không có cơ hội cùng ăn cùng ở dọc đường lên kinh dự thi.

Trong nhà bố trang lương thảo ngân hàng tư nhân phân hào chạy đến kinh thành, mặc không hết lãng la tơ lụa, ăn không hết sơn hào hải vị, cái gì Vương Phúc cũng không thiếu, duy chỉ có trong bụng thiếu con chữ bút mực.

Tóm lại không thể không có chút thể diện mặt mũi, Vương Phúc còn có chút thông minh cũng có chút chí hướng, nhiều năm khổ luyện thì liền trúng cử nhân rồi liền thử tham gia thi hội. Thi hương còn có thể ứng phó, thi hội tụ hội tinh anh cả triều, trong lòng Vương Phúc biết sẽ không có chút may mắn nào cho hắn, trừ phi...

“Đa tạ Vương huynh giúp đỡ, lần này Đường mỗ có chút không may, nếu không được Vương huynh giúp đỡ thì chỉ sợ sớm đã đói chết ở đầu đường.” Người ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, Đường Đặc tài trí hơn người, thanh cao cũng không thể hơn ai. Cũng may tuy Vương Phúc là kim chủ nhưng cho tới bây giờ nói chuyện làm việc đều rất khách khí, Đường Đặc cũng thoải mái hơn một chút.

“Đường huynh khách khí rồi, hai người chúng ta có duyên gặp nhau đó là ông trời an bài. Ngày khác khi Đường huynh đường quan rộng mở thì chớ quên Vương mỗ.” Vương Phúc nâng chén rượu lên, cung kính Đường Đặc một ly.

Từ khi gặp cướp rồi lại gặp một đám quan gia mặc quan phục thì Đường Đặc liền xuống nước thuận theo. Gặp được Vương Phúc là người mới gặp một

lần thi đã biết bản thân mình ở tình thế cùng quẫn liền chủ động xin đi cùng đường. Gia cảnh Đường Đặc cũng được xem là tiểu phú nhưng thư đồng và lão bộc bị cướp giết chết và tiền tài cũng bị lấy mất. Một phần tiền làm khó anh hùng, mặc dù thanh danh hắt lan xa khắp Giang Nam nhưng không bạc thì bước nữa bước cũng khó khăn.

Hai người người một chén ta một chén, thư đồng của Vương Phúc đứng bên cạnh khéo léo rót rượu trông rất hòa hợp vui vẻ.

“Chường quây cho hai gian phòng.” Hai người phong trần mệt mỏi nói với chường quây : “Vội lại vật trên xe của ta không thể mắc mưa, tìm cho ta một chỗ khô ráo ta sẽ trả tiền.”

Chường quây vội vàng gọi tiểu nhị ra ngoài làm việc rồi tự mình đưa hai người lên lầu xem phòng.

Qua nửa chén trà nhỏ, tiểu nhị xong việc vào trong sảnh dùng khăn lau lau nước trên người, nói : “Lại là vải thô, thật là kỳ lạ.” Nói xong liền đem khăn vắt trên tay tự nhiên tiếp đãi khách khứa.

“Đúng là có chút kỳ lạ, mấy ngày nay thấy mấy xe ngựa, mười cái thì có bảy tám cái đều chờ vải thô.” Trong nhà Vương Phúc còn có kho vải, bởi vậy mà lưu ý một chút.

Đường Đặc không rõ cho nên cũng không có hứng thú chỉ tiếp tục dùng bữa uống rượu.

Hai người ở trong khách điểm nghỉ ngơi một đêm, đến ngày thứ hai liền vào cổng thành. Rốt cục là trước cổng hoàng thành dưới chân Thiên Tử, phiếm phong cách cổ cổng thành lâu như một tòa Đại Sơn nguy nga, nhìn xuống trước cổng là đội ngũ ngay ngắn thật dài.

Trừ làm việc buôn bán thì thành đô còn là đích đến của các sĩ tử. Mọi người đều mang về phong trần mệt mỏi, mặc dù nơi khởi hành không giống nhau nhưng mục đích thì chỉ có một chính là dùng tiền cả nửa đời đi thi một lần để tuổi già hưởng phú quý. Thành bại lúc này quyết định, người hơn người giờ còn chưa phân định.

Hai người vào một khách điểm, Đường Đặc liền một lòng ôn bài, Vương Phúc thì thỉnh thoảng tìm chút đề bài nhờ Đường Đặc giải giúp. Tuy thời gian cấp bách nhưng coi như là làm trận nghiên tập, Đường Đặc cũng thật sự đưa ra đáp án của mình, Vương Phúc đương nhiên là vui mừng vô cùng.

Lại qua mấy ngày nữa, Vương Phúc liền ngày ngày chạy ra bên ngoài, miệng thì nói là tự biết sẽ thi rớt nên đã đến thì phải đi coi cho biết rồi liền đi dạo chung quanh kinh thành. Đường Đặc cũng không dễ tâm tới vẫn như trước chăm chỉ đọc sách.

Trong thư phòng có đốt hương an thần, Lam Ngữ Tư ngồi trên đùi Dịch Khinh Hàn nhìn hán văn đang vẽ về viết viết.

“Chữ của chàng thật đẹp.” Lam Ngữ Tư không khỏi tán thưởng, ở kiếp trước quen nhìn bộ dáng hán giết người, không nghĩ tới hán cũng có thể viết chữ rất đẹp.

Nhà quyền quý cho dù không quan tâm tới con cái nhưng ngày ngày vẫn bị tiên sinh quản giáo.

“Đến đây viết thử đi.” Dịch Khinh Hàn đem bút lông đặt vào tay Lam Ngữ Tư.

“Thôi tốt nhất là không viết.” Lam Ngữ Tư ngượng ngùng đỏ mặt, tuy không có người ngoài ở đây nhưng không có nghĩa là nàng có thể chịu để bị xấu mặt.

Dịch Khinh Hàn không nói chuyện mà bắt nàng cầm lấy bút rồi tự mình nắm lấy tay nàng đặt bút trên giấy viết.

“Cha?” Lam Ngữ Tư nghiêng đầu nói.

Dịch Khinh Hàn nghĩ nghĩ, cảm thấy mấy ngày nay có chút cừ chi điên rồ vì thế lại viết một chữ nữa.

“Giản?” Lam Ngữ Tư nghĩ hán sẽ viết một chút thơ tình, tập thư viết dưới ánh trăng trước đèn, bình thường hai người đều là như thế, lại không nghĩ viết mấy từ không liên quan tới nhau.

“Tướng công, đây là có gì?” Mấy ngày nay, Lam Ngữ Tư luôn cảm thấy hán có tâm sự, thường khi đang ăn cơm tâm trí cũng bay đi tận đâu.

“Không có chuyện gì.” Dịch Khinh Hàn đưa tay Lam Ngữ Tư lên cao ngòi bút mực liền quệt lên trên mặt nàng: “Tiểu hoa miêu.”

Từ khi hai người xa cách gặp lại, Lam Ngữ Tư cảm thấy đáy lòng có một tia khác thường nói không rõ là cảm giác gì như hán cách mình càng ngày càng xa.

Cảm giác với hán, từ ban đầu là e ngại, rồi khi hiểu biết lẫn nhau, đến chính thức tỏ lộ tình cảm, Sau khi hai người lần đầu tiên thân mật thực là đã vượt qua một đoạn thời gian tốt đẹp. Ngày chia lìa là thống khổ, nhưng sau khi gặp lại thì không biết vì sao cảm giác nồng cháy lại phai nhạt đi.

Hán có rất nhiều bí mật, hán rất ít khi nói với mình. Là cảm thấy bản thân không thể giúp gì cho nên không nói, vẫn là sợ mình phải lo lắng.

Lam Ngữ Tư lau lau đi, cười thần nhiên: “Chàng đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải ra ngoài.”

Dịch Khinh Hàn bắt gặp tia khác thường trong mắt nàng, nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Mưa xuân khiến mọi thứ trở nên có sức sống, mưa hạ lại khiến người ta ưu phiền. Lam Ngữ Tư nằm nghiêng, cảm nhận người phía sau ôm chặt lấy mình, tâm cũng mềm nhũn, lại trở lại tiến vào trong lòng hắn.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Kinh Hàn mang theo Lam Ngữ Tư ra ngoài phủ xem biểu diễn.

Gánh hát nổi tiếng kinh thành hơn nửa ngày là bị thân hào quý họ nông thôn noi khác mời đi quý phủ biểu diễn giúp vui. Thật vất vả mới trở lại kinh thành nên đương nhiên muôn người đổ xô ra đường xem.

Trên sân khấu y y nha nha hát xướng không ngừng, tiểu nhị châm trà cũng ân cần hầu hạ. Ngồi ở trong nhả gian, Dịch Kinh Hàn nắm tay Lam Ngữ Tư nhỏ giọng nói: “Ngày mai Dịch An sẽ lĩnh chút bạc đi ra ngoài, ta an bài hắn đến các đại bộ trang đem vải thô ở đó mua hết về, bất kể là bao nhiêu thì mua bấy nhiêu. Ta thấy ngày mai nên chỉ khoảng ba ngàn lượng, sau này có lẽ còn có thể chỉ nửa, năng đừng ngăn cản, chậm sẽ không hiệu quả.”

“Đây là vì sao?” Lam Ngữ Tư nghi hoặc hỏi, trong mắt tràn ầy vẻ khó hiểu, nhắc tới chuyện tiền bạc thì nàng phải hiểu cho rõ.

“Có việc mua bán lớn, kiếm bạc.” Dịch Kinh Hàn buồn cười nhìn về mặt Lam Ngữ Tư như lão gà mái giữ con thì.

“Mua bán lớn? Mua bán ra sao?” Lam Ngữ Tư hứng trí liền gặng hỏi.

“Tin tức còn chưa chính xác, nhưng ta nghe Miêu công công nói thì chắc mười phần.” Từ sau khi cứu thái tử Lý Thiên Chiếu, cơ hội Dịch Kinh Hàn tiến cung càng ngày càng nhiều, bình thường Khánh Nguyên đế đều sẽ bị hoàng thái hậu triệu vào trong cung, bởi vậy mà cơ hội gặp Miêu công công rất nhiều.

“Tin tức gì vậy!” Lam Ngữ Tư hào hứng lay lay tay áo Dịch Kinh Hàn hỏi.

Dịch Kinh Hàn không nề hà, thấp đầu ghé tai Lam Ngữ Tư nói khẽ: “Đang kì thi hội nên triều đình sẽ chuẩn bị cho cử nhân những bộ phục sức giống nhau để tránh có người bí mật trà trộn mà làm rối kỉ cương. Trước tiên quan phủ sẽ làm năm vạn bộ, đến lúc đó từng cử nhân đều phải bỏ tiền ra mua một bộ mới có thể vào viện. Nếu mua vải thô trước rồi bán cho quan phủ thì có thể kiếm được một khoản khá.”

Lam Ngữ Tư nghe hiểu biết là không thể bị người ngoài nghe được nên cẩn thận gật gật đầu nhìn quanh bốn phía, cũng may chỉ có tiểu nhị châm trà ở xa xa đang cúi đầu chưa nghe được vợ chồng hai người nói chuyện.

Sắc mặt tiểu nhị kia tự nhiên hầu hạ, trong lòng lại gấp đến độ giống như kiến bò trong chảo nóng, âm thanh hai người nói nhỏ thỉnh thoảng truyền vào tai hắn nhưng cái gì cũng nghe được. Chính là người quản gia của Giản Thanh Giai phải tới trở về phục mệnh có thể đảm bảo việc Dịch Kinh Hàn trừ hàng vải thô.

Thế nhưng hầu hạ xong thì chỉ có thể lui ra ngoài, nếu dễ dàng thám thính thì đối thủ đã không phải Dịch Kinh Hàn.

Tiểu nhị tự mình đi Giản phủ phục mệnh, không bao lâu sau, quản gia của Giản phủ liền đi ra cửa Tề Thụy tường, vào hậu thất rồi thật lâu cũng chưa ra.

Dịch Kinh Hàn một bộ dáng lão thần ở khắp nơi, hơi cười nhìn con hát trên đài. Trên đài diễn tiết mục mới nhất mấy năm nay lưu hành nói về một gián thần đấu với đại tướng quân thông đồng với địch bán nước.

Tướng quân kia vì vàng mà nhọ lòng son, không màng tới tình nghĩa đất nước mà tư thông với địch quốc. May thay trong triều còn có một thần tử ngay thẳng, gián thần không để ý sống chết mà tâu với hoàng đế bị tướng quân che mắt cứu quốc gia khỏi nguy nan.

Dưới đài, bọn hạ nhân thỉnh thoảng cất tiếng cười vang, nhìn đại tướng quân kia mà bật cười, Dịch Kinh Hàn cũng cười xuất phát từ nội tâm.

Ngồi bút sử quan có thể ghi lại sự thật lịch sử cũng có thể bẻ cong sự thật lịch sử. Nói cho cùng thì bọn họ cũng là con người cũng có tâm tư. Bọn họ cũng là người nên bọn họ cũng chỉ sinh ra với đôi mắt phàm trần.

Dịch Kinh Hàn thờ người ra nhìn xuống dưới đài, có một bóng dáng quen thuộc lóe qua. Người Đông xưởng từng gặp qua ai thì không quên được.

Dịch Kinh Hàn nhắm mắt, đúng là sĩ tử Đường Đạc nghèo túng gặp trên đường bị cướp ngày ấy. Nếu không phải Cẩm y vệ đột nhiên xuất hiện thì mình có lẽ sẽ giết hắn cũng có lẽ thả hắn. Đường Đạc chưa từng nhìn thấy cái gì có thể giết cũng có thể không giết.

Đường Đạc vòng vo vài vòng, sau khi gặp một người trẻ tuổi phúc hậu thì đi ra khỏi rạp hát. Ánh mắt Dịch Kinh Hàn dõi theo hai người rồi lập tức gọi một phiên dịch phía sau tiến lên nhắc nhở hai câu rồi phiên dịch đó đi ra ngoài.

Lam Ngữ Tư chỉ cảm thấy không bình thường, quay đầu nhìn lại chờ mong hắn có thể nói gì đó. Dịch Kinh Hàn đã sớm quay đầu nhìn trên đài như thể chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Nàng đã đến rồi.” Châu Tử vui mừng phấn chấn chạy tới, Lam Ngữ Tư ngồi ở đình trong ngự hoa viên quay đầu nhìn lại, thiếu niên đã ẩn ẩn khí thế nam tử thành thục. Mặc một thân thường phục đồ thẩm, thắt lưng oai phong mang một thân khí chất hầu duệ hoàng gia.

“Lam nhi... Lam nhi tỷ tỷ đã đến rồi.” Châu Tử thấy Lam Ngữ Tư nhướng mày thì vội vàng bỏ thêm hai chữ “tỷ tỷ” để không quá đột ngột.

“Tham kiến thái tử điện hạ.” Lam Ngữ Tư không ngờ Châu Tử ở đây, đúng dịp nàng bị hoàng thái hậu triệu kiến cho nên chưa kịp chuẩn bị tâm lý,

cuồng quýt nhớ tới thân phận của Châu Tử nên vội chào hỏi.

Châu Tử sững sờ lập tức nâng Lam Ngữ Tư dậy, vẻ mặt vẫn chân thành như cũ nói: “Hoàng tổ mẫu nói Lam nhi cùng Dịch đại nhân là ân nhân cứu mạng của ta lệnh cho ta chiêu đãi. Hoàng tổ mẫu ngủ trưa còn chưa dậy thỉnh tỷ tỷ đợi một lát.”

Châu Tử giờ có tên là Lý Thiên Chiêu nói với công công đi ở phía sau: “Đi xem Hoàng tổ mẫu tỉnh hay chưa, nếu tỉnh thì lập tức hồi báo bản cung.”

Công công kia nhận mệnh lui xuống, Lý Thiên Chiêu dẫn Lam Ngữ Tư vào trong ngôi xuống. Một tháng không gặp, thiếu niên đã khỏe mạnh hơn rất nhiều, có lẽ là tinh thần thoải mái nên sức khỏe cũng cải thiện, nuôi dưỡng được toàn thân khí huyết hoặc là do thời kì phát dục của thiếu niên, Lam Ngữ Tư cảm thấy hắn cao hơn mình rất nhiều.

“Gần đây Lam nhi thế nào?” Lý Thiên Chiêu nâng một ấm trà, cung nữ phía sau lập tức nhận lấy ấm trà không dám để thái tử tự mình làm.

Lý Thiên Chiêu lúc gọi “tỷ tỷ”, lúc lại gọi “Lam nhi”, khi Lam Ngữ Tư nghe cũng không được tự nhiên, nhưng về sau thì liền không để ý nữa.

“Được lắm, thái tử thế nào? Vạn tuế đã thỉnh sư phó cho ngài chưa?” Lam Ngữ Tư hỏi.

“Đã cho mời, suốt ngày ta bị nhốt trong thư phòng.” Lý Thiên Chiêu khẽ nhún mày, nói đến chỗ này thì lại không được thoải mái.

“Đó là điều đương nhiên, thái tử là vua tương lai của một nước, trước kia lại chịu khổ nhiều như vậy rất nhiên là phải vượt qua.” Lam Ngữ Tư khuyên, lại cũng có chút đồng tình với hắn, phải đề phòng vị trong Nghênh khách cung kia nên phải cố gắng đọc sách.

“Lam nhi... Có thể, đừng câu nệ được không.” Lý Thiên Chiêu miệng thì nói Lam Ngữ Tư câu nệ nhưng kỳ thực chính mình lại vô cùng khản trương. Nàng đã không bài xích mình gọi “Lam nhi”.

Lam Ngữ Tư cười nói: “Ngài là ngôi cửu ngũ tương lai, dân phụ không dám.”

Lý Thiên Chiêu cúi đầu cười rồi lại ngẩng đầu nói: “Lam nhi, gần đây ta học được một bộ đao pháp, để ta luyện cho nàng xem nhé.” Khi Lý Thiên Chiêu nói chuyện với Lam Ngữ Tư cũng không dùng hai chữ “bản cung”, có lẽ ở trong đáy lòng hắn nàng mãi mãi là người cùng hắn lưu lạc ngày ấy.

Lý Thiên Chiêu không đợi Lam Ngữ Tư trả lời đã lấy bộ đao từ công công phía sau, đi xuống phía dưới đình bắt đầu chuyển động có bài bản hẳn hoi.

Có thể nhìn thấy được đao pháp của hắn chưa thuần thục cũng không gọn gàng, mặc dù không tính là sắc bén nhưng lại cũng có chút hương vị.

“Thế nào? Lam nhi.” Lý Thiên Chiêu luyện xong thì lau mồ hôi đọng trên trán, chạy vào trong đình nhìn Lam Ngữ Tư cười.

Lam Ngữ Tư còn chưa kịp nói gì thì công công kia đi đã quay lại. Hoàng thái hậu đã tỉnh, đang ở trong cung chờ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ân Thưởng Của Hoàng Gia.

Editor: Jun

Trong phòng từng làn khói đàn hương, các cung nữ đều nhẹ tay nhẹ chân cúi đầu làm việc, tuy người nhiều nhưng không hỗn loạn chút nào. Rốt cuộc là tẩm cung của hoàng thái hậu, nhóm nô tài cũng đều gặp nhau quen mặt.

Lam Ngữ Tư đi theo công công kia vào thiên điện Từ Ninh Cung, đi vào phòng đông thứ hai thì đập vào mắt là trang trí hoa lệ. Mặc dù đều là dụng cụ Kim Ngọc nhưng quý ở tạo hình chất phác cho nên trông không hề xa hoa lãng phí.

“Dân phụ Dịch Lam thị thỉnh an Hoàng thái hậu.” Lam Ngữ Tư theo quy củ mà công công dẫn dò quỳ xuống, nói.

“Mau đỡ đứng lên, đến đây để ai gia nhìn xem.” Hoàng thái hậu cười xua tay, phân phó cung nhân trái phải nâng Lam Ngữ Tư dậy.

Lam Ngữ Tư nơm nớp lo sợ đứng lên, vẫn nhìn mũi chân không dám ngẩng đầu. Hoàng Thái hậu đang triệu kiến Lam Ngữ Tư nên Lý Thiên Chiêu đứng ở ngoài chờ. Trong hoàng cung không giống như gia đình dân chúng bình thường, quy củ còn nhiều hơn nhà quan lại mấy lần, cả người Lam Ngữ Tư không được tự nhiên, cúi đầu đợi được hỏi.

“Lại đây, ngơngi ngồi đây ai gia xem” Hoàng thái hậu thúc giục Lam Ngữ Tư, giọng nói chậm rãi. Đó là Lão thái hậu đã góa nhiều năm, Vạn Quý phi được sủng ái trong hậu cung cũng từng ra tay đàn áp, cũng từng suýt bị chia rẽ với con, liền hợp thời lui về, một lòng lễ Phật, không quan tâm thế sự.

Nếu không phải tôn tử duy nhất này xuất hiện thì chỉ sợ bà sẽ sống như vậy hết quãng đời còn lại, nay có thân tôn liền thu hồi ý niệm từ trong tộc chọn ra

người kẻ thù Hoàng tự, một lòng phải bảo vệ Lý Thiên Chiêu.

Hoàng thái hậu bảo dưỡng vô cùng tốt, tuy đã gần sáu mươi nhưng vẫn không nhìn ra đã là lão thái. Mặc dù khóe mắt đã có chút nếp nhăn nhưng nếu không để ý kỹ thì cũng không thể thấy được rõ.

Lam Ngữ Tư chỉ dám vội vàng nhìn thoáng qua rồi lại thấp đầu, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh Hoàng thái hậu.

“Dịch phu nhân quả nhiên là người thông minh, nhìn ánh mắt là biết người thức thời.” Hoàng thái hậu lần trăng hạt, hạt châu làm từ ngà voi va chạm vào nhau phát ra âm thanh khiến người ta thoải mái, không khí trong phòng nhất thời thoải mái hơn.

“Hoàng thái hậu khen trật rồi, dân nữ thô vụng, e sợ làm bẩn tuệ nhãn của hoàng thái hậu.” Hoàng thái hậu là người thực sự hiền hòa, không giống như Vạn quý phi khiến người ta hít thở không thông, Lam Ngữ Tư cũng bình tĩnh hơn.

Hoàng thái hậu nhìn Lam Ngữ Tư cười nói: “Ai nói Dịch phu nhân là thô phụ, tôn nhi của ai gia không biết là khen người bao nhiêu lần. Nghĩ tới khi đó các người ở bên ngoài chịu khổ, thật là đáng thương cho tôn nhi của ai gia...” Hoàng thái hậu nói đến chỗ này thì lấy khăn chấm chấm khóe mắt, giọng nói nghẹn ngào.

“Hoàng thái hậu cẩn thận thân thể, nay thái tử điện hạ đã bình yên vô sự, đây là phúc của thiên hạ, thái tử điện hạ còn chờ cho hoàng thái hậu ngài tăng thêm phúc thọ đấy.” Lam Ngữ Tư thấy hoàng thái hậu xúc động thì lại quỳ xuống nói.

“Đứng lên, đứng lên, đứa nhỏ này thật có tâm, ai gia muốn chờ xem Hoàng tôn quá.” Hoàng thái hậu nín khóc mỉm cười, lôi kéo tay Lam Ngữ Tư hỏi: “Nào cùng ai gia nói chuyện, ở bên ngoài cũng đã chịu khổ, ít nhiều được người chiếu cố, tôn nhi ta thật may mắn...”

“Dân nữ chịu khổ không là gì, chỉ là điện hạ kim cốt ngọc cơ... Mỗi lần điện hạ bưng tỉnh từ trong mộng thì đều nói nếu có thể gặp Hoàng tổ mẫu và phụ hoàng thì nhất định sẽ tu dưỡng thật tốt, ngày ngày ăn chay niệm phật vì tổ tông cầu phúc.” Lam Ngữ Tư nói xong thì cố gắng rịn ra hai giọt nước mắt.

“Đứa nhỏ tốt, đứa nhỏ tốt, ai gia hiểu được tấm lòng của nó, thật thuần thiện.” Hoàng thái hậu tiến lại gần, cầm chặt lấy tay Lam Ngữ Tư nói: “Nay ai gia muốn xem người nào dám đụng vào Hoàng tôn của ai gia!”

Lam Ngữ Tư yên lòng, xem ra Châu Tử chắc chắn sẽ được bình yên vô sự. Cho dù Vạn quý phi có mãnh khóe thông thiên cũng không dám đụng tới Từ Ninh cung để hại người.

“Dịch đại nhân cũng rất tốt, ta nghe Hoàng tôn nói nếu không phải hấn đứng lúc đến thì sợ là đã vào trong miệng báo.” Hoàng thái hậu xoa xoa ngực rồi lập tức nói với Lam Ngữ Tư: “Lão già Hạ Minh kia cũng thật là, làm ra vẻ trung tâm nhưng người có khả năng thì không dùng còn trọng dụng người nào đây! Ai gia đã thông báo, thăng hấn làm Thiên hộ Đông xưởng, chính tứ phẩm, vạn tuế cũng đã đồng ý.”

Lam Ngữ Tư lại quỳ xuống tạ ơn, hoàng thái hậu cười kéo Lam Ngữ Tư nói: “Vào ngày Tết, người Nhật Bản đến triều cống, Hoàng nhi kia đem vật hiếm lạ đến nơi này của ai gia, người xem xem thứ nào tốt.” Hoàng thái hậu nói xong liền gọi người đi tây thử gian lấy cống phẩm kia.

Chính vào lúc này, một công công nhẹ nhàng đi đến, đi vào quỳ trước hoàng thái hậu, tất cung tất kính nói: “Lão tổ công, thái tử điện hạ cầu kiến, muốn cùng lão tổ tông ngài dùng bữa tối.”

Hoàng thái hậu tươi cười rạng rỡ, nếp nhăn nơi khóe mắt càng thêm rõ ràng. “Đứa nhỏ này, nửa khắc cũng không rời được ai gia. Vào đi, đây không có người ngoài.”

Trong lòng Lam Ngữ Tư chỉ nhớ tới của hiếm lạ kia cũng không có chú ý tới việc khác

Lý Thiên Chiêu bước vào, đầu tiên là đảo qua Lam Ngữ Tư, rồi lại lập tức nhìn hoàng thái hậu nói: “Hoàng tổ mẫu thật bất công, có vật hiếm lạ mà không cho tôn nhi biết.”

Hoàng thái hậu cười đến nửa tới nửa lui, cầm lấy tay Lý Thiên Chiêu cười mắng: “Tinh quái, mới nói đến vật hiếm lạ liền thấy mặt, tổng cộng Hoàng tổ mẫu có bao nhiêu bảo bối thì đều cho người hơn phân nửa, còn nhớ không!”

Lý Thiên Chiêu có bộ dáng thuần thiện khiến người khác yêu thương, lúc này lại ần ần ngọc thụ lâm phong, hoàng thái hậu càng nhìn càng vui, càng vui lại càng yêu.

Nhìn thấy Lý Thiên Chiêu có thể khéo léo đưa đây nói chuyện hầu hạ, Lam Ngữ Tư cũng không kim được mà che miệng cười.

Mỹ nhân cúi đầu, đôi mắt lưu chuyển, trừ loại tình cảm ý lại sớm thành thói quen, trong lòng Lý Thiên Chiêu còn thêm phần tình cảm yêu mến khác. Nhất thời thất thần, bên khóe miệng giương lên, ánh mắt cũng dừng trên người nàng.

Hoàng thái hậu thoáng thấy lạ, nghiêng đầu nhìn thần sắc Lý Thiên Chiêu, Hoàng tôn tốt đã khôi phục tự nhiên làm nũng muốn xem vật hiếm lạ.

Một cung nữ bưng khay lên, chậm rãi đi tới, trên khay là một chiếc hòm rất lớn. Cung nữ mở khóa, khi nắp hộp mở ra thì lọt vào tầm mắt là một loạt mùi hương tỏa ra. Cho dù là ban ngày vẫn có thể cảm giác được hào quang phát ra.

Châu Tử cũng không lấy làm ngạc nhiên, phóng tầm mắt khắp hoàng cung Khánh Nguyên, đừng nói là mùi, cho dù là mùi vạn trân châu cũng đều có. Hộp chân trâu này hiếm lạ thì hiếm lạ thật nhưng, mỗi khóa ánh sáng màu trên châu đều phân bố thành vòng, mỗi vòng đều là một loại màu sắc. Ở dưới

ánh nắng chiều xuống phát ra tia màu da cam và màu xanh dạ quang, tỏa ra xung quanh.

Người ta truyền rằng, dân chúng của quốc đảo đều dựa vào bắt cá săn thú mà sống, khắp biển lớn mênh mông chỉ có mấy trăm mẫu ngọc trai mới có thể làm ra được một linh vật trời đất. Mười khóa, sợ rằng không chỉ mấy trăm năm mà có thể tích góp từng tí một.

“Hoàng tử mẫu thực là hào phóng, đúng là muốn ban thưởng cho Lam nhi.” Lý Thiên Chiêu nói tiếp: “Lam nhi tỷ tỷ thật là có phúc khí tốt được Hoàng tử mẫu coi trọng.”

Nghe câu “Lam nhi”, nét tươi cười trên mặt hoàng thái hậu bị kiềm hãm lại, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Cũng là vì xưng hô kia của Lý Thiên Chiêu quá thuận miệng, cũng là vì không nghĩ ban thưởng toàn bộ mười khóa này cho Lam Ngữ Tư, nhưng Lý Thiên Chiêu lại nói như vậy nên có chút sượng sùng.

Lam Ngữ Tư động một chút, giương mắt nhìn ánh mắt của Lý Thiên Chiêu, nháy mắt óc loại cảm giác lạ thường, lại liếc mắt qua hoàng thái hậu thì đầu liền có âm thanh vang lên kêu to không ổn.

“Dân nữ không dám nhận, hoàng thái hậu đây là đang trách tội dân nữ rồi, loại bảo vật thế này vào tay dân nữ sẽ khiến người ta giậm chân giậm dừ, thỉnh hoàng thái hậu thu hồi.” Lam Ngữ Tư cũng nhìn ra được hoàng thái hậu đương nhiên luyến tiếc liền nói vậy.

Trong lòng hoàng thái hậu thả lỏng, lập tức nhìn thoáng qua Lý Thiên Chiêu, sau đó nói: “Ai nói có người giậm chân giậm giữ! Ai gia nói người nhận được thì là người nhận được.”

Lam Ngữ Tư vẫn từ chối như cũ, bộ dáng thấp thòm lo âu.

Hoàng thái hậu vừa lòng cười cười: “Đứa nhỏ này thật là bướng bỉnh, vậy liền nhận lấy một viên đi, ai gia thưởng cho người, không thể từ chối.”

Lam Ngữ Tư thấy giọng nói của hoàng thái hậu là thành tâm muốn thưởng liền quỳ xuống tạ ơn.

Lý Thiên Chiêu ngồi bên cạnh hoàng thái hậu vẫn cố ý liếc mắt nhìn Lam Ngữ Tư.

Lại nói chuyện cười đùa một lúc, hoàng thái hậu cụp mắt nói: “Cũng có tuổi rồi, không thể ngồi được lâu, Dịch phu nhân tự mình hồi phủ đi, ai gia muốn ngủ một chút nữa. Chiêu nhi, ở lại bồi Hoàng tử mẫu.”

Có cung nữ dẫn Lam Ngữ Tư ra khỏi cung, Lý Thiên Chiêu cố nén không nhìn theo bóng dáng nàng, ở bên cạnh Hoàng thái hậu cười nói.

Trước kia còn là thiếu niên ngây thơ, từ sau khi hồi cung, những “bá bá” thân quen trước đây không tìm thấy đâu, hần hỏi rất nhiều người không ai có thể nói cho hắn. Sau một đêm Lý Thiên Chiêu trưởng thành rất nhiều, nhớ tới ngày đó bị bắt rồi cung thì không khỏi lệ rơi ướt gối. Hắn muốn mình có thể bảo vệ được các bá bá nhưng hắn không có năng lực, nay Lam Ngữ Tư lại không ở bên cạnh hắn, không ai có thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ấn tượng về phụ hoàng mơ hồ, tuy rất quan tâm tới mình nhưng hắn vẫn cảm thấy phụ hoàng không bảo vệ được mình. Mỹ nhân phía sau lưng ông vẫn luôn dùng ánh mắt như muốn giết hắn trăm lần.

Hắn muốn trở nên mạnh mẽ như Dịch Khinh Hàn, có thể không cần phải e ngại mỹ nhân nương nương kia, như thế đã có thể bảo vệ các bá bá, có thể bảo vệ được nàng.

Nhưng hôm nay hắn chỉ có thể rúc bên người Hoàng tử mẫu.

Trên đường Lam Ngữ Tư ngồi kiệu hồi phủ, vuốt ve trân châu trong tay, tuy không phải lớn nhất nhưng cũng lớn đến nửa bàn tay.

Đang nghiêm túc thưởng thức thì đột nhiên cổ kiệu chấn động, thân mình ngã nhào, còn trân châu bắn ra ngoài kiệu.

“Dừng! Dừng!” Lam Ngữ Tư cuống quýt hô to, lập tức không để ý kiệu vừa dừng hắn liền nhấc màn xe lên.

Nhấc màn xe, bên ngoài kiệu là một mảnh xôn xao huyên náo, người tụ lại càng ngày càng đông. Xe kịch liệt xóc lên, con ngựa dường như bị kinh hách, mọi người đều kêu lên sợ hãi.

Lam Ngữ Tư chờ tay không kịp, mắt thấy sắp ngã ra ngoài kiệu, đột nhiên một đôi tay vững vàng đỡ lấy nàng.

“Phu nhân cẩn thận.” Lam Ngữ Tư giương mắt nhìn lên thì thấy người đó rất quen mắt.

“Phu nhân cẩn thận, tiểu sinh thất lễ.” Sau khi người nọ buông tay thì kính cẩn cụp mắt đứng ở một bên.

“Trân châu của ta.” Lam Ngữ Tư nhớ ra người này là cử nhân nghèo từng gặp trên đường – Đường Đặc, không kịp nghĩ tại sao hắn đến kinh thành liền kêu xa phu đi tìm trân châu kia.

Đường Đặc ngăn người lập tức cũng tìm kiếm trên mặt đất. Vội vàng đi vài bước, từ dưới chân đám người kia nhặt lên một viên trân châu, lại cung kính đem nó đưa tới tay Lam Ngữ Tư. “Phu nhân, có phải trân châu này không.”

“Đứng, đứng, đa tạ.” Đây chính là vật ngự ban nên Lam Ngữ Tư đặc biệt quý trọng. Sau khi nắm trong tay thì muốn cảm tạ Đường Đặc thì liền nghe thấy âm thanh hô to, sau đó thấy cửa sổ lầu hai của tửu lầu ven đường bốc lên đám lửa nhỏ.

Mới vừa rồi bởi vì lầu hai tửu quán truyền ra tiếng chửi bậy, tiếp theo là có bình rượu bay ra rơi xuống người đi đường dưới lầu mới khiến con ngựa chấn kinh. Lúc này sự việc trên lầu cũng ngày càng nghiêm trọng còn có lửa bốc lên. Người vây xem tụ tập càng ngày càng đông đều ngẩng đầu xem náo nhiệt. Người đi đường bị thương đã được nâng qua một bên được giúp đỡ tìm thầy thuốc đến xem bệnh.

“Phu nhân, thỉnh trở lại trong xe, tiểu nhân đánh xe ngựa đi xa một chút, ở đây nhiều người hỗn loạn, tránh để phu nhân kinh ngạc.” Xa phu nói, tuy Lam Ngữ Tư muốn xem náo nhiệt nhưng cũng biết người nhiều thì phiền toái cũng càng nhiều, vì thế nghĩ tới đa tạ Đường Đặc rồi liền lên xe rời đi.

Lam Ngữ Tư đang muốn mở miệng thì chợt nghe âm thanh bùm bùm bùm ba ba truyền tới, một khối thi thể bị đốt bốc cháy từ lầu hai bay xéo ra tưởng chừng như sẽ đáp xuống chỗ xe ngựa của Lam Ngữ Tư. Xa phu vội vàng lắc dây cương đề ngựa chạy.

Theo lẽ thường, cho dù lắc trụ dây cương cũng không chắc chắn có thể khống chế được tình hình nhưng không biết từ đâu bay tới một cái ghế thẳng tới thi thể kia. Sau khi trúng một lực đạo mạnh, thi thể bốc cháy kia thay đổi phương hướng rồi đáp xuống nơi xa xa.

Thi thể rơi xuống đất lại khiến dân chúng kinh hô một trận, không ít người nhìn thoáng qua liền có bộ dáng muốn nôn, xa phu cũng vội vàng đánh xe rời đi, Lam Ngữ Tư không kịp lên tiếng, lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy đối diện một nhà dân có một bóng dáng quen thuộc. Khi nhìn lại thì lại không thấy bóng ai.

Sau khi Lam Ngữ Tư hồi phủ thì nghe Dịch An nói hôm nay Dịch Kinh Hàn sẽ hồi phủ trễ, vì thế nàng ăn cơm chiều một mình rồi đi tắm. Xuyên qua hơi nước mờ lung nhìn về phía trước, hồi tưởng lại mỗi câu nói của hoàng thái hậu rồi suy nghĩ lại cẩn thận.

Có thể làm người của hoàng thái hậu cũng không phải đơn giản chỉ như biểu hiện ra ngoài của nàng hôm nay, mặc dù Lý Thiên Chiêu cố gắng che giấu nhưng vẫn khiến hoàng thái hậu cảm thấy.

Lam Ngữ Tư không phải không hoài nghi nhưng cảm thấy hấn vẫn còn nhỏ, hướng hồ trước kia cùng nhau trải qua đau khổ cũng có chút tình cảm, cho nên nàng luôn muốn nghĩ tâm tư của Lý Thiên Chiêu chỉ như đứa nhỏ mà thôi.

Nhưng qua hôm nay, Lam Ngữ Tư lại tình ý cảm giác được tình ý của Lý Thiên Chiêu, tuy rằng nảy sinh tự nhiên nhưng nếu xử lý không tốt cũng thực sự phiền toái. Về sau sẽ sinh ra nhiều tệ nạn không tốt, Lam Ngữ Tư càng thêm bất an, vội vàng muốn nói cảm giác của mình với Dịch Kinh Hàn nhưng mà hấn còn chưa về chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Hơi nóng lượn lờ, đầu Lam Ngữ Tư có chút choáng váng, gian phòng mờ lung chợt thấy một người tiến vào tịnh phòng.

Có lẽ là Tùy Yên, nhưng Lam Ngữ Tư cảm thấy âm thanh lại không giống Tùy Yên liền hỏi: “Tùy Yên, là người sao?”

Không có tiếng trả lời, tiếng bước chân càng ngày càng gần, hôm nay Lam Ngữ Tư tắm rửa đã kêu Tùy Yên ở bên ngoài chờ lệnh hầu hạ, tự mình lẳng lặng ngắm lại sự tĩnh.

“Là ai tới!” Lam Ngữ Tư có chút bất an, hai tay che chắn hỏi.

“Ta.” Về mặt Dịch Kinh Hàn nghiêm túc đứng ở cửa, bộ dáng không dịu dàng như bình thường.

“Tướng công, chàng đã về.” Lòng Lam Ngữ Tư thả lỏng, lại ngồi lại trông thùng tắm. “Hôm nay chàng đã đi đâu, sao về trễ như vậy.”

“Vâng nàng đã đi đâu.” Dịch Kinh Hàn phụng phịu đứng ở trước thùng tắm, cau mày hỏi.

Đột nhiên Lam Ngữ Tư có chút ủy khuất, từ sau khi hai người thân mật tiếp xúc, chưa bao giờ hấn làm mặt lạnh lùng. Vốn định mở miệng nói chuyện Lý Thiên Chiêu nhưng bây giờ không có tâm trạng, chỉ bấu môi không nói tiếng nào.

Dịch Kinh Hàn thấy nàng như vậy thì lại càng thêm buồn bực, trời biết khi thi thể cháy kia rơi về phía xe ngựa hấn đã sợ hãi biết bao nhiêu, nếu con ngựa kinh hãi chạy như điên thì nàng ở trên xe nhất định sẽ bị thương.

Mỗi ngày mình đi thiết kế hãm hại người khác kết quả là liên lụy tới nữ nhân mình yêu thương nhất, như vậy hấn sao có thể an tâm.

“Sao không nói lời nào, hôm nay tiến cung?” Dịch Kinh Hàn hỏi, hoàng thái hậu cũng thường xuyên triệu hấn tiến cung, cũng đã nói trước muốn triệu kiến phu nhân hấn, bởi vậy Dịch Kinh Hàn cũng không có gì kinh ngạc.

“Vâng.” Lam Ngữ Tư thấp đầu, cảm xúc mâu thuẫn.

Dịch Kinh Hàn vốn định làm hòa nhưng nghĩ đến nếu về sau nàng còn lỗ mãng như vậy thì có thể gặp nguy hiểm, vì thế nghiêm khắc nói: “Chỉ biết có viên trân châu cũng đáng để nàng bất chấp sống chết sao! Quãng đời thì có sao? Nếu nàng muốn khô phòng đầy ắp thì đều cho nàng hết.”

“Sao chàng biết...” Lam Ngữ Tư nghĩ nghĩ, xa phu nhất định không dám báo cho Dịch Kinh Hàn biết, cho dù có chuyện gì xảy ra hay không cũng là do hấn thất trách, nếu Dịch Kinh Hàn đã biết thì hấn là hấn ở đó nhìn thấy.

“Tắm xong chưa? Tắm xong rồi thì mặc quần áo vào nói chuyện.” Cuối cùng Dịch Kinh Hàn không nghiêm khắc nữa, lấy quần áo vắt trên bình

phong làm bộ muốn mặc cho Lam Ngữ Tư.

“Đề thiếp tự mặc, tự mặc...” Lam Ngữ Tư giương mắt nhìn Dịch Kinh Hàn, thấy sắc mặt hắn u ám liền ngoan ngoãn nghe lời.

Dịch Kinh hàn nhin không phát hỏa, sau khi nàng mặc xong quần áo thì ôm nàng vào phòng ngủ nhét vào trong ổ chăn, thế này mới đứng trước giường hỏi: “Nàng có biết hôm nay rất nguy hiểm không? Nếu ngựa sợ có chạy mất mạng thì người trên xe sao có thể toàn thân trở về!”

“Thiếp biết, nhưng trần châu này...” Lam Ngữ Tư ủy khuất nói.

“Trần châu thì sao nào? Nàng cũng gặp nhiều bảo vật, sao còn thiên...” Dịch Kinh Hàn vốn định nói thiên cận nhưng nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của Lam Ngữ Tư thì liền dừng lại, ai ngờ nàng lại mở miệng

“Đúng, là thiếp thiên cận, trước kia, bây giờ, sau này cũng vậy.” Cả bụng Lam Ngữ Tư toàn ủy khuất, tức giận không giấu được. “Một nữ thân thô tục như vậy đã ủy khuất Dịch bách bộ ngọc thụ lâm phong, a đúng rồi, hôm nay hoàng thái hậu nói tướng công lập tức sẽ là Dịch Thiên Hộ, chúc mừng.”

Từ sau khi hai người tiến thêm một bước trong quan hệ, Lam Ngữ Tư có một thời gian mãi đắm chìm trong ngọt ngào. Mỗi ngày đều ngóng trông hán sớm hôm phũ, hai người ngồi trên nhuyễn thất cầm tay ôm nhau.

Tuy rằng hán vẫn thích độc lai độc vãng nhưng vẫn nói ra thân thể của mình với nàng, nàng thực sự rất thỏa mãn. Sau đó hán ra ngoài đi sứ, chính mình còn dùng thư của hán để an ủi tâm tưởng, nhưng trước ngày tiến cung phát hiện ra mấy phong thư đó đều là Dịch Kinh Hàn viết trước giao cho Dịch An, rồi lại để Dịch An đưa tới tay mình, lòng nàng nói không rõ là tự vị gì.

Nàng biết Dịch Kinh Hàn quan tâm mình, sợ sau này viết thư không tiện khiến Lam Ngữ Tư nhớ thương mới nghĩ ra chiêu này. Nhưng Lam Ngữ Tư không cảm giác như vậy, nàng tình nguyện biết chân tướng cũng không cần loại an ủi không chân thật này.

“Ta, không phải có ý này...” Dịch Kinh Hàn có chút hoảng hốt nhìn tiểu thê từ từ trước đến nay đều ngoan ngoãn nghe lời lúc này không giấu được lửa giận thì bản thân liền mất đi khí thế.

Lam Ngữ Tư không nói chuyện, chuyển thân mình vào sát mép giường hờn dỗi. Sau đó khi tiến cung gặp nạn, quý phi cũng bị Vạn Độc vây quanh không kể hờ, tuy sau khi trở về mới biết ngày ấy chậm một chút là Hạ Minh liền phái Tương Tử Nghĩa tới giải vây nhưng ở trong thâm cung nàng lại không biết vì thế mà cùng Châu Tử xuống nam tìm hán.

Trên đường có nhiều nguy hiểm, nhưng nàng vẫn kiên trì, chẳng sợ nguy nan, nàng vẫn muốn cuối cùng sẽ gặp được Dịch Kinh Hàn biết được tình hình của hán thì mới yên tâm.

Sau khi gặp lại, tất cả lại trở lại quỹ đạo như cũ, hán vẫn đi sớm về trễ như trước, nàng muốn biết hán đang làm gì, có gặp nguy hiểm hay không nhưng hán vẫn không hé ra nửa lời.

Hán sợ nàng lo lắng hay là cảm thấy thê tử của hán không giúp được việc gì.

Như hôm nay, nhất định hán có ở hiện trường, có lẽ là có âm mưu nào đấy nhưng hán không muốn nói cho mình biết.

“Thật sự không phải ý đó, là do vi phu lỗ mãng.” Dịch Kinh Hàn chưa kịp cởi bỏ quan phục liền ngồi vào bên giường bọc chăn ôm Lam Ngữ Tư, nói: “Chính là ta lo lắng, quá nguy hiểm, ta lại không có bên cạnh nàng.”

“Chàng cũng biết biết lo lắng cho an nguy của thiếp, chàng cũng phải biết thiếp lo lắng cho an nguy của chàng.” Lam Ngữ Tư cúi mắt nói.

“Được được, về sau đi đâu làm gì tướng công đều nói cho nương tử.” Dịch Kinh Hàn nhẹ nhàng đặt môi lên trán của nàng, nói: “Nhưng hôm nay quả là nương tử không nên không cẩn thận như vậy, một viên trần châu, dù vứt đi mấy ngàn khóa tướng công cũng tìm lại được cho nàng.”

“Đó là hoàng thái hậu ban cho, nếu đánh mất thiếp sợ phiền toái.” Rốt cục Lam Ngữ Tư cũng bình tâm nói chuyện, giương mắt nhìn Dịch Kinh Hàn nói: “Thiếp cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, tuy tướng công phải giúp thái tử nhưng nếu bởi vậy mà gây thù với Vạn quý phi cũng thật nguy hiểm. Còn nữa, lúc này hoàng thái hậu dùng được chàng thì đối xử với chàng và thiếp như thế, nếu mà một ngày đó không dùng nữa thì tướng công lại thêm một kẻ địch mạnh, sao có thể tốt đây.”

“Nương tử khi cho lâu dài, vi phu cảm thấy không bằng.” Dịch Kinh Hàn vẫn dỗi như trước, thực ra chuyện này hán cũng từng nghĩ qua nhưng mà một mặt tránh né chỉ cần ứng phó hai người kia, hán tự có biện pháp mang Lam Ngữ Tư đi tha hương, từ nay về sau sẽ không phải lo lắng nữa.

“Hôm nay chàng ở gần tửu quán sao?” Lam Ngữ Tư hỏi.

“Không, ta ở Đông Xưởng thẩm vấn, bận việc đến canh giờ này mới được trở về. Aizz, còn chưa có ăn cơm, đợi ăn xong nương tử lại thẩm vấn được không?” Dịch Kinh Hàn không định nói chuyện này với nàng liền kiểm soát chuyện đề tài.

Sau đó phân phó Tùy Yên dọn bàn ở Noãn các, Lam Ngữ Tư mặc ngoại sam cũng theo ra ngoài, ngồi bên cạnh nhìn Dịch Kinh Hàn ăn cơm. Dịch Kinh hàn ăn như lang soi, hoàn toàn không có phong độ như ngày thường, chắc là đói vô cùng.

“Tướng công, Dịch An lĩnh nhiều bạc như vậy, vài vóc kia thật tốt như vậy sao?” Lam Ngữ Tư hỏi.

Dịch Khinh Hàn liếc mắt nhìn Tùy Yến đứng một bên, tuy biết Tùy Yến không nhất định phá hỏng đại sự của mình nhưng vẫn giả vờ nói: “Đương nhiên, tiền lời buôn bán có thể mua hai tòa nhà lớn.”

Lam Ngừ Tư hấp một ngụm khí lạnh, tâm cũng động.

“Tướng công xem, đây là hoàng thái hậu ban cho.” Lam Ngừ Tư lấy trân châu đến trước mặt Dịch Khinh Hàn.

“Thứ tốt..” Dịch Khinh Hàn liếc mắt nhìn trân châu kia rồi lại định cúi đầu ăn com nhưng lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên nói: “Nhanh mang vì phu xem.”

“Không cho, đây chính là tài sản riêng của thiếp.” Lam Ngừ Tư cảm thấy hai người cách nhau một tầng sa mạc, tuy mỏng manh như lại xa cách, lại luôn không thể chân chính thổ lộ tình cảm hiểu ý. Có lẽ do thời gian ở chung chưa lâu, Lam Ngừ Tư quyết định về vấn đề tình cảm của hai người.

“Nhanh lên, cho ta xem.” Giọng nói của Dịch Khinh Hàn có chút vội vàng xao động, nói xong liền vươn tay lấy trân châu.

Chưa từng thấy Dịch Khinh hàn để tâm tới châu báu bao giờ, Lam Ngừ Tư thấy chắc chắn không bình thường liền dựa sát vào hán ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đông Xưởng Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.